

Notes du mont Royal

www.notesdumontroyal.com

Cette œuvre est hébergée sur « *Notes du mont Royal* » dans le cadre d'un exposé gratuit sur la littérature.

SOURCE DES IMAGES
Google Livres

HERODOTI HISTORiar.

T. V. P. II.

ADNOTATIONES

AD LIB. III. ET IV.

**Bayerische
Staatsbibliothek
München**

ADNOTATIONES

AD

HERODOTI LIBRUM TERTIUM.

CAP. I. Lin. 11. ἐνῆγε τῇ συμβουλῇ) Servo *Aldinum*, in cuius codice supra βουλῆς hinc calami errore natum testantur *Arch. Vind. et Theo.* Solet scriptor hanc in consiliis vocem frequentare. Loca notavit *Portus*. Συμβουλῇ sicubi conspicitur, dubiae fidei est, uti VI. 109. et I. 157. Alibi mssti damnant mutantque, quemadmodum *Medic. Pass. Ask.* VII. 15. VIII. 101. et 102. Non nescio, in *Platone*, *Xenophonte*, *Demosthene*, *Dinarcho*, multisque aliis συμβουλῇ sese legentibus obferre, sed eos nunc moror nihil. **WESS.** — Commode I. 5. ἐκ βουλῆς, consilio hominis; nunc, variandi caussa, τῇ συμβουλῇ, suasu eiusdem. Structura orationis sic intelligenda, ἐνῆγε τῇ συμβουλῇ Καμβύσεα, κελύων αὐτὸν αἰτέειν etc. Caeterum I. 157, 12. apud Nostrum in συμβουλής consentiunt omnes. **S.**

12. ἵνα ἢ δούς ἀνιώτο, ἢ μὴ δούς) Ista scribens et vicina, [I. 15.] οὐκ εἶχε οὔτε δοῦναι οὔτε ἀρνήσασθαι, meminerat forsitan *Euripidis* in *Iphig. Aul.* 56. Tyndarei sollicitudine distractum in diversa animum, quum tot nobilissimi filiam ambirent proci: Δοῦναί τε, μὴ δοῦναί τε, τῆς τύχης ὅπως ἄψαιτ' ἄθραυστα: ista vulgatae vocis ἄριστα correctio, a nullis Codicibus, ut equidem arbitror, expectanda, debetur ingenio *Ti. Hemsterhusii*, locum explanantis ad *Hesych.* in ἄθραυστα. *Euripides* illic suum imitabatur *Aeschylum Suppl.* vs. 385. ἀμχανῶ --- Δράσαι τε, μὴ δράσαι τε, καὶ τύχην ἐλεῖν. **VALCK.**

19. μεγάλη τε καὶ εὐεϊδής) Glossator *S. Germani*: Εὐεϊδής [Εὐεϊδής] οὕτως Φασὶν ἀδόκιμον εἶναι τὸ ὄνομα· ἀλλ' ὁ καλὸς Ξενοφῶν Ἀπομνημ. Γ. (p. 783. B.) Ἡρόδοτος Α'. δις καὶ τρίς, καὶ *Herodot. T. V. P. II.*

ἀπειράνεις οἱ Κορινθιοί. Qui inprobabant, litem de differente usu τοῦ καλοῦ, εὐμόρφου et εὐειδοῦς in Ammonio et Thoma M. spectarunt. Τέκνα εὐεῖδία τε καὶ μεγάλα habet cap. 3. Ego vero speciosam Nileti formam non nego, miror tamen. Erat unica *Apriae filia*, quem ante hos XLIV. annos Amasis exstinxerat, fato functus, sicuti cap. 10. perscribitur, in auspiciis huius Persicae expeditionis. Consequens est, ut plures annis XL. quum in Cambysis amplexus veniret, numerarit. WESS. — Difficultatem levatum ivit *Larcher*, monens minimè certum esse, ante XLIV. annos extinctum fuisse Apriem ab Amaside: initium regni Amasidis numerari ab eo tempore, quo galea ei imposita est, (II. 162.) praeterea regnante etiam Amaside, complures adhuc annos vixisse videri Apriem. S.

24. διαβεβλημένος ὑπὸ Ἀμ. οὐ μαυθάνεις) *Ab Amasi deceptus esse nescis, pro te deceptum.* Quam lib. I. c. 5. recte converterat *Valla*, hic formam loquendi minus apte interpretabatur, Poëtis etiam Latinis notam; quorum ubi loca collegit *Io. Davies* ad *Ciceron. Tusc. IV. 15.* rectius omisset ad mentem *Bentleii*. Optimi quique veterum, Tragici praesertim, amant verbis γνωριστικοῖς in istum sensum rectos adiungere casus participiorum. Pro οὐ μαυθάνεις hic quoque scribi potuerat οὐ γινώσκεις vel οὐκ αἰσθάνη. De multis ista quadrant *Herodoteis: Soph. Antig. 538.* οὐδ' ἰμάνθων Τρέφων δὲ ἄτα. *Aiac. 818.* ἔγνωκα μὲν δὴ Φωτὸς ἡπατημένη etc. *Pausan. II. p. 157.* ὡς ἔγνωσαν ἀπατῶμενοι. VII. pag. 557. ἐπεὶ ἀπατῶμενοι συνῆκαν. *Eurip. Med. 26.* ἐπεὶ πρὸς ἀνδρὸς ἤσθετ' ἠδίκημένη. *Xenophon Ἑλλ. VII. pag. 359, 41.* οὐκ αἰσθάνεσθε ἐξαπατῶμενοι. *Thucyd. II. 51.* ὅπότε τις αἰσθαιτο κάμων: vertit *Lucretius VI. 1229.* ubi se quisque videbat *Implicitum morbo.* Graecismus fuisset, ubi quis sentiebat morbo implicitus. *Virgilius: Sensit medicos delapsus in hostes.* VALCK.

CAP. II. 1. οἰκισθῆναι Καμβύσεα) *Dinon* in Persicis, et *Lynceas Naucraticus* in Aegyptiacis, τὴν Νειτῆτιν Κύρω πεμφθῆναι φασιν ὑπὸ Ἀμασίδος, ἐξ ἧς γεννηθῆναι τὸν Καμβύσεα, apud *Athen. XIII. p. 560. v.* ubi quae narrata fuerant e *Ctesia*, de Neitetide, ad Cambysen missa, pleraque concinunt *Herodoteis.* In Νειτῆτις, Νίτωρις, aliisque nominibus Aegyptiacum latere *Minervae Neir* vel Νηῖθ, vidit *Iablonskius*, monuitque plus semel. VALCK.

Ibid. Αἰγύπτῳ δὲ οἰκηθῆντας Καμβύσιον) Herodoti haec manus: vide I. 4. et 94. Aegyptiorum de Cambysis matre Niteti opinionem, sicuti Athenaeus ostendit XIII. pag. 560., Dino in Persicis et Lynceas Naucratis Aegyptiacorum lib. III. amplexi fuerunt, quos Polyaeus Strateg. VIII. 29. sequitur. Nostri disputatio an valida sit, nunc quaerere omitto: adprobavit suo eam calculo Ctesias. WESS.

CAP. III. 12. Αἰγύπτου τὰ μὲν ἄνω, κάτω θῆσω, etc.) Non dissimiles minae, neque fugit Berglerum, Carthaginensium, aliō tamen gestu declaratae, in Plutarchi Timol. p. 240. E. Cambysis dictum, et haud paullo significantius, convenit Platónico in Phaeton. p. 90. c. ἀλλὰ πάντα τὰ ὄντα ἀτεχνῶς, ὥσπερ ἐν Εὐρίπω, ἄνω καὶ κάτω στρέφεται: et Demosthen. adv. Aristogit. I. p. 492. ὅταν τὸ δίκαιον ἡγτᾷται τοῦ θρόνου, τότε ἄνω καὶ κάτω πάντα χρὴ νομίζειν ἱστέρασθαι. Rursus περὶ Στιφ. p. 156. Τῶν μὲν οὖν λόγων, οὓς οὗτος ἄνω καὶ κάτω διακινῶν ἔλεγε. Quo ille de genere saepe plura, atque eius exemplo. Dio uterque, Aristides, Libanius etc. Neque id mirum, popolare enim. WESS.

16. τὴν ἐπ' Αἰγύπτου στρατιήν) Apud Athen. XIII. pag. 560. F. tradidisse dicuntur Dinon, et Lynceas, Καμβύσιον ἰκδικεῖν τῇ μητρὶ, [τὴν] ἐπ' Αἰγύπτου ποιῆσθαι στρατείαν. Suum hic atque alibi recuperabit Herodotus, στρατιήν: cui exercitus dicitur στρατιή, expeditionem suscipere, στρατιήν ποιῆσθαι, III. 39. V. 77. Ut Herodotus, στρατεῖαν et στρατίαν tanquam diversa semper distinxerunt Thucydides, Xenophon, ceterique scriptores antiqui. In his itaque corrigendis sequeretur iudicium H. Stephani, Sylburgii, Hemsterhusii, Tylori, Marklandi, Ruhnkenii. VALCK. — στρατιήν reposui, ut I. 206. WESS.

CAP. IV. 4. καὶ τὰ πολέμια ἄλκιμος) Possunt τὰ πολέμια apud alios valere, saepe citra ius inculcata. Herodotus non admittet, nisi vi coactus, qui οὐδαμῶν ἔσαν τὰ πολέμια αἰμίονους V. 78. et τὰ δὲ πολέμια κάρτα δόκιμος eodem libro cap. 111. sive, uti ibi scriptus codex, τὰ πολέμια: tum ἄριστοι τὰ πολέμια VII. 9, 5. ἀγαθοὶ τὰ πολέμια VII. 238. πρῶτοι τὰ πολέμια IX. 57. sed manum conprimo. Confer ad Diodor. I. 54. et Abreschii Dilucid. Thucyd. p. 196. WESS.

11. ἀποστείλας τρεῖς ἡμέρας) Bene Arch.; Τετρήν Med. et alio-

rum turbat orationem, et Scriptoris morem, quo VI. 19. ἐπὶ Χερσυνήσου ἀποστέλλουσι τριήρεϊ οἱ Πεισιστρατίδαι: et V. 85. μετὰ τὴν ἀπαίτησιν ἀποσταλῆναι τριήρεϊ μὴ: tum III. 44. ἀπέπιμπε τεσσεράκοντα τριήρεσι. Accedat, quod Reiskius, V. Cl. admovit, στείλας πλοῖω ἐς Κέρκυραν III. 52. ex *Med.* in πλοῖον conversum. WESS.

13. καταμεθύσας γὰρ τοὺς φυλάκους) *Mactatis custodibus* Laurentius ex Cod. sui θύσας, consentiente *Arch.* Non arbitror ex vero. Commodius multo est vulgatum. Quod de *Cambyse* sequitur [l. 15.] καὶ ἀπορέοντι τὴν ἔλασιν, exercuit doctissimum virum *Miscell. Lips.* Vol. VIII. pag. 87., exercuit alios. Defit κατὰ, quod orationem fulcire, etsi tacitum, debet, ut saepe numero. Simile in *Vindob.* II. 121; 3. WESS. — Conf. IV. 179, 9. S.

CAP. V. 2 seq. μέχρι οὐρανῶν τῶν Καδύτιος πόλιος, ἣ ἐστὶ Σύρων τῶν Παλαιστίνων) Articulum ἥ ante ἐστὶ *Iac. Perizonius* Orig. *Aegypt.* cap. 23. p. 475. nullo iure sustulit. Pingi debet aut ἣ ἐστὶ, sublato tono, aut γῆ ἐστὶ, quae *Iac. Gronovii* plausibilis divinatio. In Phoenice Sidon et Tyrus fere ultimae erant, II. 44. et 116. Phoenicem excipiebat Syria Palaestina, iuxta mediterranei maris litus ad Aegyptum usque protensa. Τῆς Συρίας τοῦτο τὸ χωρίον καὶ τὸ μέχρι Αἰγύπτου πᾶν, Παλαιστίνη καλεῖται, scribit VII. 89. Paria his, ἀπὸ τῆς Φοινίκης, a Phoenice porrigitur propter hoc mare illud litus, παρὰ τε Συρίην τὴν Παλαιστίνην, καὶ Αἴγυπτον, ἐς τὴν τελευτᾷ, IV. 39. Sic de tractu regionis maritimo generatim: hic explanatur, quorum ditionis sit, distinctius. A Phoenice ad finem s. urbis Cadytis, (male μέχρι οὐρανῶν ad montes vertunt, quod *H. Stephan.* et *Gronovius* pulcre viderunt) Palaestinarum censebatur: hinc emporia ad mare, nam ἐπὶ iustum est, Ienysum usque, regis Arabis, τοῦ Ἀραβίου recte *Arch.* et *Vind.*; inde vero, ad Serbonidem lacum, omnia iterum Syrorum Palaestinarum. Haec, puto, aperta et vera sunt. Consequens videtur, ut Cadytis et Hierosolyma longe discrepent. Illa erat regionis maritimae, ac Philistaeae; haec a mari remotior, et mediterraneis montibus inposita, Iudaeae. Et quis Hierosolyma Κάδυσιν adpellavit? Sanctam aiunt קדוש sive קדש fuisse nuncupatam viri eruditissimi, a quorum ego opinione olim non abhorruī, inde et קדוש Κάδυσιν, formatam, Fac vero, Iudaeos San-

etiam religionis suae metropolin habuisse et vocasse, ut sane dixerunt, etiam-ne Philistaei et vicinorum alii, gentis Iudaicae osiores maximi? Qua porro dialecto **Καδυτι** *Caduta*, quum **Καδ** apud omnes sibilantem litteram servet constanter? Inpulit ea res V. Cl. Thom. Hyde, ut **Καδύσις** superiore libro [II. 159, 7.] atque hic **Καδύσις** corrigeret; ad *Itiner. Mundi Abr.* Peritzol pag. 19., callide quidem, sed contra tabulas. Atque haec de *Cadytis* situ paucis: qua in disputatione ex parte quadam consortes *Perizonium*, *Relandum*, et doctum iuvenem (dignum, si fata sivissent, vita prolixiore) *Isac. Toussaint*, Dissert. ante hos XXII. annos Franequerae scripta, de *Cadyti Herodotea*, habui. Anceps nunc et difficilis restat ex urbibus electio eius tractus, quibus *Scaligeri* et *Perizonii*, quippe in Arabiae mediterranea atque a mari retractor, *Cades Barnea* inseri non potest. *Gaza* Dissertationis *Toussaint* foret opportuna, modo nomen congrueret. *H. Relandi* Philistaeorum *Gath*, unde **Καθ** et **Καδυ** nasci potuerit, non imprudenter huc advocata fuit. Mihi, quod in vetere formula, N. L. De *Ienyso* nihil quoque habeo constitutum, nisi ex trium dierum eam inter et Casium montem intervallo videri prope *Rhaphiam* fuisse. De *Serbonide palude* et *Typhone demerso* in eam videndus *Apollon. Rhod.* II. 1215. cum Criticis veteribus. WESS.

CAP. VII. 3. **σάξαντες ὕδατι**) Divinus hic *Arch.* liber est. **ἐλξαντες ὕδατι** quis intelligit? nec melius erit **ἐλπίσαντες ὕδατι**, quod *Pavii* extudit ingenium; namque κατὰ δὴ τὰ εἰρημένα, secundum ea, quae dicta sunt, spem istam, ut ne de Codd. dicam, excludunt. *Vasa* innuuntur *vinaria*, quae aquâ stipabântur, ut sitientibus potum in Arabiae illis arenis praeberent: hoc **σάξαντες ὕδατι**, sive, ut proxime, [cap. 6, 11.] **πλήσαντες ὕδατος**. Cl. *Reiskius*, cui idem in opinionem incidit, ut verbo liquidis in rebus usus adpareret, ex *Clementis Alex.* *Paedag.* II. p. 219. ἀποσεισασμένους τροφαίς, et *Athen.* VII. pag. 322. τρυφῶν τε σάξας: tum *Polybii* *Excerpt.* pag. 1489. σάττουσιν εἰς ἀγγεῖα adposuit, [Polyb. XII. 2, 5. nostrae ed.] neque oblitus, prorsus opportunum, ἀγγεῖον ὕδατι σείσασθαι *Luciani* *Deae Syr.* c. 48. Adcedit *Cercidae* versus in *Stobaei* *Serm.* IV. p. 54. ἀνίρης, ὡς τὸ κίεαρ Παλῶ σείσασται καὶ δυσκρίπτῳ τρυγί. Quibus omne *Herodot.* T. V. P. II.

luto, seu vino, uti opinor, Cor sordet atque faece non purgabili, ex versione summi Grotii. Nam αἵματι τε καὶ σαρκὶν διασάδρειν Galeni Protrept. pag. 5. praetereo. Neque enim in dubio res manet. Latina in fraudem alios ne induere pergant, correctione gaudebunt. WESS.

CAP. VIII. 7. κροκύδα) Corrigenti docto viro κροκύδα favent Arch. et Vindob., non certior usus. Κροκὺς est in Polluce, quin ipsa haec Herodotea ex Falckenburgii Codice. Κροκύνδας reliquisse Hesychium vocum series monstrat. Κροκυνδίζειν in floccis legendis posuit Aretaeus: habet Aëtius lib. III. c. 161. περὶ κροκύνδων. In Theophrasti Charact. c. 2. vetustissimi mss̃ti ἀπὸ τοῦ ἱματίου ἀφιλεῖν κροκύνδα. Hippocratis et Galeni libri variant, sicuti Foësius in Oeconomia docuit. Quae si satis non faciunt, observata Salmasio in Solin. p. 283. adcedere poterunt. WESS.

[8. λίθους ἐπρά. Norunt orientalium linguarum studiosi, ex hoc Herodoti loco cum aliis collato rationem reddidisse doctos viros, unde factum sit, ut in Hebraeorum sermone iusiurandum eo vocabulo insigniatur quod a septenario numero derivatum est. S.]

15. ὑποτρόχαλα, περιξυροῦντες) Περιτρόχαλα recipiet e codicibus Herodotus. vid. Diss. Herod. p. 100. Praebet illud Plutarch. T. II. p. 261. f. Περιτρόχαλα κείρεσθαι Athenis, quod ex Hesych. constat, σκαφίον dicebatur: ad Harpocr. in Σκαφίον notat H. Valesius. Plura dedit H. Iunius, de Coma c. 6. Potuerunt autem ista, κείρονται περιτρόχαλα τοὺς κροτάφους, commodè reddi περιξυροῦνται. Sed pro περιξυροῦντες, quae forma certe non est Ionica, fortasse cui scripsisse suo more videbitur Herodotus πέριξ ξυρεῦντες τοὺς κροτάφους: mihi tamen vulgatum potius ex interpretamento videretur natum. VALCK.

Ibid. κείρονται δὲ περιτρόχαλα) Verum hoc praestant veteres schedae et sermonis consuetudo. Pollux de tonsurae generibus, II. 29. κουρᾶς δὲ εἶδη, κῆπος, -- περιτρόχαλα, ex Salmasii in Tertulliani Pall. p. 266. certa emendatione. Consentit Hesychius in Σκαφίον. Hinc Aristodemus tyrannus in Plutarchi T. II. p. 261. f. τὰς δὲ θηλείας (bene ita Salmas.) ἠνάγκαζε περιτρόχαλα κείρεσθαι, in orbem tonderi. Talis εὐείμων ille καὶ ἀποκαιράμενος τὴν κεφαλὴν περιτρόχαλα, in Prisci Excerpt. Legat. p. 45. Tales Franci περίτροχον κείρο-

μενοι, *Agathiae* lib. I. p. 11. c. Arabum olim idem tonsurae modulus, proptereaue *Ieremiae* c. ix, 25. פִּצְצֵי פְּאֵה circumcisi capitis angulos, seu in rotundum capitis comam adtonsi. Plura *Salmasii* *Epist. de Coma* p. 50. et *Vitringae* *Commentarius in Esaiae* c. xv. p. 463. WESS.

17. Οὐροτάλ) *Dedi S. Bocharto* *Phal.* II. 19. p. 110. et *Reiskio* *Miscell.* Lips. T. VIII. p. 88. hanc ex codicibus (nisi Οὐροτάλ quis maluerit) scripturam: nam Οὐροτάλ ultimam ex sequente articulo sibi sociavit. Designantur duo totius Orientis praecipua numina, *Sol* et *Luna*. In Οὐροτάλ princeps syllaba manifesto Hebraeorum et Arabum רוֹן, solem lamenque indicans, se prodit: defit enim praegnans caussa, ut Ολοτάλ cum *Pocockio* *Specim. Hist. Arab.* p. 107. formetur. Pars vocis extima in ambiguo haeret, *Reiskius* וּרְוֹתַל *Urotal*, [vel *Orvetal*] h. e. lux et umbra. Qua quidem ratione sonus et litterae voci constant; [Arabum enim littera و respondet Hebraeorum ו.] haud scio an et Arabum atque Orientis Theologia. *Lux*, illorum in disciplina, boni origo; *umbra* et tenebrae, mali; ex bono et malo eidem numini cognomen impingere, incongrui quidpiam habet. Manet tamen suum specimen coniecturae. Aliam dabit *Io. Clericus* ad *Iobi* c. xxxi, 26. Mihi quoque suborta alia fuit, cuius in re ancipiti fidem prodigere nolo. *Luna*, sive *Coelestis Venus* Arabum, I. 131. 'ألنرا perhibebatur; unde, nisi binominis fuerit, alterutrum vitiosum videri posset. Sed puto neutrum. 'أللار, quod ill. *Scaliger* ad *Fragment. Graec.* p. 27. iam pridem docuit, Arabum est הללהל Halala, Alila, sive *Luna* μνηουδής et crescens. *Bochartus* plura. WESS.

CAP. IX. 12. ῥαψάμενον τῶν ὁμοβοτέων etc.) *Aldi* et aliorum, etiam *Arch.* (e quo ῥαψάμενον *Galeus*, longe errans, produxit,) potior lectio. *Consui* profecto prius coria ista bubula, ut canalem scorteum darent, debuerunt, quam variis ex partibus aptari inter se nectique. Non nego ῥάπτειν in *Musis* iterari, nec adspernantur tamen ἐς τὸν μηρόν ἐνερῶς ῥάπτειν II. 146. *Amnis Corys* Arabum *Geographo* יִרְקָרִי אֶלֶרֶי, torrens *Core*. WESS.

15. τὸ ὕδωρ σώζωσι) Nihil in his quod offendat: parantur cisternae, ut aquam servant. Nonne quoque, ut potum sitientibus dent? Hoc postulant *Valla* et schedae, quae

ἵνα δεικόμεναι τὸ ὕδωρ ποτίζωσι, ut aquam recipientes potum praebeant. Lubens fateor, me Laurentio adsentiri, siquidem plenior ita surgit sententia. Nolui tamen orationi, ne videar modum excedere, inserere; [bene factum; videtur enim ποτίζωσι e scholio natum, quod ab homine profectum, qui σώζωσι τοὺς Πέρσας intellexerat.] qua formidine praepeditus non sum in revocata τριῶν voce [L. 17.] et ἱστρατοπιδεύετο. [CAP. X. l. 2.] Levissima admodum sunt, quibus contra utramque pugnatur. Nam de locis tam arctis et difficilibus quod obponitur, ipse Vir Celeb. V. 116. profligavit. Ἐν Πηλουσίῳ στόματι, [Cap. 10, 1.] ad Pelusium ostium bene Valla. Στρατιεύεσθαι praeterea et στρατοπιδεύεσθαι permiscetur V. 14. Sed quid multa? στρατοπιδεύεσθαι ἐν Πηλουσίῳ habetur II. 141. WESS.

CAP. X. 14. ὕσθησαν αἱ Θῆβαι ψακάδι) Hoc mihi quoque sincerius videtur ante vulgato ψεκάσι. Veteris erant Atticismi, Moeridi adnotatae formae: Ψακάς, Ψίαθος, Ὑαλος, Σίαλον: eundem sonum in nonnullis alteri praetulerunt Iones. Numerum adfirmabit Aristides T. III. p. 567. τὰ κάτω τῆς Αἰγύπτου λαμπρῶς (λαμπρῶν forte scribendum:) [immo bene habet λαμπρῶς] πολλάκις ἔεται, ψεκάδι μὲν γὰρ καὶ τὰ ἄνω: quod multo verius Herodoteis proximis, οὐ γὰρ δὴ ἔεται τὰ ἄνω τῆς Αἰγύπτου τὸ παράπαν: vid. Wesseling. ad Diodori I. p. 84. [P] Pluviā irrigari vel humectari est ἔεσθαι. Recte restituit e msto Gronov. lib. II. c. 14. εἰ μήτε γε ἔεται σφοδρὴ ἢ χάρη. Assyria ἔεται ὀλίγῃ, I. 193. hieme Scythia, IV. 50. ἔεται ταῦτα τῆς Λιβύης, IV. 198. In excerptis ex Indicis Ctesiae scribendum p. 655, 11. οὐχ ἔεται, ἀλλ' ὑπὸ τοῦ ποταμοῦ ποτίζεται ἡ Ἰνδική: contra scribit Philostr. Indiam θαμὰ ἔεσθαι. Aelianus N. A. XV. c. 6. ἔεται Ἰνδῶν γῆ διὰ τοῦ ἥρος μέλῃσι ὑγρῶ. VALCK.

Ibid. ὕσθησαν αἱ Θῆβαι ψακάδι) Sequor Med. etsi patroni ψεκάδι non desint; at scribi demiror, augeri sic magnitudinem miraculi, quod ubique observata eodem tempore fuerit lapsa ex aëre una gutta, et mox cessaverit, non geminando lapsu: eoque magis, quod venerint ex calamo viri eruditi. Vide hoc Aristidis in Aegypt. p. 339. τὰ κάτω τῆς Αἰγύπτου λαμπρῶς πολλάκις ἔεται ψεκάδι μὲν γὰρ καὶ τὰ ἄνω πολλάκις ὡς ἐν χρόνοις: ubi si posterius πολλάκις tollatur, uti aequum est, nihil utique indicatur aliud, quam minutam subin-

de [at hac ipsa notione, subinde haud raro graecum πολλάκις usurpatur,] in superiore Aegypto pluviā cadere, sive, uti *Aelian.* de Anim. VI. 41. ῥανίσι δύνειν λεπταῖς τὸν θίεν. Mitto νιφετὸν ψεκάδι λεπτῇ μεμιγμένον *Plutarchi* *Socr. Gen.* p. 596. c. et κατὰ νεφῶν ψεκάδας ὕσθαι *Heracliti Allegor.* p. 466. WESS.

CAP. XI. 15. πεινόντων ἐξ ἀμφοτέρων) Male praepositionem ab *Arch.* et *Vind.* exilio tradi, supra I. 76. significatum est. Inmani autem barbariei, qua sanguinem humanum, vino mixtum, in pateris circumtulērunt, per ea est similis *Apollodori* *Cassandrensis Tyranni* in *Diodori* T. II. [Excerpt. ex lib. XXII.] p. 563. ubi olim plura. WESS.

CAP. XII. 4. χωρὶς μὲν γὰρ τῶν Περσίων etc.) Omnia ista, uncinis incincta, ex Grammatici scholio derivat *Cl. Abreschius*. Non audeo accedere. Abeunt minime ab abundantiore *Nostri* in scribendo more, habuitque suo *Synesius* in libro, tantum in regis *Psammeniti* nomine lapsus. Cur autem Aegyptiorum capita fuerint duriora, fragiliora Persarum, disputavit praeter alios *Mercurialis Var.* *Lect.* I. 21. WESS.

17. ἀσθενέας φορέουσι τὰς κεφαλὰς) Persae, quia σκητροφέουσι, πῖλους τιάρας τε φορέοντες. Horum recordabatur forte *Plato*, quando de *Leg.* XII. p. 942. d. τὴν τῆς κεφαλῆς, inquiebat, καὶ ποδῶν δύναμιν μὴ διαφθείρειν, τῇ τῶν ἀλλοτρίων σκεπασμάτων περικαλυφῇ τὴν τῶν οἰκείων ἀπολλύντας πῖλων τε καὶ ὑποδημάτων γένεσιν καὶ φύσιν. Hoc in loco πῖλοι capitis sunt tegumenta: pedum involucria πῖλοι eidem *Platoni* dicuntur in *Sympos.* p. 220. b. quod *Pollux* adnotavit VII. 172. *Platonis* locum respicit *Musonius Io. Stobaei* p. 17, 53. Non protrita *Graevius* dedit ad *Hesiodi* *Ἔργ.* x. Ἦμ. vs. 542. VALCK.

18. πῖλους τιάρας φορέοντες) *Synesius* πῖλους duntaxat, sed multa alia suo sermone mutans. Ego cum *Gronov.* sentio, cui *Strabo* ex parte adstipulatur, τιάρας περικείμενοι πλωταῖς, de *Persis* XV. p. 1066. [p. 733. b. ed. Cas.] *Iornandes* *Getic.* cap. xi. de *Diceno*, nomen illis *Pileatorum* contradens, ut reor, qui opertis capitibus tiaris, quos pileos alio nomine appellamus, litabant: quasi omnes pilei fuissent tiarae, quod secus habet. Mox ἰόντα εἶδον [L. 19.] ex schedis restitui, inhaerens vestigiis Auctoris, IX. 54. VI. 109. etc.

Confer Gronov. IV. 23. [ubi nihil quidem, quod huc faciat, reperitur.] WESS.

CAP. XIII. 3. ἀνὰ ποταμόν) *Cambyses navem Memphin versus misit.* Hic non requiritur articulus, recte etiam omissus IV. c. 14. ἔπλεον κατὰ ποταμόν - - ἐς θάλασσαν: hoc est secundo flumine navigare; illud, *adverso.* κατὰ ῥέον et ἀνὰ ῥέον similiter adhibentur. In iisdem formulis saepe requiritur articulus adiectus: de Euphrate, lib. I. c. 194. ἀνὰ τὸν ποταμόν, *adverso flumine navigari nequit prae rapiditate.* II. 96. in Nilo baris ἀνα μὲν τὸν ποταμόν οὐ δύναται πλεῖν - - κατὰ ῥέον δὲ κομίζεται. Lib. IV. c. 18. πλὸν ἀνὰ τὸν Βορυσθένη. *Secundo flumine vehi, κατὰ τὸν ποταμόν καταπλεῦσαι, Thucyd.* IV. c. 107. et *Aeschini de Fals. Leg.* p. 44, 30. et 38. Contra *adverso Eridano navigare Luciano est ἀναπλεῖν κατὰ τὸν Ἡριδανόν, T. II. p. 88. adverso Nilo, ἀναπλεῖν κατὰ τὸν Νεῖλον, T. III. p. 536.* In his similibusque verbo praefixa praepositio phrasin determinat. Sed qui Alexandria profecti nave petebant Aethiopiam, nisi fallor, *Diodoro Siculo* I. p. 200, 59. non κατὰ, sed ἀνὰ τὸν Νεῖλον πλείοντες dici debuerunt; prouti legitur p. 272, 55. et 300, 90. VALCK.

7. καὶ τοὺς ἀνδρας κρεουργηδὸν διασπάρκντες) Opinor in his aliquid esse commissum. Apparet satis nautas indicari, eadem Mitylenaea navi vectos. Sed bene si *Herodotum* novi, non neglexit de numero eorum, debuit certe, addere. Studiose adscribit c. 14. Aegyptiorum ad his mille supplicio fuisse destinatos ultimo de regionum iudicum sententia, et eorum quidem in vicem, qui cum navi Mitylenaea ad Memphin crudeliter fuerant absumti, denis singulorum loco computatis: obtruncati ergo ducenti sunt. Lege nunc καὶ διηκοσίους ἀνδρας etc. et ratio et oratio constabit. In τοὺς latent numerales ΗΗΣ notae διηκοσίων. Si [aliud exemplum vocis] κρεουργηδὸν desideretur, *Eunapius* in *Aedes.* p. 45. dabit. WESS. — Immerito τοὺς ἀνδρας sollicitasse videtur Vir doctissimus. Fuerint in navi ducenti homines: non nego. τοὺς ἀνδρας adiecto articulo scribens *Herodotus*, indicat, dilaniatos fuisse quotquot homines in ea fuerant. S.

9. χρόνον παρέστησαν) *Laurentii Latina, obsessi aliquamdiu restiterunt, correxerat bene H. Stephanus, inconsulto spre-tus. Viam muniverat Scriptor VI. 99. ἐνθαῦτα τοὺς ἐπο-*

διόρκειον --- ἐς δὲ καὶ οἱ Καρύστιοι παρίστησαν, *donec etiam Carystii in dedicationem venerunt*. Porro cap. ult. lib. VI. ἐπολιόρκειοντο, ἐς δὲ καὶ οὗτοι παρίστησαν: tum V. 56. παρίστησαν δὲ ἐπὶ μισθῷ τοῖσι τέκνοισι. Non addo aliunde plura. Lege notas Cl. Io. Taylorig ad Demosthenis Androt. p. 244, et Abreschii Diluc. Thucyd. p. 328. WESS. — Quo magis mireris, nuper etiam virum doctum contendisse (in Actis philol. Lips.) haud dubie hic παραστήσαντο legendum, provocantem ad illud III. 155, 12. οἱ πολέμοι παραστήσονται. Non meminerat vir optimus, secundum aoristum huius verbi non minus, quam futurum medii, reciprocum vel passivum habere significatum. S.

CAP. XIV. 10. παρὰ τοὺς πατέρας) Servanda fuerat, opinor, altera lectio, κατὰ τοὺς πατέρας: *quum puellae plorantes illac praeteribant, ubi parentes erant collocati*. Κατὰ significat in talibus ex adverso, contra. Herod. p. 134, 7. [II. 121, 68.] ὡς δὲ κατὰ τοὺς Φυλάσσοντας ἦν. Rursus p. 195, 28. p. 364, 11. [III. 86, 3. VI. 101, 2. Conf. supra ad II. 158, 11.] Thucyd. VIII. 86. ἐπειδὴ ἐγένοντο πλείοντες κατ' Ἄργος. Xenoph. Ἑλλ. IV. p. 302, 5. κατὰ Λακεδαιμονίους ἐγένοντο. Demosth. contr. Conon. p. 689, 12. παρέρχεται Κτησίας κατὰ τὸ Λεωκόριον: mox iterum, ἡμῖν συμβαίνει - πάλιν κατ' αὐτὸ πῶς τὸ Λεωκόριον εἶναι. VALCK. — Sic de his qui in acie stant ex adverso aliorum, Herod. IX. 27, 36. c. 46, 6 seq. et deinde saepius. S.

Ibid. παρήσαν αἱ παρθένοι) Pingi potuerat παρήσαν aut παρήσαν, de quo II. 163. At placuit scriptorum fidem sequi. Offerent sese ἤσαν δρόμῳ III. 77. ἤσαν ἐπὶ τὴν οἰκίαν IX. 5. ubi ἤσαν tamen scripti. Etymologus p. 121, 42. καὶ ἐν συνθέσει ἀπῆεν καὶ παρήεν καὶ ἐξῆεν τὸ τρίτον τῶν πληθυντικῶν --- ἀπῆσαν. [Vide Var. Lect.] Rediit praeterea [l. 11.] οἱ μὲν ἄλλοι πατέρες, quod ex scriptionis compendio vitiatum series postulat. Denique παρεξιδουσίαν, [l. 13.] cui rarior usus, quo minus in sede illibatum haereret, nocuit. Τὸ δὲ Φάσμα τοῦτο ἔωυτὸν μὲν παρεξελθεῖν, VI. 117. Sophocles Antig. 933. ποίαν παρεξελθοῦσα δαιμόνων δίκην. WESS.

22. τὸν παῖδα ἡγεόμενον ἐπὶ θάνατον) Tametsi bonae fidei Codd. sic velint, vereor, ut recte valeat. Vetus ἀγεόμενον rarum videtur, minime tamen genio sermonis pugnans: convenit συμβαλλόμενος τοὺς μῆνας VI. 63.; usus respondet:

mox certe τὸν παῖδα ἐπὶ θάνατον στείχοντα [l. 37.] de eodem regio iuvene posuit: adcedit, lapsus leviter, *Aristoteles Rhetor.* II. 8. p. 78. διὸ καὶ Ἀμασις, ἐπὶ μὲν τῷ νιεῖ ἀγομένῳ ἐπὶ τὸ ἀποθανεῖν, οὐκ ἰδάκρυσεν, ὡς φασι, ad haec adludens. Quod si tamen ἡγεόμενον defendi debeat, refingi ἡγεόμενον τὴν ἐπὶ θάνατον poterit, ut dux eorum fuerit, qui fatale illud iter ingrediebantur. Τὴν ὁδὸν ἡγέοντο IX. 15. τὴν ἐπὶ θανάτῳ supra. [nescio an I. 109, 3. respiciat: sed vide ibi notata.] WESS. — Potuerat, si opus fuisset, ad VII. 223, 8. provocare, coll. l. 24. huius cap. S.

38. οὔτε ἀπέκλυσας) Praecessit ἀνακλαύσας μέγα et sequetur. Nunc schedae aliud probant, idque commodum aeque: τὸν ἄν ἰδανταὶ ἀποκλαύσαντα, II. 121, 3. *Aeschylus Prometh.* 638. Ὡς ἀποκλαῦσαι καὶ ποδύρεσθαι τύχης. *Sophocles Oed. Tyr.* 1466. *Philoct.* 709. et frequentissime *Procopius*, sollers priscorum aemulator. WESS.

41. ἢν μείζω κακὰ ἢ ὥστε ἀνακλαίειν) Saepius omissum non requirerem, si codicibus abesset, ὥστε: a Codicibus adfirmatum haud sanequam repudiarem, quippe quod in eadem saepe soleat exprimere structura *Xenophon*, sicuti Ἀπομν. III. p. 448, 30. μείζον ἢ ὥστε φέρειν δύνασθαι κακόν: idem paucis dixit *Eurip.* *Hec.* 1114. κρείσσον ἢ φέρειν κακὰ: μείζον ἢ φέρειν, *Soph. Oed. Tyr.* 1302. In *Eumenid. Aeschyli* forte restitui poterit vs. 473. τὸ πρᾶγμα μείζον ἢ τιν' οἶσθαι τὸδε βροτὸν δικάζειν. Quae primum occultaverat amorem, *Stratonicae* τὸ κακὸν μείζον ἡσυχίης ἐγένετο, in libello de Dea Syria p. 469. Censebat *Herodoti* *Psammenitus*, eam cladis esse domesticae gravitatem, quae fletu levare recusaret; quique adeo flenda pateretur leviora perpassum: τὰ οἰκήα ἢ μείζω κακὰ ἢ ὥστε ἀνακλαίειν. Ista *Ios. Wasseus* commodum admovit *Thucydideis*, VIII. 75. μείζω ἢ κατὰ δάκρυα πεπονθότας. In *Stobaei Flor. Tit.* 121. p. 612. exstat illud *Bacchylidis*, μείζον ἢ πενθεῖν κακόν. Quae verbis exprimi nequeunt prae magnitudine, κρείσσον ἢ λέξει λόγῳ *Τολμήματ' Eurip.* dixit *Supplic.* vs. 844. Illud Eiusdem apud *Strabon.* VIII. p. 563. n. [p. 366. ed. Cas.] Ἀρετὴν ἐχούσης μείζον ἢ λόγῳ φράσαι, et vicina suspicor equidem, ob historiam Messenicam, e *Cresphonte* petita. *Herodoteum* ὥστε vel ὡς in talibus occurrit in dicto *Simonidis Plutarch.* II. p. 15. c. apud *Philon.* *Jud.* p. 884. e. *Pausan.* I. p. 48. IV. p. 325. VALCK.

42. πένθος) πάθος melius. Eiusdem originis voces, (quales βάθος et βένθος,) atque a Grammaticis saepe permutatae, veterum tamen usu distinguuntur. Quod sequitur [l. 44.] Homereum ἐπὶ γήραος οὐδῶ, Plato, Lycurgus, et Hyperides adhibuerunt: vid. Io. Taylor V. Cl. in Or. Lycurgi p. 328. quem tamen oratorem p. 153, 5. ad normam Atticam scripsisse suspiceris, ἐπὶ γήραος οὐδῶ, prouti Lysiam dedisse liquet ex Harpocr. in Ὀδός. Aeneum limen, χάλκειος οὐδός in oraculo dictum, Sophocli vocatur in Oed. Col. vs. 57. χαλκόπους οὐδός: neque enim οὐδός vulgari debuerat: vide vs. 1586. et Schol. Ὀδὸν adfirmant Suidas et Eustathius. VALCK.

45. καὶ ταῦτα ὡς ἀπενειχθέντα etc.) Procopius Bell. Vand. I. 6. ταῦτα ἐπεὶ ἀπενειχθέντα ὁ Φάραξ ἔγνω, et Belli Pers. II. 24. Id mirum accidit, tot membranas εὖ δοκεῖν σφί εἰρῆσθαι prae se ferre: quae mihi spectasse regium videntur consilium; nam Cambysi plures adfuisse procerum, rerum cohaerentia patefacit. Sic, ipsis videri recte illa dicta, haud utique sine colore et specie veri. Certum praestant ἐπιστόμενος Καμβύση scripti libri, sicuti I. 91. indicatum. WESS. — In istis, Καὶ ταῦτα ὡς ἀπενειχθέντα ὑπὸ τούτου, εὖ δοκεῖν οἱ (sive σφί malis) εἰρῆσθαι ὡς δὲ λέγεται ὑπ' Αἰγυπτίων, δακρύειν μὲν Κροῖσον, perspicua satis sententia est; sed in verborum structura insunt nonnulla, quae turbata videri possint, nisi Herodotei moris memineris. Ut a postremis verbis incipiam, de illa quidem loquendi formula ὡς δὲ λέγεται, δακρύειν μὲν (nempe λέγεται, vel λέγουσι) Κροῖσον, abunde dixi ad I. 58, 7. Tum vero in his quae procedunt, satis patet, ad infinitivum δοκεῖν idem verbum λέγεται e sequentibus intelligi. Denique, quum planissime sic dicturus fuisset, Καὶ ταῦτα ὡς ἀπενείχθη, Et haec postquam relata sunt, potuerat pro verbo finito, quoniam reliqua oratio infinita est, infinitivum ponere; quemadmodum in tali oratione ἐπεὶ et huiusmodi particulae frequenter cum infinitivo construuntur; veluti III. 35, 10. et II. 32, 24. ubi conf. quae Wess. adnotavit. At nunc placuit auctori, cum particula ὡς, loco verbi finiti, aut loco infinitivi, participium construere, ut ταῦτα ὡς ἀπενειχθέντα idem valeat ac ταῦτα ὡς ἀπενείχθη. Similiter VI. 31, 5. ὡς ἐκάστην (νῆσόν) αἰρέοντες οἱ βάρβαροι, ἐσαγγήμουν τοὺς ἀνθρώπους: et VI. 79, 7. ὡς ἐκάστους ἐκκαλεόμενος

ὁ Κλεομένης, ἔκτεινε: ubi αἰρέοντες et ἐκκαλούμενος idem valent ac ἤρεον et ἐξεκαλέετο. S.

CAP. XV. 5. ἥν δὲ καὶ ἡπιστήθη μὴ πολυπρηγμονεῖν) Nolui ἡπιστήθη movere, quantumvis Arch. ἐπιστήθη concinnius tinniat. Quaerunt, possit-ne ἡπιστήθη ex ἐπίσταμαι formari: negavit H. Stephanus: satis acerbè, etsi tectius, a Porto propterea in Lex. Ion. perstrictus. Accipe haec ex litteris Cl. Abreschii: H. Stephan. in *Collectione Verbor.*, quorum Themata sunt Anomala, audiendos esse negat, qui ab ἐπίσταμαι repetant ἡπιστήθη, quod tempus tantum sit τοῦ ἀπιστίωμαι. Verum fallitur haud dubie vir doctus. Saepe eo utitur Plato: in *Convivio* p. 321. A. ἐπιστήθεις: Phaedr. p. 357. D. ἐπιστήῃ: III. Legg. p. 589. B. ἡπιστήθη: et ibid. C. [ubi ἡπιστήθησαν. Citantur autem paginae edit. Lugd. 1590.] Hactenus Vir amicissimus. Ego vero mallem ἡπιστήθη aut ἐπιστήθη μὴ πολυπρηγμονεῖν, ex more supra I. 77. firmato. WESS. — De partic. ἥν in ed. Wess. temere pro si posita dixi in *Var. Lect.* Iam verbum ἡπιστήθη idem Wesseling. cum Porto ab ἐπίσταμαι derivans, passiva notione accepit; quod vel inde adparet, quod πολυπρηγμονεῖν in participio, quam πολυπρηγμονεῖν maluerit. conf. ad c. 1, 24. Eadem notione Valla acceperat, cuius versionem h. l. etiam Wess. cum aliis editoribus tenuit: Qui si compertus etiam fuisset non affectasse res novas. Portus vero, pariter quidem passive accipiens, impersonaliter dictum ἡπιστήθη existimavit: Si compertum fuisset, si constitisset, nihil eum novi curiose moliturum. At in omnibus quidem exemplis ab Abreschio e Platone productis ἡπιστήθη, ἐπιστήθεις etc. haud dubie activa notione ponuntur. Unde profectus Werferus (in *Act. Philol. Monac. T. I. p. 106.*) sic vertenda Herodoti verba monuit: Si autem scivisset non moliri res novas; opportune conferens ista ex VII. 29, 15. ἐπίστασο εἶναι αὐτὸ τοιοῦτος, scito semper talis esse vir, scito te semper talem praestare. Et haec quidem utique commodissima ratio est expediendi hunc locum, si modo ad thema ἐπίσταμαι referendum sit istud ἡπιστήθη. At mihi, hoc verbum cum H. Steph. (cuius vide Thes. T. III. p. 140. b. et d.) ad thema ἀπιστίω referenti, persuasum est, obtinere hic illum graecae linguae idiotismum, passim a Grammaticis notatum, quem supra in Adn. ad I. 68, 11. attigi: nempe ex duabus negationibus

alteram abundare. Scilicet *εἰ ἡπιστήθη μὴ πολυπρηγμαίνειν*, idem est ac si dixisset, *εἰ ἐπιστεύθη μὴ πολυπρηγμ.* aut *εἰ μὴ ἐπιστεύθη πολυπρ.*, si de illo creditum esset, non eum res novas moliri, aut, nisi creditum esset novas eum res moliri. Similima certe ratione apud Thucyd. I. 10. *ἀπιστοῖν μὴ γινέσθαι τὸν στόλον* idem valet ac *πιστεύει μὴ γινέσθαι*, aut *μὴ πιστεύει γινέσθαι*: et apud eundem, II. 401. *ἀπιστοῦντες αὐτὸν μὴ ἤξειν* idem valet ac *πιστεύοντες μὴ ἤξειν*, aut *μὴ πιστεύοντες ἤξειν*. Similisque ratio illius dictionis apud Nostrum I. 68, 11. *ὕπὸ ἀπιστίας μὴ γινέσθαι μηδαμᾶ etc.* S.

10. *ἐν δὲ δὴ καὶ τῷδε τῷ Λιβυῶς etc.*) Revocavi sollemnem formulam *ἐν δὲ δὴ*, quemadmodum II. 43.: tum *Inaro*, iuventibus schedis, non negavi ex patria nomen, quo c. 12. VII. 7. et in Thucydidis I. 103. insignitur, ubi *Λιβυῶς βασιλεὺς Λιβύων τῶν πρὸς Αἰγύπτῳ*. In Ctesiae Excerpt. [c. 32.] p. 644. *Ἰνάρου Λυδίου ἀνδρός* nunc ex prava, at dudum ab egregiis viris correctā, scriptura legi, Celeb. Dukerus tacitum non habuit. Veram *Liban.* T. I. p. 420. c. servavit etiam. Iustum itaque τῷ Λιβυῶς *Ἰνάρω παιδί*. Quod autem Persarum in more fuisse docetur, *rebellantium regulorum liberis principatum non auferre*, eius contrarium recentiores Persae, victis gentibus parcentes, nunquam regiae familiae, observarunt apud *Agathiam* lib. IV. p. 94. ed. Venet. WESS.

12. τῷ Ἀμυρταίου Πανσίρι) De Amyrtaeo II. 140. Confiunt his ex verbis viri eruditi, praeterque ceteros *Ampl. Bouherius*, Diss. Herod. c. 1. Herodotum vitam in tempora Darii Nothi, Persarum regis, prorogasse: descivisse enim Amyrtaeum anno eius secundo, regnumque tenuisse sex annos, ex *Syncelli* fide, *Chronograph.* p. 205. ed. Venet. At ea, quum opinionis ducem non testatus sit, fallax est. Ex Thucyde I. 110. *Diodoro* XI. 71. et *Ctesiae* Excerptis liquere videtur, circa Olymp. lxxix. Inarum et Amyrtaeum Persarum excussisse iugum, certe utriusque defectionem bello Peloponnesiaco fuisse priorem. Tutatus fortasse se, cum in paludibus Aegypti latitans Amyrtaeus ad deditionem adigi difficulter posset, in id usque bellum fuit; *Syncelli* tamen auctoritas validius fulcrum desiderat. Stat meis a partibus *H. Dodwellus*, V. Cl. *Annal. Thucyd.* p. 99. WESS.

CAP. XVI. 5. *ὡς δὲ ταῦτά οἱ ἐπιτελέα ἐγένετο*) Ita

praestat augeri. Inferius c. 141. ταῦτά οἱ ποιεῖν ἐπιτελέα: et ad I. 117. Sustuli quoque τὸν νέκυν, ex praecedentibus inconsulto repetitum. Dio Chrysostomus Corinth. p. 466. hinc orationem distinxit: quod Amasin autem ἄλλον ἀντ' αὐτοῦ ὑπολαβεῖν oratio ostendat, id manifesto claudicans, ὑποβαλεῖν doctissimus Berglerus recte instauravit. WESS.

10. Πέρσαι γὰρ θεὸν νομίζουσι εἶναι τὸ πῦρ) Ioannes Chrysost. iisdem paene verbis T. II. p. 54. B. θεὸς παρὰ Πέρσαις νομίζεται τὸ πῦρ. Alia plura Brisson. Regn. Pers. II. 14. et Sam. Tenullius Dissert. Histor. de Igne c. 9. p. 48. Quae Persis ignem deum cum obtrudunt, nimis stricte urgenda non sunt: ἱερὸν illis πῦρ erat, quem sacrum ignem mortuo rege et summo in luctu studiosissime exstinguebant apud Diosdorum XVII. 114. quod citra impietatem et religionis contemptum fieri profecto non potuit, si ignis Deus esset. Neglexit hoc Th. Hyde, multa pro Persis disputans, de Relig. Pers. c. 1. et 6. abreptus tamen nimio gentis studio: nam ignis in ea natione cultum plus quam civilem fuisse, ex edicto regis Saporis in Assemani Orient. Biblioth. T. I. p. 191. liquet apertissime. At hoc nunc non agitur. Recte Cl. Gronovius in sequentibus οὐ δίκαιον εἶναι λέγοντες ex Med. admisit: postulant id ipsum alii; neque nocet hilum Stobaeus, orationem Herodoti inmutans. Adsunt praeter ea, quae vir Celeb. advocavit, similis structurae plura VI. 13. VII. 144. etc. WESS.

14. πῦρ θεῖον εἶναι) Qui requiritur articulus, vel e Stobaeo p. 614, 48. potuisset interseri: τὸ πῦρ θεῖον εἶναι ἔμψυχον: ut paulo ante, Πέρσαι γὰρ θεὸν νομίζουσι εἶναι τὸ πῦρ, atque alibi passim articulo [qui tamen non citra exceptionem necessarius est] subiectum insignitur orationis. Paulo post tolerari nequit invectum a Gronovio φησὶν, pro σφί, vel σφιν, ut est apud Stobaeum. Verum in istis: οὐκ ἔστιν ἱερὸν νόμος οὐδαμῶς σφί ἐστι τὸν νέκυν διδόναι: pro τὸν v. suspicor olim fuisse scriptum, αὐτοῦ (sive ἀνθρώπου) νέκυν, hominis cadaver: τευ νέκυν venerat olim in mentem; nunc placet alterum. Superius paulo scripsit νεκρὸν ἀνθρώπου, et II. 90. muliebri cadaver dixit νεκρὸν γυναικὸς, II. 89. pueri, παιδίου νέκυν, I. 113. Saepius alibi loquitur ad eandem rationem, non secedens ab usu, quem alii quoque receperunt. Uxor is cadaver δάμαρτος νέκυν Eurip. dixit, Or. 1623. ἀνδρὸς νε-

πρὸν, Soph. Electr. 1488. τὸν Ἑκτορος νεκρὸν, Athenaeus XV. p. 688. D. Vid. Platonis Gorgias p. 524. c. Eustath. ad Ἰλ. I. p. 682, 49. In Herodoto magis etiam adfirmabunt ἀνθρώπου νέκυν ista Antonini VI. 13. νεκρὸς οὗτος ἰχθύος, οὗτος δὲ νεκρὸς ὄρνιθος, ἢ χοίρου. VALCK. — At per se facile intelligebatur, de hominis hic agi cadavere. S.

17. οὐδαμῶς σφί ἐστι } Miror οὐδαμῶς Φησὶν ἐστὶ amplecti
ex Mediceo Cl. Virum: nihil enim eius errore ineptius. Σφίσιν ille voluit, quorsum Ask. si praecedentis ultima admoveatur, ducit. Aegyptios autem vulgarem ignem Θηρίων ἐμύλων censuisse, non abhorret a vero: alioqui inter eorum numina ΦΘΑΣ sive *Vulcanus*, ignis et plerarumque artium inventor, apud Diodorum I. 12. et 13. Iunge Nicandri Alexiph. vs. 175. et Plut. Sympos. VII. 4. p. 703. WESS.

21. οὐκ Ἀμασις ἦν ὁ ταῦτα παθὼν) Cambysis insaniam, et popularem Aegyptiorum in hac tegenda contumelia sollicitudinem iure merito ridet Sinopensis Diogenis admirator, Dion Chrysost. Or. 37. p. 466 seq. et praeter cetera, οἱ Αἰγύπτιοι τε, αἰτ, καὶ Καμβύσης, εἴτε ἄλλος τις ἦν ὁ ταῦτα παθὼν, εἴτε αὐτὸς Ἀμασις ἦν, τύπος ἦν ἀναιμος, ἀσαρκος, ἄψυχος. Hoc quoque stultissimum Regis facinus in libro Historiarum deperdito narraverat Diodorus, quod liquet ex Eclog. de Virt. et Vitiis p. 556. VALCK.

CAP. XVIII. 2 seq. ἐπίπλεος - - πάντων τῶν τετραπόδων) Sic Acta Ap. x, 12. De Mensa hac Solis, Pausan. VI. 26. et ibi Kühnius: at uberius multo Aldus in docta Praefatione, Philostrati Latinae interpretationi praefixa, Hieronymi μνημονικὸν ἀμάρτημα in ea mensa erudite et modeste castigans. Addo, Libanium Orationi Antioch. T. II. p. 385. hinc colorem dedisse. WESS. — Expendi meretur ratio qua in hunc Herodoti locum de Solis mensa commentatus est Heeren, in Ideen über die Politik etc. T. II. p. 378 et seqq. ubi alia nonnulla Herodoto memorata, tam erudite, quam ingeniose, pertractantur. S.

CAP. XIX. 4. ἐν ᾧ δὲ τούτους μετῆσαν) Usque dum isti veniunt: Valla. Herodoteo more (ἦσαν et ἀπῆσαν alibi leguntur Ionice scripta:) scribendum μετῆσαν, vertendumque: dum ad istos arcessendos proficiscebantur. Infra c. 28. quem adduci iusserat Apin, μετῆσαν ἄξιον. Atticum est

μετῆσαν: μετῆσαν Ionicum. *Ire quid petitum*, ἐλθεῖν ἐπὶ τι, Poëtis et in veteri lingua dicebatur μετὰ τι: hinc ista vis significandi haesit in μετελθεῖν, μετιέναι, μεθήκειν, similibusque. Eurip. Andr. 561. Οὐ γὰρ μιάς σε κληδόνες προθυμία Μετῆλθον, ἀλλὰ μυρίων ὑπ' ἀγγέλων. Soph. Phil. 343. Ἠλθόν με νηὶ ποικιλοστόλῳ μέτα. Huius generis quaedam prostant ad Eurip. Phoen. p. 446. In Aristoph. Eq. 602. μετῆσαν στρώματα, ibant *petitum stragula*, prout optime cepit L. Küsterus; qui domo aberat, ista scribens ad Aristoph. Eccles. 530. „Μετῆλθε: Id est, accersitum venit: sic enim scribendum est pro μεθήκε.“ Vulgatum verbum iure tuetur Steph. Bergler. in Notis, quas unius P. Burmanni Sec. debemus munificentiae, ad literas elegantiores amplificandas atque in Belgio tutandas nati. VALCK.

Ibid. ἐν ᾧ δὲ τοὺς μετῆσαν) Negligi haec non debuerant. Similia c. 28. εἰ μὲν δὲ μετῆσαν ἄγοντες. At utrobique oportuerat μετῆσαν, reflexive adeo. Refer huc c. 15. τὸν μὲν δὲ παῖδα εὖρον οἱ μετιόντες, ubi arcessendi potestas potior. Strabo XIV. p. 950. A. [p. 641. B. ed. Cas. Conf. Hemsterhus. ad Lucian. T. I. p. 135.] καὶ ἀλλαχόθεν μετιόντες αἱ τινὰς ἀξίους τῆς τοιαύτης προστασίας, et semper aliunde arcessentes etc. tum XV. p. 1501. B. [P] ἀναστρέφαι πάλιν ἀπ' οἴκου, μετιόντος τε αὐτόν, κελεῦσαι ἦκειν: arcessente eum, iussisse venire. Vulgo isthic aliter. WESS.

7. οὐκ ἂν ποίειν ὅτια ἐπὶ τοὺς παῖδας etc.) Themistocles ad Iones οὐ ποίετε δίκαια ἐπὶ τοὺς πατέρας στρατευόμενοι, IX. 22. ex simili ratione. Iones Atheniensium erant coloni, Phoenicibus originem acceptam ferebant Poeni, filii ergo illorum; quemadmodum Atheniensium Iones: nec aliam ob causam Tyrus תִּירָס, filia Sidonis, Esaiæ xxiii, 12. Maior patria colonias pro liberis putabat: unde apud Locros in Graecia tabulae foederis cum Italicis hoc exordio, ὡς γονεῦσι πρὸς τέκνα in Polybio; ad cuius Excerpt. p. 49. [lib. XII. cap. 10. nostrae edit.] egregie Henr. Valesius, et Fronto Ducaeus ad Io. Chrysost. T. II. p. 832. Statim ἐδεδόκισαν [l. 12.] ob schedas et sequentia non recusavi. WESS.

CAP. XX. 3. τὰ τε λέγειν χρῆν) Medic. consentanei que non sibi constant. Vide inferius c. 65. et VII. 39. [et conf. Var. Lect. h. l.] χρῆναι Arch. et Vind. ex χρῆν καὶ natales

accepit. Recepi et ψίλλα [l. 5.] sicuti c. 22. IV. 168. IX. 79. quia mssti iubent et Grammatici. Habet praeterea τὸν μύρον ἀλάβαστρον *Eustath.* in *Homer.* p. 946, 53. [*Iliad.* p. 923, 10. ed. Bas.] *Herodotum* nominatim non excitans: sed *Suidas* in *Λήκυθς* illi τὸν ἀλάβαστρον tribuit. [Sic et *Photius*, in *Lexico* haud ita pridem edito.] Haud scio an recte: quamquam si *Codd.* offerrent, pro legitimo procederet facile. Hoc addere iustum est, Persarum regibus placuisse hoc genus munera, aliis mittenda et dividenda, in *Xenophontis* *Κυρ.* II. VIII. p. 209. *WESS.* — At nec ferendus h. l. ullo pacto videtur articulus, quem ad ἀλάβαστρον adiectum volunt grammatici, nec absente articulo cognosci potest utrum in masc. an in foem. genere vocabulum illud *Herodotus* usurparit. Quare suspicor, *Suidam* et *Photium*, non inspecto *Herodoto*, perperam interpretatos esse superioris alicuius Grammatici observationem, qui monuerat, non ἀλάβαστρον, ut Attici solent, sed ἀλάβαστρον scripsisse *Nostrum*. De duplici illa vocabuli forma vide *Brunck* ad *Aristoph.* *Acharn.* 1053. cuius monitum de Atticorum usu firmant ea quae a nobis ad *Athen.* V. 206. c. et VI. 268. a. adposita sunt. Eo minus autem opus fuerat de masculino genere, quod huic vocabulo *Herodotus* tribuerit, monere; quoniam illud Atticos etiam scriptores eodem genere frequentasse constat, velut *Aristoph.* l. c. et *Cratinus* apud *Athen.* VI. 268. a. S.

8. κάλλιστοι ἀνθρώπων πάντων) Ita-ne omnipium, quotquot sunt, hominum? Displicet ista exaggeratio *Cl. Corn. de Pauw*, suspicanti Αἰθίοπων πάντων: de *Macrobiis* sermonem continuari, atque eos cunctos inter *Aethiopas* proceritate et elegantia formae eminuisse. At respuunt id auxilium membranae, quibuscum *Eustath.* facit: aversatur scriptor ipse, de *Aethiopibus* οὐλότατον τρίχωμα ἔχουσι πάντων ἀνθρώπων, VII. 70. Differt id nonnihil; sed eum toties repetita, scribere se τὰ ἤκουσε, excusabit professio. *WESS.*

8 et seq. νόμοις δὲ καὶ ἄλλοις χρᾶσθαι etc.) His proxima si iungerentur in codicibus, κεχωρισμένοις τῶν ἄλλων ἀνθρώπων, voculas intermedias, αὐτοὺς καὶ, hanc certe, natam e syllaba sequenti, non desiderarem. *Aethiopes* isti *Μακρόβιοι*, *Solensi Bioni* in *Aethiopicis* Ἀθάνατοι dicti ap. *Athen.* XIII. p. 566. c. secundum *Herodotum* constituisse Regem nar-

rantur, cuius corporis proceritati fortitudo responderet; quo patre natus esset parum curantes. Huc pertinere suspicor fragmentum ex eiusdem Bionis Aethiop. lib. I. Αἰθίο-
 πες τοὺς βασιλέων πατέρας οὐκ ἐκθαίνουσιν, ἀλλ' ὡς ὄντας υἱοὺς
 Ἥλιου παραδιδόατιν. Ista vulgavit e Cod. msto Celeberr. Io.
 Alberti in Append. ad Gloss. in N. F. p. 213. Aethiopum
 τοὺς μὲν βασιλείας ἐγχειρίζουσιν οἱ μὲν εὐπρεπεστάτοις, τύχης ἡγού-
 μενοι δῶρα ἀμφοτέρω, τὴν τε μοναρχίαν καὶ τὴν εὐπρέπειαν, Dio-
 dor. Sic. lib. III. c. 9. ubi notat P. Wess. VALCK.

10 et seqq. τὸν ἄν τῶν ἀστῶν etc.) Nolo dissimulare, ele-
 gantiora mihi, quae Arch. et Vindob. subministrarunt,
 adparere. Loca κρίνωσι, hinc ablatum, post τὴν ἰσχὺν et τοῦ-
 τον βασιλεύειν tantum admitte; ecquid ad cultam et perfe-
 ctam desiderabitur sententiam? Sed qui me passim, ne
 quid audacius moveatur, et hic incessit timor. Adsumant
 ergo, quibus volupe est. Regum autem istam ex magnitu-
 dine et virium robore in Aethiopibus electionem, hinc
 Aristoteles, Bio, Nic. Damascenus et Strabo derivarunt, de
 quibus ad Diodori III. 9. WESS.

CAP. XXII. 5. δολεροὺς μὲν τοὺς ἀνθρώπους etc.) Plu-
 tarchus de Malign. p. 863. v. ex Nostro Aethiopum regem
 dixisse, ὡς δολερά μὲν τὰ χρώματα, (immo vero ἰλείμματα ex
 Cl. Reiskii correctione,) δολερά δὲ τὰ εἴματα τῶν Περσέων ἰστί,
 perhibet. Iterum Sympos. II. p. 646. v. ὡς δολερά εἴματα καὶ
 χρίσματα, κατὰ τὴν βαρβάρου φωνήν. Quorum posterius non
 sine excusatione erit, prius, Herodotum cum adpellavit,
 nequaquam. Decepit doctum criminatorem memoria fal-
 lax. Convenit Aethiopico ex parte quadam dictum; in-
 tegrum Lacedaemoniis, de purpura et unguentis talia pro-
 fessis, debetur: cuius rei testem fero Clementem Alex.
 Strom. I. p. 344. Post pauca [L. 11.] τρίτα δὲ, quod in Cod.
 Bodleiano, recepi ex Cl. Wasse et Gronovii II. 22. iudicio.
 WESS. — Cf. II. 22, 14. 137, 14. I. 204, 10. etc. S.

[20. οὐδὲν θαυμάζειν etc. Spectavit hunc locum Iulianus,
 citatus a Suida, voce Ἡροδ. S.]

22. εἰ μὴ τῷ πόματι τῷδε ἀνέφυρον) Adcessit penulti-
 mum vocabulum ex schedis. [Adiecto nil opus fuisse, in
 Var. Lect. monui.] Legisse Laurentium ἀνέφερον, dudum
 P. Leopardus Emend. VII. 14. et H. Stephanus animadvertē-
 runt. Utrum praestet, in ambiguo latet. Si vulgatum pro-

betur, plenum exhibit *εἰ μὴ τὸν ἀφρον*, sive, ut Aethiops, τὸν νόφρον, τῷ πόνυτι τῷδε ἀνέφρον, nisi panem, seu stercus ex Aethiopsis contemptu, hoc potu miscerent. Et poterit, ubi advocata admittantur, sententia [claudicante quidem pede] procedere. Cultior-ne tamen et praestantior, si ἀνέφρον valeat, evadet? Absurdum in Aethiopsis ore non erit sane, εἰ μὴ τῷ - - ἀνέφρον, nisi hoc se vini potu recrearent. Sic accessiones vocabulorum non desiderabuntur, et sermoni usus et ratio constabit. Dio Cassius LVI. p. 680. ὥστε μηδένα εἶναι τρόπον ἀνενεγκεῖν θυνηθῆναι: ut nullo modo vires recipere ac recreari possit. Tale Aeliani Hist. Animal. XIII. 12. ἀναφρόντες ἱαυροῦς ἀνιβρώσκοντο. [Saepe sic Appianus, cuius testimonia in indice Graec. olim collegimus.] Non adiungo in re frequente plura. Quae quidem commentari, ut arbitrandi ius integrum omnibus maneret, cum maxime libuit. Mox τούτῳ γὰρ - - ἐσσοῦσθαι [L. 23.] pro vero posset censerī. Vide tamen c. 106. WESS.

CAP. XXIII. 2. ἔτεα μὲν ἐς εἴκοσι τε καὶ ἑκατὸν etc.) Sequor veteres editos et scriptos codices, adposita duntaxat ex his enclitica. In Medic. et similibus εἰκοσι, quod alias damnant, praepositionem, fortasse male pictam, absorbit: certe ad Medic. tutamen producta a Cl. Viro non admodum urgent. [Provocat ille ad II. 36, 4.] Meliora Portus subpeditabit abunde. Ecce Valer. Maximum VIII. 13. Ext. 5. Huius regis (Arganthonii) consummationem annorum minus admirabilem faciunt Aethiopes, quos Herodotus scribit centesimum et vigesimum annum transgredi. Scribit sane Herodotus, sed non tam laxē. WESS.

8. et seq. ἀφρὲς δὲ τὸ ὕδωρ - - χωρτεῖν ἐς θυρόν.) His superioribusque descriptis Cel. Boerhavius Element. Chem. T. I. 550. subdit: Ubinam talis aqua hodie? nusquam sane, et si semel haberi posset, daretur comparandae aquae cognitio. Sed neque natura talem hic nobis praebet, neque ars ulla parare potest, ne sollicitissima quidem et repetita destillatione. Quare credidi olim ista legens, quae pro verissimis habeo, quod ligna in Aethiopiae illa parte quam ponderosissima habeantur, aquae simul nostrarum respectu levissimae sint. Tum, positis in medio Asiae, Africae et Americae gravissimi ponderis lignis, non dubitabimus, addit, amplius, quin in illis telluris plagis ligna habeantur ponderosissima, in confirmationem eorum, quae Hero-

dotus narravit. Enimvero hodiernae observationes probant fere omnia MAGNI VIRI dicta etc. Prorsus pro Herodoto benigne et honorifice. Quam autem vellem exposita itidem illa fuisse, μήτε τῶν ὅσα ξύλον ἐστὶ ἐλαφρότερα. Herodotus, uti sequentia arguunt, de veritate rei addubitasse videtur, WESS. in *Addendis*.

16. ἐν πίδασι χρυσίῃσι δεδίσθαι) Hinc sua desumpsit Dion Chrys. Or. 79. p. 664. v. Postquam dixisset, apud Aethiops τοὺς ἄνω aurum rem censerī vilissimam, subdit ista: καὶ φασιν αὐτοῖσι τοὺς κακούργους ἐν παχείαις δεδίσθαι πίδασι: addendum omnino χρυσαῖς: [aut παχείαις in χρυσαῖς mutandum:] quod cur monere neglexerit Theod. Canter. Var. Lect. I. c. 5. caussae nihil erat. Auro sic abutebantur isti, quibus ὁ χαλκός, ut ait Herod. σπανιώτατον καὶ τιμιώτατον. Notum Platonis illud in Euthydemo p. 304. v. Τὸ σπάνιον, ὃ Εὐθύδημι, τίμιον· τὸ δὲ ὕδωρ εὐωνότατον, ἀριστον ἐν, ὡς ἔφη Πίνδαρος. In his, alia longe populo διὰ τὸ σπάνιον τίμια, alia sapientiae verae cultoribus. VALCK.

Ibid. ἐν πίδασι χρυσίῃσι etc.) Tetigerunt haec Aethiopum ex auro vincula plures veterum, a Theod. Cantero Var. Lect. I. 5. ad testimonium excitati. In Dione Chrysost., haec Herodotea aemulante, Or. LXXIX. pag. 664. v. καὶ φασιν αὐτοῖσι τοὺς κακούργους ἐν παχείαις δεδίσθαι πίδασι, scribi ἐν χρυσαῖς aut παχείαις χρυσοῦ omnino decuit, quod Steph. Berglerum, V. Cl., non fugit. Opportune Heliodor. Aethiop. IX. pag. 40. καὶ τὰ τε δέσμια ἀμείβειν καὶ χρυσᾷ ἐπιβάλλειν· ὅσα γὰρ σίδηρος παρ' ἄλλοις εἰς τὰς χρεῖας, ταῦτα παρ' Αἰθίοψιν ὁ χρυσὸς νένομισται. WESS.

CAP. XXIV. 2. αἱ λέγονται σκευάζεσθαι ἐκ ὑάλου) Ionum et Atticorum veterum adsuetudo ὑαλον praetulit. Docte T. Hemsterhusius ad Thom. Mag. voc. Ὑαλος. [Ὑαλος Atticorum esse, ait Thomas, ὕελος aliorum Graecorum. Ionum nulla ibi mentio, quos novimus plurimorum in vocabulorum usu ab usu Atticorum abhorruisse. Idem Thomas recte monuit, ἀλάβαστρον absque ῥ Atticos dicere, ἀλάβαστρον alios Graecos: atqui, ἀλάβαστρον usurpasse Herodotum, supra c. 20, 5. vidimus.] Rem ipsam ad Diodori II. 15. examinavi, non praeterita Ctesiae iniqua et holliginis plena in Herodotum criminatione. Electrum sive suecinum Th. Gatakerus fuisse, non ὑαλον vitrum, divinavit

ad *Antonini* Imp. IV. pag. 133., quam opinionem erudite nuper *Celeb. Io. Matth. Gesnerus* illuminavit, *Comentar. Soc. Reg. Gotting.* T. III. p. 92. De vitro utrique non refragor. Cum tamen *Herodotus* electrum, ex ultima adventum Europa, quod c. 115. huius libri manifestat, bene noverit, ad credendum erit difficile, ὑάλου vocabulo hic *succinum* indicasse. At fac intellexisse; unde in Aethiopiis tam uber electri copia, ut cippis ingentibus, intra cavum recepturis integra mortuorum cadavera, suffecerit, neque uni, sed generatim omnibus totius nationis? Veri ea fidem superiaciunt. *Diodorum*, *Strabonem*, *Lucianum*, narrationem memini, quamquam discordes, amplecti; quorum auctoritas, in *Herodotum* aut *Ctesiam* reditura, nullatenus iuvat. Mihi, si quid iusti fabulae inest, *salis fossilis* et εὐεργού indoles et copia, ex *Iobi Ludolfi* Aethiopicis ad *Diodorum* exposita, hac ὑάλῳ innui probabile manet. WESS. — *Crystallum* dici, addubitans quidem, suspicatur *Heeren*, in *Ideen* etc. T. II. p. 373. S.

6. περιστᾶσι στήλην ἐξ ὑάλου) Parum caute duci suo nimium fidit *Diodorus*, non inspecto volumine *Herodoti*, sententiam, prout illam *Ctesias* retulerat, enarrans lib. II. c. 15. ταριχεύσαντες τὰ σώματα, καὶ περιχεύσαντες αὐτοῖς πολλὴν ὑέλαν, ἵστασιν ἐπὶ στήλης, ὥστε τοῖς παριοῦσι φαίνεσθαι διὰ τῆς ὑέλαν τὸ τοῦ τετελευτηκότος σῶμα, καθάπερ Ἡρόδοτος εἴρηκε. Tuitus est contra *Ctesiam* *Historicum* suum *Wess.* Suam forsitan ille χρυσὴν εἰκόνα, in quam primum incluserint cadaver, confinxit ex Aegyptiacis *Herodoti*, in quibus legerat lib. II. cap. 86. ποιεῦντα ξύλινον τύπον ἀνθρωποειδέα, ποιησάμενοι δὲ ἐσεργνῶσι τὸν νεκρόν. VALCK.

10. καὶ ἔχει πάντα φανερά etc.) Haec τὴν στήλην sive cippum signant: nam si cum *Laurentii* Latinis ad mortui cadaver referas, absurdum erit ὁ νέκυσ --- ὁμοίως αὐτῷ τῷ νέκυϊ: quibus etiam offensus *Cl. de Pauw*, ἔχει --- ὁμοίως αὐτῷ ὁ νέκυσ coniecit, nimis confidenter. Quid si αὐτῷ τῷ νέκυϊ alienum nunc occupent locum, olim, uti in *Cod. Remigii*, οἱ μάλιστα αὐτῷ τῷ νέκυϊ προσήκοντες scripta? Loquendi formulam scriptor non renuet, quippe οἷχθεσθαι ἀγγέλλοντα τοῖσι προσήκουσι τῷ νεκρῷ, IV. 14. At nihil decerno. WESS. — Hoc dicit Scriptor: columna omnia manifesta (s. conspicua) habet, sicut ipsum cadaver. Scilicet

muniae Aegyptiacae nonnisi a parte anteriore conspici poterant, dorsum erat arculâ tectum: cadaver Aethiopicum omni ex parte conspicuum erat; nam columna vitrea, quae illud circumdabat, omni ex parte diaphana erat, nec in postica parte parietem habebat. S.

CAP. XXV. 3. ὄργην ποιησάμενος, ἐστρατεύετο) Quandoquidem ὤρμητο στρατεύεσθαι, et similia frequenter occurrunt, non miror ὄργην viro cuidam docto venisse in mentem: verum ὄργην ποιησάμενος idem est ac ὄργισθείς, iratus. Herodoti Xerxes, VII. 105. οὐκ ἐποίησατο ὄργην οὐδαμῖν, ἀλλ' ἡπίως αὐτὸν ἀπεπέμψατο. Thucydidi dicuntur Athenienses, IV. 124. ὄργην ποιούμενοι, (cap. 123. ὄργισθέντες:) εἰ καὶ οἱ ἐν ταῖς νήσοις ἤδη ὄντες ἀξιοῦσι σφῶν ἀφίστασθαι. Huius simillimae Herodoto formae sunt loquendi; θῶμα ποιούμενοι, mirati; λήθην ποιούμενος, oblitus; καταστροφὴν ἐποίησατο, debellavit; VIII. 74. I. 127. VI. 28. Ab his distant istae, Herodoto aliisque frequentatae, δεινὸν ποιῆσθαι, μέγα, et συμφορὴν ποιῆσθαι: in quibus ἡγιῆσθαι, τίθεσθαι, et ποιῆσθαι eadem usui inserviunt. VALCK.

6. ἐμμανὴς τε ἰὼν καὶ οὐ φρενήρης) Sophocli praesertim admatum hoc quoque genus παραλληλισμῶν frequentat Herodotus, cuius attigere quaedam viri docti; illud etiam e lib. V. cap. 42. ἢ οὐ φρενήρης, ἀκρομανὴς τε. Iungit et III. 34. παραφρονέειν καὶ οὐκ εἶναι νοήμονα. IX. 54. μαϊνόμενον καὶ οὐ φρενήρεα. Unum hoc satis est, e quo fiat de reliquis coniectura. De re eadem Soph. Antig. 498. Ἀνυσσῶσαν αὐτὴν, οὐδ' ἐπήβολον φρενῶν. Conf. Electr. 474. Antiphon Or. III. pag. 117, 5. ἰσωφρόνουν, καὶ οὐκ ἐμαίνοντο, τὴν σωτηρίαν τοῦ κέρδους προτιμῶντες. In talibus, ad exemplum Aeschyli, Sophocle multo parcior fuit Euripides. In Herodoto longe frequentiores istiusmodi, rei propemodum eiusdem, sub alio nomine repetitiones, quam apud Thucyd. et Xenoph.; invenientur tamen apud quosvis veteres; apud Oratores etiam; sed in certis tantum locutionibus, qualis est ista: φράσω καὶ οὐκ ἀποκρύψομαι, Demosth. p. 196, 6. ἐρῶ καὶ οὐ σιωπήσομαι, eidem restituenda p. 632, 116. VALCK.

8. τοὺς παρόντας αὐτοῦ ταύτη etc.) Optime Arch.; aliorum αὐτοῦ, si tacuisset is, fuisset probum: sed est istud Herodoteum, ut I. 214. ostensum, et a Gronovio IV. 135. Haud quoque scio, repudiari-ne debeat, [l. 9.] π ο

γενόμενος ἐγένετο ἐν Θήβαις, ut toties repetitum στρατιωσθαι vitetur. Nihil certe urget, cur mox ἐξανδραποδισαμένους cum docto viro pingatur: adhaeret sequenti verbo, et recurrit aliàs. WESS.

21. ἕως μὲν τι εἶχον ἐκ τῆς γῆς λαμβάνειν etc.) Vertebat Seneca liberius III. de Ira c. 20. Sustinebant famem primo tenerima frondium et cacumina arborum, tum coria igne mollita et quidquid necessitas cibum fecerat: postquam inter arenas radices quoque et herbae defecerant, apparuitque talium solitudo, decimum quemque sortiti, alimentum habuerant fame saevius. Sic loco animalium bene Gronovius, plaudente Herodoto et probante. Corruptissima sunt Libanii Declam. XIX. Tom. I. pag. 507. de Potidaeatis, semet ipsos, dum obsiderentur, depastis: οὐδὲ Καμβύσης εἰς τοσοῦτον ἢ κἄκεινον* ἐξ Αἰθιοπῶν ἐπαυήγαγεν ἀρχόμενον τούτων τῶν κακῶν. Suspisor fuisse εἰς τοσοῦτον ἢ κἄκεινος ἱμάνη* ἐξ Αἰθ. ἐπαν. ἀρχομένων etc. Neque adeo Cambyzes, atque illi, insaniit: abduxit ex Aethiopia finibus copias, cum malorum eiusmodi, h. e. ἀλληλοφονίας, initium esset. WESS.

30. οὕτω ἔπρηξεν) Adeo cessit infelicitèr adversus Aethiopas suscepta expeditio. Nonnunquam utuntur in designanda calamitate verbo πρᾶξαι simpliciter posito, mali ominis voce κακῶς omissa. Postquam triste fatum narrasset Anacharsidis Herodotus, IV. 77. οὗτος μὲν, inquit, οὕτω δὴ ἔπρηξεν. De Syracusanis navali praelio superatis Thucyd. VII. 24. κατὰ τὴν ναυμαχίην οὕτως ἐπεπράγισαν. Demosth. pro Cor. pag. 172. εἰ μετὰ τῶν Θηβαίων ἡμῖν ἀγωνιζαμένοις οὕτως εἴμαρτο πρᾶξαι: ubi Schol. πρᾶξαι recte reddidit δυστυχῆσαι. VALCK.

CAP. XXVI. [4. εἰς Ὀάσιν πόλιν) Ὀασις (sive Αὔασις, ut recte hodie apud Strab. lib. II. p. 130. D. et XVII. 791. A. pro vitioso olim Ἀνασις editur) docente eodem Strabone generale nomen est, quo in Africae partibus ab occidente Aegypti sitis insigniuntur loca habitata, vastis undique arenis latisque tractibus aqua carentibus circumdata. Confer quae de eodem vocabulo ex lingua Coptica, et generatim de Oasibus Langlès Vir clar. commentatus est in Adpendice II. ad Voyage de Hornemann, T. II. p. 343. seqq. S.]

5. Σάμιοι τῆς Αἰσχρινίης φυλῆς) Narrat apud Etymologum

pag. 160, 22. *Themistagoras*, cum colonis Samum profectos Proctem et Tembriona, facta cum Caribus societate, Samum in duas tribus divisisse; quarum unam de fluminis nomine Σχητίαν dixerint, alteram de nomine urbis Ἀστυπαλαίαν. Hoc unico loco *A. Berkelius* inductus, *evidentissimum* esse scribit ad *Steph. Byz.* in Ἀῤῥασις, in *Herodoto* reponi debere, Σάμιοι τῆς Σχησίης φυλῆς λεγόμενοι εἶναι, aut τῆς Σχησιονίης. Neutra coniectura probabilis videbitur. *Codex Etymologici* mstus Χήσιον et Χησίαν exhibet; quam sinceram esse scriptionem contendit, *Etymologi* locum docte pertractans, *Henr. Vales.* in *Exc. ex Dionys. Halic.* p. 75. Una de duabus tribubus, ut a flumine Χησία, sic ab altero coloniae duce Tembrione Τεμβριωνία denominari potuit: sed hoc, litteras vulgatas propius accedens, aequae est incertum. Tribus, in quas populi quidam fuere descripti, si Atticas excipias, raro memorantur veteribus. VALCK.

Ibid. τῆς Αἰσχυριωνίης φυλῆς) *Berkelius* (in *Steph. Byz.* Ἀῤῥασις) scribi iubet τῆς Σχησίης, aut si forma vocabuli possit pati, Σχησιονίης, cuius emendationis auctorem fideiussoremque obtrudit *Themistagoram*, profitentem apud *Etymol.* pag. 160. duas Samiorum tribus Schesiam et *Astypalaeam* fuisse tantum. Verum *Themistagoras* non Samiis, aucta eorum civitate et copiis florente, negat plures tribus; de primis initiis, cum Graecorum coloni Caribus, insulam possidentibus, miscerentur, memoravit. Qua re *Aeschrioniae* tribui, etsi alibi vix proditae, nihil officit. Confer *Nicandri Alexiph.* vs. 151. et Scholia, et infra c. 39. Θηβέων cur redierit [l. 3. et 6.] non eget indicio. WESS.

7. κατὰ Ἑλλήνων γλῶτταν) Forsan articulum *Codices* agnoscent interiectum. κατὰ τὴν Ἑλλήνων γλῶτταν scribi solet ab *Herodoto*: p. 99, 16. 239, 5. [II. 30. et IV. 52.] sed κατὰ Ἑλλάδα γλῶτταν pag. 256, 34. p. 365, 25. [IV. 110. et VI. 98.] Vulgatur in *Aeliani* Var. Hist. IX. c. 16. αὐτὸ τοῦνομα (Μάρης) εἰς τὴν Ἑλλάδα, φασίν, ἰππομυγῆς δύνανται. Ex *Scaligeri* Castig. in *Propert.* pag. 287. dudum recipi potuisset emendata lectio: εἰς τὴν Ἑλλάδα φράσιν. *Scaligerana* semper digna sunt, quae consideratius exigantur a litteratoribus. VALCK.

8. In Μοσχαίων νῆσοι, ob *Olympiodorum* et *Eustath.*, nominatim *Herodotum* adpellantes, non haesitavi: solent

ita de his insulis Graeci, in quibus *Plato Menex.* pag. 235. atque alii. Μακάρων tamen νῆσος *Steph. Byz.* sed convertuntur apud *Suidam* et *Hesychium* voces istae. WESS. — Equidem non dubitandum arbitror, ἡ σὸς singulari numero scriptum reliquisse *Herodotum*. Vide *Var. Lect. S.*

13. λέγεται δὲ ταῦτε ὑπ' αὐτῶν Ἀμμωνίων) Delevi [καί] copulam [ante ταῦτε]: nihil praecedat, quod eam aut requirit aut tueri potest. Displicuit et Cl. *Pauw.* [mihi visa est locum suum posse tueri.] Eleganter *Seneca Quaes. Nat.* II. 32. *Aliquando Cambyses ad Ammonem misit exercitum: quem arena Austro mota et more nivis incidens texit, deinde obruit.* WESS.

CAP. XXVII. [2. ὁ Ἄπις, τὸν Ἕλληνες Ἐπαφὸν καλεῖσιν. Iam dixerat lib. II. c. 153. conf. II. 38, 2. S.]

CAP. XXVIII. 2. οὐ λήσειν ἔφη αὐτὸν) Non clam se fore dicebat, si manu tractabilis venisset ad Aegyptios Deus. Χειρὸς, mansuetus, (τὰς χεῖρας προσφέροντα ὑπομένων, *Xenophonti* p. 438, 29.) movit mihi olim suspicionem, scriptum fuisse primum, ψαύσειν ἔφη αὐτοῦ contrectaturum se Deum manu tractabilem: ista quum dixisset, ἐπάγειν ἐκέλευε τὸν Ἄπιν. Deinceps [L. 5 seqq.] tradit *Herod.* e quali vacca nasci crederetur sacer iste vitulus; non e tauro, sed divinitus conceptus, genitili lumine de coelo in vacuum delapso: Αἰγυπτῖοι λέγουσι, σίλας ἐπὶ τὴν βοῦν ἐκ τοῦ οὐρανοῦ κατίσχειν, καὶ μὴ ἐκ τούτου τίττειν τὸν Ἄπιν. Ob rariorem usum τοῦ Κατίσχειν excitat *Herodoti* verba *Eustath.* ad *Iliad.* α. pag. 100, 40. et Cl. *Abresch.* *Dil. Thuc.* p. 460. Signa; quibus Apis a cultoribus agnoscebatur, hic etiam enarrata, [L. 10 seqq.] variis disserendi praebuere materiem: videndus imprimis *Iablonskius Panthei* lib. IV. 2. quocum, ὑπὸ δὲ γλώσση κύνθαρον, corrigit et *Wesseling.* *Diss. Herod.* p. 175. merito laudans illustris Galli coniecturam, pro λευκὸν τετράγωνον, corrigentis λευκὸν τε τρίγωνον. Apin Nili fuisse atque Aegypti foecunditatis symbolum *Iablonski* docuit: utrumque τρίγωνον illud expinxit. Aegypti figura traditur esse τρίγωνον et διτρωτὸν, *Eratostheni Catast.* cap. xx. *Theoni ad Arati Phaen.* vs. 235. De foecunditatis imagine *Porphyrus Eusebii Praep.* III. p. 98. v. σπορά καὶ γένεσις (ἀπίνευσαν) φάλητα, καὶ τὸ Τρίγωνον σχῆμα, διὰ τὸ μέριον τῆς θηλείας. VALCK.

7. ἐς γαστήρα ἄλλον βάλλεσθαι γόνον) Hoc probare se *Pavio* non potuit: λαβέσθαι divinavit, forte animo volvens *Lucae* Eu. c. 1, 31. καὶ ἰδοὺ συλλήψη ἐν γαστρὶ, quod ibi iustissimum, neque istud hic damnable. Adsolet alias ἀγαιρίσθαι illa in re usurpare: cum tamen βάλλεσθαι ἐς θυμὸν probaverit, et *Codices* conspirent, dictioque absurdi habeat nihil, cur mutanti obsequemur? WESS.

11. ἰὼν μέλας) Summo iure *Gronov.* ex *Med.*, cui plures adsentiuntur, recepit; locumque, expulso inutili verbo, instauravit. *Aelianum* de *Anim.* XI. 10. *Strabonem* et alios adiungere dedignatus est. Restat λευκὸν τετράγωνον, quod τὸ τρίγωνον sive triquetrum esse debet, si *Apidis* ex aere figurae, quarum frontibus triangulus inscriptus, non fallunt. Vidi ipse tales, et complures Comes *Caylus*, τρίγωνον refingens, in *Recueil d'Antiquit.* T. I. p. 43. Porro de notis sacri huius bovis *Plinius* VIII. *Hist. Nat.* cap. 46. Nodus sub lingua, quem cantharum adpellant. Etiam *Porphyrius* apud *Euseb.* Pr. *Euang.* III. 13. Ἡλίου δὲ σημεῖον, τὸ μέλαν τοῦ σώματος, καὶ ὑπὸ τῇ γλώττῃ κἀνθάρως. Qui *Herodotum* studiose cum versaverint, utique hic ὑπὸ δὲ τῇ γλώττῃ κἀνθάρων invenisse censendi sunt: atque haec plausibilis conjectura *Iablonskii*, *Panth.* IV. 2. p. 183. WESS.

CAP. XXIX. 4. παίει τὸν μηρόν) E vulnere contabuit et mortuus est tandem; ut *Apin* *Cambyzes* occidisse dicitur *Plutarcho* de *Is.* et *Os.* §. 44. *Aeliano* Var. *Hist.* VI. 8. Postea temporis insaniam *Cambysis* superavit, sacro vitulo mactato, *Artaxerxes Ochus*; quem contemptum quum *asinum* dicaces vocarent *Aegyptii*, ὃ μὲντοι ὄνος οὗτος, inquiebat, ὑμῶν κατενωχῆσται τὸν βούν, atque ita ἔθυσεν τὸν βούν, narrante *Plutarcho* §. 31. e *Persicis* *Dionis*, e quibus, sicut alia plurima quae nobis aliunde non innotuissent, sua hausit *Aelianus* Var. IV. 8. conf. Idem de *Nat. An.* X. 28. et *Maximus Tyr.* XXXV. §. 1. *Cambysis* insanum facinus detestatus, utroque vir multo melior, *Darius Hystaspis*, populari superstitione scienter usus, *Aegyptiorum* sic sibi favorem conciliavit, ut illum unum omnium Regum maxime coluerint et vivum et fato functum, teste *Diodoro Sic.* I. 95. vid. *Polyaen.* VII. cap. x, 7. VALCK.

5. τοιοῦτοι θεοὶ γίνονται etc.) Multo hoc significantius

quam *Medic. οὔτοι οἱ*. Addunt auctoritatem schedae veteres. Insequentibus [l. 7.] secutus *Arch. et Vind.* sum [scil. delens γε ante Αἰγυπτ.] non oblitus γε in Poëtis bis saepe uno in versu collocari, quibus arguens adesse causa solet metri. Confer Cl. *Valckenarium* ad Tragici Phoeniss. vs. 557. pag. 209. WESS.

CAP. XXX. 5. τὸ τόξον μούνης --- ἐπὶ δύο δακτύλους εἴρσει) Damnat haec, futilia arbitratus, Cl. *de Pauw*; neque enim arcui tam inflexibile robur, ut Persarum nemo intendere valuerit, adfuisse; aliud, modo verba, ut oportet, scribantur, indicari: *Herodoti* manum esse ὅσον τι ἐπὶ δύο δακτύλοις εἴρσει, h. e. ἐπείρσει, praepositione interpositis aliis a verbo distincta, duobus fere digitis, indice nempe et maximo, arcum tenderet. Quod ego commentum exagitare nolo. De ingente arcus rigore testatur rex Aethiops c. 22., vires eum tendendi haud obscure negans Persis: inest praeterea emendationi tale loquendi genus, cui par desidero. WESS.

12. τῇ κεφαλῇ τοῦ οὐρανοῦ φαύσσει) Induit hoc, iterum iterumque hac in narratione repetitum, proverbii speciem. *Aristaenetus* lib. I. Ep. xi. καὶ τὸ λεγόμενον δὲ [f. δὴ] τοῦτο, ἰδοὺ τῇ κεφαλῇ φαίνειν τοῦ οὐρανοῦ. *Aelianus* Var. XII. 41. ὁ πόνος αὐτοῦ τοῦ οὐρανοῦ φαύσσει, recte sic *Faber* et *Perizonius*. Parum discrepat *Eunapii* Vit. *Aedesii* p. 48. καὶ ἡ δοξα τῶν ἀστρῶν ἔφανε: *Libanii* quoque, Tom. II. p. 115. n. καὶ πατέρων ἀρεταὶ φαύουσai τῆς οὐρανόθεν ἀψίδος. Cultum utrumque, atque hoc de fonte manans, sicuti *Horatianum*, sublimi feriam sidera vertice. Vide *Barth.* in *Statii* Theb. III. 155. Mox [l. 14.] ἀρχῇ, cui schedae decus et auctoritatem conciliant, recuperavit locum, quem duobus istis ἐς Πέρσας cum *Arch. et Vind.* si recusaveris, non obluctabor. WESS. — Eodem hoc capite ter ista ἐς Πέρσας leguntur, lin. 5. 9. et 14. Si semel deleta velles, commodissime eis l. 9. carebimus. Sed nec ibi, nec ad l. 14. in *Var. Lect.* ex *Arch. et Vind.* quidpiam adnotatum est. Solummodo ad l. 5. notavit *Wess.* exulare ibi ab *Arch.* duas istas voces. S.

17. ἐπ' ἄγρην ἐξαγαγόντα) Redit ad Σμίδριν, exeuntem, ἐξελαύνοντα. Malim tamen ἐξαγαγὼν, ut ad *Prexaspem* redeat. Quid sibi velit πρὸς ἀλυσὶν ἀγαγόντα, ad piscationem. Haec vir doctissimus in *Miscell.*

Lipsiens. Verum enim vero προσαγαγόντα καταποντώσαι cum Prexaspem signent, alium-ne praecedentia postulabunt? Adduxit infelicem Smerdin ad Rubrum mare, sive Persicum sinum, (nam is innuitur, uti I. 189. VI. 20.) Prexaspes, sed quo obtentu proditum non est. WESS.

CAP. XXXI. 9. εἴτερο τοὺς βασιλῆϊους δικαστὰς) In Scholiis ad Lucian. de Sacrif. T. I. p. 530. responsum exhibetur iudicum ad Regis quaestionem. De Regiis his iudicibus agens *Brissonius* de Regn. Pers. I. pag. 119. eodem fuisse censuit apud Persas τοὺς περιχώρους δικαστὰς et τοὺς βασιλικούς, quos diversis his appellationibus distinguit *Aelian.* Var. lib. I. cap. 34. isthoc capite tribusque praecedentibus Persica tradens haud certe protrita: sed iudices περιχώρους sive *Dinon*, seu alius, vocasse videtur, qui regionem peragrantes ius dicendo leviores forte controversias in pagia dirimebant; quales olim in Attica κατὰ δῆμους δικασταὶ dicti, οἱ περιόντες κατὰ δῆμους τὰ μέχρι δραχμῶν δίκαι ἰδίαζον, teste *Aristotele* ap. *Harpoer.* et *Poll.* VIII. 100. In *Demosthenis* Or. contr. Timocratem lectum olim Κατὰ δῆμους δικαστῆς, non inventum *Valesio*, restitui debet p. 463. §. 176. ubi vulgatur κατὰ νόμους δικ. VALCK. — Ex mastis verum ibi restituit *Reiske*, p. 735. S.

Ibid. βασιλῆϊους δικαστὰς) Interponi καλεομένους ex *Valla* et *Codd.* poterit, ubi necessitas, quam nullam video, urserit. Supra c. 14. et VII. 194. βασιλῆϊοι δικασταὶ tantum. Multa de illis *Barn.* *Brissonius*, Regn. Pers. I. 132. pag. 187. et docti interpretes ad *Aeliani* Var. Hist. I. cap. ult. et in *Hesychium*; quibus ex *Heliodori* Aethiop. VIII. p. 482. [c. 9. pag. 326. ed. *Coray.*] adstrui possunt: τοὺς τε δυνάστας Περσῶν, οἱ τὸ βουλευέσθαι ὑπὲρ τῶν κοινῶν, καὶ δικάζειν καὶ τιμωρίας ὀρίζειν ἰσχὺν εἶχον. Adferunt enim illis amplius ornamentum. WESS.

12. ἢ σφί παρευρεθῇ τι ἄδικον) *Cl. Gronov.* iure ita. Firmatur casu *Sandocis*, quem regium iudicem *Darius*, ὅτι ἐπὶ κρήμασι ἄδικον δίκην ἰδίασει, in crucem tolli iussit, VII. 194. Scripsi μέχρι τούτου, sicuti cap. 21. Nam quae *Valla* et *Arch.* mox liberaliter offerunt, illis non utor. Cum *Al-dino* ἀνακτάται [I. 15.] secus habet: male *Stephanus* mutavit, quippe Ἰακόν et genuinum; uti I. 14. et alias. WESS.

23. ἔγνημε τὴν ἐρωμένην) Nihil demuto. Atossam intelligit, indice Schol. Luciani, idque liquet ex cap. 88. huius Musae. Sororum Cambysis alteram, comitem in Aegyptum et deinceps uxorem, Libanius Antioch. pag. 345. et Or. XXXII. p. 668. v. Meroën indigetat, haud scio unde edoctus. WESS.

CAP. XXXII. 2. λέγεται λόγος) Placuit hoc ex membranis. Τῆς περὶ λέγεται ὅδε ὁ λόγος, II. 135. et cap. 47. ἔστι μὲν λόγος περὶ αὐτοῦ λεγόμενος, etc. WESS. — Vide Var. Lect. et miraberis solum cod. Med. cum Aldo exhibentem: nisi hic, ut saepe alias, diligentiam Gronovii effugit codicis scriptura. S.

15. θριδάκα τὴν γυναῖκα περιτῖλαι) Remittimur ad explosum ἀποτείλας Musae Primae c. 123., ut περιτῖλαι Med. stabiliatur. Error est scribarum, simplicem vocalem et diphthongum, ut saepissime in msstis, confundentium. Iam, quod [l. 17.] est in Arch. et Vind. ἡ δασεῖα ἡ θριδάξ ἐοῦσα, Herodoteum quodammodo redolet genium; prorsus autem, ubi δασεῖα foret. Verum multorum in similibus grassata licentia est. Θριδάξ ex Grammaticorum decreto Ionum tantum est, θριδαῖνη Atticorum; cui docti viri non adsurgunt. Lege eorum Animadversiones ad Thom. Mag. θριδαῖνη. WESS.

17. ἡ δασεῖα εἷη καλλίων) Interpretamentum videtur, quod in Codd. inventum a Galeo et Gronov. καλλίων: ab Herodoto scriptum, κότρεα περιτετλημένη ἡ θριδάξ, ἡ δασεῖα ἐοῦσα (hoc e Codd. reciperem), εἷη ἀμείνων καὶ τὸν φαίνει, δασεῖαν. Hoc in loco Ἀμείνων reddi potuit καλλίων, ut Ἀμεινον, κάλλιον Hesychio, non vice versa. Quam περιτετλημένην Herod. θριδακα ἀπολεμισμένην dixit Epicharmus Athen. II. p. 68. f. VALCK. — Cur vero ἀμείνων hic alteri praeferemus, equidem non exputo. Epicharmus de lactuca loquitur cuius cauli detractus cortex. S.

CAP. XXXIII. [3. εἰώθει. Vide Adn. ad II. 68, 23. S.]

5. τὴν ἰρὴν ὀνομάζουσι τινες) Vulgus nimirum et superstitiosi, quorum credulitatem et fraudes explodit Caus Senex in elegante commentario περὶ τῆς ἱερῆς νόσου, cuius ex pag. 308., disciplina certe, fluxit verissima sequens Scriptoris observatio. WESS.

CAP. XXXIV. 7. περὶ ἐμὲ ποιῶνται) Rarior pro-

nominis flexio in Musis, obvia libro I. 126. VI. 86, 1. etc. uti *σίο* cap. 9. etc. Contra ea *σῖν* et *ἰμεῦ*, quod hic in *Arch.* et *Vind.*, creberrima. Vir Cl. Corn. de Pauw in Praefatione galeata, *Phrynicho* praefixa, non dubitat, amanuenses errasse, et pro *σίο* et *μέο* scripsisse *σῖν* et *μεῦ*: haec enim Dorica esse, non Ionica. *Etymologum* auctorem in *Ἑμεῖο* et *Phavorinum* in voce *Ἐγών* advocat hanc ad rem, non malos quidem, at non locupletes. Gravior multa *Apollonius Dyscolus* in Excerptis est et apud *Salmas.* in *Solin.* pag. 591., ubi *Ἑμεῦ*, κοινή Ἰώνων καὶ Δωριέων ἰμεῦ δ' ἔλετο μέγαν ὄρκον, ex *Homero*: cui *Pherecyden* et *Democritum* addit, quos omnes una cum *Herodoto* a scribis in his depravatos, etsi *Pavius* confidenter adserit, haud facile obtinebitur. Equidem non improbo *ἰμέο*, sicubi *Codicum* adest auctoritas, nec *ἰμεῦ*. WESS.

9. Φιλονίη - - - προσκίεσθαι) Optime restituit *Gronovius*. *Herod.* I. 134. de Persis, οἶνῳ κάρτα προσκίεται. *Athen.* X. p. 433. B. Φιλονίης ἐστὶν ὁ πρὸς οἶνον ἔτοιμος - - - Νέστωρ προσέκειτο τῶν ἄλλων μᾶλλον τῷ οἶνῳ. Eandem respiciens historiam, sua tamen aliunde repetiit, *Seneca* de *Ira* III. 14. *Cumbysen regem* nimis deditum vino (*Φιλονίη προσκείμενον*) *Prexaspes* unus ex carissimis monebat, ut parcius biberet; turpem esse dicens ebrietatem in Rege, quem oculi omnium auresque sequerentur. Ex *Herodoto* historiam sumsisse *Seneca* videbatur *Io. Hartungo* *Locor. Memorab. Decur.* II. c. 2, 20. VALCK.

11. Νῦν ἄρα με φασὶ Πέρσαι) Hoc mssti repositum volunt, [scil. Πέρσαι cum *Ald.* et *Steph.* omiserat *Gronov.* codice suo non satis diligenter (puto) h. l. inspecto.] estque opportunum. Post pauca [l. 16.] πρὸς τὸν πατέρα Κύρον *Fragm. Paris.* ex Graecorum more. *Lucianus Tim.* cap. 42. οὐδὲν ἄρα ἦτι ὡς πρὸς Τίμωνα. *Plutarch.* *Solert. Anim.* p. 963. B. καὶ τοὶ τὸ μηδὲν ἐν ταύτοις πρὸς ἐλέφαντα καὶ κάμηλον ὄντες. In quibus similibusque aliis πρὸς comparationi servit. Sed codex ille [verbum omittens] solitarius incedit, πρὸς τὸν πατ. τελέσαι Κύρον *Reisk.* et *Abresch.* pro ὥστε τελέσαι accipiunt recte, ut ad patris exemplar perveniat, sive eum aequiparet. Namque ad patrem consummandum, quod pro *Laurentiano* adaequandum Latina [a *Gronovio*] acceperunt, obscurum et alienum est. WESS.

23. ἦσθη τε ταῦτα) ἀκούσας addendum omnino; quod perperam eiecerat e contextu Gronovius: istis auditis laetus est. Verbis ἦδισθαι, τίρπισθαι, χαίρειν, quaeque his significatum habent contrarium, ἀχθεσθαι, λυπεῖσθαι, χαλεπῶς φέρειν, sic solent adiungi participia. Soph. Philoct. 879. ἦδομαι μὲν σ' εἰσιδών. vs. 673. οὐκ ἄχθομαι σ' ἰδών τε καὶ λαβὼν φίλον. Diphilus Athen. II. p. 47. v. τίρπομαι γυμνοῦς ὄρων τοὺς ἐξυπνίους. Lysias p. 153, 6. ἀκούων ἠχθόμεν. Aeschini, atque eo etiam adhibitum Demostheni, dictum Euripidis e Phoenice, Ὅστις δ' ὁμιλῶν ἦδεται κακῶς ἀνὴρ. Tyranni secundum Xenoph. in Hierone p. 531, 34. τοὺς ξένους δυνατωτέρους τῶν πολιτῶν ποιοῦντες ἦδονται. VALCK.

Ibid. ἦσθη τε ταῦτα ἀκούσας) Occupavit veterem sedem ἀκούσας. In Musis ἦσθη (neque Gronov. latuit, et Georg. Arnaldus Animadv. cap. 29. ursit vehementer) tertium sibi sociat casum, alibi quartum, imprudenter erudito iuvene negante. Menander in Legation. Excerpt. p. 135. ὡς ἦδεται καὶ αὐτὸς τὴν εἰρήνην: ubi τῇ εἰρήνῃ vir doctus. Sed Menandrum tuetur Aristophanes, Acharnensium principio ter ita locutus, et Scholia in 'Il. l. 77. WESS.

CAP. XXXV. 9. ἀνασχίζειν αὐτὸν κελύειν) Apud Senecam de Ira III. 14. Cambyzes intendit arcum, et ipsum cor adolescentis (id enim se petere dixerat) figit, *re ci so que* (rectius scribetur, et respondebit aptius ad verbum Graecum, *re ci so que*) pectore haerens in ipso corde spiculum ostendit; ac respiciens patrem interrogavit, satis-ne certam haberet manum? At ille negavit Apollinem potuisse certius dimittere. Dixisse patrem refert Herod. Δέσποτα, οὐδ' ἂν αὐτὸν ἔγωγε δοκίω τὸν θεὸν οὕτω ἂν καλῶς βαλλεῖν. Subdit istis Philosophus: Dii illum male perdant, animo magis quam conditione mancipium: κακὸς κακῶς ὄλοιτο, τῇ ψυχῇ μᾶλλον δούλος ἢ τῇ τύχῃ. VALCK.

11. ἐνέοντα τὸν ὀϊστὸν) Nulla τὸν ἰὸν controversia turbasset, ni eam scripti movissent Codices. Τὸ βλήμα, cui supra locus, [l. 10.] H. Stephanus apud classicum auctorem exstare non arbitrabatur, Thes. T. I. p. 666., deposuit et Euripides in Suppl. vs. 330. et Philo Iud. de Exsecrat. pag. 932. z. Ceterum multis tragicam et furentem hanc Cambysis crudelitatem et turpem servilemque Prexaspis adulationem luminibus ornavit Seneca III. de Ira

c. 14. Ἐπίσκοπα, quod sequitur, [l. 15.] *Hesychius* Glos-
sis inseruit, explicuitque *Clar. Io. Alberti* et *Cl. Salmasius*
ad *Achillem Tatium* Amor. Clitoph. p. 578. WESS.

20. ὁμοία τοῖσι πρώτοις) In tanta scribarum discordia,
promptus ad *Aldum*, haud iuste ab *H. Stephano* desertum,
reditus fuit: causam ad superioris libri cap. 57. produxi.
Par sententia *Bergleri*. Fuit autem Persis in variis suppli-
ciorum generibus recepta et sollemnis viventium crude-
lissima defossio, *Nostro* indice VII. 114., quam quidem
ex *Abrahami*, filium divino iussu inmolaturi, exemplo
derivans *Th. Hyde* Reliq. Pers. cap. 2. p. 30., a vero lon-
ge deflectit. Quantum enim distant inmolare et *humi* sup-
plicii causa defodere? Quin si aris mactatos inposuissent
Persae, nihil ad *Abrahamum*, quippe *Isacum* non in-
molantem, quod variis nationibus inopia olim suasit re-
ligio. WESS.

CAP. XXXVI. 3. καταλαμβάνει σκυῶν.) Bene στι-
γμὴν pingunt *Pauw*, *Reiske*, *Abresch*, et ante eos *Valla*.
ἀγαθόν τοι ex *Reiskii* correctione, aut ἀγαθόν τι, ut mssti,
praestat. Notum est Latini poëtae *Triste* lupus stabulis. No-
ster διαβολὴ γάρ ἐστι δεινότατον VII. 10, 7. et plenius III. 53.
φιλοτιμίη κτήμα (aut χρήμα, variant enim codices) σκαιόν.
Porro προμηθίη [l. 5.] dialecto debetur, uti II, 18. Scri-
ptor ipse I. 88. καὶ κάρτα ἐν πολλῇ προμηθίῃ εἶχε. *Euripi-*
des *Hecub.* 795., *Sophocles* *Philoct.* vs. 558. ubi προμηθείας
contra *Atticorum* poëtarum morem, de quo copiose et
docte *Valcken.* ad *Phoeniss.* p. 496. WESS.

12. ὡς χρηστῶς μὲν τὴν etc.) *Ironia* in ὅς χρηστῶς frigatebat
admodum: melius est in bonae fidei codicibus; qui quoque
[l. 14.] Ἀρᾶξία, uti I. 205. 210. 211. Male vero de iussu
κελεύων accipiunt; suasorem monitoremque requirit, sicuti
supra πολλὰ κελεύων et passim alia. WESS. — Mihi nec
aliena a *Cambysis* persona videbatur *ironia*, et commodum
sibi mutuo respondere ista, ὅς χρηστῶς μὲν τὴν σιωνταῦ -- et,
εὖ δὲ τῷ πατρὶ etc. denique καὶ ἀπὸ μὲν σιωντὸν ὤλεσας etc. S.

18 seq. ἀλλ' οὐ τὶ χαίρων) Ex diversis ista lectionibus
est genuina. Eadem verba legerat, e praecedentibus ex-
plenda, *Herodotus* in *Euripidis* *Oreste* vs. 1595. Supra I.
128. ἀλλ' οὐδ' ὡς ὁ Κῦρός γε χαίρηται. *T. Hemsterh.* in *Miscell.*
Obs. VI. p. 343. Formula, inquit, loquendi, quamquam in

speciem lenior, gravem habet magnique mali comminationem. Nonnulla collegit D'Orvillius in Chariton. p. 641. Hic quoque [coll. l. 12.] dici potuerat: 'Ἄλλ' οὐ τι χαίρων ταῦτα πολέμους λέγειν, sive συμβουλεύειν. In Messenicis Pausan. pag. 332. egregius ille patriae defensor Theoclus: 'Ἄλλ' οὗτοι τὸν πάντα γε χρόνον χαίροντες καρπώσιν τὰ Μισσηνίων. Vera vatem praedixisse demonstravit Spartanis Epaminondas. VALCK. — Nihil ista formula certius. Sophocles Philoct. 1293. ἄλλ' οὐτι χαίρων, ἣν τόδ' ἐρῶσθ' βίβας. Oedip. Tyr. 372. ἄλλ' οὐτι χαίρων, δις γε πημονάς ἔρεϊς. Euripid. Orest. 1593. etc. WESS.

20. ἰδεόμεν ἐπιλαβίσθαι. Ταῦτα δὲ εἶπας etc.) Trium vocum in Med. et aliis defectus, absentiaeque a Vallae libro vocabulorum ταῦτα δὲ εἶπας, esse quidpiam hic superflui manifestat. Si cum Gronovio adsentiri Medic. libebit, orationis habitus Cambysem, ira praecipitem, exprimet haud male. Eum adi. WESS. — Tenuerat quidem Gronovius in contextu tria illa verba: sed in Notis haud incommode monuit, nervosiorē esse istam brevitatē, ἐπὶ τοῖ καὶ πάσαι - - ἰδεόμεν. Εἶπας ἐλάμβανε etc. S.

33. οὐ καταπροιξέσθαι) Pro οὐκ ἀνατῆι vel οὐκ ἀτιμωρητῆι, non impune, veteres etiam dixerunt οὐ προῖκα, Iones οὐ προῖκα, id est οὐκ ἀμισθί, vel οὐκ ἀζημίως: poena, τιμὴ, merces erat flagitiis debita. Hinc Ionica manavit forma loquendi, οὐ καταπροιξέσθαι, non impune laturum. Miror cur in notis ad Equites Arist. sub Casauboni nomine vulgatis, dicatur illud Atticis scriptoribus familiare verbum; quod apud nullum, quantum recorder, invenitur nisi Aristophanem. Quin imo plebs Attica duntaxat transsumsisse videtur in quotidianas iurandi formulas illud Οὔτοι καταπροιξέι. Non nisi a iurantibus adhibitum invenietur, ut tu istud, ita me Iupiter amet, non impune feceris, vel dixeris, οὔτοι καταπροιξέι τούτο δρῶν, aut λέγουσα ταυτί. vid. Arist. Vesp. 1357. Thesm. 573. Eq. 433. In eundem sensum apud Herodot. semper verbum iungitur participiis: lib. III. cap. 156. οὐ δὲ ἡμεῖς γε ὥδε λωβησάμενος καταπροιξεται: non sanequam impune feret quod me sic mutilavit: cf. V. 105. VII. 17. Participii loco, nominis pronominis-ve secundus casus accedens verbo vim indit irridendi, insultandi-ve, atque adeo etiam despicatui habendi. Mulier indignabunda in Vespis Aristoph.

vs. 1387. οὗτοι, μὰ τὰ θεῶ, καταπρόξῃ Μυρτιάς. *Berglerus* interpretatur: *Ita me divae ament, ut tu non impune illuseris Myrtiae*, et in Nub. vs. 1242. *Scholiastes* ad Eq. 433. optime cepit, οὐ καταγελάσεις μου χωρίς ζημίας: adferens in eam rem *Herodotea* quaedam, et iambum *Archilochi*, restituendum ex *Etymologo* p. 689, 3. Ἐμεῦ δ' ἐκείνος οὐ καταπρόξεται: non ille me sic impune spreverit, infidus forte *Lycambes*. VALCK.

CAP. XXXVII. 4. ἐς δὲ δὴ καὶ τοῦ ἩΘ. τὸ ἱρὸν) Longe hoc suavius ambitioso *Medic.* ὡς δὲ δὴ καὶ ἐς etc. Cui enim bono dictionis illud principium? Geminum vulgato est ἐσθλὸς δὲ καὶ ἐς τῶν Καβ. τὸ ἱρὸν, quod consequitur. De *Pataicis Phoeniciis* [l. 6.] egregie, post *Scaligerum* et *Bochartum*, *Stanleius* ad *Aeschyli* vii. contr. Theb. vs. 214. In *triremium* proris locatos *Noster* adseverat; ἐν ταῖς πρύμναις sive *puppibus* *Scholiastes*, nescio unde. An ἐν τῇσι πρύμνησι suo in Codice vidit? Id suspicari proclive foret, nisi plura eaque absona, uti alias patefiet, adscripsisset saepe. *Scholiasten Suidas* solito more excerpsit, fortasse et *Hesychius*. Uterque *Pataicos* in puppe navium ponit, acriter correptus a *Io. Swintono*, *Dissert. de Num. Samaritan. et Phoenic.* p. 60., ubi *Sidoniorum* in numo, modo vir doctus recte perspexerit, navis prora deos tutelares, sive *Pataicos*, ostentat. WESS.

8. ἐγὼ δὲ οἱ σημαίνω) Mutari *Aldinum* haud debuerat. Ex *Medicei* scriptura [ὡς δὲ σημ.] τῷδε σημαίνω, illi declarabo, formavit *Abreschius*. Vide hoc l. 75. τὴν ἐγὼ -- σημαίνω: et IV. 99. ἐγὼ δὲ ἄλλως δηλώσω. Alia non stipo. Id adiungere alienum non erit, πυγμαίου ἀνδρὸς μίμησιν *Tob. Gutberlethum* de *Myst. Deor. Cabir.* cap. vi. p. 43. vertisse fortis sive robusti viri imaginem, caussa ex conparatione cum *Vulcano*, fabro, et propterea robusto admodum, sumta, tum quod *πυγμαῖοι* in *Graecis Ezechiel.* xxvii, 11. sint viri membris torosis. Verum *Vulcani* statuæ fuerint-ne ea, quam fingit, *Herodoti* aevo forma, quis docebit? nam *πυγμαῖοι* ex *Ezechiele* nihil ad istos homunciones. *Aquila*, doctus interpres, sed verbum verbo reddere suetus, גמדין *Gammadin* *Prophetæ*, quia גמדי cubitus, *πυγμαῖους* fecit, secutique *Latini* sunt, praebita multis errandi ac cavillandi ansa. WESS. — Qui primus ὡς δὲ pro ἐγὼ δὲ hic scri-

psit, eum turbaverat δὲ particula, in posteriore orationis membro ex priore repetita; quae quidem hominem in Herodoti aliorumque graecorum scriptorum lectione paululum versatum morari non debebat. S.

CAP. XXXVIII. 3. εἰ γὰρ τις προθεῖη) Haec et seqq. suum in Florileg. recepit Stobaeus Tit. περὶ Φιλαντίας, pag. 190. Respicit, ut Herodoti plura, Sophista in Diss. περὶ Καλοῦ καὶ αἰσχροῦ, in Fragm. Pythagor. p. 715. docens, non eadem omnibus esse honesta atque turpia, sed omnia maiorum institutis iudicari, sicuti loquitur Corn. Nepos. Quibus ad-suevimus usu diuturno, natale solum, patriae leges, atque instituta maiorum, prae aliis pulcra videntur hominibus, ut naturae, sic receptarum consuetudinum tenacissimis. Vel hoc solum, Herodoto iudice, Cambysem argueret dementiae, quod Aegyptiorum sacris violatis religiosos ritus habuerit ludibrio. VALCK.

Ibid. εἰ γὰρ τις προθεῖη) Hoc locum merito tuetur, rei et sententiae unice congruens. Solent amanuenses utrumque modo litera auctius, brevius modo pingere, sed damno orationis. Exempla dabunt Diodorus I. 2., Lysias Orat. de Caed. Erastosth. p. 12. cum nota Cl. Taylor, et Dionysius Halicarn. Ant. X. p. 662. A. et quae ibi Sylburgius. Si quem tamen Origenes, Stobaeus et mssti aliorum trahant, utatur observatis Gronovii. Hoc addo, [l. 7.] ἄλλον γε δὴ ex Origene et Arch. pristinam in sedem rediisse. WESS. — Gronovius, quum προθεῖη lin. 3. cum superioribus editis recte tenuisset, in Notis mendosum προθεῖη absurdus homo absurda ratione defendit. ὠνθρώποισι, quod ead. lin. pro ἀνθρώποισι in nostrum irrepsisse exemplum perinvitus video, ne quis forte ex dialecto ita positum putet; typosetae erratum est, quod, ut passim alia nonnulla, et plura quidem quam par erat, non meos solum caligantes fefellerat oculos, sed etiam iunioris in corrigendis speciminibus typographicis socii animadversionem effugerat, gravioribus rebus intentam. S.

16. τοὺς καλεσμένους Καλατίαις) Hecataeus nationis huius Indicae nomen eodem scribit modo apud Steph. Byz. in voce. At infra cap. 97. Καλαντίαι, sive ex msstis Καλλερίαι. Gentes, parentes suos vorantes, produntur plures.

Herodot. T. V. P. II.

D

Conf. *Sextum Empiric. Hypotyp. III. 24. p. 184. cum Fabricii observatis. WESS.*

22. Νόμον πάντων βασιλεία φήσας) Pindari petittum e carmine perditto dictum primus e nostris scriptoribus adhibuit post Herodotum Plato Gorgia pag. 484. n. atque hinc etiam criminandi Platonis arripuit occasionem Aristides in altera orationum, quas opposuit Gorgiae T. III. pag. 89. Meminisse debuerat Sophista, saepius in Politicis de Lege graviter disputantem Platonem ista tamen Pindari nuspiam alibi laudasse, praeterquam in Gorgia; hic autem non e sua vel Socratis sententia loquentem Philosophum, adversarium, quem refutat, Calliclem ista facere dicentem; ut et alia, a quibus Machiavellus et Hobbesius non valde dissentirent. Pindari locus, e Scholiis aliquando supplendus ab Editore, in Platone sic mea poterit opinione partim ex Aristide restitui: Νόμος ὁ πάντων βασιλεὺς, θνατῶν τε καὶ ἀθανάτων, ἄγει δικαίῳ τὸ βικιότατον ὑπερτάτῃ χειρί. Τεκμαίρομαι ἔργοισιν Ἡρακλῆος, ἐπεὶ ἀπριάτας (nempe Γηρυόνου βόας ἀπήλασεν.) Quae dici possent in hanc sententiam locus non admittit. Suspisor illā Calliclem atque alios etiam abusos, omissis, quae Poëta, laudator aequi bonique, his adiecerat vicina. Priora Pindari verba, Νόμος πάντων βασιλεὺς, aut his paulo plura, forsā e Platone petita, adhibuerunt Chrysippus, Plutarchus, Dion Chrys., Clemens Alex. et Iamblichus, quorum mihi loca haec scribenti versantur ob oculos. Verius Pythagoreis Lex aeterna naturae, sive recta ratio, dicebatur πατὴρ καὶ ἡγεμὼν τῶν γεγραμμένων νόμων: atque amplissimi nominis honore dignus Βασιλεὺς, νόμος iisdem vocabatur ἔμφυχος. Talem humanis Legibus superiorem in sua civitate desiderabat Plato, quī hinc in Politico p. 294. A. ἀρίστον, αἶτ, οὐ τοὺς νόμους ἐστὶν ἰσχύειν, ἀλλ' ἄνδρα τὸν μετὰ Φρονήσεως βασιλικόν, qualem isthoc dialogo, e fonte Pythagorae petito, describit; quippe qui posset, ubi res ita postularet, imitatus optimum universi Regem Deum, τὰ πικρὰ πρόσθεν ἡγεῖσθαι δίκης, ut loquitur Euripides in Eclogis Stob. Grot. p. 125. sive τὸ ἐπιεικὲς λεγόμενον δικαίῳ τὴν αὐστηράν τῶν νόμων Φωνὴν παραμυθεῖσθαι: ut inquit Sopater in aureis illis de Magistratu bene administrando praeceptis, Stob. Flor. pag. 314. VALCK. Ibid. Νόμον πάντων βασιλεία) Poëtae hoc scito nihil cele-

brius. *Plutarchus*, *Aristides*, *Clemens Alex.*, *Iamblichus*, et hoc de genere alii laudarunt frequenter. Eorum exscribere verba supersedeo: habent docti viri ad *Clement. Strom.* l. p. 427., *Io. Iac. Wetsten.* in *S. Iacobi Epist.* c. 2, 8. et *Io. Alberti* ad *Hesych.* Νόμος. Non omnium tamen, qui utuntur, idem sensus, idemque institutum. *Herodotus* intelligit mores longa adsuetudine valentes et dominantes, quantumvis pravos et inhumanos. *Pindarus*, si *Platonem* in *Gorg.* pag. 484. audimus, isto ὁ νόμος πάντων βασιλεὺς θανάτων τε καὶ ἀθανάτων voluit aliud, et quidem, aeterna lege immortales mortalesque constringi, cedereque adeo debiliores robustioribus, superioribus inferiores oportere. Refer huc elegantem *Abbatis Fragnerii* dissertationem, *Histor. Acad. Inscript.* T. III. pag. 165. *WESS.* — Consule *Heynii Pindarum*, Vol. III. P. 1. p. 76. et seqq. *S.*

CAP. XXXIX: 8. ξεινήην Ἀμάσι - - συνθήκατο) Sit-ne ξεινήη Ionici sermonis, haereo. Πρωχῆνης, cum hac voce a viro *Celeb.* l. 8o. compositae, ratio est diversior, sicuti εὐσεβῆνης, ἀληθῆνης, στρατῆνης et similium. Unquamne φίλη Ionum ore φιλήη sonuit? Ξεινήη *Herodoti* Musae norunt duntaxat. Sed hoc, quum πολεμήϊα et ξυνήϊα (de quibus *Eustath.* in *Hom.* p. 233., 29.) [p. 177, 1 seq. ed. *Bas.*] poëtae non refugerint, urgere detracto. Non placeat ξεινήην - - βασιλεῖ φιλήην συνθήκατο ex *Med.* et consortibus. *H. Stephanus*, nescio quo ex codice, φιλήην Ἀμάσι - - συνθήκατο dedit, glossam receptae vocis ξεινῆς. *Mediceus* eandem, sed loco admisit alieno: Copulam si adiungas ex viri *Cl.* divinatione, decurret oratio utcunque, neque scopae erunt dissolutae. At quanto melius interpretamentum, tot a membranis damnatum, reciditur? *Herodotea* sunt, l. 27. καὶ οὕτω - - ἴωσι ξεινήην συνθήκατο. Rursum II. 181. φιλότῃα τε καὶ συμμαχίην συνθήκατο, etc. *WESS.*

[14. χιλίους τοξότας. Videri potest numerus iusto minor, praesertim si conferas cap. 45, 16. Monuerant etiam *Reisk.* et *Larcher.* *S.*]

Ibid. ἔφερε δὲ καὶ ἥγε πάντας) Callidum et iniquius *Polycratis* commentum *Polyaenus* describit l. 23, 1. ἔδοξεν εἶναι στρατηγικόν, εἰ κατάγοι κατὰ τῶν φίλων, ὥς εἰ ἀπαιτούμενα λαμβάνοιεν φιλοτέρους ἔξει· οὐδὲν δὲ λαβὼν, οὐκ ἂν εὐδ' ἀποδύναται δύνασθαι: sed verbis non usque quaque sanis. *Steph.*

Berglerus ex Casauboni coniecturis si φέροι καὶ ἄγοι τὰ τῶν φίλων, ut Herodoteis congruant, adripit et defendit. Lenior et salubrior longe H. Valesii et Masvicii medicina est, si κατάγοι καὶ τὰ τῶν etc. si amicorum bona suos in portus deveheret. Κατάγειν τὰ πλοῖα docte Harpocratio explicuit, κατάγειν τοὺς ἐμπόρους et τὰ τῶν πόλεων Valesius ad istius Lexicon p. 43. et Dounaeus Praelect. Demosth. p. 184. Ceterum fratres Polycratis idem Polyaeus Sylosonta et Πατράγνωστον nominat. WESS.

CAP. XL. 5. Ἀμασις Πολυκράτει) Graecorum studiosissimus literas forte dederit Amasis in Graeciam: Polycrates Amasi Pythagoram epistolā scriptā commendasse traditur Diogeni Laërt. VIII. 3. Sed quam velut Aegyptii Regis ad Biantem scriptam exhibet Plutarchus in Convivio VII. Sap. pag. 151. B. illa aequè censeri poterit Amasis epistola, atque haec apud Herodotum, per τὸ ἐξ Αἰγύπτου νουθέτημα designata Maximo Tyr. XXXV. 2. in qua sic parum considerate fingitur loquens Amasis, ac si Solonem audiisset in aula Croesi verba facientem. Mihi, inquit Amasis Herodoti, nimia felicitas tua non placet, τὸ θεῖον ἐπιστάμενῳ ὥς ἐστι φθονερὸν. Eiusdem Solon I. 32. se dicit ἐπιστάμενον τὸ θεῖον πᾶν ἰὸν φθονερὸν. In omnibus rebus ante fortunatum neminem se novisse narrat Amasis, ὅστις ἐς τέλος οὐ κακῶς ἐτελεύτησε πρόβριζος: omnium finem respiciendum Solon monebat, πολλοῖσι γὰρ δὴ ὑποδέξας ἔλθον ὁ θεὸς πρόβριζους ἀνέτρεψε. Qui Solonis illud cum Croeso colloquium, hanc etiam confinxit Epistolam, Herodotus; ab illis hoc nomine non facile reprehendendus, qui historiae cursum orationibus interiectis sibi libenter patiuntur ab historicis Graecis et Latinis interrumpi; quibus excipi prorsus hac in parte posset Siciliensis Diodorus, si per Messenios Cleonin et Aristomenem, Nicolaum et Theodorum Syracusanos liceret. VALCK.

Ibid. ὧδε λέγει) Nihil simplicius et per Orientem olim probatius hac in epistolis et regum edictis formula. Ὁρῶ της Πολυκράτει ὧδε λέγει, cap. 122. huius Musae. Xerxes in Thucyd. I. 129. ὧδε λέγει βασιλεὺς Ξέρξης Πανσαίνε. Rabsaces ad Hierosolymitanos II. Reg. cap. XVIII, 31. כה אמר מלך אשור, τὰδε λέγει βασιλεὺς τῶν Ἀσσυρίων, sicuti IX. 140. Μαρδόνιος τὰδε λέγει. Quam dictionis simplici-

tatem H. Steph. et G. Raphelius inlaudatam noluerunt. WESS.

8. τὸ θεῖον --- ἐστὶ φθονερὸν) Veriorem huic sententiam Platonis opposuit atque egregia notavit Cl. Wesseling. supra p. 15. [ad I. 32, 6.] Istius modi Historicorum dicta minus etiam videbuntur invidiosa cogitanti, τὸ θεῖον Deum esse ultorem, φθόνον vindictam divinam, vulgo dictam νέμειν. Quos Deus sequitur ultor, superbis videtur diciturque φθονερός. Talis Croeso videri poterat, quando hunc ἔλαβε ἐκ θεοῦ νέμεις μεγάλη lib. I. c. 34. vid. finis libri IV. Permutantur in quibusdam ista duo locutionibus. Qui suspicionem amoliebantur arrogantiae, ut notum, οὐ νέμεις dicebant, vel οὐ φθόνος: vid. Iac. Elsner. in Iacobi Ep. iv, 5. προσκυνῶ τὴν Νέμειν, sive τὴν Ἀδράστειαν, Bergler. ad Alciphr. p. 139. et D'Orvill. in Charit. p. 332. Rarius illud Sophoclis Philoct. 773. Ἰδοῦ, δέχου παῖ, τὸν φθόνον δὲ πρόσκυρον. Apud Livium V. 21. M. Furius Camillus dicitur precatus esse, ut si cui Deorum hominumque nimia sua fortuna populi-que Rom. videretur, ut eam invidiam lenire suo privato incommodo, quam minimo publico populi Rom. liceret. In eiusdem lib. X. c. 13. Q. Fabius Maximus se dicebat Fortunam ipsam vereri, ne cui Deorum nimia iam in se, et constantior, quam velint humanae res, videatur. Diodor. Sic. XIII. 21. προσκυνούντες τὴν Τύχην, μηδὲν ὑπὲρ ἀνθρώπων πράττει. XI. 92. τὴν Τύχην καὶ τὴν Νέμειν τῶν θεῶν ἐντρέπεται. Superbiae atque arrogantiae vindex in talibus vocatur non tantum ἡ Νέμεις, ἡ Ἀδράστεια, ὁ φθόνος, ἡ Τύχη, sed et ἡ Δίκη, ὁ Θεός, sive τὸ θεῖον. Aristidi T. II. ed. Iebb. p. 436. Νέμεις καὶ Δίκη dicuntur οὐκ ἔσσαι μίζω τῆς φύσεως φρονεῖν, (supra hominis fortunam se efferre:) ἀλλὰ ῥαδίως μικρούς ἐκ μεγάλων ποιῶσαι. Id ipsum ὁ θεὸς facere dicitur Iasoni Thessalo Xenophontis, Ἑλλ. VI. p. 350, 9. Conf. Κυρ. Παυδ. V. p. 70, 29. Ἀναβ. VI. p. 223, 3. Nicias in Thucyd. VII. 77. εἰ τῶν θεῶν ἐπίφθονοι ἐστρατεύσαμεν, ἀποχρηστὸς ἤδη τετιμωμένθα. vid. Herodot. VIII. 13. VALCK.

11. ἡ εὐτυχίων τὰ πάντα) Paulo post ista sic scripta recte leguntur, et c. 43. Hic in aliis etiam invenietur Codicibus ἡ εὐτυχεῖν τὰ π. quod praebent Stobaeus p. 583, 14. et Epistolarum Gr. Editio quae nomen praefert Cuicū, tum margo Steph. et Valla. Perverse Reiskius corrigere tentabat μὴ εὐτυχίων. Herodotus, Homerum suum imitatus,

scripsit: βούλομαι --- τὸ μὲν τι εὐτυχεῖν τῶν πραγμάτων, --- ἢ εὐτυχεῖν τὰ πάντα. Huius quidem in istius modi locutionibus vocolae μάλλον, et magis, omissae exempla, saepius e Graecis et Latinis scriptoribus accumulata, non requirent Herodoti lectores: hic tamen, quod fatendum est, μάλλον verbo βούλεσθαι saepius adiecit; neque loci recordor, in quo supplendum illud reliquerit: nam generis est paulo diversi lib. IX. c. 29. ἡμέας δίκαιον ἔχειν τὸ ἕτερον κέραι, ἢ περ Ἀθηναίους: quale hoc Plauti Rud. IV. 4, 70. Tacita bona est mulier semper quam loquens; quaeque dedit ad Livii lib. V. c. 21. I. F. Gronovius. VALCK.

Ibid. ἢ εὐτυχεῖν τὰ πάντα) Verissime Stobaeus et scripti codices: vulgata stare non potest, nisi si οὐκ aut μὴ εὐτυχίων, quae et docti viri correctio, pingatur. Rem vidit Cl. Pauw. Quod autem [L. 13.] ex Medic. in hanc Amasidis epistolam inmigraverat, ὅστις ἕτερος οὐ κακῶς, miror placere potuisse, quippe sententiae hic nullius, et multo magis cavillationes, ad εἰς τέλος vellicandum sparsas. Ἐς τοῦτο ἐτελεύτησαν huius libri c. 125. inconcussum manet, et εἰς τέλος κακῶς ἐτελεύτησε πρόβριζος futile et nulli rei habebitur? Εἰς τέλος, tandem, aut παντελῶς, tritum satis. Conf. ad Diodori III. 40. p. 207. WESS.

CAP. XLI. 3. τὴν ψυχὴν ἀσθηθεῖν) Non puto, ἀσθῆναι [quod Gronovio placuerat,] τὴν ψυχὴν dixisse Graecorum quempiam. Ἀσῶν et ἀσῶσθαι saepe Hippocrates de fastidio et tristitia: ἀνιάται καὶ ἀσῶται παρὰ καιρὸν, Morbi Sacr. p. 209. quae repetuntur, sed hinc sumta, in Fragmento περὶ Μανίας p. 1286. Theognis vs. 659. [665. ed. Brunck.] Μηδὲν ἄγαν χαλεποῖσιν ἀσῶ Φρίνα: ne crucia mentem difficilibus. Iterum versu 983. [967. ed. Br.] ὅταν τὸν θυμὸν ἀσθηῇς, ubi tristi fueris animo. Debentur Theognidis haec Georg. Arnaldo Animadv. c. xxix. p. 161. quem vide. WESS.

5. σμαράγδου μὲν λίθου εἶδος) Plinius, de gemma Nat. Hist. XXXVII. c. 1. Sardonychem eam gemmam fuisse constat: ostenduntque Romae, si credimus, in Concordiae delubro, cornu aureo Augusti dono inclusam. Sequitur Solinus, uti solet, c. 33. sed, quod Salmasius et Bochartus docuerunt, errantem. Herodotum hac aemulatur in re Pausanias VIII. 14. p. 629. et Tzetzes Chil. VII. Hist. 121. recte Theodorum Teleclis filium perhibentes, qui Rhoeci filius aliis; uti Dio-

doro extremo libro primo. P. Leopardus Emend. X. 25. bene de veterum hoc dissensu. WESS.

Ibid. ἔργον Θεοδώρου τοῦ Τηλεκλέους) In msto Galei, patris nomen perverse scribitur: Teleclelem duobus in locis Pausanias adfirmabit lib. X. [c. 38.] p. 896. et VIII. [c. 14.] p. 629. ubi haec respicit Herodotea: Θεοδώρου δὲ ἔργον ἦν καὶ ἐπὶ τῆς λίθου τῆς σμαραγδίου σφραγίδος, ἣν Πολυκράτης ὁ Σάμων τυραννήσας ἐφόρει τε τὰ μάλιστα, καὶ ἐπ' αὐτῆς (lege αὐτῇ) περισεῶς δὴ τι ἡγάλλετο. Rhoecus istis in locis Pausaniae memoratus, amicus Theodori, filiis suis indidisse videtur nomina Teleclis et Theodori: atque hos esse suspicor Diodoro lib. I. c. 98. aliisque memoratos: vid. P. Wessel. ad Diod. et Franc. Iunius in Catal. Artif. p. 210. VALCK.

CAP. XLII. 3. ἡξίου μιν Πολυκ.) Excidisse μὲν iusta Reiskii suspicio foret, si φέρων δὴ mssti ignorarent. [In Animadverss. editis nihil ad hunc locum Reiskius adnotavit.] Valla liberius χωρήσαντος δὲ οἱ τοῦτου αἰανιτορε permissus expressit: nam συγχωρήσαντος δὲ οἱ τοῦ πλουτοῦ in schedis offendisse, si quidem nullum in Arch. et Vind. talis scripturae vestigium, ad credendum difficile est. Χωρεῖν et προχωρεῖν de feliciore successu Musae amant, V. 62. VII. 10, 2. VIII. 102. etc. WESS.

12. μέγα ποιούμενος ταῦτα) Rapitur animus in partes, hocce retineat, an Arch. Vind. μέγαλα ποιούμενος, cui IX. 110., ipsis dissentientibus, locus est. Dedit II. 121, 4. τὴν κεφαλὴν μιν κόπτειν μεγάλα βοῶντα. Habet Polyaeus VII. 10, 8. p. 629. καὶ μεγάλα ἀναγελάσας. Ποῦτα Ἰλ. ν'. 282. ἐν δὲ τε οἱ κραδίη μεγάλα στέρνοισι πατάσσει. Tum Euripid. Androm. vs. 188. οἱ γὰρ πνίοντες μεγάλα. Quae dictionem satis adfirmant. Egit Cl. d'Orvillius super eadem ad Chariton. lib. VII. p. 595. WESS. — Variare orationem amat Noster: quare facile credas, placuisse nunc ei μέγα in sing. cum plurali ταῦτα construere. Praeterea credibilis est, μέγα hic a nonnullis in μεγάλα mutatum esse, quam vicissim. S.

19. οἷα καταλελαβήκει) Unā literā verbum auctius hic non spernerem: τὰ ποιήσαντά μιν οἷα καταλελαβήκει, quae facienti qualia sibi accidissent: exempla praebet Portus in u. Alibi λελαβήκει et καταλελαβήκει recte leguntur apud Herod. III. c. 65. VIII. 122. IX. 59. [nunc 60.] Flexus est

Ionius. Pherecydes Laërt. I. 122. νοῦσός με καταλελάβηκε. προσελάβηκε habet *Eusebius Stobaei*, p. 309, 48. ubi γεόμενος mutandum est in *πενόμενος*. *Λελάβημαι frustra quaeras* in *Euripidis Bacchis*, designatis in *Bibl. Coislin.* p. 482. *Archimedes* in *Arenarii* fine, [qui *Φαμμίτης* graece inscriptus] τοῖς μεταλελαβηκότεσιν opponit τοὺς μὴ κεκοινηκότας τῶν μαθημάτων, quibus veracissima sua decreta negat εὐπίστα φανητῆσθαι: sic enim scribendum est pro *φανήσιν*, ut λαμψέσθαι pro λαμψεῖν ὁ δὴ, in *Ocello Lucano Stobaei*, *Ecl.* p. 45, vs. 2. VALCK. — Apud *Stobaeum*, neglecta dialecti ratione, λήψεσθαι edidit *Heeren T. I. P. I.* p. 424. ut est in ed. *Galei* p. 514. S.

Ibid. οἷα καταλελαβήκει) *Stabiliunt κηχωρήκει, ἀναβιθήκει, ἐξυρήκει*, et innumera alia, de quorum apud *Ionas* flexione *Etymologus* p. 386, 28. Mox [l. 30.] ἐς Αἴγυπτον ἐπέθηκε, videlicet τὴν ἐπιστολὴν, aut τὰ γράμματα. Sic enim plenius alii. *Thucydides I. 129. ἐς Βυζάντιον ἐπιστολὴν ἀνεπιτίθει αὐτῷ*. Vide *Suidam* in 'Επιθείς et 'Επιθήσει, et ad lib. V. 95. WESS. — Qui in proxime praecedentibus, πάντα, τὰ ποιήσαντά μιν, voculam τὰ superfluam esse et ex πάντα temere repetitam existimavit *Benedictus*, non vidit τὰ ionico more pro α̃ poni; quae si abesset vocula, luxata foret oratio. S.

20. γράψας δὲ ἐς Αἴγυπτον ἐπέθηκε) Reddi debet: tradidit epistolam in Aegyptum perferendam, sive traditam misit in Aegyptum. *Commodum Harpocraton* in 'Επιθέτους ἱερτάς λέγειν, inquit, ἦν εἰθισμένον, 'Επέθηκεν ἐπιστολὴν, ἀντὶ τοῦ παρέδωκεν, *Cratinum* excitans testem et *Demosth.* pro *Chrysippo*: postrema *Suidas* et *Etymol.* omiserunt. In *Demostheneis* illud non invenerat *H. Vales.* olim lectum p. 542, 41. οὐ τὰς ἐπιστολάς ἀπιδώκας αὐτοῖς, ἃς ἡμεῖς (ego et frater:) ἀπιδώκαμεν: nam dubium erit nemini; quin ex *Harp.* corrigendum sit ἃς ἡμεῖς ἐπέθήκαμεν, [sic recte ed. *Reisk.* p. 915.] quas nos tibi in Bosporem deferendas dederamus. Supra p. 540, 11. venit εἰς τὸν Βόσπορον *Phormio* ἔχων ἐπιστολάς, ἃς δέδωκεν αὐτῷ ἀπενεγκεῖν τῷ παιδί τῷ ἐμῷ, παραχειμάζοντι ἐκεῖ. Contractam loquendi formam *Pausanias* explicuit IV. p. 334. ubi heroum optimi consilia proditorum inter Graecos exemplar *Aristocrates* ἐγγράψας βιβλίῳ καὶ τὸ βιβλίον ἐπιθείς τῶν οἰκετῶν fidissimo πρὸς Ἀνάξανδρον ἀπέστελλεν ἐς

Σπάρτην: paulo post scribendum putem τὰ ἀντεπιστάλινα, quae dici quoque possent ἀντεπιστιμιμένα. Vid. Harpocr. in Ἀντεπιστιμῆσιν et notas ad Thom. Mag. in Ἐπίθηκά τιμι ἐπιστολήν. VALCK.

CAP. XLIII. 8. τοῦδε εἴνεκα) τοῦδε δὲ εἴνεκα Abteschius, neque inconmode. [Vide Var. Lect. et conf. VIII. 85, 11.] Synesius Epist. XLVI., Amasidis institutum haud probans, id laudat, quod Polycratis calamitati, si ea amicitiae renuntiationem antevertisset, lacrymas non fuisset negaturus, κήρυκα πέμψας τὴν Φιλίαν ἀπέσπατο, δῆλον ἐποίησεν, ὅτι καὶ ἰδάκρυσεν, εἰ προῦλαβεν ἡ συμφορὰ τὴν ἀπόρρησιν. WESS.

CAP. XLV. 2. ὑπὸ Πολυκράτους) Non intercedo, quo minus haec deleantur; quamquam tales περιστολογίαι in Musis geminae conplures. Ἐν Καρπάθῳ [l. 4.] Laurentius in Carpathio mari rectissime: nihil certe est cur ἐν Καρπάθῳ reperisse eum putemus cum Corn. de Pauw. Tritum dicendi genus viri Cl. Perizonius, Gronovius, Dukerus abunde declararunt. Ecce tibi hoc Diogenis Laërtii I. 81. χρόνῳ δ' ἐν ταῖς Ἀθήναις -- τοῦ τρίποδος εὐρεθέντος ὑπὸ τῶν ἀλίων, h. e. in mari, quod Athenas alluit, περὶ τὴν Ἀθηναίων θάλασσαν scripsit sect. 31. Strabo de Caesaraugusta II. p. 246. B. [p. 162. D. ed. Cas.] ἢ ἔφαμεν ἐν τῷ Ἰβήρῳ ἰδρύνθαι: ubi vir magnus ἐπὶ τῷ, scriptore in praecedentibus praeunte. At idem I. p. 64. c. [p. 38. A. ed. Cas.] οὔτε γὰρ ἐν τῇ καθ' ἡμᾶς θαλάττῃ οἰκοῦσιν οἱ Αἰθίοπες, mare nostrum sive mediterraneum non accolunt Aethiopes. Sed manum, quod dici solet, de tabula. WESS. — Conf. ad II. 163, 7. notata. S.

14. Πολυκράτεια παραστήσασθαι) Laxius est, ad expellendum. Thucydidis καὶ πολιορκία παρεστήσαντο Schol. recte explicant ἰδούλωσαν, I. 98. et 124. Suidas in Παρίστημι ex Procopio, ut opinor, ὥν τὰ μὲν βία ἦρει, τὰ δὲ ὁμολογία παρίστατο. Is certe Bell. Vand. I. 3. ἐπεὶ οὐδὲ βία, οὐδὲ ὁμολογία -- παραστήσασθαι οἷοί τε ἦσαν. Lege Schol. in Sophoclis Oedip. Colon. vs. 909. et Cl. Wasse Addend. Thucydid. p. 667. WESS. — Conf. III. 13, 9. S.

20. ἢ ἄρα προδιδώσι οὗτοι) Vallam, cuius Latina durant, [si eum redeuntibus aliis prodidissent,] legisse hic προίωσι aut προάγωσι, suspicatur doctus vir in litteris ad me, neutro contentus, ut nec vulgato. De Laurentio omnia alia pronuntiare debeo; in schedis Arch. discrepantia nulla, nulla

in *Vind.* quibus *Vallam* simillimas versasse constat. Προδίδωσι πρὸς τοὺς etc. idem est, ac inita proditione transfugiant. [Conf. V. 113, 3 et 5.] Congruit ἰβουλεύοντο ἐκλεπεῖν τὴν πόλιν ἐς τὰ ἄκρα τῆς Εὐβοίης, VI. 100. et de Thespiensibus αὐτῶν ἐκλειπομένων ἐς τὴν Πελοπόννησον: quibus citra talem ellipsin tenax gratia non perseverabit. Mox [l. 21.] *Suida* duce et genio sermonis αὐτοῖσι νεωσάκοισι amplecti libuit. Vide ad *Librum* superiorem c. 46. WESS.

CAP. XLVI. 4. τὰ μὲν πρῶτα ληθέντα) Nervos Laconico dicto *Med.*, prorsus sine auxiliatore, incidit, proptereaue vituperium, non laudem meritis. Si *Plutarcho* fides, responderunt Samiis Lacones, τὰ μὲν πρῶτα ἐπιλελάθαμεν, τὰ δὲ ὕστερα οὐ συνήκαμεν, διὰ τὸ τὰ πρῶτα ἐπιλελάσθαι, Laconic. *Apophthegm.* p. 232. D.; quorum postrema Spartanam fortassis breviloquentiam dedecorant, reliqua pondus addunt atque auctoritatem scripturae Codicum *Arch.* et *Vind.* defenduntque probantem. WESS.

7. τὸν θύλακον ἀλφίτων δέισθαι) Quod aliunde *Steph.* [in ora] enotarat, e *Med.* recepit *Gronov.* Melior meo iudicio vetus est lectio: τὸν (id est τοῦτον) ἀλφίτων δέισθαι, aut, quod hic praetulerim, τόνδε: nempe δεικτικῶς, huncce, quem digito monstrabant, saccum inanem, farina indigere, atque adeo tacendo dicentes: 'Ὡς ἀλφίτ' οὐκ ἔνεστιν ἐν τῷ θύλακῳ. Illud τόνδε et τοῦτον sic in primis comoedia frequentat. In *Aristoph.* *Nub.* vs. 1145. τοῦτον πρῶτον λαβέ: *Bergler.* istum saccum farinae prius accipe. *Schol.* θύλακον ἀλφίτων δίδωσιν αὐτῷ. Vulgatur in *Av.* 443. Μῆτ' ὀρχίπεδ' ἔλκιν, μῆτ' ὀρύττειν. *Xo.* Οὐτί που τὸν, οὐδαμῶς. Quibus non est ignota comoediae petulantia, Τόνδ' οὐδ. scribendum esse fatebuntur. Neque in *Comicis* tantum *Tragicisque*, sed et in *Oratoribus* et *Historicis* multa pendent ab actione animo repraesentanda. Exemplo sit notum illud, quod perhibent statuæ monumenti *Sardanapali* inscriptum: "Ἔσθι, πῖνε, παίξε, ὡς τὰλλα τοῦτου οὐκ ἄξια: apud *Athen.* XII. p. 530. c. qui ad τοῦτου recte scribit, τοῦ ἀποκροτήματος ἔοικε λέγειν: cetera huius non facio, digitorum crepitus nimirum: quae leguntur alibi, iatius τοῦτου sunt interpretamenta: vid. ill. *Bouhier* *Diss. sur Sardanapale* p. 384. Ista prostant in *Append.* *Vatic. Prov.* p. 312. τὸ ἐφιστὸς τῷ μνήματι ἀγαλλμα, ὑπὲρ τῆς κεφαλῆς ἔχον τὰς χεῖρας, πεποιῆται ὥστ' ἀναπαλλοχεῖν

ταῖς δακτύλοις: corrigo: ὡς τινα ἀποτελοῦν ἤχον τοῖς δακτύλοις. [At vide Suidam in Σαρδαναπ. et in Ἀναποληκοῦν, quod ipsum quidem verbum cum sua interpretatione in *Klusteriana* Suidae editione temere praetermissum est; tum confer *Hesychium* voc. Ἀπελήκησιν et Ἀπολάκημα: intelligesque nimis violentam et arbitrariam esse emendationem a Viro doctissimo propositam, satisque fuisse ὅτ' ἂν ἀποληκοῦν corrigere, coll. *H. Steph.* Thes. voc. Λακῆν.] Eadem hac opera in *Schol.* ad *Arist.* Ran. vs. 944. γρύζοντας οὐδὲ τουρί: emendari poterit, ἰσὺς αὐτὸν ἀποκροτοῦντα τῷ δακτύλῳ δακνύνειν τὸ, οὐδὲ τουρί: vulgatur ἀπρακτοῦντα. VALCK. — In nostra ad h. l. *Var. Lect.* sunt nonnulla parum accurate posita. Primum monere debueram, τὸν θύλακον iam ab *H. Steph.* in ora fuisse adnotatum. Tum imprudenti exciderat, ut scriberem „ἀλφίτων delevit *Schaeff.*“ pro eo quod volueram debueramque „θύλακον, inde a *Gronov.* vulgatum, denuo abiecit *Schaeff.*“ Denique magis distincte docere debueram, nostrum cod. F. tenere quidem θύλακον δὲ φέροντι; sed dein dare ἔφασαν τὸν θύλακα ἀλφίτων δέισθαι: atque ita fortasse ipse *Herodotus*, variare amans verborum formas, scripserat; a recto casu ὁ θύλαξ. S.

9. τῷ θυλάκῳ περιμιγᾶσθαι) Frustra *H. Stephanus* ad haec adhaesit, mutila arbitratus. *Diogenes*, luxum *Socrati* exprobrans, περιμιγᾶσθαι γὰρ καὶ τῷ οἰκιδίῳ καὶ τῷ σκιμποδίῳ, nimium fuisse aiebat in parva domo et lectulo, apud *Aelian.* *Var.* IV. 11. Non alia *Laconum* sententia. *Samii* panarium, et vacuum quidem, in medium collocarant: addiderant, τὸν θύλακον ἀλφίτων δέισθαι. Id *Spartani* dictum nimiae loquacitatis damnant: satis enim fuisse ostensum panarium. Res manifesta ex *Sexto Empir.* est lib. II. adv. *Mathemat.* [§. 23.] p. 293. ubi *Chiorum* legatus, cum alius in petendo ob multum loquentiae frumento repulsam *Lacedaemone* tulisset, κενὸν θύλακον porrigens, insuper ἀλφίτων αὐτὸν δέισθαι, prorsus ut *Samii*, adiungit. At illi oratorem reprehendunt ὡς ἀδολέσχην, tanquam nimis garrulum. ἀποχρώντως γὰρ κενὸς δεῖχθεις ὁ θύλακος ἐσήμνηε τὴν τῶν Χίων αἰτησιν. Sic *Sextus*. WESS. — Nempe sic utique *Sextus*, respiciens quidem (ut videtur) hunc *Herodoti* locum, sed fallente memoria *Chii*s tribuens quod ille de *Samiis* narrat, interpretatus est *Spartanorum* responsum; at prorsus

contra Herodoti mentem. Quemadmodum apud Aeliam L. c. Σωκράτην περιεργάσθαι οἰκιδίῳ καὶ σκιμποδίῳ καὶ βλαύταις, non significat Socrati satis fuisse habere domunculam et lectulum et blautas; sed in hoc nimium fuisse Socratem et supervacanea fecisse, (adeoque τρυφῆσαι, delicatulum fuisse) quod domunculā, lectulo et blautis usus sit, quibus rebus carere potuerat et supersedere debuerat: sic τῷ θυλάκῳ περιεργάσθαι (scil. αὐτοῦς) non significat satis fuisse ostensum panarium, aut (ut H. Steph. latine vertit) illos panario supervacua orationem adiecisse; debuisse contentos esse panarium seu saccum ostendere; sed e contrario, panario supersedere illos potuisse, non opus illis panario fuisse. Et hoc ipsum quidem responsum duobus modis intelligi potest: uno modo, ut dixerint Spartani, rem supervacaneam fecisse Samios quod panarium monstrassent; nempe, satis fuisse verbis exponere quid vellent: quam in partem Schneider accepit in Lexic. voc. Περιεργάζομαι. At haec quidem interpretatio parum apta videtur ubi hoc Samiis exprobrant Spartani, quod nimis multa verba faciant: itaque altero modo accipiendum fuerit responsum, panario (nempe hoc vocabulo, panarium sive saccum) supersedere eos potuisse, in hoc illos nimios (nimis loquaces) fuisse: quum enim panarium ipsum coram monstrassent, satis fuisse dicere, σκίων δέεται; nil opus fuisse adiecto vocabulo ὁ θυλάκος. Satis caeteroquin constat, ad ineptiam usque adfectasse Spartanos breviloquentiae gloriolam. S.

CAP. XLVII. 4. οὐκ οὕτω τιμωρῆσαι) Recte restituit Gronov. pro οὐκω τι e Med. cui plures forte Codd. suffragabuntur. Vellem praeterea praeberent: οὐκ οὕτω τιμωρῆς δεομένοισι Σαμίοισι ἰσχυρατεύοντο, ὡς τίσασθαι βουλόμενοι, non adeo Samiis, ut vindictae sumendae cupidis auxiliarentur, quam ut ipsi vindicarent iniuriam sibi illatam. Apud Plutarch. [de Malign. Herod.] T. II. p. 859. c. dixisse feruntur Lacedaemonii, ὡς οὐ βοηθοῦντες, οὐδ' ἐλευθεροῦντες, ἀλλὰ τιμωρούμενοι Σαμίους στρατεύσαντο. Auxilium alteri ferre in iniuria propulsanda dicitur τιμωρεῖν, ἀμύνειν, et ἀρήγειν [τινί]: sed τιμωρεῖσθαι, τίσασθαι, ἀμύνεσθαι, et ἀλέξασθαι, [τινὰ] significant sibi illatam vindicare [in altero.] Illud Herodoti haud tritissimum, οὐκ οὕτω --- ὡς βουλόμενοι, quantillum fuisset Gronovio, lectoribus commendasse simillimis aliquot locis designatis e

p. 206, 24. p. 350, 15. [III. 120, 18. VI. 61, 3.] et p. 368, 46. [VI. 108, 14.] οὐ κατὰ εὐνοίην οὕτω, ὡς βουλόμενοι. VALCK.

10. καὶ ζώων ἐνυφασμένων) Haec redarguunt *Pliniana Hist. Nat.* VIII. 48. *Plurimis vero liciis texere, quae Polymita appellant, Alexandria instituit: magis etiam Is. Vossii coniecturas de Iudaeis Alexandrinis, talis ὑφαντικῆς auctoribus, et monstra fabulosaque animalia, cuiusmodi erant Cherubini et Seraphini, ut scribit, intextentibus; ad Catull. p. 196. Ars enim in Aegypto Alexandria multo vetustior, et, quae Iudaeis adfricantur; sine locuplete teste. Verum ista huius non sunt temporis et loci. Meliora Plinii de thorace Amasidis, Minervae sacro, lib. XIX. cap. 1. [sect. 2, 2.] et Aelian. Nat. An. IX. 17. in quo Ἀμασιν ex ἄσμασιν praeclare Trillerus extudit. WESS. — Ζῶα in pictura, textura, et sculptura, non sola animalia dici, sed cuiuslibet generis figuras et imagines, iam saepius monuimus. Vide ad I. 70, 5. et ad I. 203, 11. S.*

CAP. XLVIII. 6. παίδας τρηκοσίους etc.) Inmanem hanc crudelitatem *Plinius Nat. Hist.* IX. 25. et *Diogenes I.* 95. obliti non sunt; de nobilium numero puerorum nihil. *Plutarchus* et mssti in trecentis acquiescunt, a quibus nihil dissentio. WESS. — Conf. *Valck.* ad c. 49, 7. S.

[13. ἐγγόντων Κορινθίων) Nil variant, quod sciam, libri: sed fere non dubito τῶν Κορινθ. scripsisse *Herodotum.* S.]

19. ἐς τοῦτο δὲ οἱ ἐγένετο) Literis duabus repetitis legirim: ἐς τοῦτο τὸδε σφι ἐγένετο, ἐς δὲ οἱ Κορινθιοί, τῶν παίδων οἱ φύλακοι, οἴχοντο. Si correctioni favent codices, ut favere videtur ms. *Arch.* tantilla forte non displicebit. VALCK.

Ibid. ἐς τοῦτο δὲ τὸδε ἐγένετο) Vulgata ἐς τοῦτο δὲ οἱ excusatione caret: τοῦτο δὲ σφι, ne sententia labaret, *Reiskius* reposuit; ego msstos sequor *Arch.* et *Vind.* diversas codicum scripturas edentes. Quod autem [CAP. XLIX. 2.] φίλα ἦν iidem mssti mutatum ierunt, non laudo. *Herodotea* sunt φίλα ποιεῖσθαι, εἰρηναῖά οἱ ἦν, et consimilia. WESS.

CAP. XLIX. 5. ἐπὶ ἀλλήλοισι διάφοροι ἰόντες ἐωῦτοῖσι) Praeferunt haec insoliti quidpiam. Est, cui placet ἰόντες οἱ ὦτοί h. e. αὐτοί, quamvis iidem sint, quippe ex Corinthiorum metropoli et eius propago, me non invidente. *Herodotus* II. 7. ἔστι ἐνθάδε Αἴγυπτος ἰοῦσα ὑπτιῇ. Iterum IV. 46. ἀλλὰ φερόμενοι ἰόντες πάντες ἔως ἰκποτοξόται:

tum V. 95. αὐτὸς μὲν Φεύγων ἐκφεύγει. Alia prudens negligo. De tempore deductae in Corcyram coloniae, non eadem omnium opinio. Eusebium si sequi consultum fuerit, Olymp. XVIII. a Corinthiis occupata est: cuius quidem sententiam dum ill. Scaliger testimonio Diodori V. 16. stabilire voluit, a vero aberravit. Pityusae isthic initia describuntur, nulla Corcyrae. Strabo VI. p. 414. [p. 269. D. ed. Cas.] Echecratem, Corcyrae conditorem, comitem Archiae, colonos Syracusas deducenti, adiungit sub Olymp. XI.; Timaeus vero in Scholiis Apollonii Rh. IV. 1216. sexcentis ab eversa Troia annis constitutam ait; gravissime, modo Critici verba eius bene expresserint, lapsus: foret enim his ex calculis colonia Cypselo et Periandro posterior. Ut ut fuit, si Echebrates, coloniae auctor, aut ira percitus aut ignominia notatus, Corintho excessit, quod Timaeus significat; certa manent, quae de Corcyraeorum et Corinthiorum inimicitiiis hic produntur. Adde antiquissimum tota Graecia navale praelium hos inter pugnatum apud Thucydidem I. 13. WESS.

Ibid. εἰς ἀλλήλοισι etc.) Nota quidem graeca locutio, διαφοροὶ ἐνύγχανον ὄντες: sed nondum exputo, quid sibi velint ista: εἰς ἀλλήλοισι διαφοροὶ ὄντες ἑωυτοῖσι. Ponuntur ab Herodoto valde vicina, ἔστι -- εἰῶσα, ἦν -- εἰών, et similia; sed de rebus tamen diversis: p. 237, 15. 20. 268, 26. 278, 5. [IV. 46. IV. 147. et 175.] Lib. VI. c. 52. de Eurysthene et Procle, τούτους, inquit, ἀνδρωθέντας, αὐτούς τε ἀδελφεοὺς ὄντας, λέγουσι διαφοροὺς εἶναι τὸν πάντα χρόνον τῆς ζῆς αὐτέων ἀλλήλοισι. Ad istam rationem si hic legeretur, νῦν δὲ αἰεὶ, ἐπεὶ τε ἔκτισαν τὴν νῆσον, εἰς ἀλλήλοισι διαφοροὶ, ὄντες ἑωυτοῖσι συγγενεές, vel ὁμογενεές, vel simile quid, nihil hic esset impediti: nam revera Corcyraei cum Corinthiis eiusdem fuere generis atque originis participes, Corinthiorum quippe coloni; sed, quae maioribus suis debebant, habentes neglectui, opibus etiam elati, marique potentes, ab antiquissimis usque temporibus in sua viscera saevientes bella gessere cum Corinthiis, vicinis Atheniensibus discordiam foventibus, dum suas inter se vires colliderent, utilissima. VALCK. — Vide Var. Lect. et conf. III. 108, 4 seq. et Adn. ad I. 122, 4. S.

7. ἐπ' ἐκτομῇ) Sardes misit τῶν πρώτων Κερκυραίων τοὺς

παῖδας. Cap. 48. dicitur eum in finem misisse παῖδας τρι-
κυσίων ἀνδρῶν τῶν πρώτων: ubi rectius τριηκοσίους videtur le-
gisse Plutarch. II. p. 859. f. Hic et in seqq. narrata Dioge-
nes Laërt. adtigit I. 94. et 95. ubi notat Menagius. VALCK.

CAP. L. 6. Προκλῆς) Sic omnes. Th. Gale ex Arch.
Πατροκλῆς eruit, deceptus linea, qua προκλῆς in codice or-
natur: habet eandem Περίανδρος, et, quae propria dicun-
tur, nomina. Diogenes I. 100. et Athenaeus XIII. p. 589. f.
tyranni nomen parili modo scribunt; Pausaniae II. 28.
Πατροκλῆς est, frequentissima utriusque tituli ex conpen-
diariae scriptionis, lege conmutatione. WESS.

16. τέλος δέ μιν περιθύμως ἔχόμενος) Quod edebatur περὶ
θυμῷ ἔχόμενος docti viri per tmesin dissectum censuerunt:
mihi περιέχισθαι creberrime se in Musis obfert, nusquam,
quod quidem recorder, tali usu. Περιθύμως dabit Aeschylus
Choëph. 38. Περιθύμως (quod in Arch.) ἔχων Noster II. 162.
et ὀργῇ ἔχόμενος I. 141. etiam Procopius Bell. Goth. I. 10.
qui quoque c. 7. καὶ θυμῷ πολλῷ ἤδη ἔχόμενος, et c. 18. θυμῷ
μεγάλῳ ἔχόμενος: tum, quod paulo audacius, cap. ult. θυμῷ
τε πολλῷ καὶ κραυγῇ ἔχόμενοι. WESS. — Cum περιθύμως
stare ἔχόμενος non potest: ἔχων oportebat, ut II. 162, 25.
Itaque tenenda longe plurimorum codicum scriptura περὶ
θυμῷ, quemadmodum apud Poëtam Iliad. v. 119. ὑμῖν δὲ
νεμεσώμαι περὶ κῆρι: et ibid. 206. τότε δὴ περὶ κῆρι Ποσειδάων
ἰχολώθη: sive cum Schaeef. πέρι retracto accentu pingere
malueris, πέρι θυμῷ ἔχόμενος, ut πέρι idem ac περισσῶς va-
leat, quomodo talibus in locis apud Poëtam scribere do-
ctiores Editores consuerunt. S.

CAP. LI. 14. ἀπελευνόμενος ἄν ᾗτε) Eleganter ἄν ᾗτε Cl.
Reiskius. Quid si ἄν istud παραπληρωματικὸν sit, ut profecto
paullo superius est? [De usu particulae ἄν cum indicativo,
in re quae subinde fit, vel identidem fieri solet, vide Herman-
Adn. 286. ad Viger. et, quem is laudat, Brunck. ad Sophoel.
Philoct. 290. Caeterum conf. Var. Lect. ad h. l.] Porro ἐπ'
ἐτέρην τῶν ἐταίρων vitiose scriptum Cl. de Pauw censetur:
nam sodalium, inquit, aedes si adiisset Lycophron, non re-
cepissent eum, quia Periandri erat filius, sed quoniam amicus
et sodalis: praestare ἐπ' ἐτέρην τῶν ἐτέρων. Sic ille, argute ma-
gis, opinor, quam solide. Sodalium, τῶν ἐταίρων, abesse non
potest mentio. Ceterum a Periandri edicto Oedipi verba

ap. Sophoclem Oed. Tyr. 347. μήτ' εἰσαδέχεσθαι, μήτε προσφανεῖν τινα, non abirent multum, ni uberiolem ea quae sequuntur, sanctionem complecterentur. WESS.

CAP. LII. 16. εἰ γάρ τις συμφορὴ ἐν αὐτοῖσι ἐγγόνει) Hesychius: Ἐναντιότης, ἕρις καὶ Ἐναντίαι, ἀλλήλοισι ἐρίζοντες: hoc si verum est, ἐναντιοῖσι hic scribi potuit pro ἐρίζουσιν: εἰ γάρ τις συμφορὴ ἐναντιοῖσι ἐγγόνει, ἐξ ἧς ὑποψίην ἐς ἐμὰ ἔχεις. Suum sic tegit irati crudele facinus Periander, qui uxorem Melissam interfecerat, ὑπὸ ὀργῆς βαλὼν ὑποβάθρῳ, ἢ λακτίσας τὴν γυναῖκα ἔγκον οὖσαν, ut scribit Diog. Laërt. I. 94. Quid Periandrum crudelem reddiderit narrat Parthen. περὶ Ἑρωτ. Παθημ. c. 17. VALCK.

Ibid. ἐν αὐτοῖσι ἐγγόνει) Fuit qui ἐν οἰκίοις emendaret: neque enim αὐτοῖσι, si ad ἀγαθὰ referatur, consistere posse. Hoc verum quidem. At ἐν αὐτοῖσι, modo tacitum πρήγμασι intelligatur, bene procedit. Reiskio ἐν αὐτοῖσι, aut αὐτοῖσι idem est atque ἐν ἡμῖν αὐτοῖς, si quae calamitas nobismet ipsis contigit. WESS. — Reiskius, in editis Animadv. adsentiens Wesselingio, ἐν αὐτοῖσι his in rebus, hoc in negotio interpretatur. Mihi prior eiusdem interpretatio probata est; ita tamen ut ἐν αὐτοῖσι intelligam apud nos, in familia nostra. IV. 97, 19. habemus ἑαυτοῦ εἵνεκεν idem valens ac ἑμεαυτοῦ. conf. Var. Lect. VII. 28, 5. Pro ἑαυτ. vel ἑαυτ. verò haud raro nudum αὐτ. ponitur: sic II. 143, 19. αὐτὸν valet ἑαυτοῦς: et II. 162, 25. αὐτῷ i. q. ἑαυτῷ. Atque etiam III. 85, 5. αὐτῶν haud obscure notione ἡμῶν positum videtur. S.

19. ὅσῳ φρονέεσθαι κρέσσον etc.) In celebri hoc et passim cunctis probato dicto si qui ex Stobaeo ἔσον praeoptaverint, non repugnabo. Brevius κρέσσον οἰκτιμῶν φρόνος Pindarus extr. ode I. Pyth. WESS.

30. ἰόντα αἰτιώτατον) Perbrevis exstat apud Diogen. Laërt. I. 100. epistola Dorica, velut a Periandro scripta ad socerum Proctem, cuius pars sic vulgari debuerat: Ἀμῖν μὲν ἀκούσιον τὰς δάμαρτος τὸ ἄγος· τὴν δὲ ἐκὼν, τῷ παιδὶ ἢ ἀπὸ θυμῷ με ποιήσας, ἀδικεῖς. ἢ ὧν, παῖσον τῶν ἀπένειαν τῷ παιδὸς, ἢ ἐγὼ τὴν ἀμνησῶμαι. Pro τοῖ Dorismus τὴν, id est σὲ, postulabat. Uxoris cadaver Epidaurum ad Proctem misisse videri posset e Pausania Periander, qui Melissae quoque μνημ. prope Epidaurum invenit II. [28.] p. 177. VALCK.

CAP. LIII. 6. οὐκ ἐνεώρα) Tot schedis obluctari temerarium censeo, eoque magis, quod dictio *Herodoti* genium spiret. Εἰ γὰρ ἐν ὧρων τοῦτο ἐν ὑμῖν scripsit lib. VIII. c. 140, 2. et I. 38. οὔτε ἄλλο - - παριδὼν τοι. Ex *Medic.* οὐκ ὦρα finxit docte οὐ νόον ὦρα *Reiskius*, quo uti non licet. *WESS.* — Frequenter verbo ἐνεορᾶν utitur *Noster*; sed constanter ita, ut accusativus aliquis verbo iungatur. Quare nudum οὐκ ἐνεώρα utique videri poterat nimis abrupte hic positum: at nimirum e praecedd. intelligendum, οὐκ ἐνεώρα αὐτὸν δυνατόν ὄντα τὰ πράγματα ἐπορᾶν. S.

6. τῷ πρεσβυτέρῳ τῶν παίδων) Nomen iuveni, quod hic signatum non est, *Nobil. Palmerius* Exercit. p. 15. ex *Aristotelis* Politic. lib. V. 12. Gordium, cuius filius *Psammetichus* *Periandro* successerit, indidit. Verum Gordius ille, sive *Gorgias* potius, *Periandrum* non agnovit patrem, sed fratrem, utpote *Cypselo* progenitus. *Plutarcho* utor teste et auctore, *Conviv.* VII. *Sapient.* p. 160. *WESS.*

[8. ἀνακρίσιος) Commodius utique ἀποκρίσιος videri poterat, quod offerebant codices nonnulli: sed speciem hoc habet emendationis e librarii alicuius ingenio adlatae. S.]

14. ἢ αὐτός σφε ἀπειθῶν ἔχειν) Illa σφεῖα saepe dixit *Herod.* forsitan et hic, ἢ αὐτός σφεα ἀπειθῶν, ubi poni quoque potuit tanquam de exule κατ' ἐλθῶν. Duo memorarat puella, τὴν τε τυραννίδα ἐς ἄλλους πεσεῖν, καὶ τὸν οἶκον τοῦ πατρὸς διαφωρῆντα, imperium, et bona paterna, quae sic in *Attico* quoque foro dicebantur. *VALCK.* — Σφεῖ, ut μιν, valet αὐτὸν, αὐτήν, αὐτό: itaque h. l. ad οἶκον referri potest, et cap. 52, 18. ad συμφερέν. Sed non solum singularis numeri est id pronomen, verum etiam pluralis, ut apud *Poëtam*, *Iliad* λ'. 111. et τ'. 265. S.

15. φιλοτιμία κτῆμα σκαῖόν.) Nihil verius: at *Periandri* *Lycophron* non φιλότιμος, sed erat φιλόνηκος et pervicax. Quandoquidem tamen nimia φιλοτιμία et φιλονεικία vitia sunt adfinia, sic ut saepe iungantur φιλότιμος ἄγαν καὶ φιλόνηκος, quin dici nonnunquam videtur veteribus φιλοτιμία, quae propria potius adpellatione vocanda esset φιλονεικία, nihil et hic novandum censerem; si scripti libri vulgatae lectioni concinunt. Hanc praefert et *Stobaeus* Tit. XXIII. p. 190. ubi sequentes quoque leguntur *Herodoteae* *Periandrines* egregiae sententiae, nisi fallor, e ποῦ *Herodot.* T. V. P. II.

tis expressae. Primam harum Sophocli debet *Herodotus*, postremam, τυραννὶς χρεῖμα σφαλερὸν, πολλοὶ δὲ αὐτῆς ἐρασταὶ εἰσι, forsā Euripidi. Euripidea Stobaei p. 343. Ἡ γὰρ τυραννὶς πάντοθεν τοξίζεται δεινοῖς ἐρῶσιν, ἧς φυλακτίον περὶ: sic scripta retulit Grotius in Floril. p. 185. ut οἷς pro ἧς posuerit. Πέρη commutetur in πέρ, id est πάτερ, frequens in fine senariorum Euripidae. Locum sincerum praestabo, sic a me dudum emendatum:

Ἡ γὰρ τυραννὶς πάντοθεν τοξίζεται
δεινῶς ἐρῶσιν, οὗς φυλακτίον, πάτερ.

Regnum undique petitur misere amantium insidiis, quae, mi pater, praecavendae sunt. VALCK.

16. Μὴ τῷ κακῷ τὸ κακὸν ἰῶ) Melior hic ordo et probatio. Sophocles in Stob. Serm. IV. p. 54. κακοῖς ὅταν θέλωσιν ἰᾶσθαι κακὰ. Apollon. Rh. IV. 1081. σχεδόνθεν δὲ κακῷ κακὸν - - ἀκαιομένη. Appian. I. Bell. Civ. p. 601. Σύλλας κακῷ τὸ κακὸν ἰώμενος. [Similiter Idem, Civil. IV. c. 11. ἀτύχημα τὸ ἀτύχημα ἰωμένη.] Libanium, Io. Chrysostomum, Palladium, Proclum, ipsumque Thucydid. V. 65. etsi alia ordinatione usum, nunc omitto. Qui quidem cum κακῷ articulum negent, nec hic necessarius erit. Vid. Duker. ad Thucydidem et Vincent. Riccardum ad S. Procli Or. XVII. p. 506. Προτιέασι, quod sequitur, dialectus, et ἀπίβαλον Stobaeus, mssti, atque usus rata habent. WESS.

28. Περίανδρος ἐστέλλετο εἰς τὴν Κέρκ.) Male Laurentius Perierander Corcyram ipse veniebat, iuvenis Corinthum. Conatus et consilium itineris indicantur, quo de more ad I. 68. Nex Lycophronis, ni fallat Schol. Thucydid. I. 13. ansam dedit certamini Corinthiorum et Corcyraeorum navali, quo nullum tota Graecia prius. Si Thucydidem audimus ipsum, pugna ista cclx. ante finem belli Peloponnesiaci annis pugnata fuit. Age, amputentur anni cclx. a Period. Iul. Ann. 4310. quo bellum istud terminatum fuit, et praelium in annum eiusdem Periodi 4050. incidet: at eo Cypselus, Periandri pater, necdum Corintho, Bacchiadis obpressis, potitus erat. Itaque errat Scholiastes. Probe memini, Ampl. Bouherium in cclx. Thucydidis annis vitium animadvertisse Dissert. Herodot. c. xv. atque ex cclx. annos fecisse clx., unde consequens esset, ut naumachia contigerit An. Per. Iul. 4150. quo, si Diogeni Laërtio et Euse-

bio credimus. Periander rebus humanis dudum exemptus erat. At hinc ab eo. Satis est, egregie a *Thucydide* firmari, inimicitias *Coreyraeorum* et *Corinthiorum* citissime ortas et propagatas fuisse, quo de superius. WESS. — Verbum *στελλίσθαι* subinde quidem latine redditur *proficisci*, iter facere; nec vero id satis adcurate. *ἰστάλη* quidem *profectus est* significat; sed *στέλλεται*, ad iter se instruit; et *ἰστέλλετο*, ad iter se instruebat, *proficisci parabat*. S.

CAP. LIV. 4. *ὑπερέβησαν*) Reliqui sua in sede, haud inconmodum *ἐπέβησαν* Arch. et Vind. arbitratus. Sic IX. 69. *ἐπέβησαν Ἀθηναῖοι τοῦ τείχεος*. [*ὑπερέβησαν* significat, ultra illam turrin eos iam penetrasse.] Cur mox *ἀπηλάθησαν* et *ἐπισπόμενοι*, quod *Portus* coniiciendo adsecutus fuerat, reformaverim, significatum saepe antea est. WESS. — *ἐπισπόμενοι* quidem unice verum est, at *ἀπηλάθησαν* non deterius quam *ἀπηλάθησαν*. vide *Var. Lect.* c. 46, 1. et *Adnot.* ad I. 168, 7. S.

CAP. LV. 7. αὐτὸς ἐν Πιτάνῃ συνεγερόμην) Quae sequuntur, *δήμου γὰρ τούτου ἦν*, huius enim erat oppidi civis, in ipsius Codice perverse scripta rectius non attigisset in libello de Dial. Gregorius, quem *Corinthum* vocant. *Δῆμον* sive *demum* dicamus, seu *oppidum*, sive *curiam*, singula *Ciceronis* adfirmari possunt auctoritate. Non apud *Athenienses* tantum, sed et alibi *pagi* vel *oppida minora* dicebantur *δῆμοι*: neque tamen promiscue de quibusvis ista fuit adhibita appellatio; nihil minus. Quando e pagis diversis, vel minoribus oppidis, cives, seu sponte, aut etiam invitati coaluerant in unam civitatem; tum dicebantur isti *pagi δῆμοι*, et singulorum cives, in suam singuli veluti *curiam* transcripti, *curiales* et *δημόται*. Singula ista oppida sua sibi sacra habuerunt non tantum, sed et suos Magistratus, suum *δῆμον*, sive *popularem regiminis formam*. Ea de re forte dicam aliquando explicatius in *Diatribae de demis Attices*; in quibus eandem nominis rationem fuisse iudico, atque alibi locorum; et in hac ipsa *Pitana*, uno e minoribus oppidis *Laconicis*, duro *Spartanae civitatis imperio* parentibus. Erat *Archias Herodoti* demo *Pitanates*, et *Lacedaemonius*. Videtur autem illo familiariter usus *Herodotus*, et, ut saepe humana fuit passus, propterea hanc avi huius *Archiae* collaudandi captasse occasionem: fecit

idem in aliis. Verum hac etiam in parte a *Thucydide* diversissimi ἢ Ἡροδότου διαθέσις ἐν ἅπασιν ἦν ἐπισκευῆς, καὶ τοῖς ἀγαθοῖς συνδεμένη, ut vere civis eius iudicabat *Dionysius*. VALCK.

8. δήμου γὰρ τούτου ἦν) Nulla status his foret controversia, ni mssti et G. *Corinthus* dissentirent. Schedae *Vind.* et *Arch.* longius, me iudice, aberrant: in *Corintho*, ut passim editur, est, quod improbo. *Aldus* vulgaverat Anno MDXII. αὐτὸς μὲν ἐπὶ τόνους συνεγερόμην δήμου τοῦ ἦν, ἀντὶ οὗ ἦν, vitiose citra dubium. Si scripseris, αὐτὸς ἐν Πιτάνῃ συνεγερόμην, δήμου τοῦ ἦν, videbitur *Herodoteum*. Ita *Corinthus* certe opinatus est. Verum uberius hoc doctissimus iuvenis *Gisb. Koen*, cui *Corinthus* de Dialectis Eclogas, culte tractatas, brevi debebimus, examinabit. De *Pitanae* δὴμῳ ad *Eurotam* *Iaconico Gronov.* et *Io. Meursius* *Miscell. Lac.* IV. 9. WESS.

12. ὑπὸ Σαμίων εὔ.) Malui msstos plures sequi. Fateor, publice contumultatos bene (εὔ) plerumque fuisse sepultos; an semper, ignoro. Sane εὔ publicae sepulturae amplius quoddam decus addit. Vocola ipsa saepe orationem terminat in *Herodoto*, cap. 82. monitore *Gronov.*, in *Perictiones* *Fragm. ap. Stob.* pag. 488. ἀνδάνει ταῖς γιγνομέναισιν εὔ. Ego vero non ambigo, quin ταφῆναι *Noster* nationis et dialecti consuetudine exaraverit. Conf. *Eustath.* in *Homer.* p. 519, 41. WESS. — Adde *Adn.* ad I. 130, 8. et ad II. 121, 11. S.

CAP. LVI. 5. λόγος ὤρηται, λέγεται) Apte nexa haec non sunt: saltem λέγεται γὰρ etc. Praestaret ὤρηται λέγεσθαι, Πολυκράτεια etc. Sic adsolet enim. Ὁ λόγος ὅδε ὤρηται λέγεσθαι: IV. 16. Iterum VI. 86, 4. Statim μόλιβδον, *Ael. Dionysio* ap. *Eustath.* in *Homer.* pag. 1340, 30. [p. 1469, 20. ed. Bas.] obtemperans, amplexus sum. Vid. ad *Diodorum* lib. II. [c. 10.] pag. 125. WESS. — Qua causa λέγεται γὰρ maluerit *Vir* doctissimus, non video: immo prorsus ab hoc loco aliena foret haec particula. Nec vero ad λόγος ὤρηται quidquam desideratur: sic sane et φάτις ὤρηται ait, VII. 189, 7. fama exiit, emanavit, fertur. Caeterum moneo, esse h. l. plenam locutionem, qua alias ellipticā usum esse vidimus *Nostrum*: quod si enim contuleris loca a nobis in *Adn.* ad I. 58, 7. adlata, intel-

liges, ex more *Nostri* citra sententiae damnum omitti h. l. verbum λέγεται potuisse; quod ipsum verbum, si vel ab uno vetere codice abesset, equidem arbitrarer temere in reliquos codices invasisse e scholio, quo olim aliquis adnotasset, λόγος ὤρηται idem ac λέγεται valere. S.

8 seq. ταύτην πρώτην στρατηγήν etc.) Egregius, nimius tamen, *Medic.* est in Λακεδαιμόνιοι Δωριεῖς. Postremum satis fuerat. Alia prave mutat. Vagum et generale nimis, (quod et G. Arnaldus Animadv. cap. 29. vidit:) ubi πρώτην induxeris, sententiae nascitur genus. Primam fuisse signat, ut eiusmodi in Asiam expeditionum initia constarent. Finxi praeterea στρατηγήν ex coniectura, quam perpetuus Scriptoris mos certissimam praestat. Praeivit quadam ex parte Editor Genevensis. WESS.

Ibid. ταύτην πρώτην - - - Λακεδαιμόνιοι Δωριεῖς) Istam primam expeditionem in Asiam dicuntur suscepisse, ταύτην πρώτην στρατηγήν: sic enim scripserat: perperam Gronovium obliterasse vocem πρώτην, monuerat G. Arnaldus Anim. pag. 162. Precibus Ionum Asiaticorum excitati iam ante Spartani rebus se miscuerant Asiaticis, *Herod.* I. cap. 152. sed haec prima illorum erat στρατεία, vel ἔξοδος, in Asiam. Imitator *Herodoti* Pausanias de primo loquens bello Messenico, IV. [5.] p. 292. ταύτην, inquit, Λακεδαιμόνιοι πρώτην ἐπὶ Μεσσηνίου ἔξοδον ἐποίησαντο. Scientem historiae Graecae neminem sanequam offenderent alibi Λακεδαιμόνιοι Δωριεῖς: sed hoc in loco Lacedaemonios e proximis notissimos nemo requireret, si Δωριεῖς in Codicum nominarentur contextu, voce Λακεδαιμόνιοι in marginem reiecta. Alia longe res est in his Atheniensis Euphemi apud *Thucyd.* VI. 82. Imperio recusamus esse subditi ἡμεῖς, (Ἀθηναῖοι,) Ἰωνες ὄντες, Πελοποννησίοις, Δωριεῦσι, respondentis ad ista Syracusani Hermocratis, cap. 80. ἐπιβουλεύμεθα μὲν ὑπὸ Ἰώνων, αἰὲ πολεμίων, προδιδόμεθα δὲ ὑπὸ ὑμῶν, Δωριεῖς Δωριέων. Apud *Pausan.* VII. pag. 537. bellis Persicis Achaeci Λακεδαιμονίους Δωριεῖς ἀπηξίου σφίσιν ἡγεῖσθαι. Hoc nominis honore superbi praesertim Heraclidae Spartani se libenter Δωριεῖας nuncupabant; Asiaticos non tantum, sed Athenienses vel in primis per contemptum Ἰωνας: vid. *Thucydides* p. 323, 72. 426, 51. 450, 46. 482, 21. 483, 66. 520, 56. Propter ista horumque similia, plerique tanquam *Herodotea* hic etiam utrumque censebunt retinendum. VALCK.

CAP. LVII. 5. καὶ νησιωτῶν μάλιστα ἐπλούτειον) Quod Corinthus hinc adfert κατ' ἀρχαίς νησιωτῶν etc. unde acceperit, iuxta cum illis scio, qui ignorant: est quoque inutile. Siphniorum metalla et pecuniae veterem abundantiam, (nam seriore aevo nihil illis tenuius,) ex Nostro, Suida et Phavorino in luce S. Bochartus posuit de Phoenic. Colon. lib. I. 14.; quibus accedere Pausanias, Siphniorum apud Delphos thesaurum atque opes memorans lib. X. 11. pag. 823., obportune potuerat. WESS.

11. εἰ αὐτοῖσι) In Gregorii de Dialectis libro msto legitur: ὡς αὐτοῖσι τὰ παριόντα ἀγαθὰ etc. Si qui forte Codd. adfirmarent, illud ὡς considerari mereretur; pro πῶς, quomodo, Tragicis aliisque frequens. Siphniis datum oraculum soli debemus, opinor, Herodoto, quo iubentur φράσασθαι ξυλινόν τε λόχον, κήρυκά τ' ἐρυθρόν. Huius ξυλίνου λόχου fieri potest, ut Themistocles fuerit recordatus, dum Delphici vatis τεῖχος ξυλινον civibus ille suis utiliter interpretabatur: φράζεσθαι, in oraculis verbum usitatissimum, significans animo considerare, saepius etiam notat considerata cavere, φυλάξασθαι. Apud Plutarch. T. I. pag. 597. c. et T. II. pag. 399. b. φράζω δὴ Σπάρτη, -- Μὴ σθέν ἀρτίπεδος βλάβη χωλῇ βασιλείᾳ. Vates Diopithes in Xenoph. Ἑλλ. III. p. 289, 6. εἶπεν ὡς Ἀπόλλωνος χρησμός εἴη, φυλάξασθαι τὴν χωλὴν βασιλείαν: utrumque iunxit in Agesilao Plutarch. I. p. 612. E. εἰλοντο χωλὸν καὶ πεπηρωμένον, ὃ παντὸς μᾶλλον αὐτοὺς ἐδίδασκε φράζεσθαι καὶ φυλάττεσθαι τὸ δαιμόνιον. Deo Delphico rectius obsecundassent Spartani; nam egregius Imperator Agesilaus immoderato in Thebanos odio suaeque dominandi cupidine patriam pessumdedit. VALCK.

CAP. LVIII. 6. αἱ νῆες ἦσαν μιληθεῖες) Grammaticis si fides manet, ἱακὸν erit τὸ νῆες ex Vindob.; in Musis, quod supra admonitum, mira valet inconstantia, nullā scriptoris culpā. Naves μιλητοπάροισι Homeri versibus celebrantur: μιληθεῖας qui adpellarit, novi neminem. Eustathius de conpositis ex ἀλείφω huiusmodi, διὰ δὲ τοῦ φ, μόνον τὸ ἰῶτα ἔχουσιν οἷον ἀνηλιφῆς ναῦς, ἢ μὴ ἀλιφεῖτα πίσση, καὶ πισσαλιφῆς, ἢ πεπισσωμένη: in Odys. p. 1561, 8. [p. 260, 45. ed. Bus.] Paria Etymolog. p. 61, 5.; quorum quidem ex scito μιλητηλιφεῖς levi opera fingentur. Mihi Arch. μιλητῆλοιφεῖς vehementer blandiuntur. Ξηραλοιφεῖν, μυραλοιφεῖν suppetias ferunt. WESS.

CAP. LIX. 2. Ὑδρεῖαν τὴν ἐπὶ Πελοποννήσῳ) Praeclara Arch. et Vind. laus ex instaurata insula. Θυρέα, *Thyrea*, in mediterraneis Argolidis et Laconicae finibus, in numero insularum locum capessivit nunquam, neque potuit. Venit in ditionem ea post acre certamen, de quo I. 82., Spartanorum; a quibus humanissime Aeginetis exulibus contributa fuit colenda et habitanda, *Pausania* auctore lib. II. c. 29. et 38. Nihil proinde iuris in eam Hermionensibus. Contra ea, ut Cl. *Askew* belle animadvertit, *Hydrea* insula e regione Hermiones in sinu Saronico situm habebat, eodem *Pausania* Corinth. cap. 34. p. 192. testificante. Est quidem in *Steph. Byz.* Ὑδρεῖα, νῆσος πρὸς τῇ Τροιζίνι, sed stabilit insulae posituram: vicinae enim Hermione et Troezen; unde et Samii pecunia redemptam Troezeniis certa lege tradiderunt. Atque hinc fortassis πρὸς τῇ Τροιζίνι in *Stephano*, quoniam eius in civitatis potestatem devenerat. WESS.

5. Ζακυνθίους ἐξελοῦντες) Omnes ita. *Herodoto* solemnia sunt ἐξελῶντες, ἐξελῶν, ἐλῶν, IV. 148. V. 63. IX. 89., ad quam formam et hic ἐξελῶντες scripsisse, credibile est. Eadem Jo. *Pierioni* sententia ad *Moerid.* pag. 146. WESS. — Potuerat ἐξελῶντες scribere, sed et ἐξελοῦντες probum. Vide nostram *Var. Lect. S.*

8. τῆς Δικτύνης) Sic omnes, etiam *Valla*. Δικτύνην, *Dictynnam*, creberrime alii, ut notum omnibus, scribunt. In numis Cretensium apud *Mediobarbum* ΔΙΚΤΙΝΑ: in *Cornuto* Nat. Deor. c. 34. [pag. 230. ed. Gal.] Δίκτινα et Δίκτινα. Multa de ea *Diodorus* V. 76. et ill. *Spanhemius* ad *Callim.* Hymn. in Dian. vs. 205. WESS.

10. καπρίους ἔχ. τὰς πρώτας) Prorarum insignia, capros, arietes, tauros, apros, leones, viri longe doctissimi, *Scaliger*, *D. Heinsius*, *Stanleius*, ea ornarunt eruditionis copia, ut tacere consultum sit. Accedat *Iungermannus* ad *Polluc.* I. 83. Nam *Κυπρίους* Arch. et Vind., nisi lapsus offendentis fuerit calami, non intelligo. WESS.

12. ἔγκοτον ἔχοντες) *H. Stephani* praeiudicio, *Prolegom.* Edit. Secundae, ἐν κότον ἔχοντες scribendum ubique: solum verum esse κότον ἐνέχειν ex lib. I. c. 18., quod per *tmecin*, ut *Herodoti* plura, disiunctum ἐν κότον ἔχειν prae-buerit; ἔγκοτον praeterea in adiectivis locum semper ha-

bere. Ego vero bene reminiscens ἔγκοτον στύγος Aeschyli Choëph. vs. 391. et Homeri κάτον ἔχειν, Ἰλ. α. 82., in viri doctissimi iudicio non adquiesco. Vetant Scholiastes, Timaeus, et Suidas, et Scriptor ipsemet; siquidem VIII. 29. τούτων δὴ σφι ἀμφοτέρων ἔχοντες ἔγκοτον: et IX. 109. ταύτη οὐκ ἔχε ἔγκοτον: in quibus tinesi nulla occasio. WESS.

CAP. LX. 2. εὐρέος τε ὑψηλοῦ ἐς πεντ.) Gronovium, semper in Medic. proclivem, nihil hic demutasse, [scil. non abiecissem vocab. ὄρυγμα, vulgo olim post ὑψηλοῦ insertum.] mirum accidit. Verissima sunt, quae amplectimur. ὄρυγμα ex insecutis insertum imprudenter fuit. Iustum praeterea τούτου τὸ ὄρ. ex schedis, videlicet montis; nec alia Cl. Reiskii suspicio. WESS. — Vide nostram Var. Lect. S.

6. διὰ παντός δὲ αὐτοῦ) Fossa erat ἀμφίστομος, duplici instructa ore. Quare διὰ παντός non aliud vult, ac per eundem montem et iuxta priorem fossam [sive in illius medio] excavatam fuisse alteram, quae aquae ductus vicem praeberet. Prior hominibus transitum dabat, ut, si quid aquae ductui labis fieret, sarciretur: unde et latior et celsior altera erat: nam τριπλοῦν Vallae et Codicum manifesto aberrat. Mecum facium Cl. de Pauw et Reiskius. Ὁρώρυκται, etsi ὠρυκται II. 158., possessionem recepit: illud enim et cap. 186. Musae primae, atque alias. Placuit quoque ὀχετευόμενον διὰ σωλ. ex codicum consensione. WESS.

CAP. LXI. 4. τῶν οἰκίων μελεδωνόν) Servari οἰκηίων μελ. potuerat, ni Scriptori placuisset prius. Μελεδωνόν τῶν οἰκίων cap. 63. et ἐπίτροπον τῶν οἰκίων cap. 65. fuisse Magum scribit. Mitto perpetuam in his librariorum aberrationem. Conf. I. 109. Recte Manasses in Annalibus, Οἱ τῶν δωμάτων Φύλακες τῶν βασιλείων Μαγοί, de his fratribus. WESS.

13. ὁ μάγος Πατιζέθης) Notabile Pass. codicis ex Dionysio Milesio Scholion ob diversam nominis Magi scripturam. Κατιζέθης Zonaræ ex Herodoto, sed corrupte. Alii longius abeunt, de quibus Ian. Rutgersius Var. Lect. I. 8. et III. 10. Vallae Latina, tanquam ambigua, Stephanus olim in Voc. Herodoti Recensione castigavit. Et erant sane, tametsi quadam tenus congrua Arch., non bona. WESS.

16. προερέοντα -- ὡς Σ. ἀκουστέα εἶη) Quando paulo legitur inferius, οἱ κήρυκες προηγόμενον ταῦτα, lectio Cod. Arch.

abiici debuerat a Galeo, non tentari. [Scil. pro mendoso προελθόντες, quod Arch. hic habet, „forte προελθόντας“ adnotaverat Gal.] De praecone praesertim frequentata προειπεῖν, προαγορεύειν, προερεῖν, significant proclamando edicere vel denuntiare. Προειπεῖν quum forte legeretur in Attica lege Demosth. contr. Macart. p. 607, 83. in errorem induxit S. Petitem in Legg. Att. pag. 623. Scribi debuerat: προειπεῖν τῷ κτείναντι: et apud eundem Dem. p. 647, 98. ὀνομαστὴ μὲν οὐδενὶ μὴ προαγορεύειν, τοῖς δὲ δρακόσι δὲ καὶ κτεῖνασι. Doctis notum est quid in Attico foro diceretur πρόρρησις et προαγορεύσις. Herodoti Magus edici iussit exercitui, ὡς Σμέρδιος τοῦ Κύρου ἀκουστέα εἶη. Sophoclis est in Elect. 340. τῶν κρατούντων ἐστὶ πάντ' ἀκουστέα. Istam quidem scribendi formam Noster alibi, quantum memini, non adhibuit; qua Thucyd. utitur et l. 86. οὗς οὐ παραδοτέα τοῖς Ἀθηναίοις ἐστὶν, οὐδὲ δίκαις καὶ λόγοις διακριτέα, - - ἀλλὰ τιμωρητέα ἐν τάχει. Illa Tragicis, Comicis, Platoni, ceterisque Atticis est multo usitatior forma, qua docet amabilis ille morum magister in Xenoph. Ἀπομν. II. p. 430, 27. quo modo θεράπευσι τοὺς θεοὺς, τοὺς φίλους εὐεργετητέον, τὴν πόλιν ὠφελητέον. Ab utraque distant Herodoteum, οὐκ ἂν ἦν βιώσιμα ἀνθρώποισι, et similia. VALCK.

CAP. LXII. 4. ἐν Ἀγβατάνοις) Stephanus Byz. haec Herodoti ista in Voce advocans, sic iubet; Laurentius in suis invenit schedis. At nullum gravius urget imperium, quam Scriptoris, cap. 64. urbem non aliter exarantis. Adde lib. I. c. 98. Quae autem Syriae illa Ecbatana sive Agbatana, discernere non stricte queo. Memorat Iosephus Vit. cap. 12. p. 6. Ἐκβάτανα in Galilaeae tractu, sed male habita et vitiosa, quod Spanhemius et Relandus viderunt. In Plinii Hist. Nat. V. 19. de Carmelo, et in monte oppidum eodem nomine, quondam Ecbatana dictum. Id huc pertinere, probabile est. WESS. — De hoc Syriae oppido consulendus omnino Hyde, Relig. Vet. Pers. pag. 541. S.

10. οὕτω μοι) Perplacet: Οὕτω μοι διεπρήξαι τό τοι προσδῆκα πρῆγμα; ita-ne mihi rem executus es, quam tibi iniunxeram? Sic ista dum vertebat Valla, οὕτω se reperisse demonstrat in suo Cod. enotatum a Galeo ex Arch. Vallae versio, hominis ut erant tum tempora perdocti, centies

minus cogitate fuit a correctoribus interpolata. Quid in suis invenerit Zonaras, decerni nequit. Quod infra legitur, [l. 13 seq.] οὐ -- τι -- ἢ μέγα ἢ μικρόν, (conf. pag. 327, 4.) [V. 106, 14.] significans nihil prorsus, frequentatur apud Oratores etiam Atticos. VALCK.

18. νεώτερον κακὸν ἀναβλάστη) νεώτερον κακὸν qui dixerit, novī neminem: novī qui κακὸν vel κακὰ ἀναβλαστῆν et ἀναφύεσθαι eodem sensu posuerint; plurimos autem, qui pro κακὸν per εὐφημισμὸν scripserint νεώτερον: ut adeo, si κακὸν omitteretur in Codicibus, ex interpretamento fluxisse videretur. Pausan. IV. p. 367. οὐδὲ ἐκ τῶν Μισσηνίων -- ἐγένετο οὐδὲν ἐς αὐτούς; νεώτερον: idem illud sic adhibuere. Herod. V. 19. 35. et 93. VII. 142. Thucyd. p. 85, 34. Euripid. Rhese vs. 590. Aristoph. Ἐκκλ. 338. Αἰεῖν τι νεώτερον est in Eurip. Or. 1331. ut in Platonis Protag. pag. 310. μήτι νεώτερον ἀγγέλλεις; οὐδὲν γ', ἢ δ' ὅς, εἰ μὴ ἀγαθὰ γε. Insidiis alteri structis res novas moliri, νεώτερα βουλευῆσαι dicitur Herodoto I. 210. cuius est in lib. VIII. c. 21. ἦν τι καταλαμβάνῃ νεώτερον τὸν πεζόν. Huius vice Thucyd. VII. 64. dum scribit, εἰ ξυμβήσεται τι ἄλλο, secundum Schol. εὐφημότατα ἠνίκατο τὴν ἥταν. Solā quoque voculā τι mala quaevis bellica designantur in Eurip. Phoen. 642. καὶ τί σοι πόλις γίνηται. VALCK.

Ibid. νεώτερον ἀναβλαστῆσει) Quod in verbo ausus sum, schedae excusabunt; excusabunt etiam κακὸν in exsilium actum, a Vindob. et Valla merito proscriptum. Νεώτερόν τι ποιῆν habet V. 19. et aliās, expressum κακὸν non desiderans. Immo vero plura credo in hac vicinia mutationem subiisse, fuisseque primitus, uti Codd. praecedunt, νῦν ὧν μοι μεταδιώξας τὸν κήρυκα ἐξετάζειν παρ' ὅτεν etc. Convenit Scriptoris elegantiae, qua inferius cap. 134. σὺ δέ μοι ἐπὶ τὴν Ἑλλάδα στρατεύεσθαι. Sunt, quae iuvare possunt, et alia. Hoc celare iniustum foret, glossatorem S. Germani ἐτάζειν hic reperisse. Sic enim Ἐτάζειν τὸ ἐξετάζειν, Ἡρόδοτος Γ'. WESS.

CAP. LXIII. 6. αὐτός τοι Σμέρδις) Vere libri veteres: labat ceteroqui oratio, quod Reiskium non latuit. Ἐς ὅψιν, postulantibus mssis, cur recusarem, nihil erat. εἰρηχεσθαι εἰς ὅψιν praebebit Diodorus, φαίνεσθαι εἰς ὅψιν alii, quos in re nota non fatigabo. Vide tamen VII. 6. WESS.

17. ὁ ἐπιβατεύων τοῦ Σμέρδιος ὀνόματος) Recurrit c. 67.

et IX. 94. Singulare et rarum *Pollux* habuit: itaque plures, tanquam emblema, ornandae orationi inseruerunt. Tale *Iamblichi* ἵνα μὴ καὶ ἑτέρα τις τοῦ τῆς Σινωνίδος ἐπιβατεύσῃ ἐνόματος apud *Phot. Biblioth.* p. 248. [ed. Rothom.] *Procopio*, aemulatori *Herodoteo*, mire arrisit: οὐτε τοῦ ἐνόματος ἐπιβατεύσαι ἠξίωσεν, *Bell. Goth.* I. 1. et *Bell. Pers.* I. 25., tum *Vandal.* I. 11. etc. **WESS.**

CAP. LXIV. 8. τῇ ἀπάσῃ συμφορῇ) Corrigitur τῇ ἀπαντίῳσῃ occurrente: verum ἀπάσῃ, summā totāque, recte erit, sicuti docti norunt monentque. [Iterum c. 65 extr. ἀπὸ κλαυεῖ πασαν τὴν ἰωντοῦ πρῆξιν. Conf. *Lexicon nostrum Polyb.* voce Πᾶς, num. 3.] Maiorem movet litem [l. 11.] τοῦ κουλεοῦ τοῦ ξίφους ὁ μύκης, sive, ut *Gronov.* in Latinis, *fungus vaginae gladii*. Est-ne summa an ima vaginae pars? *Eustathius* et *Grammaticorum* plures prius optant et τὴν λαβὴν τοῦ ξίφους interpretantur: quibus favet *Portus*. Contra *Pavius*, quod capulus sit obtusior et ad vulnus inferendum ineptior, μύκητα esse illud ferrum, quod in ima parte mucronem ambit et ipsius est mucronis theca. Satis speciose. Mihi forma gladii apud Persas et Graecorum priscos non explorata est cognita, potior tamen Criticorum caussa. Similitudo μύκης, fungi, manubrio gladii propior est, quam extimae vaginae. *Nicandri* praeterea *Alexiph.* vs. 103. μύκης ὅθι κάππισεν ἄρκης vaginae extrema indicare nequeunt; bene *Schol.* μύκης κυρίως τὸ ἄκρον τοῦ ξίφους, τὸ κατακλειὸν τὴν θήκην. Eadem *Etymolog.* p. 594., leviter in prima voce vitiosus: minime vero *Plutarchi* de *Flumin.* p. 63. ἐξίπτειν αὐτοῦ τῆς λαβῆς τοῦ ξίφους ὁ μύκης: illis enim nihil ad hanc rem clarius. **WESS.**

11. τοῦ κουλεοῦ τοῦ ξίφους ὁ μύκης) *Eustathio*, ubi excitat *Herodotea*, in 'Ιδ. β'. pag. 219, 27. μύκης minus accurate fuisse dicitur ἡ λαβὴ τοῦ ξίφους. Cautius *Zonaras* *Ann.* IV. pag. 127. n. ipsa transscripsit *Herodoti* verba, τοῦ κουλεοῦ τοῦ ξίφους ὁ μύκης ἐξίπτει. Recte, credo, definitur ab aliis τὸ κατακλειὸν τὴν θήκην τοῦ ξίφους: fungo namque cadente *Cambysis* acinaces vagina fuit nudatus. Loca *Grammaticorum* collegit *Abr. Berckel.* ad *Steph.* voc. Μυκῆναι. Huius non meminerat historiae interpres *Pausaniae*, quem huc respexisse minime dubito l. [c. 28.] p. 70. Αἰγεται καὶ ἄλλα τῶν ἀψύχων αὐτόματα ἐπιθεῖναι σὺν τῷ δικαίῳ τιμωρίαν ἀν-

Θράπος· ἔργον δὲ κάλλιστον καὶ δόξῃ φανερώτατον ὁ Καμβύσης παύσασθαι ἀκιννάκης. Nihil sanequam fecit ista res ad Atheniensium gloriam: τί γὰρ Καμβύση καὶ Ἀθηναίους ἦν πρῆγμα; [Perspecte ista Pausaniae graeca sic gallice reddidit nuperus doctus Interpres: et l'exemple le plus célèbre en ce genre est celui du sabre de Cambyse.] Illud vero mirabile, quod Cambysi, idem evenisse Annibali secundum Pausan. VIII. pag. 623. Poenum deceperat Iuppiter Ammon nomine Διούσης: Cambysen Latona, nomine Ἐκβατάνων. Figura ex ambiguo coelestibus istis valde fuit adamata. VALCK. — De vi vocab. μύκης videndus omnino Schneider, Animadv. in Nicandri Alexiph. vs. 103. et quos ille laudavit auctores; quibus adiiciendum Hecataei fragmentum, ex Scholiis Venetis ad Iliad. XV. 302. a Creuzero prolatum in Historicor. Graec. antiquiss. Fragm. pag. 77. S.

14. ὡς οἱ καίριον ἔδοξε τινὺς (Laurentius male vertit. Palmerius, quem ducem Gronov. habuit, melius, Exercitat. p. 16., non neglectis Syriae Echatanis. Non repeto caussas, quibus Ἀγβάτανα ex msstis restitui. [Vide supra, ad cap. 62, 4.] Iosephum Antiq. XI. 2, 2., Cambysis obitum Damasci contigisse scribentem, miror, nec minus Ctesiam, qui Babylone. WESS. — Ad καίριον intelligi πληγῆ, vix opus fuerit ut moneatur Herodoti lector. S.

CAP. LXV. 16. ὑπεραιρημένου) Sive cum Reiskio scribendum ὑπαραιρημένου, seu ὑπεξαραιρημένου, Smerde submoto, vel sublato: hoc praebet lib. VII. c. 8. §. 3. Portus in Ἀραιρημένος nostrum illud non attigit. VALCK.

Ibid. ὑπαραιρημένου) Gronovii coniecturam firmat Pass. codex. Παραιρημένου, ut plures schedae hic et cap. 126., praesidium ex Demosthenis Philipp. II. p. 46. et eius Scholiaste, quem Suidas descripsit, [item ex Polyb. I. 9, 6.] nancisci posset, nisi vulgatum dialecto congrueret aptius. WESS.

[27. οἰκνωτάτων) In nostro exemplo ante *ni* iota operarum errore irrepsisse, non est quod moneam. De vocali antepenultimae syllabae notare debeo, editos quidem libros omnes *o* longum tenere; recte illos quidem hactenus, quoniam ob divulsam in duas vocales diphthongum *ni* praecedit brevis syllaba. Codex vero *ms.* F. (nescio an consentientibus aliis) et h. l. et V. 5, 8. breve *o* habet, ne is

quidem male, nempe omissis utrobique super η (quo pacto ille constanter diphthongum η pingit,) punctis diaeretis. At altero loco, V. 5, 8. editi omnes ante Schaeff. et Borh. οικηϊότατ. praeferunt, brevi o utentes, simul tamen diphthongo in duas syllabas distracta. S.]

35. $\alpha\piαιρεθῆναι$) Membranae hoc desiderant, scriptore consentiente. Paullo ante, $\text{δίσας μὴ ἀπαιρεθῶ τὴν ἀρχήν.}$ Rursus I. 69. $\text{ὡς ἀπαιρεθείησαν ὑπὸ Σαμίων.}$ Denique III. 126. $\text{ὑπὸ Μῆδων ἀπαραιρημένους τὴν ἀρχήν.}$ WESS.

40. $\text{μὴ ἀνασωσασμένοισι δὲ τὴν ἀρχήν)}$ Et hoc, iisdem postulantibus, iustum est. Vide c. 75. Diras, quas rex imprecatur, ex saxo Aphrodisiensi illustravit Gronovius: geminae Teiorum sunt in Antiq. Asiatic. p. 98. Edm. Chishull; longe vero dirius in Israëlitas, ni saperent, carmen Deuteron. xxviii, 16. etc. WESS.

41. $\text{τὰ ἐναντία τούτοις ἀξέομαι)}$ Ista Sophoclis: $\text{καὶ ταῦτα τοῖς μὴ δρῶσιν εὐχεμαι θεοὺς Μὴ τ' ἄροτον αὐτοῖς γῆν ἀνέναι, τινὰ Μὴ τ' οὖν γυναικῶν παῖδας:}$ ex Oed. Tyr. 277. forte respexit Herod. qui lib. VI. c. 139. hanc Pelasgis memorat in Lemno divinitus inflictam poenam: $\text{οὔτε γῆ καὶ πόν ἐφερε, οὔτε γυναικὲς τε καὶ πείμνια ὁμοίως ἔτικτον ὡς καὶ προτοῦ.}$ conf. Philostr. Vit. Apollon. III. 20. In veteribus imprecationum formulis ista talia leguntur saepenumero; in recentioribus etiam absurdissima. VALCK.

CAP. LXVI. 2. κατῆρείκον τε) Superfluum τε, leniter in το mutatum, dabit κατῆρείκοντο : quod, si vel omnes Codices alterum praeferrent, harum rerum peritis sincerum videbitur. In Regis non optimi, Regis tamen, luctu Persarum proceres obsecundabant consuetudini, lugentiumque sibi personam induebant: $\text{πάντες τὰ τε ἐσθῆτος ἐχόμενα εἶχον ταῦτα κατῆρείκοντο καὶ οἰμωγῇ ἀφθόνῳ διεχρέωντο:}$ non aliis vestes illi diripiebant, non κατεβήγγυνον , sive κατῆρεικον , sed κατῆρείκοντό, suas discindebant. Praeterea praebet id ipsum, hinc enotatum probabiliter, Hesychius: $\text{κατῆρείκοντο, κατεσχίζοντο. κατασχίσασθαι τοὺς πέπλους}$ est apud Pollucem VII. 50. ex interpretamento Xenophonte καταβήξασθαι: sicut ap. Diodor. Sic. T. I. p. 83, 34. ad κατεβήγγοντο Codd. scholion adieiunt καὶ ἐσχ. sive κατεσχίζοντο. Vir D. in Miscell. Obs. Nov. T. I. p. 73. ad Hesychium comparans Aeschyli locum e Pers. vs. 537. in Herodoto tamen κατῆρει-

κον scribendum credidit. Quid differant περιῤῥῆξαι τὴν ἐσθῆ-
τα et περιῤῥῆξασθαι Praeceptores mei docuerunt in Miscell.
Obs. V. 3. p. 64. et ad Diodor. Sic. T. II. p. 186. Quibus
ista fuerint explorata, nec non cura scribendi Herodotea;
hi minime dubitabunt, quin verum sit κατηρείκοντο, inpri-
mis Aeschylea considerantes, ubi Persides in publico lu-
ctu: Πολλὰ δ', ἀπαλαῖς χερσὶ καλύπτρας Κατερείκόμεναι, δια-
μυδαλέοις Δάκρυσι κόλπους Τίγγουσ' ἄλλους μετέχουσαι: quae
fortasse respexit Herod. et, ubi de eodem, de quo Aeschylus,
luctu loquitur lib. VIII. c. 98. τοὺς κιβῶνας κατεῤῥῆξαντο
πάντες, βοῇ τε καὶ οἰμωγῇ ἐχρέωντο ἀπλῆτω. Xenophontis Tigranes
Κυρ. Παιδ. III. p. 38, 26. περιεσπᾶσατο τὴν τιάναν καὶ τοὺς
πίπλους κατεῤῥῆξαντο, quod recte tuetur H. Steph. Diodorus I.
72. de Aegyptiis, Rege, inquit, mortuo omnes κοινὸν ἀνηροῦντο
πένθος, καὶ τὰς ἐσθῆτας κατεῤῥῆττοντο. Herodotus in horum loco-
rum primo ponere quoque potuisset κατηρείξαντο, pro κα-
τεῤῥῆξαντο. Ἐρείκειν a Grammaticis redditur σχίζειν et ὀρνύειν:
vid. Hesych. in Ἐρείκει et in Διήρικον: neque tantum ἐρείκειν,
sed et ἐρείξαι usu fuisse receptum monstrant Aristophanis
κατερείξαι in Vesp. vs. 647. et Hesychii Διειρείξας. Ex eodem
discimus, τὰ κατεῤῥωγῶτα ἱμάτια alicubi fuisse dicta Κατερι-
κτά. Apud Hephaestion. p. 34. Κατῤῥύπτεισθε κόραι, καὶ κατερεί-
κεσθε χιτῶνας, cum Editore legit Wesseling. ad Herod.
p. 124. n. 38. [ad II. 42, 27.] VALCK.

Ibid. κατηρείκοντο) Aldinum κατερείκον τε Sylburgius ad
Brisson. R. Pers. II. 205. p. 563. κατήρικον, Gronovius ex
Mcd. κατήρικον reſinxit. Nihil verius admissio. Hesychius,
hoc fortassis e loco, κατηρείκοντο, κατεσχίζοντο. Forma verbi
unice quadrat. Vetus poëta in Enchirid. Hephaestionis
p. 34. κατῤῥύπτεισθε κόραι καὶ κατερείκεσθε χιτῶνας (sic Io.
Corn. de Pauw egregie): Aeschylus Pers. vs. 537. πολλὰ δ'
ἀπαλαῖς χερσὶ καλύπτρας κατερείκόμεναι: quo Tragici versu
in Miscellan. Observ. Nov. T. I. p. 72. usus etiam vir do-
ctus est. WESS.

4. ὡς ἐσφακίλισέ τε τὸ ὀστίον) Multa Foësius Oecon. p. 603.
Opportune vero Galenus in Hippocr. Aphorism. p. 323.
postquam γάργραιναν medicorum, aliis Graecorum σφάκε-
λον dici monuisset, εὖ γὰρ μοι δοκεῖ καὶ ὁ Ἡρόδοτος τὸν μη-
ρὸν εἰρηκέναι τοῦ Καμβύσου σφακιδίσεσθαι, sed memoria lapsus.
De Miltiade ad eum modum VI. 136. Adde Cononem Narr.

xviii. ipsumque *Galenum* p. 546. ubi Herodoteis adsimilia. WESS.

[5. ἀπήνικε Καμβύσας) Possis ἢ νοῦσος supplere cum Porto, aut τὸ κακόν: sive τὸ ὀστέον σφαικίλσαν καὶ ὁ μηρὸς σαπίς. Caeterum conf. VI. 27, 6. S.]

11. ἵνα οἱ ἐκπελεμῶν πᾶν τὸ Περσικόν) Gronovii Latina, ut sic ab eo omne nomen Persicum ad hostilem iram concitaretur, non sunt bona: Vallae praestantiora, [ut sic omne illi nomen Persicum redderetur hostile,] et propterea restituta. Notissima verbi potestas est, spreta saepe. Noster V. 73. ἡπιστάτο γὰρ σφι πρὸς Ἀκκεδαμονίους - ἐκπελεμῶσθαι. Iosephus B. lud. VII. 10, 2. οὗ γὰρ Ἀντιόχῳ μὲν ἔτι μᾶλλον ἐκπελεμῶσθαι τοὺς Ἰουδαίους. Confer doctissimos Ammonii, Moeridis et Thom. Mag. in Πεπολέμωται commentatores. Mox [l. 14.] μή μιν ex scriptis malui: eadem Reiskii divination. WESS. — Nos non poenitet μὴ μὲν revocasse. Vide *Var. Lect. S.*

13. βασιλέα ἀνεστῆντα) In sacris frequens, ἀνίστη (ὄρ) βασιλεὺς, his in libris non puto reperiri; nisi si forte quis ad vitam crederetur revocatus: quo modo legitur supra c. 62. ὁ ὢν saepe dicitur κατεστῶς, Herodoto κατεστῆς. ἐνεστιῶς de Rege, quasi τῷ θρόνῳ ἐνεστιῶς, lib. I. c. 120. σέο δ' ἐνεστιῶτος βασιλέως, ἰόντος πολήτω, καὶ ἀρχομιν τὸ μέρος. Hic itaque legi non nolim ἐνεστῆντα: et pro ἀνιστάμενος infra c. 67. ἐνιστάμενος ἐς τὴν ἀρχήν, ingressus imperium. VALCK. — Possit tamen ἀνεστῆντα idem ac ἐπανεστιῶτα valere: atque etiam ipsum ἀνεστῆσαι c. 62, 16. de insurrectione intelligi fortasse poterit. S.

CAP. LXVII. 3. μῆνας ἐπὶ τοὺς ἐπιλοίπους Καμβύση etc.) Ordo confusior turbas civit. Bene Abreschius τοὺς ἐπιλοίπους Καμβύση τῆς πληρώτιος ἐς τὰ etc. Alibi ἐπὶ μὲν τέσσαρα ἔτια πλήρεα VII. 20. Reiskius corrigebat ἐς τῶν ὀκτῶ ἐτέων τὴν πληρώσιν, sine plausu. WESS.

10. ἐνιστάμενος ἐς τὴν ἀρχήν) Hoc dederat, offeruntque schedae. ἐκέχρησθό σφι - - αὐτίκα ἐνισταμένοισι ἐς τὰς τυρανίδας II. 147. et VI. 59. ἐπειὶν - - ἄλλος ἐνίστηται βασιλεὺς. Atque hic non obliviscor Alexandrinor. Interpretum et Paulli Apostol. Epist. ad Roman. xv, 12. καὶ ἀνιστάμενος ἀρχεῖν ἰβνῶν, quod multum discrepat, et alius est indolis. WESS.

CAP. LXVIII. 3. ὁμοίως τῷ πρώτῳ Περσίων) Sic ista recte Zonaras interpretatur Ann. IV. p. 127. E. Ὅσα

νης ἢν γένει καὶ πλούτῳ Περσῶν τοῖς πρώτοις ἐνάμιλλος. Dedit et ad initium somnii Luciani Hemsterhusius, quae vix ab alio poterant expectari. Thucydidae locum, huius imitator frequens, forsitan et hunc Herodoti, respexit scriptor Epist. Phalaridis Ep. XXI. ὁμοία τοῖς πρώτοις Σικελιωτῶν πεπλούτηκεν: ubi paulo post corrigendum censeo, τυφαννοκτόνοι Φαλαρίδος ἀκούειν, pro ἀκουσθῆναι. VALCK.

Ibid. ὁμοίως τῷ πρώτῳ Περτίων) Abbas Geinozius ex conjectura ὁμοιος, quod in Arch. Idem Lipsiae expressit Io. Friderichus in Magophonia. At perinde est. Ὁμοία, ὁμοίως, ὁμοιος frequentantur in talibus. Pausanias I. 9. p. 22. καὶ Μακεδόνων ὁμοίως τοῖς ἀρίστοις ἦγεν ἐν τιμῇ. Lege T. Hemsterhusio observata ad Luciani Somn. c. 2. Scripsi ὑπόπτυσσι, [l. 4.] ne semper in his dialecti ratio contemneretur. WESS. — Ubi adverbio locus est, ibi plerumque ὁμοῖα pro ὁμοίως utitur Noster: sed adverbio hic locus nullus, quia nullum adest adiectivum aut verbum, quo illud referatur. S.

12. παρ' αὐτὴν τὴν θυγ.) Clariss. Gronov., quia Med. παρ' αὐτὸν, nescire se scribit an quid lateat. Latet omnino nihil, nisi error amanuensium, Med. et huic nationi non insuetus: quamquam melius, opinor, ut Arch., παρὰ ταύτην τὴν θυγατέρα. WESS.

23. τῶν συγκατημένων γυναικῶν) Committit hanc dictionem vir Celeb. cum Latino stare in lupanari, non iniuriā D'Orvillio ad Chariton. lib. V. 9. p. 489. inprobante. In gynaeceis Medorum et Persarum plures morabantur feminae, quod ex reginae Estherae historia atque aliunde cognitissimum: hae iuxtim sedebant, pensa trahentes aut textentes, quemadmodum eas inter Sardanapallus in Diodori II. 23. Aldinum ἄνθρωπος rediit in veterem possessionem. WESS. — κατῆσθαι etiam de artifice vel opifice selulario dici, in officina sua sedente, supra vidimus II. 86, 1. S.

CAP. LXIX. 10. ἄφαττον αὐτοῦ τὰ ὄντα) Suidas Ἀφάστων, ψιλαφῶν Ἡρόδοτος: quod Steph. Berglerus in Ἀφάστων, ψιλαφῆστων non inconsulte transmutat. Spectavit utique grammaticus haec Nostri, in consequentibus verbi sibilantem litteram semper geminantis. Eadem aliis consuetudo: de Hippocrate liquido Erotianus et in eum Eusta-

chius p. 50. WESS. — Vide *Erotiani Glossar.* ed. Franz. p. 168 seq. et conf. nostram *Var. Lect.* ad h. l. Libris obtemperans ἄφασον revocavi. Videtur ab ἀφάσσω futurum ἀφάσω formatum fuisse. Sic quidem et παραφᾶσαι (nisi rectius παραφάσαι) et ἰσαφάσαι et ἰσαφάσαι habes apud Galen. in Explan. voc. Hippocr. p. 538. et 474. Conf. Foësi Oecon. p. 485. S.

16. ἐπίλαμπος δὲ) Capitalis instauratio. *Suidas*, *Scholastes*, *Phavorinus*, et hoc de genere alii, nugantur, [ἐπίλαμπος scribes,] κατάδηλος et καταφανής ex Ionum more, ut adseverant, interpretati. Nihil futilius. Qui communiter Graecis ἐπιληπτός, uti *Antigono Caryst.* c. 45. is Ionum lingua ἐπίλαμπος, cuiusmodi et καταλαμπτέος III. 127. Viderunt verum et in clarissima posuerunt luce Cl. Küsterus et Alberti ad Ἐπιληπτός *Hesychii*. WESS.

Ibid. ἐπίλαμπος) Tolleitur, ut opinor, menda vetus e codicibus. ἐπίλαμπος δὲ ἀφάσσουσα ἔσται restituit e Codd. Parisinis L. Küster. ad *Hesych.* ubi Ἐπιληπτός redditur καταφανής. Attice diceretur: αὐτὴ δὲ ληφθῇ vel φωραθῇ vel ἀλφῇ ψηλαφῶσα, sive ψαύουσα deprehendatur: solent ista, sicut alia huius generis, adiungi participiis. Eiusdem formae, cuius est ἐπίλαμπος, pro φοιβόληπος positum φοιβόλαμπος legitur in *Herod.* IV. 13. Sunt autem Ionici flexus istius verbi aliunde notissimi: constanter in Alexandrino Codice Vet. Test. λημψέσθαι, λημφθῆναι, et similia scripta reperiri monuit et alibi Io. Ern. Grabijs et in Proleg. ad Vol. I. c. 2. §. 7. Vid. Küster. Praef. ad Ed. N. T. Io. Millii p. 9. Sed a quibusvis Graecis literam μ. superfluum in multis, tum verbis tum nominibus, praesertim propriis, labialibus emolliendis praefigi tametsi constet, saepenumero tamen tentantur a correctoribus minime corrigenda. VALCK.

20. Ἡ ὧν δὲ Φαίδυμη) Paucis interiectis orationem interruptam solemnibus voculis redorsus non necesse quidem habebat *Herod.* iterum nobis narrare, quo patre sata esset *Phaedyme*; sed sic studet ille suaviloquus narrationes suas in animos insinuare legentium, ut addere malit superflua, quam obscurus esse verborum aliquot parsimonia: addidit itaque, αὐτῇ ἢ τοῦ Ὀτάνεω θυγάτηρ. Utilis istius luxuriae, quā sua ipsius explanat *Noster*, centum

Herodot. T. V. P. II.

F

forte possent exempla proferri. Hoc eo dico, ne quis olim ista talia intempestive obiiciat hic illic voculam velut Scholion proscribenti. Quod paulo post [l. 26.] legitur diversi generis, *μαθοῦσα οὐ χαλεπῶς, ἀλλ' ἐπιτίως*: pleonasmus est, aliis etiam istius ferme aetatis scriptoribus optimis satis usitatus: *Antiphontis* est, *οὐκ ἐλάσσω, ἀλλὰ περὺ μίξω*, p. 118, 24. *Lysiae*, *οὐ βουλόμενος, ἀλλ' ἄκων*, p. 319. *Isaei*, *οὐ μικρὰ, ἀλλὰ μεγάλα*, p. 67, 4. VALCK.

22. *ἐπὶ τῇ αὐτῇ μέρῳ ἐγίνετο*) Graecus interpret *Estherae* cap. 2, 12. *καὶ ὅταν ἡ καιρὸς κορασίου εἰσιλθεῖν πρὸς βασιλέα*: quae versio non est, sed expositio. Hebraea ita, *וְכִי הָיָה לְבֹאֵהָ לְפָנֵי הַמֶּלֶךְ*, et quum veniret ordo, τὸ μέρος, puellae, ut ad regem accederet. Gemina sunt atque eadem de re, WESS.

CAP. LXX. 5. τοῦ Ὁράνιου) Tametsi Ὁράνιος sequenti redeat capite, Gronovium sequi ausus non sum. Ὁράνι vocandi casu c. 72. ἀπὸ Ὁράνιου et τῷ Ὁράνῃ c. 84. Multa in talibus admissa sunt; *Ῥοδάσπειρος* et *Ῥοδάσπειω* pari variatione, quamquam *Ῥοδάσπειω* apud *Agathiam*. Quem vero [l. 7.] *Ἰνταφέρνης* plerique scribunt, is *Arch.* et *Vallae* semper *Ἰνταφέρνης* sicuti *Ἀρταφέρνης* pluribus in *Codd.* V. 25. et *Aeschyl.* *Pers.* vs. 780. Paulo ante τοῦτον, τῷ legitimum est. WESS.

7. *εἰσάγεται Ἰνταφέρνης*) *Introducitur?* quo tandem introducebat? Idem fere significari debet, quod in proximis dicitur *προσεταιρίσσασθαι*, *conspirationis sibi socium adseiscere vel conciliare*. Corrigendum *ἐπάγεται*, *parat sibi stasiώτην*, vel in partes suas adlicit. Hariolor id ipsum in Codicibus adservari, sicut in suo *Zonaras* invenit, qui *Ann.* IV. p. 128. B. *ἰδοὺ οὖν αὐτοῖς καὶ ἐτίρους προσεταιρίσσασθαι, καὶ Ὁράνῃ μὲν ἐπάγεται Ἰνταφέρνην*. vid. *Andr. Dounaei*, viri Graece perdocti, *Praelect.* in *Demosth.* *Philipp.* p. 99. VALCK. — Nil mutant libri, nec opus erat sollicitare vulgatum. S.

[9 seq. *παράγινεται ἐς τὰ Σούσα* - - *ἐκ Περσῶν ἥκων*) Nempe *Susa* urbs, licet caput quodammodo Persici regni, et regia prae caeteris sedes, tamen non in Perside proprie dicta, sed in Cissiis sita erat. conf. c. 91, 20. S.]

CAP. LXXI. 6. καὶ αὐτὸς τοῦτον εἰνεκεν ἦκω) *Invenit iterum Vir Cl.* manifestam Codicis corruptelam. *Venerat in urbem Regiam Darius αὐτοῦ τοῦτον εἰνεκεν, ob id ip-*

sum, sive solius istius rei gratia. Pausan. I. p. 54. πολλοῖς, αὐτῶν τούτων εἶνεκα, ἐς λόγους ἦλθον. Thucyd. p. 544, 6. ἄλλο μὲν οὐδέν, αὐτὸ δὲ τοῦτο: et p. 91, 19. Xenoph. p. 326, 26. αὐτὸ τοῦτ' ἔφη, προσήκει σκοπεῖν: elegantiore usum Iac. Perizon. intellexit in Aeliani Var. Hist. II. 29. Videtur idem, neque est tamen, pervenustum illud Iovis Luciani T. I. p. 210. Ὡς ἀφελῆς ὁ παῖς ἐστὶ, καὶ ἀπλοῖκός, καὶ αὐτὸ δὴ τοῦτο παῖς ἐστὶ. VALCK. — Ex Medic. αὐ τοῦτου si varet, vis et vigor sermonis Darii flaccesceret. Scriptor ipse lib. II. c. 3. καὶ ἐς Ἡλιούπολιν αὐτίων τούτων εἶνεκεν ἐτραπόμην: aliàs etiam, et quis non? WESS.

20. μάλιστα μὲν νυν ὀφείλετε) Non indigemus Vindob. ὀφείλετε: idem est vulgatum et ἱανόν. Verti debetis haud convenit, sed debebatis, ut olim Valla: languet alioqui inpetus Darii. Βαλλόμενοι, rectissime expedit Cl. Gronovius. [Nec vero spernendum βαλλόμενοι, quod offert ms. F.] In Libanii Declam. II. p. 204. D. καὶ ὁ μὲν ἀφ' ἑαυτοῦ βαλλόμενος, ἔπραττε τὸ τεκνόν. Notat Morellus ex mssis ἐφ' ἑαυτοῦ et λαβόμενος ac βουλόμενος, quorum ultima corruptelae, verissimum prius, et imprudenter ab eo spretum. WESS.

25. ὅτι ἦν ὑπερπίση ἡ νῦν ἡμέρη) Non placet ὑπερπίση. Multo cultius et suavius Arch. ἤνπερ πίση: nec muto tamen quod displicet, ne nimium novator censear. Nemo tamen erit, quin ἀλλὰ σφας αὐτὸς ἐγὼ ex schēdis restitutum adprobet. WESS. — Equidem, cur ἤνπερ πίση alteri praeferatur, nihil admodum video caussae. S.

[24. οὐκ ἄλλος φθὰς ἐμεῦ κατήγορος ἔσται) Latine ista converti quasi esset φθὰς ἐμὲ, quemadmodum φθάνω cum accus. casu constructum habemus VII. 161, 2. et alibi. Graeca rectius ad verbum Valla expressit: non alium occupaturum ut me apud Magum accuset. S.]

CAP. LXXII. 18. ἐνθα γὰρ τι δεῖ ψεύδος etc.) Laxissima haec de mendacio professio, verumque fallaciloquentiae suscitabulum. Genio Ulyssis interroganti Neoptolemo, Οὐκ αἰσχρὸν ἡγῆ δῆτα τὰ ψευδῆ λέγειν; responsum, Οὐκ, εἰ τὸ σωθῆναι γι τὸ ψεύδος φέρει, conveniebat belle in Sophoclis Philoct. vs. 107. Discrepant nonnihil Heliodori Aeth. I. p. 50. Καλὸν γὰρ ποτε καὶ τὸ ψεύδος, ὅταν ὠφελοῦν τοὺς λέγοντας, μηδὲν καταβλάπτῃ τοὺς ἀκούοντας: neque enim mendacium adprobat, sed fictum, citra alterius ius et

detrimentum, sermonem, quem *falsiloquium* nova voce appellant. Utrumque scriptoris locum enotaverat *Steph. Berglerus*; nec praeterierat in doctis de Mendacio et Verit. libris *Nicol. Abramus*, longe plura admensus, lib. I. 17. p. 465. WESS.

22. οἱ δ' ἀληθίζονται, ἵνα τι etc.) Verius hoc. Quae sequuntur, optime *Gronovius* inlustravit. At illa οὕτω δὲ ταῦτα ἀσκήοντες intacta miror. Qui mentiuntur et qui veraces sunt, eadem-ne exercent? Utrique, si *Nostro* creditur, lucrum spectant, in loquendo longe dissimiles. Coharebit oratio aptior, modo cum *Valla* et *Arch.* οὕτω οὐ ταῦτα ἀσκήοντες, probetur. WESS.

29. δεικνύσθω ἐνθαῦτα ἰὼν πολέμιος) Pro hoste habeatur: verbi corrector *Reiskius* quae sunt huius generis paulo rariora non habebat in numerato. [In editis *Animadverss.* silentio hunc locum *Reiskius* praeteriit.] Δεικνύσθω ἰὼν, sive dicatur Φανερός γενέσθω πολέμιος ὑπάρχων, seu ἱνδῆλος, eodem sententia recidit: pateat illum nobis hostem esse; atque adeo tanquam talis confodiatur, συγνετίσθω, quod verbum infra legitur, ubi obviis interfectis, ut scribit *Iustinus*, ad *Magos* perveniunt: intelligitur itaque id ipsum, quod suo more *Vir D.* exprimi volebat. In *Lysiae* p. 90. Φανερός ἔστι ποιησάμενος, patet eum fecisse, *Marklandus* interpretatur; communivit exemplis aliquot *Io. Taylor*, *Vir Cl. Euripides* *Bacch.* vs. 47. αὐτῷ θεός γεγώς ἐνδείξομαι. *Andocid.* p. 31, 34. ἐνδείκνυται - - ὑμᾶς τοῖς αὐτοῦ τρόποις ἀκολουθεῖν ἀξιῶν. *Herod.* II. 119. ἐπαῖστος ἐγένετο τοῦτο ἔργασμένος. *Xenoph.* Ἑλλ. III. p. 291, 36. μάλα ἀχθισθέντες Φανεροὶ ἐγένοντο. et II. p. 275, 14. *Thucyd.* II. 64. μὴ ἱνδῆλοι ἔστε τοῖς παροῦσι πόνοις βαρυνόμενοι. *Soph.* *Trach.* 679. ἀθυμῶ δ' εἰ φανήσομαι τάχα Κακὸν μέγ' ἐκπράξασα. In *Xenoph.* *Kyr.* Ἄν. V. p. 211, 8. si Codex scriptus praeferret ἡξίου Ἑλλήνας ὄντας Ἑλλήσι τούτῳ πρῶτον καλῶς δεικνύσθαι, τῷ εὖνους εἶναι: ego quidem vulgatum verbum huic postponerem. VALCK.

Ibid. δεικνύσθω ἐνθαῦτα ἰὼν πολ.) Varie tentantur haec. Est cui διακινάσθω, confodiatur, lanietur, non magna molitione, unice placet. Alius δεικνύσθω ἐνθαῦτα νεκρός, ἰὼν πολέμιος, interimatur, quippe hostis, praeoptat. Quorum equidem institutum sequi non audeo. Dictio rarior est, signatissima tamen. Δεικνύσθω πολέμιος, aut, si velis, ex *Arch.*

διαδεικνύσθω ostendatur sive manifestus hostis sit, eaque, quae in hostem licet, patiatur: ὑπὸ τραυματίων νεκρὸν δειξας est in Diodori Excerptis, aliud in Libanii Epist. cix. quorum tamen utrumque diversius abit. WESS. — Compositum verbum, alibi frequentatum Nostro, et hinc pariter a codd. nonnullis oblatum, receptum me voluisse, in Var. Lect. significavi. S.

CAP. LXXIII. 3. κάλλιον παρίξει) Optime Gronovius. Ex Aldino Corn. de Pauw idem aut etiam παρίχει formaverat. Mox ὅτε γε ἀρχ. ex schedis, ut Reiskius divinarat, potius est visum: habet particula suam sibi in talibus vim et elegantiam, qua de Cl. Valckenar. ad Tragicis Phoeniss. p. 209. WESS.

12. ἄλλοθι ἰόντας ἢ ἐπὶ τὸν) Si, quod sentio, dicere liceat, et quid ni? multo Gobryae sententia et ardor incenditur, ubi ἀλλ' ἰόντας ἐπὶ τὸν μάγον ἰθὺς, sed in magum statim et recta pergentes, probabitur. Secutus hoc Valla est, et praeferunt membranae. [Eo etiam probabilior haec scriptura, quo minus commode ἄλλοθι hic ponatur, ubi ἄλλόσε aut ἄλλῃ requirebatur.] Mox ταῦτα αἶνον postulabat sermonis et Scriptoris usus: τὴν Δαρείου πάντες αἶνον γνώμην, c. 76. et IV. 80. ὁ δὲ Ὀκτομασάδης καταινίει τὰ ὕτα. WESS.

CAP. LXXIV. 5. μῶνος ἡπίστατο) Supra c. 61. noverat fraudator Magus, τὸν Σμέρδιος θάνατον — ὡς ὀλίγοι ἦσαν οἱ ἐπιστάμενοι Περσίων: et apud Zonaram p. 127. B. dicitur γινῶς ὁ Κατιζίδης (Πατιζίδης) ὡς ὀλίγοις ὁ ἐκείνου θάνατος ἔγνωσται. Prae paucis istis unicus Prexaspes ea de re planissime erat persuasus, quippe qui iussus Cyri Smerdin remotis arbitris e vita sustulisset. Collectanea Io. Iac. Wetstenii, ad Euang. Ioann. xvii, 3. ὅλη τῷ θυλάκῳ excussa, digna sunt quae considerentur. VALCK.

7. ἰόντα ἐν αἶνῃ μεγίστῃ) Futile est Arch. ἐν αἰτίῃ, quod et Valla in suo cod. legerat. Prexaspes, πιστότατος ἰὼν ἐν Πέρσῃσι, sicuti mox perhibetur, non flagrabat invidia et odio, sed omnium laudibus ferebatur, quippe maximo in honore. De Themistocle, ὡς εἶν ἐν αἶνῃ μεγίστῃ τῶν στρατηγῶν, lib. VIII. 112. Arrian. Indic. c. 27. τῶν ἐν αἶνῃ — ὧν Μακεδόνων. Atque hoc quidem extra periculum. Quod succedit [l. 9.] πίστει τε λαβόντες καὶ ὀρμίσσι, Gronovio se non probavit, contra ex Med. πίστις τε, siquidem λαβεῖν πίστι ferri nequeat.

Scriptor tamen ipse lib. IX. 105. [IX. 106, 23.] *πίστι καταλαβόντες καὶ ὀρκίοισι*: quomodo ὀρκίοις δυνατοῖς καταλαβόντων Procopius Bell. Goth. I. 11. Hist. Arc. c. 2. et Zosimus ex certissima Sylburgii emendatione lib. IV. c. 26. Fac vero *πίστι καταβόντες* eadem in re inopportune, quod ego quidem non largior, necti, non-ne utroque in sermone verbum, uni rei aptum, pluribus iungitur? Tetigit hanc figuram Scholiastes ad Sophocl. Electr. vs. 438. Quid porro *πίστι τε λαβόντες, καὶ ὀρκίοισι*; unde pendebit posterius? Succurrit CL. Abresch Diluc. Thucyd. p. 425. *ὀρκίοισι*, mutata distinctione, sequenti ὑποσχενόμενοι adstruens, quod, si *πίστις τε λαβόντες* valere debeat, certissimum auxilium. WESS. — Vocab. ὀρκίοισι ad προσεκτινῶντο retulerat Gronov. Compositum utique καταλαβόντες malles, si modo vel unus codex offerret. S.

12. ὑποσχομένου) Interpretamentum genuino locum cedit ὑποδεχομένου, quod in tribus inventum Codd. e Galileo iam constitit. Si mox praebent et ἀνέγνωσαν, hinc quoque deturbabitur ἀνέπεισαν, quod saepius sede, quam occupat, non sua deiectionem iri, monstrat Diss. Herod. p. 40.

41. Zonaras, καταθεμένου δ' ἐκείνου ποιῆσαι ταῦτα, προσεπῆγον: hoc posuit pro προσέφερον Herodoti, cuius ille vestigia solius persequitur in his enarrandis; sicut in aliis Xenophontea. VALCK. — ποιῆσαι, quod l. 15. pro ποιήσαι nostro in exemplo exaratum indignabundus video, ne quis forte ex dialecti ratione ita scriptum putet: typothetae errori et correctoris festinationi, quem nimis urget typographi ardor, originem debet. Mox etiam πυργον et ἀγορευσαι, pro πύργον et ἀγορεύσαι, neminem turbabunt. S.

CAP. LXXV. 4. τῶν μὲν τοι ἐκείνοι προσεδ.) Multis non sine ratione displicuit infelix τὶ: aut eraserunt, aut τε esse voluerunt. Abreschius μὲν τοι, addicentibus schedis, e quibus post nonnulla [l. 6.] ὡς ἐς τοῦτον κατέβη, ad hunc, Cytum nempe. Non me fugit, neutrum τοῦτο locum capessere c. 82. sed vicit Codd. imperium. WESS.

CAP. LXXVI. 2. αὐτίκα ἐπιχειρεῖν) Litem hanc moveo nullam. Notabile Arch. ἐπιρρέειν, Herodoto in confluente plurium multitudine non insuetum IX. 37. Tale Theocriti Idyll. XV. 59. σπένδωμες ὄχλος πολὺς ἄμμιν ἐπιρρεῖ. De invadendi inpetu, qualis horum in magos principum, non reminiscor. WESS.

6. ἰδίδοσαν αὐτοῖσι σφισι λόγους) Mire blanditur Arch. et Vind. αὐτῖς, ut iterum rem secum reputarint, quo modo IV. 102. et superiore libro c. 162. Abstiniui a mutatione, arbitrio aliis relicto. Aldum [l. 8.] μὴ δὲ οἱ δέοντων publicantem H. Stephanus in Recensu Voc. Herod. comiter in viam reduxit. Vide infra c. 127. WESS.

8. ὑπερβαλλέσθαι) Si teritur usu, quam vim hic tempus haberet futurum non exputo. ὑπερβαλλέσθαι hinc excitat, et sequentia, καὶ μὴ οἰδούντων τῶν πραγμάτων ἐπιτίθεσθαι, Eustathius ad Od. β'. p. 90, 43. [p. 1441. sub fin. ed. Rom.] verum minus apte τὸ ὑπερβάλλεσθαι hic interpretabatur per διατρίβειν. Voluit Otanes opportunitatem exspectare rei gerendae, ὑπερβάλλεσθαι, quod frequentius dicitur ἐπιτίθεσθαι, secundum Ammonium significans, τὸ ἐπιμένειν τὸν ἐπιτηδεῖον καιρὸν τῶν πράξεων, neque censuit consilium, quod ceperant, exsequendum, dum res adeo essent turbidae. Ἐπιτίθεσθαι τοῖς πρήγμασι nimirum, hic non est insidiari, sed res aggredi: τοῖς πράγμασιν ἐπιχειρεῖν ἀδυνατοῖς ἐπιτίθεσθαι πράγμασιν, Isocratis est ad Philipp. p. 90. A. et Xenoph. Ἀπομν. III. p. 453, 29. Longino περὶ Ὑψ. XV. 6. ἐπιτίθεσθαι φαντασίαις οὐκ ἀτολμῶς dicitur Euripides; Αἰσχύλου φαντασίαις ἐπιτολμῶντος ἡρώικωτάτοις, ibid. §. 11. Ἐπιτίθεσθαι τῇ ποιήσει dixit Eupolis, in luculenta parte parabasis, ut puto, quam nobis servavit Stobaeus Floril. p. 53. Nihil vetat illinc duo tres-ve decerptos trochaicos hic ponere scriptos emendatius, quam vulgo solent, aut etiam leguntur in Exc. Grotii p. 31. Ἦν δὲ τις τῶν ἐνθάδ' αἰστῶν, μὴδ' ἐν χειρὶ φρονῶν, συνεπιθῆται τῇ ποιήσει, πάντα δοκεῖ κακῶς φρονεῖν, Μαίνεται τι καὶ παραρεῖ τῶν φρονῶν, τῷ σῷ λόγῳ. Cetera fortasse non cadent in controversiam: ad παραρεῖ Hesychius comparetur, et Theocriti ὁ πάραρος τῆνος, ex Eid. XV. 8. Schol. ὁ ἀνάγκοστος, καὶ μάταιος, ἐκ μεταφορᾶς τῶν παρήρων ἵππων: imo τῶν παρηόρων. VALCK. — De verbo ὑπερβαλ. vide Var. Lect. Nec vero spernendum ὑπερβαλλέσθαι, quod habet F. in praes. temp. Sic sane et συμβαλλέειν et συμβαλλέσθαι utitur Noster, inserta vocali ante verbi terminationem: nec obstat quod paulo post idem codex in ὑπερβάλλεσθαι cum aliis consentit. S.

CAP. LXXVII. 5. Δεῖν πομπῇ χρωμένους) Laurentius pompa. Instinctum et divinum impulsus scriptor voluit, uti lib. I. 62. IV. 152. Aeschylus Agam. 757. πομπῇ Διός

ξένου. Apud Suidam in 'Αναλώθησαν scriptor incertus θρήνον αὐτοῖς πομπῇ κρείττονι ἐντυγχάνει: quo de loco Abreschius ad Aeschylum lib. I. 23. WESS.

CAP. LXXVIII. 17. θύλων αὐτοῦ προσθεῖναι τὰς θύρας) Nimis sollicite quaesivit Portus, [Lexic. ion. voc. θύρα] utrum αὐτοῦ an αὐτῶ, in quod pronior est, scriptum fuerit olim. Neutrum locum habuit; thalami fores signantur. Bene Kühnius auxilio Nostri defendit Diogen. Laërt. II. 105. ἀλλὰ τὸ θύριον προστίθεις μετῴχει Σωκράτους. Iungere potuerat ex Lysiae Or. de Caede Eratosthen. p. 8. Ed. Britan. [p. 14. ed. Reisk.] ἐκείνη δὲ ἀναστᾶσα καὶ ἀπιοῦσα προστίθεισι τὴν θύραν. Atque hoc hactenus. Mox [l. 18.] Codd. discors voluntas ambiguum τὸ συνισπύπτουσι efficit, quod Zonaras, haec describendo imitatus, praetulit, et prior eo Plutarch. T. II. p. 50. E. WESS. — Conf. Polyb. IV. 71, 12. et Indieem nostrum Graecitatis Appiani. S.

Ibid. προσθεῖναι τὰς θύρας) His commodum usus Ioach. Kühnius aliis non intellectum explicuit Diogen. Laërt. II. 105. eo nomine laudatus Küstero ad Arist. Ἑκκλ. 420. E neutro Pollux enotasset X. 25. sed προσθεῖναι (τὰς πύλας) invenerat apud Thucyd. IV. 67. Ad illud Lysiae (Or. I. p. 8.) προστίθεισι τὴν θύραν - - καὶ τὴν κλισίην ἐφίλειται, comparat Salmasius hoc Petronii e cap. 94. adduxit repente ostium cellae, - - exemitque raptim clavem. Lucian. de Paras. T. II. p. 878. τὴν θύραν τοῦ δωματίου προστίθεισι. Pausan. II. p. 195. ἀναπεπταμένους ἔχοντες - - - προσέθεσαν τὰς θύρας. Adducere ostium Graece dicebatur συναγαγεῖν τὴν θύραν: oppōnere ianuam, vel adponere (si tamen hoc Romanis fuit in usu,) προσθεῖναι. VALCK.

25. Δαρεῖος δὲ πειθόμενος) Vel coecus videat, πυθόμενος consistere hac in vicinia non posse. Laudo Io. Friderichum, illud in Magophonia secutum. Non male, etsi laxius, Iustinus I. 9. Quorum alterum Gobryas medium amplexus, cunctantibus sociis, ne ipsum pro mago transfoderent, quia res obscuro loco gerebatur, vel per suum corpus adigi mago ferrum iussit. Consimilia alii, omnes uno ex fonte. WESS.

CAP. LXXIX. 5. ἔθεον ἔξω) Quod narrationem voce ἔξω auxerim, excusabunt schedae et rerum series. Certe ἔθεον ἔξω principes, cum foras se proriperent, ut populo, quid Magis factum fuisset, ostentarent. WESS.

16. Μαγοφόνια) Optime Gronovius ex Med. addicentibus aliis. Postulabat regula, praescripta lib. I. c. 148. et Agathias lib. II. p. 47. A. Utrique Io. Friderichus paruit. WESS.

CAP. LXXX. 1. ἐκ τὸς πέντε ἡμερέων) ἐν τὸς πέντε ἡμ. nimis est angustum, nihilque certe finit. Sequor scriptorum fidem. WESS.

4. ἐλέχθησαν δ' ὦν) Nihilominus: οὐδὲν ἦσσαν ab aliis adhibetur in talibus; aut etiam in fine periodi, ἐλέχθησαν δὲ diceretur, vel ἐλέχθησαν δ' ὁμως. Sed ita solet Herodotus, praesertim ubi rem narrat minus credibilem, vel incertam: IV. 5. ἐμοὶ μὲν οὐ πιστὰ λέγοντες, λέγουσι δ' ὦν. IV. 82. ἔλεξε, οὔτε εἰ ψευδόμενος οὔτε εἰ ἀληθὲς λέγων ἔχω σαφηνείας εἶπαι, ἔλεξε δ' ὦν. Qui Herodotum tanquam fabulatorem traducunt, suam quisque Helenam mirati, saepe minus attendunt ad minutas istas loquendi formulas; quas diligenter expressit Pausanias, fabulis, quas enarrat, minime fidem adhibens. VALCK. — De ista coniuratorum deliberatione conf. Heeren Ideen über die Politik etc. T. I. p. 465 seq. et Creuzer Historische Kunst der Griechen, p. 108. quorum hic quidem totam illam disputationem ex fabulosa fama relata esse a Scriptore nostro censet; ille vero, quamvis color disputationis et totum genus tractandi propositam quaestionem e medio Graecorum more desumptus sit, rem tamen ipsam et argumentorum summam non utique pro conficta habendam esse iudicat. S.

7. μούναρχον μοῦνον) Ad exemplum scripsit Homeri, ut erat Ὀμηρικώτατος Herodotus. Qualia saepius attigerat, multa collegit Homerea huius generis Eustath. ad Od. τ'. p. 699. [p. 1867. ed. Rom.] Eustathii commentariis usus Henr. Stephanus diligentissime in Append. de Dial. Att. nonnulla dedit p. 87. In sermone quoque quotidiano vis nativa saepius in compositis negligebatur: huc pertinent ζώπυρα πυρὸς, IV. Maccab. viii, 12. Βουκόλια βοῶν, Ioëlis I. 18. σαρκοφαγοῦσι σάρκας Diodori Sic. V. 39. Nonnihil hinc distant ista eiusdem Diodori, σαρκοφαγεῖν ἀνθρώπους· θρεμματοτροφεῖν ἀγέλας βοσκημάτων· σιδηροφορεῖν πέλεκεις. VALCK. — At vide Var. Lect. S.

10. Κῶς δ' ἂν εἴη χρῆμα κατηρημένον) Scribi quoque potuit κατηρημένον vel κατηρτισμένον. [Nil hic variant libri. V. 106,

29. ex uno Arch. καταρτίσω pro aliorum καταρτίσω recepit Wess.] Quae hinc sequuntur Otanis Herodotei descripsit Stobaeus p. 345. Herodotus de tribus rerum publicarum speciebus, quae populi, quae paucorum, quae unius potestate regerentur, ut loquitur Quinctilianus, ea facit Otanem, Megabyzum, Dariumque dicentes, quae pro singulis dici posse viderentur, aut ab aliis dicta meminisset. VALCK.

Ibid. Κῶς δ' ἂν εἴη χεῖμα etc.) Elegans, sed communis de tyrannide disquisitio, nihil cedens Euripideis in Suppl. vs. 428. Οὐδὲν τυράννου δυσμενέστερον πόλει ὅπου τὸ μὲν, et quae succedunt. Iustissimum mox τῇ ἔξοτι ἀντιθύνῃ etc. De Romanorum dictatore ap. Dionysium Antiq. VI. p. 370. ὃς ἀντιθύνῃ χρωόμενος ἐξουσίᾳ καὶ βουλῇ καὶ δῆμον ἀναγκάσει: et in Suidae Ἀντιθύνος, nam ad dictatorem fragmentum pertinere, credibile fit. Statim πάντα ἐς ταύτην τὴν ἀρχὴν [L. 12.] Herodoteum videri, Stobaeus et msssti ostendunt. [conf. ad I. 21, 4. notata.] Ceterum haec disputatio in oculis Plutarchi fuit T. II. p. 826. E. WESS. — De Otanis ista disputatione confer lib. VI. c. 43. S.

14. Φθόνος δὲ ἀρχῆθεν ἐμφύεται) Facilitatem Cl. Viri miror. Vidit verum; tenere, Herodoto saltem reddere, noluit. [Nempe Aldinum ἐμφύεται consulto se tenuisse ait Gronov.] Invidia insita plerisque mortalium est, et acquiritur amplior. Alia in re Eusebius apud Stob. Serm. XLI. p. 270. ὅπως μὴ — ὀλιγωρίᾳ καὶ ἀνασκησίᾳ ἀρετῆς ψυχῆς τῶν κατὰ πόλιν ἐμφύη. Insolentiam autem, sive ὕβριν, tyrannidis suscitabulum et fomentum haberi, Sophocles Oed. Tyr. vs. 883. Ὑβρις φυτεύει τύραννον, ὕβρις κ. λ., ne alios adnumerem, testimonio est, ususque firmat. WESS.

22. διαβολὰς δὲ ἄριστος ἐνδείκνυσθαι) Saepe de librariorum Editorumque perverso iudicio querela iteratur. Nunc insigne licentiae specimen, ut Plautinum usurpem, specitur. Aldus, Camerarius, Stobaeus et schedae habebant ἄριστον ἐνδείκνυσθαι, de suo H. Steph. admensus est ἡγίσταις. Quanto lenius et elegantius Arch. ἄριστος ἐνδ. sine inutili fulcimento? Porro [L. 25.] plures msssti ἄχθεται ἅτε θωπίαν, cui Aldus ἡγούμενος adstruxit. Additamentis nunc locus nullus. Cui enim bono? Eccum aliud: Stobaei et Arch. ἅτε θωπίαν itidem in θωπίαν inperite flexerunt. Habet in more Herodotus ἄχθεσθαι τῇ ἀρχῇ, et hoc de genere alia, struere; uti

II. 103. et 175. Θῶψ assensator blandus est; cuius et λόγος θῶπις, ex Euripidis Syleo, Philoni Iud. adv. Flacc. p. 979. E. et Legat. ad Cai. p. 1015. D. θῶπις καὶ ἀπατηλὸς Procopio. Bell. Pers. II. 30. Rem ipsam si velis, consentiet Dio Chrysost. Or. VI. p. 97. Denique κτείνει ἀκρίτους [l. 27.] since- rum Codices praestant. Culta profecto sunt quae simili in disquisitione conduxit Theophylactus Παῦδ. Βασιλικῆς c. 8. et 9. WESS.

28. ἰσονομίην) Erunt fortasse, qui Stobaei ἰσοτιμίην eligent, Herodoto vetante. Otanes ὁ Πέρσης ἰσονομίην σπεύδων ποιῆσαι, c. 83. et Maeandrius ad Samios ἰσονομίην ὑμῖν προαγορεύω c. 142. In populari statu laudatur iuris inter omnes aequabilitas. Euripid. Suppl. 433. ὅ, τ' ἀσθενῆς, Ὁ πλούσιός τε τὴν δίκην ἴσῃ ἔχει: et Hyperides ex versione Rutili? Lupi lib. II. de Figur. Sentent. p. 7. Non simile est vivere in aequa civitate, ubi ius legibus valeat: et devenire sub unius tyranni imperium, ubi singularis libido dominatur. Livii memorabilia lib. II. c. 3. non exscribo. Praeclare erudita sunt quae Valckenarius noster super hac ἰσότητι ad Tragici Phoeniss. vs. 541. p. 199. WESS.

CAP. LXXXI. 4. τὰ δὲ -- ἀναγε φέρειν) Quia praecessit τὰ μὲν -- τυραννίδα παύων, maluit Cl. Ραῦιν ἀνάγων φέρειν. Qui si in mssis ἀναγε κελύων φέρειν latere novisset, sibi fuisset haud dubie gratulatus. Id ego arbitrio legentium trado, non utique prorsus futile, neque vulgato detraho. De plebis multitudine, δῆμος συνοίκημα ἀχαριώτατον, VII. 157. Apud Suidam οὐδὲν ὑβριστικώτερον ὄχλου: quo prior adfirmari huius loci scriptio videbatur; at praestantior nova. Ipse Grammaticus in Ὑβριστότερος testem adpellat Xenophontem Κυρ. Παιδ. V. p. 147. c. WESS.

9. τῷ δὲ οὐ γινώσκων ἔνι) Celeb. viri adnotationem confusio- rem animadverto. Aldus et Camerarius id, quod legitur, vulgaverunt: a Stephano est οὐδὲ γινώσκ. De plebis in administrandis rebus inscitia non dissimilia Euripides Suppl. vs. 417. Αἰσχίνης, Δῆμος γὰρ, ἀχαριστόν, ἀψίκορον, ὠμόν, βάσκανον, ἀπαίδευτον, Dial. III. 17. Non addo alia elo- gia, sed haud efficacem καλὸν inter et οἰκήτιον [l. 11.] ob- positionem haberi. WESS.

10. seq. οὔτε οἶδε καλὸν οὐδὲν, οὐδ' οἰκήτιον) Sic scri- pta commodam vix admittunt interpretationem. Saepius

opponuntur εἰδέναι, sive νοῆσαι, et διδασκῆναι: ut ap. Xenoph. Ἑλλ. V. p. 334, 14. ἡ αὐτὸς νοήσας ἢ διδάσκεις ὑπὸ του. Soph. Oed. Tyr. 714. Pausan. V. pag. 410. ἐξευρόντα αὐτὸν, ἡ καὶ ὑπ' ἄλλου διδασκῆντα: sicut ap. Platonem plus semel. Archylas Stobaei pag. 270, 8. Δεῖ ἡ μαθόντα παρ' ἄλλου ἢ αὐτὸν ἐξευρόντα - - ἐπιστάμενα γενέσθαι. Eadem Archylae et plura dedit Iamblichus mystus Περὶ τῆς κοινῆς Μαθηματικῆς Ἐπιστήμης. Huc pertinet et nobile Hesiodi dictum Ἐργ. καὶ Ἡμ. vs. 291. quod interpretantur Cicero pro A. Cluent. c. 31. atque ita Livius XXII. 29. *Eum primum esse virum, qui ipse consulat quid in rem sit; secundum eum, qui bene monenti obediat: qui nec ipse consulere, nec alteri parere sciat, eum extremi ingenii esse.* In postremam classem populus Megabyzo videretur reiciendus, ὃς οὔτε εἰδὼσθην, οὔτε οἶδε καλὸν οὐδὲν, οὐδ' οἰκῆσιον, qui nihil pulcri honestique novit, aut ab aliis edoctus, aut a se ipse quod sit proprium. Literis aliquot, quae male fuerant repetitae, reiectis, sic ista capienda iudico; atque οἶδε οὐδὲν οἰκῆσιον, idem esse ac οὐδὲν οἶδεν οἰκοθεν, id est ἐξ αὐτοῦ. Quando tamen tres quatuorve iunguntur interdum negationes, ne litera pereat, forsitan erit qui hic scribi malit: οὔτε οἶδε καλὸν, οὐδ' οὐδὲν οἰκ. advocato Platone in Theaet. pag. 180. Α. ἦττον αὐτοῖς ἐνὶ ἡ τὸ μηδὲν μάλλον δὲ ὑπερβάλλει τὸ οὐδ' οὐδὲν. VALCK. — Οἰκῆσιον equidem cum Corayo apud Larch. ad h. l. pro καθῆκον et πρέπον accepi. Citavit ille locum ex Isocratis Orat. ad Philipp. T. I. pag. 236. sub fin. (§. v. p. 320. ed. Auger.) Alia loca dabit Lexicon nostrum Polyb. p. 401. S.

12. χειμάρρῳ ποταμῷ ἵκελος) Ὁ δῆμος ὥσπερ ἐμπεισὼν τὰ πρῆγμα κατὰ ἀνεν νόον. Talis Populus illis omnibus videri debuit, quibus inconsulta concionum innotuerat Graeciae temeritas, Oratoribus in primis quotidie concionem habentibus, aut agentibus cum populo; qui ad iudicandum impetu temerario ductis saepe cedendum, atque ex Antigone Sophoclis (vs. 727.) didicerant, παραβήθρῃσι χειμάρρῳις ὅσα Δένδρων ὑπέκειε κλῶνας ὡς ἐκσώζεται. Cicero Herodoteis instar erit commentarii in Or. pro Cn. Plancio, toto cap. 4. et ibid. cap. 6. Illae, inquit, undae comitiorum, ut mare profundum et immensum, sic effervescunt quodam quasi aestu, ut ad alios accedant, ab aliis autem recedant. Sicut isto loco, ter alibi Cicero, pro L. Murena c. 17. de Provinc. Con-

supl. c. 16. pro Milone cap. 2., insignem locum respexit, qui *Camerarium* et *Abramum* non latuit, *Demosthenis* contr. Aesch. Falsae Legat. p. 229. [p. 383. ed. Reisk.] ubi videri voluit non ipse dicere, quid sibi de superbis dominis videretur, sed suam ipsius sententiam artificiose Philippo contribuit, quem osores Atticae libertatis docerent: ὡς ὁ μὲν δῆμος ἐστὶν ὄχλος, ἀσταθμητότατον πρᾶγμα τῶν ἀπάντων, καὶ ἀσυνθεώτατον, ὥσπερ ἐν θαλάττῃ κύμα ὡς ἂν τύχοι κινούμενον, κ. τ. λ. sic ista, partim ab aliis adiutus, legenda censeo. Praeter ceteros, *Demosthenis* locum expresserunt oratores suo aevo nobilissimi, *Aristides* T. III. p. 78. et *Dion Chrys.* Or. III. p. 44. c. Eiusdem quoque meminerat *S. Ioannes Chrys.* Oper. T. III. pag. 50. b. De multis unicum ponam incerti *Comici* dictum ex *Dione Chrys.* p. 368. δῆμος ἄστατον κακὸν, καὶ, θαλάσση πάνθ' ὅμοιον, ὑπ' ἀνέμου βιβίηται. VALCK.

CAP. LXXXII. 7. πολλῶ τοῦτο προσέχειν) Cave tūton melius opineris. Adsolent in similibus ita. Δῆμος, ἀχάριστον, *Aeschines*, videlicet χρεῖμα. Mox καὶ ἐν τούτῳ διέδεξε ὅσῳ ἐστὶ τοῦτο ἄριστον, i. e. *Monarchia*, [l. 17 seq.] et c. 83. ὡς ἡ μοναρχίη κράτιστον, tum τὸ τοιοῦτο περιστέλλειν. Quae continuo succedunt [l. 10.] σιγῶτό τε ἂν etc. κιορari *H. Stephanum* non debuerant. In monarchia semper tectiora in hostes consilia, et expeditiora; quae multitudini committuntur, plenae rimarum, hac atque illac perfluunt, uti *Comicus*. Vide *S. Pufendorfium* I. N. et Gent. VII. 5. WESS.

13. αὐτὸς γὰρ ἕκαστος) Noxium αὐτῶν γὰρ *Stobaei* etiam margini *Gesnerus* adlevit. Αὐτὸς ἕκαστος πρῶτος est VIII. 10. et c. 123. αὐτὸς ἕκαστος δοκίαν ἄριστος γενέσθαι. Eum in modum *Aeneas Tactic.* c. 4., levi macula spurcus, ὡς πρὸς φίλους αὐτοῦς ἕκαστος δοκῶν ὕστερον παραγίνεσθαι. Quid dederit, cuilibet adparet; sequens quoque multitudinis numerus molestus recordato *Sallustiani* coepere se quisque magis extollere et lib. VII. 144. non erit. WESS.

22. συκρυψάντες πομπῇ) Hoccine idem ac *mutuo se occultant*? [quo modo *Valla* hunc locum reddidit.] Non opinor. Obtegunt fortassis furta, rapinas, flagitia, technasque. Saltem occultantes faciunt. At aliud voluit, a *Stobaeo*, msstis, qui nunc dufant, antiquiore, fideliter cu-

stoditum: συγκύψαντες ποιῶσι, in idem incumbentes et consentientes faciunt; uti VII. 145. εἰ συγκύψαντες τούτῳ πρήσσειεν πάντες. Aristophanes Equit. vs. 850. τοῦτο δ' εἰς ἔν ἔστι συγκεκυφός: ubi Critici bene, ὁμοιοῦσιν ἑαυτοῖς καὶ συνπνέουσι. Venit hoc quoque in ingeniosam Cl. Abreschii coniecturam. Quod apud eundem autem Stobensem προστάτις τοῦ δήμου, fuit olim προστάτης, quo Plato in demonstratione, ὡς μεταβαίνει τύραννος ἐκ δημοκρατίας, saepius utitur lib. VIII. Rep. p. 566. WESS. — In nostra Var. Lect. ubi συγκρύψ. Arch. posuit typotheta, debuerat συγκρύψ. Arch. S.

24. ἐκ δὲ αὐτῶν) Scripserat forsitan: ἐκ δὲ αὐτῶν δὲ θωμάζεται οὗτος δὴ ὑπὸ τοῦ δήμου θωμάζομενος δὲ αὐτῶν ἰφάνη μούναρχος ἰών. Ut praepositio ἀνὰ a verbo ἰφάνη, vocula ὦν interiecta, per tmesin usitatam Herodoto fuerit seiuncta: ἐκ τῶνδε significaret postea, noto praepositionis usu, de quo dedit egregia perdoctus Theologus Io. Pearsonus in Vind. Ignat. p. 372. VALCK.

CAP. LXXXIII. 6. ἤτοι κλήρω γε λαχόντων) Si-ve sorte sortiamur Latina; quae metuo ut ex Graecis bona sint. Hoc Aeschyli vide, Eumen. vs. 33. ἴτων πάλω λαχόντες, ὡς νομίζεται: eant sorte lecti. Rursus VII. contr. Theb. vs. 128. Philo Iud. Constit. Princip. pag. 722. Οὐ τοίνυν προσήκει διαπότας --- ἀποφαίνειν τοὺς κλήρω λαχόντας. Iam sorte legi plures, ut regnarent, haud poterant, verum unus duntaxat, Otaneliquido significante. Quidni ergo ex Arch. et Vind. κλήρω γε λαχόντα sorte adeptum probamus? Ita IV. 94. τὸν πάλω λαχόντα αἰεί σφειν αὐτίων ἀποπέμπουσι. Aeschylus VII. contr. Theb. vs. 55. ὡς πάλω λαχὼν ἕκαστος. At hoc alii viderint. Quae in mssis turbantur statim, ex generis et numeri enallage, satis obvia et proposita ad Diodori II. 19., natales acceperunt. Placet ἢ ἄλλη γινὶ μηχανῇ, ex formula cui saepe repetitum Lysiae μήτε τέχνη, μήτε μηχανῇ μηδεμιᾷ concinit. WESS. — Recte fecere qui λαχόντα adoptarunt. Quod vero in Var. Lect. dixi, nec male habere vulgatum olim λαχόντων, id imprudenti exciderat. κλήρω λαγχάνειν numquam, quod sciam, significat sorte inter se contendere: sed κλήρω λαγχάνει is cui aliquid sorte obvenit, qui sorte designatur vel eligitur. S.

14. ἐκ τοῦ μίσου καθῆστο) Simillimum lib. I. cap. 46.

[c. 45 extr. quem ad locum vide quae notavimus.] κατῆστο, ἐκατέατο et κατήμενος Ionum sunt. Dictio ipsa non vult ex medio abire alio sessum, sed e medio secedere, et partium esse neutrarum; qui usus opportunius alibi valebit. [IV. 118, 9. VIII. 22, 9. 73, 16.] Elegans est Arch. et Vind. [l. 16.] καὶ οὐτε ἄρχεται, πλὴν τσαῦτα. Nec cultum minus, cui suus supra locus, ἐπ' ᾧ τε - - ἄρχισθαι. [l. 10 seq.] At manum abstineo. WESS.

CAP. LXXXIV. 6. τὴν πᾶσαν δαρεὴν etc.) Haec recurrunt extremo hoc libro. Cuiusmodi autem dona fuerint, docte Barn. Brissonius Regn. Pers. I. 144. examinavit. Medicam vestem, Acanthiis honoris ergo a Xerxe datam, lib. VII. c. 116. habet. WESS.

[9. Vitiosum ἐξίρεται quo pacto irrepserit, non exputo. Corrige quaeso ἐξ αἴρετα, ut habent libri omnes. S.]

11. ἄνευ ἱσαγγελῆος) Expressit hunc locum Scriptor libelli de Syr. Dea p. 472. ubi Rex ad Combabum: ἀπίξεται παρ' ἡμῶν ἄνευ ἱσαγγελῆος, οὐδέ τις ἀπέρξει σε ἡμετέρης ὄψιος, οὐδ' ἦν γυναικὶ ἄμω εὐνάωμαι: hanc proceres Herodotei constituerant exceptionem, ἣν μὴ τυγχάνη εἰδὼν μετὰ γυναικὸς βασιλέως. VALCK. — Conf. ad I. 114, 8. notata. S.

14. ἐβούλευσαν τριόνδε) Sermonis studiosissimo hic quidem certe syllaba debet restitui, quam describentis praetermisit incuria: ἐβουλεύσαντο τριόνδε, re inter se delibata constituerunt. Ponitur enim pro βουλευσαμένοις ἴδοξεν αὐτοῖς, vel συνεθήκαντο, prout legitur cap. 86. Iustinus: pactique inter se sunt, ut, --- cuius equus inter solis ortum hinnitum primus edidisset, is rex esset. In his convenisse Ctesiae videtur cum Herodoto: forsan ex Hellanico, multum diversa traduntur in Scholiis ad Aeschylī Pers. vs. 776. VALCK. — De usu verbi βουλεύειν apud Nostrum vide notata ad I. 73, 20. Videnturque hic ex scholio libri nonnulli ἐβουλεύσαντο posuisse. conf. paulo ante, l. 10. S.

Ibid. ἐβουλεύσαντο τριόνδε) Hoc utilius et genio linguae congruentius in constitutione de regno, sicuti et paullo superius. Conf. I. 73. VIII. 101. Videntur autem matutinum legisse tempus, quod solem orientem Persae venerarentur. Εἶναι γὰρ αὐταῖς νόμον τὰς τοῦ ἡλίου ἀνατολὰς προσκυνεῖν ἐκάστη ἡμέρᾳ, in Procopii Bell. Pers. I. cap. 3. WESS.

CAP. LXXXV. 9. Εἰ --- ἐν τούτῳ τοί ἐστι) Sententiam expressit Zonaras p. 129. A. θάρρει, ὧ δίοποτα, ἔφη, ὡς σὴ ἔσται ἡ βασιλεία. Apud Iustinum, Dario de regno sollicito equi custos ait, si ea res victoriam moraretur, nihil negotii superesse. Ad Herodoti formam loquendi, εἰ ἐν τούτῳ τοί ἐστι ἡ βασιλεία εἶναι, ἢ μὴ, proximum accedit hoc Eurip. Iphig. Taur. 1057. τὰμ' ἐν ὑμῖν ἐστίν, ἢ καλῶς ἔχειν, *Ἡ μὴ δὲν εἶναι. Herod. VI. 109. ἐν σοὶ νῦν, Καλλιμαχε, ἐστὶ, ἢ καταδουλώσαι Ἀθῆνας, ἢ ἐλευθ. Paulo plenius Andocides de Myst. p. 6, 18. ὅπως ἐν ἐκείνῳ εἴη ὄντινα βούλοιο Ἀθηναίων φάναι τῶν ἀνδρῶν τούτων εἶναι, ὄντινα δὲ μὴ βούλοιο λέγειν ὅτι οὐκ ἦν. Lysias pag. 20. ἐν ὑμῖν δ' ἐστὶ, πότερον χρὴ τούτους ἰσχυροὺς ἢ μηδενὸς ἀξίους εἶναι. VALCK.

13. ὡς μὴ μηχανᾶσθαι καὶ μὴ etc.) Sumtum fortasse ex nobili Bacchylidae, Οὐχ ἔδρας ἔργον, εὐδ' ἀμβολᾶς. Sicuti ὡς --- ὁ ἀγὼν ἡμῖν ἐστι ad Proverbii modulum, Νῦν γὰρ ἐστ' ἀγὼν, aut πλησίον ὁ ἀγὼν: de quibus nunc nihil, nisi culte a magno viro, Is. Casaubono, explicita esse ad Suetonii Neron. cap. 45. WESS.

20. ἐγχερίπτων τῇ θηλέῃ) Arch. ἐγχερίπτων non sprevimus ad superioris Musae c. 60. [ubi vide notata ad l. 8.] Portus τῇ θηλέῃ habet in Ἐγχερίπτειν ex coniectura, sed bona: nam θηλέην amat dialectus I. 192. II. 41. III. 102. VII. 58., neque aut Eustathio in Hom. p. 546, 42. [pag. 414, 46. ed. Bas.] aut G. Corintho latuit. WESS.

CAP. LXXXVI. 1. Ἄμ' ἡμέρῃ δὲ διαφωσκούσῃ οἱ ἔξ) Postero die ubi primum illuxit sex illi etc. Zonaras: ἔωθεν δὲ τῶν ἐπὶ παραγενομένων: dare quoque debuerat τῶν ἔξ, sed alterum posuit, eorum immemor quae de Otane legerat olim in excerpando praetermissa: Platonem mirarer, cur de Leg. III. pag. 695. d. scripsisset, πάλιν εἰς Πέρσας ἔλθειν τὴν ἀρχὴν διὰ Δαρείου καὶ τῶν ἐπὶ: dare potuerat διὰ Δαρείου αὐτοῦ ἐβδόμου: dederat forte καὶ τῶν ἔξ. [At similiter Noster quoque c. 84, 4. ἢ ἐς ἄλλον τινὰ τῶν ἐπὶ etc.] In ista formula legitur infra lib. IX. cap. 44. Ἄμ' ἡμέρῃ δὲ διαφωσκούσῃ. Codices si variant, vix constitui poterit, utrum dederit Noster. Ad Diodori Sic. XIII. 18. τῆς ἡμέρας ὑποφωσκούσης, vid. Wesselingius. Aliorum in his fuere locutiones, ὡς ἡμέρα vel ὡς ἔως ὑπὸ φάειν: prima luce, primo luci, et ubi primum dilucularet: vid. Gellius Noct. Att. II. 29.

p. 200. 201. ibique Io. Fr. Gronov. et VII. c. 1. ubi noctis legitur extremo, priusquam dilucularet: ὄρθρου βαθύος: tempus memorat Plato ἀπ' ὄρθρου μέχρι περ ἂν ὁ ἥλιος ἀνίσχη, Leg. XII. p. 951. D. VALCK.

Ibid. ἅμ' ἡμέρῃ δὲ διαφασκούσῃ) Sic ἅμα ἡμέρῃ διαφασκούσῃ lib. IX. 44. et ἥλιος ἐπιφασκούς doctus Iobi interpret c. xxxi, 26. Apud alios ἡμέρας ὑποφασκούσης, aut τῇ ἐπιφασκούσῃ Matth. c. xxviii, 1. nec concordī ubique scriptura, de qua ad Diodori XIII. 18. Quod praeterea in Codd. [l. 2.] παρήϊσαν ἐπὶ τῶν, id vulgato concedit nihil. Ἥκειν ἐπ' ἵππου IX. 43., Sophocl. Oedip. Col. 305. Αἰρναίας ἐπὶ πώλῳ βεβώσα. Talia, urbem albis equis introiit, in Neron. Suetonii, et poetarum per medias in equis itque reeditque vias. Plura Cl. Burmannus ad Ovidii Art. Am. lib. I. 214. WESS.

8. ἐτελέωσέν μιν) Laurentius compotem voti fecit. Quod nunc in Latinis, [eum inaugurarunt,] debetur viro celeberrimo. Simile Auctoris Epist. ad Hebr. c. 2, 10. τὸν ἀρχηγὸν τῆς σωτηρίας αὐτῶν διὰ παθημάτων τελειῶσαι Th. Beza recte accepit. Statim, e mssis quae exsulant ὡς βασιλῆα, si consensus foret, possent illic relinqui: solemnis certe principum προσκύνησις accessione illa non egebat. At vide Polyaen. VII. 9. et Valer. Maxim. VII. 3. Ext. 2. WESS.

CAP. LXXXVII. 5. ἔχει αὐτὴν κρύψας) Recte cepit Zonaras, cui dicitur Oebares τὴν χεῖρα κρύπτειν ἐν τῇ ἀναξυρίδι. Κρύψας ἔχει ponitur pro κρύπτει, vel ἔκρυψεν, in Euripidis Danaë vs. 40. Hec. vs. 1012. πύλων ἐντὸς ἢ κρύψας ἔχεις; Hesiodus Ἔργ. καὶ Ἡμ. vs. 42. Κρύψαντες γὰρ ἔχουσι θεοὶ βίον ἀνθρώποισι. Pausan. V. pag. 408. ἔχιν ἀποκρύψαντα ὑπὸ τὴν ψάμμον. X. pag. 832. ὁμοῦ τῷ χρυσίῳ κατακρύψαντα ἔχιν αὐτόν. Sed in his tamen ἔχειν suam quoque vim exserit; in multis huius generis non item, de quibus ad Phoen. vs. 712. VALCK. — De praeterito periphrastico conf. not. ad I. 37, 7. De scriptura ἔχει, quam adoptavimus, dictum in Var. Lect. ad h. l. S.

9. Φριμάξασθαι τε καὶ χρεμετίσαι) Eadem verba retinuit Zonaras. Φριμάξασθαι hinc enotatum in Gloss. Herod. et Suida redditur per Φρυάξασθαι, quod usitatus erat de equo; cum alterum eximie de hirco diceretur. VALCK.

CAP. LXXXVIII. 1 et seqq. Δαρειός τε δὴ ὁ Ὑστάτος etc.) Cl. Abreschius Δαρειός γε δὴ, Darius quidem certe. Herodot. T. V. P. II.

Arabes, quum omnis Asia a Cyro et Cambyse domaretur, aut illi domandi in conatu essent, illorum in ditionem non venerunt, *Diodoro* lib. II. c. 1. concordante. Atque illud est, quod olim Deus O. M. Ismaëli et posteris recepit *Genes.* c. XVI, 11. 12.; cuius illi fructum promissi uberissimum abstulerunt habentque, liberi, sui iuris, ἀδούλωτοι. Prorsus eximie eruditi Britanni et cum cura super ea nationis libertate *Tom. XVII. p. 829. Historiae Catholicae Ed. Belg.* [T. XVI. ed. Germ. §. 334.] WESS.

7 et seqq. Ταμὸς τε τοὺς πρώτους ἑτάμῃ Πέρσῃ etc.) Quattor hic memorat uxores Darii; duas, praeter illas, alibi: vere tamen, opinor, scriptum fuit *Iustino* I. 10. Principio regni Cyri Regis filiam in matrimonium recepit, regalibus nuptiis regnum firmaturus, ut non tam in extraneum translatum, quam in familiam Cyri reversum videretur. De duabus unius tantum meminit *Atossae*; cuius, prae ceteris uxoribus, altera etiam Cyri filia, mulieris in aula Darii potentissimae, praecipua semper habita fuit ratio; quod variis documentis demonstrat *Herodotus*, et VII. c. 3. ἡ Ἀτὸσσα, inquit, εἶχε τὸ πᾶν κράτος, regnum obtinebat *Atossa*. Ibid. cap. 2. traditur, antequam pervenisset ad imperium Darius, ex filia *Gobryae* tres suscepisse filios; Rex factus Persarum, ex *Atossa* quatuor. Hoc loco motus *Schol. ad Aeschyli Pers.* 719., Ἡρόδοτος, αἶτ, ὅτι φησὶ Δαρίου παῖδας εἶναι: addens, Ἑλλάνικος δὲ ἰά. Atqui totidem ille apud *Herod.* reperire potuisset, quin imo XII, in transcurso plerosque memoratos, Darii filios. Praeter pellices, sex habuit Darius uxores legitimas, atque ex his singulis liberos etiam mares procreavit; praeterquam ex *Otanis* filia *Phaedyma*, quae Magi fraudem patefecerat. Ex *Gobryae* filia tres suscepit filios Darius: natu maximus fuit Ἀρροβαζάνης, (VII. 2.) memoratur et Ἀριαβλῆνης, VII. 97. Tertii nomen non memini me legere: sed suspicor matris olim factam mentionem VII. 68. quae si iusta suspicio, fuerit is Ἀρσάμνης: et certe *Plutarcho* aliisque filius ex uxore Darii prima vocatur Ἀριαμίνης. vid. ad *Iustinum* notata II. 10. Ex *Atossa* Cyri filia, praeter *Xerxen* Darii successorem, nati fuerunt *Mariotus*, Ἀχαιμίνης, et, fratribus minus nobilitatus, Ὑδάσπης. vid. *Herod.* VII. 82. 97. et 64. Ex *Artystone*, altera Cyri filia, quam virginem du-

xit uxorem; (Atossam iam ante habuerant frater Cambyasis, et Magus Smerdis:) Ἀρσάμης et Γωβρύης, VII. 69. et 72. Ex *Parmy*, Cyri nepte, filia Smerdis, unicus memoratur natus Ἀριόμαρδος, VII. 78. Tandem VII. 224. ex *Phratagyne*, filia fratris Artanis, nati dicuntur Ἀβρομόμης et Ἰππεάνης. Postrema duo nomina hoc equidem miror, quod inter centena forte Persica *Herodoti*, praeter *Phaedymae* nomen, sola sunt planissime Graeca. Adtiguit illa *Hemsterhusius* ad initium *Xenoph. Ephes.* Quid *Iac. Palmerius* velit in *Exercit.* pag. 38. non satis liquet. In historia Persica recentiori non sane miror nomina Persarum Graeca, neque adeo *Abrocomam* sive *Acrocomam* satrapam, prout *Isocrati* dicitur pag. 69. D. sed in *Darii* filiorum nominibus flexus Graecos mirabar ut inexpectatos. VALCK. — Quod L. 8. ἐγάζμει Πέρσῃσι scribitur, ἐν Πέρσῃσι malebam: sed videtur dativus ille casus a vocab. πρώτους pendere, nuptias quae Persis primae, i. e. nobilissimae erant. S.

14. δυνάμεις τε πάντα οἱ ἐπιπλάτο) Apostoli ad *Ephes.* III, 16. δυνάμει κραταιοῦσθαι, et *Aristidis* T. I. pag. 326. δυνάμει ἐμπίπλασθαι μετὰ κουφότητος, cum his composuit *Abreschius*. Ego vero [paullo post] meis ex libris atque *Aldo* τύπον ποιησάμενος λίθινον malui, opinatus aliorum λίθον ex scripturae esse compendio. Belle χρυσίους τύπους, τύπους λιθοκαλάτους, et χρυσίων ξοάνων τύπους *Euripidis* et aliorum novi, τύπον λίθον nequaquam. De *Darii equo* iucunde *Oppianus*, *Cyneget.* I. 234. et ibi *Rittershusius*. Nam, quod *Thom. Hyde* *Relig. Pers.* cap. 23. omnem de equo narrationem ex Persarum vocabulo, sed male expresso, *Gheshtasp*, i. e. factus equo, propagatum pertendit, a vero abhorret. WESS.

CAP. LXXXIX. 1. ἀρχάς κατιστήσατο ἑκασι) In sequentibus viginti recensentur istae satrapiae, quaeque singulis subiectae fuerint regiones; singulorum enim imperio plures suberant, exceptis praefectis Ciliciae atque Indiae. Videant homines eruditi, quo pacto haec *Herodoti* cum aliis possint in concordiam redigi; a quibus longius etiam distat, quod, undecunque tandem repetitum, duobus in locis *Plato* tradidit; quorum locorum alter notus fuit *Brissonio* de *Regn. Pers.* I. p. 148. e *Leg. lib.* III. p. 695. c. Δαρείος βασιλεὺς οὐκ ἦν υἱός, παιδεία τε οὐ διατροφῶσι τιθραμμένος ἀδῶν δ' εἰς τὴν ἀρχὴν, καὶ λαβὼν αὐτὴν ἑβδομος, διελθὼ ἐπτα

μέρη τιμόμενος: quarum partium singulas, regiones amplissimas, singulis e sex coniurationis sociis regendas attribuerit: hoc Platonem voluisse liquet ex ipsius Epist. VII. p. 332. A. ubi Siciliensem Dionysium, qui paene nemini se credebat, (Cicero Tusc. V. 20.) neque uxoribus nec filiabus, hac etiam parte multo fuisse scribit deteriorem Dario, ὃς οὐκ ἀδελφοῖς πιστεύσας, οὐδ' ὑπ' αὐτοῦ τραφεῖσι, κοινοῖς δὲ μόνον τῆς τοῦ Μήδου τε καὶ εὐνούχου χειρώσεως, διένιμί τε μέρη μείζω ἑκαστα Σικελίας πάσης ἑπτά, καὶ πιστοῖς ἐχρήσατο τοῖς κοινοῖς, καὶ οὐκ ἐπιτιθεμένοις οὔτε αὐτῷ οὔτε ἀλλήλοις. Verbosa, quam suo more scribit in hunc locum, adnotatione parum extricat H. Steph. recte per Medum et Eunuchum eundem intelligens; in cuius nomine quantum fuerit variatum, docuit Iac. Nic. Loënsis Miscell. Epiphyll. l. cap. 21. Prior Platonis locus atque integra ista disputatio Κύρου παιδεία fuit opposita Xenophontis, quem virum optimum, ut et alios e Socratis palaestra, oderat Plato. VALCK. — Fortasse imperii Persici distributionem, quae posteriori tempore obtinuit, cum illa priore, quae a Dario instituta est, permutavit philosophus. S.

[6. καὶ ὑπερβαίνων τοὺς προσεχίας, ἄλλοισι ἄλλα ἔθνεα τὰ ἐκαστέρῳ νέμων. Prorsus contra satis manifestam auctoris mentem, ne quid asperius dicam, verba ista gallicus Interpretes accepit, sic convertens: et quelquefois, omettant ceux qui étoient voisins, il mettoit dans un même département, des peuples éloignés l'un de l'autre. Cuius tamen vestigia, quod mirari subiit, secutus est perspicacissimus Heeren, in Ideen etc. T. I. p. 186. S.]

9. Βαβυλώνιον σταθμὸν τάλαντον) Refingitur ταλάντου a docto viro. Contra lib. I. 51. τὰ δὲ ἄλλα -- σταθμὸν διτάλαντα: et ἔλκουσαν σταθμὸν τάλαντα δέκα. Aelianus Var. Hist. X. 17. Θμιστροκλέα τρία τάλαντα ἔχειν τὴν οὐσίαν τὴν πατρῴαν. Atque ita solent Graeci Latinique, docente summo viro Io. Fr. Gronovio de Pecun. Vet. lib. I. cap. 6. Iam sive Εὐβοικὸν seu Εὐβοικόν probetur, parum referet; illud Steph. Byz., hoc Polybius, Strabo, Appianus, maluerunt. Maioris momenti minae sunt septuaginta Euboicae in talento Babylonio: aliter Aelianus Var. l. 22., Atticas minas septuaginta et duas illi talento tribuens: in primis autem, siquidem hoc auctore doctissimus De la Barre Histor. Acad.

Inscription. T. VI. pag. 355. ἑβδομήκοντα καὶ δύο μνᾶς *Herodoto* operosa reddit disputatione; cui calculum addere nondum audeo. Arcent auctaria schedae veteres, conspiciatque *Pollux* IX. 86., minis septuaginta talentum *Babylonium* aequiparans: dubiae praeterea fidei *Aeliani* locus est, et acriter oppugnatus a *Willebrodo Snellio* de Re Nummar. pag. 41. Quin si fides illi constet, Atticas minas complectitur duntaxat. Conf. *Panelium* de Cistophoris pag. 110. etc. *WESS.* — *Reizius*, inter *Εὐβοίδας* et ἑβδομήκοντα stellulā interpositā indicans nonnihil ibi omissum se iudicare, in inferiore libri ora, ubi summa rerum capita adnotantur, haec posuit: *Babylonicum talentum LXXVIII. minarum Euboicarum*: qui quam sit rationem in ea computatione secutus, nec novi equidem, nec nunc inquirere vacat. S.

16. Δαρεῖος μὲν ἦν κόπῃλος) Signatissima ea sunt et aliorum commentationibus frequenter ornatus intexta caussa, *Dionis Chrysostomi*, *Libanii*, *Iuliani*, *Themistii*, quorum loca *Spanhem.* ad *Iuliani* Or. I. p. 9. et *Davisius* in *Maximi Tyr.* Diss. IV. p. 508. antestati illustrarunt docte. Commodum minus de tributo, a *Dario* primum descripto et instituto, hic et a *Polyaeno* VII. 10, 3. traditum, censeri posset; siquidem Magi ἀτρελὴν στρατηγὴν καὶ φόρου in triennium Persis tribuerunt c. 67. huius Musae. At bene habet: nam tributum continuum hic loci, posteriore [altero loco, (c. 67.) illud,] quod in tempus et belli usum ac doni instar erat, tangi per bene amicus meus *Herm. Venema* Dissert. ad *Danielis* Vaticinia p. 161. animadvertit. De *Strabone* lib. XV. p. 1068. [pag. 735. ed. Cas.] tributorum (τοῦ φόρου) in Persis primordia *Artaxerxi Longimano* asserente, consulto taceo. *WESS.*

17. Δεσπότης· Κύρος δὲ πατήρ) Adtiguit postrema *Wess.* ad *Diodori* T. I. p. 275. T. II. pag. 553. Reliqua transscripsit etiam *Eustathius*, Homerea tractans de Rege dicta, πατήρ ὃς αἰς ἥπιος ἦεν, Od. β'. 57. ubi leguntur et ista: Κύρος δὲ πατήρ, - - ὅτι ἥπιος, καὶ ἀγαθὰ σφισιν ἐμνηχανήσασα: quae lectionem adfirmant, a *Gronovio* non absurde mutatam. Praestantem bellica virtute virum, *Philopoemenem*, *Messenii* vere nuncupabant πλέον τι ἢ παντὸς τοῦ Ἑλληνικοῦ πατέρα, apud *Pausan.* VIII. pag. 704. *Herodoti* meminit agens de

Rege Dion Chrys. p. 5. c. etc. opponens πατέρα et δεσπότην, quae appellatio Graecis semper visa fuit invidiosa: alibi Dio respicit et τὸν κάπηλον Darium: vid. Io. Davisius in Max. Tyr. p. 508. De Dario, istiusmodi quoque καπήλων osor acerrimus, longe iudicabat aliter Plato Epist. VII. p. 332. B. ἔδειξε παράδειγμα, ὅσον χρηὶ τὸν νομοθέτην καὶ βασιλέα τὸν ἀγαθὸν γίγνεσθαι: hic titulus quam sit amplus et magnificus docebit Platonis Politicus. VALCK.

19. ὅτι ἥπιός τι) Erat elucubrantis in animo Homericum, ex Odyssea, πατήρ δ' ὡς ἥπιος ἦεν, quo nihil in laudem praeclarius dici de rege potest, egregie Sopatro apud Stobaeum Serm. XLIV. p. 312. monstrante. Dabit conplura alia doctissimus Gatakerus ad Antonini lib. I. 9. p. 11. Ceterum ἀγαθὰ σφι τὰ ἐμμηχανήσατο Medic. et consentaneorum, tinnit scabrum et radit aures. Suavius multo et ad sententiam gravius ἀγαθὰ σφι πάντα, quomodo Ald. et plures. WESS.

CAP. XC. 3. Μιλιών) Arch. optime et mox [l. 10.] Μαριανδυνών. Sic veteres nuncupant omnes, ac Scriptor ipse, illos I. 173., hos I. 28. VII. 72. Reduxi quoque [l. 6.] Λαονίων nomen, quoniam ita VII. 77. In Cabaliis sive Cabalensibus, qui eadem septimā Musā Καβηλίες, nulla haesitatio; incolis quippe regionis Cabaliae apud Plinium, seu Καβαλίδος, in Stephano Byz. ex Strabone cum L. Holstenii observatis. Qui vero [l. 7.] Hygennenses, Autenenses, Augennenses, talis enim in schedis discordia, frustratā quaesivi operā. Placuerat Lycaoniae regio Obigene, cui fidere non libet. Eccum tamen Plinii Hist. Nat. V. 32. verba: Attingit Galatia et Pamphyliae Cabalia et Milyas. - - - Item Lycaoniae partem Obigenen. Valckenarii elegans hariolatio consideranda est. WESS.

6 seq. Καβαλίων καὶ Τρυνίων) Coniecturam ponam, quam ante aliquot annos cum Wesselingio communicavi, quaeque etiam nunc videtur probabilis. Quandoquidem Τρυνίης, sive Τρυνίης, quos hic in suo Codice Stephanus invenisse videtur, aliunde sunt ignoti, suspicor, literas ΚΑΙΥΤΕΝΝΕΩΝ, in ΚΑΛΕΥΜΕΝΩΝ esse transmutandas, et scriptum antiquitus fuisse: Ασωνίων τῶν (hoc facile potuit elidi:) καὶ Καβηλίων καλεωμένων. Fundus coniecturae locus est Herodoti, Xerxis copias recensentis lib. VII.

cap. 77. Καβηλῆες δὲ οἱ Μῆρες, Λασιόιοι δὲ καλούμενοι. Sed et haec et quae sequuntur Geographica praestiterit intacta viro summo reliquisse. VALCK.

15. ἐς τὴν Φρουρίουσαν ἵππον) Omnia videntur plana. Laurentii, in ea Ciliciae regione, quae equos producebat, respondent Arch. et Vind. Cilicia fuit optimorum equorum alitrix, ut vicina Cappadocia. Φρούσα ἵππος notare potest τὰς Φοράδας, sicuti Gregor. Nazianzenus et Basilius M. appellant. Tum τῆς Κιλικίης χώρας praestaret; quod ego in re dubia adfirmare non sustineo. WESS. — Mihi haud dubie vitiosa scriptura Φρούσαν videtur, commodiassima autem et unice vera Φρουρίουσαν, quam a Viro praestantissimo sollicitatam nollem. S.

CAP. XCI. 2. ἐκ' οὐραϊς) Docte hanc scripturam defendit Th. Pinedo ad Ποσειδιον Stephani, et participium impersonale ἀρχαίμενον Georg. Raphelius verbis Lucae Evang. cap. xxiv, 47. WESS. — Istud participium ἀρχαίμενον contulit Larcher cum δόν, ἔξόν, παρόν, ἐνδεχόμενον: quorum tamen non prorsus eadem ratio est. S.

10. ἐκκοσμίετο) Mutari non debuerat. Sic lib. I. 100. et IX. 30. ἐπὶ τε ταῖς πλεῖναις ἐκκοσμίετο, pro quo κατὰ ἔθνη κκοσμημένοι ἦσαν VII. 212., fortasse ex scholio. Κκοσμίετο est in Arriani Indicis pag. 321. Praeoptavi quoque προσῆτε ob Ionicam speciem et verbi in Musis frequentiam. De pecuniae proventu ex Moeridis lacu, II. 149. Cetera Gronovius optime expedit. WESS.

12. τὸ ἐγίνετο ἐκ τῶν ἰχθύων) In alio scriptore viderentur ista lectoris emblemata: in Herodoto caute versandum est: vid. lib. II. c. 149. Diodor. I. 52. τὴν ἐκ τῆς λίμνης ἀπὸ τῶν ἰχθύων γνωμένην πρόσθοδον ἔδωκε (Rex Aegypti, atque Aegyptiorum ad exemplum Persa:) τῇ γυναικὶ πρὸς μύρα καὶ τὸν ἄλλον καλλωπισμόν: hinc ratio liquet exceptionis hoc in loco. VALCK.

17. Σαρταγίδα) Gentem non novi: nomen ita exaratum ex mssis placuit; nam Med. et Arch. una in littera aberrarunt. Aparytas frustra quaerendo vestigavi. Gandarii et Dadiaae recurrunt VII. 66. neque aliis sunt ignoti. WESS.

CAP. XCII. 4. Παρμαίων) Ad eum modum Steph. in Παρμαίῳ, et alii, cum Nostro VII. 86. Sunt autem hi

Paricani ab illis diversi, qui *Aethiopibus* iunguntur cap. 94. *Orthocorybantii* [l. 5.] an *Orthocorybantes* rectius pingantur decernere haud valeo. Παυσίνας, [l. 6.] si *Is. Vossii* non fallit coniectura, Παυσίνας erunt. Eum vide ad *Melam* III. 5. WESS. — De *Caspiis* conf. mox ad cap. 93. 9. notanda. De *Paricaniis* facile equidem *Rehnello*, clarissimo Viro, adsentior, in *Geogr. System of Herodotus* pag. 270. Παρητακίνοι h. l. corrigenti, collato Nostro I. 101., *Stephano Byz.* in Παραιτακίαι, aliisque auctoribus a *Cellario* *Geogr. Ant. T. II.* p. 808. citatis. Dissentit quidem *Larcher* in *Indice geogr. ad Herod.* p. 419. S.

9. μέχρι Αἰγλῶν) *Steph. Byz.* Αἰγῆλοι, ἔθνος Μηδικόν: quam nationem eandem atque *Aeglorum* suspicabatur *Luc. Holstenius*, et ante eum *Ortelius*. ΑΙΓΔΩΝ, quomodo *Valla* et *Arch.*, et ΑΙΓΔΩΝ vocabulum idem: error est alterutra in scriptione, incertum qua. Habet lib. VII. 72. Αργύων in hac vicinia gentem, quae Αργείων et Αἰγῆες *Arch.* Eadem Αἰβύες, et *Bactris* contermina, cap. 86. eiusdem libri. Qua quidem in discordia, cum auxilii spes aliunde deficiat, *irixen* consultum est. WESS.

CAP. XCIII. 4. Σαγαρτίων καὶ Σαραγγίων etc.) *Sagartii* memorantur a *Steph. Byz.*, *Ptolemaeo* et Nostro I. 125. VII. 85., tuenturque nomen suum. *Sarangae*, Σαράγγαι, Σαραγγίων VII. 67., unde Σαραγγαίων absurde finxerunt, quo lapsu voces Ἀθηναίων, Θεβαίων, locum Ἀθηνῶν, Θεβῶν, invaserunt. De *Mycis* [l. 5.] nulla deinceps haesitatio: adstipulantur *Holstenio* et *Berkelio*, titulum nationis *Ethnicographi* praescripto instaurantibus, schedae veteres et VII. 68. WESS.

[9. Κάσπιοι. *Caspii*, ad *Caspium* puta mare habitantes, supra nominati sunt, cap. 92, 6. iidemque iterum lib. VII. cap. 67, 1. memorantur. Nunc qui h. l. iterumque VII. 86, 6. eodem nomine insigniuntur, (si vera scriptura est, quam utrobique libri tenent omnes) hos ab illis diversos esse adparet. At exspectare debebamus, adiectâ quadem notâ hos, quos *Indorum* vicinos fuisse intelligi par est, distincturum fuisse *Herodotum* ab alteris illis *Caspiis*. Quod quoniam non factum, nec apud alios scriptores reperitur *Caspiorum* in illo terrae tractu mentio, ex coniectura corrigere scripturam et h. l. et

VII. 86, 6. tentarunt. Et *Reizius* quidem *Καρσίρων* corrigens, *Stephani Byz.* auctoritatem (ut ipse in Praef. ad suum Herodotum p. xvii. docet) secutus est, qui ex *Herodoti libro tertio* *Κάρσιρον* urbem *Parthorum* memorat, *Indiae finitimam*. Quod nomen quum nusquam alibi apud Herodotum legatur, sedes illius haec fuisse videri debebat. „Una dubitatio est: (inquit idem *REIZIUS*) quod Herodotus non urbis hęc meminit, sed gentis; et, quum *Stephanus* dicat etiam gentem *Καρσίρων* nominari, alium is eius rei testem laudat, non eundem Herodotum.“ Itaque „audacius fortasse quam par erat se fecisse, *Καρσίρων* corrigentem,“ ipse vir doctus profitetur: pro cuius quidem caussa hoc dici poterat, nihil impedire quo minus credamus, in *Epitome Stephani*, quae sola ad nos pervenit, locum istum (quod in plurimis aliis factum constat) non nihil turbatum esse; ab ipso *Stephano* nomen *Κάρσιροι* non minus ex *Herodoto*, quam ex *Dionysio*, fuisse citatum. Aliam rationem secutus doctissimus perspicacissimusque *Rennell*, in *Geographical System of Herodotus* pag. 302. (laudatus hoc nomine a *Larchero* in *Tabula Geogr. ad Herod.* pag. 99 seq.) quoniam cum *Sacis* iungitur hic populus, *Κάρσιροι* corrigendum censet, eius regionis incolas intelligens quae *Καρία χώρα* apud *Ptolemaeum* *Geogr. lib. VI. cap. 15.* nominatur. Caeterum non opus est ut moneam, quum in hae parte *Historiarum Herodoti*, tum in aliis ubi de geographicis rebus agitur, praeter *Larcheri Indicem Geographicum*, cum fructu consuli posse idem laudatissimum *Rennelli* opus, e quo multa passim *Larcherus* (tam in *Notis ad Herodotum*, quam *Tomo VIII.* quo *Index Geographicus* continetur) excerptis, nobis quidem, ne nimium augeatur huius operis moles, praetermittenda. S.]

CAP. XCIV. [1. Παρικανίους δὲ, καὶ Αἰθίοπας οἱ ἐν τῇ Ἀσίᾳ] Alios *Paricanios*, cap. 92, 4. memoratos, videri *Parietacenos* esse, supra monuimus. *Paricianii*, qui hęc cum *Aethiopibus Asiaticis* componuntur, iidem *lib. VII. c. 68.* componuntur cum *Utiis* et *Mycis*, quos *Erythraei maris* accolae fuisse ex superiori cap. 93, 5. intelligitur: quare et hos haud procul ab illo terrae tractu sedes habuisse probabile est. *Larcherus* in *Not. ad h. l. Aethiopas Asiaticos* adfirmat *Colchos* esse, prorsus contra *Herodoti* usum men-

temque, qui *Colchos* suo semper nomine nominat, (ut H. 104, et III. 97, 15.) eosque ne coloniam quidem Aethiopum, sed Aegyptiorum facit, denique qui mox diserte docet, (III. 97, 15.) *Colchis tributi* nomine nihil fuisse imperatum, sed de *donis* quinto quoque anno adferendis pactos illos esse cum rege. Hoc igitur gratis sumto, idem vir doctus *Paricanios*, qui hic nominantur, Colchis finitimos statuit, inter Caucasum et Pontum Euxinum habitantes. Conf. *Steph. Byz.* in *Παρικανίη*, *Plin. Hist. Nat.* VI. xvi, 18. et *Pomp. Melam* l. 2. ibi ab *Holstenio* citatum. S.]

3 seqq. *Μαρινούσι* etc.) Adsolent ad hoc vocabulum et ad *Saspire*s, tanquam ad scopulum offendere scribae. Vide lib. I. cap. 189. et 110. *Μοσσύναι* *Ask.* et lib. VII. 78. codicum plurium, haud male. *Μόσσυνις*, gentili dialecto, *turres*; quas quoniam incolebant, inde nomen in *Diodori* lib. XIV. 30. *Μάρδοσι* ex *Is. Vossii* ad *Melam* lib. I. c. 2. correctione *Μαρσί*. Certe *Μάρσι* apud *Stephanum* *Mossynocorum* perhibentur vicini, suntque infra lib. VII. 79. nec longe ab illa viri docti divinatione mssiti distant. *WESS.*

[10. πρὸς πάντας τοὺς ἄλλους) *Ad omnes ceteros* vertit *Gronov.* incertâ sententiâ; cuius versionem tenuit *Wess.* Idem vero *Gronov.* in *Notis*, *par caeteris omnibus*. Nos, pro *ratione aliorum omnium*, posuimus: rectius fuerit, *prae reliquis omnibus*. conf. II. 35, 3. et VIII. 44, 2. Nescio an eandem sententiam in animo *Valla* habuerit, *super caeteros omnes* scribens. Manifeste vero contra auctoris sententiam *Larcherus*: *Ils payoient autant d'impôts que tous les autres ensemble. S.]*

CAP. XCV. [3. γίνεται τεσσαράκοντα καὶ πεντακόσια καὶ εἰκασιχίλια τάλαντα) Id est, 9540 *talenta*, nempe *Euboica*: qui numerus quum minime congruat cum his quae proxime sequuntur; si modo iustus est numerus 14560, quo paullo post universa tributorum summa indicatur, vera fuerit codicis *Arch.* scriptura, ὀγδῶκοντα καὶ ἑκατόσσια καὶ εἰκασιχίλια exhibens, id est, 9880, qui numerus alioqui ex docti cuiusdam viri emendatione adscriptus videri poterat. Certe, si de summa 14560 (l. 8 seq.) detrahas 4680, (ex l. 5 seq.) restant 9880. Alteri autem numero 4680 recte constat ratio; quandoquidem 360 *talenta* *ramentorum auri*, pro *ratione* tredecupla, quam ipse *Scriptor*

indicat, conficiunt 4680 argenti talenta Euboica. Sed ipsam illam 14560 talentorum summam, sive alterum numerum 9880 talentorum, quo pacto collegerit Noster, id vero haud satis adparet. In unum collectis numeris omnibus, qui in recensu tributorum ex XIX. praefecturis redeuntium diserte indicantur, prodit summa 7740 talentorum Babyloniorum; quae, pro ratione 60 ad 70, quam cap. 89, 11. docuit auctor, conficiunt Euboica talenta 9030; quibus si adieceris 4680 ex India redeuntia, habebis summam 13710. Denique his 13710 si adieceris 240 fere talenta, quae ex Moeride lacu (cap. 91, 11. coll. cum II. 149 extr.) redibant, conficiuntur 13950 talenta. Itaque, nisi in numero 14560 (sub finem huius cap.) erratum fuerit, intelligi par est, aut in superiorum numerorum particularium aliquo sive aliquibus peccatum fuisse, aut 610 illa talenta, quae complendae summae 14560 desunt, ad reliquam summam adiectam esse tamquam pretium frumenti, ab Aegyptiis eorumque finitimis ad alenda centum et viginti hominum millia conferendi, de quo cap. 91, 13 seqq. De verbo *γίγεται*, quod in locum vulgati olim *εἶναι* substitui, dictum in *Var. Lect.* ubi simul monui, videri istud ex *εἶν* corruptum. Similiter *Benedictus* in *Act. Sem. Phil. Lips.* haud incommode *εἶν* & *ν* legendum corrigit, quo significetur (coll. l. 9.) incerti quiddam in definienda hac summa inesse. S.]

4. *τρισκαίδεκάστειον*) Auri ad argentum ratio varia, pro minore aut maiore eius abundantia. Quae hic *τρισκαίδεκάστειος*, ea aetate Platonis in Hipparch. p. 231. D. duodecupla sive *δωδεκάστειος*. Menandri Comici aeo decupla, *δεκάπλειος*, ap. Polluc. IX. 76. Adtiguit hanc rem *Car. Arbuthnotius* Tabul. Antiq. Numm. c. 6. Est quoque in comparatione talenti Babylonici et Euboici, et utriusque inter se iusta proportionem, anceps disputatio et difficilis, iam olim ab egregio viro *Guil. Budaeo* de Asse lib. IV. p. 87. prudenter instituta, et nuper a *Cl. de la Barre* *Histor. Acad. Inscript. T. VI. p. 355.* docte iterata. WESS.

[9. *τὸ δ' ἔτι τοῦτον ἔλαττον ἀπὸς*) Obscurius dictum: id quod his (sive, in his) minus est, omittens. Quid velit, satis adparet, onittere se minorem numerum unitatum, qui huius summae deest ad veram summam complendam. S.]

CAP. XCVII. 4. δῶρα δὲ ἀγίνεον) Futile ἀγίνεον superstitiosae Florentini Codicis admirationi, oculos clarissimi viri nimium praestinguenti, debetur. Nolo factum traducere, miror tamen, cum toties totiesque ἀγινίειν et ἀπαγινίειν in hac tributi descriptione deponantur. Sequentia exscripsit *Eustath.* ad *Odyss.* p. 1366, 8. [*Od.* p. 13, 14. ed. Bas.] WESS.

9. σπέρματι μὲν χρέωνται) Paucis, ut solet ὁ πάνυ, lectionis vulgatae monstravit absurditatem in *Dissert. Herod.* p. 174. et 175. monuitque consuetudinem respici memoratam c. 38. qua solebant, τοὺς πατέρας ἀποθνήσκοντας καταστρίψαι, pro σπέρματι docte corrigens ἔργματι. Cogitanti mihi H saepius in Π mutatum a librariis, venerat in mentem σήματι (id est τάφῳ) μὲν χρέωνται τῷ αὐτῷ, τῷ καὶ οἱ Καλατῖαι Ἰνδοί, οἰκήματα δὲ ἔκπηται κατάγαια. Potuit utraque domus simul commode memorari. Vid. *Diodor.* T. I. p. 60, vs. 69. [lib. I. c. 51.] Mos ipse vix alibi narratur, ubi hac in re dissimillinae variarum gentium recensentur consuetudines *Nicolao Damasceno Stobaei, Diodoro Sic., Plutarcho, Ciceroni*, ceterisque; quo scilicet hi Indi atque Aethiopes, secundum *Herodotum*, viva parentum suorum erant sepulera, quorum illi cadavera visceribus suis ingesta condebant, et ἔμφυχοι τάφῳ dici possent Γοργιάζοντι. vid. erudita collectanea *Th. Gatakeri* ad *M. Antonin.* IV. 21. et *Iac. Tollius* ad *Longin.* III. 6. Ad hanc consuetudinem accedebat prope illa *Massagetarum* ap. *Herod.* lib. I. c. ult. atque hinc *Anonymo* memorata, cuius dissertationibus inter *Pythagoreorum* reliquias locum non dederim, p. 713. Μασσαγίται τῶς γονίας (non quosvis:) κατακόψαντες κατέσθοντι, καὶ τάφος κάλλιστος δοκεῖ ἡμῖν ἐν τοῖς τέκνοις τεθῆσθαι, in liberorum visceribus conditum esse, honestissimum videtur sepulcrum. Conf. *Herod.* III. 99. VALCK.

Ibid. σπέρματι μὲν χρέωνται --- οἱ Καλαντίαι) Superius c. 38. Καλατῖαι, veriore titulo. Quod autem hic de semine, σπέρματι, quo eodem Aethiopes et Indi Calatiae utebantur, expediri non potest. Nusquam quidquam Scriptor illo de semine. Contra prodit, Indos istos τοὺς γονίας κατέσθαι, parentes suos vorare. Idem hi Aethiopes, uti verba requirunt, si factitarint, σπέρματι insinuata est penitissime labes, nec melius leniusve, nisi erro, detergenda,

quam ἔργατι μὲν χρ. eodem facinore defunguntur, quo Indi Calatiae, scribendo. Ita secum non pugnabit Herodotus et sermo procedet recte. Ἔργματα καλὰ sunt in Perictionae fragmento ap. Stobaeum p. 487. Euripides Orest. vs. 160. Ὁ μέλειος, ἐχθίστων θεῶν ἐργμάτων. WESS. — Ut operosa et longius adscita, sic parum utilis, haec doctissimorum duumvirorum disputatio. τὸ ἐν Αἰθιοπία γυγνόμενον σπέρμα memoratur Athenaeo III. 110. c. Polluci VI. 73. Hesychio in Ὀρίδην: intelligiturque sive oryza, sive milii quoddam genus, Nostro iterum paulo post (c. 100.) memoratum. Confer Denon, *Voyage en Egypte*, p. 75. aliosque Itineratores. S.

13. διηκοσίας φάλαγγας ἐβένου) Plinius hoc ex loco in tributi vicem regibus Persidis e materie eius (ebeni) centenas phalangas tertio quoque anno pensitasse Aethiopas; quibus, nisi memoriae ludibrium debuerit, longe minorem phalarum se numerum invenisse, declarat. Idem lib. VIII. 3. quae Iuba cornua appellat, Herodotus tanto antiquior, et consuetudo melius, dentes. Conf. ad Diodor. II. 19. WESS.

15. ἐτάξαντο εἰς τὴν δωρεάν) Sic ex Scriptis. Colchi ipsi [se] ad donationem ordinarunt. Fert ita mos in ultronea tributi et donorum collatione. Ipse post pauca, οὗτοι ὧν δώρα τὰ ἐτάξαντο: et c. 13. καὶ φόρον τε ἐτάξαντο. Rursus lib. IV. 35. ἀντὶ τοῦ ὠκυτόκου τὸν ἐτάξαντο φόρον: tum c. 165. eiusdem Melpomenes. WESS.

18. τοῦ Καυκάσιος) Agnoscit Steph. Byz. Alioqui Καύκατος mons ille aut Καυκάσιος lib. I. 203. Quod ex Aldo venerat εἰς ἐμεῦ, pro εἰς ἐμὲ, id bene lib. I. 66. (ubi idem olim) decurtarat H. Steph., hic praetervidit. εἰς ἐμὲ genius sermonis flagitat, et usus lib. IV. 125. V. 45. etc. WESS.

22. πάρεξ τοῦ φόρου) Arabes ἀτελεῖς sive a tributo erant immunes, cap. 91. Par et memoratarum paullo ante nationum conditio. Dona ferebant ultro, nullum tributum. Consequens est, ut πάρεξ τοῦ φόρου eas non spectet, sed descriptum aliis et imperatum tributum. Geminum dabit c. 117. WESS.

CAP. XCVIII. 2. κομίζουσι, cui in Med. et sequacibus locus negatur, exulare potest, Gronovio probe admonente: satis autem est τοιῷδε κτάνται. WESS. — Quo pacto, salvâ orationis structurâ, abesse verbum κομίζουσι h. l. possit, non video equidem. S.

11. ἐκ πλοίων καλαμίνων ὀρμειόμενοι) Displicuit semper ultimum vocabulum: nam quid? insiliebant-ne ex navigiis Indi in pisces magno inpetu, ut manibus deprehensos raperent? Id dicendum, si vulgato vigor adsit. Coniiciebam ὀρμειόμενοι. Apud Hesych. Ὀρμεινῆς est ἄλκις, hamo pisces captans, formatus utique ex ὀρμειῶ. Video nunc simile in opinionem Cl. Pavii venisse, scribentis ὀρμειώμενοι, ex ὀρμιά, sive linea hamoque, unde ὀρμιάομαι. Foret sane alterutrum ad sententiam utile, Indosque ex navigiis hamo piscibus exhiberet insidiantes. At deest verbo auctoritatis usus; favet analogia. Pro vulgato Abreschius ad Thucyd. p. 297. Naves ex arundinis in India internodiis non neglexit Diodor. II. 17. WESS. — ἐκ πλ. καλ. ὀρμειώμενοι, commodè habere videtur, nil aliud significans, nisi navibus arundineis ad capiendos pisces exeuntes; perinde sive hamo, sive retibus, illis insidiarentur. De Indica arundine, cuius singula internodia navigiorum vicem, si credimus, (ut Plinius ait) praestant, conferri Theophrastus potest, Hist. Plant. IV. 12. Strabo lib. XV. p. 710 seq. ed. Cas. hisque prior Ctesias, Indic. c. 6. qui tantam eius crassitiem esse narrat, quantam duorum hominum ulnae vix complecti possint; cuius verba ad Plin. XVI. xxxv. 65. adposuit Harduin. S.

13. ἐσθῆτα φλοῖνον) Ex libro [latine reddidit] vir Cl. spreto Salmasiano ex phleo, quod verius multo. Atticis φλώς, Ionibus φλοῦς, herba palustris, scirpi instar, auctore Polluce X. 178. Ἐσθῆς φλοῖνη, scirpea sive ex phleo, etiam Pausan. lib. VIII. c. 22. p. 641. Conf. ad Solin. p. 702. et Bod. a Stapel in Theophr. lib. IV. [c. xi.] Hist. Plant. p. 463. Articulum ἥν ultima praecedentis syllaba in codicibus quibusdam devoravit, quae crebra omissionum caussa. WESS. — Herodoti hunc locum respexit Niebuhr, Itinerar. T. II. p. 70. ubi vid. Tab. aen. XII. fig. C. S.

CAP. XCIX. 3. Παδαῖοι) Broukhusius alique dudum viderunt, huc respexisse Tibullum IV. 1, 144. Impia nec saevis celebrans convivia mensis, Ultima vicinus Phoebotenet arva Padaeus. Gentis nomen, auctoritate Tibulli satismunitum, restituendum videtur Nicoláo Damasc. ap. Stob. p. 106, 31. hinc in Excerptis N. Cragii et H. Valesii p. 514. similiter scriptum: ἐν Παιδάλειος Ἰνδικῶ ἔθνεσιν οὐχ ὁ θῦων,

ἀλλ' ὁ συνωτάτος τῶν παρόντων κατέρχεται τῶν ἱερῶν αἰτίται
 ὃ αἰὲ παρὰ θεῶν οὐδὲν ἄλλο πλην δικαιοσύνης. Corrigebam in Πα-
 δαίοις: nam inhumana gentis consuetudo nihil impedit,
 quo minus solam a Diis virtutem, sive iustitiam, expeten-
 dam esse censuerint. VALCK.

Ibid. καλίωνται δὲ Παδαῖοι) Haesitat Cl. Salmasius an for-
 san Πανδαῖοι Pandaei sit legendum, ad Solin. p. 700. quasi
 a Pandaea, Herculis filia, de qua Arrian. Indic. c. 9. genus
 duxerint. Sed de gentis nomine nihil dubitandum. Tibul-
 lus, quod vir summus fatetur, hinc lib. iv. l. 145.

Impia nec saevis celebrans convivia mensis

Ultima vicinus Phoebo tenet arva Padaeus.

ubi Pandaeus metri modulum depravabit. Quod et Cella-
 rium V. Cl. Geogr. Ant. lib. III. 23. p. 872. observasse con-
 perior. Νομαίοις ex Steph. margine Herodoteum dictio-
 nis colorem ostentare, norunt omnes. Unde accesserit,
 ignoro. WESS. — In vetere libro scripturam νομαίοις
 reperisse Stephanum, nostri libri declarant. S.

7. ἀπαρὸς ἐστὶ μὴ μὲν νοστέιν) Hic forte legendum suspi-
 cabatur Vir Clar. μὴ μὲν, vereor ut uspiam illud invenia-
 tur in talibus: ἢ μὲν in iurandis frequentat et Herod. Quod
 hoc uno loco Reisk. dimisit intactum, saepe sollicitavit,
 velut in his II. 179. χρῆν ὁμόσαι, μὴ μὲν ἐκόντα ἰλθεῖν: III. 66.
 ἔξαρκος ἦν μὴ μὲν ἀποκτεῖναι Σμέρδιν: V. 106. θεὸς ἐπόμνυμι μὴ
 μὲν πρότερον ἐκδύσασθαι. Sana nunc videbuntur, quae suis
 singula locis censebantur vitiosa: amat Hanc etiam vo-
 culam μὲν traicere in alium locum Herodotus. VALCK.

CAP. C. 2. κτείνουσι οὐδὲν ἔμμελον) Gentis Indicæ
 nomen præbet Nicol. Damasc. apud Stob. p. 66, 38. Ἀρίστοι
 τῶν ἐμψύχων οὐδὲν ἀποκτείνουσι: τὰ δὲ κεράμια τῶν χρηστηρίων ἐν
 χρυσοῖς ἐλύτροις φυλάττουσι. Nic. Cragii, Conr. Gesnerum se-
 quuti, corrigit errorem Henr. Vales. in Exc. Peiresc. p. 74.
 et τὰ κεράμια τῶν χρηστηρίων, (aliis dicta τῶν σκευῶν τὰ κερά-
 μια,) recte interpretatur: conf. I. G. Graevius in Hesiodi
 Ἑργ. κ. Ἡμ. vs. 402. Dudum ante Vales. Nicolai locum iam
 explicuerat Casaub. in Athen. p. 20. [P] vid. Leopardus Em.
 XIII. c. 6. VALCK. — De vocab. χρηστήριον conf. Athen.
 V. 204. f. et quæ ad Athen. III. 114. d. adnotavimus. S.

[4 seq. αὐτοῖσι ἐστὶ ὅσον κίγχερος τὸ μέγχερος etc.) Vide supra
 c. 97, 9. ibique notata. S.]

CAP. CI. 4 seqq. ἡ γονή - - μέλαινα, κατάπερ τὸ χρώμα) Aristoteles hanc assertionem falsi, neque sine ratione, coarguit Hist. Anim. III. 22. p. 82. et Generat. Animal. II. 2. p. 207. Causa Indorum Aethiopumque nigredinis Onesicritum et Theodecten sollicitos habuit ap. Strabonem XV. p. 1019. [pag. 695 seq. ed. Cas.] non infulse decernentem, in utero κατὰ σπερματικὴν διάθεσιν tales fieri, quales sunt qui genuerunt. Sed haec erudite Cl. Bern. Sigef. Albinus Dissert. de Colore Aethiop. p. 10. WESS. — Conf. Soemmering, vom Neger, p. 59. laudatum Heerenio in Ideen etc. T. I. p. 416. S.

CAP. CII. 3. κατοικημένοι τῶν ἄλλων Ἰνδῶν) Copula [quae olim ante τῶν inserta erat] nexum et seriem sermonis conturbabat. Scripsisse, Corn. de Pauw coniectura est, κατοικημένοι μετὰ τῶν ἄλλων Ἰνδῶν, οἱ etc. habitantes cum aliis Indis, qui Bactriorum more vivunt; nam Indos, aurum colligentes, ex istis fuisse, qui Bactriorum moribus utebantur. Atque haec tolerari utcunque potuerant, ni καὶ, fide msti, bonam eiurasset copiam. πρὸς ἄρκτον - - κατοικημένοι τῶν ἄλλων Ἰνδῶν, οἱ etc. versus septentrionem - - incolentes aliorum Indorum, qui etc. Tale IV. 7. πρὸς βορῇν - - ἀνεμὸν τῶν ὑπερείκων τῆς χώρας, ad boream eorum qui superioris regionis incolae sunt. Caspatyro (Κασπάτυρος Steph. Byz.) opportunior opera lib. IV. c. 44. veniet. WESS. — Vide ibi notata. S.

[6. ἐρημία. Desertum Cobi. Conf. Heeren Ideen über die Politik etc. T. I. p. 390. et 116. S.]

13. εἰσὶ δὲ καὶ εἶδος ὁμοίτατοι αὐτοὶ) Sequi si libuerit Arch. et Vind., οἷτοι ex pristina scriptura eradentes, nihil erit, quod molestiam creabit. Similes nostris quantum ad formam designantur. Ut nunc est, καὶ εἶδος αὐτοῖσι etc. maluit Cl. Reiskius, cui Dio Chrysost., Nostri vestigia premens, Or. XXXV. p. 436. v. favet, οὔτοι δὲ εἰσι ἀλωπέκων μίζονες· τὰλλα δὲ ὁμοιοὶ τοῖς παρ' ὑμῖν. Quae Strabo XV. p. 1032. [p. 705. extr. et seq. ed. Cas.] et Arrianus Indic. c. 15. de formicis ex Nearchō et Megasthene referunt, prudens negligo. Omnes videntur, ut vere Arrianus, ἀκοὴν ἀφηνείσθαι, nec ipsas vidisse. Habet ex Busbequii Epist. IV. magnus Thuanus lib. XXIII. p. 461. animal, cui formicae Indicae nomen ex quadam similitudine inpositum, quod ad stabiliendam hanc rem Nobil. Palmerius Exercit. in

Graec. Auct. p. 16. aptissimum censuit. WESS. — De scriptura quam secuti sumus, videsis quae in *Var. Lect.* monuimus. Ad rem quod spectat: si vera fabula, (cuius ingeniosam interpretationem ex Comitibus *Velthemii* coniectura *Heeren* loco cit. p. 392. refert) fuerint istae bestiae de *vulpino* genere; quae ob vitae quidem genus conferri utcumque cum formicis, atque inde nomen etiam potuerunt invenire: quod vero de corporis specie *similima formicis* hic narratur, ea quidem fabula nescio cuius ex errore manavit. Intelligi par est, hoc voluisse *Herodotum*, debuisse certe, *vulpibus* similes esse illas bestias. *Animal* esse canis mediocris magnitudine, mordax et saevum, ex *Busbequo Thuanus* scribit. *Nearchus* apud *Arrianum*, vivum quidem animal se non vidisse profitetur, pelles vero multas (δοῦρας αὐτῶν πολλὰς) in Macedonum castra adlatas. S.

21. δυνατότεραι πολλόν) Gronovio et meliorum Codicum conspirationi, etsi multiplex πολλόν inter et πολλῶ conversio, obniti recusavi. Editur lib. VII. 7. Αἴγυπτον πᾶσαν πολλῶ δουλεῖται ποιήσας, invitis membranis, πολλόν ostentantibus. Sed talium messis uberrima. De camelis taceo. Animal ex *Herodoto* doctissimi viri *Conr. Gesnerus*, *Bochartus*, *Shaw* atque alii illustrarunt. WESS.

CAP. CIII. 4 seqq. κάμηλος ἐν τοῖσι ὀπισθίοις etc.) *Aelianus*, quando de *Nat. Anim.* X. 3. Ἡρόδοτος, inquit, λέγει, τοῖς καμήλοις ἐν τοῖς ὀπισθίοις σκέλισιν ἔχειν τέτταρας μηρούς, καὶ μέντοι καὶ γόνατα τοσαῦτα, τὰ δὲ ἄρθρα διὰ τῶν σκελῶν τῶν κατόπιν ἐς τὴν οὐρὰν τετραῖσθαι αὐταῖς: dubites ἄρθρα legerit, an αἰδοῖα: quae sic non *Herodoto* tantum, sed etiam *Aeliano* frequentius, quam aliis ἄρθρα, vocantur, de animalibus loquenti, lib. I. 17. III. 47. VI. 27. IX. 48. ad quorum locorum primum nonnulla notat *Trillerus*. Secundum *Solonis* tabulam, ὡς ὁ ἄξων φησὶν, *Lucian.* T. II. p. 358. obtruncare licebat *Athenis moechum*, quem *Plautus* vocat (*Bacchid.* IV. 8, 77.) *manifestarium*, ἄρθρα ἐν ἄρθροις ἔχοντα. *Petit.* in *Legg. Att.* p. 463. *VALCK.* — Ἄρθρα de genitalibus *Noster* usurpavit III. 87, 4. IV. 2, 4. De camelo consuluisse iuvabit quae ad *Aelian.* X. 3. huc spectantia *Schneiderus* adnotavit. S.*

CAP. CIV. [7. ὑπερτίλας, μέχρις οὗ ἀγορῆς διαλύσεως) *Distinctionem* vulgo post ὑπερτίλας nullam interponentes, *Herodot.* T. V. P. II. H

iuncta ista intellexerunt ὑπερίλας μέχρις οὗ etc. Quae quum sic Vallae convertisset, eo usque effervescens dum tempus est a foro discedendi; verbum ὑπερίλας rectius expressurus Gronovius, in hunc modum interpretatus est, eousque capitibus imminens dum tempus est etc. quo nihil non modo a Scriptoris mente alienius, sed et per se nihil absurdius dici poterat; quandoquidem tempus quo a fore disceditur, meridiei licet proximum, tamen antemeridianum intelligitur. Quo magis mirari subit, versionem istam non modo a Wesselingio, perparco in corrigendis Gronovii vel Vallae latinis, esse servatam, verum a Larchero etiam fideliter his verbis expressam, ils l'ont à plomb sur la tête jusqu'à l'heure etc. Satis vero adparet, ὑπερίλας referri ad θερμότητος δὲ ἵστι ὁ ἥλιος, ardentissimus est sol ex quo ortus est, sive, ex quo ad aliquam coeli altitudinem pervenit, usque versus medium diem. Ὑπερίλλοντες ἀνατίλλοντες, Hesychius. Rursus idem, consentiente Suida, Ὑπερίλλων ὑπεραντίλλων, ὑπερφαινόμενος τῶν ἄλλων ἄστρον. S.]

[10. ἐν ὕδατι λόγος αὐτοῦς ἵστι βρέχσθαι) Intelligunt vulgo cum *Valla*, dicuntur illi tum in aqua se ablueri; sive madefacere, ut Gronov. Ego de vehementiore sudore accepi, quemadmodum gallice dicimus nager dans l'eau. Sane latinum vocabulum sudor satis manifeste ipsum graecum ὕδωρ est. S.]

14. ἐπιὼν ἔτι μᾶλλον) Quod scriptus offert liber, ἐπὶ μᾶλλον, damnabile non est. Haud dissimili in negotio lib. IV. 181. ἐπὶ δὲ μᾶλλον ἰὼν ἐς τὸ θερμόν: etiam I. 94. Phercydes ap. Diogenem I. 122. τῇδε νούσῳ πιεζόμενος ἐπὶ μᾶλλον. Pulcre propterea Cl. Reimarus caussam infitiatum esse, cum Dionis Cass. lib. LXVII. p. 507. Ed. Nov. ἀλλὰ καὶ ἐπὶ μᾶλλον ἢ πρὶν ἐνωτέρουν ἀβεant in ἔτι μᾶλλον. WESS.

CAP. CV. 9. καὶ παραλύεσθαι ἐπελκομένους οὐκ ὁμοῦ ἀμφοτέρους) Inest his ingrati quidpiam ob sequentia. Cl. de Pauw, καὶ παραλύεσθαι, ἐπελκομένους καὶ ὁμοῦ ἀμφοτέρους, et deficere attractos aliquando duos pariter, levi mutatione. Maius est molimen docti viri in Miscell. Lipsiensibus Vol. VII. p. 93. Mihi copula non placet, proscripta in Arch. et inducta. [Eandem delendam censuit Reisk. aut scribendum ἀπειπεῖν καὶ παραλ. Possis tamen, ut saepe alias, etiam, cum vi intensiva, vel adeo, intelligere.] Tum dubium est, debeat-ne παραλύεσθαι de virium resolutione, an vinculorum,

sumi. Quodrum in posterius saepe declivis fui. Mares cameli erant *σειρηφόροι*, *funales*: in pernici cursu cum feminis pares haud essent, *attracti exsolvebantur*, sed οὐκ ἑμοῦ ἀμφοτέρω, *non ambo pariter*, prior fortasse dexter, tum sinister, aut contra. Hoc si valeat, cessabit fortasse difficultas. Certius est, διδόναι μαλακὸν [quod L. 11. ex Med. adsciverat Gron.] pugnare sermonis genio et ex schedarum macula venisse. *Hemsterhusium* fugere hoc ad Comici *Plutum* non potuit: cuius monito adiungenda *Elsneri* observata *Schediasm. Critic.* p. 10. Praestat praeterea οὕτω Ἰνδοὶ aut εἰ Ἰνδοὶ ex *Aldo* et aliis. Sic c. 109. οὕτω κτῶνται Ἀράβιοι. WESS. — In istis, παραλύεσθαι ἐπελκομένους etc. si nihil mutandum, et ego nunc in eam partem inclino, quae *Wesselingio* probabilior visa erat. Similiter ἐπέλκειν ἵππον ἐκ τοῦ βραχίονος, V. 12, 12. et 22. et ἐπέλκειν τὰς οὐράς, III. 113, 6. At rursus alibi ἐπελκομένους dicit Noster eosdem atque τοὺς ὑπολειπομένους, qui in agmine pone manent, qui *segni* sequuntur, *moratores*, IV. 203, 19. quae notio opportuna huic loco foret, si negans particula abesset. Aliam rationem secutus doctissimus *Coray*, in *Larcheri* Notis, verba ista in hunc sensum interpretatur: *Les chameaux mâles se sépareroient des femelles (resteroient en arrière), s'ils n'étoient point tirés ensemble et à côté d'elles.* S.

12. ἐνδιδόναι μαλακὸν οὐδὲν) Virum *Clar.* notavit T. *Hemsterh.* ad *Schol.* in *Arist. Plut.* vs. 488. ubi haec *Herodoti* commodum admovit *Grammaticus Aristophaneis*, μαλακὸν δ' ἐνδῶστε μὴδέν. Similia quaedam collegere L. *Küster.* et in *Schediasm. Crit.* se longe doctiorum satis superbus censor *Iac. Elsnerus*. Quid haec sibi velint non est obscurum; *femellas* nempe *camelorum desiderio pullorum*, a quibus fuerant *abstractae*, gradu currere concitatissimo, *maribus* sua quoque *natura velociores*. Sed mihi non plane liquet, quid in proximis dixerit de duobus maribus *funariis*: *σειρηφόρους* fuisse novimus ex cap. 102. ubi *insidens femellae* habebat *Indus* *σειρηφόρον* ἐκατέρωθεν ἔρσενα παρέλκειν. VALCK.

14. ὀρυσσόμενος) Omissum hoc verbum non requirerem. Hic satis erat dixisse: ἄλλος δὲ σπανιώτερος ἐν τῇ χώρῃ. *Flumina* etiam erant *aurifera*: cap. 106. χερσὸς ἀπλετος αὐτόθι ἐστὶ, ὁ μὲν ὀρυσσόμενος* ὁ δὲ καταφορεύμενος ὑπὸ ποταμῶν ὁ δὲ -- ἀρπαζόμενος. Haec *Is. Casaubonus*, quaeque participium

ὀρυσσέμενος sequuntur, αἱ δ' ἰσχατιαὶ κως τῆς οἰκουμένης τὰ κάλιστα ἔλαχον, adhibuit in Athen. VI. c. 4. [cap. 23. nostrae ed.] ad ista p. 233. D. ἐν ταῖς ἰσχατιαῖς τῆς οἰκουμένης καὶ ποταμῶν τὰ τυχόντα ψήγματα χρυσοῦ καταφέρει: quae, ni fallor, Posidonii verba, Eustathio etiam excitata ad Od. 8. p. 163, 42. Celtarum, quos vocabant, flumina potissimum spectant. Eidem Posidonio sua hac de re debet Diodorus Siculus V. 27. ut pleraque, quae de Hispanis, Gallis, et finitimis populis nobis tradidit. Hunc quoque fontem Diodori, praeter ceteros, aperuit eruditio Wesselingii. VALCK.

CAP. CVI. [3. τοῦτο μὲν γάρ) His respondent ista, Πρὸς δ' αὖ μεσαμβρίας, initio capitis seq. S.]

12 seqq. εἴρια -- προφέροντα - ἀρετῇ τῶν ἀπὸ τῶν οἴων) Nihil verius. Idem ingenii remigio Pavius adsecutus fuit. Larga de hoc arborum genere Palmerii disputatio (Exerc. in Gr. Script. p. 18.) plantam, gossypii feracem, excludit, arborem gossampinam praeferens Plinii. Quae Bellonius Observ. II. 6. Prosp. Alpinus de Plant. Aegypt. c. 18. et popularis meus Io. Veslingius Observ. in Alpin. c. 18. ea disputanti adsentiunt cum Bod. a Stapel ad Theophrast. Hist. Plant. lib. V. c. 9. p. 427. WESS.

CAP. CVII. 6. εὐπετέως) Solam itaque myrrham sibi comparabant χαλεπῶς et σὺν πόνῳ; haec enim apud nostrum opponuntur τῷ εὐπετέως. Cur ergo de illa tacet, multis enarrans quomodo colligerent λιβανωτὸν, κασσίην, κιννάμωμον, λίδανον; sic ut dici potius debuisse videantur ταῦτα πάντα nacti οὐκ εὐπετέως, vel δυσπετέως: postremum praebet Cod. Arch. teste Galeo. VALCK. .

5 seq. πάντα, πλὴν τῆς σμύρνης, εὐπετέως κτείνονται) Velle haec videntur, myrrham difficulter comparari, de qua et eius colligendi modo, in aliis aromatibus studiose occupatus, nihil scriptor. Thus, casiam, cinnamomum non sine periculo Arabes sibi quaerebant, in ledano fortassis non tantum discriminis et laboris. Qui ergo εὐπετέως de omnibus? Cl. de Pauw πλὴν hic ait includere; non, ut plerumque semper, excludere: verti debuisse, praeter myrrham illa omnia facile parant Arabes: non unam enim myrrham, sed omnia illa aromata in promptu et parato esse. Mihi dubius vocolae talis usus, praestabiliusque Arch. δυσπετέως, difficulter, censetur. Myrrha sine magna collige-

batur aerumna, reliqua δυσπερίως, periculoso opere; quod in thure, casia et cinnamomo certum ipse praestat. *Styracem* autem ad serpentes fugandas, in odoriferis silvis frequentissimas, Arabes urere Nostri exemplo *Plinius Hist. Nat. XII. 17. Serpentes habet Musa secunda c. 75. et Diodorus III. 47. WESS.*

CAP. CVIII. 7. ἀνιηρά) Quae cutem pungunt aut etiam animum, dicuntur ἀνιηρά, molesta. Muscae, crabrones, pulices, atque id genus animalcula hominibus sunt ἀνιηρά. ἀνιηρόν τις αἰ μυῖαι. *Leaenae, viperæ*, de quibus acturus est, me iudice, dici vix possunt ἀνιηρά. Non de nihilo est, quod legitur in cod. *Arch. ἀνιηρά*, parum distans ab ἀνικτα. Corrigendum arbitror: ὅσα δὲ σχήτλια, καὶ ἄμικτα, ὀλγόγωνα. Non ferae tantum istiusmodi, sed ferinis etiam moribus populi, saepe dicuntur ἄμικτοι. *Aristogiton, ὄφις ἢ σκορπίος* dictus *Demostheni*, vocatur eidem ἄμικτος, p. 489, 74. Centauros, Θῆρας, *Sophocles* vocat ἄμικτον στρατόν, *Trach. vs. 1111*. Obponuntur ap. *Herod. ὅσα ψυχὴν τε δειλά καὶ ἰδῶδιμα. VALCK.*

8. ὁ λαγὼς) Quae de lepore tradit, ex *Athen. IX. p. 400. f. et Eustath. in Hom. Iliad. μ'. p. 869, 16. et aliunde*, hunc in modum videntur integranda: ὁ λαγὼς ὑπὸ παντός θηρεύεται καὶ θηρίου καὶ ὄρνιθος καὶ ἀνθρώπου, οὕτω δὲ τι πολυγονόν ἐστι· ἐπικυύσκειται τε μόνον πάντων θηρίων· καὶ τὸ μὲν δασὺ τῶν τέκνων ἐν τῇ γαστρὶ, τὸ δὲ ψιλόν, τὸ δὲ ἄρτι ἐν τῇσι μήτρῃσι πλάσσεται, τὸ δὲ ἐπαναίρεται. Mitto reliqua, quae vulgatis procul dubio sunt meliora. Formam Ionicam λαγὼς dat *Codex Arch. λαγῶ* legitur et alibi apud Nostrum. *Λαγός, ὁ Ἴων, Phrynichus p. 78. Eustath. in Iliad. χ'. p. 1372, 47. H. Stephan. App. de Dial. Att. p. 148, 149, 193. Postremum ἐπαναίρεται est ex Eustathio, qui illud explicat: ἐπαναλαμβάνεται, καὶ ἐπὶ τοῖς πρὸ αὐτοῦ τελειωτέροις κινήμασι σπέρματικῶς συλλαμβάνεται. Herodotea comparans cum *Plinianis Salmasius in Solin. p. 283. praeferre videtur ἐπαναίρεται, quod Athenaei praebet editum exemplar. Ἀναίρεσθαι Herodoteum est: lib. VI. c. 69. ad Demaratum mater: ἐν - - σὲ τῇ νυκτὶ ταύτῃ ἀναίρεσθαι: id est συλλαμβάνω. vid. Cl. Abresch ad lib. *Cattierii p. 66. Lepus vero, quae super priores foetus alium adhuc concipit, ἐπαναίρεται. Idem est paulo ante Ἐπικυύσκειται: adiecto τε formam praetuli mediam vul-***

gatae in *Athenaeo* et *Eust.* ἐπικυύσκει τι. Memineram, his apud *Herodotum* legi κυύσκεισθαι, lib. II. c. 95. pisces ἐπειὶν ἐστὶν οἰστρος κυύσκεισθαι. IV. 30. ἐπειὶν προσή ηἰ ὥρην κυύσκεισθαι τὰς ἴππους: quin etiam ἐπικυύσκειται apud *Clementem Alex.* reperriri *Paedag.* II. p. 223, 17. de leporis agentem salacitate: ὀχεύει πᾶσαν τὴν ὥραν ὃ λαγώς - - - κυεῖ δὲ κατὰ μῆνα καὶ ἐπικυύσκειται ὀχεύεται καὶ τίκει· τεκοῦτα δὲ εὐθύς ὀχεύεται ὅθ' οὐ ἂν τύχη λαγωῦ, καὶ συλλαμβάνει πάλιν ἔτι θηλαζομένη. Paria de lepore tradiderunt *Xenophon* *Cyneg.* p. 572, 33. *Aristoteles* de *Gen. Anim.* IV. 5. *Aelianus* de *Nat. An.* II. 12. *Ex Theophr.* partim, ad *Arati Phaenom.* vs. 338. sic redintegrari poterit cap. 34. *Cataster. Eratosthenis:* Λαγώς ἐστιν ἐν τῇ καλῇ κυνηγίᾳ εὐ τεθείς· διὰ δὲ τὴν ταχύτητα τοῦ ζώου καὶ τὴν πολυγονίαν - - - μόνον γὰρ τῶν τετραπόδων δοκεῖ κύειν πλείονα, ὧν τὰ μὲν τίκει, τὰ δ' ἔχει ἐν τῇ κυλίᾳ. VALCK.

9. οὕτω δὲ τι πολύγονόν ἐστι) Praeclare mssti, nam insititium τὸ vitiabat sermonem. Πολύγονος *Arch.* relinquo. *Oppianus* fin. *Cyneget.* III. Ἐξοχα γὰρ τόδε Φῶλον ὅτ' ἄπλετος ἔτρεφεν αἶα Πολύγονον τελείῃ, et reliqua hoc ex fonte artis luminibus culte colorata. Ἐπικυύσκει τι *Athenaei* et *Eustath.* nihil, me iudice, melius. Usus utrique auctoritatem dat. Placet etiam inpense ἀναιρέεται, rediturum lib. VI. 69. Possem hic *Olearii* lapsus ad *Philostr.* *Icon.* p. 772. et *Steph. Monachii* in *Barnab.* *Epistol.* p. 813. perstringere. Sed cui bono? WESS.

13 seqq. ἡ δὲ δὴ λέαινα etc.) *Herodotea* de *Leaena*, semel in vita unicum catulum pariente, hinc attigerunt *Antigonus Caryst.* c. 25. et *A. Gellius* *Noct. Att.* XIII. 7. hic quidem, quam *Plinius* vocat, deliram fabulam refutans *Homeri* et *Aristotelis* auctoritate: gravioribus testibus advocatis quidquid in eam rem dici posset praecepit *Sam. Bochartus* P. I. *Hieroz.* lib. III. c. 2. VALCK. — Parisiis ter eodem anno peperisse leaenam legimus in *Menagerie du Museum d'Histoire Naturelle*, Fasc. 2. et primum quidem abortum fecisse, iterum vero tres peperisse mares, denique tertio duas femellas. S.

19 seq. ἐπικυύσκειται κατὰ γράφῳ) Blanditur ἐπικυύσκειται, tot codicibus protectum, ex quo *Aeschyl.* *Suppl.* 565. εἰσιπνομένη βέλει βουκόλου πτεροέντρος. Sed locum illi, quoniam in dubio, sit-ne vulgatum, Ionum more, ex ἐπικυύσθαι,

non concessi; certe καταγράφων optime tum adhaerescet, etsi et sua venus in Arch. καταγράφων. Hoc considerent, quibus volupe fuerit. De eiecto leaenae utero falsa omnia, et dudum a Philosopho explosa Hist. Anim. VI. 31. Adoptavit tamen Basilius M. Homil. IX. in Hexaëm. p. 85. v., et ita quidem, ut hanc de providentia, animalibus timidæ indolis, ferocioribus, leporibus et ceteris, disquisitionem suam fecerit. Vide ibi Front. Ducaem. WESS.

Ibid. ἐπικνέεται καταγράφων) Mihi sincera videtur lectio Cod. Arch. ἐπικνέεται καταγράφων, unguibus obstantia lacerando penetrat. Si nuspiam etiam alibi legeretur illud καταγράψειν (de altero ἐπικνέεται non contenderim:) suo se tamen colore hic facilius multo tueretur, quam in Troad. Euripidis vs. 1251. ex origine parum distans significatu a verbis usitatoribus, καταμύσσειν, et καταξάειν. Spinās, quibus adversarium Croesus laceratum perdidit, κνάφον vocat Herodotus I. 92. Tribulis lacerare, Plato dixit ἐπ' ἀσπαλάθων κνάπτειν, de Rep. X. p. 616. A. Contulit Tib. Hemsterh. ad Hesych. p. 1359, diversas etiam verbi memorans lectiones. Ex eodem disci potest T. Hemsterhusio in Misc. Obs. V. p. 21. verba τάφειν et θάπτειν non nisi forma differre: par est in similibus ratio, ut et in ἰνάφειν et ἰνάπτειν, Κνάφειν et Κνάπτειν. Dedit in iisdem Miscell. multa d' Orvillius, IX. p. 118. et seqq. quae, si Grammaticus tractaretur, examinari mererentur. Recte Herodianus Eustathii: ἐκ τοῦ Κνάω λέγει καὶ τὸ Κνάπτειν γίνεσθαι. VALCK. — Conf. Var. Lect. S.

CAP. CIX. 3. εἰ ἐγίνοντο) Cl. Reisk. εἰ διεγίνοντο, h. e. εἰ διετέλουν, si perseverarent. WESS.

Ibid. οὐκ ἂν ἦν βιώσιμα) Hunc, ut puto, locum Aristides alludebat T. III. p. 521. εἰ μὴ τῇ κακίᾳ τῆς φύσεως αὐτῶν καὶ τοῖς πονηρεύμασιν ἀσθένειαν καὶ ἀνανδρίαν ὁ θεὸς προσῆψεν, ἅπαντ' ἂν αἰοικῆθ' ὑπ' αὐτῶν ἦν, ὥσπερ Ἡρόδοτος περὶ τῶν ὄφειν ἔφη. Ichneumon nisi crocodilorum ova contereret, διὰ τὸ πλῆθος τῶν γεννημένων θηρίων ἄβατον ἂν γενέσθαι τὸν ποταμόν, scribit Diodorus Sic. T. I. p. 97, 34. [lib. I. c. 87.] huc etiam respiciens, quod vicina manifestant. Quae sequuntur Herodoti [de serpentibus] citat Aelian. de Nat. An. XV. 16. conf. I. 24. VALCK.

10. διεσθίει τὴν μήτραν) Nec haec superioribus fide, etsi veterum plures adsciverint, antecellunt. Culti versus sunt, ex Herodoteis ficti et politi, Nicandri Ther. 150 seqq.

praesertim, ἐπὶ διὰ μητρὸς αἰαίνῃ Γαστήρ' ἀναβρώσαντες, ἀμήτορες ἐξεγένοντο. Memini Galenum Theriac. ad Pison. pag. 461. γαστήρ' ἀναβρῆξαντες legere, sed ex glossa, quam Herodotus et Critici in Euripidis Orest. vs. 479. ingulant. Ἀμήτορες viperæ simili de caussa Philostrato Vit. Apoll. II. 14. p. 66., ubi Olearius bene multa. Statim χρῆμα τῶν τέκνων cum Galeo praeoptavi: posuit saepe antea nec refugiant in animalibus, ut superius c. 105. Ἀλίας στραβήλου τέκνον Sophocles ap. Athen. III. p. 86. WESS.

13. πολλόν τι χρῆμα τῶν ὀφίων) τῶν τέκνων e Codicibus reciperem: avium pulli, νεοσσοί Poëtis, ad imitationem Homeri, saepe τέκνα dicuntur: quod exemplis excitatis Rittershusius et Gatakerus ostenderunt. Vid. quae notat, primum literarum nostrarum decus, Io. Alberti ad Hesychii Γύρινον. Contra liberi parentum dicuntur νεοσσοί. Suo more Plato venuste ἀκυρολογεῖ, de Rep. VIII. pag. 548. A. [ed. H. Steph.] Propria Graecis erat in his forma patronymica in δεύς: λύκου τέκνα, Λυκιδεῖς dicebantur: Theocritus V. 38. θρέψαι δὴ λυκιδεῖς. τέκνα λαγωῦ, Λαγυδεῖς. Reperiuntur et Λεοντιδεῖς· Πιθηκιδεῖς· Ἀλωπεκιδεῖς· Χηνιδεῖς· Περιδικιδεῖς· Ἰερρακιδεῖς· Περιστεριδεῖς: quae causae nihil erat, cur in Lexicis omitterentur pleraque. VALCK.

CAP. CX. 6. τῇσινυκτηρίσι) Syllabā ex πτερωτὰ repetitā legerim: τὰ, τῇσινυκτηρίσι προσείκελα μάλιστα, καὶ τέτρυγε δεινόν, καὶ ἐστὶν ἐς ἀλκὴν ἄλκιμα. Dabunt saltem Codd. τέτρυγε, sicuti IV. 183. in Cod. Arch. et apud Eustathium ad Dionysii Perieg. vs. 180. legitur, τέτρυγας, κατὰ πτερὰ νυκτηρίδες. Alter sonus τρύζειν, turturis est: νυκτηρίς τρίζει. Eustath. in Iliad. β'. p. 173, 44. ἐστὶ Τρίζειν τὸ λεπτὸν ἡχεῖν κατὰ τὰς νυκτηρίδας· τὸ μέντοι Τρύζειν, ἀφ' οὗ ἡ τρυγῶν, τραχυφωνότερόν ἐστι. Quae collegerat, omnia dedit Io. Iac. Wetstenius in Ev. Marci ix, 18. VALCK.

7. καὶ τέτρυγε δεινόν) Similiter lib. IV. 183. scripti Codices. Homerus Odys. ω. 5. καὶ δὲ τρίζουσαι ἔποντο, ὧς δ' ἔτε νυκτηρίδες - - Τρίζουσαι ποτέονται: ubi plura Eustathius. Ex Nostro Plinius, tanquam fabulose narratum, item casiam circa paludes propugnante unguibus diro vespertilionum genere, aligerisque serpentibus, Hist. Nat. XII. 19. Scripsi perpetuo κασίην iussu schedarum, quomodo lib. II. 86.; alii sibilantem geminare maluerunt, ex dubia vocis Phoenicum.

πρῶτον pronuntiatione. In *Heliodori* X. p. 494. φύλλον τε τοῦ θυώδους καὶ καύσας καὶ κινναμώμου mentio: rectius *Vat. Pal.* et *Vind.* καὶ κασσίας. *Κινναμώμου Vind.* WESS.

CAP. CXI. 7. τὰ ἡμεῖς ὑπὸ Φοινίκων μαθόντες) Dum alium vellicat, in turpem ipse errorem induitur *Plinius* Nat. Hist. XII. 19. *Cinnamomum et casias fabulose narravit antiquitas, princeps-ve Herodotus, avium nidis, et privatim phoenicis, in quo situ Liber Pater educatus esset, ex inivis rupibus arboribusque decuti.* Nihil *Herodotus* de ave phoenice, sed de *Phoenicibus*. Intactum id non dimisit *Salmas.* in *Solin.* p. 283. Habet narratio multum fabulosa, a *Phoenicibus* ad *Graecos* propagati, inque ipsis *Sinensium* finibus diu probati, bene ex *Garzia ab Horto* lib. I. *Arom.* cap. 15. enotante *Barthio* ad *Statii* Theb. VI. 61. WESS. — Conf. *Heeren Ideen über die Politik etc.* T. I. p. 864. et seqq. et, quos ille laudat, *Thunberg*, in *Anmerkungen über den Zimmt*, in *Actis Acad. Suec.* et *Beckmann* ad *Antigon.* de *Mirabil.* p. 84 seqq. S.

CAP. CXII. 1. τὸ Ἀράβιοι καλέουσι λάδανον) Vere scribit. לָדָן, *Ladān*, illis dicitur. Vid. *Ol. Celsii Hierobotan.* Parte I. pag. 284. Iustum, fatente *Cl. Gronovio*, ἔστι τούτου θωύμασιώτερον, quomodo supra de cinnamomo ἔστι τούτων θωύμασιώτερον συλλέγουσι. Vellem praeterea [L. 3.] τῶν αἰγῶν καὶ τῶν τράγων schedae darent aut alterutrum abesset. Prius *Salmasius*, *Pavius*, *Reiskius* decreverunt, habentque consensum *Dioscoridis* lib. I. c. 128. τὰ φύλλα - - νομόμεναι αἱ αἶγες καὶ τράγοι - - ἀναλαμβάνουσι τῷ πάγωνι. Alioqui minore molimine τῶν τε τράγων, ex coniectura egregii iuvenis *Mein. Tydemanni.* WESS. — Quidni vero hircos τράγους τῶν αἰγῶν dicere *Herodotus* potuerit? Nam ex ipsius usu series naturalis verborum in hunc modum concipienda est, ἐν τοῖσι πάγωνι τῶν τραγῶν τῶν αἰγῶν. Similiter quidem et germanice *geisbock* dicimus, et ὁ τράγος αἰγῶν vel τῶν αἰγῶν est in graeca versione *Danielis* prophetae cap. 8. vs. 5, 8. et 21. S.

CAP. CXIII. 1. Ταῦτα μὲν θυωμάτων περί) Non potui ab hoc instaurando temperare, siquidem membranae viam muniunt et Iones volunt. Dictum supra II. 86. Ad sequens ἀπόξει δὲ etc. alludit *Lucian.* *Dea Syr.* c. 30. et nominatim II. Ver. Hist. c. 5., quod et *Diodoro* in animo fuit lib. III. 46. WESS.

1 seq. ἀπόζει - - τῆς Ἀραβίης θεοπέσιον ὡς ἡδύ) Paria dabit de Arabia Felice, utriusque Nostri Schultensii deliciis, Diodorus Sic. III. 46. ubi vid. Wess. n. 59. Alexander Sophista apud Philostr. p. 575. οὐδὲ φύλλον Ἀράβιον ἐκβαλεῖς, οὐδὲ κάρφος ἀπορίψῃς οὐδὲν ἐκεῖ φυν, τοσοῦτον ἢ περὶ τοὺς ἰδρῶτας εὐτυχίῃ. VALCK.

5. οὐράς - τριῶν πηχέων οὐκ ἐλάσσονας) Multimodis hoc praefarendum dictionis habitus suadet, et, cui suo haec adumbrare libuit sermone, Aelianus Hist. An. X. 4. Sic enim, τὰς μὲν αὐτῶν οὐράς ἔχειν μικίστας, ὡς εἶναι μετρήσαντι καὶ τριῶν πηχῶν οὐκ ἐλάσσονας. Addit continuo, ὥστε οὐκ εἰς τὴν αὐτὴν ἐπισύρειν, ἐλκοῦσθαι ἂν αὐτὰς πάντως, nitide omnia adfirmans, quae ex codicibus Herodoto redierunt. Eadem viderat Abreschius felice coniectura. Pensemus nunc operam, et Aeliano vicem reddamus: τοὺς νομέας δὲ εἶναι ἀγαθοὺς χειροουργεῖν, οὐπερ ἂν - - τῶν ἀμαξιδῶν scribit de plostellis et pastorum sollertia, quam librarii foedarunt. Voluit ὑπεράνω τῶν. Callidis esse pastores in caudis ovium super plostellis, ne tractae per aspreta convulnerentur, componendis. WESS.

Ibid. τριπλήχειας) τριπλήχειων vulgabatur ante Gronovium: τριῶν πηχέων, genuinum praebent Valla, margo Steph. Cod. Arch. et Aelianus Nat. An. X. 4. de ovibus Arabicis enarrans Herodoto tradita. — In proximis forsitan etiam Codices variabunt in ἐπῆμι: ego quidem literas transponendas arbitror, ut scribatur: τὰς εἴτις ἐπείη σφι ἀπέλκειν, vel ἐπέλκειν potius: quas caudas si quis illas siverit per terram trahere. Aelianus: ἄτπερ εἰ ἐφῇ τις ἐπισύρειν, ἐλκοῦσθαι ἂν αὐτὰς πάντως παρατριβομένας πρὸς τὸ δάπεδον. VALCK.

CAP. CXIV. 1. Ἀποκλινάμενης) Ἀπὸ κλινάμενης Reisk. maluerat: et [l. 3.] οἰκομενέων Schurzfleischius. WESS. — Non incommode Reiskius. Haud dubie verum quidem est ἀποκλινάμενης cap. 104, 12. sed ibi alia ratio. S.

[4. καὶ δένδρεα πάντα ἄγρια) Nempe ἀμφιλαφία φέρει. Conf. Hesych. et Suid. in voce, et Apollon. Rhod. II. 735. S.]

CAP. CXV. 1. ἐσχατιαὶ ἰστί) Non moveo; neque infitior, [quod Gronov. adnotavit,] ἐσχατιάς convenire posse agris et minoribus regionum partibus, quod docte, ut solet, Hemsterhusius in Timon. Luciani cap. 30. stabilivit. Verum propterea haud spernitur in ultimis terrae habitabilis tra-

etibus. En tibi ex cap. 106. αἱ δ' ἰσχατιαὶ καὶ τῆς οἰκουμένης τὰ κάλλιστα ἔλαχον. Rursus cap. 116. αἱ δὲ ἄν ἰσχατιαὶ οἴκασιν etc. Mitto quod statim in oculos incurret legenti, et alia. WESS.

4 seqq. Ἡριδανὸν τινα καλεῖσθαι etc.) *Electrum*, sive succinum, auditione acceperat in ultimo septemtrione erui ad flumen, cui Eridano nomen, atque hinc in Graeciae et Asiae oras importari. Id recipere se negat, quoniam amnis titulus Graecum quid redoleat: haud quidem imprudenter, in illa ultimae Europae tum caligine. Nec male tamen mercatores, sive Phoenices illi, seu aliunde fuerint, de amne. In ore illis erat flumen Rhodaune, quod Vistulae haud longe Gedano miscetur: succini isthic esse uberem copiam, quae in Prussiae maritimis adhuc dum redundat. Fluvii, varie pronuntiatum nomen, dedit Ἡριδανόν, terminatione Graeca, non natalibus. Id fugere solertissimum potuit. Egregie viri eruditissimi Ph. Cluverius Germ. Antiq. lib. III. 34. p. 634.: Io. M. Gesnerus de Electro T. III. Comment. S. R. Goetting. p. 88. et Th. S. Baierus de Eridano T. VII. Comment. Acad. Petropol. p. 350., cui in amne Duna, qui Marciani Heraeclotae sit Πούδαν, non adstipulor: ad eum enim succini proventus nullus. De stanno [l. 7.] iidem mercatores multa, falsa minime, sed comodi sui causa obscurius. Hinc Nostri et plurimum olim in Cassiteridibus sive Stannariis insulis hallucinatio. Inspice Diodorum lib. V. 38. p. 361. WESS. — Conf. De la Nauze, in Act. Acad. Inscr. T. XXXVI. p. 66. S.

8. ὁ Ἡριδανός) Auctor an lector adiecerit decerni non poterit: satis certe notum erat e proximis nomen Eridani; in quo veterum adigit errores, Herodotea citans paulo aliter scripta quam vulgantur, I. P. Maussac. in Diss. Crit. [Harpocrati adiecta] p. 402. Non nescio quo pacto possit hac in sede defendi ὁ Ἡριδανός: sed satis erat dixisse: τοῦτο μὲν γὰρ αὐτὸ κατηγορεῖ τὸ ὄνομα, ὡς ἔστι Ἑλληνικόν, καὶ οὐτε (sive, quod praetulerim, καὶ οὐκ) βαρβαρικόν: ubi deterior mihi videtur Codicum lectio βάρβαρον, quod alteri Gronovius antetulit lib. VIII. c. 19. monitorum magni Patris sui semper immemor, dum tractabat Herodotum. Ἑλληνικά et βαρβαρικά apud Xenoph. Ἑλλ. V. p. 331, 1. apud Theopompum Longini π. Ὑψ. XLII. 5. et apud quosvis alios frequenter opponuntur. VALCK.

10. το ὅτο δὲ οὐδενὸς αὐτόπτεω) Nulla hic caussae opus est dictione. Scriptorem qui norunt, formulam probabunt cupide. οὐ βάρβαρον repudiabunt fortasse, tametsi eius in usu varietur. Conf. doctos *Thomae M. explanatores* et *H. Stephan.* in *Criton. Platon.* p. 52. Inutile certe οὔτε erat, melius ex *Reiskii* correctione οὐ γε. *WESS.*

Ibid. οὔτε δὲ) Quando praecesserat τοῦτο μὲν, *partim* quidem, sequi debebat usitato more τοῦτο δὲ, *partim* vero: hoc, vel absque Codicibus mea opinione restituendum, praebet *Codex Arch.* Το ὅτο δὲ οὐδενὸς αὐτόπτεω γενομένου δύναμαι ἀκούσαι τοῦτο μελετῶν, etc. Postremum, si sincerum est, idem propemodum significabit ac πύθισθαι δὲ σπουδῇ πάντο ἑελήσας, quod ego reponendum arbitror in *Pausaniae IV.* p. 282. med. [princ. cap. 2.] pro vulgatis π. δὲ που δὴ πάντο ἰθ. Neque tamen μελετᾶν sic adhibitum recorder; et με λέγει codex *Arch.* μοι λέγοντος praebet cod. *Eton.* pro μελετῶν. Venit in mentem haec scribenti haerens in eadem voce vitium apud *Isocratem*: ista leguntur in *Archidamo* pag. 122. E. ὅπως δὲ τοῦ δικαίου χρὴ ποιεῖσθαι τι προυργιότερον, (τὸ συμφέρον,) οὐδεὶς ἂν μελετῶν πείσειεν: non aliter nuper *Londini* vulgarunt, Vol. II. p. 27. Nemo monitus dubitabit, quin castigatissimus orator dederit: οὐδεὶς ἂν με λέγων πείσειεν, nemo verbis mihi persuaserit. *Isocrat.* p. 354. c. ταῦτ' - - οὐδεὶς ἂν ὑμᾶς λέγων ἔπεισι. *Aristoph. Lys.* vs. 1231. ἦν τοὺς Ἀθηναίους ἐγὼ πείσω λέγων. Apud *Aristidem T. III.* pag. 313. Themistocles τὸν Εὐρυβιάδην ὡς οὐκ ἔπειθε λέγων: *Eurybiadem* quum minus quam vellet moveret, *Cornel. Nep. Themist.* c. 4. *VALCK.*

[12. ὅπως θάλασσα ἴσθι τὰ ἐπέκεινα τῆς Εὐρώπης) Quum *Vallae* versionem, quomodo se habeat mare ad illam *Europae* partem, tenuisset *Wess.* cum *Gronovio*; perspecte *Sehaeferus* ad *Bosii Ellips. Graec.* pag. 289. monuit: „Verte, „mare esse ultra *Europam*. Aliter interprez; cuius ratio- „nem miror *Larchero* probatam esse.“ Confer *Nostrum IV.* 45, 3. S.]

CAP. CXVI. [1. Πρὸς δὲ ἄρκτου τῆς Εὐρώπης) Tenendum est hoc loco id, quod ex *IV.* 42. et 45. discimus, *Europam* ex *Herodoti* ratione secundum totam *Asiam* superne porrigi, universamque *Asiae* (quam nos vocamus) partem septemtrionalem comprehendere. S.]

4. λέγεται ὑπ' ἐκ τῶν γρυπῶν ἀρπάζειν etc.) *Arimaspos* assidue circa metalla cum gryphis bellantes, aurum, mira cupiditate, et feris custodientibus, et illis rapientibus, ex *Herodoto* tacitos noluit *Plinius* Nat. Hist. VII. 2. Si ὑπὲρ τῶν γρυπῶν valeat, ut in honore fuit, nihil simile *Herodotus*. Fama ferebat ultra *Arimaspos χρυσοφύλακας* esse γρύπας lib. IV. 13. et 27. At aurum ὑπὲρ τῶν γρυπῶν quis assequetur? Liquidum et clarum ὑπ' ἐκ dant msssi, quod scriptor Ὅμηρικώτατος Poëtae exemplo *Iliad.* π'. 353. *Odyss.* λ'. 37. etc. deposuit. WESS.

CAP. CXVII. 3. Χορασμίων, ἐν οὖρεσι ἰόντων) *Florentiae*, *Romae* atque alibi festinantes scribarum oculi haec inconsulte transilierunt. In vocibus ἐν οὖρεσι ἰόντων citra dubium error, cui detergendo doctorum cura subvenit, successu diverso. Cl. de Pauw ἐν οὖρεσι ἰόντων etc. facillima medela, sed quae planitiem montibus inponit, monte incinctam tantum. Reiskio in elegante *Schediasm.* de *Sail Ol Aram Alcorani* p. 7. visum verius ἐν κρατίϊ ἰόντων Χορασμίων, cum sui iuris *Chorasmii*, erant ipsi etc. tum de *Sarangensibus* nonnulla et *Thamanaeis*, quae secundis curis inprobabit ipse. *Abreschio* superiora *Dilucid.* *Thuc.* p. 75. consideranti nimiae sunt correctionis, leniora multo, si mutata distinctione, pro αὐτῶν scribatur αὐτονόμων, hoc modo, τοῦτο τὸ πεδῖον ἦν μὲν ποτε Χορ. ἐν οὖρεσι, ἰόντων Χορ. τε αὐτονόμων καὶ etc. Qua ratione *Chorasmii* planis ex locis in montana deducuntur, nolente, ni fallor, *Herodoto*; et novantur, quae salva linqui debuerant. Quantum ego quidem perspicio, haec mens et sententia Scriptoris: planitiem illam, monte inclusam, olim *Chorasmiorum* fuisse, sitam ipsorum in finibus et *Hyrscaniorum* ac *Parthorum*: postea vero *Persarum* ditionis. Finge ergo mecum τοῦτο τὸ -- ἦν μὲν ποτε Χορασμίων, ἐν οὖροις ἰόντων Χορασμίων τε αὐτῶν καὶ etc. et oratio et ratio nihil sibi desiderabit. Plura non adiungo; hoc tamen, *Vallam* ἐν οὖροις invenisse, cuius in finibus Latina [in ed. Wess.] receperunt, glossis *Stephani Gronovii*que expulsis. *Amnis* autem [L. 8.] Ἄκης, an Ἄκας, vero nomine fuerit, ignoro. Siculus *Acis* ex *Theocrito* nihil iuvat. [Est quidem etiam apud *Hesychium* Ἄκας, *Asiae flumen*: forsitan ex hoc *Herodoti* loco.] De consensu Cl. *Valekenarii*, quem his dudum scriptis animad-

verto, laetor. WESS. — Quod in *Var. Lect.* dixi, pro ἰόντων Χορασμίων, in cod. *Paris. C.* ἰὸν Χορασμ. legi, id *Georgiades* noster ex hoc codice adnotavit, qui ex cod. *Paris. A.* h. l. nihil excerpserit. Eandem vero scripturam ἰὸν Χορασμ. *Larcherus*, qui codicem nostrum *Par. C.* non excussit, ex *Paris. A.* laudavit; simul monens, in eodem codice (non in *Pc.*) οὐροισι inter lineas scribi, in codd. *Pb.* et *Pd.* vero easdem quatuor vel quinque voces omitti, quae codici *Med.* eiusque sociis desunt. S.

Ibid. ἐν οὐρεσι ἰόντων) Voce ἰόντων in duas ἰὸν τῶν distracta, locum, qui videbatur difficillimus, leni molimine facilem me puto reddidisse, vere emendando: ἐν οὐροισι ἰὸν τῶν Χορασμίων τε αὐτῶν, καὶ Ὑρανίων, καὶ Παρθων, sensu planissimo: *Planities ista Chorasmiurum quidem erat olim; in finibus sita et ipsorum Chorasmiurum, et Hyrcaniorum, et Parthorum, et Sarangarum, (sive Drangarum:) et Thamanacorum: sed, a quo tempore penes Persas est imperium, nunc in ditione Regis est.* In οὐροισι, finibus, et in ἰὸν adfirmandis tempus non teram; nam, ut ominor, utrumque satis certum illis ipsis videbitur, quibus hic locus gravioris erat mendae suspectus. Vulgavit ante hos annos ferme XII. Lipsiae Clar. Reiskius doctam Dissertationem de Arabum Epocha vetustissima, in qua hunc quoque tractans *Herodoti* locum pro ἐν οὐρεσι ἰόντων corrigere tentabat ἐν πρώτῃ ἰόντων, eo tempore quo adhuc sui iuris essent et hi ipsi Chorasmiici et caeterae vicinae ipsis gentes: sic ille. In eundem sensum lenius fore remedium videbatur Clar. *Abreschio*, *Diluc. Thuc.* p. 76. si mutata distinctione pro αὐτῶν scriberetur αὐτονόμων, hoc modo: ἢν μὲν κατὰ Χορ. ἐν οὐρεσι, ἰόντων Χορασμίων τε αὐτονόμων, καὶ etc. Si verum, ut est, ἐν οὐροισι ἰὸν τῶν Χορασμίων τε αὐτῶν, necesse non erit, ut istae refutentur virorum eruditorum coniecturae. Duo hic tradit *Herodotus*: primum, in quarum gentium finibus ista sita fuerit planities, quinque gentibus contermina: praeterea docet, in quorum illa fuerit olim ditione, quorumque esset imperio suo tempore subiecta: ἢν μὲν κατὰ Χορασμίων --- (νῦν δὲ) ἔστι τοῦ βασιλέως: olim quidem erat Chorasmiurum, nunc vero Regis est, sive Regis in ditione, vel sub Rege, ἔστι ὑπὸ τῷ βασιλεῖ, vel ὑπὸ τὸν βασιλέα: permutantur enim ista inter se. Sicut autem *Herodotus*, sic

loquuntur passim Graeci Latinique; praesertim in foederum formulis: ex. gr. Livius XXIX. 12. ut Parthini --- Romanorum essent; Atintania --- Macedoni accederet. Thucyd. VIII. 18. ὁπόσην χώραν καὶ πόλεις βασιλεὺς ἔχει --- βασιλείως ἔστω: cap. 37. utraque foederis forma displicebat Lichae c. 43. tertia vid. c. 58. Apud Xenoph. Ἑλλ. IV. pag. 313, 36. dicebat Dercyllidas, ὅτι καὶ ἐν τῇ Ἀσίᾳ, ἢ ἐξ ἀρχῆς βασιλείως ἐστὶ, καὶ Τῆμος καὶ Αἰγαί εἰσι (sic legerim:) --- οὐχ ὑπήκοα ὄντα βασιλείως. Graeca libertate pacis indignae conditiones, ab Antalcida concitore denominatae, ferebant τὰς ἐν τῇ Ἀσίᾳ πόλεις βασιλείως εἶναι: insularum tres solas, ut fuerant olim, εἶναι Ἀθηναίων, Xenoph. Ἑλλ. V. p. 322, 1. Hanc formulae partem, ab Artaxerxe praescriptae, suo iure notabat Isocrates Paneg. p. 68. E. p. 78. B. Panathen. pag. 254. F. De multis unius succedat locus Dionis Chrys. p. 324. ult. si quis quaerat, τίνας ἐστὶν ἡ νῆσος; ἢ, τίνας ἡ Κασία; φησὺσι Ῥοδίων· εἰάν δὲ ἄλλως ἐρωτᾷς, τοῦτ' ἐστὶ τὸ χωρίον; ἢ τὸν ἄγρον; δῆλον ὅτι πύτη τοῦ δεσπότη τοῦ ὄνομ' α. Ceterum Asiaticae gentes, hic Herodoto commemoratae, aliunde satis innotuerunt, tum temporis obscura Graecis nomina, Parthi, Hyrcani, et Chorasmi. Χοράσμοι etiam memorantur Herod. III. 93. VII. 66. Hecataeo in Asiae periegesi ap. Athen. II. p. 70. B. Πάρθων πρὸς ἡλίον ἀνίσχοντα Χοράσμοι οἰκοῦσι, γῆν ἔχοντες καὶ πεδία καὶ οὖρεα: horum partem Stephanus excitat Byz. in voc. Χορασμία: ubi quae censebantur eiusdem esse Hecataei, verba sunt Herodoti his vicina, quae suo nunc poterunt restitui parenti. Meminit et Chorsasmiorum in Macrobiis Lucian. III. p. 210. ubi nomen scribitur prima producta, sicut in Dionysii Periegesi: vid. Cellarii Geogr. Ant. III. c. 21, 18. Multo sunt minus noti Σαράγγαι et Θαμαναῖοι: et in his variant etiam Codices. Σαραγγαίων καὶ Θαμαναίων legit in suis Valla; Σαραγγίων καὶ Θαμανίων, Gronovius ex Med. Supra legitur III. 93. Σαραγγαίων καὶ Θαμαναίων: infra VII. 67. Σαράγγαι: hinc Ionica fit flexione Σαραγγίων. Demamus primam nomini litteram, Ἀράγγαι nulli sunt, sed noti satis Ἀράγγαι. Veri valde videtur simile, barbaricum unius gentis nomen a Graecis diversimode fuisse pronunciatum, Σδράγγας, Δράγγας, Σαράγγας: quod et suspicatus est Fabricius ad Isidor. Charac. Pro καὶ Θαμανίων si qui Codd. darent καὶ μανίων;

cuius facile Καρμανίων nomen hic subnasceretur: sed hariolationum desino; postremas, si nimis forte displicent, earum prima peritis redemisse iudicabor. VALCK. — Herodoti hunc locum tractans *Mannert* in Geogr. Graecor. et Romanor. T. V. pag. 8 seqq. veterem scripturam ἐν ὕψει ἰόντων recte habere nec ullā indigere emendatione contendit: caeterum planitiem montibus cinctam, de qua hic agitur, Indiae regionem *Caschmir* intelligit, fluviumque *Acen* sive *Acin* [l. 8.] eum esse censet, quem *Arcesinen* vocant rerum Alexandri Scriptores, ab oriente in Indum influentem, hodie *Tschunab* vel *Tschinab* nominatum. Multo probabilior eorum sententia, qui planitiem, quam dicit *Herodotus*, ab oriente Caspii maris longe ab Indo remotam statuentes, *Acen* vel *Acin* amnem, quem ille vocat, eundem atque *Oxum* esse autumant. Sic quidem *Sainte-Croix* in *Examen des Historiens d'Alexandre* pag. 714. in eandem partem inclinante *Barbier du Bocage* ibid. p. 829 seq. sic item *Heeren* in *Ideen* etc. p. 907. praeunte (quem ibidem laudat) *Gatterero*. S. [9. διαλελαμμένος πενταχοῦ] Quum πανταχοῦ olim nullo aut perincommodo sensu legeretur, mireris nemini in mentem venisse scripturam unice veram, quam felicibus auspiciis codex *Paris. C.* nobis servavit. *Vallae* versionem, per multas ambages errantem, *Wess.* et *Gronov.* tenuere: per singulas undique intercisiones ductus ac distributus. Videtur idem interpretes in suo codice vitiosum διαλελαμμένος, quod cum *Aldo* libri nonnulli praeferunt, reperisse, idque pro διεληλαμμένος (a themate διελαύνω) accepisse. Recte vero *Henr. Stephanus* διαλελαμμένος, a verbo διαλαμβάνω, dedit. Conf. *Var. Lect. S.*

CAP. CXVIII. 6. ἔτιδον εἶναι παρὰ βασιλεία) Haud percipio, quorsum docti viri animadversio, qua εἶναι non aliud ac ἔναι, tendat. Non nescio in Codd. utrumque saepe permutari; at hic εἶναι naturalem usum deponere non poterit. Rem supra c. 84. commemoravit. *WESS.*

CAP. CXIX. 6. ὡς οὐ συγχεϊμένοις) Non absurdam profecto dat lectionem Codex *Arch.* ὡς οὐ σὺν ἐκείνοισι: si plures dant οὐ σὺν κείνοισι dignum illud quod paulo spectetur consideratius: σὺν τινὶ et ἄνευ τινός interdum notant conscio et inscio. VALCK.

Ibid. ὡς οὐδ' οὐκ ἐκείνοισι) Ex coniectura οὐκ κείνοισι olim; cui auctoritatem Arch. liber et Valla conciliant. τὰ συγκείμενα, τὸ συγκείμενον, in pactis conventis teruntur; sed οὐ συγκειμένοις ποιῆσαι, non ex compacto agere, haud recordor. Mox καὶ τοὺς παῖδας [non τὸν παῖδα,] dedisse scriptorem, clarius, quam cum sudum est. Sequitur enim continuo τὸν ἄνδρα τε καὶ τὰ τέκνα ἐγκαταλιποῦσα, ne plura advocem. WESS.

[10. ἔδωκε τὴν ἐπὶ θανάτῳ) τὴν - δῖον intellige. Vide Annot. ad I. 109, 2. S.]

12. κλαίσκεν ἄν καὶ ὠδύρετο) Incommoda mihi visa fuerat ἄν particula, et ἀνωδύρετο placuerat. Tuentur voculam codices, ut liquet ex Dissertatione Herodotea p. 144. et praebent κλαίσκεν ἄν καὶ ὠδύρετο. VALCK.

Ibid. κλαίσκεν καὶ ὠδύρετο) Inconmodum ἄν Abreschius ἄν corrigit, ego inductum ex Arch. Vind. malo. ὠδύρετο, sicuti ποτίσκετο lib. VII. 119., ostentat speciem Herodoto olim frequentissimam, nunc rariorem. Vid. Etymolog. pag. 624. fin. Quod Galeus autem ex schedis Arch. καὶ ὠδύρεται, id illae non norunt. WESS. — Particulam ἄν, a Wess. Reiz. et Borh. abiectam, restitui cum Schaefero. Utitur illa et alibi Noster eodem modo in actione identidem repetita; veluti III. 148, 5. et 9. omninoque passim eam adhibet, ubi abundare videri poterat, ut I. 196, 15, 18. et 21. S.

25 seqq. 'H δ' ἀμείβετο etc.) Cum memorabili mulieris responso comparavit et Sophoclea ex Antigone vs. 924. celeberr. Wesseling. Diss. Herod. pag. 176. In continuis quatuor versibus tanta cum Herodoteis est similitudo, ut alter alterius velut interpretes censi queat, et, ut equidem puto, Sophoclea Herodotus dederit ad verbum propemodum expressa. Non me praeterit, homines eruditos et Iac. Tollium in Fortuitis c. 4. sic statuere, ut Herodotea potius videri deberet Sophocles imitatus: ego vero, quod pace fiat illorum, aliter censeo; et, cur id adeo in animum induxerim, habeo rationes forte non adspernandas, quae hic conmode non possunt explicari. Qui Longino dicitur Ὀμηρικώτατος, XIII. 7. Herodotus, Homerum, quem Polemo (Laert. IV. 20.) vocabat Tragicum, Homereae certe magnificentiae proximum Sophoclem habuit in deliciis. Verum, haec ut unde sint Herodot. T. V. P. II.

ducta liqueat, singula ponam seorsim: *Sophocles*: Πόσις μὲν ἂν μοι, κατθανόντος, ἄλλος ἦν. *Herodotus*: Ἄνὴρ μὲν μοι ἂν ἄλλος γένοιτο, εἰ δαίμων ἐθέλει. *Soph*: Καὶ παῖς ἀπ' ἄλλου Φωτός, εἰ τοῦδ' ἤμπαλον. *Herod*: Καὶ τέκνα ἄλλα, εἰ ταῦτ' ἀπαβάλλοιμι. *Soph*: Μητὴρ δ' ἐν ἄδου καὶ πατὴρ κεινός τοι, οὐκ ἔστ' ἀδελφός, ὅστις ἂν βλαστοῖ ποτέ. *Herod*: Πατὴρ δὲ καὶ μητὴρ οὐκ ἔτι μιν ζώντων, ἀδελφός ἂν ἄλλος οὐδὲν τρόπῳ γένοιτο. *Postiores* duo versus, quales minus sincere scriptos legerat apud *Clem. Alex.* p. 747. velut ex deperdito dramate petitos *Grotius* posuit in *Excerptis* pag. 153. Levem errorem correxit *Gatakerus Adversar.* cap. x. Novator *Sophoclis* pro κεινόςθαι vel κρυφθῆναι adhibuit τὸ κεινόςθαι: haec est ratio, cur insolentius, genuinum tamen, κεινός τοι, in alia fuerit mutatum. *Sophocles Oed. Tyr.* vs. 977. θανάτῳ Κεύθει καί τω δὴ γῆς. *Scholiasta*: Κεύθει, ἀντὶ τοῦ κεύθεται, κρύπτεται καὶ ἐν Ἀντιγόῃ, Μητὴρ δ' ἐν ἄδου καὶ πατὴρ κεινός τοι. Ab *Antigones* autem *Sophocleae*, et *Intaphernis* uxoris *Herodoteae* iudicio non valde dissidet illud *Abauchae Scythae*, qui, uxore liberisque tenellis post se relictis, aegrotantem amicum ex incendio servavit, narrante *Toxari Luciano* T. II. p. 565. [*Toxar.* s. *Amicit.* c. 61.] rogatusque causam, ἀλλὰ παιδὰς μὲν, ἔφη, καὶ αὐτὸς ποιήσασθαι μοι βέβαιον, καὶ ἄδελον εἰ ἀγαθοὶ ἔσονται οὗτοι· φίλον δὲ οὐκ ἂν εὔροιμι ἄλλον ἐν πολλῶ χρόνῳ τοιοῦτον, οἷος *Γυνδάνης* ἐστίν. *VALCK.*

28. οὐκ ἔτι μιν ζώντων) *Clementem Alex.* Strom. lib. VI. p. 747. et *Plut.* περὶ Φιλαδ. p. 481. E. οὐκ ἔτι μιν ἰόντων, quem in modum supra cap. 65. et saepe alii, inveniasse, plura ni mutassent, putares. *Persicae matronae* dictum cum *Sophocleo Antig.* vs. 925., velut hinc derivato, comparavit operosius *Iac. Tollius* Fortuit. cap. 4. Quae his autem apta et nexa, non ex mulieris oratione, sed narratoris esse videntur, etsi discrepet librariorum iudicium. *Tollius*, feminae tribuens, ἐξέλεξα τοῦτον, fratrem videlicet, emendabat, cui non accedo. *WESS.*

CAP. CXX. 3. Ὀρότης) *Satrapae* nomen unius litterae discrimen apud alios, Ὀρότην adpellantes, habet: ex *Nostri* exemplo instauratur a *P. Victorio* in *Cicerone* Var. Lect. II. 4. et *Io. Davio* ubique ad *Maximum Tyr.* Diss. V. p. 511., non sine ratione; modo hoc ex fonte, sicuti *Aelian.* Hist. An. VIII. 11., hauserint; quae quidem

dubia res Cel. Hemsterhusio ad Luciani Contempl. cap. 14. WESS.

[9. νομοῦ ἄρχοντα τοῦ ἐν Δασκυλείῳ) Conf. c. 126; 6. Nempe Bithyniae erat praefectus. S.]

12. Σὺ γὰρ ἐν ἀνδρὸς λόγῳ;) Simili saepe in formula multitudinis numerus, qui tot in mssis, probatur: post pauca cap. 125. ἐν ἀνδραπόδων λόγῳ ποιούμενος εἶχε, quo Procopius modo Bell. Pers. I. 7. καὶ τοὺς περιόντας ἐν ἀνδραπόδων λόγῳ ποιῶται, et lib. II. 5. eiusdem belli. Tale ἐν συμμαχῶν λόγῳ, Musae VIII. 68. et alia ap. Portum. Nec diversum de Gelimere, ultimo Vandalorum rege, καὶ νῦν ἐν αἰχμαλώτων λόγῳ ἦκων, Procopii Bell. Vand. lib. I. 7. WESS.

Ibid. Σὺ γὰρ ἐν ἀνδρὸς λόγῳ;) Minus attendenti blandiri posset lectio Codicum ἀνδρῶν: mihi genuinum videtur vulgatum ἀνδρός. Viri quidem praestantes εἶναι dicuntur ἐν λόγῳ: (ὅτι περ εἰσὶν ἐν λόγῳ restituerem in Euripidis Rheso vs. 149.) quique nullo sunt numero, οὐτ' ἐν λόγῳ οὐτ' ἐν ἀριθμῷ. Verum εἶναι ἐν ἀνδρῶν λόγῳ hoc sensu vereor ut Graecis fuerit in usu. Nisi fallor, σὺ γὰρ ἐν ἀνδρὸς λόγῳ; tantundem est ac σὺ γὰρ ἀνὴρ; tu-ne vir fortis, vel egregius censeris? sive σὺ γὰρ ἐν ἀνδρὸς μοῖρᾳ vel μέρει; Platoni in Menex. pag. 249. dicitur civitas bello defunctis ἐν κληρονόμῳ καὶ νότῳ μοῖρᾳ καθιστηνῶσα. ἐν πολεμίου μοῖρᾳ, Demosth. pag. 412, 72. Tanquam privatae sortis hominem degere, ἐν ἰδιωτῶν μέρει διαγίγειν, Isocrat. Euag. p. 193. c. Eusebius Stobaei pag. 567, 9. ὅδε μὲν καὶ ὅδε ἄρχουσι καὶ τιμιέσονται τὸ δ' ἐμὸν ἐν ἰδιωτῶν λόγῳ καὶ ἀτίμῳ. Eadem est Herodoti forma scribendi. VALCK.

20. δι' ὃν τινα κακῶς ἤκουσε) Stat H. Stephani fides, ab omni in posterum suspicione immunis. [Nempe hoc ex ms. notaverat Stephanus in marg. de quo in Var. Lect. monere debueram.] Certe commodissimum, agnoscente Gronovio, quod rediit. Cl. Reiskio διὰ τινα idem prorsus ac δι' ὃν τινα propter quem, ob veterum exempla, Miscell. Lips. Vol. IX. pag. 312. sedulo conducta, quibus uti nunc non licet. WESS.

CAP. CXXI. 5. καὶ Ἀνακρέοντα τὸν Τηϊόν) Aetas hominis hinc constituta manet. Amores et Polycratis familiaritatem non persequor. Multa P. Baelius post alios in Lexico, verum copiosior, quam res postulabat, in scri-

ptorum dissensu ventilando. Vixit Musarum, Veneris Bacchique corculum Cyro, Cambyse et Dario, Persarum regibus: haec discrepantiae origo. Ipsa autem commemoratio haec *Herodoti*, verborum seriem et structuram si consideres, implicatio atque ex interpositis parenthesisbus paullo inpediitior est: hinc variae coniecturae et mutationes, quas doctis auctoribus relinquo. Pendent omnia ex *οἱ δὲ ἱστορικοὶ λέγουσι*. WESS.

CAP. CXXII. [1. *Αἰρίας μὲν δὴ αὐταὶ διφάσιαι* etc.) Aliam caussam saevitiae, quam in Polycratem Oroetes exercuit, ex *Diodori Sic. Excerptis de Virt. et Vit. (T. II. ed. Wess. p. 557.)* adnotavit *Larcher. S.*

5. *Μύρρον τὸν Γύγιω*) Genus-ne *Myrsus* ex Gyge, Lydorum rege, derivarit, non habeo, etsi veri specie defectum non sit, dicere. Nomen Lydum esse, Myrsi et Myrsili, Lydiae regum tituli lib. I. 7. nitide declarant. Recurret homo lib. V. 122., ubi mendose et contra fidem Codicum huc usque *Μύρρης*. WESS.

8. *παρὲξ Μίνωός τε τοῦ Κνωσίου*) De Minoë fatentur *Thucyd. I. 4., Diodorus IV. 60. V. 54.* et ibidem nominati. Minoëm inter et Polycratem tamen plures *Θαλασσοκρατοῦντας* *Africanus* et *Eusebius* in Chronicis recensuerunt, a summis viris *Casaubono* in *Polyb. p. 192. [ed. Gron.]* et *Seldeno* de *Mari Clauso* lib. I. 10. ordine digestos et temporibus divisos. Sed hic reges et tyranni nominantur. Nam aut Democratici aut Aristocratici formulâ imperii gubernabantur fere Graeci illi, penes quos dominium marinum toties, ut ap. *Eusebium* et *Africanum* traditur, variabatur, bene *Seldenus*: vere quoque *Scaliger, ἀνθρῶπινην γένεσιν* [l. 10.] esse tempus historicum, et opponi τῇ μυθικῇ, lib. III. *Can. Isagog. pag. 278.* Aliis *ἀνθρωπίνην γένεσιν* et *ἀνθρώπειος* spatium vitae humanae xxx. annorum aut etiam pauciorum, uti *Artemidoro, Porphyrioque*, quos *Berglerus*, huc non pertinentes, advocavit. WESS.

11. *Πολυκράτης ἰστὶ πρῶτος*,) Hiabat sermo, nunc lenissime labens. *Πρῶτος* ob praecedentia placuit. Quod de *Ioniam* sequitur, [l. 12.] ridiculum *Cl. de Pauw* et plane absonum est. Non ea enim fuisse Polycratem potentia, ut *Ioniam* posset Persarum regi eripere: imperium maris et insularum animo agitasse, id hic innui, repetendum ex

superioribus et considerandum ac si θαλασσης Ἴωνίης foret. Sic vir doctus. Verum ut amantes sibi somnia fingunt, haud aliter ambitiosi. Polycrates mari, quod Ioniam adspexit, iam dominabatur in Musae huius cap. 39. Crevit habendi cupido, et hominem in perniciem detrusit, vana se spe lactantem. WESS.

Ibid. Πολυκράτης μόνος) Quomodo tandem solus? quum tam multi memorentur in historia veteri θαλασσοκράτορες. *Vallae* vetus et vera lectio fuit iterum a correctoribus oblitterata: vertebat *Valla*: Primus, inquam, extitit ex eo genere, quod humanum vocatur, (opposite ad heroicum:) qui multam conciperet spem Ioniae atque insulis dominandi. Legit itaque, quod ex Arch. Cod. dedit Galeus: Πολυκράτης ἐστὶ πρῶτα (vel πρῶτος) ἐλπίδας πολλὰς ἔχων Ἴωνίης τε καὶ νήσων ἄρξειν: quod, mea quidem sententia, paene significat idem atque illud de eodem Polycrate paulo ante dictum Herodoto: πρῶτος --- Ἑλλήνων δὲ θαλασσοκρατεῖν ἐπενοήθη. Thucydidi dicitur insulas sibi subiecisse Polycrates ναυτικῇ ἰσχύων, I. 13. Straboni, fuisse δυνάμει λαμπρὸς, ὥστε καὶ θαλασσοκρατῆσαι, XIV. pag. 945. v. [p. 637. d. ed. Cas.] Qui maris tenuere mediterranei partem Graeci, superbo θαλασσοκρατούντων insignes titulo, in aliquot insulas Aegaei maris exercebant imperium, sic satis interdum violentum; nam obniti quidem noverant dominationem affectantibus, sed moderate imperandi artem ignorabant Graeci. Insulas, quarum imperium et τὸ θαλασσοκρατεῖν, per contemptum νησὶδριαι Thessalus vocabat Iason apud Xenoph. Ἑλλ. VI. p. 340, 8. Nobis ista nunc nota sunt, quae forsā ignorassemus, absque Casauboni fuisset in Polybium commentario p. 97. qui pag. 192. et seqq. sequutus Eusebii ductum populos θαλασσοκράτορας recensuit, huius Herodoti tum forte loci non memor; nam, quod de Minoë tradit Noster, enotavit e libro IV. c. 60. Diodori Siculi, idem illud de Minoë ter quaterve tradentis alibi. VALCK.

CAP. CXXIII. 3. Μαϊάνδριον (Μαιανδρίου) Restituit e Med. Gron. accedunt Arch. et *Valla*: et saepius in c. 142. et seqq. Herodoto dicitur Μαϊάνδριος. Praeter Perizon. [ad Aeliani Var. XII. 53.] vid. Hemsterh. ad Luciani p. 478, 510. [ad Necyomant. c. 16. et Contempl. c. 14.] Patris nomen filio fuit inditum, more minus inter Graecos usitato:

Persas id ipsum fecisse nonnunquam, Herodotei demonstrant Ἀγραφέρνης ὁ Ἀγραφέρνης, et Ὑδάρνης ὁ Ὑδάρνης. In duobus Demosthenis locis pag. 144, 98. et p. 744, 191. quinque memorantur patribus cognomines, Cephisophon, Cleon, ipse Demosthenes, Hippocrates, Diophanes, omnes eiusdem aetatis Attici: hoc aevo multo fuit illud usitatus quam olim. VALCK.

8. λάρνακας ὀκτὼ πληρώσας λίθων) *Amphoras complures complens plumbo, summas operiens auro et argento*, Gortynios dum callide ludificabatur Annibal, ut a Graecis alia, hoc forte ceperat ex Herodoto consilium; nam Graece Poenum scientem nonnihil etiam temporis tribuisse literis constat. Ut Polycratem Oroites, catos illos Athenienses non immeritos deceperunt Egestaei apud Thucyd. VI. 46. Diodor. XII. 83. Polyae. VI. 21. Fraus dissimilis, qua Syracusanus Pythius bonum illum equitem Romanum circumvenit, Ciceroni venuste narratur, de Off. III. 14. VALCK.

[11. καταδήσας δὲ τὰς λάρνακας) *Alligatas arcas vertunt: commodius obligatas dixissent. Obsignatas* equidem, (hoc enim me voluisse, non *obsignatus*, quisque videt) ad sensum magis, quam ad verbum, reddidi. Commode Larcherus ex Eustathio ad Odyss. θ'. 447. adnotavit, priusquam claves fuissent inventae, arcas et fores, quas tuto clausas voluere veteres, loris fuisse colligatas, eisque nodis fuisse constrictas, quos nemo alius facile solvere posset: καὶ δύναται (ait Eustath. pag. 319, 9. ed. Bas.) καὶ εἰς παροιμίαν κῆσθαι ὁ τοῦ Ὀδυσσεύς δεσμός ἐπὶ τῶν σφραγισμένων ἀσφαλῶς. De eodem more Reiskius etiam ad hunc Nostri locum monuerat. S.]

CAP. CXXIV. 6. παντοῖν ἐγένετο [placuit ἐγένετο ex ms.] μὴ ἀποδημῆσαι τὸν Πολυκρ.) Cl. Reiskius τὸ μὴ ἀποδημῆσαι. Explicatur phrasis lib. VII. 10, 3. τότε παντοῖοι ἐγένοντο Σκύθαι δεόμενοι Ἰώνων λῦσαι τὸν πόρον. Iam quod Polycratis filiae per quietem obiectum dicitur somnium, id ipsum vidisse tyrannum et recitasse, cum Persarum regis iussu in crucem tolleretur, Philo Iud. prodidit apud Euseb. Pr. Euang. lib. VIII. 13., alios fortasse secutus. Vid. Mangeium Oper. Philon. T. II. p. 639. WESS.

Ibid. παντοῖν ἐγένετο μὴ etc.) In Xenophonteis semel, ut puta,

reperietur: *in παντὶ ἦσαν, μὴ etc.* pag. 334, 8. Hinc diversum illud Herodoti significat *in omnes se formas vertebat*, obsecrans Polycratem, domo ne abiret: *δεομένη* namque subaudiendum, additum ab Aeliano Nat. An. XV. 21. *παντοῖοι ἐγένοντο οἱ Ἰνδοὶ δεόμενοι τοῦ Ἀλεξάνδρου μηδὲνα ἐπιβίεσθαι τῷ ζῳῷ*: quod saepe facit, Herodotum imitabatur Aelianus, cuius ista sunt VII. p. 385, 2. [c. 10, 34.] *παντοῖοι ἐγένοντο Σκύθαι δεόμενοι Ἰώνων λῦσαι τὸν πόρον*. Neutrum horum Portus adtigit. Quocunque vehementiore mentis motu subito concitati, terrore praesertim, seu metu, dicuntur *παντοῖοι γενέσθαι*. Uxorem metuens Xerxes Herod. IX. 108. *παντοῖος ἐγένετο*, *in omnes se formas vertebat*, ut ne dare cogeretur quod amata sibi petierat Artaynte. Vid. Luciani T. I. pag. 268. p. 725. T. II. p. 358. et p. 378, 78. ubi reperias *παντοίους ὑπ' εὐφροσύνης γενομένους*. VALCK.

8. *ἐπεφημίζετο*) Gronovio, compositum hoc proscribenti, satis, puto, faceret Eustath. in Iliad. α. p. 28, 27. [pag. 21, 48. ed. Bas.] *Σημείωσαι δὲ ὅτι τὸ παρ' Ἡροδότῳ ἐπιφημίζεσθαι, οὐ ταυτὸν ἐστὶ τῷ ἐπευφημεῖν· ἀλλὰ μαντική λέξις ἐστὶ, δηλοῦσα προφορὰν τινα μαντικῆς δι' ἀναμνήσεως ἐνυπνίου*. Quorum quidem recordatio si animum non subiisset, aderat Hesychii *Ἐπιφημίσασιν, οἰωνίσμασιν*, potuerantque in promptu esse Thucydidis et Iosephi verba, a Grammatico explicita. At homines sumus, et specie deludimur. Tu vide Albertium ad Lexicographum. Restitui *πεντηκόντερον*, scriptore praeunte. WESS.

CAP. CXXV. 5. *καὶ τὴν τέχνην ἀσκήοντα*) Minimi refert, utrum eligatur: [*ἀσκ. an ἐπασκ.*] parendum tamen Codicum imperio. *Ἀσκήων πεντάεθλον* IX. 32. pro quo *ἐπασκήσας* VI. 92. *ἀσκήϊν χρηστότητα* Eurip. Suppl. 872., *κακότητα ἀσκήϊν* Aeschyl. Prometh. 1064. Superius [lin. 4.] *Κροτωνιήτην ἄνδρα, ἡγήρην τ'* etc. fortasse voluit, ut c. 122. *Μύρσον* - - ἄνδρα Λυδὸν, nisi scribenti in oculis fuerit Homeri *Ἰητῆος γὰρ ἀνὴρ*. [Iliad. λ'. 514.] WESS.

8. *ὅτι γὰρ μὴ οἱ Συρηκουσίων*) Horum corruperat sensum Valla, qui eiectam a Gronovio reperit et in suo Cod. vocem *τύραννοι*. Per Syracusanorum *Tyrannos*, quorum *μεγαλοπρέπεια* cum illa posset Polycratis Samii componi, nullos, ut puto, designare potuit Herodotus, nisi nobilissimum illud par fratrum, Gelonem, et Hieronem; nam pri-

mus etiam *Hiero* paulo ante iam illuc abierat, quam historiam suam conderet *Herodotus*; quo tempore Syracusis imperium fuit penes suum dominum, Populum. Utrumque cum excellenti viro *Pisistrato* comparans *Plutarchus* de Sera Num. Vind. p. 551. f. *Gelonem*, inquit, novimus, et *Hieronem*, *Sicilienses*, et *Pisistratum*, ὅτι πονηρία κησαμένοι τυραννίδας, ἐχρήσαντο πρὸς ἀρετὴν αὐταῖς, καὶ παρανόμως ἐπὶ τὸ ἀρχεῖν ἐλθόντες, ἐγένοντο μέτριοι καὶ δημοφιλεῖς ἀρχόντες. *Gelo* certe, libertatis amantissimis civibus post obitum etiam desideratus, clementiae fuit et moderationis, et prope modum Regis qualem fingebant in umbra Philosophi, verum exemplar; civibus dictus εὐεργέτης, καὶ σωτὴρ, καὶ βασιλεὺς, *Diodor.* XI. 26. Ad illum non equiparandus frater *Hiero*, eruditorum istius aevi hominum studiosissimus cultor, *Simonidis*, *Pindari*, *Bacchylidis*, *Aeschyli*, ceterorumque, (*Aelian.* Var. IV. 15.) eo dignus vel inprimis fuit *Herodoto* visus, qui huius laudis ornaretur titulo, Sed his longe recentioris *secundi Hieronis*, (cum primo saepe confusi,) sub Romanorum umbra Regis fortunatissimi, mihi multo notior est μεγαλοπρέπεια. VALCK. — μεγαλοπρεπείην tenent libri omnes, sicut I. 139, 4. Unus *Borh.* μεγαλοπρεπήην suo arbitrio edidit. Subintelligendum κατὰ vel ἐς μεγαλοπ. facile patet. S.

11. οὐκ ἀξίως ἀπηγγέσθαι etc.) Tentata haec varie sunt, frustraneo successu: explicatione indigent, nulla correctione. Significatur, Polycratem, postquam indigno modo qui narretur, fuisset ab Oroeta occisus, in crucem sublatum. Modus supplicii, quem negat relatu dignum *Herodotus*, aliquod sine dubio crudelitatis insigne exemplum habuit. Solebant Persae cruci suffigendis capita amputare, ut *Histiaeus* VI. 30. et *Leonidae* VII. 238., aut pellem detrahare; qua fortasse excoriatione, ut multum in tollendis iis, quorum corpora in propatulo postea ponebant, abusi etiam fuerunt in Polycrate. De Bagapate *Ctesias* Eclog. Pers. cap. 58. τὸ δέρμα περιμεθεῖς ἀνεσταυρώθη. Haec magnus *Casaubonus*, atque, ut opinor, verissime, *Exercit.* XVI. ad *Annal. Baronii* p. 541. WESS.

CAP. CXXVI. 3. καὶ τῶν Μάγων τὴν βασιλίην) *Hierum*, si non fuisset interpolata, *Vallae* versio, post *Cambysis* obitum, occupato a Magis regno, demonstrasset atten-

denti, καὶ in κατὰ debere transmutari: μετὰ γὰρ τὸν Καμβύσῳ θάνατον κατὰ τῶν Μάγων τὴν βασιλῆην. *Necessariam correctionem esse sciens historiae Persicae nemo diffitebitur: vid. Herod. III. 61. et 67. Per septem menses Medus illē Smerdis regnavit cum fratre fraudis architecto: κατ' ἐκείνο τοῦ καιροῦ evenerunt hic narrata. Ut passim ab aliis, κατὰ sic etiam adhibetur ab Herodoto I. 67. κατὰ τὸν κατὰ Κροῖσον χρόνον, καὶ τὴν Ἀναξανδρίδῳ τε καὶ Ἀρίστωνος βασιλῆην ἐν Λακεδαιμόνι. vid. P. Leopard. Em. XI. c. 5. [καὶ τῶν M. tenent scripti omnes: κατὰ recipere Borh. et Schaef.] Paulo post, ut legit Valla, scribendum: ὁ δὲ ἐν ταύτῃ τῇ παραχῇ [pro olim vulgato ἀρχῇ] κατὰ μὲν ἔκτεινε etc. adfirmant illud Cod. Arch. et Herod. infra c. 150. ἐν ὅσῳ ὁ, τε Μάγος ἤρχε καὶ οἱ ἐπὶ αὐτὴν ἐπανίστησαν, ἐν τούτῳ παντὶ τῷ χρόνῳ καὶ τῇ παραχῇ. VALCK.*

4. ὠφέλει μὲν οὐδὲν Πέρσας) Coniiciendo adtigerunt *Pavus* et *Reiskius*. Post pauca c. 127. de Oroeta ὃς ὠφέλησε μὲν κω οὐδὲν. Succedit ἐν ταύτῃ τῇ ἀρχῇ, suum sibi incommodum habens; neque enim bene adhaerescit antea positis. Equidem proclivior sum in *Vallae* et *Arch.* ἐν ταύτῃ τῇ παραχῇ, in illa post *Cambysis fata rerum conturbatione*. Vide *adnotationes Galei*, quibus *Cl. Schurtzfleischius* calculum addidit. *WESS.*

[6. Μισροβάτεια etc. Conf. cap. 120. S.]

10. καὶ τίνα ἀγγαρήϊον Δαρείου) *Exquisitius hoc est quam pro scribarum ingenio. Ἀγγιληφόρους in Musis ignorat nemo. Ἀγγαρήϊος Persarum voce idem. Testes ἀγγαροί, toties apud alios obvii, tum ἀγγαρεύειν, docte illustratum a Vinc. Riscardo ad Homil. Procli XVIII. p. 523. et Balth. Stolbergio Exercit. Ling. Gr. p. 152. Herodotus Ionica specie ἀγγαρήϊον extulit, quando de Persarum vehiculari cursu τοῦτο τὸ δράμα τῶν ἵππων καλέουσι Πέρσαι ἀγγαρήϊον lib. VIII. c. 98. liquido docens, in regum nunciis, sive pedibus seu curru cant, voci sedem esse. WESS.*

11. κτείνει μιν) κτείνει [nescio utrum κτείνει, an κτείνει, voluerit] μιν iustissime docti viri, *Pavus*, *Reiske*, *Abresch*. Proximum ἀποκτείναις δὲ μιν ita postulat. *WESS.* — Commodum utique foret μὲν, commodum etiam κτείνει aoristo tempore, sic dein ἠφάνισαι: sed in vulgatum consentiunt libri omnes. S.

12. ὑπίσας) Bis terve reperitur apud Nostrum ὑπίσας, p. 63, 41. p. 180, 12. [lib. I. c. 156. et III. 52.] et hoc loco praebet idem Arch. Si vel plures darent, servandum tamen rarius illud Ionicum iudicarem ὑπίσας. Ut hic ἄνδρας οἱ ὑπίσας, sic legitur VI. 103. νυκτὸς ὑπίσαντες ἄνδρας. Formam, Grammaticis ferme ignotam, ut Iones, sic veteres etiam adhibuerunt Attici: ἀφίσσα, ἀφίσσαν, est in Thucyd. V. 81. et alibi. VALCK. — Aequae ionicum ὑπίς est, et ὑπίσας: sed ὑπίς τῆς ὀργῆς locis citatis, a verbo ὑφίημι, remitto; at ὑπίσας vel ὑφίσας ab ἔω, colloco. S.

CAP. CXXVII. 5. οὐκ ἰδόντες πέμπειν) In his requiritur vocula, quae in vicinis est superflua. Scripsisse adeo Nostrum arbitror: στρατὸν ἐπ' αὐτὸν οὐκ ἰδόντες οἱ πέμπειν, ἅτε οἰδεόντων ἔτι τῶν πρηγμάτων: neque enim οἰδεόντων, si plures dant Codices, alteri οἰδαινόντων postponerem: legitur et III. 76. μηδὲ, οἰδεόντων τῶν πρηγμάτων, ἐπιτίθεσθαι. Platonis imago non multum distat, πόλιν ἐτ' ἀρχὴν φλεγμαίνουσαν memorantis, de Rep. II. p. 372. E. de Leg. II. p. 691. E. VALCK. — At nec ullo incommodo subintelligi dativus οἱ ad ἰδόντες potest, et peropportuna eidem vocalae sedes deinde est, rebus ei. (id est, rebus eius) nondum satis tranquillis. Caeterum, intercidis in codicum aliquo οἱ ante οἰδεόντων, nemini mirum videbitur. S.

Ibid. ἅτε οἱ οἰδεόντων etc.) Praeivit Scriptor, Thaliae c. 76. μηδὲ οἰδεόντων τῶν πρηγμάτων. Aldus ibi, ut hic Pass. οἱ δεόντων, quod ipsum in Suidae Ἰβὺ fuit; ubi Küsterus, quum οἰδεόντων debuisset, rescripsit hoc ex loco οἰδαινόντων, oblitus H. Stephanum dudum in Recens. Voc. Herod. verum tenuisse. Οἰδαίνειν in irae fermento Procopius Bell. Pers. I. 21. et Vand. I. 4. Mox μεγάλην τὴν ἰσχὺν non sollicito. WESS.

CAP. CXXVIII. 5. παλλομένων δὲ λαγχάνει) In his etiam fuit erratum. Idem saepe dicitur κληρουμένων δὲ λαγχάνει: nam, quod Ionice πάλλιν et πάλλισθαι, vulgo κληρῶν dicebatur et κληροῦσθαι: quae duo sane differunt significandi dote. Sive praefectus sortitioni, seu sortes in aliorum gratiam coniiciens in galeam, sitellam, vel urnam, a concussione πάλλιν κλήρους, et πάλλιν dicebatur simpliciter, vulgo κληροῦν. Πάλλισθαι et κληροῦσθαι, qui sortiebantur, sive rem inter se sorti committebant. Quem ex his tangebatur sors, sive, cuius sorte nomen excidebat, is λαχὼν dicebatur, vel

κλήρῳ λαχεῖν [III. 83, 6.], *Herodoto* πάλῳ λαχεῖν, [IV. 94, 5. 153, 5.] et *Aeschylō* Sept. c. Theb. vs. 55. Κληρουμένους δ' ἔλειπον, ὡς πάλῳ λαχὼν ἕκαστος αὐτῶν. In *Soph. Elect.* vs. 711. agonistas Brabeutae Κλήροις ἔπλησαν. Hoc activo verbo Κληρῶν est et *Aristophani Eccles.* 678. Contra *Callim. Hymn.* in *Iov.* vs. 64. ἐπ' ἰσαίῃ γὰρ ἔοικε Πήλασθαι. *Homerus Iliad.* ὁ. 191. Ἦροι ἐγὼν ἔλαχον πολὴν ἄλλα νοιέμεν αἰεὶ Παλλομένων. Hoc et κληρουμένων λαρχάνει, *Xenoph.* p. 22, 28. *Lysiae* p. 105. *Demosthenes* p. 322, 22. κληρουμένων πρῶτος αἰρεῖσθαι τὸν ἀνλητὴν ἔλαχεν. Turpe mendum, ut alia non pauca, reliquerunt in *Harpocrat.* Πινάκια, τὰ καθιέμενα ἀντὶ κλήρων ὑπὸ τῶν κληρουμένων: corrige κληρουμένων. *H. Valesius*, vir summus, κληρούντων dum scribebat, Attici forte moris non recordabatur. VALCK. — Immo recte, si quid video, emendavit *Valesius*. S.

14. εἰ ἐνδεχάιατο ἀπόστασιν) Misellum εἴ οἱ placere [*Gronovio* et *Porto*] non potuit, quoniam ἐνδεχάιατο ex ἐνδέχεσθαι repetitum iverunt. Fac Ionum more ab ἐνδείξασθαι descendere, et vocolae tuta erit statio. *Diodori* sunt, καὶ μὴ βάρεβαρον ὁμοιότητα πρὸς ὁμοεινέας ἀνθρώπους ἐνδείξασθαι, lib. XIII. 27. et in *Excerpt.* T. II. p. 631. μεγάλην ὕβριν τῇ πρεσβείᾳ ἐνεδίξατο. Nobile *Paulli* est *Apost.* Ἀλέξανδρος πολλὰ μοι κακὰ ἐνεδίξατο II. *Tim.* IV, 14. Alia prudens negligo. Artibus autem *Bagae* ad *Oroetem* pessumdandum conveniunt *Macrois* technae in *Ael. Seiano* ap. *Dionem Cass.* et *Olympii* sive *Honorii Imp.* in *Stilicone* opprimendo ap. *Zosimum*. WESS. — Facile equidem patiar εἴ οἱ ἐνδεξ. restitui. S.

[20. μετῆκάν οἱ τὰς αἰχμαῖς) Vertunt vulgo cum *Valla*, lanceas deposuerunt. An submiserunt ei lanceas, aut tradiderunt? Nescio an militaris formula sit μεθίνααι τὴν αἰχμὴν, cuius vim mihi haud satis liquere profiteor. S.]

CAP. CXXIX. 5. ἀστράγαλος ἐξεχώρησε ἐκ τῶν ἄρθρων) De *Dario*, καταπεσὼν ἀπὸ τοῦ ἵππου ἐν κυνηγεσίᾳ, τοῦ ἀστράγαλου ἐκχώρησαντος *Dio Chrysost.* Or. XIV. p. 231. ex *Herodoto*, dissensu exiguo, iterato Or. LXXVII. p. 652. πεσόντι ἀπὸ τοῦ ἵππου μεταχωρήσας ὁ ἀστράγαλος: maior est in medici nomine, quem *Δημοδόκον*, incertum sua-ne an aliorum culpa, adpellat. Fieri potuit, ut *Δημοδόκος*, quo de *Aristoteles Eth.* ad *Nicom.* VII. 8. in *Oratoris* animo fuerit. In *Himerii Eclog.* p. 71. ed. *H. Steph.* Δημοκίδης ὁ Κροτωνιάτης,

etiam ap. Photium Biblioth. p. 1142. ubi Sophistae verba Hoeschelii adiumento correctioniora leguntur. WESS.

8. στρεβλοῦντες καὶ βιάμενοι) Haec et vicina obversabantur Dioni Chrys. Or. XIV. p. 231. B. et LXXVII. p. 652. D. et 653. ubi chirurgi εἰς ἀγρυπνίας τε καὶ ἀλγηδόνας *Darium* ἐνέβαλον, ἔλκοντες καὶ βιαζόμενοι τὸ ἄσθρον: tum tangit laudabile *Democedis* facinus, invidos Medicos Aegyptios e praesentissimo liberantis periculo, narratum *Herodoto* c. 132. Bis in *Dione* medicus Crotoniata dicitur Δημοδόκος, qui fuit Δημοκίδης, et *Democedes* etiam vocatur *Timaeo* ap. *Athen.* XII. p. 522. B. et *Aeliano* Var. Hist. VIII. 17. VALCK.

11. ἀγρυπνήσι εἶχετο) *Suidas* male [qui ἀγρυπνή συνείχετο.] *Herodotea* ἔχεται ἀπορίη et ἐν ἀπορίῃσι IV. 131. IX. 97. et ἀμφιβολίῃ ἐχόμενος V. 74. *Aeliani* Var. XIII. 35. Φαλαγγίων κήτμασιν ἐχόμενος, *Luciani* Scyth. c. 2. τῷ λαιμῷ ἐχόμενος, abunde Grammaticum redarguunt. Dignum magis consideratione [l. 12.] παρακούσας - - τὴν τέχνην, studiosissime in *Lexica*, ut ἀκούειν et παρακούειν, contra compositionis indolem, idem habeatur, receptum. Consilio non favebit *Herodotus*, si, quod schedae offerunt, οἷα δὲ παρακούσας dederit, tantum indicans, oscitanter et negligenter hominem Sardibus pridem audientem *Dario* nunc tandem *Democedis* artem indicasse. WESS. — Verba οἷα δὲ facile suspiceris ex glossa a nonnennine fuisse adiecta: quae sive adsint, sive absint, perinde constabit verbo παρακούειν notio obiter audiendi, quam ei *Vir doctus* vindicavit. Denique ad ἀγγέλλει τῷ Δαρείῳ utique intelligi debet τὴν τέχνην τοῦ Δημοκίδεος, et potest ad παρακούσας subintelligi περὶ αὐτῆς: sed et nihil impedire videtur, quo minus iuncta intelligamus παρακούσας τὴν Δημοκίδεος τέχνην, et dein cogitemus ἀγγέλλει αὐτήν. S.

CAP. CXXX. 4. κατεφάνη - - τεχνάζειν ἐπιστάμενος) *Vallae* Latina, visus *Dario* fuit notitiam artis perite didicisse, mala sunt, damnataque ab *H. Stephano* Thes. T. III. p. 1437. *Suidae* interprete, et *Reiskio*. Dolos et strophas noverat *Democedes*, ut artis medicae peritiam dissimularet. Id τεχνάζειν. Ὁ δὲ Ἀρταφέρνης ὁρέων αὐτὸν τεχνάζοντα, dissimulandi artibus utentem, infra lib. VI. 1. WESS. — *Vallae* versionem quum *Gronovius* tenuisset, cum hac *Wesselingius* permixtavit, sed tamen visus fuit *Dario* dissimulandi artes bene nosse: frigidà (ut dicam quod sentio) sententià. Nempe me-

mor Vir doctissimus usitatae verbi φαίνεται et similium constructionis cum participio loco infinitivi, (de qua etiam ex professo Valckenarius ad c. 1, 24. huius libri monuit,) iuncta intellexit ista κατεφάνη ἐπιστάμενος, rursusque illa, ἐπιστάμενος τεχνάζειν. Sed ex praemissa Darii interrogatione, (l. 2.) τέχνην εἰ ἐπίσταται, perspicuum videtur intelligi h. l. debere, ἐπιστάμενος αὐτήν, scil. τὴν τέχνην, adeoque hoc dici: *adparuit Dario, dissimulare hominem, cum quidem calleret artem; sive, quod eodem redit, adparuit Dario, callere eum artem, sed dissimulare.* Poterat Herodotus scribere ἐφάνη -- τεχνάζων, ἐπιστάμενος: sed, ne duo participia absque coniunctiva concurrerent particula, alterum verbum in infinitivo posuit, cui perinde hic locus erat. In eamdem nobiscum sententiam Larcherus monuit, ἐπιστάμενος hic accipiendum quasi esset καίπερ ἐπιστάμενος. S.

8. Φλαύρως ἔχειν τὴν τέχνην) Praeferrem, si Codices subministrarent, Φλαύρως ἔχειν τῆς τέχνης: quo modo saepe loquuntur veteres. μακαρίως ἔχεις Φρενῶν. Θράκης παρὸδου χρησίμως ἔχειν οὕτως εὐνοίας ἔχων. αὐχμηρῶς εἶχε τοῦ προσώπου. οὐ γὰρ οἶδα παιδείας ὅπως ἔχει καὶ δικαιοσύνης. Horum primum est Dionysii Tyr. ap. Stobaeum p. 531, 14. Postremum Platonis ita transtulit Latine Cicero: *cum ignorem quam sit doctus, quam vir bonus?* Tusc. V. 12. VALCK. — Tenent vulgatum libri omnes: et perinde sane (κατὰ) τὴν τέχνην, atque τῆς τέχνης (ἐνεκα) dicere licuit Herodoto. S.

[9. ὥς οἱ ἐπέτρεψε: sc. ἑαυτὸν, aut τὸ πρᾶγμα. S.]

10. καὶ ἥπια μετὰ τὰ ἰσχυρὰ προσάγων) Series rerum multis adstipulatur. Aegyptii medici regem diu torserant, et continuatis aerumnis somno prohibuerant. Democedes lenibus post acria illorum usus medicamentis Darii insomniam discutit, reddita sanitate. Valla verum perspexit, nactus Morelli ad Dion. Chrys. p. 72. et aliorum calculum. ἥπια φάρμακα Poëtae Iliad. δ. 218. et ἥπια ἀλίσματα Aeschyli Prometh. vs. 481. loquendi genus adfirmant. Hier. Mercurialis Var. Lect. lib. IV. 3. intacta non reliquit Herodotea. WESS. — Suum Herodoto restitutum iri, καὶ ἥπια μετὰ τὰ, monstrat Diss. Herod. p. 81. Sic Laurentium legisse monuerat, qui primus, ni fallor, omnium exactius expendere coepit monumenta veterum, Graeca praesertim, P. Leopardus Emend. VII. c. 14. VALCK.

19. ὑποτύπτουσα δὲ αὐτῶν ἐκάστη) Stephani ὑποτύπτουσα probarunt Ampl. Cuperus Ep. ad Graev. Syllog. Burman. T. II. p. 690. Pavius, Geinozius; merito improbane Gronovio, sed vulgatum, in quod codices magna consensione conspirant, infeliciter explicante. [Nempe vertendum censuit, unaquaeque pectus subverberans.] Indiget locus interpunctione, bene a Cl. Reiskio picta, et ex Arch. τὴν Θῆκην, arcâ sive repositoio aureorum numorum. Donarunt regiae mulieres Democedem stateribus, cumulatim adeo in phiala coacervatis, ut plures deciderent. Singulae τοῦ χρυσοῦ τὴν Θῆκην arcam, ut numos phiala eruerent, concusserunt et subverberarunt: id ὑποτύπτειν II. 136. VI. 119. habetque iunctum utrobique sibi, quo quid egeritur, instrumentum, etiam in Comici Avib. vs. 1145. ubi Hemsterhusius praeclare. Lege mecum, Ὑποτύπτουσα δὲ αὐτῶν ἐκάστη Φιάλη τοῦ χρυσοῦ τὴν Θῆκην ἰδωρέτο τὸν Δημοκῆδεα οὕτω δὴ τι θαυλεῖ δωρεῇ, ὡς etc. Earum unaquaeque phiala thecam (sive auri arcam) concutiendo eruens Democedem tam luculento munere donavit, ut servus ---: et plana via erit. Tzetzes, laxius explanatione usus, χρυσαῖς Φιάλαις τὸν ἐπίχρον ἐκίνη, Democedi, Chil. III. p. 314. WESS.

Ibid. ὑποτύπτουσα etc.) Tentamina prostant H. Stephani, Palmerii, Gronovii, Reiskii. Qui hic Theologica potissimum tractat iuvenis Gallus Io. le Febvre hunc in sensum accipiebat Herodotea: chacune d'elles vidant une fiole pleine d'or dans une caisse, la donnèrent à Democède avec la caisse. Reliquis mea quoque succedat coniectura, τὸν χρυσὸν tantum scribentis pro τοῦ χρυσοῦ. Herodoti verba, ὑποτύπτουσα δὲ αὐτῶν ἐκάστη Φιάλη, τὸν χρυσὸν σὺν Θῆκῃ ἰδωρέτο τὸν Δημοκῆδεα, sic interpreto: earum autem singulae phiala eruentes, (aureos stateras, ex arca videlicet:) auro et phiala donabant Democeden: atque ita verum me reperisse arbitror: probe tamen sciens veritatis saepe nos decipi simulacris. Primum egestos ex arca stateras continens phiala, auri erat Θῆκη. Deinde, τὸν χρυσὸν -- ἰδωρέτο τὸν Δημοκῆδεα, qua ante structura, δωρεῖται μιν δωρεῖς π. χ. δύο ζεύγη. [At ibi ζεύγη et usus Graeci sermonis et librorum consensus postulavit.] Quid tandem sit Ὑποτύπτειν ante hos 50 annos Küsterum docuit venerandus ille nobis Hemsterhuisius: vid. ad Aristoph. Av. vs. 1145. Küsterus dedit et Berglerus Herodotea ex

lib. II. c. 136. ubi *κατὰ ὑποτύπτοντας ἐς λίμνην* notat conto in paludem immisso egerentes quod adhaerebat luti: omisere locum Herod. VI. 119. (p. 370, 37. ed. Gron.) *ὑποτύφας τούτῳ ἀντλήει*. Aristophanis anseres, latis pedibus usi veluti palis, *ὡσπερ ἄμους*, lutum eruentes, *ὑποτύπτοντας*, in pelves *ἐνίβαλον*. Similiter uxores Darii quaeque dicuntur *ὑποτύπτουσα φιάλη*, tanquam palis usae phialis: nec mirum; phialarum enim ampla quidem erat capacitas, sed lata figura palatum instar: vocem idcirco Hebraeam *פִּיָּה*, qua palae designantur, *φιάλας* interpretantur Numer. iv, 14. In Homero *φιάλην* exponunt *χαλκιῶν ἐκπέταλον λεβητώδης*: vid. Athen. XI. p. 468. E. p. 501. A. Eustath. ad Iliad. ψ. p. 1412, 30. et Wetsten. ad Ioannis Apoc. 5, 8. Vas sive poculum *ἐκπέταλον* amplum est, atque expansum instar folii vel laminae: Athen. XI. p. 485. E. 494. E. 496. A. et Harpocrat. in voc. *Τριπτήρα*. Istarum itaque Darii uxorum unaquaeque donabat Democeden (fortasse regio more *προπεπωκυῖα*) *λαβούσα πλήρη χρυσίων* [*μισόμφαλόν γε*] *φιάλην*: sic apud Athen. XI. p. 502. A. scribendus est Theopompi Com. tetrameter, ex Althaea sumtus. VALCK.

[Theopompi apud Athen. fragmentum iam nil moror; ad quod consuli possunt quae a Casaubono, a Porsono, et a nobis adnotata sunt; Animadv. ad Athen. T. VI. p. 297 seq. Hoc unum moneo, nescire me consulto-ne *χρυσίων* scripserit Valck. pro eo quod apud Athen. olim vulgatum erat *χρυσίων*. Caeterum rectissime hunc Herodoti locum expedituisse idem Vir doctissimus mihi visus est; nisi quod nil opus fuit, τοῦ χρυσοῦ ibi contra et sermonis usum et librorum consensum in τὸν χρυσὸν mutare, quum percommode intelligi possit *δαψιλῆ δαρεῇ τοῦ χρυσοῦ*. Quod verò *θήκη* idem Vir doctus ipsam illam phialam interpretatur; qua et hauriebatur aurum et cui illud impositum donabatur Democedi; similiter apud Athen. IV. 4. p. 129. d. e. est *ὀιλοῦς πίναξ*, ἐν θήκῃ κατακειμένος ἀργυρεῖα, vitrea palina super repositoio argenteo: et ibid. c. 5. p. 130. c. d. bellaria in canistris ex ebone tectis --- dono dabantur hospitibus αὐταῖς ταῖς ἰδίαις τῶν πεμμάτων θήκαις, unā cum thecis, quibus quodque bellariorum genus impositum erat. Et, *φιάλην* (phialam, pateram) planius aliquod vas et latius esse, *super quo aliud (v. gr. poculum) possit reponi, ex eodem Athenaeo

et ex Polluc. VI. 95. observavit *Wytttenbach* in Annotatt. ad Selecta principum Historiolor. p. 374 seq. conf. Xenoph. Cyrop. I. 3, 8 seq. *Wesselingii* ratio, quoad sententiae summam parum a *Valckenarii* interpretatione discrepans, nititur illa quidem codicis Arch. auctoritate; sed vereor ne τὴν θήκην ibi (pro vulgato σὺν θήκῃ) ex scribae ingenio profectum sit, non e vetusto exemplari derivatum. Sane in duobus aliis *Herodoti* locis, ubi verbum ὑποτύπτω eadem notione usurpatur, itemque in tertio ex *Aristoph.* prolato, nullum nomen in accusativo casu positum conspicitur, nec illo opus esse videtur: aurum vero simul cum theca (σὺν θήκῃ) dono datum esse *Democedi*, ex his quae continuo sequuntur intelligitur. *Reiskius* duas voces σὺν θήκῃ in unam συνθήκῃ contrahendas censuerat, χρυσοῦ συνθήκην auri acervum intelligens. *Toupius* Emend. in *Suid.* (ad voc. Χρυσίς) P. III. p. 575 seq. ista τοῦ χρυσοῦ σὺν θήκῃ, violenter utique, in ἐς τὴν χρυσοθήκην mutans, provocavit ad illud apud Nostrum ὑποτύπτοντες ἐς λίμνην, auri arcam χρυσοθήκην intelligens. τοῦ χρυσοῦ σὺν θήκῃ tenens *Werfer*, et haec ipsa verba iuncta intelligens, (in Act. Philol. Monac. T. I. p. 108. seqq.) θήκην χρυσοῦ nil aliud nisi auri arcam vel crumenam significare contendit, idque ex *Herodot.* IX. 83, 3. adparere existimat, ubi tamen nihil impedit quo minus θήκας illas, quemadmodum hoc loco, phialas s. pateras intelligamus, collato praesertim ibid. cap. 80, 6. *Benedictus* nuper (in Act. Sem. Philol. Lips. II. 2. p. 296 seq.) unice veram lectionem esse ὑποκύπτουσα iudicans, quam nonnullos bonae notae codices ait exhibere, nescivit Vir doctus nullo in vetere libro reperiri istam scripturam, nonnisi ex coniectura propositam ab *H. Stephano* sub finem Praefationis ad Lectorem quae editioni Graeco-latinae praemissa est. S.]

CAP. CXXXI. 2. πατρὶ συνέχετο ἐν Κρήτῳ) Insulsum δ; damnavit *Gronovius*, nec induxit, *Reiskio* merito demirante. Tolerari non debuit. Simile erit *Homeri Iliad.* ζ. 396. τοῦ περ δὴ θυγάτηρ ἔχεθ' Ἑκτορι, si ad structuram animus se verterit; et VI. 12. τῇ παρεούσῃ (δουλήν) συνέχεσθαι, conflictari. *WESS.* — At *Homericus* quidem ille locus cum hoc nihil prorsus commune habet. δουλήν συνέχεσθαι latine commodius forsitan reddetur, premi servitute, ut apud *Polyb.* πολέμοις, λιμῶ συνέχεσθαι. S.

8. Ἀθηναῖοι, ἐκτρέφοντες μίαν) Polycratem non miror de male quaesitis adeo munificum in medico fuisse remunerando; sed mirarer equidem Aeginetarum, atque istius temporis Atheniensium munificentiam; nisi suspicarer, ut alibi numeros, hic summam quoque pecuniae nimium ab Herodoto amplificatam. Dum opibus etiam Atheniensium civitas erat potentissima, legatis in diem, Aristophanis aevo, duae dabantur drachmae: vid. Arist. Acharn. vs. 66. Centum drachmae unam duntaxat minam conficiunt, quales minas centum annuas dedissent Democedi: huc adde, medicis vix ullam tum publicitus datam fuisse mercedem. Pluti versus est 408. Τίς δ' ἦρ' ἱατρός ἐστι νῦν ἐν τῇ πόλει; Οὔτε γὰρ ὁ μισθὸς οὐδὲν ἐστ', οὐδ' ἡ τέχνη. Sed ante bella Persica euperem equidem edoceri, unde tanta fuerit in Atheniensium aerario pecuniae vis, ut peregrino Medico annum assignare commode potuerint salarium *talentum et minas quadraginta*, sive, secundum nostram putandi rationem, tria millia Carolinorum. Illud adeo, vix credibile, si verum est, oportet iste Democedes ad rem valde fuerit attentus, qui minas, ad centum, viginti tantum adicienti Tyranno suam maluerit operam addicere, quam Atheniensibus in libera civitate. Quibus exploratae sunt Atheniensium opes diversis temporum articulis, Herodotea mecum, credo, mirabuntur. VALCK.

13. Κροτωνιάται ἱητροὶ ἐλέγοντο) Voluit-ne Arch. librarius ἱητροὶ ἐλέγοντο, καὶ ἀνὰ πᾶσαν τὴν Ἑλλάδα εὐφημίζοντο? Sententia non erit mala, fortasse etiam nonnullis speciosa, mihi tamen ex critici interpretamento nata. Democedes et Crotoniatae Medici plura scholae Italicae videntur debuisse: Pythagoras, artis non inperitus, tum temporis Crotonae docebat. Milo, Democedis socer, testis erit c. 137. Ut taceam illustrem in Pythagorae rebus memoriam Democedis apud Iamblichum Vit. Pyth. c. 35. Conf. Dan. Clericum Hist. Medic. lib. II. 2. p. 79. WESS.

CAP. CXXXIII. 3. ἴφου φύμα) Generalius Athen. XII. 4. [c. 22.] p. 522. B. τὸν μαστὸν ἀλγήσασα. Vomicae morbum φύμα explicat Plin. Nat. Hist. VII. c. 50. eadem spectans, quae Plutarchus de Iasone Phraeo T. II. p. 89. c. ἔπαυσε τῷ ἴφει τὸ φύμα καὶ διέδεν οὕτως, ὥστε σωθῆναι τὸν ἄν-
Herodot. T. V. P. II. K

δρακόν - - τοῦ φύματος βαγίντος. Sed tyranno profuit ruptum tuber, Atossae inconmodum auxit. WESS.

8. ἐξορκοῖ μιν) Vide VI. 74. WESS. — Scilicet ibi pariter ἐξορκοῖ, non ἐξορκεῖ. Conf. vero et IV. 154, 14 et 15. S.

9. ὅσα αἰσχύνῃν ἔστι φέροντα) Aliàs monui, [ad I. 10, 12.] necesse non videri, ἐς αἰσχύνῃν scribi. Sustulj nunc codicum imperio praepositionem. Euripid. Hecub. 1241. καὶ γὰρ αἰσχύνῃν φέρεῖ. Πρᾶγμα. Plato Menex. p. 247. Α. ἡ νίκη αἰσχύνῃν φέρεῖ. WESS. — Vide quae in Var. Lect. notavimus. S.

Ibid. ὅσα ἐς αἰσχύνῃν ἔστι φέροντα) Restituit etiam Gronov. I. 10. παρὰ βαρβάροισι καὶ ἄνδρα ὀφθῆναι γυμνόν, ἐς αἰσχύνῃν μεγάλην φέρεῖ. Quam ex Med. Cod. praepositionem ἐς adiecit, illam merito non necessariam iudicabat, quo humaniorem in Herodoto poliendo successorem ne optasse quidem tacitis votis potuit Gronovius. Thucyd. I. 5. οὐκ ἔχοντός πο αἰσχύνῃν τούτου τοῦ ἔργου, φέροντος δέ τι καὶ δόξης μᾶλλον. Aelian. Var. I. 21. οὐ μὴν ἔδρασιν οὐδὲν τῶν ἐν ταῖς Ἑλλήσιν αἰσχύνῃν φέροντων. Quae habent vel adferunt ignominiam, dicuntur αἰσχύνῃν ἔχοντα, vel φέροντα: in his valde dubitari potest an locum suum ἐς possit tueri. Saepenumero quidem iisdem verbis ἔχειν et φέρειν adiicitur ab Herodoto praepositio; sed in diversissimis loquendi formis, in quibus illa significant spectare vel pertinere. H. 52. τὰ ἐς Ἡσιόδον τε καὶ Ὀμηρον ἔχοντα. IX. 42. τὸν χρησμόν, τὸν Μαρδ. εἶπε ἐς Πέρσας ἔχειν. IX. 32. οὐκ ἐς γυμνικούς ἀλλ' ἐς ἀρτίους ἀγῶνας φέρον τὸ - - μαντήιον. VIII. 137. ἐπῆλθέ οἱ αὐτίκα, ὡς εἴη τέρας, καὶ φέροι ἐς μέγα τι. Talia, Herodoto frequentata, parcius alibi repeminent, in his etiam adhibendis, Pausanias: huius VIII. p. 701. legitur φέρειν ἐς ἐκεῖνον τὸ ἄσμα, et X. p. 842. Lib. I. p. 104. τοῦτο τὸ ἔπος ἐς τοὺς τεθνεῶτας ἔχειν νομίζοντες. II. p. 133. τὸ ἐπίγραμμα ἐς γυναῖκας ἄλλας εἶχε. V. p. 380. ἐς τοῦτον τὸν ἄνδρα ἔχει τὸ μάντευμα. V. p. 417. ista ἐν ταῖς ἔχουσιν ἐς Ἀργείους εἰδήλωσα. P. 427. τῆς ὑπονοίας τὸ πολὺ ἐς Εὐμηλον τὸν Κερκυβιον εἶχεν ἡμῖν. Cum postremis comparari potest hoc, diversum tamen, Antiphontis Or. IV. p. 119, 7. τὰ ἔχῃ τῆς ὑπονοίας εἰς τοῦτον φέροντα: et p. 120, 8. τὰ ἔχῃ τοῦ Φόνου οἷς ἐς ἐμὲ φέροντα. Haec ad manum non erant G. Arnaldo scribenti Var. Coniect. p. 210. et p. 416. Monstret mihi quis in Herodoto vel aliis scriptoribus optimis, τὰ εἰς διῆλιν,

vel βλασφηημίαν, vel εἰς ὄνειδος φέροντα, fatebor etiam dici potuisse τὰ εἰς αἰσχύνην φέροντα: sed, quae diversi sunt generis mihi non incognita, quod nimis fit frequenter, permisceri nolim. VALCK. — Nihil referre videtur (quemadmodum ad I. 10, 12. *Wesselingius* monuit) addatur ἔς ad αἰσχύνην, an auferatur: ac possis latine etiam perinde reddere, quae ad contumeliam pertinent. Conf. quem in *Var. Lect.* laudavi *Markl.* ad *Eurip. Suppl.* vs. 295. S.

CAP. CXXXIV. 13 seqq. αὐξανόμενον γὰρ τῷ σώματι etc.) Ex *Democrito* habet *Stob.* Serm. CXV. p. 592. Αὐξανόμενον γὰρ τοῦ σώματος, συναύξονται φένης? γηράσκοντες δὲ συγγράσκουσι etc., quae his ita respondent, ut eodem fonte manarint. Saepe opinatus sum, perperam *Democriti* nomen fragmento apud *Stobaeum* adpingi, debuisse enim *Herodoti*. Nunc, cum ambo eiusdem fuerint temporis et aequales, philosopho et medico dictum, utriusque sententiis bene congruens, nolo auferre. *Galen*i similem apud *Eustathium* [ad *Odyss.* β'. p. 98, 31.] professionem non miror, quippe τὴν κρᾶσιν, sive corporis temperamentum, humanam animam arbitrati. Nec *Aristotelicum*, *Polit.* lib. II. c. 7. Ἔστι γὰρ, ὥσπερ καὶ σώματος, καὶ διανοίας γῆρας. Notae Philosophi sunt de mente humana fluctuationes. Bene observavit *Hier. Mercurialis* *Var. Lect.* lib. IV. 3. tolerari utcumque ea posse, si de operationibus animae, quatenus ex instrumentis corporis pendent, accipiantur. Mihi sese probavit hoc *Heraclidae* *Pont. Allegor.* p. 485. ὅσον ἡ τοῦ σώματος ἰσχὺς ὑποφθίνει, τοσοῦτον ἡ τῆς διανοίας αὐξεται ῥῶσις. WESS.

Ibid. αὐξανόμενον γὰρ etc.) Sub nomine *Democriti* *Hærodo*tea legi apud *Stobaeum* monitum fuit in *Diss. Herod. Wess.* p. 177. Suo tributa parenti prostant in Scholiis ad *Hom. Od.* β'. 315. Dixisse fertur *Antipater Tarsensis* lib. II. de anima, secundum decreta Stoicorum: ὅτι συναύξεται τῷ σώματι ἡ ψυχὴ, καὶ πάλιν συμμειοῦται. Traditur hoc in Scholiis *Homeri Leidensis* ad *Iliad.* λ'. 115. [et in *Venetis Scholiis a Villoisono* editis.] quod neque ex *Eustathio* constat, nec *Diogene Lærtio*, neque aliunde forsitan didicissemus. Verborum sententia neque *Democrito* disconvenit: cum corpore, ait *Lucret.* III. 447. Crescere sentimus pariterque senescere mentem. - - - Post ubi iam validis quassatu'st viribus ævi Corpus, et obtusis ceciderunt viribus artus; Claudicat inge-

nium, delirat linguaque mensque: γηράσκοντι δὲ συγγηράσκουσιν (καὶ αἱ φρένες,) καὶ ἐς τὰ πηγάματα πάντα ἀπαμβλύνονται. Quintilianus in re diversa, Inst. Or. X. 5. Necesse est, inquit, ipse ille mucro ingenii quotidiana pugna retundatur. Quod, ut puto, sumserat ex Herodoto Livius VI. 23. L. Furium facit iuvenibus bella data, dictitantem, (Herod. ὦν γὰρ αἶν τι καὶ ἀποδέξαιτο ἔργον, ἵως νίος εἰς ἡλικίην. cf. Homer. Iliad. χ'. 71.) et cum corporibus vigere et deflorescere animos. Petebant ista Camillum: is exactae iam aetatis erat; sed vegetum ingenium in vivido pectore vivebat. Tales fuere semper, et sunt etiam nunc, de quibus idem dici queat, quod scribit Livius de M. Furio Camillo. Materiae, quam tractabat, ubique memor Longinus π. Γψ. sect. ix. sub fin. magnifice, γῆρας, ait, διηγούμεαι, γῆρας δ' ὅμως Ὀμήρου, Odysseae conditoris, atque in illa similis ἡλικίᾳ καταδυομένη. Moriens Cyrus Xenophontis Κυρ. Παιδ. VIII. p. 138. de se ipse testabatur: τοῦμόν γῆρας οὐδ' ἀπόπειρε ἡσθόμενῃ τῆς ἐμῆς νιότητος ἀσθενέστερον γενόμενον: quae libenter adhibet Ciceronis Cato maior de Sen. c. ix. Qui fertur esse Xenophon, quando secedit a Xenophonteis ex historia Graeca ad verbum describendis, frigidus Agesilai laudator et sophista, p. 86. ed. Hutchins. Δεκεῖ δ' ἔμοργε καὶ τὸδε μόνος ἀνθρώπων ἐπιδείξαι, ὅτι ἡ μὲν τοῦ σώματος ἰσχυρὸς γηράσκει, ἡ δὲ τῆς ψυχῆς ἰώμην τῶν ἀγαθῶν ἀνδρῶν ἀγήρατος ἴσθιν. Qui libellum istum olim tamquam Xenophonteum adhibuere, vel videntur adhibuisse, horum mihi testimonia, plerorumque opinor, sunt in numerato. VALCK. — Xenophonti libellum istum contra Valek. vindicavit Weiske, Opp. Xenoph. Vol. IV. p. 404 seqq. S.

19. ζεύξας γέφυραν ἐκ τῆς δεξιᾶς) Posteriora ad eum modum certatim formarunt docti viri, et recte: rei indoles et inssti testantur, nec minus, iustum videri, quod insuper mutatum. Infra lib. IV. 117. Darius γέφυραν ζεύξας -- διαβίβηκε ἐς τήνδε τὴν ἡπείρον. De ancillis Atticis, [l. 25 seq.] ab Atossa sibi expetitis, et belli Persici origine, Aelian. Hist. An. XI. 27. Claudianum credo lib. II. in Entrop. vs. 200. ad eas alluisse: Felices -- quibus Argivae, pulchraeque ministrant Thessalides, famulas et quae meruere Lacaenas. WESS.

CAP. CXXXV. 1. καὶ ἅμα ἔπος τε καὶ ἔργον ἐποίησεν) Solens Homerum imitatur Iliad. τ'. 242.

Αὐτὸν ἔπειθε ἅμα μῦθος ἦν, τετέλεστο δὲ ἔργον.

Quod dudum animadvertentem *Eustathium* p. 1182, 30. [p. 1248 extr. et seq. ed. Bas.] operae est audire. Τοῦτο δὲ ὁμοίον ἐστὶ τῷ ἅμ' ἔπος, ἅμ' ἔργον ἅπερ Ἡρόδοτος ξηλώσας φησὶ ταῦτα εἶπε καὶ ἅμα ἔπος τε καὶ ἔργον ἐποίησε. Nolo dicere, Thesalonicensem praesulem msstis ad amussim convenire, id solum, cessare post haec fluctuationes de veriore sententiae scriptura debere. Patronum Cl. *Valekenarius* suae opinionis allegare Cod. Ask. potest. WESS.

Ibid. καὶ ἅμα τ' ἔπος ἔφα) Vulgabatur ante Gronov. καὶ ἅμα ἔπος τ' εἶπε. In aliis Codd. nec reperitur εἶπε, neque ἔφα. Hoc, Doricum, ferri nequit: sed Herodotea sunt, ἔφατο, ἐφάμην, ἐφάμενος: extra poëtas illa quidem rarissima, nisi quod *Aelianus* in Var. Historia ἔφατο, II. 2. et frequenter adhibuerit alibi. Herodotum itaque scripsisse suspicor: ταῦτα εἶπε ἅμα τε ἔπος ἔφατο καὶ ἔργον ἐποίησε: ista dixit, et simul atque dixisset, rem aggrediebatur: sive, nec dicta res morata, ut loquitur *Iustinus* II. 3. Solet et *Notster* ita loqui p. 47, 2. [lib. I. c. 112.] ἅμα δὲ ταῦτα ἔλεγε, - καὶ ἀπεδείκνυε. p. 269, 41. [IV. 150.] ἅμα τε ἔλεγε ταῦτα καὶ εἰδείκνυε. cf. p. 461, 41. [VIII. 5.] Homereum illud, ἅμ' ἔπος τε καὶ ἔργον, in sermone quotidiano dicebatur de re dicto paene citius confecta, ἅμ' ἔπος ἅμ' ἔργον, *Zenob.* I. Prov. 77. Quando ad ἔργον adiecit *Herod.* ἐποίησε, putem et ἔπος ἔφατο non spernendum; praesertim ubi membrana Flor. ἔφα ἐκτενέει. In *Euripidis* *Bacch.* vs. 1080. Καὶ ταῦθ' ἅμ' ἠγόρευε, καὶ πρὸς οὐρανὸν καὶ γαῖαν ἐστήριξε φῶς: hoc tempus (non ἐστήριξε) poscit usus *Euripidis* et ratio locutionis: vid. *Electr.* vs. 788. *Plutarch.* T. II. p. 782. c. *Chariton* VII. p. 122. *Ex. Spanhem.* in *Callim.* Hymn. in *Iov.* vs. 87. et 92. *Homerus* *Iliad.* τ'. 242. Ἀντίκ' ἔπειθ' ἅμα μῦθος ἦν, τερτίδαο δὲ ἔργον. Est sane sublime dictum, quidquid disputent viri docti, notum illud: εἶπεν ὁ θεός, γενίσθω, καὶ ἐγένετο. VALCK.

[13. συμβαλίσθαι ex *Pe.* me adscivisse dixi in Var. Lect. Sic vero etiam in *Pa.* *Pb.* et *Pd.* scribi diserte *Larcherus* monuit, quibus e codicibus nihil h. l. enotavit is qui nostri causa illos excussit. S.]

16. δίσους μὴ εὖ ἐκπειρωτο) Tametsi εὖ *Euripideo* *Phoeniss.* vs. 998. ὡς εὖ πατὴρ εἰδὼν φόβον, κλέψας λόγους, comparetur, claudicabit sermo. *Stephan.* μὴ εὖ ἐκπειρ. coniecit, minime ἐντέλλω. *Pavius* μὴ οὖ, *Reiskius* μὴ εὖ, lenissima me-

dicina. Quae autem his iugata adhaerent, [οὐ τι ἐπιδρα-
μῶν πάντα etc.] suum ex Codicibus recuperarunt colorem.
Indicant, Democedem non cupide involantem donata ac-
cepisse cuncta, sicuti iidem perspexerunt optime. Nam
Latina, nihil omnium offendens oblata sibi accepit, iure dam-
nantur. Verbum ἐπιτρέχειν significatum requirit. *Aristi-
des* T. II. p. 401. ed. *Iebb.* εἴ σοι περὶ παιδων εὐχομένη, τῶν θεῶν
ἔποι τις, ὡς ἔσονται μὲν --- οὐκ ἂν δέξαιο; οἶμαι μὲν καὶ ἐπι-
δράμοις: imo vero cupide accurreres et arriperes. Cuius ego
loci indicinam *Abreschio*, verissime addenti, *Io. Chryso-
stomo* in deliciis illud ipsum fuisse, debeo. Vide *Nostrum*
lib. VIII. 32. *WESS.* — Vitiosum εὖ ἐκπειρωτο, ex *Aldina*
ed. propagatum, tenere *Wess.* non debuerat. εὖ pingen-
dum, idem ac οὖ valens, optime *Reiskius* monuerat: quum
vero sit enclitica vocula, recte μὴ εὖ *Reizius* edidit, et sic
Schaef. et *Borh.* Miror nihil ad h. l. ex msstis prolatum re-
periri: in nostro quidem cod. *F.* sic scriptum μὴ εν nec
spiritu adiecto, nec accentu. εὖ vero ex *Ms. Paris. A.* ad-
notavit *Larcher.* Verbo ἐπιτρέχειν, arripiendi, sibi vindicandi
notione, cum dat. casu usus est *Appian.* Punic. c. 94. *S.*

22. τούτω ταῦτα) Non intercedam, si qui cum *Reiskio*
ταυτὰ pinxerit. *WESS.* — In editis *Animadverss.* vulga-
tum ταῦτα non sollicitavit *Reisk.* Conf. supra, l. 3 seq. *S.*

CAP. CXXXVI. 1. Καταβάντες δὲ οὗτοι) οὕτω mal-
lem ex msstis, quippe venustius. [Quum dederint hoc
Pass. Ask. et *F.*, videtur idem legi in *Med.* sed non adver-
tisse *Gronov.*] Γαυλὸν μέγαν [lin. 3.] neglectui habere, ut
Grammaticorum quorundam socordia ne occultetur, ne-
queo. *Etymologus* p. 222, 28. λέγεται δὲ καὶ τριήρης γαῦλος,
διὰ τὸ πλείστα δέχισθαι, ὡς φησιν Ἡρόδοτος ἐν τῇ τρίτῃ τῶν ἱστο-
ριῶν. In *Msto Traiectino*, διὰ τὸ κοῖλον καὶ πλείστα δέχισθαι.
Cyrilli Lexic. *Ms.* eadem, indicio *Cl. Alberti* ad *Hesychii*
Γαυλός. Splendidae sunt nugae, quod *Gronovium* non fugit.
Γαυλός et *όλαός* eadem navis, nempe oneraria, minor trire-
me. Vox est *Phoenicum* lib. VIII. 92. ex ἡ γολ, gaul, ob
curvam rotunditatem, auctore *S. Bocharto.* *WESS.*

8. ἐκ κρηστῶν τῆς Δημοκλήδους) Vulgata ἐκ Κρηστῶν nullo
defendi machinis potest: nam nulla unquam in Italia
urbs *Crestone.* Habet τὴν ὑπὲρ Τυρσηνῶν Κρηστῶνα πόλιν lib. I.
57. quae utrum Italica fuerit, disputavimus uberius. At

Hemus dubia in re eam Italiae, huc sane referetur perpetuam, siquidem in mediterranea regione sedem occupans Corton est sive Cortona, modo ne fallat *Dionysius Halicarn.* Quid porro ex Κρητῶνς τῆς Δημοκίδεος? neque enim Crestonaeus domo et origine Democedes, verum Crotonienses. Atque, haec virum Celeb. [Gronovium] nihil esse morata, merito demiror. Retinuit *Vallae* Latina, ibi *Aristophilides Tarentinorum rex, et ipse Crotoniensis*, ad ipsius Graeca οὐδὲν πρὸς Διόνυσον. Laurentii liber ex Κρότωνος, sicuti *Vind.* et *Arch.* Quae quidem si adiuves, et ὁ ex Κρότωνος reponas, tolerabilis, sed durior erit sententia: Ibi vero, qui ex Crotone Democedis, *Aristophilides*. Nec liquet aliunde, *Aristophiliden*, Tarentinorum regem, Crotone natales accepisse. Mihi cum locus hic novationem effugere nequeat, blanditur cum maxime editum ex Κρητῶνς, ex indulgentia, ἡδονῆς, facilitateque Democedis, Tarentino regi in exarmanda navi et Persis vincendis nimium concedentis. Addunt novanti consensum Ms. Ask. et eruditissimi viri *Hemsterhusius*, *Geinazius*, *Valckenarius*. WESS. — Vide Adnot. proxime sequentem. S.

Ibid. ex Κρητῶνς) Mihi quoque dudum venerat in mentem ex Κρητῶνς: quod viros insignes adsequutos coniectura liquet ex *Weas.* Diss. *Hérôd.* p. 31. Memineram olim in *Herodoto* vulgatum εἰς Σάβας, pro εἰς Ἄβας, et contrario vitio scribi εἰς Ἰνδοὺς, et εἰς Κῶλον, ubi εἰς Σινδοὺς et εἰς Σκῶλον exhibebit Editio *Wesselingi*, cui hanc correctionem adfirmendam relinquo. Multa mihi quidem in mundo sunt, quibus usus varii vocis Κρητῶνς possent adfirmari; per pauca tamen ad sententiam apte respondentia, quam hic locus me iudice postulat. VALCK. — Quidni vero, Κρητῶνς facilitatem et indulgentiam intelligentes, vocab. Δημοκίδεος pro genitivo obiecti, quem dicunt grammatici, acciperemus? Sic fecerit istud Tarentinorum rex indulgentiā in Democedem, scilicet, quo ei gratificaretur, et faciliorem ei redderet fugam. *Corayus* quidem, Vir doctissimus, apud *Larcherum*, ex Κρητῶνς τῶν Δημοκ. interpretatur ἐκ διευργίας, ἐκ εὐχνης, ἐκ σοφισματος τοῦ Δημ. S.

CAP. CXXXVII. 6. τοῖς συντάκταις) Constat librariorum dissensus. Glossator mistus συναλάς, editus ab *Aldo* stat, quod levis momenti. *Athenaeus* de Persis et

Democede paria ferme; sed alio ex fonte lib. XII. 4. [c. 22.] p. 522. Quod Persae autem ad Crotoniatas, πῶς ταῦτα βασιλῆϊ Δαρείῳ ἐκχρήσθαι; in Latinis bona non sunt. [Tenuerat illa tamen *Wess.* cum *Gronov.* sic concepta: An ex usu erit vobis hanc iniuriam regi Dario intulisse?] Verti debuerant, an regi Dario sufficiet hanc a vobis iniuriam perpeti? Cui eorum dicto pondus ex mstis accedet καὶ πῶς ταῦτα etc. [Et ego illam καὶ particulam lubens adici patiari, quod a *Schaeff.* factum laudo.] Mentem quiritantium *Pavus*, *Reiskius*, *Abreschius* perceperunt. Scriptor ipse lib. VIII. 70. οὐκ ἐξίχρησέ σφι ἡ ἡμέρη, satis illis dies non erat. *WESS.*

[11. ἂν ἀπέλυσθε ἡμέας) Perperam *Valla*: si nos dimiseritis. Melius *Gronov.* si nos spoliaveritis: quae intacta reliquit *Wess.* Equidem cum *H. Stephano* αὐτὸν vel τοῦτον subintelligendum putavi, quem etiam *Larch.* secutus est. S.]

CAP. CXXXVIII. 8. ἂν δὲ αὐτὸν στόλος μέγας) Fuit, cui ἂν δὲ αὐτῶν idem ac si propter haec. Equidem oblitus haud sum observationis *Th. Bezae* in *Epist.* ad *Rom.* vi, 4. et *Hugonis Grotii* ad *Hebr.* 1, 2. de simili praepositionis usu, parum profecto stabili et certo. Potior *Codicum* auctoritas, quae et ex *Ionum* sermone μόνους et μόλις δὲ tnebitur. Negligi hic non debet, *Apuleio Florid.* p. 351. auctore, *Pythagoram*, *Cambysis* olim captivum, a quodam *Gillo Crotoniensium* principe recipratum. *Gillus*, *Philosophi* liberator, non alius atque hic videtur. Respondet aetas; nec officit, quod *Crotoniensium princeps* audiat, multum. Quid enim, si duplicem, ut plures olim, habuerit patriam, et exsul *Crotone* consederit aliquantisper? Consentiunt, etsi discordes in *Pythagorae* vita et tempore, magni viri *R. Bentley* Diss. de *Epist. Phalarid.* p. 70. et *H. Dodwell* Exercit. de aetate *Pythag.* p. 250. *WESS.*

CAP. CXXXIX. 6. οἱ δὲ, στρατιώμενοι) Auxi ex *Arch.* hiulcam orationem: idem *Th. Galeus* tentavit, tacito schedarum nomine, unde *Cel.* viri ad sensum auferre non potuit; et viam tamen muniverat *Valla*. Cognitissimum ex hoc et superiore libro, multos mercaturae causa, alios militatum, in *Aegyptum* ivisse, haud paucos, ut regionis et *Nili* amnis indolem explorarent. *WESS.*

Ibid. στρατεύόμενοι) Quando vertit *Valla*, partim negotiandi, partim militandi gratia, legisse videtur, quod et in *Codd.* invenisse *Galeus*, οἱ δὲ στρατιώμενοι, Insolenter vulgata corrigens [*Gronovius*], praeterquam ex *inviolatae*, quem vocat, *bonitatis codice*, hic tamen ista variis modis pertractat. [Scil. οἱ δὲ ex *Galei* coniect. profectum existimans, proposuit ipse ἢ στρατ. aut στρατιώμενοι δὲ ὄντες, καὶ αὐτῆς etc.] κατ' ἐμπόρην, στρατιώμενοις, non esset etiam absurda lectio: posset et alicui incidere κατ' ἐμπόρην στραγγεύόμενοι. Mihi correctoris esse videtur illud οἱ δὲ, et στρατιώμενοι male iam olim a librario repetitum, cuius vox ista paulò ante descripta adhuc inhaereret memoriae: nam hoc aevo cui tandem sponte sua Graeci militatum venissent in Aegyptum? Persis? milite quidem Graeco Persae recentioris aevi libenter utebantur; de Cambysis tempore nihil tale constat. VALCK. — Etiam IV. 28, 7. pro στρατεύονται alius vir doctus στραγγύονται (morari) legendum suspicatus erat. Quidni vero credibile sit, *Ionas* nonnullos in exercitu fuisse Cambysis? De mercatoribus Graecis, in Aegypto versantibus, conf. lib. II. c. 178. S.

7. Συλοσῶν ὁ Αἰάκιος) Recte: nam filius Sylosontis *Aeae* vocatur VI. c. 13. Αἰάκης -- παῖς Συλοσῶντος τοῦ Αἰάκιος. [conf. II. 182, 9.] Sami tyrannus ille patri successerat *Sylosonti*, de quo multis hic agens *Herod.* illud non tradit, acerbum in subditos exercuisse imperium: πικρῶς ἦρξεν, inquit *Strabo* XIV. p. 945. v. [p. 638. c. ed. Cas.] ὥστε καὶ ἐλευπᾶνδρῆσεν ἡ πόλις: et *Zenob.* III. Prov. 90. Uterque senarium nobis servavit Ionici cuiusdam Poëtae suavissimum: Ἐκπτε Συλοσῶντος εὐρυχωρή, cuius auctor respexisse potius videtur *Herodoto* narrata cap. 149. Antiquiora tempora spectat, tyrannidem nempe Polycratis, *Anaximenis* quae fertur *Epistola* apud *Laërt.* II. 5. ad *Pythagoram* scripta, Εὐβουλότοις εἰς ἡμῶν, μεταναστάς ἐκ Σάμου ἐς Κρότωνα· ἐνθάδε εἰρηνύεις· οἱ δὲ Αἰάκιος παῖδες [ἄλλοις τὰ] κακὰ ἔρδουσι: uncia a me inclusa quomodo sananda sint, non liquet: scribi potuit ἀλγίστα κακὰ, vel μέγιστα: quod alicui primum forsitan incidat, ἀλλάλους, vel ἄλλος ἄλλον, illi se non probaret, qui in obtinenda tyrannide Polycrati fratres Sylosontem et Pantagnostum adiutores fuisse didicisset ex *Polyaeno* I. cap. 23, 2. Hi tres, nisi fallor, sunt οἱ Αἰάκιος

παῖδες in *Anaximenis* epistola; in qua hoc tamen liquet, pro ἐπέχοι, scribendum εἶτι ἔχοι: κῶς ἀν οὖν Ἀναξίμενης ἐν θυμῷ εἶτι ἔχοι αἰθερολογεῖν. VALCK. — Corruptarum apud Laërtium vocum ἄλλοις τὰ, in quibus haeserat Vir longe doctissimus, tam certa fuerit, quam obvia, emendatio, ἀνοιστὰ, intolerabilia mala. Permutatione literarum N et AA nil frequentius. conf. Var. Lect. ad II. 41, 24. et Adnot. ad I. 90, 12. S.

10. λαβὼν χλανίδα - - πυρρὴν) Eruditiss. Reiskius Τυρίην, Tyriā infectam purpurā, nullā necessitate. Tzetzes Chil. III. p. 312. Babylone Darium a Sylosonte amiculum inpetrasse errans scribit, ἐκ Συλοσῶντος δὲ λαβὼν δῶρον πυρρὰν χλαμύδα: neque id ex vero: *laena* fuit, non *chlamys*. At eius opinionis consortes habuit Suidam in Χλαμύς et Append. Prov. Vatic. p. 281. WESS.

13. ἐπιθύμησε τῆς χλανίδος) Hic maiori iure, quam supra cap. 127. ex perversa scriptione Med. Cod. ἐπιθυμίου, poni potuerat ἐπιθύμει, commendatum a vicino ὠνέτο. Cambysis satelles chlamydem ἐπιθύμει ὠνέσθαι. Herodotus in istum sensum scribit simpliciter ὠνέτο, sicuti I. 69. χρυσὸν ὠνέοντο Lacedaemonii, quod aurum Croesus ὠνεομένοις ἔδωκε δούτην. vid. Clar. Wesseling. ad p. 34. n. 12. [ad I. 68, 26.] Mirum hic toties cur dicatur χλανίς, quae fuerit χλαμύς: voces librariis frequenter inter se permutantur. Graecis, ἐπὶ τῶν ἀλαζονεομένων ἐπὶ ἐσθῇτι, instar proverbii adhibebatur ἢ Συλοσῶντος χλαμύς, Diogenian. Centur. V. Prov. 14. Aeliano Var. Hist. IV. 5. dicitur Daris accepisse Sylosontis ἱμάτιον: sic, ut notum, eximie pallium vocabant: initio I. de Rep. Plato, καὶ μου, inquit, ὅπισθεν ὁ παῖς λαβόμενος τοῦ ἱματίου. Lucian. T. III. p. 255. Terent. Phorm. V. 6, 23. puer ad me accurrit Mida: Pone adprehendit pallio. VALCK.

17. δεῖ γενέσθαι πάντως τοι.) Aldinam et tot Codicum distinctionem aspernari temerarium. ἄλλως δίδοναι, gratis donare, ponitur contra χρημάτων πωλεῖν. Dicit Syloson gratis se, si prorsus ita fieri oporteat, amiculum illi dare. WESS.

CAP. CXL. 2. εὐνήν recepi, (ut alia ad lib. II. 18, 8.) simplicitatem quandam et facilitatem in donando intelligens, non stultitiam. Iunxisse Demosthenem φιλανθρωπίαν καὶ εὐήθειαν indicavit Thom. M. verissime: sic Or. in Timocr. p. 451. πραότητα καὶ εὐήθειαν habet Fals. Leg. p. 213.

alia ex *Erotico* missa facio. Vide *Galen.* in *Hippocr. Progn.* p. 154. et doctissimos Viros *Wasse* et *Duker.* ad *Thucyd.* III. 83. WESS.

5. ὡς τοῦτον τὸν ἄνδρα) Quinimo ἐς τοῦτον: alterum illud ab *Herodoto* scriptum, quod unus Codex virum *Clar.* docuit, mihi ne decem quidem persuaderent: *regnum* in aliquem devolutum dicitur περιλαβεῖν, aliisque verbis eiusdem potestatis, εἰς τινά, nunquam πρὸς τινά, neque adeo etiam ὡς in talibus locum invenit: vid. notata in lib. I. c. 120. et II. 135. VALCK.

10. λέγει πρὸς ἰωῦτόν) Dubitavi, sequeretur-ne mssos plures, an in vulgato acquiescerem. Si fastui *Persico*, quae *Pavii* suspicio, posterius respondeat accuratius, maneat in possessione: mihi conspirans tot codicum concordia non sine laude censetur. [Valet idem πρὸς αὐτόν, atque πρὸς ἰωῦτόν, quod e schol. invectum videtur, ut saepe alibi. conf. ad II. 162, 25. et ad III. 52, 16.] Omni autem dubio caret [I. 11.] ὃ ἐγὼ προαιδεύμαι, iam supra non sine plausu lib. I. 61. tractatum. *Reiskius* reponebat, οὐ ἐγὼ προαἰδέσθην, quo ego viro unquam habuerim opus, istam damnaturus fortasse operam. [et damnavit in editis *Animadv.* laudans ibi *Wesselingium.*] *Syloson* autem cum *Darium*, καὶ τὴν ἀρχὴν ἔχοντα, convenerit, colloquium congruet principio *Olymp.* LXV. WESS.

12. ἢ τις ἢ οὐδεὶς κω) Recte suam ex *Med.* formam recepit venustum illud, ἢ τις ἢ οὐδεὶς, nullum, vel ferme neminem significans. Proverbio dicebatur, εἰς ἀνὴρ, οὐδεὶς ἀνὴρ. *Cyrus Xenoph.* Κυρ. Παιδ. VII. p. 115, 12. τούτων τῶν περισσεύων ἢ τινά ἢ οὐδένα οἶδα: ista sollicitantis *H. Stephani* conatus, hominis Graece perdocti, monstrat formulae rarissimum usum. Advocato etiam *Aristide* (T. I. p. 285.) loca *Xenophontis* et *Herod.* comparavit *G. Canter.* Nov. Lect. VII. c. 6. *Aetiano* sophistae hoc adeo visum fuit elegans, ut quater minimum adhibuerit de *Nat. An.* V. 50. VI. 58., ἴσασιν Αἰγυπτίων ἢ τις ἢ οὐδεὶς. VII. 8., θαυμάζει τις (ἢ τις) ἢ οὐδεὶς: et XIV. 26. Ad tantilla quoque *Conr. Gesnerum* adtendisse, indicant doctissimi viri *Prolegomena.* VALCK.

28. ἀναισώμενός μιν δὲ τὴν etc.) Paene adsentior δὲ negligentibus Codicibus: quisque sine eo *Sylosontis* intel-

ligit desiderium: facit insuper eius absentia petitionem quodam modo significantiorem. Ἀναλώσασθαι τὴν ἀρχήν, τὴν πατρίδα, et hoc de genere plura, Herodoti studiosum fugere non possunt. Darii munificentiam Valerius Maxim. laudavit lib. V. c. 2. WESS. — Abest etiam δὲ; *Fragm. Paris*: ac sane satis erat id quod paullo post legitur, ταύτην μοι δός: S.

CAP. CXXI. [5. ἔστειλε τὴν στρατιήν. Parum commode, fere ut *Valla*, in Latinis scripsi *exercitumque contraxit*. Debueram, *traicere exercitum paravit*, vel *traiecit exercitum*: quam in sententiam *Larcher*, il fit *embarquer ses troupes*, provocans ad Euripid. Iphig. Aul. 661. et Aeschyl. Pers. 176. Conf. ad III. 53, 28. notata. S.]

CAP. CXXII. 2. ἐπιτροπαίνει -- λαβὼν τὴν ἀρχήν) Suum hoc esse, libro IV. c. 147. docet Noster, ubi ἐπιτροπαίνει εἶχε ὁ Θήρας τὴν ἐν Σπάρτῃ βασιλείαν. Mox [l. 6.] βωμὸν et τέμενος exemplo Homeri iunxit Iliad. 9, 48. *Vallae* τέμενος *fanum*, si Livii lib. X. 37. modo; non absurde. *Aream arae aut templo undique circumdatam* designat *Pausanias* lib. VI. c. 6. p. 467. τέμενός τι ἀποτεκμενίους οἰκοδομήσασθαι νεών. *Iosephus* quoque Bell. Iud. I. 21, 2. et *marmor Aphrodisiense* in Antiq. Asiat. Ed. Chishul p. 154., *Philo Iud. Leg.* c. 1. p. 1014. Et quis non? WESS.

11. τὰ τῷ πέλας ἐπιπλήσω) Voluerunt-ne Arch. et Vind. ἰγὼ τὰ αὐτῷ πέλας etc. Si ita, non sequor. *Macandrius* bene; pariterque *Xerxes*, αὐτὸς δὲ, τὰ ἐκείνοις ἐμπλήσει; ταῦτα οὐ ποιήσειν lib. VII. c. 136. WESS.

17. γέρεα ἐμωῦτῷ γενέσθαι) Aldinum ἐμωῦτῷ γενεήσθαι *Vir Cel.*, etsi Florentiae nihil enotarit, praecepit: causas dant adnotationes, minus, ut, quod sentio, profitear, validas. Equidem ex msstis excerptum non animadverto, [vide tamen nostram *Var. Lect.*] *Stephanoque* mutanti adstipulor. Valde autem miror, in *ἱεροσύνην* coniurasse plerosque. Saltem *ἱεροσύνην*, quod in Arch. et Vind.; nam *Herodotus* *ἱεροσύνην*, ut lib. IV. 161., maluit. Porro *παργύλλοι*, [l. 23.] et τῶν δὲ τις videlicet *Σαμίων*, eiusdem sunt. Vide II. 137. VI. 75. WESS.

19. *ἱεροσύνην*) Per tot Edd. non debuerat hoc propagari: *ἱεροσύνην* scribunt vulgo Graeci; *ἱεροσύνην* suo more dedit *Herod.* In centenis nominibus ο μικρόν praecedit istam ter-

minationem; in perpaucis ω μίγα: sed in his paucis est
ἱερῶν. Utraque scriptio certa nititur ratione: sacerdos
ἱερῶντος et ἱερῶντος dicebatur, Dei Deaeve sacerdos, ἱερῶντος
ἑῷ. VALCK.

CAP. CXLIII. 12. ἰβουλίατο εἶναι ἐλευθεροί) Non detrectabant Samii libertatem, sed talem, quae pactio esset servitutis. Cl. de Pauw hariolabatur, ἰβουλίατο εἶναι ἀνελεύθεροι, volebant carere libertate: ἀνελεύθερον, libertatis esse expertem: Glossas Labbei, ἀνελεύθερος, illiberatus, inliber, offerre; inliberum, Tyranno parere; hoc iugum Samios recusasse. Posterius admitto, cetera minime. Glossae nihil ad hanc rem, quarum inliber idem atque illiberalis. WESS.

CAP. CXLIV. 2. Vere ὁ ἰς τῆς σφί cum D'Orvillio ad Chariton. III. 8. pag. 721. divinavit Cl. de Pauw. Mox [l. 4.] minimi refert, utrum στρατιῶται an σπαρτιῶται probentur: erant omnes eiusdem factionis, Μακεδρονίαι *ἐκινούροι* & 146. WVESS.

CAP. CXLV. 1. ὑπομαρύτερος) *Petulantior et promodum vecors. Cleomenem Spartanum, insania correptum, ἰδὼτα καὶ πρῶτον ὑπομαρύτερον* proponit lib. VI. 75., similique ornat titulo *Cambysem huius Musae c. 29. Talis Cestius ὑπομαρύτερος, bello Perusino domum incendens et in flammam se praecipitans Appiano Bell. Civil. lib. V. [c. 48.] p. 1112. Suidae ὑπερμαρύτερος in Μάρκος, et voce ipsa, [cum interpretatione] ὑπερμαρύνμενος, indignante H. Stephano de Dialect. pag. 40. neque inmerito, WESS.*

11. δῆσας γοργύρης ἡξίωσας) Cum praecesserit in τῇ γοργύρῃ ἰδίαιτο, non carebit sua venere δῆσαι γοργύρῃ ex scriptis. Sed Gronovium laudo [δήσας e msto adsciscentem.] Fabulabantur olim Gorgyram, Acherontis uxorem. Porphyrius ap. Stob. Ecl. Phys. lib. I. p. 119. Γοργύρα δὲ τοῦ Ἀχέροντος γυναῖκα προανάπλασαν, ἀπὸ τοῦ γοργῶς φαίνεσθαι τοῖς πολλοῖς τὰ ἐν ᾧδον. Quae tituli indigetatio philosophica et arcessita longius est. Carcerem inferorum subterraneum, διαμωτήριον ὑπόγειον Glossae Herodoti, cognominis auctores spectarunt unice. WESS.

CAP. CXLVI. 8. παρόντες οἱ Πέρσαι, προσμικρανίσθαι) Moratur Codicum discordia. Si Arch. et Vind. πα-
δόντες οἱ Π. καὶ ὡς πάρος, ἐμπικρανίσθαι, attentionem me-
reatur, mens erit, malum ante perpressos Persas, exacerb-

liore in Samios fore animo; uti ἐμπικραίνόμενος Ἀθηναῖοις Hip-
prias, lib. V. c. 62. γυναικίως ἐμπικραίνόμενος Eusebius Stobaei
Serm. XLIV. pag. 310. Talis Fulvia, Ciceronis amputato
capiti, καὶ ἐμπικραμένη οἱ καὶ ἐμπύσσατα in Dionis Cass.
lib. XLVII. p. 378. Quae quidem schedis illis, et κακῶς
mordicus tenentibus, patrocina-buntur; eoque amplius,
quod προσεμπικραίνεσθαι nimium explicet. At haec Galei et
Codicum causa. Censebunt haud dubie alii παρὸς ex πρὸς
esse progenitum. WESS. — Conf. quae in *Var. Lect.*
monita sunt. S.

18. τοὺς διφροφορευμένους) Qui sellas attulerant, Vallae
Verius Scholiastes, Φορεῖοις φορευμένοις, Hesychio et Suida se-
quentibus. *Etymologus* p. 279. Ἡρώδιανός τοὺς Πέρσας φο-
ρεῖοις φορευμένοις διφροφορευμένους. Scripserat, uti bene Cl.
Alberti, Ἡρόδοτος τοὺς etc. Error compendiariae debetur
scripturae, saepius recurrens. Persarum locupletiores sel-
lis sive lecticis gestabantur, succollantibus διφροφόροις ap.
Athen. lib. XI. 2. [c. 8.] p. 514. Considerant ipsi θρόνους
θήμενοι, cap. 145. Kühnius plura ad *Aelian.* Var. IV. 12.
WESS.

CAP. CXLVIII. 5. ἐξίσμων) Vallae non intel-
lectum, utpote rarius, hinc exceptum Ἐξίσμων, ἔσμηχον,
Hesychius interpretatur. Herodot. II. 37. ἐν χαλκίῳ ποτη-
ρίῳ πίνουσι διασμήντες ἀνὰ πᾶσαν ἡμέραν: hoc vulgo erat σμή-
χειν τὰ ἐκπώματα, Clem. Alex. Paed. III. p. 268, 23. smegmate
abstergere. Athen. IX. p. 409. c. ἐχρῶντο εἰς τὰς χεῖρας ἀποπλύ-
νοντες αὐτὰς καὶ σμήγματι ἀπορῦψεως [σμήματι, ἀπορῦψεως] χα-
ριν. Vallam suspicor IX. c. 109. [IX. 110, 11.] σμέεται in-
venisse, sinceram lectionem, sed illic adiuvandam inter-
pretatione comoda. VALCK. — Quod h. l. in Graecis
nostris ὁ μὲν posuit typheta, οἱ μὲν illum debuisse, sicut
etiam exemplar praeferebat, cuius in oculis incurrit. S.

7. ἐς τὰ οἰκία) Sic decuit; nec minus ἀπεθώμαζε, in
Musis (quod Portus ostendit) creberrimum, msti iubent
potiores. Mox ὁ δὲ ὦν, sicuti et paullo superius, Cl. Abre-
schius. WESS.

13. ἄλλοισι διδούς) Opinor διαδιδούς voluisse Arch. scri-
bam, quo hac eadem in re usus Plutarchus est. Mox τὴν-
στται τιμωρίην Stephanus male punitum aut multatum iri: ni-
hil hic de poena; Cleomenes animadvertens, Maeandrium

largitionibus sibi auxilium parare, ad Ephoros rem refert. Τιμωρίην εὐρίσκεισθαι ex Thucydide verissime Portus explanavit. WESS.

Ibid. εὐρήσεται τιμωρίην) Cleomenes in Apophthegm. Lacon. Plutarchi p. 224. A. ἔλαβε μὲν οὐδὲν, εὐλαβούμενος δὲ, μὴ ἱστῶς τισὶ τῶν ἀστῶν διαδῶ, πορευθεὶς ἐπὶ τοὺς Ἐφόρους -- ἔφη, etc. quae sumpta sunt ex hoc Herodoti loco; cuius sententiam et Valla et versionis antiquae correctores pervertunt; adsequutus est Aem. Portus in Τιμωρίῃ. Idem erat in usu loquendi τιμωρεῖν, ac βοηθεῖν: τιμωρία, ac βοήθεια. Ut iam ante Spartam Samii venerant exules auxilia petitum (Herodot. III. 46.) sic et Maeandrius ope Lacedaemoniorum Samum se spērabat recuperaturum; Cleomenes, quem ille donis frustra fuerat aggressus, facile tamen intelligebat, in donis Maeandrii repellendis alios se minus fore constantes; atque eo dicitur Herodoto μαθὼν, ὡς ἄλλοισι διδούς τῶν ἀστῶν εὐρήσεται τιμωρίην, id est; τιμωροὺς vel βοηθοὺς ἐτοιμάσεται, aliis civium illa largiendo auxilia sibi comparaturum. Auxiliares, notā formā loquendi, Graecis et Latinis dicuntur auxilia; ut servitia, servi; legati, legationes; remiges, remigium Livio; exules, Φυγὴ Thucydidi: sibi parare, ἐτοιμάσασθαι, frequentissime licet dicatur εὐρίσθαι, hoc saepe tamen pessime fuit conversum. Unum nunc tantum ponam locum Thucyd. I. 58. ἰθὺντες ΠोटΙΔΑΕΑΤΑΙΣ τὴν ΛΑΚΕΔΑΙΜΟΝΑ μετὰ ΚΟΡΙΝΘΙΩΝ ἔπρασσον, ὅπως ἐτοιμάσαιτο τιμωρίαν, ἣν δὲ, id est ὅπως εὐροῖντο (εὐρόμην multo est usitatius quam εὐράμην) βοήθειαν, ut auxilia sibi compararent: mox idem ἐξ Ἀθηναίων, αἶτ, οὐδὲν εὐροντο ἐπιτηδεῖον: pro ἱκ, παρὰ saepius huic verbo iungitur. VALCK.

14. τὸν ξένον τὸν Σάμιον) Legitur apud Plutarchum l. c. τὸν ξένον ἑαυτοῦ Σάμιον: monitus nemo Graece sciens dubitabit, quin vere correxerim, τὸν ξένον ἑᾶν τὸν Σάμιον ἀπαλλάττεσθαι τῆς Πελοποννήσου, ἵνα μὴ πίση τινὰ τῶν Σπαρτιατῶν κακὸν γενέσθαι. Illud ἑᾶν, etiam simpliciter positum, saepe significat *missum facere*: iam vero quis tandem negaret in Plutarchi verbis articulum requiri? Cleomenis autem fuisse Maeandrium ξένον eximie sic dictum, neque ex hac liquet historia, nec aliunde; quin abhorret ab omni verisimilitudine, Spartiatæ quippe Regis, Samii tyranni cuiusdam ministrum; quem, ut erat, *servum*

suum fratrisque vocabat Syloson, *Herod.* c. 140. VALCK.

17. ἐξεκέρυξαν Μαιάνδριον) Lenius est ἀπίπεμπον *Arch.*, sed Scholion, Galeo observante, quale et Etonensis Codicis. *Plutarchus*, Nostrum describens, *Lacon.* Apophtheg. pag. 224. Α. οἱ δὲ ὑπακούσαντες ἐξεκέρυξαν τὸν Μαιάνδριον αὐτῆς ἡμέρας, i. e. edicto publice proposito civitate et Peloponneso eiecerunt. Tales πανταχόθεν ἐκκηρυττόμενοι Athenienses tyrannorum et Spartanorum decretis ap. *Lysiam* c. *Eratosth.* cap. 23. et paullo ante οἱ ἐξεκέρυχθη μὲν ἐκ τῆς πόλεως. WESS.

Ibid. ἐξεκέρυξαν) *Plutarchus*, οἱ δὲ, inquit, ὑπακούσαντες ἐξεκέρυξαν τὸν Μαιάνδριον αὐτῆς ἡμέρας: legerat-ne in hac etiam historia, *Platoni* frequentatum, αὐθημερόν? *Laërt.* II. 43. ἐπιδημήσαντα αὐθημερόν ἐξεκέρυξαν. Ista reperitur doctissimi Galei nota: „Ἐξεκέρυξαν) *Cod. Arch.* ἀπίπεμπον. *Cod.* „Ετον. ἐξώθησαν. Haec autem glossemata sunt.“ ἐξώθησαν forma prodit: sed ipsis etiam monachis notissimum ἐξεκέρυξαν quis tandem et quamobrem fuisset interpretatus per ἀπίπεμπον? Postremum illud invenit in suo quoque *Cod. Valla*; vertit enim *ablegarunt*; atque ita verbum Ἀποπέμπειν conversum viderat in *Lexico veteri Lat. Gr.* quod scriptum adhibuit in hac adornanda versione; *Glossarium* vocant *Philoxeni*. Si vel in aliis non observatum fuisset *Codicibus*, mihi tamen ἀπίπεμπον videretur *Herodoteum*; huiusque interpretamentum ἐξεκέρυξαν, et ἐξώσαν, vel ἐξώθησαν. Ionum more, dirissima quaevis emollientium lenitate verborum, in re molesta satis erat *Herodoto* verbum ἀπίπεμπον adhibuisse. Qui cum uxore faciebant divortium, vulgo dicebantur illam exigere (ἐξάγειν Athenis etiam notabat expellere:) ἐκβάλλειν: Athenienses rem per se satis invidiosam tegebant verbis ἀποπέμπειν et ἐκπέμπειν, emittendi vel dimittendi. *Demosth.* vel alius c. *Neaer.* pag. 733, 81. iratus ἐκβάλλει τὴν ἄνθρωπον, non reddens dotem peccabat in hanc legem, ἰὼν ἀποπέμπει τὴν γυναῖκα, ἀποδίδουαι τὴν προῖκα: pag. 738, 129. τὴν ἄνθρωπον ἀποπέμψω ἐκ τῆς οἰκίας, *Lysias* p. 286. *Hipponicus*, ἐξέπιμψεν αὐτοῦ γυναῖκα. *Isaeus* de *Pyrrhi* haer. pag. 41, 28. Res ipsa ἐκπομπὴ dicta et ἀπόπειμψις. *Antipho* *Stobaei* p. 422, 1. χαλεπαὶ μὲν ἐκπομπαί. Uxoris repudium, Ἐξέσις, emissio, dicitur *Herodoto* V. 40. Παρὰ τῷ Ἡρόδωτῳ Ἐξέσις ἀπόπειμψιν ὀνομαζομένη, ἥτοι

δαζόντων, Eustath. in Od. κ'. p. 410, 5. et φ'. pag. 746, 22. Tandem et hoc considerari velim, in civitatibus bene moratis illos praesertim ἐκκεκμηύχθαι, qui graviorum censebantur criminum rei, atque adeo digni hac publica contumelia, qua praeconis voce regione exterminabantur: Arthnium Zeliten Athenienses ἐξεκέρυξαν, Socratis accusatorem Heracleotae; alios alii; Spartanis satis est Maeandrium ἀποπέμπειν. VALCK.

CAP. CXLIX. 1. σαγηνεύσαντες) σαγηνεύσαι Herodoti sermonis Strabo X. p. 687., [pag. 448. A. ed. Cas.] leviter, ut alias adparebit, lapsus, agnoscit; nitidissime explicitum lib. VI. c. 31. In Samo, viris vacua, dissensus exstat Geographi lib. XIV. p. 945. [pag. 638. c. ed. Cas.] WESS.

Ibid. Σάμιον σαγηνεύσαντες) Morem Persarum, minus dextre Brissonio explicitum de Regn. Pers. III. p. 432. Herodotus enarrat lib. VI. c. 31. ubi ex insulis Chio, Lesbo, Tenedo, ἐσαγηνεύον τοὺς ἀνθρώπους. Mirabar quod scribit Strabo X. p. 687. B. [p. 448. A. ed. Cas.] de Eretria, τὴν μὲν οὖν ἀρχαίαν πόλιν κατέσκαψαν Πέρσαι, σαγηνεύσαντες, ὡς Φησὶν Ἡρόδοτος, τοὺς ἀνθρώπους: neque enim hoc de Eretriensibus, quod memini, tradidit alibi Herod. nec certe suo loco VI. 102. Sed legerat ista Strabo Platonis de Legib. libro III. pag. 698. D. nunciatum, ὡς οὐδεὶς Ἐρετριῶν αὐτὸν ἀποπεφυγώς εἶη, συνάψαντες γὰρ τοῖς χεῖρας σαγηνεύσαιεν πᾶσαν τὴν Ἐρετρικὴν οἱ στρατιῶται τοῦ Δατίδος. Platonis, vel alterius, habet epigramma Diogenes Laërt. III. 33. in Eretrienses τοὺς σαγηνεύοντας, quibus in Asiam traductis in Cissia Darius clementer sedes adsignavit. Eretrienses illos Apollonius aiebat Philostrati I. 23. ἰχθύων πάθει περὶ τὴν ἄλωσιν χρῆσασθαι, σαγηνευθῆναι γὰρ καὶ ἀλῶναι πάντας. De captis Eretriensibus id ipsum adhibuerunt Aristides T. I. p. 213. et 385. et Maximus Tyr. XXXIX. 6. ubi Ἐρετρία σαγηνεύεται a Dan. Heinssio verti non debebat, Eretria obsidetur; sed, velut everriculo capiuntur Eretrienses, nullo scilicet sexus aut aetatis facto discrimine. Longius aberravit a vero interpres Aeliani de Nat. An. XV. cap. 5 extr. Quod his acciderat, sibi notius, vicini magis disseminarunt Athenienses, a Persis illata Graecis mala pro ingenio suo cupide amplificantes. VALCK.

Herodot. T. V. P. II.

L

CAP. CL. 2. Βαβυλώνιοι ἀπίστησαν.) Interea temporis, dum sub nomine fratris Cambysis latitans Magus Smerdis rerum potiretur, defectionem a Persis iam fuerant Babyloniorum viri principes meditati, οἱ κορυφαῖοι Herodoto III. 159. Despicatui, ni fallor, habebant imperantem, propter ipsius inusitatum lenitatem; quippe qui imperium ingressus (III. 67.) προῖπε ἀτιλὴν εἶναι στρατιῇ καὶ φόρον ἐπ' ἑτία τρία. In hac turbatione rerum, dum libertas insolita misceret adsuetas iugo civitates Orientis, animos sibi sumentes, simul atque Darius esset admotus regno, videntur omnia sibi clam Persas parasse Babylonii, quae ad oppugnationem diu tolerandam arcendamque essent necessaria; *clam* dico Persas; nam ταῦτα ποιεῖν τις ἰδάνθων. Hoc tandem tempore ἐκ τοῦ ἑμφανίως ἀπίστησαν, *palam* defecere: quo tandem tempore? dum classis in gratiam Sylosontis Samum versus proficisceretur: hanc vero classem misit Darius, πωστὶ τὴν ἀρχὴν ἔχων: vid. p. 214, 26, 47. [c. 140, 12. 141, 1.] Circa haec itaque tempora, una tantum Herodoto Babyloniorum a Persis memoratur defectio. Differunt utique bellum aperte gerere, et agitare in animo bellum, sive tacitis animis iram ad bellandum concipere: norunt suum sibi vexatum Philologi θυμομαχεῖν. Atque haec eo dixi, ut labefactarem optimo viro Georg. Raphelio disputata, in terra מרתים duarum rebellionum, Jerem. 50, 21. hinc explicanda Herodoto potissimum auctore nitenti. Quanto rectius duas defectiones, alteram a Dario, a Xerxe alteram, Ieremiae vati praedictas censet vir Clar. et honorifici nominis titulo dignus Herm. noster Venema. VALCK.

6. ἐκ τοῦ ἑμφανίως) Nemini tantopere haec placuit dictio quam Procopio, creberrime utenti, lib. I. Bel. Goth. 1. 11. 12. etc. Pausan. IX. 1. ἐκ μὲν γε ἑμφανόους πόλεμος - - οὐκ ἦν συνιστηνός. Sequentia [lin. 7.] ταῖς μητέρας ἐξελόντες Laurentius matres expellunt, ἐξελόντες opinatus. Reiskius eadem verborum sententia ἐξελόντες ex prisco ἐξέλω, unde ἐξελάω fluxerit. Mihi Latina Gronovii optima sunt: ἐξελόντες propaginem τοῦ ἐξαίρειν, quae his cohaerent, monstrant. Selegerunt matres Babylonii; praeter quas quisque unam sibi mulierem προσέλαμπετο, et quidem ἐκ τῶν ἐωυτοῦ οἰκίων, ex illis quas domi alebat. Nam sic ex schedis praestat. Elegit autem συσπειροῦν,

quale mulierum olim officium. Vide VII. 187. et hoc Polyxenae, *προβίς* [*προσβίς*] δ' ἀνάγκη σιτοποιὸν ἐν δόμοις, ex Tragici Hecuba, vs. 363. WESS. — Sic μητέρες intelligentur matres familias, sive ex uxoribus illae quibus liberi erant nati; γυναῖκα vero non ex uxoribus unam, sed e reliquis mulieribus, nempe ex ancillis, intelligemus. Secus quidem Larcher, et rectius: de toutes les femmes — — chaque homme, indépendamment de sa mere, ne se reserva que celle qu'il aimoit le plus de toutes celles de sa maison. Conf. c. 159, 8 seqq. S.

CAP. CLIII. 1. Μεγαβύζου τοῦτου, δς) Singularis et sine socio Med. est. Vetus scriptura confirmatur extremo hoc libro, saepeque aliàs. [Medicei scripturam τοῦ δς veram iudicaverat Reiz. in Prosodiae Graecae Parte I. p. 8. Idem tamen τοῦτου δς tenuit in Herodoti editione.] Statim ἡμίονων ἡ μίη [l. 4.] unicam Zopyro σιτοφόρον mulam relinquit; quod in locuplete Persa tenue nimis et vix credibile. Sustuli propterea articulum, magna msstorum conspiratione iugulatum. Mularum partus in Italia et Babylone portentum erat; in Africa, Cappadocia, aliisque orbis tractibus minime: quae pariebat, animal sui generis erat, ut Plinius ex Theophrasto Hist. Nat. lib. VIII. 44. Inspice Sam. Bocharti Hieroz. lib. II. 20. WESS.

6. εἶδε τὸ βρέφος) Sequitur Poëtam. Scholiastes Sangermanensis: βρέφος ἐπὶ ἀλόγου ζώου, Ἡρόδοτος Γ'. ὁ Ποιητής βρέφος ἡμίονον κτενοῦσαν Ἰλ. ψ'. 266. Sequitur eundem Oripian. Halieut. V. 464. σκύμνος αἰετῆβις ὀλίγον βρέφος, ubi felix memoria Rittershusium destituit. βρέφος ἐλάφου, seu ἐλέφαντος potius, Aelian. Hist. An. XI. 25. [Conf. VALCK. ad III. 109, 13.] Ἀπίπας τοῖσι δούλοισι [ead. lin.] illaudatum esse non debet: servis Zopyrus taciturnitatem iniungere, non temere omnibus, qui pullum viderant, potuit. Ἰδοῦσι ex laxiore venit interpretamento. WESS.

Ibid. τοῖσι ἰδοῦσι) Corrector antiquae versionis e Valla δούλοισι rectius obtulisset lectoribus, adfirmatum a Cod. Arch. quodque si plures praeferunt, Herodoto fortasse restituetur. Quod sequitur Babylonii dictum, [l. 8.] urbem expugnatum iri, quando parerent mulae, Zopyro videbatur ominosum, nec sine numine prolatum, σὺν γὰρ θεῷ ἐκείνον εἰπῶν. [l. 11.] Idem illud Herodoto dicitur IX. 90. κατὰ συντυχίην, θεοῦ ποιῶντος, forte fortuna, Deo rem dirigente: ἐκ τινος δαι-

μορίου συντυχίας Iamblichō Vit. Pyth. §. 115. Nam secundum veteres providae Dei curae suberat etiam quae Fors dicebatur, sive *Fortuna*, Τύχη. Herod. p. 225, 1. [lib. IV. c. 8. extr.] p. 320, 21. [V. 3. et 92, 56.] arridebat puerulus θεῖν τύχην, forte quadam divinitus Livio l. 4. ubi vid. I. F. Gronov. Graecis in eundem teruntur usum formulae κατὰ θεόν, κατὰ θεῖον, κατὰ δαίμονα, κατὰ τύχην. Postremum dederāt corrector in Cod. Cantab. Lucae Ev. x, 31. pro κατὰ συγκυρίαν, forte fortuna, quam inhumano Deus obtulerat sacrificulo: κατὰ δαίμονα Herod. l. 3. κατὰ τύχην τινα καὶ δαίμονα, Demosth. p. 652, 31. κατὰ θεῖον, Aristoph. Eq. vs. 147. non sine numine; Berglerus. κατὰ θεόν γὰρ τινα ἔτυχον καθήμενος, est in Platonis Euthyd. pag. 272. E. σὺν θεῷ prae aliis frequentat Dei reverentissimus Xenophon; an et in hunc alicubi sensum adhibeat nunc non commemini. VALCK.

CAP. CLIV. 6. αἱ ἀγαθοεργίαι) Ita dederat. Infra cap. 160. Ζωπύρου δὲ οὐδεὶς ἀγαθοεργίην Περσῶν ὑπερβαλόντο. Licham τῶν ἀγαθοεργῶν Spartanorum laudavit lib. l. 67. Mox [l. 7.] Reisk. ἄλλω μὲν ὦν οὐκ. Mihi ἄλλω μὲν νυν οὐκ, ex schedis, longe est potius. WESS.

7. Ἄλλω μὲν οὐκ ἐφράζετο etc.) Quum et nexus orationis illam requirat, et duo saltem Codices subministrant, vculam suam recipiet Herod. ex aliis praeterea Codd. quod ex Diss. constat Herod. p. 103. Ἄλλω μὲν νυν οὐκ ἐφράζετο ἔργῳ δυνατόν εἶναι μιν ὑποχειρίην ποιῆσαι. Prorsus ista perverterat Valla, non animadverso, quantum ab ἐφράζε signifi- candi virtute distaret ἐφράζετο. Diversa Portus bene disparavit. ἐφράζεσθαι notat considerare, vel animadvertere, Grammaticis vulgo redditum σκοπεῖν, Eustathio, βουλευτικῶς σέ- πτεσθαι. Poëtis illud usitatum est quibusvis; non item Scriptoribus orationis solutae, nisi Ionica utentibus Dia- lecto. ἐφράσασθαι et φρασθῆναι, ἐπιφράσασθαι, ἐπιφρασθῆναι, et καταφρασθῆναι, in eundem paene sensum adhibentur Herodo- to; cuius illud etiam venustum est quod sequitur [lin. 10.] ἐν ἰλαφρῷ ποισάμενος. Contra l. 118., θύγατρί τῇ ἐμῇ δια- βιβλημένος οὐκ ἐν ἰλαφρῷ ἱποκύμην, apud filiam male me audire moleste ferebam; est enim idem ac χαλεπῶς ἴφειρον. (ἀπιστε- ρημένος Xenoph. pag. 286, 30.) Apud elegantiores occur- runt similes locutiones: ἐν ὥμαρτι, in facili, et non in fa- cili, οὐκ ἐν ὥμαρτι: hoc in Theseo posuit Eurip. illud in Iphr.

Aul. vs. 969. ἐν ἀσφαλει, Hec. 980. οὐκ ἐν ἀσφαλει, Hippol. vs. 785. Thucydidea ἐν ἀσφαλει et ἐν ἐπικινδύνῳ in tuto et in periculo vertit Nepos. Theocrito XXII. vs. 212. iam olim restitui: Οὕτω Τυνδαρίδαις πελεμισθόμεν οὐκ ἐν ἑλαφρῇ. VALCK.

8. δυνατός εἶναι μιν ὑποχειρὴν ποιῆσαι) Recte de Prexaspē cap. 66. τὸν υἱὸν ἀπολωλεκέναι αὐτοχειρῇ, et cap. 74. αὐτοχειρῇ μιν ἀπολέσας, qui suis manibus Smerdin obtruncarat. Verum urbem αὐτοχειρῇ aut αὐτοχειρὴν ποιῆσαι quis in ea occupanda scripsit unquam? Noster I. 106. καὶ τοὺς Ἀσσυρίους ὑποχειρίους ἐποίησαντο: et magno numero alii. Merito consentiunt scriptis libris viri docti. WESS.

CAP. CLV. 1. βαρῆως ἤνεικε) Formam verbi Ionicam Herodoti agnoscent studiosi, nec minus ἔκ τε τοῦ Θρόνου πηδήσας Vind. et Eustathii: id sane commendare se potest et compositi auctoritatem deprimere, si quae necessitas. Plutarchi τῶν παιδίων τὸ πρεσβύτερον ἀποπηδήσαν -- ἀπὸ τοῦ τίγους -- ἔβριψεν ἑαυτόν, T. II. pag. 823. A. recepto accedit. [Equidem, quid huc faciat Plutarchi locus, non video.] Quam vero magnus Poëtae explanator in οὐκ ἔστι οὗτος [lin. 5.] adumbrationem Odyss. ζ. 201. animadvertit, arcessita videtur. WESS.

7. δεινὸν τι ποιούμενος) Vertamus ista in aliam phrasin idem significantem: αἰσχροὺς ἡγούμενος vel χαλιπὸν, εἰ Ἀσσύριοι Περσῶν καταγελάσουσι. Rogo, non illos vulgarum lectionum semper defensores, sed genii sermonis peritos, atque utentes in his libertate moderata Criticos; an hic dici possit αἰσχροὺς τι ἡγούμενος vel τιθέμενος? Qui negabunt, eandem hic esse rationem fatebuntur, literamque sequentem hic atque alibi peperisse minus commodum illud τι. Δεινὸν vel δεινὰ ποιήσασθαι, sequente vel infinitivo, vel εἰ, Herodoto frequentissimum, invenitur apud quosvis scriptores Atticos; horum loca quibus fuerint ad manum, negabunt et illud, in Thucydide recte scribi οἱ Ἀθηναῖοι δεινὰ ποιοῦν, p. 343, 29. in Luciano δεινὰ ποιεῖ ἀδικεῖσθαι, T. II. p. 542, 21. ποιοῦντο et ποιεῖτο requirit usus. VALCK.—Voculam τι, inmerito puto suspectam Viro docto, communi consensu libri tenent omnes. Quod de legitimo usu verbi ποιεῖσθαι in ista dictione eiusque similibus ab Eodem monetur, verissimum est illud quidem: nec tamen idcirco utique corrupta et haud cunctanter cor-

rigenda pronunciare audeam ea veterum loca, ubi in activam verbi formam libri omnes consentiunt, veluti illa a Viro doctissimo citata ex *Thucyd.* lib. V. c. 42. et ex *Luciani Toxari* s. de Amicitia c. 33. Quo etiam referendum quod apud Nostrum consentientibus libris legitur II. 121, 96. *δεινὰ ποιεῖν*. S.

[12. οἱ πολέμοι παραστήσονται) Vide Adnot. ad III. 13, 9. ubi pag. 13. l. 8. me invito in nonnullis huius editionis exemplis *κατεστήσαντο* pro *παρεστήσαντο* positum est. S.]

13. *κῶς οὐκ ἐξέπλωσας τῶν Φρενῶν*;) Videbatur olim Codicum *ἐξάμβλωσας* patronum habere *Aristophan.* Nub. vs. 137. *καὶ Φροντίδ' ἐξήμβλωκας ἐξευρημένην*: at parum iuvat. Ridetur a Comico Socrates eiusque mater ob cogitationem quasi per abortum mente expulsam. Darius vero *motam* Zopyro rationem exprobrat, stultitiae caussam. *Ἐξαμβλῶσαι τῶν Φρενῶν* in animi et sapientiae abortu, audacius dictum. Vulgati translatio receptior. *Suidas* in *Καταχόρησιν*: *Εἴτα τῶν Φρενῶν ἐξέπλευσε*: quae Cleomenem fortasse tangunt, derivata ex *Theopompi* Epitoma *Herodoti*, ut dicam alias. *Noster* lib. VI. 12. *οἵτινες παραφρονήσαντες καὶ ἐκπλώσαντες ἐκ τοῦ νόου*. Iterum ap. *Suid.* οἱ δὲ ἐκπλεύσαντες τῶν Φρενῶν. Vide et *Ἐκπλεύσειν*. Tales dictionum e re nautica figurae in maritimis civitatibus, qualis Ioniae potior pars et Attica, nunc Britannorum et Belgarum, creberrimae. Conf. lib. V. 92, 6. WESS. — Nescio quid sit quod ex V. 92, 6. tamquam huc pertinens spectaverit Vir doctissimus, nisi forte verba ista, V. 92, 111. *παραπλήγῃ τε καὶ τῶν ἰωυτοῦ σινάμωνιν*. S.

Ibid. *κῶς οὐκ ἐξέπλωσας τῶν Φρενῶν*;) *Sanum-ne te credis esse, (Terentiana sunt) qui facie foede deformata sic te ipse laceraveris?* Prima forte specie minus attento placere poterat *Galeo* laudata Codicum lectio *ἐξάμβλωσας*. Suum etiam solus facile tueretur *Noster* VI. 12. ubi de se Iones ipsi *παραφρονήσαντες καὶ ἐκπλώσαντες ἐκ τοῦ νόου*: hi quidem, a teneris adsueti mari, personae convenienter loquuti; de Dario, quem sic facit hoc tempore loquentem, dubitari potest. Ab *Herodoto* mutuatus, de Spartiata Cleomene dixit *Pausan.* in Lacon. p. 211. ult. *ἐξώρμει τὰ πολλὰ ἐκ τοῦ νόου*: ubi vid. *Kühn.* *Suidas* duo servavit incerti fragmenta, in *Ἐκπλεύσαντες, ἔξω γινόμενοι*. Οἱ δὲ ἐκπλεύσαντες τῶν Φρενῶν ἔξω

ἐνὶ ἐγόνοντο etc. Demosth. de Falsa Legat. p. 244. ἔγω δ' αὐ-
τῆς οὔσα - - ἡ γυνή. Cicero de Div. II. 55. a mente atque a se
ipse discessit, ἐξέστη. vid. Tusc. III. 5. et IV. 36. iratos (ira
furor brevis est:) proprie dicimus exisse de potestate, id est -
de mente. Ex mente avolare propius accedit ad Herodoteum
enavigare. Theocritus II. 19. Θίστυλι δειλαία, πᾶ τὰς Φρίνας
ἐκπεπότασαι; quis te malus abstulit error? Idem Eid. XI. 72.
ὦ Κύκλωψ, Κύκλωψ, πᾶ τὰς Φρίνας ἐκπεπότασαι; O Corydon;
Corydon, quae te dementia cepit? Virgil. Ecl. II. 69. In his
memini cum me paene decepisset Homericum, in Od. σ'.
326. σὺ γὰρ τις Φρίνας ἐκπεπαταγμένος ἴσσι. Herodoteum ἐξέ-
πλωσας τῶν Φρινῶν forte cui moveat suspicionem in Theocrito
scribendum: πᾶ τὰς Φρινὸς ἐκπεπότασαι; ego vulgatum re-
tinuerim. Eurip. Electr. 175. Οὐκ ἐπ' ἀγλαΐαις, Φίλαι, Θυ-
μὸν - - ἐκπεπόταμαι. VALCK.

[16. ἦν μὴ τῶν σῶν διήση) Monuit vir doctus, (non
commemini quis,) perperam vulgo ista verti, nisi tu tui sis
desis; nude oportuisse nisi tu desis: nempe τὰ σὰ idem
valere ac σὺ, quemadmodum τὸ ὑμέτερον VIII. 140. 11.
monente ibi Valckenario, idem valet ac ὑμεῖς. Quoniam
vero ad τὰ σὰ intelligitur μίση, possis latine ad verbum
reddere, nisi tuae defuerint partes. S.]

22. τῆς οὐδεμὴν ἴσται ὥρῃ) Ad huius scribendi normam
idem esset, τῆς μηδεμὴν ὥρην ἔξεις, aut οὐδεμὴν ὥρην ποιήσται.
Rem parvi pendere, vel nihili, sic dicebatur Ionice. Ὡρῃ, et
veteribus Atticis ὥρᾳ, curam notabat: veteres dico, neque
enim apud alios illud invenietur, et ne apud horum qui-
dem imitatores elegantiores Aristiden aut Lucianum; nam
non sunt, non certe videntur esse, Luciani libelli de
Astrologia et de Syria Dea, in quibus etiam occurrit illud
Ionicum T. II. pag. 372. et T. III. pag. 466. vid. P. Leopard.
Em. VI. c. 21. Bergler. ad Alciph. p. 112. Theocritus IX.
20. ἔχω δὲ τοι οὐτόσσον ὥραν χεῖματος. Soph. Oed. Col. va. 377.
[al. 399. Br. 386.] Putas-ne ἐμοῦ θεοῦ; Ὡραν τιν' ἔχειν. Ib. va.
292. [al. 304. Br. 300.] Ἡ Φροντὶδ' ἔχειν. Correctionis eget
vers. 270. [al. 282. et 277. ed. Brunck. qui Valckenarii nu-
tum secutus, Ὡραν pro μοῖραν correxit, et τῶν θεῶν pro τοῦ
θεοῦ.] Saepius a librariis depravatum latet hinc factum
Πολυφρίν. Contrarium dicitur ὀλιγώρως ἔχειν Isaac, Lysiae,
ceterisque; ἐν ὀλιγωρίᾳ ποιῆσθαι, Thucydidi p. 240, 77. Athe-

nis dum dirissime pestis grassabatur p. 131, 83. [Π. 52.] ὑπερβιαζομένου τοῦ κακοῦ, οἱ ἄνθρωποι - ἐς ὀλγωρίαν ἐτρέποντο καὶ ἱερῶν καὶ ὁσίων. Lucretius expressit VI. 1274. Nec iam religio, Divum nec numina magni Pendebantur; enim praesens dolor exsuperabat: nec mirum; nam et in tali calamitate Νοεὶ τὰ τῶν θεῶν, οὐδὲ τιμᾶσθαι θέλει. VALCK.

27. διαλιπὼν εἴκοσι ἡμέρας) Haud scio an διαλείπειν msstorum edito posterius sit: quae consequuntur illi favent. Hoc certius, κατὰ τὰς Χαλδαίων Scriptoris fuisse. Quid enim Chalcidenses ad Babylonem? Adfines Babylo-niis Chaldaei, hinc portae nomen. Fons erroris ex libriorum, Χαλκιδίαις et Χαλδαίους permiscantium, turpi licentia; qua de querelae Rutgers. Var. V. 6., Voss. ad Catull. p. 210., Alberti in Hesych. Βούδιος, Küster. ad Iamblich. Vit. Pythag. p. 128., tum in Diodor. T. I. p. 664. Optime eorum lapsus Casaubonus, Pavius, Reiskius adnotarunt. WESS.

39. τὰ δὲ ποιεῖν) Quorsum τὰδε illud? an ad ipsius αὐτομολίας; verum eius in consortionem Persae non venerunt. Scripsisse τὰ δεῖ arbitror, aut cum Abreschio τὰ δὲ ποιεῖν, quae ut fiant, res requiret. Sic bene Zopyri oratio pergit, et unius est mutatio aut accessio litterae. Formulam illustrat Hemsterhus. ad Luciani Timon. cap. 43. WESS. — In nostra Var. Lect. ad h. l. pro „commenda-“, verat Valck. “scribi debuerat „commendaverat Wess. „cum Valck.“ S.

Ibid. τὰ δὲ ποιεῖν) Hic unicam saltem liceat adiicere lineolam, ut legatur τὰ δεῖ ποιεῖν. τὸ δ' ἐνθῦτον ἐμοὶ τε καὶ Πέρσῃσι μελήσει τὰ δεῖ ποιεῖν. VALCK.

CAP. CLVI. 1. ἐπιστρεφόμενος, ὡς δὲ etc.) Postrema vocula notat scilicet; viris doctis saepe neglecta fraudi fuit. Veterum interpreti attendendum est et ad minutissimas fibrillas, quippe quae suam singulae vim indant orationis membris. De Zopyro Polyaeus VII. 12. ἦκεν αὐτόμολος, ὡς ταῦτα δὲ ὑπὸ Δαρείου παθὼν. VALCK.

2. ὄρεόντες cur redierit, dictum II. 148. WESS.

4. ὀλίγον τι παρακλίναντες) Portae valvarum alteram aliquantulum aperientes; ut adulterae in Comici Eip. 981. καὶ γὰρ ἐκείναι παρακλίνασαι - - παρακύντουσι. Solet hoc et ἀνακλίνειν, Poëtae Iliad. ε. 752. exemplo, in foribus patefaciendis versari, ut in Vit. Hom. c. 33. Mox [l. 8.] τὰ κινὰ τῶν

Βαβυλωνίων, magistratus, Valla; curiam Portus, exiguo discrimine. Senatus populusque Babyloniorum innuitur. WESS.

8. ἐπ' αὐτὰ) Scribi malim, καταστάς δὲ ἐς αὐτὰ, id est ἐς μέσον αὐτῶν, stans in concilio vel curia Babyloniorum. Dicuntur enim deduxisse Zopyrum ἐπὶ τὰ κοινὰ τῶν Βαβυλωνίων. Ciceroni sic usurpantur commune Milyadum, commune Siciliae etc. ut Graecis τὸ κοινὸν τῶν Ἀρκάδων, τῶν Θισσαλῶν etc. commune concilium Asiae, Gellio Noct. Att. II. 6. Commune Graeciae concilium, τὸ κοινὸν συνέδριον τῶν Ἑλλήνων, αἱ Amphictyonum concilio probe distinguendum, variis fuit in urbibus, dum pro re communi bella gerebant. Recentioris est aevi illud nobile συνέδριον Ἀχαϊκόν, et τὸ Αἰτωλικόν. Rarius est in talibus κοινὸν βουλευτήριον, quod habet Demosthen. p. 151. et 152. Secundum Herod. I. 170. prudentis consilii Thales fuit Ionibus auctor, quo suadebat, ut Iones constituerent ἐν βουλευτήριον. VALCK. — Ut hic καταστάς ἐπ' αὐτὰ, scil. τὰ κοινὰ, simillima ratione VIII. 79. 5. αἰτ' ὅστας ἐπὶ τὸ συνέδριον. Nempe ὅστας et καταστάς non solum significant stans, sed et constitutus, productus, introductus; ἐπὶ vero est ex adverso, contra, coram. Conf. ad IV. 72, 25. notata. S.

CAP. CLVII. [14. ἐπιτεξάμενος τῶν Βαβυλωνίων) Intelligence ὅσους ἐχρην, ὅσους ἐβούλετο, aut tale quidpiam, S.]

17. εἶχον ἐν στόμασι αἰνέοντες) Ultimum noli redundans arbitrari. Miltiadem, Paro reducem, ἔσχον ἐν στόμασι Athenienses, non utique laudantes, lib. VI. c. 156. Ἐγκειμένους ἡμέρας [l. 18.] alii explicent. Sequor quod mssti liberaliter offerunt neque scriptori displicet. WESS.

20. πάντα δὲ ἣν ἐν τοῖσι etc.) Dictionem istam uberri-
me docti viri Des. Heraldus in Martial. lib. I. Epigr. 69., Berglerus ad Alciphron. lib. II. p. 236. et illorum copiis adiutus Io. Iac. Wetsten. in S. Paulli I. ad Corinth. xv, 26. explanarunt. [Praepositionem ἐν, quam quidem nullo incommodo tenent libri omnes, abesse maluit Valck. ad VII. 156. conf. Herman. ad Viger. Adn. 95. num. x.] Στρατάρχης munitus Herodoti est praesidio lib. VIII. 44. Mediceo nihil illic novante, tum Aeschylī ap. Athen. I. pag. 11. καὶ ταξιάρχης, καὶ στρατάρχης, καὶ λόχους Ἐταξα, (optime postrema Valcken. ad Phoeniss. vs. 549.) et Philonis Iud. contr. Flacc. pag. 981. Pindarus Isthm. Od. V.

30. στραταρχον habet et στραταρχίας Philo in Fragm. T. II. pag. 644. Στρατιάρχην tamen maluit *Basilius Seleuc.* Mirac. S. Theclae lib. II. 4. Diversior vocabuli origo hanc peperit variationem. WESS.

CAP. CLIX. 4. ἐποίησε τοῦτων οὐδέτερον) *Berosus*, *Cyrum* τὰ ἔξω τῆς πόλεως τείχη κατασκάψαι ap. *Ioseph.* c. Apion. I. c. 20. affirmans, in errore haerebit, si τείχη moenia, quae urbem incingebant stupendi operis, signavit. Possunt alioqui τείχη τὰ ἔξω τῆς πόλεως, arces extra urbem munitiores, iussu Cyri disiectas, indicare. Ex *Xenophonte* et *Herodoto* adparet, Babylonios victoris Cyri clementiae debuisse multa; acerbiorem, ob rebelliois consilium, expertos esse *Darium*, paullatimque urbem, sed lento gradu, devenisse in perniciem, toties divino impulsu ab *Esaiâ*, *Ieremia* et Prophetarum aliis, in oraculis propositam. Erudita sunt et digna cognitu *Cl. Camp. Vitringae* observata in *Iesaiâ* c. XIII, 19. p. 419. WESS.

12. γυναῖκας εἰς Βαβυλῶνα κατιστάναι) Quod si usus τὴν γυναῖκα poneret, quemadmodum τὴν ἵππον pro equitatu, in *Florent.* et aliorum scripturam ire fortasse possem: at is deficit. Haud vero scio, an prorsus inconcinnum *Arch.* ὥστε πέντε μυριάδες τὸ κεφαλ. sit. Solent enim ita: *Lysias* Or. Parent. c. 7. *Xerxes* ἔστι τις πέντε μυριάδας στρατιῶν. *Simile Iosephi Bell. Iud.* IV. XI, 3. πᾶσα δὲ στρατιὰ μυριάδες τριῖς ἀνδρῶν: nec discrepat *Epist. ad Hebr.* c. XII, 22. ἀλλὰ προσεληλύθατε -- καὶ μυριάσιν ἀγγέλων πανηγύρει: ubi μυριάδων qui legunt, ut *Spencerus* in *Origine*, caussa cadunt. Vid. lib. VII. contr. *Cels.* p. 714. et lib. IV. περὶ Ἀρχ. p. 183. WESS. — Non solum non inconcinnum, sed propemodum unice veram mihi videri illam codicis *Arch.* scripturam, in *Var. Lect.* significavi. S.

CAP. CLX. 6. γνώμην τήνδε) Dictum celebre et praeclarum, sed varie habitum. *Polyaenus* lib. VII. 12. consentit *Nostro.* *Plutarchus* *Apophthegm.* p. 173. ἱκατὸν Βαβυλῶνας, *Lucianus* *Iov. Trag.* c. 53. μυρίας: totidem *Codex* *Proverbior.* *Vaticanus* apud *Schottum* ad *Zenob.* Cent. IV. 9. Ita crevit eundo. WESS.

Ibid. γνώμην τήνδε) Veri nominis Rege dignam sententiam ad mentem expressit *Herodoti* *Polyaenus* VII. 12. ubi capta *Babylone* *Darius* ἐκεῖνο δὴ τὸ λυμπρὸν ἐφθίγγετο· ἀλλ'

οὐδὲ εἰκοσι Βαβυλωνίους ἔχουσιν ἐβουλόμην αὐτὸν, εἰς ὅτε ὄρῃν τοιαῦτα παθόντα Ζώπυρον. Comici licentiā Iupiter in fine Iovis Trag. Luciani T. II. p. 701. egregium illud de Zopyro Darii dictum collaudans, Talem, inquit, ego quoque mallem unum habere defensorem, qualis est Damis, ἡ μυρίας μοι Βαβυλωνίους ὑπάρχειν. Quae de diversis dicta legerat Dariis Plutarchus, ut opinor, olim eodem in loco adnotata, postea veluti de uno eodemque Zopyro prolata, (hinc saepius erravit:) deposuit in Apophthegm. p. 173. A. Illud de granis mali granati, quot numero Megabyzos, sive milites egregios atque imperatores, sibi Darius optabat, reperitur apud Herod. IV. 143. Tot Zopyros, sive viros consilio praestantes, non desiderasset Darius. VALCK.

13. δὲ ἐν Αἰγύπτῳ etc.) Sub Olymp. LXXX., regis Artaxerxis tempore; quod Thucyd. lib. I. 109. et Diodorus lib. XI. c. 74. et 76. docent. Idem Megabyzus Polym. c. 82. inter Xerxis duces. Filius Zopyrus Xerxe rege virili erat aetate lib. IV. 43. Fugisse Athenas, damnata Artaxerxis obedientia, non multis ab Atheniensium in Aegypto clade et inpetrata abeundi a Megabyzo venia annis videtur: hinc illi cum Atheniensibus amicitiae consociatio. Lege Ctesiam, Excerpt. c. 42. WESS.

ADNOTATIONES

AD

HERODOTI LIBRUM QUARTUM.

CAP. I. [Lin. 1 seq. ἐγίνετο ἐπὶ Σκύθας αὐτοῦ Δαρίου ἑλκεῖς) Vulgatum olim αὐτοῦ *Valla* non expressit: ipse *Darius* posuit *Gronov.* similiterque *Larcher*, *Darius marcha en personne*. At ipse etiam ad oppugnandam Babylonem erat profectus: quare dirimendam illam vocem esse iudicavi. Aliam nunc iterum expeditionem suscepit, nempe in Scythas; quam iam olim animo agitaverat. S.]

6. ὑπῆρξαν ἀδικίης) Docte et large hoc de genere *Valcken.* ad *Phoeniss.* Tragicis p. 533. Verba Historici ex interpositis pluribus videntur turbatiora, considerata aptandaque ὑπῆρξαν ἀδικίης, καταπαύσαντες τῆς ἀρχῆς Μήδους, ut structura procedat. Rem lib. I. 103. et 105. exposuit. *WESS.*

16. ἐφοίτεον παρὰ τοὺς δούλους) Longa exspectatione virorum fessae -- servis ad custodiam pecorum relictis nubunt: *Iustinus* II. 5. Sicuti mulieres παρὰ ἀνδρας, sic viri φοιτᾶν dicuntur *Herodoto* παρὰ γυναῖκας. Huius generis collegit *Herodotea Clar. Gronov.* ad p. 130, 5. [Vide Adnot. ad II. 115, 18.] Quae hinc tamen distent, similia quaedam leguntur apud alios: *Ischomachus* apud *Xenoph.* *Oecon.* p. 487, 17. *Uxor*, inquit, viz annos nata quindecim ἦλθε πρὸς ἐμὴ. Irata marito Iuno noluit φοιτᾶν εἰς τὸ αὐτὸ, ut scribit *Plutarch.* *Eusebii Praep.* III. p. 85. D. *Pausan.* X. p. 868. γυναικῶν ἐπόσαις ἐς τὸ αὐτὸ Ἡρακλῆα ἀφικνίσθαι λέγουσιν. *VALCK.*

CAP. II. 1. Τοὺς δὲ δούλους -- πάντας τυφλοῦσι) Grammatici *Aristophanis* μολγούς interpretantur τυφλοὺς, finguntque Scythicam ex *Herodoto* nationem, his eius verbis ad *Equit.* vs. 957. abusi. *Plutarchus* alludit T. II. p. 440. A. ἐκεῖνοι μὲν γὰρ, (Scythae,) ὥς φησιν Ἡρόδοτος, τοὺς οἰκίτας ἐκτυ-

φλεῦσιν, ὅπως παραδῶσιν αὐτοῖς: quorum ultima sine dubio sunt corrupta. Guil. Canterus Nov. Lect. lib. IV. 25. ὅπως παραμένωσιν aut ὅπως γάλα δονῶσιν reponit: posterius a Turnebo probatum non mihi iniustum videtur, si quidem ita [apud Nostrum] post pauca. WESS.

7. Φυσσεωμένιας) Scribi malim, Φυσσεωμένης τῆς Ἰππου, ex Athen. IX. p. 399. c. ob vocem οὐθαῖ haec citante. Leopardus adtigit Em. VI. c. 20. Proxima, mihi quidem satis obscura, respicit Plutarch. T. II. p. 440. A. 'Ο μὲν τῶν ἄλλων ὑποκείμενων τεχνῶν μάθησιν, ἀρετῆς δὲ ἀναιρῶν, τοῦναντίον ἔοικε τοῖς Σκύθαις ποιεῖν' ἐκείνοι μὲν γάρ, ὥς Φησὶν Ἡρόδοτος, τοὺς βικέτας ἐκφυλοῦσιν, ὅπως παραδῶσιν αὐτοῖς. Quae prostant in Plut. diversae lectiones, Turnebi sunt et Vulcobii pleraeque coniecturae; hic melior illa videtur G. Canteri Nov. Lect. IV. c. 25. corrigentis, ὅπως παραμένωσιν αὐτοῖς. VALCK. — Eandem apud Plutarchum emendationem probavit Wytenbach, eumque laudans Hutten, T. IX. p. 389. De scriptura, quam ex Athenaeo laudavit Valck. vide quae in Var. Lect. monuimus; et adi, si vacat, Animadverss. nostras ad Athen. T. V. p. 209. Quod de genitalibus equarum sufflari solitis, quo facilius lac emulgeri patiantur, narrat Scriptor, simile quid in australi Africae promontorio vaccis fieri, quae, postquam ademptus illis vitulus est, lac dare recusant, narrat Kolb in Capite Bonae Spei hodierno, (Norimberg. 1719.) p. 460. S.

9. περιστίζαντες κατὰ τὰ ἀγγήια τοὺς τυφλοὺς) In diversissima describentium opinione, περιστήσαντες, inventum ab H. Stephano ex mssis, omnium planissimum: ad mulcralia coecos collocantes. Tale alia in re lib. II. 121. καὶ ταύτας περὶ τὰ ἀγγήια, ἐν τοῖσι τὰ χεῖματ' ἐνῆν, στήσαι. Aldinum περιστήσαντες et aliorum περιστίζαντες idem, sed confusis pro more vocalibus. Qui prius circumpositos verterunt, in errore haeserunt; aliud requiritur, et περιστήσω dubiae est sanitatis. Περιστίξαντες Gronovius varie explicat: conpungentes ad vasa non intelligo. Valere si debet, non aliud fuerit ac περικυλῶσαντες, circumdantes et collocantes, et quidem ex περιστήχιν ob Hesychium. [Nisi pro περιστίζαι apud Hesych. et Suid. περιστίζαι legendum: ut cum Klüstero doctus Hesychii editor suspicatus est.] Iuvat ad speciem περιστίζαι καὶ τούτῳ τὸ τεῖχος lib. IV. 202. Reiskius ex π-

περιζῶν arcessit, in orbem ponendi notione, originatione usus et exemplis, mihi admodum dubiis, ad Imp. Constantini Porphyrog. Cerimon. p. 150. WESS. — Iterum idem REISKIUS in Animadvv. editis ad hunc locum: „περιστίζαντες, ait, idem est atque περιστήσαντες, ut in Notis ad „Constantini Cephalae Anthologiam p. 274. demonstravi.“ S.

14. οὐ γὰρ αῖρόται εἰσὶ, ἀλλὰ νομάδες) Quid hic adeo sibi velint ista, nondum exputo; nam fuerunt et secundum Herodotum Scythae Ἀροτήρες dicti, et saepe distinguuntur Scythae Νομάδες, et Γιωργοί. VALCK. — Nempe nonnisi nomades (i. e. pastores) Scythae excaecant servos: agro colendo caeci parum habiles erant futuri. S.

CAP. III. 8. ἀντικατιζόμενοι) Quoniam infestiores experitur Aldinum ἀντικατιζόμενοι plures, etsi ex ἰζῶ propagari potuerit, et similis haud pauca formae exstent in Musis, illud ex Vind. praetuli, recursurum lib. V. 1. Ἀντικατιζόμενοι ex Medic. futuri potestate non quadrat. Alii ἀντίαι ἰζόντο τοῖς κατιούσι lib. VI. 77. IX. 26. De fossa, qua regionis aditum servi intersepserunt, nonnulla Ampl. Bouherius Diss. Herodot c. 6. minus accurata. [item Vossius ad Melam p. 803.] Vide huius libri c. 20. et 28. et Imp. Constantinum Porphyrog. qui terra oppletam suo fuisse tempore testatur, de Administr. Imper. c. 42. WESS. — In nostra Var. Lect. perperam „ἀντικατιζόμενοι Ald.“ positum video, quum oportuisset „ἀντικατιζόμενοι Ald.“ S.

15. λαβόντα δὲ ἑκαστον τοῦ ἵππου etc.) Polyaenum et Iustinum non sollicito. Culte Claudianus in Eutrop. lib. I. vs. 506. — non est iaculis hastisque petendus Consucia succumbent audito verbere terga, Ut Scythia etc. ubi bene Claverius. Similes Turxanthi in rebelles minae ap. Menandrum Eclog. Legat. p. 137. Ed. Hoesch. εἴγε τὴν κατ' ἐμὲ ἱκπεῖαν ἱσαρθέησουσι μάστιγα ὡς αὐτοὺς ἱκπεμθεῖσαν, εἰς τὰ κατώτατα φεύξονται τῆς γῆς. Sic ea scribenda ex monitu magni Valezii. WESS.

18. μάστιγας ἀντὶ ὄπλων) Eustath. haec respicit ad Dionys. vs. 364. Nostri vestigia sequutus est Trogus; Iustin. II. 5. Admonentur Scythae -- verbera in aciem non tela adferenda, omissoque ferro, virgas ac flagella ceteraque servilis metus paranda instrumenta. Probato (Ταῦτα ἀκούσαντες οἱ Σκύθαι ἐποίησαν

ἐπιτετα: Herod.) omnes consilio, instructi sicut praeceptum erat, - inopinantibus verbera intentant. Sed Herodoti Scythae [c. 5, 1. et 7, 4.] fatebantur, νεώτερον ἀπάντες ἐθέλον εἶναι τὸ σφέτερον: secundum Iustin. II. c. 1. inter Scythas atque Aegyptios de generis fuit vetustate contentio. VALCK.

CAP. V. 1. Ὡς δὲ Σκύθαι λέγουσι) Emendabat Cor. de Pauw Oὐ δὲ Σκύθαι, oblitus Herodoteae consuetudinis, copiose a Porto in Ὡς Lex. Ion., ne Stephanum de Dialect. p. 158. advocem, declarata. [conf. Adn. ad I. 58, 7. et ad III. 56, 5.] Numerant Scythae a Targitao, primo nationis suae rege, mille annos ad Darii expeditionem c. 7. Illa anno Per. Iul. 4206. congruit. Consequitur, ut gentis in Israëlitarum ex Aegypto abitum primordia incurrant circiter. WESS.

8. Λιπρόξαῖν) Sit-ne hoc an Νιτόξαῖν [aut Λιπρόξαῖν] verius, dicere non habeo: barbara mihi, forsitan et alii sunt. Prorsus autem credibile fit, Colaxem Scytham Valer. Flaccum lib. VI. 48. hinc adscivisse, uti et Vossio visum: Μὲν ἐς γῆν τὴν Σκυθ. [lin. 12.] non male schedae veteres. [Nempe sic Arch. et Vind. quod in Var. Lect. adnotare neglexi.] Memini antea ostendere, Scriptorem in similibus hunc morem plerumque sequi. Conf. c. 8. et 99. WESS.

16. τὸν χρυσὸν ἀπώσασθαι) Nimium hoc videtur. Schedarum ἀπαλλάττεσθαι non displiceret, modo καιόμενον τοῦ χρυσοῦ scripsissent. Certius manet, κατασβῆναι Herodoti fuisse. Aurea illa ποιήματα, coelo lapsa, adeuntibus regiis iuvenibus ardoris speciem prae buerunt et flammae: prodigio percussi abeunt: tertio accedenti cessat flamma, exstinguiturque. Haec clara. Καταστῆναι si velis, oportet liquefacta diffluxerint prius: ubi tum aratri, iugi, securis, phialae figura? WESS.

Ibid. τοὺς μὲν δὲ καιόμενον τὸν χρυσὸν ἀπώσασθαι) ἀπαλλάττεσθαι codd. mssti, teste Galeo; Valla: ambobus ab ardenti auro summotis: legisse videtur Valla, scripsisse autem Herod. τοὺς μὲν δὲ καιόμενον τοῦ χρυσοῦ ἀπαλλάττεσθαι: et mox, τρίτῳ δὲ, τῷ νεώτερω, ἐπιθόντι κατασβῆναι. VALCK. — Mihi ἀπαλλάττεσθαι ex scholio, quod parum aptum erat huic loco, natum, minimeque sollicitanda videtur vulgata scriptura. Etiam Valla ἀπώσασθαι legisse, et structuram verborum recte in hunc modum accepisse videtur, ut τὸν χρυ-

τὸν καίόμενον intelligeret esse subiectum (quod vocamus) orationis: nempe, aurum ardens illos submovit, repulit, absterruit; accedente vero tertio extinctum erat. Reiskius τοὺς μὴ δὴ καίόμενον τὸν χρυσὸν ἀπώσασθαι legendum coniecerat. S.

CAP. VI. 5. τοὺς βασιλῆας) Ingeniose Io. le Febvre corrigebat τοῦ βασιλῆος. Dixerat Herod. ἀπὸ μὲν δὲ Λευκοῦ καὶ γονόναι τούτους τῶν Σκυθῶν, οἱ Αὐχάται γένος καλέονται: ἃ medio fratrum ortos, οἱ Κατίαιοί τε καὶ Τράσπιοι καλέονται: tandem addiderat, secundum istam haud aspernandam lectionem, ἀπὸ δὲ τοῦ νεωτέρου αὐτίων, τοῦ βασιλῆος, (Regis videlicet, cui maiores natu fratres ut digniori regiam concesserant dignitatem:) οἱ καλέονται Παραλάται, nempe γονόναι τούτους τῶν Σκυθῶν, οἱ καλ. Παρ. Saepenumero sic loqui solet Noster. VALCK. — Vero est similis, fuisse primitus τοὺς βασιλῆους, regios Scythas, de quibus c. 56. Nam gentis reges non a Colaxaë, sed ab Herculis filio Scythia genus derivarunt, c. 10. Non fugit hoc Cl. de Pauw sollertiam. WESS.

6. Σκολότους) Is. Vossius Σκολοπίτους, ob Iustini II. 4. regium iuvenem Scolopitum; Reiskius Σκότους. Iustini codices in regii iuvenis nomine variant, conspirant Herodoti. Qui Scotos ante Christi natales memorarit, nemo est. Senecae et Flori in Spartiani Hadriano verba qua lite agitentur, quis ignorat? Additur, Σκύθας δὲ Ἑλλήνις οὐνόμασαν, non utique ob tituli Graecam originem, quae nulla: sed quod Graeci, qui in coloniis Ponticis inter eos degebant, cum admirabilem illorum in sagittando industriam et artem cernerent, sagittariosque audirent dici Scythas, id cognominis toti nationi contribuerint. Durat adhuc vocabulum in Scythicae originis linguis, docte a Theoph. Sig. Bayero Diss. de Origine Scyth. T. I. Comment. Acad. Petropol. p. 391. illustratum. WESS.

CAP. VII. 6. θυσίῃσι μεγάλῃσι ἱλασκόμενοι μετέρχονται ἀνὰ πᾶν ἔτος) Scytharum regna tria erant, quorum in maximo fatale aurum sollicite asservabatur: curam reges impendebant ipsi. Singulis tamen annis et festo quidem die ex sacrario efferebatur: id periculum eius ostendit, qui festo die aurum habens sub dio dormiret. Quae si, uti opinor, intendit, μετέρχονται ἀνὰ πᾶν ἔτος, reges arcesunt quotannis, videlicet in suum quisque regnum. Cete-

roqui θυσιῶσι μεγάλας μετέρχονται fuisse satis, uti *ἐπὶ τῇ με-
λιτῇ* μετέρχεται lib. VI. 69. Hesychium iunge in Μετέρχομαι.
WESS. — Hanc viri docti interpretationem secutus est
Larcher. At, quo pacto propter adiectas voces ἀνά πᾶν ἔτος
verbum μετέρχονται debeat arcessendi notione accipi, pro-
fiteor me minime percepisse. Nec apud Hesychium quid-
quam reperitur, quod pro ista militet sententia: nam
Μετέρχομαι ille non aliter interpretatur nisi, *ἰκανῶς ἰκτείνω*
(ni forsā *ἰκανῶς ἰκτείνω* scripsit:) *ἰλασσομαι· ἐπιστέρχομαι*.
Tenui equidem eam sententiam, quam idem Wesselingius
in latina versione ex Gronoviana tenuerat, his verbis ex-
pressam, placantesque magnis sacrificiis adeunt quotannis:
quam in sententiam Valla etiam: placaturque (id aurum)
maioribus hostiis, et aditur quotannis solenniter. Quid sit vero
quod his subiicit Herodotus, de eo qui aurum illud habens
obdormiverit sub dio, mihi haud satis liquet. Istud, *διδόσθαι*
δὲ οἱ διὰ τοῦτο, non eam ob cassam intelligebat Larcher,
quod annum hunc ille non esset transacturus; sed propter
hoc ipsum periculum dari praemium illud ei, qui aurum
hoc recte custodivisset, sibi que cavisset ne sub dio obdor-
miseret. S.

. 14 seq. τὰ δὲ κατ' ὑπερθε πρὸς βορρῇν etc.) Frustra in his
corrigendis sudatur: alius νεμόντων ὑπερβολῶν, nimis officio-
se: alius τῶν ὑπερβορέων τῆς χώρας, etsi de Hyperboreis, ut
infra testificabitur, nihil dicerent Scythae. Deficit nihil
omnino. Nectenda sunt πρὸς βορρῇν ἀνεμὸν τῶν ὑπερβολῶν,
quemadmodum τὰ πρὸς βορρῇν τῆς ἡπείρου, aliaque lib. III.
102. Περὶ καχυμένα explicantur infra c. 31. WESS.

CAP. VIII. [5 seq. Γερρόνια δὲ οἰκίειν, ἔξω τοῦ Πόντου
κατοικημένον, τὴν οἱ Ἕλληνες λέγουσι Ἐρυθρίαν νῆσον). Si vera
ubique scriptura, debuerunt ista verba ἔξω τ. Π. κατοικ.
commatibus utrimque intercipi, sicut a plerisque Edito-
ribus factum. Et in κατοικημένον consentiunt quidem libri,
nisi quod nonnulli Paris. mendose κατοικημένου (non κα-
τοικημένου, ut perperam in nostra Var. Lect. expressum)
praeferunt. At parum commode haec ita posita debent
videri, οἰκίειν - κατοικημένον, habitare - habitantem: vi-
dendumque ne sic scripserit Herodotus, Γερρόνια δὲ οἰκίειν
ἔξω τ. Π. κατοικημένην τὴν οἱ Ἕλληνες etc. Dicunt, Geryo-
nem habitasse insulam illam extra Pontum sitam etc. Quem-

Herodot. T. V. P. II.

M

admodum, ubi de urbe agitur, κατοικηται vel οἰκηται saepe idem valet atque κείται, sita est; (veluti I. 142, 11. coll. cum vs. 10. I. 193, 11. et alibi;) sic insula extra Pontum sita perinde ἔξω τοῦ Πόντου κατοικημένη dici potuerit. S.]

7. τοῖσι ἔξω Ἑρακλ. στηλέων) Inutile ἐπὶ codicum voluntate induxi; feci quoque satis Bouherio et Clerico, viris praeclaris, τοῖσι ἔσω corrigentibus, ad lib. II. 33. [ubi vide quae a Wess. notata sunt.] Erythiae situm longe a Gadibus et Oceano removit Hecataeus, (in Arrian. Ἀναβ. II. 16.) Scylax et Aristoteles ob Epigramma, vitiosum admodum et variantibus coniecturis vexatum a Salmasio, Is. Vossio, Bouherio, cuius super eo Epistola in illustr. Scipion. Maffei Gall. Antiq. p. 162. In Oceano iteratur error lib. II. c. 23. WESS. — Vide Vossium ad Melam, III. 6. p. 809 seq. S. Ibid. τοῖσι ἔξω ἐπὶ Ἑρακλ. στηλ.) Equidem illud ἐπὶ librario contribuerim, cuius oculus describentis aberravit ad vicina. Forsan quis Codex scriptus voce carebit, quae mea sententia hac in sede ferri nequit. Recte quoque Valla dederat: Gades, quae sunt extra columnas Herculis in Oceano. Ne scilicet egregium illud omitteretur, corrector voculam ad his interiecit. [Nempe extra ad columnas posuit Gronov. in versione lat.] Non insulae duntaxat extra fretum Herculeum sitae, sed terra quoque continens Europae et Africae, quae hoc freto magis versus Occidentem vergeret, fuisse dicuntur extra columnas Herculis; etiam Herodoto ἔξω Ἑρακληίων στηλέων: quales Cynesii Celtaeque lib. II. c. 33. ubi notat Wess. Memorat Herodot. IV. 196. Λιβύης χώρὸν τε καὶ ἀνθρώπους ἔξω Ἑρακλείων στηλέων κατοικημένους. Insulam Κέρην ἔξω οὖσαν τῶν Ἑρακλείων στηλῶν dixerat Palaeph. π. Ἀπιστ. c. 32. emendatus ad Diodori Sic. T. I. p. 222. Idem saepe dicitur de Tartesso, etiam in Append. Vatic. I. Prov. 36. Conf. Herod. IV. 152. Praebent id ipsum formae loquendi proverbiales, Isocrat. Panathen. p. 285. et Aristid. in Aegypt. T. III. p. 597. πῶς οὐκ ἀληθῶς ἔξω στηλῶν καὶ Γαδείρων φήσει τις ἐπισκώπτων εἶναι σοι τὸν νοῦν; Extra orbem terrarum circumfusam Oceano insulam Gades dicebat P. Scipio Livii XXVIII. 32. Herodotus Ἐρύθειαν, quam Geryones scilicet incoluerit, insulam fuisse scribit πρὸς Ἰνδοίροις τοῖσι ἔξω Ἑρακληίων στηλέων ἐπὶ τῷ Ὠκεανῷ. De Erythia, Gadibus, et vera Geryonis in Epiro sede, cuius eximias boves Hercules

abegerit Graecus, a Phoenicio, qui columnas erexit, diversissimus, pro eruditione sua Sam. egit *Bochartus* Geogr. Sacr. Part. II. lib. I. c. 34. VALCK.

12. καταλαβὴν γὰρ αὐτὸν) Prout in versione *Valla* collocavit, vir Doctus ad ordinis ista nativi necessitatem redacta voluit. Dissidet ab huius iudicio *Herodotus*, qui centies minimum ex isto naturali situ verba distraxit, seu ut illa confusa rerum accommodaret perturbationi, sive ut suo singula loco posita gratius aures acciderent; ut adeo mirum sit, qui *Herodotum* triverint ista talia velle mutata. Ubi *Longino* Sect. 22. §. 1. Ὅτι ἄριστον εἶναι λέγειν ἢ νοῆσαι ἐκ τοῦ κατ' ἀκολουθίαν κεκινημένη τάξις, καὶ οἷον εἰ χαρακτηριστὴρ ἐναγωνίου πάθους ἀληθείστατος, verborum ordinis commutati primum ponit exemplum *Herodotea* *Phocaeensis* *Dionysii* verba e lib. VI. c. 11. Quae consuetudo scribendi more sequi debebat, ratio *Herodoto* sic saepissime reliquis praemittitur. VALCK.

CAP. IX. 5. Ἐχιδνὰν διφύα) *Eustathius* ad *Periegesin* [vs. 310.] non nominat διφύα, adquiescens in μίσηπαθίνῃ Ἐχιδνᾷ: [μυγίς ἐχιδνῇ μίσηπαθ. scribit *Eustath.* non ἐχιδνῇ. De accentu cf. *Var. Lect.*] scripti Codices mordicus istud tenent omnes, *Herodotea* abundantiae congruens. Tale *Libanii* de *Chirone*, *Achillis* nutritore, καὶ κενταύρου σῶμα διφύς καὶ τροφία μίξάνθρωπον καὶ τροφὴν ἰξυγγυμένον, in *Basilico* T. II. p. 108. Pertinet huc ex marmore *Farnesiano* apud *Donium* *Class.* I. p. 34. ΟΥΤΩ ΔΕ, Hercules, ΕΠΙ ΣΚΥΘΙΑΝ ΔΙΑΒΑΣ ΑΡΑ . . . ΜΑΧΑΙ ΕΝΙΚΑΣΕ ΤΑ ΔΕ ΘΥΓΑΤΡΙ ΑΥΤΟΥ ΣΥΤΤΕΝΟΜΕΝΟΣ ΕΧΙΔΝΑ ΤΙΟΥΣ ΑΓΑΘΥΡΕΟΝ ΕΘΕΤΟ ΚΑΙ ΣΚΥΘΑΝ. Sic scribenda, quae a *Sponio*, *Donio*, *Muratorio* mendose publicata. In plerisque utor consensu magni viri *Th. Reinesii*, *Inscript. Cl.* IV. 12. p. 349. et quod nunc conperio, *Ed. Corsini*, cuius eruditus in *Lapidem* commentarius exstat. Quod ille autem mancum ΑΡΑ . . . aut, ut in *Blanchini* schedis, ΑΡΑΣΑΤ . . . ΑΓΑΘΥΡΕΟΝ pingit, non laudo. Quis docuit *Echidnae* patrem fuisse *Agathyrsum*? Latet verum regis nomen; cetera de *Echidna*, *Agathyrso* et *Scytha*, eius et *Herculis* filiis, ab *Herodoto* abesse non debuerunt. WESS.

Ibid. Ἐχιδνὰν διφύα) Coniecturam nonnemini, [is fuerat ipse *Valckenarius*, ad *Euripid.* *Phoeniss.* vs. 1030.]

vocem διφύα proscribentis, Eustathio praetermissam ad Dionys. vs. 310. suo iure reiecit Wesseling. in Diss. Herod. pag. 25. Et certe Sphingis memor eruditulus μιξοπαρθενον aequae addere potuerat ad Herodotea; εὔρην ἐν ἀντρῷ τινα Ἐχιδνάν (cur non ἐχιδνὴν scriberetur aut Ἐχιδνήν?) διφύα, τῆς τὰ μὲν ἄνω ἀπὸ τῶν γλουτίων εἶναι γυναικός, τὰ δὲ ἔνερθεν, ὄφιός. Cecropem ad eandem rationem crediderunt dictum διφύῃ: atque equis commissos permixtosque Centauros, Διφύῃ τ' ἄμικτον ἱπποβάμονα στρατὸν, Soph. Trach. 1110. Herodoteae memor fabulae Diodorus filio patrem supponit lib. II. 43. μυθολογοῦσι Σκύθαι γηγενὴ παρ' αὐτοῖς γενέσθαι παρθένον, ταύτην δ' ἔχειν τὰ μὲν ἄνω μέρη τοῦ σώματος μέχρι τῆς ζώνης γυναικεῖα· τὰ δὲ κατώτερα ἐχιδνῆς· ταύτη δὲ Δία μιν γέντα γεννῆσαι παῖδα Σκύθην ὀνομα. Mela II. 1. Basilidis ab Hercule et Echidna generis principia sunt. Herodotus c. 10. a Scytha Herculis filio γενέσθαι αὐτὸς αὐτῇ βασιλῆας γινόμενους Σκυθίων. Plus semel οἱ καλεόμενοι Βασιλῆοι Σκύθαι memorantur. VALCK. — Quod ἐχιδνὴν potius, quam ἔχιδνάν, scribendum Vir doctissimus censuit; non recordatus erat, puto, etiam θάλασσαν et γέφυραν, et similia, dicere Nostrum, non θαλάσσην aut γεφύρην. S.

17. ἐπιὰν γένωνται τρέφεις) Homeri κῦμα τρέφει tractans Eustath. in Od. γ'. p. 128, 17. attulit et Herodotea. Τρέφεις in istis redduntur τέλειοι ἄνδρες: ipse mox Herod. interpretatur, ἐπιὰν ἀνδραθίντας ἶδαι τοὺς παῖδας. Platonis est in Menex. T. II. p. 249. Α. ἐπιδαὶν εἰς ἀνδρὸς τίλος ἴωσιν. Bionis Eid. II. 14. ἦν δ' ἀνέρος εἰς μίτρον ἔλθης. Herodoteum propius accedit Μωσῆς μέγας γινόμενος, Ep. ad Hebr. xi, 24. μέγας ὢν in Aristoph. Nub. 69. Andocidis p. 16, 38. Τρέφεις est μέγας et παχύς. Hesych.: Τροφιοῦται, παχύνεται. Τρέφειν proprie notabat comprimere, condensare; caseus, lac condensatum et pressum, τροφαλῆς. γάλα τρεφόμενον τυρόν ἐργάζεσθαι κάλλιστον, scribit Aelian. Nat. An. XVI. 32. Theocrit. XXV. 106. τρέφει σίονα τυρόν. In Galeni gloss. Τρέφεις redditur εὐτροφος, παχύς: apud Hesych. εὐ τεθραμμένος. Nostro loco Τρέφεις sunt ἀνατεθραμμένοι. VALCK.

24. κατὰ τὰδε ζωννύμενον) Viri docti, quibus ζωστήρι τῷδε ὥδε καταζών. blandiebatur, hoc in posterum praeferent. Non dissimile se dabit c. 76. huius Musae. Omnia hic Hercules διπτικῶς, tum in arcu, tum balteo. Porro dedecus editorum priorum ἐντερίλλομαι deteresi. WESS.

CAP. X. 9. τῆς ἐπιστολῆς μιν.) Suum recipit. ἔλαγε δὲ ταῦτα ἐκ ἐπιστολῆς τῆς Δημαρχίου lib. VI. 50. Sophocles Aiac. 793. Πίμπει με σοὶ φέροντα τάς γ' ἐπιστολάς Τυῆρος Φυλάσσειν. Iterum Trachin. vs. 500. ὡς λόγων τ' ἐπιστολάς Φέρης. Alia consulto ob copias Stanleii ad Aeschyli Prometh. principium missa facio. WESS.

18. τὸ δὴ μοῦνον μηχανήσασθαι etc.) Schedarum vestigia premo; ac vicem Stephani, iniuria taxati, doleo. Mira Codices conspiratione τὸ repraesentant, et illi ex restituto dica nascetur? Cl. viri de his iudicium respice et mirare. Mihi Vallae Latina conmoda erunt, modo μοῦνον semineo genere, ut in scriptis lib. VII. 225. [VII. 224, 14.] putetur. Τὸ δὴ, id, quod supra deposuit, matrem solam Scythae F. parasse atque excogitasse. WESS. — Adverbium fuerit μόνον, non foeminei generis nomen adiectivum. Nec VII. 224, 14. μόνου, quod ibi masti dedere, foeminei generis est, sed ad τέκνου legitime refertur. S.

CAP. XI. 3. πιασθίντας) Hanc ego formam [quae olim hic obtinuerat] si hic et alibi Codices adfirmarent, altera non mutarem: Attice quidem πιάζειν, Dorice per α scribebatur et Ionice. τράπειν, στράφειν, τάρμνειν, Dorica non tantum sunt, sed et Ionica. VALCK. — Damnat h. l. formam istam proborum quorumque codicum consensus, nec alibi eadem usquam apud Nostrum recurrit. S.

[4. διαβάιντες ποταμὸν Ἀράξια) Araxen fluvium h. l. vix alium intelligi posse, quam eum qui aliàs nomine Rha et Wolga celebratur, in Adnot. ad I. 202. p. 202. significavi. S.]

11. ὡς ἀπαλλάσσεσθαι πρῆγμα εἶη. μὴδὲ πρὸς πολλοὺς δέομενον κινδυνεύειν) πρῆγμα εἶη, opus ac utile fore. Sic lib. I. 79. εὕρισκε πρῆγμα οἱ εἶναι ἐλαύνειν: et VII. 12. πάγχυ εὕρισκέ οἱ οὐ πρῆγμα εἶναι στρατεύεσθαι. Sequentia noluit intacta Abreschius Diluc. Thucyd. p. 488. cui πρῆγμα εἶναι et δέομενον idem. Herodoto δέομενος est rogicans lib. IX. 110. et saepe aliàs. Gronovii emendatio longe abit, et criminationem habet in inmerentem Stephanum atrocem. Scripsi ex ea librorum discordia, quod plurium nititur consensu, in verborum sententia haesitans. Quod si δέομενον aut δέομενα exsularet; nihil moraretur. Videlicet abeundum esse, neque contra plures periclitandum. At vetant membranae. Ergo-ne διαμένειν

formandum, ut ex superiore δήμου pendeat, aut δεόμενον cum Reiskio? Fieri potest: nam ad absolutam non temere structuram vergo. Verum haec doctiores viderint. WESS. — Non videtur sollicitandum δεόμενον: quin potius complere hoc verbum dictionem ellipticam videtur, qua locis a Wess. citatis et I. 207, 9. utitur Herodotus. Quando enim πρῆγμα ἔστι sequente infinitivo significat opus et utile est hoc facere, vix alia ratione obtinere hanc vim dictio illa potest, nisi subintelligendo πρῆγμα ἔστι δεόμενον, res indiget, res postulat, ut hoc fiat. Ita scripturam codicum tenendo, non indigebit hic locus speciosa alioqui Valckenarii emendatione. S.

Ibid. μηδὲ πρὸ πολλοῦ δεόμενα κινδ.) Procul dubio mendosa variis sunt coniecturis tentata; quibus nova succedat, non illa quidem verax, fortasse tamen ad veritatis investigationem profutura: nemo diffitebitur, opinor, ἀπαλλάσσεσθαι πῆγμα εἶη, μηδὲ πρὸς πολλοὺς οὐδὲν [invito viro docto excidisse vox οὐδὲν videtur, cui ob praecedens μηδὲ vix erat hic locus:] δέον μένοντας κινδυνεύειν, ita rem esse comparatam, ut optimum videretur excedere regione, neque manendo atque adversus exercitum numerosum pugnando frustra se obicere periculo. VALCK. — Vide superiorem Adnotationem. S.

19. κακὰ ἐπίδοξα) Laurentii mala evidentia peccant. Futura sunt, quaeque expectantur. Antiphon, Ἐξαπολογ. p. 120. ἐκ γὰρ τῶν μεταβολῶν ἐπίδοξος ἢ δυσπραγία. Lycurgus c. Leocrat. p. 148. μήτε ἐν τοῖς μέλλουσιν ἐπίδοξον εἶναι. Ex Herodoto plura Portus, Alberti in Hesych. et fortasse ad lib. VI. 12. WESS. — Ibi quidem nihil a viro docto adnotatum. S.

Ibid. κακὰ ἐπίδοξα καταλαμβάνει) Non sane sunt mala evidentia; sed ὅσα φεύγοντας ἐκ τῆς πατρίδος κακὰ ἐπίδοξα καταλαμβάνειν, quot calamitates ex patria profugis probabiliter supervenirent. Vim verbi καταλαμβάνειν in malis sitam, quae nos subito corripiunt et opprimunt, explicuit Tib. Hemsterh. ad Luciani Somn. §. 12. τὰ προσδόκιμα dicuntur et Ἐπίδοξα. Quae tanquam futura probabiliter possunt expectari, ἐπίδοξα ὄντα γενέσθαι vel γενήσεσθαι. Postremum pro γενέσθαι restituendum est Lycurgo c. Leocr. p. 148, 42. διὰ τὸ μὴ ἐν τοῖς πρότεροις χρόνοις γεγενῆσθαι τοιοῦτον μὴδὲν, μήτε ἐν τοῖς μέλλουσιν ἐπίδοξον εἶναι γενήσεσθαι. Antiphon, ἐπίδοξον ὄντα παθεῖν ἔτι μάλῃ, p. 115, 22. vid. et p. 120, 12. Aeschines Orator

p. 77, 19. frequentat in primis *Isocrates*. Apud *Athen.* I. p. 17. B. ex *Eustathio* sic supplenda sunt *Apionis* verba: εὐελπιν εἶναι τῷ γάμῳ, ἐπιδόξον ὄντα λαβεῖν τὴν βασιλίαν. [Quin potius interpretationis caussa ab *Eustathio* adiecta sunt posteriora verba, et βασιλίαν scribendum.] *Herod.* I. 89. τὰδε τοι ἐξ αὐτίων ἐπιδόξα γινέσθαι. VI. 12. πολλοὶ ἐπιδόξοι τῶντ' τοῦτο πείσσεσθαι εἰσὶ. In Gloss. *Herod.* 'Ἐπιδόξος redditur προσδόκιμος: hunc etiam usum attigerunt *Ammon.* *Phryn.* *Thomas.* VALCK. — In καταλαμβάνει nihil hic, quod sciam, variant libri: sed et mihi cum Viro docto videtur καταλαμβάνειν scripsisse *Herodotus*, ac fortasse ἐπιδόξ' ἔστι καταλαμβάνειν scripserat. S.

24. καὶ σφίων) Praemissam his voculam non spernerem si legeretur: τῇ καὶ σφίων ἔτι δῆλός ἐστι ὁ τόπος, qua parte regionis eorum etiam adhuc exstat sepulcrum. Forsan quis vocem malit *Herodoteam*, quae facilius a syllaba potuit absorberi proxima, ἵνα καὶ σφίων, ubi. VALCK.

CAP. XII. 3. ἔστι δὲ Πορθμῆϊα Κιμμέρια) Vici nomen fuit ad Maeotidis ostium. *Stephan.* *Byz.* Πορθμία, κώμη ἐπὶ στόματι τῆς Μαιώτιδος λίμνης. Auctor *Peripli Ponti Euxini*, ab *Is. Vossio* vulgatus, modo Πορθμίον, modo Πορθμίτιδα κώμην, τὴν ἐν τῷ στόμῳ τῆς Μαιώτιδος λίμνης p. 141. et 147. Atque optime hoc ampl. *Bouherius* Diss. *Herodot.* c. 18. p. 199. in eo nimius, quod ex *Stephano* Nostrum corrigit. Πορθμῆϊα Ionibus placuerunt. Forte et χώρῳ *Arch.* et *Vind.* opportuna erit statio. [ubi nunc χώρῳ.] Idem certe *Peripli* scriptor Κιμμερίδα πόλιν, ἀπὸ Κιμμερίων βαρβάρων κεκλημένην memoravit. WESS. — In *Arch.* et *Vind.* est καὶ τῷ χώρῳ: sed in nostro *Pd.* nude καὶ χώρῳ. S.

7. πόλις Ἑλλάς οἰκίσται) Non longe absum ab οἰκῆται aut οἰκίσται, quod in *Vind.* et *Eustath.* Sollemne *Herodoto*, sicuti lib. I. 193. adscriptum. Ἀμαρτόντες τῆς ὁδοῦ [l. 9.] suspectum citra causam fuit. Spectantur, quae cum cura fuerunt perscripta lib. I. c. 103. Statim [lin. 11.] ἐς τὸ si scriba *Arch.* voluit, patronus non deerit lib. II. 157. Ceteroqui perpetua in ἐς δ' et ἐς οὗ conmutatio, sicuti IV. 160. 166. etc. WESS. — Latinis nostris interserenda h. l. verba, donec Mediam sunt ingressi. S.

13. τραφέντες) Vulgata deterior est lectio *Arch.* τραφέντες: melior videretur, si qui darent Codd. ἐκτραφέντες. De

recta via deflectere passim dicitur ἐκτραπέσθαι, etiam Herodoto II. 80. εἰκουσι τῆς ὁδοῦ καὶ ἐκτραίπονται: VI. 34. ἐκτραίπονται ἐπ' Ἀθηνέων: et huius imitatori Pausaniae, p. 106. ἐκτραπέντα ἐκ τῆς ὁδοῦ: p. 107. p. 714. ὀλίγον τῆς εὐθείας ἐκτραπίσιν ἐς δεξιὰ. Abunde multa convexit Wetstenius in Ep. I. ad Tim. 1, 5. Lenius aures accidit ἐκτραπέντες quam ἐκτραφέντες: et leniora saepius Ionum more consecatur Noster; verum tamen in his formas Iones usurparunt asperiores, ut et veteres Attici. Herodoto frequentantur συλλαχθῆναι καταλαχθέντα ἀπαλλαχθέντες (vid. ad Eurip. Phoen. nota p. 357.) et similia: adhibentur et κατεστράφθασαν ἐπιτραφέντων θαφθῆναι ἀρπαχθείς κλεφθέντων συμμιχθένσι. Forma lenior in his adamata fuit recentioribus Atticis. VALCK. — Conf. ad I. 130, 8. notata. S.

14. λεγόμενος λόγος εἴρηται) Eum in modum c. 77. ἤκουσαι λόγον ἄλλον ὑπὸ Πελοποννησίων λεγόμενον: et lib. II. 47. ἔστι μὲν λόγος περὶ αὐτοῦ - - λεγόμενος: tum c. 48. WESS. — Ad verbum εἴρηται, quod adiicitur, intelligendum pronomen μοι, a me exposita, relata est narratio. S.

CAP. XIII. 1. Ἀριστὴς ὁ Κανστροβίου) Patrem Aristae Proconnesii Calistrobium vertit Valla, codicis scriptura deceptus. Tzetzes Chil. II. et VII. et Suidas rectius. WESS.

2. πρίων ἔπια) Τὰ νῦν ὑπ' Ἑλλήνων Ἀριμάσπια καλεῖται, c. 14. Insulsi, quod condidisse credebatur ille praestigiator, poematis enarrat etiam argumentum Pausanias I. p. 58. qui meminit eiusdem lib. V. p. 392. Hoc veluti fonte Scythica Herodotum non pauca derivasse suspicari licet ex istis, quae dedit ex hoc fabulatore Gellius Noct. Att. IX. 5. Franc. Portus haud absurde putabat ad lacunam explendam intersertos huius carminis aliquot versus Longino π. 71. sect. 7. Ante Meursium et I. A. Fabricium accurate suo more de Aristea, magnus iam egerat Vossius de Hist. Gr. IV. c. 2. VALCK.

10. ἐπὶ τῇ νοτίῃ θαλάσσῃ) Hyperboreos Aristecas pertinere aiebat ἐπὶ θαλάσσαν, [l. 5 seq.] mare illud nullo titulo ornans. Voluit fortasse septemtrionale; quo nomine Herodotus aut mediterraneum aut Pontum Euxinum signat c. 37. et 42. [nempe respectu Asiae minoris et Aegypti.] Quae porro νοτὴν θαλάσσαν? Nostro non aliud, quam quod aliis rubrum mare, dictis locis, ac lib. II. 158. Cimmericos vero,

etbi de eorum sede discordia ingens, quis ad Oceanum orientis locavit? Si Caspium intelligas aut Pontum, habita Oceani septemtrionalis ratione, usus inpediet. Fabulator Aristeeas in his ineptus tenetur. WESS. — Fabulatorem novimus hominem: sed quidni ei licuerit Pontum Euxinum respectu sedium quae olim Cimmeriorum fuerint australe mare nominare? S.

CAP. XIV. 1 et seqq. Καὶ ὅθιν μὲν ἦν Ἀριστείας etc.) Hinc orsus quae sequuntur in c. 14. et 15. descripsit Origenes III. contr. Cels. p. 125. et 126. ubi prostant nonnulla melius scripta quam in Edd. vulgantur Herodoti; qualia sunt vs. 14. et 21. τῷ νέκρῳ: [l. 7. et 13. At vide Nostrum IX. 22 extr. et 23, 4, 6. et 8.] (mendosum ἀγγελλόντα Parisiis in Ed. splendida Orig. non debuerat iterari:) vs. 16. τῆς αἰσῆς: [l. 8.] et ἀμφισβασίας, et vs. 20. ἀμφισβασίῳ: [l. 9. et 12.] tum vs. 28. [c. xv. 1.] τὰς δὲ οἰκίας, pro τὰς. Porro vs. 34. [xv, 6.] ἐς τὴν χώραν, quod praebet etiam mstus: et vs. 40. [xv, 11.] καὶ τὸν μὲν, ἐκόντα ταῦτα. Herodotum sequutus fabulam de Aristeeas Tzetzes enarrat Hist. Chil. II. vs. 724.-735. et ex Origene repetitam, quod e Pindari mentione liquet, Aeneas Gazaeus in Theophr. p. 77. Qui, sicut Aristeeas, post mortem revixisse crederentur, plures commemorantur apud veteres. Luculenta quaedam ex historia Graeca recentiori producit exempla, quaeque alibi non temere reperiatur, Proclus in ista parte commentarii in lib. X. de Rep. Platonis, quam ex msto Flor. Alex. Morus evulgavit in notis ad Ev. Ioann. xi, 39., prodidit, occasione venustae Platonis de Ere Pamphyliæ fabulae narratae p. 614. cuius similem de Thespesio Solensi dabit Plutarch. T. II. pag. 563. De Mare quodam fabulabantur, ὅτι τρεῖς ἀποθανόντων ἀνδρῶν τρεῖς, Aelian. Var. Hist. IX. 16. VALCK.

2. ὁ ταῦτα εἶπας, εἶρηται) Manuscriptorum ὁ ταῦτα ποιεῖσας, εἶρηκα, a Scriptoris more non abludit. Mox c. 16. ἐν τοῖς ἔργοις ποίῳν Aristeeas. Tale, ταῦτα δὲ Ἀλκαῖος ἐν μὲν ποιεῖσας, lib. V. 95. Plura ad lib. II. 63. WESS. — Paullo ante, ποίῳν ἔπαια dixerat, cap. 13, 2. Quum extremo cap. 12. εἶρηται dixerit, facile credas, variandi causa h. l. εἶρηκα ei placuisse. S.

9. ἐς ἀμφισβασίας) Error calami [in ms. Med.] ἀμφισβασίας dedit. Suidae si fides, ἀρχισβασίῳ et ἀρχισβασίῳ Iones

dixerunt, inque illis *Heraclitus*. Musae istud non norunt, quarum in scriptis Codd. λόγων ἀμφισβασίη lib. VIII. 81., et ἀμφισβασίων lib. IX. 73., unde auctoritas *Origenis*, quod enotatum, ἀμφισβαττεῖν. Placuit [l. 10.] ἐξ Ἀρτακίης πόλιος. *Apollon. Rhod.* I. 957. κρήνη ὑπ' Ἀρτακίῃ, ubi Schol. [At ibi Ἀρτακίη est gentile adiectivum.] Ceterum *Tzetzes* Chil. II. 726. aut mendosus est, aut historiam vitiavit, *Aristeam* ex *Herodoto* eis χαλκεῖον deducens; tum Κλείσας δ' εὐθέως ὁ χαλκεὺς ἐκείνο τὸ χαλκεῖον. Stabit, ubi κναφεὺς et κναφεῖον scriptum fuerit, versui modulus. WESS.

CAP. XV. 3. καὶ τριηκοσίοισι) Non dicit, ad suum aevum tot abiisse annos: nam stolidè *Tzetzes* Ἐφ' Ἡροδότου γέγονε καὶ πάλιν ἀνεφάνη, acsi eius tempore *Aristeas*, evolutis illis annis, adparuisset. Multa G. Io. *Vossius* de *Aristeae* coniecta in *Olymp.* l. aetate, quae his adversantur. Sive enim maiorem, seu minorem ex msstorum dissensu annorum numerum adoptaveris, superabit primam *Olympiadem*. *Strabo*, *Tatianus*, *Eustathius*, quos *Meursius*, *Fabricius*, viri Cl., excitarunt, *Homero* priorem et praeceptorem ex quorundam traditione perhibent: Nostro, modo ratio temporis ducatur, fere consentiente. Iunge *H. Dodwelli* Diss. III. de Cycl. p. 130. disputationem. WESS.

18. παρ' αὐτῷ τῷ ἀγάλματι) Iuxta aram, τῷ βωμῷ, (cuius solius antea mentio, statuae nulla,) *Valla*. Verum *Laurentio* schedae reluctantur cunctae, suo Marte aram ex praemissis formanti. Videntur *Metapontini* *Aristeae* statuam et aliam *Apollini* cum ara dedicasse: huc *Arch.* περίξ αὐτῶν, circum utramque statuam, vergit. Rediit illud, ad rem per necessarium. *Lauros* autem, aram et imagines circumstantes, ex aere fuisse, *Athenaei* indicio lib. XIII. p. 605. c. novimus. WESS. — Vide Adnotationem continuo sequentem. S.

18 et seq. περίξ δὲ αὐτὸν) In Codicibus inventum praestat, περίξ δὲ αὐτὸν δάφναι ἑστῶσι: quia nempe *Herodoteum* est. IV. 79. τὴν περίξ λευκοῦ λίθου Σφίγγες -- ἑσταῶσαν: rursus τὴν περίξ c. 52. porro c. 180. περίξ τὴν Τριτανίδα λίμνην οἰκίουσι: c. 152. περίξ αὐτὸ pro αὐτοῦ recte dedit *Gron.* III. 158. περίξ τὸ τεῖχος, quod alibi dicit κύκλῳ τοῦ τεῖχος. VALCK. — Recte laudatur περίξ: et plerumque quidem cum quarto casu praepositionem hanc construit *Noster*, ut in exemplis

a Valck. prolatis, quibus item unum aut alterum adiiici poterat; sed nonnumquam etiam cum genitivo; quem non modo IV. 152, 17. et II. 91, 6. praeferunt plerique codices, verum etiam I. 179, 13. ad unum omnes in *πείξ τοῦ πείχους* consentiunt. Nec tamen opus fuerit, ut cum *Wess. πείξ αὐτῶν* h. l. vulgato *αὐτὸν* praeferatur, quod percommode ad τὸν Ἀριστίαν ἀνδριάντα referri posse videtur. S.

CAP. XVI. 2. οὐδεὶς οἶδε ἀτρεκέως ὅ τι τὸ etc.) Item schedae τῷ ἀτρεκέως intentant, satis ceteroqui frequentato: quod offerunt, redibit lib. V. 9. Iure quoque ὡς, cui suus olim locus post ἀτρεκέως, in exsilium agunt. Aldinum porro et scriptorum quorundam οὐδενὸς γὰρ οὐδὲ Ἀριστέως, [l. 4.] Celeb. Gronovius non male explicuit ratumque voluit, [nempe intelligens, οὐδενὸς αὐτόπτεω εἰδέναιτο πύθεσθαι.] oblitus οὐδὲ γὰρ οὐδὲ virtutem addere orationi. Lucianus Q. Scrib. Hist. c. 51. Οὐδὲ γὰρ οὐδ' ἐκείνους χρυσόν: tum Nigrin. c. 6. οὐδὲ γὰρ οὐδὲ καταφρονεῖν αὐτῶν οἶμαι δέμης: ubi Hemsterh. plura. WESS.

4. οὐδενὸς γὰρ οὐδὲ) Ista lectio Medicea nullo se pacto poterit tueri: quae ante obtinebat, nihil habet illa quod Herodoti lectorem offendere debuisset, quem scripsisse putato: οὐδενὸς γὰρ δὴ, αὐτόπτεω εἰδέναι φαιμένου, δύναμαι πύθεσθαι: οὐδὲ γὰρ οὐδὲ Ἀριστέως, (τοῦ πείξ (sic Arch.) ὀλίγω πρότερον τούτων μνήμην ἐποιέμεν,) οὐδὲ οὗτος προσωτέρω Ἰσσηδόνων -- ἔφησε ἀπικέσθαι. Quorum primum his concinit e lib. III. cap. 115. οὐδενὸς αὐτόπτεω γενομένου δύναμαι ἀκοῦσθαι. Herodoti miror Editorem offensum eadem negandi vocula sic repetita, οὐδὲ γὰρ οὐδὲ Ἀριστέως: ad quae cum parenthesi quaedam interiecisset, suo more posuit iterum οὐδὲ οὗτος etc. Homero frequentatum illud οὐδὲ γὰρ οὐδὲ auferri non debuerat τῷ Ὀμηρικῶτάτῳ. In Platonis legitur Soph. p. 251. ε. μηδὲν μηδὲν (μηδὲ) μηδεμίαν δύναμιν ἔχειν κοινωνίας εἰς μηδέν: in Theaet. pag. 180. A. περαινῆς οὐδέποτε οὐδὲν πρὸς οὐδένα αὐτῶν. VALCK.

9. ἀκοῇ ἐκικέσθαι) Perperam vox prior proscribitur; quam si noluisse, ὅσον ἡμεῖς ἱστορεῦντες ἐπὶ μακρότατον οἶοί τ' ἠγνόνεσθαι ἐκικέσθαι scripsisset sine dubio, ut cap. 192. et II. 33. Quid multa? Ὅσον καὶ ἐγὼ δυνατός εἰμι ἐπὶ μακρότατον ἐκικέσθαι ἀκοῇ posuit ipse lib. I. c. 171. WESS.

CAP. XVII. 5. Ἀλλὰ ζῶνες καλίσσονται) Praecipue

Stephani Byz. monitum et Codices cap. 52. amplector. Sic in Ἀλαζών Ethnicographus, ὀξύνεται διὰ τὸ ἐπιθετικὸν καὶ φυλάττει τὸ ω πρὸς ἀντιδιαστολήν. Ex Homero Iliad. β'. 856. sumserunt Ἀλαζῶνας librarii, quibus comoda in Poëta sedes; non hic. Multa Strabo XII. pag. 827., [p. 550. v. ed. Cas.] primo adspectu Vallae et Arch. favens, sed re curatius inspecta minime. Verba ibi haerent in mendo, lenissima Holstenii ad Stephanum medicina sanitati reddita. WESS. — Vide quae in *Var. Lect.* notavimus, ubi in fine pro ἀλαζών, ἀλαζῶνος, scriptum oportebat ἀλαζών, ἀλαζῶνος: nempe sic scribitur declinaturque appellativum nomen; a quo ut distinguatur proprium populi nomen, non modo ω in obliquis casibus hoc retinet, sed et accentum retrahit, ut fere fit in propriis nominibus quae eadem cum appellativis formam habent. Cuius moris memor quisquis vulgatam apud Stephanum Byz. scripturam curatius expenderit, mecum puto fatebitur, non Ἀλαζών, sed Ἀλάζων, nec ὀξύνεται, sed παροξύνεται scripsisse Ethnicographum. S.

7. κρόμμυα καὶ σκόροδα) Iungunt Alexandrini Interp. τὰ κρόμμυα καὶ τὰ σκόροδα Numer. xi, 5. In Geoponicis lib. XII. 30. crebra τὰ σκέρδα, etiam apud alios Graeciae labentis scriptores in *Du Cangii* Glossario. Quod nunc cernitur, Herodoti et veterum est: cf. lib. II. 125. WESS.

11. τὸ πρὸς βορῇν ἄνεμον, ἔρημος etc.) Nullus dubitavi ita ex scriptoris adsuetudine refingere et hic et deinceps. Ecce tibi ex cap. 20. Μεταγχαλίνων δὲ τὸ κατύπερθε -- ἔρημός ἐστι ἀνθρώπων: et cap. 185. τὸ πρὸς νότον -- ἔρημος -- καὶ ἄξυλός ἐστι χώρα: tum c. 191. τὸ πρὸς ἐσπέρης ὀρεινή τε κάρτα καὶ δασία καὶ θηριώδης. Pauca haec de multis. [cf. c. 18, 6. et 8.] Consentit de *Neurorum* situ *Scymnus Chius*, optime adiutus ab *Is. Vossio* ad *Peripl. Pont. Euxin.* p. 135. edit. Gronov. WESS. — De accentu vocis ἔρημος dictum in *Var. Lect.* h. l. et ad I. 117, 18. alibique. Ante *Reizium* recte *Portus* monuerat, ex veterum Atticorum Ionumque more ἔρημος, ὁμοῖος, ἑτοῖμος, hoc tono scribi: conf. Koen et quos ille laudat ad *Gregor. de Dialect.* pag. 21. nuperae editionis: et sic optimi quique msssti, atque in posterioribus *Herodoti* Misis etiam ed. *Wess.* cum aliis, v. gr. VIII. 51, 6. IX. 58, 2. et 5. Est autem ἔρημος ex *Nostri* usu non mi-

nps foeminini quam masculini generis; quā ratione etiam τὴν ἱρῆμον dicit c. 18, 10. et alibi. S.

CAP. XVIII. [2. πρῶτον μὲν ἡ Ἑλλάς) De hac Hylaea (quasi dicās Sylvestri Scythia) conf. cap. 19. 54. 55. et 76. S.]

Ibid. ἀπὸ δὲ ταύτης ἄνθρωποι οἰκοῦσι Σκύθαι) Causae nihil, opinor, adferri poterit, cur hi soli dicerentur ἄνθρωποι Σκύθαι γεωργοί. Ut correctionem meam minus etiam petitis adprobem, ponam primum in Philostrato vulgata de Vit. Apollon. VII. c. 2. Ἡρακλείδης καὶ Πύθων, οἱ Κότυν ἀποκτείναντες τὸν Θράκα, ἀνθρωπίῳ μὲν ἦσθην ἄμφω. Corrigendum absque ulla dubitatione Αἰνίῳ μὲν ἦσθην ἄμφω: erant quidem ambo Aenii, sive ex urbe Aeno orti: librarii crediderunt esse vocem ἀνθρωπίῳ in ἄνω usitato more scribendi contractam. Similis hoc in loco Herodoti peperit errorem ratio: ἄνοι in ἄνω transmutandum arbitror atque adeo legendum ἀπὸ δὲ ταύτης ἄνω οἰκοῦσι Σκύθαι Γεωργοί: abhinc longius a mari remotē Scythiae habitant Georgi. Proxime praecedunt, διαβάντι τὸν Βορυσθίνα ἀπὸ θαλάσσης πρῶτον μὲν ἡ Ἑλλάς: commode succedunt emendata, ἀπὸ δὲ ταύτης ἄνω οἰκοῦσι Σκύθαι Γεωργοί. Sic loqui solet: II. 7. ὁδὸς ἐς τὴν Ἡλιούπολιν ἀπὸ θαλάσσης ἄνω ἰόντι: cap. 155. ἀναπλέοντι ἀπὸ θαλάσσης ἄνω. Ad istam rationem ἡ ἄνω Ἀσία et ἡ κάτω memorantur; Herodoto τῆς Ἀσίας τὰ κάτω, et τὰ ἄνω αὐτῆς. Mari vicini, οἱ κάτω, et οἰκεῖν κάτω dicuntur; ἄνω οἰκεῖν et οἱ ἄνω, qui a mari sunt remotiores: eiusdem gentis atque urbis distinguuntur οἱ ἄνω et οἱ κάτω. Similia quaevis ad istam rationem sunt intelligenda: Thucyd. II. 83. οἱ ἀπὸ θαλάσσης ἄνω Ἀκαρναῖες: cap. 98. τὴν ἄνω Μακεδονίαν: I. 137. μετὰ τῶν κάτω Περσῶν τινος πορευθεὶς ἄνω: VIII. 5. Dario στρατηγὸς ἦν τῶν κάτω: II. 100. ἀπὸ τῶν ἄνω ξυμμάχων. Distinguit Diodorus Sic. τὰς παραβαλαττίους πόλεις, τὴν μεσόγειον, et τοὺς ἄνω τόπους, XX. 59. πόλεις τὰς ἄνω et πλησίον θαλάσσης opponit Xenophon. Kur. Πανδ. VII. p. 106, 28. et alibi: Philostrato memoratur Vit. Apoll. V. 24. ἡ Ἀλεξάνδρεια καὶ ἡ Αἴγυπτος ἡ ἄνω. Smyrnaei οἱ ἄνω et οἱ ἐπὶ θαλάττῃ, de Vit. Sophist. pag. 531. Praeter alios pagus fuit Attices eiusdem nominis duplex, teste Harpocr. Λαμπτραί, αἱ μὲν παράλαι, αἱ δὲ καθύπερθε: illinc ortus quis in Aristophanis Amphiarao Λαμπρεὺς ἔγωγε τῶν κάτω. Herodotea propius accedit finis libri

quinti *Pausaniae*: οἰκοῦσι δὲ ἀπὸ θαλάσσης ἄνω τῆς πρὸς Σαῖνῃ πόλει: contrarium κάτω οἰκεῖν praebebat *Thucyd.* I. 7. ὅσαι ὄντες οὐ θαλάσσιοι κάτω ῥέουσι: quod ibi sequitur, καὶ μέχρι τοῦδε ἔτι ἀνωκισμένοι εἰσὶ, non debet tentari; idem significans ac ἄνω οἰκοῦσι, atque adeo ἀπὸ θαλάσσης: hinc explicandum ἀνωκισθῆναι εἰς τὸν Δαφνοῦντα, VIII. 31. et *Aristoph.* Pace vs. 206. In *Pausan.* X. pag. 858. scripserim: ἀνωκισάντο εἰς τὰ ὕψηλα καὶ οὗτοι τῆς νήσου. VALCK. — Si ἀπὸ δὲ ταύτης ad terram desertam referretur paullo ante memoratam, non incommode nunc dictum videri deberet, proxime post hanc homines habitare, nempe *Scythas agricolas*: idque decepit librariorum qui ἄνθρωποι ex ἄνω fecerunt. Quae in *Periplo Ponti Euxini*, ad quem in *Var. Lect.* provocavi, leguntur, ea ex *Scymni Chii* senariis in solutam orationem translata esse constat. Versiculi huc spectantes supersunt in *Scymni* Fragmento, quod ad calcem *Notarum L. Holstenii* in *Stephanum Byz.* editum est, et in *Hudsoni Geogr. Minor.* Vol. II. repetitum; sunt autem huiusmodi, pag. 49. ed. *Huds.* pag. 378. apud *Holstenium*:

Πρὸς ἀνατολὰς δ' ἐκβάντι τὸν Βορυσθένην
τοὺς τὴν λεγομένην Ἰβλαν οἰκοῦντας Σκύθας
εἶναι δὲ Γεωργούς ἐχομένους τούτων ἄνω.

Et haec quidem ex *Ephoro* refert *Scymnus*: esse autem ex *Herodoteo* fonte hausta adparet. Ἰβλαν vero quum in illo terrarum tractu nemo noverit, haud dubie medius istorum versiculorum (partim cum *Is. Vossio*, ad *Peripl.* pag. 135.) in hunc modum fuerit corrigendus;

τὴν λεγομένην Ἰλλαιαν οἰκοῦντας Σκύθας. S.

3. οἰκίσαντες ἐπὶ τῷ Ἰπάνι) Male mssti ὑπὸ τῷ Ἰπάνι. Posita urbs πρὸς τῷ Ἰπάνιδι fuit in *Dionis Chrys.* *Borysth.* p. 437. et apud *Scymnum*; [p. 376. apud *Holst.* p. 46. ed. *Huds.*] prave quoque cap. 53. huius *Musae.* WESS. — Recte ἐπὶ *Ald.* et edd. omnes cum plerisque msstis. S.

[8 seq. πλόον -- ἡμερέων ἔνδεκα) ἐπὶ δέκα ἡμερέων πλόον ait cap. 53, 20. S.]

9. ἥδη κατ' ὑπερθε τούτων ἔρημός ἐστι) Indueret pristinum colorem, deformior antea, oratio, modo ἥδε δὴ scriberetur. Talem suo tempore *Scymnus* consideravit, talem schædæ. WESS. — In contextu sic edidit *Wess.* ἥδη δὲ κατ' ὑπερθε τούτων ἔρημός ἐστι,* et sic etiam posteriores editores.

Antea edebatur ἥδε δὲ κατ' ὅπερθε τούτων ἡ ἔρμος ἴσσι, et sic ms. F. nisi quod ἐρῆμος hoc accentu scribit. Nos Arch. Vind. et nostrum Pc. sumus secuti. Particulae ἥδη commodiq; locus est l. 12. ubi eam etiam libri omnes agnoscunt. conf. ad c. 99, 7. Quando ἥδε δὲ se malle Wess. significavit, puto ἡ δὲ δὴ voluerat. Scymnus continuo post versiculos supra adpositos sic pergit: ἔπειτα πάλιν ἔρμον ἐπὶ πολὺν τόπον. S.

10. Ἀνδροφάγοι) De *Androphagis* cap. 106. uberiora. Adde observata his de locis Th. S. Bayero Comment. Acad. Petrop. T. XI. p. 337. WESS.

CAP. XX. 2. τὰ καλούμενα Βασιλῆϊά ἴσσι) Sic regionem Scytharum regionum, βασιλῆϊων, adpellat; nam H. Stephanus explicans regias domos longe erravit. Res ex sequentibus et cap. 56. constat. WESS. — Conf. c. 6, 5. ibique notata. S.

7. Μαίητιδος) Nomen paludis Maeotidis Ionicum cum mox mutatum Codices eunt, pravum urgent institutum, iam c. 3. inceptum. Recte Μαίητις, l. 104., et hac Musa creberrime. Dabunt mssti τῆς Ἰσθμιαίηςτιδος, quae aliis Ἰσθμιαίητιδος, lib. VIII. 23. Statim [l. 8. pro τὰ δὲ αὐτ.] Cl. Reiskius τοὶ δὲ αὐτῶν, h. e. τινός. WESS.

CAP. XXI. 2. ἡ μὲν πρώτη τῶν λαξίων) Hesychio haec erant ob oculos, λαξίων, λήξεων, κληρώσεων. Suidae λαξίν, [λαξίν hoc accentu scribunt Suidae editt. vett.] μίξιν, μερισμόν, vitiosum, et ex Glossis Herodoti, quales manu exaratas possideo, derivatum est: λῆξιν scripserat Criticus. [non μίξιν.] Inspice eruditissimi P. Leopardi Emend. lib. VII. 16., Lazios Vallae lenissime, sicuti decet, corrigentis. Et Lazios tamen, tanquam Scythicam nationem, Thesauro suo addit Abr. Ortelius. Nollem Bayerus, vir doctissimus, Historiarum patrem erroris postulasset, quo Lazios, gentem Scythicam, in adpellativum converterit nomen. Nimum indulsit suspicaci ingenio. Lazos seu Lazios senior novit aetas, neque eo loci, quem scriptor signat, sed ad Phasim amnem apud Procopium Bell. Pers. lib. II. Immo vero ipse verborum ordo, quod attendenti liquidum, docto viro refragatur. Perpende dicta eius Comment. Acad. Petrop. T. I. pag. 421. Scripsi autem [l. 6.] schedarum iussu ὑπεροικέουσι δὲ τοῦτέων. Postulabat sermonis indoles, qua c. 13. Ἰσσηδόνων ὑπεροικέειν Ἀριμάσπους: et cap. 37. του-

τέων δ' ὑπερποιεῖν -- Μῆδοι. WESS. — De scriptura penacuta λάξιν (l. 6.) vide *Var. Lect.* et conf. IV. 314. 21. S.

[6. Βουδίνος) De *Budinis* conf. c. 108. et 123. S.]

CAP. XXII. 4. Θυσσαγέται) Ut hic, sic infra c. 123. atque hinc *Stephanus Byz.* VALCK.

7. Ἰῦρκα) In his equidem similibusque obscurioribus iudicium sequeretur *Pintiani*, ex *Herodoto* *Melam* corrigentia l. c. 19, 140. *Thyssagetæ* *Iurcae*que vastas sylvas occupant alunturque venando; ζῶνσι ἀπὸ θήρης, *Herod.* Pro sua pietate bonus *A. Schottus* hinc quoque *Turcas* expulsos esse laetabatur. Non alibi fortasse Ἰῦρκα nisi cum *Thyssagetis* etiam *Plinio* memorantur *Hist. Nat.* VI. c. 7. VALCK.

[8. λοχᾶ, scil. ὁ θηρῶν: adsumendus nominativus participii ex praecedente nomine θήρης. conf. ad I. 132, 5. et II. 47, 16. S.]

14. τὸ πρὸς τὴν ἡὺ τετραμμένον) Scholion veram pesum dedit vocem. Fuit olim πρὸς τὴν ἡὺ ἀποκλίναντι, uti paullo antea ἀποκλίναντι μᾶλλον πρὸς ἀπηλώτην ἀνέμον, et statim διεξελθόντι δὲ καὶ --- οἰκίσουσι. Atque hoc manuscripti profitentur, qui, si τὸ erasisset etiam, me ad restitutionem adegissent. [Si impediret τὸ, posset ex ms. F. τῷ adscisci: quo tamen nil opus esse videtur. De ἀποκλίναντι, quod nos praetulimus, dictum in *Var. Lect.*] In praecedentibus [l. 12.] ἀσύνδετον non laudo: melius καὶ ἐπιβαίς schedarum. WESS. — Nec tamen coniunctivam adsciverat particulam doctissimus Editor. S.

CAP. XXIII. 5. τῆς τρηχέως χῶρον πολλόν) Offendunt ad πολλόν τῆς χῶρης, substituto πολλήν. [Scilicet quum olim legeretur τῆς τρηχέως χῶρης πολλόν, adnotaverat *Reiskius*: „πολλήν amant Attici dicere: nescio tamen an sic scripserit *Herodotus*.“] Codices iustius: [quos secutus est *Wess.*] tum quoque ἐκ γενεῆς. [quod et ipsum ex *Arch.* et *Vind.* recepit *Wess.* consentientibus puto nostris *Pa. Pc. Pd.*] S. *Ioannis* *Evang.* cap. ix, 1. τυφλὸν ἐκ γενεῆς non nescio, neque ἐκ γενεῆς κωφὸν *Sexti Empirici* lib. XI. p. 733., nedum *Hesiodi* *Theog.* vs. 271. Nostri diversior ratio, qua huius *Musae* [immo *Musae III.*] cap. 33. καὶ γὰρ τινὰ ἐκ γενεῆς νοῦσον μεν. λέγεται ἔχειν. De calvis istis [Φαλακροῖς, lin. 6.] et caussa calvitii *Zenobius* *Cent.* V. 25. εἰσι δὲ φαλακροὶ διὰ τὴν φύσιν τοῦ ὕδατος, οὗ πίνουσι, καὶ αὐτοὶ καὶ

αι γυναῖκες αὐτῶν ex scripto ; [vide ibi Andr. Schotti Adnot.] quod, absurdum minime, unde acceperit, non vacat quaerere. WESS.

6. Φαλακροὶ ἐν γενεῇς) Et feminis et maribus nuda sunt capita, Mela I. 19 extr. de iisdem Argippaeis : verum adeoque quod scribit Plinius Hist. Nat. VI. c. 13. capillus iuxta feminis virisque in probro existimatur : a duce suo secedentem Solinum reprehendit Salmas. p. 209. De Myconiis quid tradiderint veteres, e Stephano notum in voc. Μύκονος. Quae de hac gente praeterea dedit Mela, derivavit omnia ex Herodoto : His iustissimi mores ; nemora pro domibus ; alimenta haccarum : - - sacri itaque habentur ; adeoque ipsos nemo de tam feris gentibus violat, ut aliis etiam ad eos confugisse pro asylo sit : postrema de his paene conversa : [l. 21 seqq.] οὐδὲς ἀδικίῃ ἀνθρώπων ἱσοὶ γὰρ λέγονται εἶναι. - - ὃς δὲ ἀνὰ πᾶσιν ἰς τοὺς, ὑπ' οὐδενός ἀδικίται. Eadem Plinius expressit. Sacris autem his inviolatisque sive Scythis, seu Scytharum vicinis, iustitiae cultoribus atque humanitatis, eximie congruunt quae in laudem Scytharum occasione loci Homerei prodidit Strabo VII. pag. 455. v. p. 460. d. [p. 296. d. et 300. d. ed. Cas.] quaeque habet Iustinus II. 2. Continentia illis morum quoque iustitiam edidit, nihil alienum concupiscentibus. - - Plus in illis proficit vitiorum ignorantia, quam in his (Graecis) cognitio virtutis. VALCK.

[10. ποντικὸν μὲν οὖνον τῷ δένδρῳ) Si corylum intelligit, cuius fructus avellana sylvestris veteribus vulgo nux Pontica dicebatur ; mireris quid sit quod succum e fructu expressum l. 14. nigrum dicat. Quid sit vero quod Mannert, Vir doctus, Geogr. Graecor. et Romanor. T. IV. pag. 110. quaerat, arbor-ne Pontica intelligi cedrus Siberica debeat, ipse viderit. Idem, paullo ante, γένεια μεγάλα, ingentia membra virilia intelligens, miror unde id arripuerit inventum. γένειον Noster VI. 117, 12. barbam dixit : at h. l. recte mentum vulgo interpretantur. S.]

12. τοῦτο ἐπὶ αὖ γένεται πέπων) Planissima lectio Casauboni, τοῦτον, ἐπὶ αὖ γένεται πέπων, σακκιδύουσι foret, si membranae addicerent. At, saepe sequius genus Herodotum amplecti, notum est. Vide magni viri Animadv. lib. II. 16. WESS. — Casauboni Animadversionem habes T. II. nostrae ed. Athenaei, p. 386. In vulgato autem τῷτο, et in Herodot. T. V. P. II.

πίπον, nil variant libri, nec apud Herodot. nec apud Athen. Itaque mutare nefas. S.

13. σακκίουςι) σακκίουςι Suidae offertur etiam ab Aelio Dionysio ap. Eustath. ad Homer. pag. 940, 18. [p. 914, 11. ed. Bas.] estque ex priscorum more, quo σάκος et σακκίουςι praeferebant, in Moeride, Thoma M. et aliis. Σακκίουςι tamen, uti Codices, Glossator San-Germanensis. De auspicio defectus, quam vir doctus in *Miscell. Lipsiens.* movit, nihil, nisi historicos non omnia minutatim persequi, dico: nihil quoque, cur παλάθας [lin. 16.] reddiderim. Suidas hinc hausit, seu potius ex Lexico Herodoteo, cuius L. Küsterus inmemor sincera Grammatici inerustavit. WESS.

Ibid. σακκίουςι ἱματίοις) Tentare non ausim. ἡθάνιους venerat alicui in mentem. Sicut ἡθμόν, ἡθάνιον inter poeua quoque recenset Athen. Secundum *Etymologum* erat Ἠθμός καὶ Ἠθάνιον, ἐργαλεῖον διατετρημένον πολλαῖς ὀπαῖς, δι' οὗ τὸ ὕγρον εἰσάγει διακρίνει τῶν παχυτέρων: sic ista pag. 422, 34. codex exhibet scriptus, ubi paulo post pro Ἐργωνᾶ ponendum, in Ἐργων ᾶ, operum libro primo. Haec respiciens Suidas habet: Σακκίουςι, τὸ ὑλίζουσι, παρ' Ἡροδότῃ: percolant. Ex Aelio Dionysio praebet eandem scriptionem Eustath. in Ἰλ. v. p. 914, 10. ab Attico σάκος, pro vulgari σάκκος, derivante Σακκίουςι Herodoti. Σακκίουςι et σακκίζουσι veteres, recentiores dixisse videntur σακκίουςι et σακκίζουσι, saccare: vid. Salmas. in Solin. pag. 209. A. quique explicat vicina Casaub. in Athen. II. cap. 16. VALCK. — Miratus sum Heerenium Virum doctissimum, σακκίουςι ἱματίοις interpretantem in saccos infundunt, in *Ideen* etc. T. I. pag. 900. S.

16. παλάθας) Ad hunc modum eximenda voci litera est superflua. Παλάθας Auctor Glossarii Herod. hic recte interpretatur τὰ ἐκ τρυγῶς πλάσματα. Quae sic massae vulgo dicebantur docuit Wesseling. ad Diodori T. II. pag. 212. [ad lib. XVII. c. 67.] VALCK.

20. πῖλον στεγνὴν λευκῇ) Pro pileo, tegmen malleum coactile ex lana, quemadmodum c. 73. Erotianus, Πῖλοι καλεῖνται παρὰ Λέκκωσι τὰ σκεπάσματα σκιάς χάριν πεποιημένα. Explicuit, monente Foessio, Hippocratea de tegumento curruum Scythicorum, αὗται δὲ πῖλοις περιπεφραγμέναι, muniti sunt coactilibus ex lana, Lib. de Aëre, Aq. p. 291. [sect. 93. ed. Coray, quem ad locum vide docti Editoris notata.]

Additur continuo [apud Hippocr.] *currus fabrefactus ὥσπερ αἰκήματα* esse, et ταῦτα δὲ καὶ στενὰ πρὸς ὕδαρ, καὶ πρὸς χιόνα καὶ τὰ πνεύματα: in Latinis, ipsique in angustum coarctati adversus omnes aquarum, nivis ac ventorum iniurias; quae rei non conveniunt. Στενὰ doctissimos homines in errorem induerunt: στεγνὰ, firma contra eas iniurias, reliquerat Hippocrates. Sed hoc occupavit Hemsterhusius noster ad Comici Plutum. [p. 369.] WESS. — Suum ibi Hippocrati restituere non neglexit doctissimus Coray. S.

24. τὰς διαφορὰς διαίροντες) Quia finitimorum dirimebant controversias velut arbitri, non absurde quis suspicabatur, Ionicum διαίροντες in usitatius illud fuisse demutatum: sed, qui litigantes dirimit, ὁ τὰ ἀμφισβητήσιμα διαίρων, Poluci VIII. 8. διαίρῃν τὰ ἀμφόλογα dicitur Xenophonti p. 538, 26. et Aristoph. Ran. vs. 1132. VALCK.

25. καταφύγων καταφύγη) Optime hoc suam in sedem, modo iniquior afuisset criminatio, restitutum. Th. Galeus vere φεύγων ex Arch. enotavit, neque id futile prorsus. Homer. Ἰλ. ξ'. 81. ὃς φεύγων προφύγη κακόν. Herodotus V. 95. αὐτὸς μὲν φεύγων ἐκφύγει. WESS. — Vera videtur lectio Arch. ὃς ἂν φεύγων καταφύγη etc. Plinius Hist. Nat. VI. 13. Sacros haberi narrant inviolatosque, --- nec ipsos modo, sed illos etiam qui ad eos perfugerint. VALCK.

26. Ἀργιππαῖος) Gentis nomen examinavit Salmasius ad Solin. pag. 147., attigerunt alii ap. Gronovium. Schedae Arch. et Vind. vulgato dicam scribunt, pariterque Ὀργιέμποι in Zenobii Cent. V. 25., quem non extrico. WESS. — Ἀργιππαῖος scribendum existimasse Salmasium in Plinianis pag. 209. memoravit h. l. Gronovius: et „Ante eum (inquit) „Turnebus in Notis ad Ciceron. de Fato pag. 64. ex „Mela, Arimphaei; prout etiam agnovit Grotius ad Mar- „cian. Capellam p. 214, --- Sed unus omnia Mediceus.“ — qui nempe cum edd. et aliis msstis in Ἀργιππαῖος consentit. Calmucas, quos hodie vocamus, cum Heerenio (Ideen T. I. p. 920.) et aliis viris doctis intelligi par est. S.

CAP. XXIV. 1. πολλὴ περιφάνεια τῆς χώρας non prospectus est regionis, [ut habet Gron. cum Valla;] sed certa eius notitia. Quo usu Isaeus Or. de Apollodori Haered. pag. 66. [ed. Reisk. pag. 167.] WESS. — Eodem fere pertinet ille usus huius vocabuli, cuius plura exempla in Lexico

Polyb. pag. 270. et seq. num. 1. collecta dedimus. Possis eodem referre Polyb. VI. 43, 7. Ipse Scriptor noster optimus sui interpres est: Μέχρι μὲν δὴ τούτων, ait initio cap. seq., γινώσκεται, nempe ἡ χώρα. conf. cap. 26 extr. S.

CAP. XXV. 4. καὶ οὐδεὶς σφεα ὑπερβαίνει) Manifestus mutantium schedarum hic lapsus, [σφας scribentium, quod arripuit Gron.] dignus contemptu. Stolidior earumdem audacia [L. 6.] contra αἰγίποδας ἄνδρας. Nihil prosunt Cyrenaei τετραποδαταί lib. V. 77., multoque minus equi ἵπποδαταί Strabonis lib. VIII. p. 595. Quid enim in illis insolens? et cur sibi οὐ πικρὰ profiteretur? Non inepte quidem rem putarunt ridiculam, homines capripedes; [capricornos intelligunt viri docti:] ea enim novandi videtur caussa fuisse: verum his in fabellis suum cuique relinquendum. De similibus naturae, fictis tamen, portentis Strabo lib. I. p. 73. [p. 43. ed. Cas.] WESS. — Capripedes homines figurate dictos existimavit Larcher, qui abrupta montium haud secus atque caprae conscendunt. S.

CAP. XXVI. 7. τὴν δὲ κεφαλὴν etc.) Aut diversa confudit Plato, aut alium habuit quem sequeretur auctorem, in Euthyd. pag. 299. E. ista scribens: θαυμασιώτερόν γε ἔστι ὅτι καὶ πίνουνσι (οἱ Σκύθαι) ἐκ τῶν ἑαυτῶν κρανίων κεχρησμένων, καὶ ταῦτα καθορῶσι, τὴν ἑαυτῶν κορυφὴν ἐν ταῖς χερσὶν ἔχοντες. Secundum Herod. IV. cap. 65. non parentum aut amicorum craniis utebantur Scythae tanquam poculis, sed hostium quos interfecissent, aut inimicorum saltem; Issedones soli parentum suorum crania deaurata custodiebant, et velut ἀγάλματα venerabantur, postquam cadaverum carnes cum alia commixtas comedissent: qua de re Davisius egit ad Ciceron. Tuscul. I. 48. p. 118. Platonis forte non recordabatur Salmas. in Solin. p. 192. Strabo quoque Scytharum fecit mentionem τοῖς κρανίοις ἐκπώμασι χρησμένων. VII. p. 458. A. et pag. 460. B. [pag. 238 extr. et 300. B. ed. Cas.] Apud Livium XXIII. 24. Galli Boii caput ducis (Postumii) praecisum ovantes templo --- intulere: purgato inde capite, ut mos iis est, calvam auro caelavere: idque sacrum vas iis erat, quo solennibus libarent; poculumque idem sacerdoti esse ac templi antistitibus. VALCK.

8. ἐκκαθάρτες καταχρυσοῦσι) Per incommodum ἀποχρυσῶσι. inaurandi significatione. Iunxit Artemidorus Onir.

lib. I. 52. ἵνα ἀπαργυρωθῇ καὶ ἀποχρυσωθῇ de servo, qui aere venditur. Verum masti praestant. Tale lib. II. 130. καὶ ἴπυ-
 τα καταχρυσώσαντά μιν ταύτην. Gemina in re in Fragm.
 Pythagor. p. 713. τὸ δ' ὅστιον χρυσώσας καὶ ἀργυρώσας, πίνει ἐξ
 αὐτοῦ: et Noster IV. 65. ἴσθαι δὲ περιχρυσώσας, οὕτω χρῆται
 ποτηρίῳ: ubi in scriptis καταχρυσώσας. Mela Herodotea de
 Issedonibus [quos Essedonas ille nominat, II. 1.] ad hunc
 modum: capita ubi fabre expolivere, auro vineta pro poculis
 gerunt; ἀγάλμα, ut apud Homerum et alios, supellectilem
 intelligens, haud profecto inficete: ἄτι ἀγάλματι χρίονται
 tale postulat. Is. Vossius aliter ad Pomponium. Τὰ γενέσια
 [lin. 11.] Glossae San-German. non neglexerunt, optime
 declarata ab Ammonio. Non sunt natalitia, quae in Vallae
 Latinis erant. WESS. — Ammonius de Vocum Differen-
 tia, p. 34 seq. Τὰ μὲν Γενέθλια τάσσεται ἐπὶ τῶν ζώντων. ---
 Γενέσια δὲ ἐπὶ τῶν τεθνηκότων, ἐν ᾗ ἕκαστος ἡμέρᾳ τιτελεύτημι. S.
 CAP. XXVII. [3. χρυσοφύλακας Γρύπας. Conf. III.
 116. S.]

5 seq. Σκυθιστὶ Ἀριμασπός etc.) Proxime sequentia, Ἀριμα-
 γάρ ἐν, primus, opinor, sic corrigenda censuit Io. Hartun-
 gus Thes. Crit. T. II. p. 636. Ἀρι μὲν γὰρ ἐν (l. τὸ ἐν) κα-
 λίουσι Σκύθαι, Μασπός δὲ τὸν ὀφθαλμόν: prout legisse vide-
 tur in suis Codd., quos habuit plures, Eustathius: vid. ad
 Dionys. Perieg. vs. 31. Idem ferme probavit G. Sopingius
 ad Hesych. in Ἀριμάσπου: ubi docta prostat adnotatio Cl. no-
 stri Albertii. De Arimaspi quae huc spectent e Tzetze dedit
 et Gellio Stanleius ad Aeschyli Prom. vs. 803., memorantis
 τὸν μονῶπα στρατὸν Ἀριμασπὸν ἱπποβάμενα. Cyclopes unoculi
 μονῶπις dicuntur, μονόμαστοι, et μονόγληνοι. In Reges Ma-
 cedoniae, Philippum Amyntae, et Antigonom, qui fue-
 runt ἱπποφθαλμοί, frigida leguntur hic illic atque insulsa
 Graeculorum dicteria; hoc in Philippum Aristidis apud
 Philostratum de Vit. Soph. pag. 584., quo τοὺς Ἀριμασπός
 (τοὺς μονομμάτους) ἔφη ξυγγενεῖς εἶναι τοῦ Φιλίππου. VALCK.

6. Ἀριμα γὰρ ἐν καλίουσι Σκύθαι etc.) Eustath. in Dio-
 nys. Arimaspos ex Herodoto et caussam nominis explicans,
 ἀρι μὲν γὰρ τὸ ἐν Σκυθιστὶ, μασπός δὲ, ὁ ὀφθαλμός: nec
 multum diversa Schol. in Aeschyli Pometh. vs. 804. Quae
 quidem hoc fonte si fluxerunt, turbidus admodum erit.
 Ea mens Io. Hartungi Decur. I. c. 2. pag. 636., Herodotea

ex Eustathio reformantis. Consilium non laudo neque institutum, Codicum conspiratione damnatum: eoque minus, siquidem, observante Io. Georg. Wachtero, in reliquis Scythici sermonis, *Spu* oculus, *arim* unus. Abit ergo in spongiam Eustathii, unde unde arcessita, origination. Vide docti Viri Praefat. Glossar. Germ. Sect. XIII. et Cl. Alberti ad Hesych. Ἀριμάπους. [quorum tamen doctissimorum virorum uterque multum abest ut rem, de qua agitur, ad liquidum perduxerit.] WESS.

CAP. XXVIII. 5. ἡ δὲ θάλασσα πηγνύται etc.) Ge-
ruinum his infregit Taurus Philosophus apud A. Gellium
XVII. 8. Tametsi, inquit, Herodotus historiarum scriptor,
contra omnium ferme, qui haec quaesiverunt, opinionem, scri-
bit, mare Bosporicum, quod et Cimmerium appellatur, etc.
Nihil enim, quantumvis Gellii simia Macrobius, paria,
criminosius atque alienius. Philosopho, si non habuit
perspecta quae sub extimo Septemtrione homines expe-
riuntur, Virgiliana recordari consultum fuerat, Georgic.
III. 360., Senecae Herc. Fur. vs. 536. quaeque Strabo lib.
VII. p. 472. [pag. 307. ed. Cas.] Statim [lin. 8.] πῆγνυται
τοὺς Σινδοὺς non fallace coniectura L. Holstenius ad Σιν-
δοὺς Stephani. Indi longe hinc disparati, vicini vero et trans
Bosporum Sindi. Scriptionis peccatum est: posterior arti-
culi littera deglutiit sequentem, uti τῆς Ἰνδικῆς vice Σιν-
δικῆς c. 86., et ἐς Κῶλον loco ἐς Σκῶλον lib. IX. 15. Contra
huius Musae c. 33. τοὺς Σούρους Arch., ubi τοὺς εὐρούς oport-
uerat. Habet, quae huc pertinent, iusto circumspicior,
Vir Cl. Freretius, Comment. Acad. Inscript. T. VI. p. 363.
Ego, re extra dubium posita, restitui. WESS.

5. ἡ δὲ θάλασσα πηγνύται) Graecis hoc videbatur incre-
dibile, qui mare ferme tantum experti noverant medium,
τὴν ἡμω θάλασσαν, quique didicerant in scholis, omne mare
esse incongelabile. Philosophus itaque Taurus, Gellii Noct.
Att. XVII. 8. Herodotus, inquit, historiarum scriptor contra
omnium ferme, qui haec quaesiverunt, opinionem scripsit, mare
Bosporicum, quod et Cimmerium appellat, earumque partium
mare omne, quod Scythicum dicitur, id gelu constringi et con-
sistere. Sic exhibet Gelliana Macrobius Saturn. VII. c. 12.
pag. 621. quae his ille subdit, e Pluturcho suspicor trans-
sumta. Praeter flumina, Maeotin, et Bosporum, et Ponti

partem, brumali rigore durare recte statuit et Mela l. c. 19. Ubi Herodotea dat Eustath. in Dionys. vs. 669. hinc scribendum πηλὸν οὐ ποιήσεις. Lectorum his ἀπιστία Diodorus Sic. occurrit lib. III. cap. 34. conf. V. 25. ubi Gallorum gelu durata flumina καὶ στρατοπέδων μυριάδες μετὰ σκαιοφόρον καὶ ἀμαξῶν γιμουσῶν ἀσφαλῶς περαιοῦνται: quae sicut et priora forsitan apta videbuntur adfirmando verbo στρατεύονται in Herodoti proximis, [lin. 7.] in glacie στρατεύονται καὶ τὰς ἀμαξὰς ἐπιλαύνουσι πέρην ἰς τοὺς Σινδοὺς: nam Indi, quos hinc inauditos effinxit Hutchinsonus, in Sindos recte transmutati sunt; ut et infra pro τῆς Ἰνδικῆς vere corrigunt viri Docti Σινδικῆς. Mihi videbatur in istis στρατεύονται minus sincerum: ἀμαξεύονται, vel ἰππεύονται, vel simile quid, nobis isto videretur accommodatius. VALCK. — Suo periculo στραγγεῖσθαι scribi iusserat TOUP Emend. in Suid. P. III. ad voc. Στραγγεῖν, quod vertit super glaciem otiantur. Conf. Valckenar. ad III. 159, 6. qui de verborum illorum etiam alibi permutatione iam egerat in Animadv. ad Ammonium lib. II. c. 13. Sed nulla hic novatione opus est. Verbo στρατεύσθαι et per se commodus hic locus est, et firmant illud adiecta verba ἀμαξὰς ἐπιλαύνουσι, quae hostilem incursionem haud obscure significare videntur. S.

[12. ἐν τῷ τὴν μὲν ὥρῃ) Vallae versionem, quum tempus pluendi est, tenuit Wess. cum Gronovio: in eademque sententiam Larcher accepit, ut ἐν τῷ intelligatur ἐν ᾧ χειμῶνι, qua in hyeme, quum sit pluendi tempus, nihil ibi pluit quod sit alicuius momenti. τὴν ὥρῃν vernum tempus interpretatus est Portus, cui Schneider in Lexic. crit. accedit. Sic ἐν τῷ fuerit ἐν ᾧ χωρίῳ intelligendum. S.]

13. ὅων οὐκ ἀνείη) Portus, vulgati ὅων patronus, adscivit Δίων. Iustum est, quod cernitur. Nota sunt, et superius adhibita, Διὸς ὕσαντος, θεοῦ ὕσαντος. Appianus Alex. [diligens Herodotei styli aemulator] Bell. Civil. lib. II. p. 740. [c. 36.] αἰμά τε γὰρ ἔδοξεν ὁ θεὸς ὕσαι. [conf. eundem ib. c. 149.] Herodot. III. 117. τὸν μὲν χειμῶνα ὕει σφί ὁ θεός. WESS.

16. ὡς τέρας θαυμάζεται) Quod vulgo legebatur, ὡς τέρας νενόμισται θαυμάζεσθαι, nimium est. Suadet Scriptoris mos et verborum ordo, pro vero putandum esse ὡς τέρας θαυμάζεται, uti Paris. B., et νενόμισται venisse ex

glossa: et eo quidem magis, quod iuncta verba sententiam simplicissimam inquinant. Libuit Codici obedire in re manifesta. WESS. — De Codicum scriptura, et illius praesertim quem notā *Paris. B.* vir doctissimus insignivit, vide quae in *Var. Lect.* docuimus. Idem verbum *νερόμισται*, paucis interiectis *l. 18.* repetitum, paullo diversa notione usurpavit Scriptor, quem morem etiam passim alibi apud eundem observavimus. Priore loco, *νερόμισται θωυμάζεσθαι* significat *so lent tamquam portentum mirari*; posteriore loco, *τέρως νερόμισται*, pro *portento habetur*. Uterque verbi usus, ut apud alios, sic apud Nostrum, frequens. S.

CAP. XXIX. 1. τὸ γένος τῶν βοῶν τὸ κέλον) Egregii hic *Med.* et sequaces, laudoque *Gronovium* impense; ex *Eustathio* addens, κέλον Ionum esse et κυριολεκτεῖσθαι in arietibus et bubus, cornibus defectis, ad *Iliad. π'*. pag. 1049, 17. [pag. 1062, 30. ed. Bas.] Opportune *Hippocrates* de *Scytharum* curribus: τὰς δὲ ἀμάξας ἔλκονσι ζεύγεα -- βοῶν κίρωσ ἄτερ. οὐ γὰρ ἔχουσι κέρατα ὑπὸ ψύχεις. de *Aër. Aq.* et *Loc.* pag. 291. — Ad hunc *Herodoti* locum *Wesselingi*que Notam provocare debueram in *Adnot. ad Il. 46, 11 seq.* ubi p. 263. emendationem sane quam probabilem *Schaeferi*, οἱ κόλοι pro vulgato οἱ αἰπόλοι, laudavi. S.

Ibid. τὸ κέλον) Hanc etiam Codici debemus *Med.* lectionem. *Homeri* versui *Od. δ'. 85.* subiecta sic fortasse legit in suo Cod. *Eustath.* ὁρθῶς εἰρημένον· ἐν τοῖσι θερμοῖσι γὰρ ταχὺ παραγίνεται τὰ κέρα· ἐν δὲ τοῖσι ἰσχυροῖσι ψύχεις ἢ οὐ φύει κέρα τὰ κτήνεα τὴν ἀρχὴν, ἢ φύοντα φύει μόγις: nisi quod in excerpando φύοντα omiserit: φύει legit et *Valla.* Sua *Strabonem VII.* pag. 471. c. [pag. 307. A. ed. Cas.] *Herodoto* debere monstrant *Herodotea* quaedam e vicinis quae adhibet verba, ἅπασα δ' ἡ χώρα δυσχείμερός ἐστι. *VALCK.*

2. μαρτυρεῖ δέ μοι τῇ γνώμῃ) lidem codd. qui κέλον paulo ante recte dederunt, hic μαρτυρεῖ δέ μοι τῇ γν. non pari, ut opinor, gratiā. Exempli lib. I. 86. adposita, [Adn. ad I. 86, 28 seq.] ad quae amandamur, non faciunt satis; neque *Tragicorum*, ὧ τέκνον μοι *Eurip. Iphig. Aul.* 613. et ὧ τροφεῖς μοι *Sophocl. Aiac.* 874., quippe alius naturae. WESS.

CAP. XXX. 3. ἐν τῇ Ἠλείῃ πάσῃ) Quod hinc didicerat, suo quoque tempore verum deprehendit *Pausan. Eliac.* priori p. 384. θανμάσαι δ' ἂν τις -- καὶ ὅτι ἐν τῇ ὑπερ-

ἐπί, καὶ οὐκ ἐντός τῆς χώρας, αἱ ἵπποι σφίσιν ἐκύϊσκον ἐκ τῶν ὄνων· καὶ τούτου μὲν κατάραν τινὰ ἐλέγετο γενέσθαι αἴτιον: idem narrat p. 396. Vel ex his liquet, voculam τιν [l. 6.] male eiectam Herodoteis, φασὶ δὲ αὐτοὶ Ἠλεῖοι, ἐκ κατάρης τευ οὐ γίνεσθαι σφίς ἡμιόνους, quam legere Pausan. et Eustath. ad Dionys. vs. 409. ἐκ τῆς κατάρης, ὡς φησιν Ἡρόδοτος. VALCK.

6. ἐκ κατάρης τευ) Optime Stephan. ex schedis, quibus cum plures consentiunt. Pausanias hoc ipso de negotio, καὶ τούτου μὲν κατάραν τινὰ ἐλέγετο γενέσθαι αἴτιον, Eliac. Prior. c. 5. Auctor inprecationis Oenomaus apud Plutarchum T. II. p. 303. B. cuius ἐνόδους ἵππους non intelligo, nisi ἐνθόρους, ut in Nicandri Ther. vs. 99. reliquerit. Adde Antigon. Carystium Hist. Mir. c. 13. Mutari praeterea προτὴν non debuerat, cuius in talibus certa statio: ἐπειδὴ --- προσ- ἐπ' ὁ τεταγμένος χρόνος, lib. II. 41. WESS.

CAP. XXXI. [2. Σκύθαι λέγουσι. Requirebam οἱ Σκύθαι: sed articulum, quod sciam, ignorant libri omnes. Caeterum de plumis, quas dixere Scythae, conf. c. 7. extr. S.]

10. εἰκάζοντας τὴν χιόνα) Comparantes nivem, avium plumis, dum depluit, quodam modo adsimilem. Plinius propterea regionem Pterophoron lib. IV. Hist. Nat. c. 12. hoc terrae in tractu memorat. Iucundum est Arnobii lib. II. p. 105. ex parili figura: Potestis -- scientissime monstrare, quid nivem in plumeas subaperiat crustulas. Eiusdemque elegantiae הנחל של בצמר, qui nivem instar carminatae lanae dat, in Psalm. cxlvii, 16. Conf. La Cerdam in Virgilio Georg. I. 397. WESS. — Inde ab H. Stephano orationem in hunc modum distinguebant, τὰ ὧν περὰ, εἰκάζοντας τὴν χιόνα, τοὺς Σκύθας --- δοκέω λέγειν: et sic ed. Wess. et seqq. Nos distinctionem ita mutavimus, ut intelligeretur naturalis structura sermonis haecce, τὰ οὖν περὰ δοκέω τοὺς Σκύθας λέγειν τὴν χιόνα, εἰκάζοντας, nempe εἰκάζοντας τὴν χιόνα τοῖς πτεροῖς, vel εἰκάζοντας τὰ πτερά καὶ τὴν χιόνα: coll. IX. 34, 1 seq. Puto, plumas Scythas nivem dixisse, nivem cum plumis conferentes. S.

CAP. XXXII. 1. οὐτε τι Σκύθαι λέγουσι) Damnatum οὐδὲν [post λέγουσι], cui praesidia non desunt, in exilio relinquo. De Hyperboreis circumspice Herodotus. Lar-gae super illis doctissimorum virorum Gedoyni, Banerii, Freretii, in Conmentar. Academiae Inscript. disquisitiones.

Posterioris coniectura, [quam De Brosses etiam secutus est in *Mem. sur l'Oracle de Dedone*, Acad. des Inscr. T. XXXV. p. 113 seq.] dictos ita videri, quoniam ultra montem *Boram* incolebant, blanditur primo obtutu. *Livius* lib. XLV, 19. in Macedoniae et Paconiae finibus *Boram* locat; sed solus. *Diodoro Siculo* T. II. p. 664. mons iste ex *Polybio* Βέρως est, *Nostro* lib. VIII. 138. Βέρμος, et veriore titulo. Ita perit mons et quod illi inaedicatur. Quod autem ad *Diodori*, lib. II. c. 47. opinabar, *Hyperboreos* Graecae fuisse originis, ex coloniis ad Ponti oram borealem deductis, necdum displicet. Graeci ritus, cultus Apollinis Delii, vestigia sermonis in nominibus propriis, huc ducunt. Mecum sentit *Th. Sig. Bayerus* *Diss. de Hyperboreis* T. XI. *Comment. Acad. Petropol.* p. 334. etc. *WESS.*

[5-7. Ἄλλ' Ἡσιόδῳ μὲν ἐστὶ περὶ Ὑπερβορέων - - - Ὅμηρος ταῦτα τὰ ἔπια ἐποίησε) „Mihi interdum visus sum in istis „verbis annotationem legere veteris Grammatici, non *Herodoti*.“ Sic *Frid. Aug. Wolfius*, *Prolegom. ad Homer.* p. CLVII. Quum vero multa talia observata, ad veterum Poëtarum scripta spectantia, narrationi suae interserere amet Scriptor noster, vereor ne non satis caussae sit cur totam illam ῥῆσιν cum Clarissimo Viro suspectam habeamus. S.]

CAP. XXXIII. 2. ἰσὶ ἐνδεδεμένα ἐν καλᾷ πυρῶν) In Codicum dissensu utrum praestat, ἐνδεδεμένα, an ἐνδεμένα? Animose pro priore vir *Celeb.* refragatori iratior, consistit. Ἐνδεδεμένα tamen probantem plures adiuvant manu exarati, optimeque conspirantes libri: nec nocent *sacra occultata in fascibus mergitum*, quae *Servii* de his verba in *Aeneid.* XI. 532. nedum αἰθρία στίφη *Cratini* apud *Hesychium* et *Suidam*. Super haec sermonis succurrit usus, et librariorum, voces istas temere miscantium, mos. Offerunt *Pausaniae* *Codd.* lib. X. 30. λίθου σφραγίδα ἐνδεδεμένην χρυσῷ, ubi *Sylburgius* ἐνδεδεμένην, bene: firmat *Diodorus*, δακτυλούς ἐνδεδεμένους λίθοις describens lib. XIX. 94. Mihi, non diffitebor enim, placet posterius. *Sacra* ipsa optime *Salmasius* in *Solin.* p. 147. illustravit. *WESS.*

Ibid. ἰσὶ ἐνδεδεμένα etc.) Restituetur, opinor, huc et infra vetus Codicum atque *Edd.* lectio, ἐνδεδεμένα. Suam quisque sequutus Editionem, *Salmasius* in *Solin.* p. 208.

habet *ἰνδεδυμένα*: *ἰνδεδυμένα* Spanhem. in Callim. p. 493, 495. qui recte mea quoque sententia *frugum primitias intelligit spicarum fascibus itligatas*. VALCK.

[5 seq. ἐπὶ τὸν Ἀδρίην) Monuit Danville, in *Mem. de l'Acad. des Inscr.* T. XXXV. p. 589. quo tempore boreales Europae partes pondum satis cognitae Graecis fuissent, etiam regiones supra mare Adriaticum sitas Hyperboreis solitas esse adtribui. S.]

7. πρώτους Δωδωναίους Ἑλλήνων δέσποται) Callimachus Hymn. in Del. vs. 284. gemina: diversa Pausanias lib. I. c. 31. et ambitiosis Atheniensium narrationibus. Verum his inmorari intempestivum: Ezech. enim Spanhemius, Vir ill. et egregius, ad Poëtae Cyrenaei versum molientibus plura otium dedit. WESS.

7 et seqq. πρώτους Δωδωναίους) Quae de Hyperboreis apud veteres legerat Eruditiss. Ez. Spanhemius, digesta protulit in Callim. p. 489. 493. et seqq. Quando de his canens sacris in Delum delatis Callimachus Hymn. in Del. vs. 283 et seqq. solius paene videtur Herodoti persequutus vestigia, unius adferam cum his collatos versus aliquot Callimachi. Sacra scribit Herod. πρώτους Δωδωναίους Ἑλλήνων δέσποται. Callimachus, δὲ Δωδώνῃσι Πηλεογοὶ Τηλόθεν ἱμβαίνοντα (καταβιβάνειν Herod.) πολὺ πρώτιστα δέχονται. Herod. ἀπὸ δὲ τούτων καταβαίνειν ἐπὶ τὸν Μηλίαν κόλπον καὶ διαπορεύεσθαι εἰς Εὐβοίαν. Callim. Διούτερον ἱρὸν ἄστυ καὶ οὐρεὶ Μηλίδος αἰεὶ ἔρχονται· κεῖθεν δὲ διαπλάουσιν Ἀβαάντων εἰς ἀγαθὸν πεδίον Ἀηλάντιον. Sequentia Herodoti sic contraxit in pauca Callim. οὐδ' ἔτι μακρὸς ὁ πλοῦς Εὐβοίῃσιν ἐπεὶ σὶο γέγονες ὅμοιοι. Tum duas memorat Noster puellas, quae primae sacra detulerint ex Hyperboreis in Delum, quibuscum illi velut virginum custodes miserint τῶν ἀστυῶν ἀνδρας πέντε πομπούς. Callim. Πρώται τοι τὰδ' ἔνικαν ἀπὸ ξανθῶν Ἀριμασπῶν, - - - Θυγατέρες Βορέαιο, καὶ ἄρσινες οἱ τότ' ἄριστοι Ἡϊέων. Quod addit, οὐδ' οἱ γὰρ παλιμαστὲς οἰκαδ' ἔκοντο, dixerat Herod. τοῖσι Ὑπερβορείοις τοὺς ἀποπεμφθέντας ἐπίσω οὐκ ἀπονοστήειν. Plura supersunt ex eodem fonte petita. Ceterum huius ne honoris essent expertes, fabulam Athenienses videntur commenti, quam nobis Pausan. narrat in Atticis p. 77. sacra ex Hyperboreis [per Scythas in urbem Sinopen, indeque] per Graecos ad Prasias fuisse perlata, φέρεσθαι διὰ Ἑλλήνων εἰς Πρασιάς· Ἀθηναίους δὲ εἶναι τοὺς εἰς Ἀἴολον

ἀγόντας. Situm autem pagum in Attices orientali latere paene ex adversa Euboeae liquet e *Thucyd.* VIII. c. 95. VALCK. — Videndum vero, ne, quae *Pausanias* narrat, non pugnent ea cum *Herodoteis*; sed pertineant ad id quod insequente tempore fieri solitum esse ipse Scriptor noster paulo post tradit, l. 18 seqq. ἐπὶ δὲ τοῖσι Τυμβοίοις etc. S.

[10. τὸ δ' ἀπὸ ταύτης ἐκλπεῖν Ἀνδρον) Vallae latina, ab hac vero reliquisse *Andrum*, tenuit *Wess.* cum superioribus Editoribus. Recte vero *Reiskius* monuit: „*Praeteritam esse* „*Andrum* significat, neque sacra illuc delata: sed recto „itinere a *Carysto* ad *Tenum* perlata, quamvis *Andrus* his „urbibus esset media interiecta.“ S.]

[14 seq. τὰς ὀνομάζουσι Δήλοι εἶναι Τυρόχην τε etc.) De pleonasmo verbi εἶναι supra dictum, ad l. 153, 19. p. 159. Similiter apud *Platonem* verbo ὀνομάζω saepiuscule iungi alterum εἶναι, monuit *Schneider* ad *Apolog. Socrat.* quae sub *Xenophontis* nomine fertur §. 13. S.]

23. τοὺς πλησιοχώρους ἐπισκῆπτειν, κελύοντας) Sunt, quibus τοῖς πλησιοχώροις, siquidem ἐπισκῆπτειν in *Musis* tertium sibi nectit casum, allubescit. *Abreschius* verborum ordinem struit, κελύοντας ἐπισκῆπτειν τοὺς πλησιοχώρους προπέμπειν. *Επισκῆπτειν* *Hesychio* auctore esse προνοεῖσθαι: rogare itaque et monere, ut contermini sacra ulterius deducant. Certum est προπέμπειν σφέα, videlicet ἱερά, de quibus proxime. WESS. — Miratus sum, nihil ad h. l. de constructione verbi ἐπισκῆπτειν a *Reiskio* in *Animadv. adnotatum* reperiri. Consultius fortasse facturus eram, si vulgatam scripturam, utut suspectam, constanti tamen librorum consensu comprobata, tenuissem. S.

27. τὰς Θρησας) Dederat Θρησσας, uti *Sophocles Antig.* vs. 595. Θρησσαις πνοαῖς, et *Valer. Flacc.* II. 132. *Carasque* toris inducere *Thressas*. Aliorum Θρηκίας vel Θρηκίας firmare Θρηκίην τε Σάμος *Homeri* et Θρηκίος ξένος *Euripidis* posset, si quae necessitas. WESS.

29. ἐχούσας τὰ ἱερά) Mallem ex luculento Codicum iudicio θυούσας τὰ ἱερά: siquidem, quidquid in contrarium disputatur, ἐχούσας τὰ ἱερά scriptoris sententia respuit. WESS. — At, quo pacto scripturam hanc respuat Scriptoris sententia, id quidem nullo pacto me perspicere

profiteor. De ipsius verbi ἐχούσας h. l. significato dubitari nonnihil potest. Quum sit notio verbi ἔχειν latissime patens, possit illud hic idem significare ac ἄγειν vel ἐπιτελεῖν, aut ἔρδειν: quam in partem *sacra faciunt* in versione posui. Sed rectius, puto, ἐχούσας τὰ ἱερά in eandem fere sententiam intelligemus atque φερούσας τὰ ἱερά l. 14. nempe *sacra manu tenentes et in pompa gestantes*. Quam in partem haud incommode Gronovius ait: „Nempe non secus ac „Athenis in sacris nonnullis Καθηφόραι, [Καθηφόροι virgines,] „sic apud Hyperboreos et Paeonas et Thracas Καλαμηφόραι.“ — immo Καλαμηφόροι γυναῖκες. S.

CAP. XXXIV. 1. Τῇσι δὲ παρθένοισι ταύτησι) Atque adeo quas Delii vocabant Ὑπερόχην et Λαοδίκην. Hic ab Herodoto secedunt Callimachus et Pausanias: hic quidem nupturas Deliorum puellas tradit comae dedicasse primitias nobilioribus illis Hecaërgae atque Opidi: collato Herod. c. 35. Pausaniae locum in Att. p. 104. primus emendavit P. Leopard. Em. lib. X. c. 24. iam tum suspicatus apud Herod. restituendum nomen Ἐκαίεργη: idem aliis postea venit in mentem, probatum in primis Spanhemio de his puellis more suo docte notanti p. 503 et 504. Duabus tertiam adiungens, [vs. 292.] forsitan ut versum impleret, Callimachus, his istum honorem a Deliis canit virginibus attributum; pueros vero Deliorum primam dedicasse lanuginem iuvenibus Hyperboreis, qui venerant olim puellarum comites: [vs. 296 seqq.] Ἦτοι Δηλιάδες μὲν, ὅτ' εὐχῆς ὑμῖναιος Ἥθεα κουράων μορμύσσεται, ἥλικα χαίτην Παρθενικαῖς παῖδες δὲ θίρες τὸ πρῶτον ἰούλων Ἄρσενες ἠθίοισιν ἀπαρχόμενοι φερόουσιν: venustos versus ita legendos e Cod. msto docuit Clar. noster Ruhnken. in Epist. Crit. II. p. 35. [p. 163. ed. sec.] VALCK.

3. πρὸ γάμου) Male Valla haec verba inter vertendum (nam schedis eius afuisse non puto) neglexit: adesse enim ea oportet. De Megarensium puellis Pausanias solere ad Iphinoë's tumulum inferias προσφέρειν πρὸ γάμου καὶ ἀπαρχεσθαι τῶν τριῶν, καθὰ καὶ τῇ Ἐκαίεργῃ καὶ Ὀπιδι (sic optime Camerarius) αἱ θυγατέρες ποτὶ ἀπεκείραντο αἱ Δηλίων, lib. I. c. 43. p. 104. Callimachus H. in Del. vs. 296. illud ipsum requirit. Porro οἱ δὲ παῖδες [lin. 4.] redierunt, ne αἱ μὲν solitariae starent. WESS.

CAP. XXXV. 1. καὶ τὴν Ἀγγὴν) Bene inpetum Ἐκείρην corrigentium repressit vir Celeb.; cui, si Λαοδίκης [lin. 4.] se probare potuisset nomen, amplior laus. Quanto equidem magis in his occupor, multa labantis humani ingenii et iudicii argumenta animadverto. Supra c. 33. Ὑπερόχην τε καὶ Λαοδίκην integram et illibatam Florentiae reliquerunt, et hic calami lapsus barbari quiddam cognomini Λαοδίκης adasperget? [Operarum errore Λαοδίκης est in nostra Var. Lect. ubi Λαοδίκης debuerant.] Cur tandem? Omnia profecto, quae de Hyperboreis prodita litteris, Graecam eorum sapiunt originem. Addo, *Clementem Alexandr.* Protrept. p. 39. Ὑπερόχην καὶ Λαοδίκην iunxisse, et Ἀγγὴν praeoptatam esse ob consensionem tot manu exaratorum, ita et Ἀγγὴς concorditer et ubique pingentium. WESS. — Ut in nomen Ἀγγὴν vel Ἀγγιν consentiunt *Herodotei* libri omnes, sic apud *Callimachum*, *Pansaniam* aliosque, constanter Ἐκείρην nominatur: unde *H. Stephanus* hanc scripturam ad *Herodoti* oram adnotavit, et sic apud *Herodotum* utique corrigendum cum *P. Leopardo Spanhémio* contendit. S.

3. κατὰ τοὺς αὐτοὺς τοὺς αὐτοὺς ἀνθρώπους πορευομένους) Referri hoc ad τοὺς πομπεὺς, qui Deliis *Perpherees*, et *Hyperochen* et *Laodicen* debebit. Citius quidem *Arge* et *Opis* in *Delum*, sed in comitatu *Apollinis* et *Dianae*, pervenerunt. WESS. — Miror satis-ne perceperim Viri doctissimi mentem. Videtur πορευομένους illas intelligere *Hyperochen* et *Laodicen*: at *Herodoti* verba inspicienti haud obscurum videri debebat, πορευομένους ad *Argen* et *Opin* referri. Deinde, ut κατὰ τοὺς αὐτοὺς τοὺς αὐτοὺς ἀνθρώπους de comitibus accipiamus, et grammatica ratio (nam μετὰ τῶν αὐτῶν etc. requireretur) et rerum expositarum nexus vetat. κατὰ τοὺς αὐτοὺς τοὺς ἀνθρ. vulgo cum *Valla* intelligunt eorundem hominum aetate: quam etiam in sententiam *Larcher*, dans le même siècle. At mihi planum atque perspicuum videbatur, hoc *Herodotum* dicere, *Argen* et *Opin* ex *Hyperboreis Delum* petvenisse, itinere per eosdem populos facto, per quos *Hyperochen* et *Laodicen* iter fecisse supra c. 33. scripserat. Caeterum tam in Graecis nostris, quam in Latinis, orationem commodius in hunc modum distinctam velim, καὶ τὴν Ἀγγὴν καὶ τὴν Ὠπίον, ἰούσας παρθένας, ἐξ Ὑπερ-

βορέων κατὰ τοὺς αὐτοὺς etc. *Argen quoque atque Opin, virgines, ex Hyperboreis itinere etc.* Nempe ἐκ Ὑπερβορέων ad πορευομένας et ad ἱφικίσθαι refertur: ἰούσας vero παρθένας ait illas, contra quam Hyperochen et Laodicem, quae prolem iam ediderant. S.

5. τῇ Εἰλειθυῇ) Non obliviscor *Hesychii Εἰληθυίας*, nèque *Pausaniae Εἰληθείας* lib. II. 5. a viris doctis cupide mutatas. Manet in *Callimacho* H. in Del. vs 132. καλεῖ μόνον Εἰληθυίαν, forte similem in modum formandum, quo H. in Iov. vs. 12. κηχημένον Εἰλειθυῆς. Potuit in peregrinae vocis origine sonus variare; passim tamen *Homerus, Diodorus, Pausanias* illi adstipulantur, cui primae datae. Quod autem *Cl. Reiskius* ἀντὶ ὠκυτόκιου [lin. 6.] ob acceleratum sive citum partum elegit, modo ὠκυτόκιον eo foret in usu, non spernerem. Belle novit, ὠκυτόκιον in medicamine ad maturandum partum sedem sibi vindicare, cui inconmodus hic locus. WESS.

10. Ὡλὴν ἀνὴρ Λυκίος) Ne hoc quidem praetermisit *Callim.* Del. vs. 304. Οἱ μὲν ὑπαιίδουσι νόμον Λυκίῳ γέροντος, ὅν ται ἀπὸ Ξάνθοιο θεοπρόπος ἤγαγεν Ὡλὴν. De eodem mulier *Delpha*, quae civibus hymnum condidit, *Boeo* apud *Pausan.* lib. X. [c. 5.] p. 810. Ὡλὴν θ' ὅς γένετο πρῶτος Φαίβοιο προφάτας, Πρῶτός τ' ἀρχαίων ἐπίων τεκτῆνατ' αἰοιδάν. De hymnis *Olenis* egerunt ill. *Spanhem.* ad *Call.* p. 509. et *I. A. Fabricius* *Bibl. Gr.* lib. I. c. 17. *Olene* recentior *Pamphus* *Atheniensibus* τοὺς ἀρχαιοτάτους ὕμνους ἐποίησεν, *Pausan.* VII. p. 577. eidem saepe laudatos, quos et suo seculo superstites a *Daducho* quodam *Attico* *Pausanias* accepisse se tradit legendos IX. p. 762. Sub *Orphei* nomine legit is hymnos, quos habemus superstites; atque in his merito versuum etiam miratur elegantiam. VALCK.

13. καὶ ἀγείροντας) Inprudenter ἐγείροντας *Th. Galeus.* Ἀγείρειν eorum est, qui stipem in speciem diis, reapse sibi, ut mos olim et nunc variis in locis, efflagitant. *Herodotus*, modo vitae *Homeri* auctor fuerit, c. 33. ἤδετο δὲ ταῦτα ἐν τῇ Σάμῳ -- ὅτε ἀγείροισεν ἐν τῇ ἐσσητῇ τοῦ Ἀπόλλωνος. *Abarim* *Hyperboreum* ἀγείροντα, et τὸν ἀγερόντα ab illo χερσὶν τῷ θεῷ repraesentat *Iamblichus* *Vit. Pyth.* Sect. 91. et 141. Sed vide *Cl. Ruhnkenium* ad *Timaei* *Λέξεις* p. 6. [p. 9 seqq. ed. sec.] WESS.

CAP. XXXVI. 2 seq. οὐ λέγων, λέγων ὡς τὸν etc.)

Ita solet. Mox c. 43. ἔλαγε, φᾶς τὰ etc. et V. 36. ἔφη λέγων: tum ἔφησι ἐν τοῖσι λόγοισι λέγων lib. VI. 137. Coniectura Dissertationis Herodoteae ὡς τὸν οἷστος περιέφερε - - οὐδὲν σιτιόμενον nondum displicet: ratam enim fabula habet, Abarim exhibens sagittā circum omnem terram vectum, nihilque comedentem, οἷστῳ ἐποχούμενον, ποταμούς τε καὶ πελάγη καὶ τὰ ἄβασα διαβαίνειν, in Iamblichi Vit. Pythag. c. 19. et 28. Himerius Biblioth. Photii p. 1131. de eodem, ἀλλ' ἐπὶ πᾶσαν γῆν καὶ θάλασσαν ἦλθεν ὁ Σκύθης ὑπὲρ τοῦ βέλου οἰχούμενος. Obstat suspicioni Eustathius; favet, quod olim scire non poteram, Corn. de Pauw ὡς τοῦτον οἷστός etc. legens. WESS. — At ipsum illud τὸν, pro αὐτὸν vel ταῦτον positum, ansam dedisse librariis videri debet, ut locum corrumpere, et οἷστός in οἷστὸν mutarent. S.

3. λέγων, ὡς τὸν οἷστὸν) Videri posset λέγων e praecedenti voce repetitum; neque tamen Homericam me latent, quibus uti poterunt vulgatae lectionis defensores. Vera mihi videtur Wesselingii correctio in Diss. Herod. posita p. 34. ὡς τὸν οἷστός περιέφερε κατὰ πᾶσαν τὴν γῆν οὐδὲν σιτιόμενον. Praeter Iamblichum, insignem sane fabulatorem, de Vit. Pyth. Sect. 91. et 136. fabulam de Abari enarrat Celsus apud Origenem III. p. 129. vid. H. Vales. in notas Mauss. ad Harpocr. p. 206. VALCK.

4 seq. εἰ δὲ εἰσὶ τινες Ὑπερβόρειοι ἄνθρωποι, εἰς καὶ ὑπερότις ἄλλοι.) Nonnihil immutata, tanquam σόφισμα repellit ridetque Eratosthenes in Strabonis lib. I. p. 106 seq. [p. 61 seq. ed. Cas.] VALCK. — Eratosthenes cavillo haec sugillans apud Strab. lib. I. p. 106. notatur propterea a Casaubono. Si Ὑπερβόρειοι sint, quod Lycius Olen apud Pausaniam prodidit, οἱ ὑπὲρ τὸν ἄνεμον οἰκοῦντες βορέαν, consecutio bene habebit. Strabo Hyperboreos τοὺς βορειοτάτους explicat, sive maxime boreales, non illi, quos Herodotus sibi proposuit. WESS. — Videtur „non illos“ scribere voluisse Vir doctissimus. Nec tamen Strabonis illa interpretatio contraria esse videtur notioni quam de Hyperboreis informatam Herodotus habuerat. Caeterum apud eundem Strab. l. c. pro vulgato λέγοι ἀν verissime γιλοῖαν corrigendum monuit Tyrwhittus, vir longe praestantissimus, cuius praematurum obitum etiam nunc, multos post annos, Graecae lugent Musae. S.

[6. περιόδους γράψαντες) Mox subiicit, ὡκεανὸν το ἔσσαν γράφουσι, et dein εἴη τίς ἐστι ἐς γράφην: quibus locis cunctis γράφειν non tam de scribendo, quam de pingendo accipiendum haud incommode Gronov. monuit. Videtur tamen utraque simul notio hic obtinere: iam antiquitus enim et pingebant aut in aere exsculpebant tabulas geographicas, et scripto illas explicabant. Nos describendi verbo utramque simul notionem comprehendi posse putavimus. S.]

9. ποιούντων ἴσιν) Lege Gronovii, docte haec illustrantis, observationes. De terrae figura Eratosthenes, haec Nostrum innuens, ὅτι σφαιροειδὴς ἡ σύμπασα, οὐκ ὡς ἐκ τόβου δι, in Strab. I. p. 83. [p. 48. D. ed. Cas.] ante quem non dissimilia Aristotel. Meteorol. II. 5. Quantum vero laboris et curae nostro aëvo doctissimi et sollertissimi homines subierint, ut terrarum orbi sua figura et nobis constaret, multa solidaque eruditione V. Cl. Io. Lulofs c. 1. Introductionis ad Natur. et Mathem. Orbis terrae conspectum persequutus est. WESS.

[9. ποιούντων ἴσιν) ποιούντων Gronovius idem ac ποιῶσαν valere existimavit, ut λεγόντων i. q. λεγῶσαν et similia: cuius rationem probans Wesselingius, eiusdem interpretationem in Notis propositam, Asiam quoque faciāt Europae parem, in latina versione adoptavit. Mihi ποιούντων nil aliud nisi genitivus participii absolute positus esse videbatur, ad superius γινῶ referendus: rideo quum illi Asiam aequalem Europae faciunt. S.]

CAP. XXXVII. [1. ἈΣΙΗΝ Πέρσαι οἰκίουσιν) Quisquis et argumentum huius et sequentis capitis attentius consideraverit, et loca contulerit ad quae in Var. Lect. provocavimus, hunc vix dubitaturum existimo, intercidisse in Musarum exemplis, quae ad nos pervenerunt, primum verbum Ἀσίην, a quo initium suae descriptionis trium terrae universae partium fecisse Herodotum consentaneum est. Quin fortasse Ἀσίης τὸ μέσον Πέρσαι οἰκίουσιν scripserat, aut aliquid tale. Certe, in hac Asiae descriptione, a Perside veluti lineam ducit versus septemtrionem; quem tractum quatuor habitare populos ait, Persas, Medos, Saspīres, Colchos: dein, primum, regiones ab occidente illius tractus sitas enumerat, cap. 38. et 39. tum vero c. 40. ad eas,

quae ab oriente sunt, progreditur, leviter quidem illas tangens, ac nonnisi *Indiam*, extremam versus orientem nominans, praetermissis interiectorum populorum nominibus. S.]

CAP. XXXVIII. 2. ἀπ' αὐτῆς) Praestaret ἀπ' αὐτῶν, quod et Cl. *Pavio* in opinionem venit. 'Απ' αὐτῆς spectare debet Pontum, sive mare boreale, in quod Phasis evolvitur. Ab eo vero minime procedunt duae ἀκταί, orae sive peninsulae, uti docte *Is. Vossius* ad *Scylacem*. [p. 6 seq. ed. *Gron.*] Persis, quae orarum altera, a mari australi, quod et Erythraeum, porrigebatur occidentem versus; a Phasi altera sumebat originem, terminata partim ad Sigeum Troicum, tum ad promontorium Triopium, omnem complexa minorem, quam vocamus, Asiam. Quae clara cum sint in Scriptoris disputatione, propositum ἀπ' αὐτῶν h. e. θαλάσσιον, aut, si mavis, ἰσθμίων, quae proxime memorabantur, non carere videtur ratione. WESS. — Vereor ne minime ex Scriptoris mente interpretatus ista sit Vir praestantissimus. Ἐνθιῦται δὲ, *Inde* vero, ait *Herodotus*, id est, ab illo inde terrarum tractu, qui per mediam Asiam a meridie ad septentrionem porrigitur, (conf. paullo ante ad c. 37, 1. notata) quae est continens Asiae terra ac veluti meditullium: inde, inquam, versus occidentem, excurrunt ἀπ' αὐτῆς, ab hac continente Asia, ἀκταί διφάσαι, duae orae in mare porrectae, duae regiones ita in mare porrectae ut earum maior pars mari adluatur, adeoque duae veluti peninsulae. Harum una est Asia minor, in boreali parte a Phasi, in australi a Phoenicia in mare mediterraneum excurrens. Altera ora, ac veluti peninsula, incipit a Perside, maiorque eius pars in australe sive Erythraeum mare excurrit, eoque circumluitur, minor quaedam pars mediterraneum mare attingit. S.

6. ἡ αὐτὴ αὐτὴ ἀκτὴ ἀπὸ τοῦ Μαριανδικοῦ κόλπου) Priorem Asiae minoris ἀκτὴν orsus a Phasi et tractu fuit boreali; alterius initium ab austro sinuque Myriandrico, porrectae ad Triopium: haec attendenti apertissima. [At non duas Asiae minoris ἀκτὰς memorat *Herodotus*: sed universam minorem Asiam satis perspicue unam eandemque ἀκτὴν dicit.] *Vossius* tamen ad *Scylac.* p. 7. ἀπὸ τοῦ Μαριανδυνῶν κόλπου, μέχρι τοῦ πρὸς Φοινίκην κειμένου: nec discrepat mul-

tum Pavii disputatio. Fefellit utrumque sinus corruptum nomen. Sinus Mariandynus, cui Sangarius amnis miscetur, apud Plinium Nat. Hist. lib. VI. 1. pars erat Ponti Euxini, adeoque ad boream Asiae, de qua sermo, ac nihil ad hanc descriptionem. Bene Stephanus Μυριάδρος, πόλις Συρίας πρὸς τῇ Φοινίκῃ. Additur τὸ κτητικόν, Μυριανδρικοῦ κόλπος, hinc fortasse, cum sanitas loco manebat, repetitum. Quod ex scripto reposui, ab integritate propius abest, quam Μαριανδύων Med.; Μυριανδρηνῶν Holstenii et Berkelii rem patefacit, non veram vocis scripturam. WESS. — Mariandynorum nomen, alibi passim ab Herodoto memoratum, decipit librarios; quorum alii longius, propius alii aberrarunt a vero, quod nos restituere auctori non dubitavimus. Myriandri urbis, ad Issicum sinum sitae, (quem eundem etiam Myriandricum sinum adpellatum fuisse consentaneum est) plures auctores fecere mentionem, Cellario laudati Geogr. Antiq. lib. III. c. 12. p. m. 409. In latina versione nostra ferri poterit Myriandrio quod ibi legitur; sed ad graeci nominis normam Myriandrico scriptum volueram. S.

[8. τείνει τὰ ἐς θάλασσαν μέχρι etc.] Versus mare tendit usque ad etc. Abundans ille τὰ articulus eodem modo positus est atque paullo ante, τὰ πρὸς νότον et τὰ πρὸς βορρην. Quod mox ait, triginta illam terram populos habitare, horum plures sigillatim nominavit lib. I. c. 28. S.]

CAP. XXXIX. [1 et seqq. Ἡ δὲ δὴ ἰσθμὸς sc. ἀκρῇ. Vide paullo ante, ad c. 38, 2. Altera hac ora et ingenti veluti peninsula Asiae, a Perside usque ad Phoenicem excurrente, quae maiori ex parte mari Erythraeo [id est, australi, c. 37, 2. et II. 158, 18.] cingitur, partim vero secundum nostrum (i. e. mediterraneum) mare porrigitur, inter Persidem et Phoenicem tres regiones continentur, Assyria, quo nomine simul Babyloniam ab Herodoto comprehendi supra ad I. 102, 10. vidimus, Arabia, et Syria. Haec ora, ait l. 4 seq. desinit in sinum Arabicum; nempe interrupta est illo isthmo, qui sinum Arabicum a mediterraneo mari seiungit. Addit autem (lin. 5.) οὐ λήγουσα εἰ μὴ νόμῳ. Valla, quasi λέγω pro νόμῳ legisset, ista verba cum sequentibus iungens, sic vertit: etsi non desineret, nisi ob id quod Darius e Nilorivos in illum sinum induxit; ἀπεσδιονύσας omnino. Portus, νόμον quidem divisionem intelligens, tamen in eandem

fere cum *Valla* sententiam: cum (alioqui, seu naturali situ, in eum) non desinat, nisi divisione; id est, nisi propter illam divisionem quam *Darius* fecit, qua rivos ex Nilo in illum sinum deduxit. Aliter *Gronovius*: desinitque non desinens, nisi iure, in sinum Arabicum etc. cuius versionem intactam *Wesselingius* reliquit, nec vel ipse vel *Valck.* vel *Reisk.* quidquam ad hunc locum notavit. Mireris tamen omnino quodnam illud ius sit, quo ista ora in Arabicum sinum desinat: magisque etiam *Larcherum* mireris, νόμον hic legem interpretari non dubitantem: et aboutit, mais seulement en vertu d'une loi, au golfe Arabique: neque, quam qualemve legem hic intelligere debeamus, explicantem. Atqui, quid sit quod verbis istis significatum voluerit *Herodotus*, satis ipse interpretatus esse videtur. De Asiae ora agitur: hanc revera non terminari in sinu Arabico ait: nempe, quo loco sinus Arabicus interiecto isthmo a mari mediterraneo seiungitur, ibi non desinit ora, sed pergit eadem ora ab altero sinus Arabici latere, et circum universam Africam continuatur; ita ut Africa, verum si quaeris, pars censi debet huius eiusdem alterius orae de qua agitur. In hunc quidem modum perspicue mentem suam ipse Scriptor noster cap. 41. explicare videtur. Itaque naturâ quidem, et re ipsa, non desinit illa ora in sinu Arabico, sed νόμος desinit, id est, ex usu recepto, opinione, et usu loquendi, quo Asiam in isthmo illo terminari vulgo intelligimus dicimusque, atque inde Africae esse initium statuimus, quae tertia orbis terrarum pars vulgo haberi solet. Quare νόμος eadem fere notione hic accipi debet atque in illo pseudo-philosophorum nonnullorum dicto, honestum nihil φύσει esse, sed νόμος; valebitque νόμος idem ac τὸν νενομισμένον apud Nostrum II. 17, 7. IV. 45, 28. (Conf. *Heindorf* ad *Plat. Phaedr.* c. 13. p. 231. e.) De fossa, quam *Darius* ex Nilo in Arabicum sinum duxit, dictum est lib. II. c. 158. cuius fossae h. l. non nisi obiter mentionem facit Scriptor; puto, quo clarius significet quem nam sinum Arabicum hic dicat; quandoquidem alter sinus, qui Persicus vulgo nominatur, perinde etiam Arabicus sinus dici potuerit. S.]

CAP. XL. 2. καὶ Σαπείρων) Passim in libris Σόλωνος. *Apollonii Rhod.* II. 397. et *Stephani Byz.* Σάπυρες nomine conveniunt, situs aliquantum discrepat. [Mireris

vero, in eodem argumento paulo ante (cap. 37, 4.) Σάσπειρες et Σασπείρων, praeferentem *Wess.* et nunc Σαπείρων tenentem. Conf. I. 104, 5. et Var. Lect. ad I. 110, 11.] In omni autem hac Herodotea disquisitione Ἐρυθρὴ Θάλασσα varia est notione: modo Oceano australi, nunc sinui Persico aut etiam Arabico pro vario regionum habitu convenit; neque inconmode, cum sinus ambo mari isti iungantur et eius sint divergia et partes. Qui maritimam superioris Asiae Arabiaeque oram bene callent, non adhaerescunt. *WESS.* — Ἐρυθρὴν Θάλασσαν universum mare vocat Noster quod Asiae a meridie est cum duobus sinibus, Persico et Arabico. Vide supra, ad c. 39, 1. S.

[5 seq. Ἀράξης ποταμός, ῥέων πρὸς ἥλιον ἀνίσχοντα) Incredible est quo pacto *Vallae* versionem, qui contra solem orientem fluit, absque notatione intactam relinquere doctissimi Viri potuerint: quos etiam *Larcherus* secutus, qui prend son cours vers le soleil levant, scribit. Herodoti hunc Araxen ab oriente in Caspium mare influere, adeoque non contra solem fluere orientem, vel ex hoc ipso loco intelligi potuerat. Caeterum vide quae de Herodoti hoc Araxe, qui aliis Jaxartes est, ad I. 202, 16. monuimus. S.]

CAP. XLI. [1. Ἡ δὲ Λιβύη ἐν τῇ ἀκτῇ ἐτέρῃ ἐστίν.) Vide ad cap. 39, 1 et seqq. notata. S.]

3. ἡ ἀκτὴ αὕτη στενὴ ἐστίν) Vitio humani ingenii contingit, ut omnibus eadem raro placeant. Spectantur res diversis modis et variante animi inclinatione. Mihi, quod rediit, verissimum, alii aliud. Sequitur continuo, τὸ δὲ ἀπὸ τοῦ στενοῦ τούτου: ubi vero illud, verum ni fuerit vulgatum? Supra lib. II. c. 158. de eopse isthmo, τῇ ἑλαχιστόν ἐστι καὶ συντομώτατον ἐκ τῆς βορρῆς θαλάσσης ὑπερβῆναι ἐς τὴν νοτίην, quod brevissimum et maxime compendiarium spatium, plane uti hic, stadiorum mille. Non excito *Plinium* lib. II. 68. quo hanq ipsam in rem usus est *Is. Casaubonus* ad *Strabon.* I. p. 114. [p. 65. ed. Cas.] neque dissimulo *Mediceum* αὕτη ἐστὶ ἢ ἐστὶ, iam est, qua est, nihil coloris ducere posse e c. 50. huius libri. Verum propere hinc discedo. *WESS.*

CAP. XLII. [4. μήκει μὲν γὰρ παρ' ἀμφοτέρους παρῆκει ἢ Εὐρώπῃ) Parum accurate *Larcher*: en sa longueur elle surpassasse les deux autres parties: et sic iterum c. 45. Debue-

rat; en sa longueur elle s'étend le long des deux autres. Nempe quidquid terrarum ultra Caspium mare et Araxem fluvium est, quam nos septemtrionalem Asiam nominare consuevimus, id ex Herodoti ratione Europae accensebatur. conf. c. 40, 4 seq. Quod adiicit, εὐρεος δὲ πέρι οὐδὲ συμβαλλείν αἰξί φάνεται μοι εἶναι, Reizius, in argumento huius capitis, ne coniiicere quidem licet. At coniiicere, est συμβάλλεσθαι verbo medio: sententia Scriptoris videtur esse, ne dignam quidem iudico quae cum Asia atque Africa conferatur. Caeterum συμβαλλείν fortasse, praesenti tempore, scripserat auctor: sicuti συμβαλλόμενος I. 68, 16 et 21. et alibi, a ionico themate συμβαλλέω. S.]

6. δημοῖ ἐωῦτην) Mirum ni scripserit, more veterum suoque, Λιβύη μὲν γὰρ δημοῖ ἰούσα περιέβρυτος: id est ταυτὴν οὔσαν. In eundem sensum infra capienda ista: [in fine huius cap.] αὕτη ἐγνώσθη τὸ πρῶτον, nempe περιέβρυτος ἰούσα. Δηλοῦν hac adhibetur structura Sophocli, Ai. vs. 471. δηλώσω --- γινώσκω. Antig. vs. 20. Τί δ' ἔστι; δημοῖς γάρ τι καλχαίνουσ' ἔπος. Ἐδήλωσε τῶν νόμων καταφρονῶν Alcibiades, Andocidi p. 30, 44. ἐδήλωσαν οὐ διελήσαντες, Pausan. III. p. 216. δῆλον ἐποίησαν ὑπεραχθεσθέντες, Herodot. VI. 21. VALCK. — Pronomen ἐωῦτην communi consensu tuentur libri omnes; nec, cur sollicitetur, satis caussae subest: immo vero, quando in tali dictione abest pronomen, fuerit illud ad sententiam subintelligendum. S.

11. Φοίνικας ἄνδρας) Phoenices, ubi maritimam Syriae oram occupant, ναυτιλῆσι μακρῆσι ἐπιτίθεσθαι scripsit lib. I. c. 1. An statim ex sinu Arabico, unde digressi erant, in Oceanum australem et Atlanticum, merito dubitatur. Quam vero Salomoni, Iudaeorum regi, in nobili navigatione ex eo sinu operam praestiterant I. Reg. ix, 27. eandem aliis et regi Aegypto addixerunt, usu maritimae peregrinationis exercitati. His ergo debetur et regi Neconi Africa primum circumnavigata; quam multis post seculis Lusitani diversiore progressu feliciter cognoverunt mari ferme circumflum. WESS.

CAP. XLIII. 1. Καρχηδόνιοι εἰσι οἱ λέγοντες) Ex hariolatione Cl. Pauw οἱ πλείοντες: Carthaginienses enim similibus defunctis navigationibus tentasse oras Africae, Atlantico mari adpersas: de Sataspe nihil eos novisse,

Quae docti viri coniectura habet, quo se commendet. Aliud Nic. Abramus, Phari Vet. Test. lib. III. p. 92. *μετὰ δὲ Καρχηδόνιαι σιῶι* etc. sine commate legens vertensque, postea quidem Carthaginienses, ut quidem ipsi dicunt: praestitisse nimirum se, quod Sataspes navigando haud absolverat. Quae verbis istis indicari, dubito vehementer. Hannonem a Gadibus ad fines Arabiae circumvectum Plinius tradit lib. II. 67. an ante Herodoti aetatem, necdum certum. Et quid impedit, cur Poeni inaudire de frustraneo Sataspis conatu nihil potuerint, Xerxi foederibus iuncti, et mercandi studio ad omnia, uti solent, circumspecti? Saepe praeterea narrationes Carthaginiensium advocantur in Libyae rebus c. 195. 196. WESS. — Post λέγοντες Vir doctissimus cum superioribus Editoribus nonnisi levissime incidens orationem, ab auctoris mente aberravit: et, quod mirari subiit, absurdam Gronovii versionem, *Secundo loco (Carthaginienses sunt qui dicunt) postquam Sataspes --- Africam non circumnavigavit* etc. verbotenus repraesentavit. Nec vero melior Vallae erat interpretatio. Reizius, interposita post λέγοντες paullo fortiore distinctione, omnia plana reddidit. Sententia eadem, quam Pavius, referente Wesselingio, proposuerat; sed nulla in verbis novatione opus est. Postquam dixit, οὕτω μὲν αὐτὴ ἐγνώσθη τὸ πρῶτον, nempe περιήναι τοις ἰούτοι, (conf. Valck. ad c. 42, 6.) in hunc modum pergit: Μετὰ δὲ, Postea (post illam Phoenicum navigationem) Carthaginienses dicunt; scilicet, cognovisse se circumfluam esse Africam: nam (hoc suo nomine, non Carthaginiensium verbis, adiicit Herodotus) Sataspes quidem non circumnavigavit Africam, ad hoc licet missus. S.

17. τῷ ὀνόματι Σολόεις) Sic scripserat lib. II. 32. Σολόεντα ἄκραν αὐτὴν Λιβυκὸν ἀκρωτήριον Hanno et Scylax in Periplus; πύματον Σολόεντα Crinagoras in Epigrammate, de quo D'Orvillius ad Chariton. p. 424. et Reiskius in Anthol. p. 188. [Analect. Brunck. T. II. p. 145. num. XXI.] Ceterum memoria Posidonium decepit, ex Herodoto, a Dario missos τελεῖσαι τὸν περίπλου African, asseverantem in Strabon. lib. II. p. 155. [p. 98. ed. Cas.] Tale hic nihil. WESS.

20. ἀπαιόμενοι παρὰ βασιλέα) ἐς βασιλέα quod nobis. c. msto Galeus obtulit, si dant plures, fortasse tanquam rarius probandum videretur; ἐς aliquoties, adhibuit in

talibus Herod. Ut verum tamen fatear, ne loci quidem unius recorder, in quo legatur ἀφικέσθαι εἰς τινὰ, cui plurima sunt ad manum, in quibus ἔλθειν et εἰσελθεῖν εἰς τινὰ. [conf. Reiz. de Prosod. p. 11. et 56 seq. ed. Wolf] Paulo post [lin. 23.] duabus fortasse literis repetitis scribi commode posset; οἱ, ὅπως ὡς σφικας καταγείατο τῇ νηϊ, Φεύγεσκον πρὸς τὰ σύρα. [At novationem nec res postulat, et mssii recusant.] Deinceps [lin. 25.] quia εἰσεσθαι etiam frequentatur Herodoto, εἰσιν non adhibetur ab antiquis, veram pæne lectionem coniectando fueram adsequutus, corrigens; αὐτοὶ δὲ ἀδικεῖν οὐδὲν ἐπιόντες, memor Herod. V. c. 74. ἐτίοντο ἐπιόντες χώρους τῆς Ἀττικῆς. Itaque laetus excepi quam Diss. Herod. p. 167. subministravit Codicum lectionem, ἐσιόντες, πρόβατα δὲ μούνα: hoc aptius respondet ad πόλιας: χώρας ἐπιδεῖν et ἐπίνειαι χώρους adhibentur. VALCK.

24 seq. ἀδικεῖν οὐδὲν ἐσιόντες, πρόβατα etc.) Multum meo iudicio ex membranis potius, ἀδικεῖν οὐδὲν ἐσιόντες, πρόβατα δὲ μούνα: ipsos urbes ingressos nihil iniuriosum patrasse, pecora duntaxat inde accepisse. Plenior ita oratio, superfluo et insueto εἰόντες in posterum caritura. Utcunque ea super codicum lectione statueretur, non recusabitur iisdem e schedis [lin. 27.] αἴτιον τόδε ἔλεγε, caussam hanc dicebat Sataspes: huius enim ad regem sermo. Caussam, quam Xerxi non probavit, dederunt venti, ex oriente ad constitutum isthic flantes, et navis praepedientes cursum ex probabili Marshami et Palmerii sententia. WESS.

27. αἴτιον τόδε ἔλεγετο) Hanc caussam afferebat, Valla: legit itaque αἴτιον τόδε ἔλεγε, nempe Sataspes. Sequens τὶ peperisse potuit ἔλεγετο. In proximis [lin. 28.] pro Εἰρήνης δὲ οἱ οὐ συγγινώσκων, collatis Vallae Latinis, hunc Xerxes negans locutum vera, Io. le Febvre suspicabatur scribendum, Εἰρήνης δὲ ὃν (pro αὐτὸν vel ἐκείνον) οὐ συγγινώσκων λέγειν ἀλφεία: in iuvene praesertim huius seculi Gallo conatum laudo: οἱ minus in his commodum esse fatendum etiam illi, cui Herodoteus est exploratus usus verbi: συγγινόντες ἀδικῆσαι, συγγινόντες ποιεῖν σε δίκαια, et similia, dantur apud hunc plurima; a quibus illud distat lib. V. c. 91. συγγινώσκομεν ἀπ' αὐτοῖσι ἡμῖν οὐ ποιήσαντι ὁρθῶς: in quibus etiam scribi potuisset οὐ ποιήσαντες ὁρθῶς, sub qua duplici structura idem significans adhibetur συνειδέναι. Diphili versus est: Συνιδέθ'

αὐτῷ Φαῦλα διακρυπνόμενῳ. *Quinctilian. Inst. Or. III. 6. Non sustineo esse conscius mihi dissimulanti. Sophocles: Ἡ δαιμόν ἄρ' ἦν, ἥνικ' ἄν τις ἐσθλὸς ὦν Αὐτῷ συνίδῃ.* Herodoteo verbo *Lysias p. 164. συνέγνωσαν αὐτοὶ σφισιν ὡς ἡδαικιστοί.* VALCK. — At nec male dicitur quoque *συνγνώσκειν τινί, adsentiri alteri.* Sic quidem VII. 12, 10. *συνγνώσόμενός ται, qui tibi adsensurus est: qua ex notione fluxit illa ignoscendi. S.*

34. ἐκὼν ἐπιλήθουμαι) *Arch. codex ἐπιλήσεται, quod non deterius: in re simili, cuius auctoris mentio posteris minus fuisset honorifica, considerate Herod. I. 51. τῶν τας Δελφῶν, -- τοῦ ἐπιστάμενος τὸ οὖνομα οὐκ ἐπιμνήσεται. Lib. II. c. 123. τῶν (Graecorum) ἐγὼ εἰδὼς τὰ οὐνόματα οὐ γράφω. Similiter in sacris arcano silentio tegendis Pausan. II. p. 117. τὸν δὲ λόγον ἐπιστάμενος οὐ γράφω. lib. I. p. 71. λεγόμενον καὶ ἄλλον λόγον εἰδὼς ὑπερβήσεται.* VALCK. — Ut hic, similiter III. 75, 5. ἐκὼν ἐπελήθετο: et τῶν ἐντολέων μνησθέντες ἐπελανθάνετο III. 147, 6. Absurdum τατίσχε, quod pro κατίσχε in nostrum se insinuavit exemplum, aequus facile corrigit Lector. S.

CAP. XLIV. [6. Σκύλακα ἄνδρα Καρυανδία) Superest hodieque *Scylacis Caryandensis* Περίπλους τῆς θαλάσσης τῆς οἰκουμένης Εὐρώπης, καὶ Ἀσίας καὶ Λυβίας: quod opus quidem iuniori cuidam Scylaci *Vossius et Dodwellus* tribuunt; sed eidem prisco itineratori, quem *Herodotus* hic nominat, post *Fabricium* Biblioth. Graec. lib. IV. c. 2. sect. 6. merito (ut videtur) vindicavit doctissimus *De Sainte-Croix* singulari commentatione in *Actis Acad. Inscript. T. XLII. p. 350. et seqq. inserta. S.]*

6 seq. ἐκ Κασπατύρου τε πόλιος καὶ τῆς Πακτυϊκῆς γῆς) Vitiosum *Arch. Κασπατύρου* accedit quodammodo ad *Hecataei* ap. *Steph. Κασπάπυρος*. [In scripturam *Κασπατ.* apud Nostrum III. 102, 1. consentiebant libri omnes.] Situs urbis et regionis *Pactyicae* certo non potest finiri. *Hecataei* πόλις erat *Γανδαρικῇ*. Gandarii in extimis Persarum locantur finibus, contérmini Sogdis Bactriisque lib. III. 91. VII. 66. Quorum si *Caspatyrus* fuit, ab Indo, sicuti hic innuitur, afuisse non videtur. Excusari certe *H. Dodwellus* nequit, urbem Gangi adponens, ipsumque *Herodoti* Indum *Dissert. de Scylace* c. 1. et Gangem confundens. *Ammium* enim solus *Indus* praeter *Nilum*, ex priscorum sententia, *crocódilos* alebat: sic Noster, et, quem in examine

Dissert. *Dodwelli* optime *Iac. Gronovius* excitavit, *Arrianus* Ἀνν. lib. VI. 1. cui testis accedere opportunus poterit *Pausanias* IV. 30. Iure propterea *Gronovius* pro *Indo* consistit. Nam *Th. Hyde* divinatio in Argumento c. 23. Relig. Veter. Persar. κατὰ ποταμόν, quo secundo *Scylax* et comites in mare devenerunt, *Hydaspem* signare, in *Zaradrum* influentem, qui se *Indo*, cuius ostia erant exploranda, miscet, dubiae admodum et fallacis est fidei. *WESS.* — De *Caspatyro* urbe et *Paetysica* regione consuli digna sunt quae commode collegit disputavitque *Larcher* in Indice Geographico ad *Herodot.* p. 102. et 401 seqq. ubi *Rennelli* etiam Viri clariss. examinavit sententiam. *Heeren* in opere saepius laudato T. I. p. 389. et 405. urbem regionemque *Cabul* intelligit, Persiae finitimam; quem vero *Indum* fluvium hinc nominat *Herodotus*, *Gureum* intelligit (hodie *Kameh*) ab occidente in *Indum* proprie nominatum influentem. *S.*

14-16. οὕτω καὶ τῆς Ἀσίης etc.) Receptum antea οὕτως tueri se nequit: schedae melius. Sequentia habent quid scabri, et varie tentantur. Praetuli ex Codicibus ὁμοία παρεχομένη, videlicet Ἀσίη. Non quidem συντάξως procedit ordo, cuius in hoc et aliis veterum ratio non semper ducitur: utut est, puto de scabritie non nihil deminutum. Maioris momenti coniectura *Ampl.* est *Bouherii*, fini huius periodi complura ex secuturis [cap. 45. lin. 6 seqq.] nectentis, hunc in modum, ὁμοία παρεχομένη τῇ Λιβύῃ καὶ εὐρίσματα αὐτῇ Νεῖλος τε ὁ Αἰγύπτιος --- τὰ Κιμμέρια λέγουσι. De Asia haec, quod verissimum, cuncta scribi: ubi nunc sunt, orationis nexum scindere et turbare, cui, istis in hunc locum migrantibus, apta copulatio et adhaesio. Mihi, tametsi *Procopii* aevē eadem, quae in msstis et editis, series, inventum non videtur inconcinnum. Vide *Bouher.* Diss. *Herodot.* c. 18. p. 119. *WESS.* — Copiosius de hoc loco, et de ista praesertim scriptura παρεχομένη, in *Var. Lect.* disputavi; ubi in hoc ipso, quod codicum nonnullorum auctoritate a *Wess.* vulgatum est, adquievi. Et παρεχομένη quidem, quod olim vulgabatur, nullis utique machinis defendi potest: verum tamen illud ipsum etiam παρεχομένη, ad τὰ τῆς Ἀσίης relatum, nimis durum et insolens debet videri. Ac ne παρεχόμενα quidem, si vel maxime codex

aliquis hoc daret, satis placere posset: agitur enim hic non tam de rebus quas quaeque terra exhibet aut praefert, quam de terrarum circuitu, et quousque quaeque porrigatur; nec ex professo commemoravit Scriptor res quas Asia pariter atque Libya gignet, nisi quod obiter crocodilorum mentionem fecit, quos Indum pariter atque Nilum alere dixit. Quare iterum iterumque relegenti mihi hunc locum perquam probabile videtur, sic scriptum oportuisse: οὕτω καὶ τῆς Ἀσίας, πλὴν - - - ἀνίσχοντα, τὰ ἄλλα ἀνενῆνται ὁμοῖά περ ἔχουμένη τῇ Λιβύῃ: ita Asiae - - - reliqua explorata sunt, pariter certe atque contigua Libya. Nam, quod iam antea monuerat, (c. 39, 5. et 42, 6.) contiguam esse Asiae Libyam, id statim c. 45, 5. iterum urget, unam esse continuam terram; itaque nil caussae fuisse, cur tres; veluti distinctae et a se invicem seiunctae, terrae statuerentur. Qua notione παρεχουμένη τῇ Λιβύῃ Reizius scripserit, non habeo dicere. Quod autem ad ista verba (c. 45, 6 seqq.) adtinet, καὶ οὐρίσματα αὐτῇ etc. quae cum extremis huius capituli iuncta Buherius voluit; istud αὐτῇ non ad Asiam refertur, sed ad universam terram, quae quum una atque continua sit, (γῆ μία ἑνῶσα) mirum sibi videri ait Herodotus, cur tribus nominibus illa distinguatur, quasi tres essent terrae, Nilo et Phasi aut Tanai fluviis determinatae; videturque hoc significare: quum tres, quae vulgo nominantur terrae partes, non sint interiecto mari usquequaque a se invicem seiunctae, debebat una continens universa terra censeri; sin maiorum quorundam fluminum cursus satis caussae est cur terra in partes divisa statuatur, multo plures quam tres partes fuisse numerandas. S.

CAP. XLV. [5 seq. Quod ait, μήκει - - - παρ' ἀμφοτέρω παρήκουσα, conf. c. 42, 4. ibique not. Tum de his, quae proxime insequuntur; μή ἐνὶ ὅσῃ γῇ etc. vide modo ad c. 44, 14-16. notata. S.]

8. Τάναιν ποταμὸν τὸν Μαίητην) Tanain Maeëtam explicant ut Phasin Colchum, quod ex hoc Maeotarum tractu labatur. At discrepat caussa; Tanais influit in Maeotin paludem, longe supra eam lacu erumpens. Fuit olim, quae eiusdem Bouherii suspicio, τὴν Μαίητιν, seu verius καὶ τὴν Μαίητιν. Vallae Latina huc vergunt, et liquidissime (quod vir

Ampl. non vidit) *Procopius* Bell. Goth. lib. IV. 6. *Herodotus* exscribens, οἱ δὲ Τάναϊν ποταμὸν, καὶ Μαιώτην καὶ Πορθμ. Qui cum Μαιώτην adpellat, suo utitur more, ut Ionico Noster. Vide c. 20. WESS. — Potuit suo arbitratu *Procopius*, sicut et *Valla*, *Maeotidem paludem* hīc intelligere. At, quum in τὸν Μαιήτην consentiant libri, nihil profecto impedit quo minus intelligamus *Maeoticum fluvium* hīc dici *Tanaim*, (i. e. qui per Maeotarum fines decurrit) quemadmodum Νεῖλος ὁ Αἰγύπτιος nominatur, et Φάσις ὁ Κόλχος. S.

9. Πορθμῆια τὰ Κιμμέρια) De *Porthmiis Cimmeriis* vide supra c. 12. WESS.

11 seqq. ἐπὶ Λιβύης — — γυναικὸς αὐτόχθονος) *Iovis* ex *Epapho* neptis *Isocrati* Laud. Busir. p. 223. Mox [lin. 13.] *Eustath.* ἀπὸ τῆς Προμηθ. μητρός: cui in Asia, *Promethei* matre, *Apollodorus* Bibl. I. 2, 3. et Schol. *Apollonii* Rh. I. 444. adstipulantur. *Herodoti* alia sententia, quae et in *Stephani Byz.* Ἀσία. Est *Eustathius* in his paullo audacior, etiam [lin. 15.] ἐπὶ Ἀσίῳ, τοῦ Ἄτρυος. [pro Κόρυος, quod habet *Herodot.*] Fuit *Manis* filius *Atys* I. 94. quem praeter et *Cotyn* genuit, indice *Etymol.* in Ἀσίῳ, et, cuius auctoritas excellentior, *Dionysio* Halic. lib. I. Ant. R. p. 21. Vide *H. Vales.* ad *Nicol. Damasc.* p. 68. Utique imprudenter in *Eustathii* partes *Ampl. Bouherius* Diss. *Herod.* c. 5. transiit. WESS.

15 seq. ἐπὶ Ἀσίῳ, τοῦ Κόρυος, τοῦ Μάνεω) Non alibi Κόρυος sit apud *Herod.* mentio; quod nomen, in antiqua Ed. *Vallae* versionis omissum, primo quidem adspectu potius videtur *Thracicum*: Ἄτρυς certo nomen est *Lydiacum*; praeter Regem, sic *Croesi* filium nominat *Herod.* et patrem ditissimi illius *Pythii*, tempore *Xerxis* nobilitati. Accedit ad haec, *Lydiaca* narrantem *Herodotum* lib. I. c. 94. (non sanequam ex *Xantho* *Lydo*, quod *Galeus* putabat; quippe qui οὔτε Τυρρηνὸν ὠνόμακεν οὐδαμοῦ τῆς γραφῆς, δυνάστην Λυδῶν, οὔτε ἀποικίαν Μηόνων εἰς Ἰταλίαν κατασχεῖσθαι ἐπίσταται, teste *Dionys.* Halic. Ant. Rom. I. p. 22, 15.) *Herodotum*, inquam, non ut hic *Mani* filium dare Κόρυν, sed Ἄτρυ: ἐπὶ Ἄτρυος, τοῦ Μάνεω, βασιλῆος. Tandem Ἀσίῳ, τοῦ Ἄτρυος, hic legisse videtur *Eustathius*; cuius ista extant ad *Dionysii* *Perieg.* vs. 270. Ἡρόδοτος δὲ Φησι τὰ τρία τῆς γῆς τμήματα ἐπαρχίας ἔχειν γυναικῶν. — — Λυκόφρων δὲ οὐχ οὕτως, ἀλλὰ ἀπὸ

Ἀσίῳ τοῦ Ἄττος καλεῖσθαι φησιν αὐτήν· ἃ δ' οὐ καὶ ἐν Σάρδεσι
 Φυλὴ τις καλεῖται Ἀσία; imo καλεῖται Ἀσίας: sunt enim et
 postrema Herodoteis vicina: ἀπὸ τευ καὶ τὴν ἐν Σάρδεσι Φυλὴν
 κεκληῖσθαι Ἀσιάδα. Hoc minime cunctanter statuo, in his
 Eustathianis nomina Herodoti et Lycophronis esse transpo-
 nenda: Herodotea sunt, quae tribuuntur Lycophroni; quae
 Herodoto, sunt sine dubio Lycophronis, quodque bene ob-
 servavit accuratissimus Editor Ed. Twaite, ab ipso Eusta-
 thio huic, velut auctori, contributa ad vs. 620. ubi legitur
 etiam ἀπὸ Ἀσίῳ, τοῦ Ἄττος. Tandem pro Ἀσίῳ scriben-
 dum ut apud Herod. Ἀσίῳ. Forma vulgari dare quoque
 potuerat Ἀσίῳ: *Asias* enim, Ἀσίας, Ἀσίῳ, Ionice flectitur
 Ἀσίης, Ἀσίῳ. Atque ob has forte rationes videri posset
 hoc in loco Herodoti nomen Κότυος in illud Ἄττος con-
 vertendum. Ille tamen ego, qui toties in Herodoto levioribus
 de caussis forte suspicax perhibebor et novator, hic nihil
 novandum iudico servandumque Κότυος nomen. Primum
 Asian Cotyis filium dictum veteribus legerat Eustath. in
 Iliad. β'. p. 192, 51. τὸν μὲν Ἀσίαν Κότυος ἰστοροῦσιν νῖόν. Dein-
 de multo plus habet ponderis auctoritas Dionysii Halic.
 Ant. Rom. I. p. 21. scribentis, Τυρρηνὸν dici quintum a Iove;
 Iovis enim filium Manen primum istius fuisse regionis
 Regem: τοῦτου δὲ γεννηθῆναι Κότυν· τῷ δὲ Κότυϊ δύο γενέσθαι
 παῖδας Ἀσίην καὶ Ἄττον· ἐκ δὲ Ἄττος Λυδὸν Φῶναι καὶ Τυρρηνόν,
 quorum hic cum colonis in Italiam abierit; ille manserit
 regni paterni haeres: de Attyë, huiusque duobus filiis
 Lydo Tyrrhenoque paria scribit Strabo V. p. 335. c. [p. 219.
 ed. Cas.] Utrumque dedit et Attyi filium Herodotus; solum
 quidem memorans duntaxat Τυρρηνόν, I. 94. sed et memi-
 nit Λυδοῦ τοῦ Ἄττος, I. 7. VII. 74. a quo Maeones traxerint
 Lydorum nomen. Xanthus Lydus, cui credendum potius in
 rebus patriis, quam Graecis recentioribus, Tyrrhenum
 prorsus ignorans, Ἄττος παῖδας γενέσθαι λέγει Λυδὸν καὶ Τόρρη-
 νον. Ut regionibus urbibusque dare possent conditores, no-
 mina Graeci plurima sunt commenti. VALCK. — Con-
 fer Creuzeri Fragm. Veterum Historicor. p. 153 seq. S.

17. ἀλλ' οὐκ ἐπὶ τῆς Προμηθεὸς Ἀσίης) Ista quidem verba,
 si sunt, ut esse videbuntur, Herodoti, signis saltem tan-
 quam παρενθήκη sunt a vicinis separanda. Haec sola si de-
 disset, per Asiam Promethei, filiam, uxorem, an matrem

intellexisset, maneret incertum; sed paulo superius uxorem dixit Promethei, quam cum aliis matrem habuit *Lycophron*, *Cass.* vs. 1412. Οὐ μὲν ὑπάρχει γ' ἡ ἑπιμηθεὺς τοκάς. *Schol.* ἡ Ἀσία Ἀσίας γὰρ καὶ Ἰαπετοῦ Προμηθεὺς καὶ Ἐπιμηθεὺς. *vid. Doctiss. Twaites ad Eustath.* l. c. et ad vs. 620. *VALCK.*

21. ἀπὸ τῆς Τυρίης) Hoc verius ob lib. I. 2. et msstorum decretum. Non nego *Syriam* potuisse *Europam* dici. Quaeritur de *Herodoti* manu, cuius prudens de matronae nomine observatio. Notae sunt coniecturae *S. Bocharti*, super *Libyae*, *Asiae* et *Europae* titulis ex *Phoenicum* lingua elegantes, lib. IV. *Chanaan.* c. 33. *WESS.*

CAP. XLVI. 4. ἔχομεν προβαλίσθαι) Nulla hic comparatio: [nempe comparare in vers. lat. posuit *Gronovius*: rectius *Valla*, proferre.] negat se habere huius orae nationem, quam producat et in medio collocet: id προβαλίσθαι, quo modo manu exarati libri, e quibus si qui velint ἀνδρα λόγιμον οἶδαμεν λεγόμενον, non obluctabor. Nihil in Codicibus magis obvium, quam λόγιμον et λόγιον, λεγόμενον ac γινόμενον convertere, sicuti lib. II. 5. et IV. 13. [sed bene habet vulgatum.] De *Scytharum* sapientia multi nimis praeclare: σοφίη prudens est sollertia, qualis lib. III. 127., qua semet bello temere lacescentes, veluti *Cyrum*, impunitos haud dimittebant; quaque, si nolint inveniri, deprehendi nequeant, quod *Dario* usu venit. Alioqui barbari moribus omnique disciplina; bene *Noster*, τὰ μὲν τοῖς ἄλλοις οὐκ ἄγαμαι. *WESS.*

5. πάρεξ τοῦ Σκυθικοῦ ἔθνος) Olim vucula mihi πάρεξ sic visa fuerat transponenda, ut legeretur: εὔτε ἄνδρα λόγιμον οἶδαμεν γινόμενον ἐκ τοῦ Σκυθικοῦ ἔθνος πάρεξ Ἀναχάρσιος. Quum vero consideratius ad vulgata haec exigerem *Eustathii* ad *Dionys.* vs. 669., ex *Herodoto* narrantis ὅτι ὁ Εὐξείνιος παρέχεται ἔθνη ἀμαθέστατα, καὶ ἐξ οὐδενὸς τῶν ἐντὸς τοῦ Πόντου ἀνὴρ ἐλλόγιμος λέγεται, πάρεξ τοῦ Σκυθικοῦ, ἔθεν ὁ Ἀναχάρσις, coepi animadvertere nihil in istis esse quod mutari deberet. Si scripsisset, πάρεξ Ἀναχάρσιος, καὶ τοῦ Σκυθικοῦ ἔθνος, figura hic obtineret, quam *Χιασμόν* vocant *Grammatici*, multis explicitam *Eustathio* ad *Hom. Iliad.* γ'. 108. Οἴστε δ' ἄρ' ἴτερον λευκόν, ἑτέρην δὲ μέλαιναν, Γῆ τε καὶ ἡλίω. Ista nativam haberent perspicuitatem sic scripta: οἴστε ἄρ' ἐπεὶ δύο, λευκὸν καὶ μέλαιναν, Ἠλίω καὶ Γῆ, ut sua sibi singula subiiciant.

tur velut ἐν τετραγώνῳ καταγραφῇ. Ad hanc normam Herod. hic primum duo ponit diversa; prius, οὔτε γὰρ ἔθνος τῶν ἐντὸς τοῦ Πόντου οὐδὲν ἔχομεν προβαλίσθαι (sic mssti) σεφίης πέρι: alterum, οὔτε ἄνδρα λόγιμον οἶδαμεν λεγόμενον. Tum duo diversa sequuntur: prioris membri haec est exceptio, πᾶριξ τοῦ Σκυδικοῦ ἔθνος: haec, alterius, πᾶριξ Ἀναχάρσιος. Sunt mihi similes ad manum aliorum structurae. Ceterum his Herodoti vexandis occasionem arripuerunt viri Docti ex Ep. Pauli ad Coloss. 3, 11. Primus, credo, Salmasius abusus est in Ossil. Ling. Hellen. p. 359., cui se primus opposuit, amicus et admirator viri maximi, Alex. Morus in notis ad Nov. Foed. p. 231. et seqq. VALCK.

13. ζῶντες μὴ ἀπ' ἀρότου) Hic etiam haerebat olim alterius vice saepius a librariis scripta vox ἀρότερον. [Nempe sic edd. ante Gron. cum nostro Pb.] Qualia de veteribus Herod., de sui quoque temporis Scythia scribit Strabo VII. pag. 460. c. [p. 300. c. ed. Cas.] Iustinus II. 2. Hominibus inter se nulli fines: neque enim agrum exercent; nec domus illis ulla, aut tectum, aut sedes est, armenta et pecora semper pascentibus, et per incultas solitudines errare solitis: uxores liberosque secum in plaustis vehunt: Φερίοικοι ἰόντες Herodoto; saepe Straboni dicti Νομάδες καὶ Ἀμαζόνικοι, Melae II. 1. ἀμαξόβιοι. Si Poëtae nomen sincere scriptum in Strabon. pag. 463. c. [p. 302. d. ed. Cas.] Hesiodus iam meminerat ἀπήναις οἰκί' ἔχόντων. Apud Philostr. Vit. Apoll. VII. 26., scribendum utique, οἰκίας ἐπὶ τῶν ἀμαξῶν πέπνυνται, possident, habent, pro πέπνυνται. Saepius in verbo πεπᾶσθαι erravit Olearius, et pag. 246. bonam lectionem perversa corruptit interpretatione. VALCK.

14. οἰκῆματά τε σφίη ἐπὶ ζευγέων) Nulla caussa viro docto κτήματά τε refingendi. Φερίοικοι ἰόντες istis verbis explicatur liquidius. Mitto multivagas Scytharum domos ex Seneca, et eorumdem sutilem domum apud Valer. Flaccum. Accommodatum Aeschyli Prometh. vs. 708. οἱ πλεκτὰς στέγας Πεδάρσιοι ναίουσ' ἐπ' ἐνύκλαις ὄχοις, et praeter cetera Hippocratis Aer. Aq. et Loc. p. 291. [§. 93. p. 86. ed. Coray.] ἐνταῦθα καὶ οἱ Σκύθαι διατείνονται, Νομάδες δὲ καλεῖνται, ὅτι οὐκ ἔστι οἰκήματα, ἀλλ' ἐν ἀμαξῇ οἰκοῦσι: quos currus graphice expingit deinde. WESS.

15. κῶς οὐκ ἂν εἴσῃεν οὗτοι ἄμχοι;) Nullam nec in Eu-

ropa, neque in Asia gentem, ἔθνος, esse scribit *Thucyd.* II. 97. ὅ, τι δυνατόν Σκῆθαις ἐμνημονεύσι πᾶσιν ἀντιστῆναι. *Herodoto* non adeo videbantur invicti propter corporum vires hominumque multitudinem, quam propter mores atque instituta: hac mente *Ephorus* ap. *Strabon.* VII. p. 463. et 464. [pag. 302 seq. ed. Cas.] ταῖς δικαίαις εὐτελεῖς ὄντες καὶ οὐ χρηματισταὶ - - πρὸς τοὺς ἐκτὸς ἄμαχοί εἰσι καὶ ἀνίκητοι, οὐδὲν ἔχοντες ὑπὲρ οὐ δουλεύουσι. *Iustin.* II. 3. Perpetuo ab alieno imperio aut intacti aut invicti mansere. - - Gens et laboribus et bellis aspera; vires corporum immensae; nihil parare, quod amittere timeant. De *Cyro Darioque* narratis *Iustino*, quod ad rei summam attinet, satis concinit *Herod.*; quaeque de *Sesostri* in *Europam* usque narrantur expeditione, qui *Scythas* subegerit et *Thraces*, illa dubia satis fide nituntur. Vagi *Scythae* non poterant inveniri: hoc unum metuebat *Mytilenaeus Coës* apud *Herodot.* IV. 97. V A L C K.

CAP. XLVII. 3. παιδίας αὕτη, ποιῶδης τε) *Optime Gronovius* ex *Medio.*, in quo si ἔνυδρος, quod alii praeferunt, fuisset, nihil fortasse requireretur. *Hippocrates* [l. c. §. 92.] de *Scytharum* regione, παιδίας ἐστὶ καὶ λειμακῶδης καὶ ψιλὴ καὶ ἔνυδρος μετρίως ποταμοὶ γὰρ εἰσι μεγάλοι, οἱ ἐξοχετεύουσι τὸ ὕδωρ ἐκ τῶν πεδίων. Cuius λειμακῶδης idem ac ποιῶδης, *Galeno* explanante. *Hesychius*, Λείμακες, νοτεροὶ καὶ ποιῶδεις (male antea πῶδεις) τόποι, spectans *Euripid.* *Iph. Aul.* vs. 1544. Λειμακίστεροι in *Suida* nullo iure *Küsterus* mutat, quippe ex *Coo* sene apud *Erotianum*. Confer *Sophoclem Philoct.* 1449. Ego his non inmoror, εὐνυδρος reliquens ob lib. IX. c. 25. WESS.

7. Ἴστρος μὲν πεντάστομος) *Paria Arrian.* Ἀναβ. V. 3. et *Scymnus.* Nilus itidem πεντάστομος II. 10. Sed, quod huic evenit, ut minora et manu facta in censum ostia venirent, idem *Istro*: tantum *Nilo* minor, verba *Melae* II. 1, 56., totidem quot ille ostiis, sed tribus tenuibus, reliquis navigabilibus, effluit. Quod autem [lin. 9. pro Ὑπάκκωρις] *Vossius* ad *Melam* II. 1, 26. [al. II. 1, 38.] καὶ Ὑπάκκωρις reponit, non probō. Infra c. 55. et 56. scripti libri vulgatum stabiliunt. In *Pomponio* dissensus est; *Plinii* corruptus *Paeyris* lib. II. 12. ad verum inclinat amnis nomen. WESS.

CAP. XLVIII. [4 seq. ποταμῶν καὶ ἄλλων) πολλῶν καὶ ἄλλων legendum videri coll. c. 50, 2. scripsi in

Var. Lect. Quum vero in vulgatum consentiant libri, nihil praeter necessitatem novandum, facileque ferendum. vocab. ποταμῶν: sed oratio in hunc modum commodius distinguetur: κατὰ τοιόνδε μέγιστος γίγνετ' ποταμῶν καὶ ἄλλων: εἰς αὐτὸν ἐκδιδόντων, (sive ἐσδιδόντων malueris) εἰσι δὲ οἷδε οἱ μέγαν αὐτὸν ποιοῦντες. Διὰ μὲν γὰρ τῆς Σκυθικῆς etc. Ob hoc Danubius maximus est: (scilicet) et alii in eum influunt amnes, et qui eum (prae caeteris) augent, hi sunt: sive, et hi, qui eum (prae caeteris) augent: quos nempe continuo deinde recenset. ποταμῶν καὶ ἄλλων - - ἐκδιδόντων idem valet ac ποταμοὶ μὲν καὶ ἄλλοι εἰς αὐτὸν ἐκδιδόταισι: et ad illam μὲν particulam, in verbis his subintellectam, refertur ista δὲ quae consequitur, εἰσι δὲ οἷδε. S.]

6 seq. πέντε μὲν οἱ ῥέοντες.) Coniecturas elegantes doctissimorum viroꝝ, Valckenarii μόνον ῥέοντες, Reiskii οἷδε ῥέοντες, laudare equidem, sequi non possum. WESS. — E tantum in O converso legerim, πέντε μόνον ῥέοντες. Confluentes in Istrum fluvii erant longe plurimi; διὰ μὲν γὰρ τῆς Σκυθικῆς πέντε μόνον ῥέοντες, quos suis singulos designat nominibus. His recensitis multo plures enumerat aliunde ortos, qui in Istrum itidem confluerint: haec est ratio, cur illi priores, αὐτὴν γένεσις ποταμοὶ Σκυθικοὶ, esse dicantur πέντε μόνον, quod vicinum etiam commendat μὲν γὰρ. VALCK. — Perpensis omnibus momentis, si minus certa, at perquam probabilis videri debet Valckenarii emendatio. Sane in eodem orationis membro, paucis interiectis verbis, perincommode repetita videbitur μὲν particula; (vide tamen mox ad c. 49, 1 seq. notata.) nec articulo οἱ ante ῥέοντες satis opportunus hic locus; perapta vero ad id, quod hic agitur, vox μόνον, et multo aptior quam quae aliis placuit μεγάλοι. S.

7. Πόρατα.) Amnis Πόρατα in Arch. prave Τώρατα, nec Mela inde lib. I. 19, 87. Toreatas, quae Galei opinio, finxit: longe enim illi ab hoc fluvio. Nunc Pruth. Reliquorum titulos et cognomina, quibus nostro aevo adpellantur ista flumina, adscribere non vacat. Cupidi exposita (non sine differitate tamen) videbunt a Stukio ad Arriani Peripl. pag. 178., Bouherio Diss. Herodot. p. 204. et Bayero Comment. Acad. Petropolit. T. I. p. 409. WESS. — Locum hunc de fluvii in Istrum influentibus percommode tra-

ctavit *Mannert* in *Geogr. Graecor. et Romanor.* T. IV. p. 72 seq. tum illum de reliquis *Scythicis fluviiis* c. 51. et seqq. idem *Vir doctus* ibid. p. 74 seqq. et *D'Anville* in *Commentatione Actis Acad. Reg. Inscript.* T. XXXV. p. 573. et seqq. inserta hoc titulo, *Examen critique d'Herodote sur ce qu'il rapporte de la Scythie.* S.

[10. πρὸς ἡὺ μέγαν) Vide ad I. 202, 16. notata pag. 203 seq. S.]

CAP. XLIX. [1 seq. ix δὲ Ἀγαθύρων -- τῷ Ἰστρῷ. ἐκ δὲ τοῦ Αἰμου etc. Prius membrum, Ἐκ δὲ Ἀγαθύρων -- τῷ Ἰστρῷ, commodius superiori cap. 48, iungetur, ut eodem capite commemorentur fluvii, qui a septemtrione et a laeva ripa in Istrum influunt; quum dein ab illis inde verbis, Ἐκ δὲ τοῦ Αἰμου etc., nominentur ii, qui a meridie fluunt, et a dextra ripa eidem miscentur. Quod si cap. 48, 6 seq. recte bis positum μὲν particulam statuas, intelligendum forsitan erit, priori μὲν, ubi αἰτ' διὰ μέν γε τῆς Σκυθικῆς, respondere illam δὲ, Ἐκ δὲ τοῦ Αἰμου: posteriori vero, ubi αἰτ' πῶς μὲν οἱ βίοντες, respondere ἐκ δὲ Ἀγαθύρων. De *Agathyrsis*, *Scytharum* finitimis, vide c. 102. 104. et 125. S.]

6. Νόης) Solus, quod quidem reminiscor, amnem *Valerius Flaccus* memoravit; *Alazonas* tamen propius illi, quam situs gentis patitur, adiungens, lib. VI. 100. *Hiberni qui terga Noae, gelidumque securi Eruit, et tota non audit Alazona ripa:* ubi *Heinsius* et *Burmamnus*, Mox μέσον σχίζων τὸν Αἶμον praestat. Nilus μέσον Αἴγυπτον σχίζων lib. II. 17. et cap. 33. idem μέσον τάμνων Λιβύην, et Ister μέσον σχίζων τὴν Εὐρώπην. Verius quoque Τριβαλλικόν, [lin. 16.] quomodo *Isocrates*, *Demosthenes*, *Steph. Byz.*, alii. **WESS.** — De fluvio, qui *Seius* hic nominatur, (lin. 7.) vide *Var. Lect.* et *Mannert* *Geogr. Graecor. et Rom.* T. VII. pag. 10. quemque ille laudat *Gatterer* in *Comment. Soc. Goett.* Vol. IV. et VI. Verum nomen Οἰκος fuisse facile adsentiaris *Larchero*, cuius ad hunc locum consulenda adnotatio. Mox *Alpis* nomine (lin. 13.) sunt qui *Rhenum* a *Nostro* indigitari non sine veri specie existiment. S.

16. πρὸς ἡλίου δυσμέων μετὰ Κύντας) Scripsit lib. II. 33. de *Cynesiis*, (qui non alii ac *Cynetes*, *Stephano* auctore,) εἰ ἔσχατοι πρὸς δυσμέων οἰκίουσιν. Consimilia *Herodorus*, *Nostri* aemulus, οἱ ἐπὶ τοῖς ἔσχατοις οἰκούντες τὰ πρὸς δυσμέων Κύντας

ἐνεμαζόντας ἀπὸ Steph. in Ἰθνηρία. Festo Avieno quoque Populi Cynetum, Cyneticum iugum, in alte tumescenti ditis Europae extimo. Celtae quidem, sicuti ad lib. II. 33. monstratum, extra Herculis columnas in ultima Europae vergebant, sed non post Cynetas, quod Vallae Latina dant: sic sibi et rei Herodotus pugnaret. Μετὰ Κύνητας vertendum praeter Cynetas, sive exceptis illis, quemadmodum Poëtae Odys. λ. 468. μετ' ἀμύμονα Πηλεΐωνα. [Possis vero eadem notione latinum post intelligere. Sic Noster infra c. 53, 2. μετὰ Ἰστρὸν post Istrum, i. e. excepto Istro.] Vide nunc et mirare stolidam Georgii Carletoni confidentiam, Κυνησίου sive Κύνητας in Britanniae Cantios convertentis, doctissimoque Cambdeno longa epistola obtrudentis, quae octogesima inter Camdenianas. Hi fructus nimii in patriam studii. WESS.

Ibid. ἐν Κελτῶν, οἱ ἔσχατοι etc.) De his hoc uno loco si tantum egisset Herodotus, cadere forsitan posset in dubitationem, utrum hos, an Cynetas, ultimos Europae statuisset ad Occidentem incolas. Celtas ultimos collocasse, multis nuper allaboravit ostendere vir Erudit. in libello Gallice scripto, quo, praeter cetera, specimen exhibet errorum Lex. Geograph. Martinierii pag. 290. et seqq. atque in eadem fuisse videtur opinione ill. Spanhem. in Callim. pag. 436. Omissus Spanhemio alter Herodoti locus e lib. II. cap. 33., mea quidem sententia planissime monstrat, secundum Herodotum ultimos Cynetas, paene ultimos fuisse quos vocat Κελτοὺς. Illic agens de Istri fonte veluti profluentis ἐκ Κελτῶν καὶ Πυρηνὸς πόλιος, οἱ δὲ Κελτοί, inquit, ὁμοῦργοι Κυνησίοις (hoc legit Steph. Byz. Noster et hic dare potuit Κύνησι, οἱ) οἱ ἔσχατοι πρὸς δυσμίων οἰκόνουσιν τῶν ἐν Εὐρώπῃ κατοικημένων. Vertit ista vir egregius: Celtae -- finitimi sunt Cynesiis, qui (qui Celtae, non qui Cynesii) ultimi etc. mihi quidem ista vis videtur. Cynetes sunt ultimi; Celtae ultimi μετὰ Κύνητας, id est exceptis Cynesiis, vel post Cynetas, omnium primos in ultima Hesperia. Avienus in Ora Marit. vs. 200., adjacent Populi Cynetum; tum Cyneticum iugum, (Qua sideralis lucis inclinatio est,) Alte tumescens ditis Europae extimum, In belluosi vergit Oceani salum. Docta dedit Is. Voss. ad Melae III. cap. 1. 51. Veritatem adfirmat memorabilis, quem comparavit Wess. in Diss.

Herod. p. 21., *Herodori locus ap. Steph. Byz. in 'Ιβηρίαι*: quo *Πρῶτον μὲν, αἰτ, οἱ ἐπὶ τοῖς ἰσχυατοῖς (τῆς 'Ιβηρίας) οἰκούντες τὰ πρὸς δυσμῶν Κύνητις ὀνομάζονται* (ut hic apud *Herod. Κεῖλοι ἰσχυατοὶ πρὸς ἡλίου δυσμῶν μετὰ Κύνητας*) ἀπ' ἐκείνων δὲ ἤδη πρὸς βορίαν ἰόντι *Γλητίς* μετὰ δὲ *Ταρτήσιαι*. Ex eiusdem *Herodori lib. X. gestorum Herculis Stephano Γλητίς* memorantur, ἔθνος *'Ιβηρικὸν μετὰ τοὺς Κύνητας. Tartessorum vicini in Philippicis Theopompi eadem fuerant Γλητῶν adpellatione insigniti. Hinc liquet, Cynetas postremos Europae habitatores ad Occidentem fuisse secundum Herodorum ac Herodotum. VALCK.*

CAP. L. 3 seq. ἐν πρὸς ἐν συμβάλλειν) Ut saepius in talibus omittuntur verba, potuisset omitti *συμβάλλειν*. Additur, ut hic, a *Phoenicide Comico apud Athen. XIV. pag. 652. v. Omittitur Thucydidi pag. 163, 48. οὐδ' ἐν τῇ Ἀσίᾳ ἔθνος, ἐν πρὸς ἐν*: quo loco proxima respicit *Herodoti*. In seqq. mihi quoque placet ἀποκρατεῖν: huic verbo subiecta citat *Eustath. in Dionys. vs. 226. VALCK.*

9. ὀλίγω τι μείζων τῆς etc.) Est, cui haec displicent: μείων sive ἴσων fuisse, et scriptum quidem, ὅσοσπερ ἴσσι, ἢ ὀλίγω γε, aut ὀλίγον τι μείων τῆς etc. aut paullo minor. Nilh ego novo. Pleraque omnia flumina hibernis imbris solent intumescere: in Istro diversum quid observat, quippe hieme, qualis quantusque est, manente: paululum tamen increascere, ex pauciore illic coelesti aqua. Haec Scriptor. [Ad verba ὅσος πέρ ἴσσι ex proxime sequentibus intelligitur τῇ ἰωντοῦ φύσει.] Elegans νιφετῷ δὲ πάντα χεῖραται [lin. 10 seq.] explicuit *Hesychius, Χεῖραται, μολύνται*, verissime: idem enim ac χραίνεται, nive omnia inficiuntur et sordent. Convenit, nec *Cl. Pavium fugit, Callimachi venator Epigr. XXXIII. Στιβη καὶ νιφετῷ πεχημένος*, pruina et nive madidus coloratusque. Nam *πεχημένος R. Bentleyi*, viri sagacissimi, praeter inventum non habet cur recepto excellentius putetur. Porro ἰοῦσα ἀμφιλαφὴς rediit in stationem, unde ob similitudinem praecedens participium everterat. *WESS.* — Χρεῖται, quod ex *Arch. Vind. et Pa.* pro olim vulgato χεῖραται recepi, videri potest ortum debere pruritui prisci alicuius librarii, ionicas ubique formas Scriptori nostro obtrudere conantis: in communem quidem formam χεῖραται libri omnes. III. 78, 22. IV. 65, 5.

et 6. alibique consentiunt. Ita credi potest, hoc loco etiam Hesychium olim χρηται legisse, et huc spectasse interpretationem a Wesselingio laudatam. Nec tamen id satis certum: nec usquam alibi, quod sciam, hoc verbo ista notione usus est Noster. Quare videndum, ne, quemadmodum ait ὕεται γὰρ ἡ γῆ αὕτη τοῦ χιμῶνος πάμπαν ὀλίγω, sic insequentia verba similiter in hunc modum accipi debeant, φιτῶ δὲ πάντα (i. e. κατὰ πάντα) χρίεται αὕτη ἡ γῆ, constanter nive utitur, nivem habet haec terra, i. e. constanter ibi nix obtinet. Caeterum conf. quae et ab Hemsterh. et ab Ernest. ad Callimachi σποδιῇ κεχρημένος αἰθῆ. Hymn. in Dian. vs. 69. notata sunt. S.

CAP. LI. 3. ἄρχεται δὲ μέων) Herodotea sunt, ὁ γὰρ δὲ Νεῖλος ἀρχόμενος -- ῥέει, lib. II. 17. Et cap. 33. Ἰστρος τε γὰρ ποταμὸς ἀρχόμενος -- ῥέει. Tum huius libri c. 49. ὁ Ἰστρος ἀρχόμενος ἐκ Κελτῶν -- ῥέει δὲ --. Recte hinc mssti. Amnis Tyres sive *Tyras*, [qui hodie *Dniester* sive *Danaster*,] aliis, uti Hesychio, Τύρις: hinc accolae (qui Τυρῆται, ut in Arch., esse debebant) Τυρῖται. Non neglexit hoc Stephanus. WESS.

CAP. LII. 4. Μήτηρ Ὑπάνιος) Hinc Mela II. cap. 1, 62. *Hypanis ex grandi palude oritur, quam matrem eius accolae appellant*: et Eustath. in Dionys. vs. 1143. Similiter Herodotus IV. 86. Μαῖητις, αἶτ, καλεῖται καὶ Μήτηρ τοῦ Πόντου. Dionys. Perieg. vs. 165. καλεῖσσι δὲ Μητέρα Πόντου. Avienus in Descript. Orb. vs. 245. *Scytha -- matrem ponti cognominat undam*: de Oceano idem in Ora Marit. vs. 393., hic parens nostri maris. Plinius Hist. Nat. VI. c. 7. Μαῖοτῆν *Temerinda* (Scythae vocant,) quod significat matrem maris: sua Dionysium et Melam, Herodoto debere non recordabatur vir Doctiss. Iac. Nic. Loënsis Miscell. Epiphyll. VI. c. 21. VALCK. — *Hypanin* Graecis olim dictum constat amnem, qui hodie *Bog*. S.

7. πικρὸς αἶνῳς) Hesych. Αἰνῳς, δινῳς καὶ χαλεπῳς. Apollon. Rh. III. 15. ὑπερφιάλος πῖλει αἶνῳς: et vs. 480. ἀλλὰ μάλ' αἰνῳς Διδῶ. Scriptor suum agnoscit, cum de Scythica regione αἶνῳς ἀξύλου ἰούσης post pauca c. 61. Bene ergo Galeus. De amne et amaro fonte *Iornandes* quaedam, sed inperite confusa, Rer. Getic. c. 5. *Danubius autem ortus grandi palude, quasi ex mari profunditur*. Melius paullo Codices

scripti, *Danaper* [sic Scriptor ille *Hypania* permutaverit cum *Borysthene*, cui quidem *Hypanis* haud procul a mari miscetur.] et quasi ex matre, tum, sed ubi fit *Ponto* vicinior, parvum fontem suscipit, cui ex *Amphéo* cognomen est. Verius iidem *Exampeo*. Cetera lutulenta fluunt. Praeclare *Vitruvius* lib. VIII. 3. Nostri verba οὕτω δὴ τι ἰούσα πικρὴ, ἢ μεγ. [lin. 8.] varium tentantur in modum: *Pavius*, ὡς μεγάβει σμικρὴ ἰούσα κινῶ etc. non praeter *Herodoti* morem: *Reiskius*, οὗτ' ὀλίγον τι ἰούσα πικρὴ, ἢ etc. Neutri Codices addicunt, comparationis adverbium reticentes. WESS.

8. ἐκδοῖ γὰρ εἰς αὐτὸν κρήνη πικρὴ) Si firmant illam codices postremam vocem non reiecerim. Dicitur κρήνη οὕτω δὴ τι ἰούσα πικρὴ, ἢ, μεγάβει σμικρὴ ἰούσα, κινῶ τὸν Ἰπτανίον, ἰόντα ποταμὸν ἐν ὀλίγοις μέγαν. Est qui uni litterae ἢ duas velit voces suppositas, ὥστε αὐτὴ μεγάβει: unum si saltem ὡς posuisset, potuerat exemplis illud *Herodoteis* tueri ex I. 163. προσφιλές οὕτω δὴ τι -- ὡς -- ἐκέλευε. IV. 184. ὑψηλὸν οὕτω δὴ τι, -- ὡς οὐκ οἶά τι εἶναι ἰδέσθαι. Sed ut hic, loquitur etiam alibi: III. 120. γῆσον -- ὧδε δὴ τι ἰούσαν εὐπειρία χειρῶναι, τὴν -- ἔσχε. IV. 28. δυσχείμερος χώρη οὕτω δὴ τι ἰστί' ἔνθα -- οὐ ποιήσεις. [Et passim alibi particulam ὡς vel ὥστε, quam praecedenti οὕτω aut τοιόσδε respondentem exspectasses, omittere solet Noster, asyndeton amans; veluti III. 12, 9. I. 31, 6.] Nihil itaque novandum. Secundum *Herod.* Fons (*Exampeus*) adeo erat amarus, ut, quum exiguus esset, *Hypanis* flumen in paucis magnum vitaret amaritudinem suam miscendo: sic acceperim hoc loco τὸ κινῶ vel κινῇ, quod ipse explicat infra. c. 81. ἄποτον ποιεῖ. Ex *Herodoto* plures meminerunt: unius ponam *Melae* verba ex lib. II. c. 1. *Hypanis* non longe a mari ex parvo fonte, cui *Exampeo* cognomen est, adeo amaras aquas accipit, ut ipse quoque iam sui dissimilis et non dulcis hinc defluat. *Herodotea* contraxit *Eustath.* in *Dionys.* vs. 1143. κρήνη ἐκδίδωσιν εἰς αὐτὴν (lege αὐτὸν) οὕτω πικρά, ὥστε κινῶ τὸν Ἰπτανίον: horum partem quaeque praecedunt sub *Herodoti* nomine profert *Athen.* II. pag. 43. c. d. Rationem dat *Pausan.* IV. p. 371. [cap. 35 extr.] cur de hoc fonte narrata nemini debeant esse suspecta. Tandem de hoc fonte dicta cap. 81., excitat *Steph. Byz.* voc. Ἰπτανίς: ubi *Μητροδόωτος* recte fuit in *Herodotum* conversus a *L. Holstenio*: contra *Herodotum* su-

suspicor in Metrodorum convertendum apud Diogen. Laërt. X. 34. ubi Democrito puero Xerxes praeceptores Persas dicitur reliquisse, ut eius patri gratificaretur, *ὥνικα ἐξενέσθη παρ' αὐτοῦ, κατὰ Φησὶ καὶ Ἡρόδοτος*: hic nihil de Democrito, eiusve patre; sed *Μητρέδωρος*, Metrodorus, egerat etiam de Democrito, Epicuri sui doctore. VALCK.

CAP. LIII. 6 seq. Βορυσθίνης ἰστὶ πολυαρχίστατος etc.) Quae de Borysthene [hodierno Danapri, Dnieper] sequuntur, Melam paene convertisse II. c. 1, 53. ab aliis monitum, et a Christ. Cellario Geogr. Ant. II. cap. 6, 10. Primum Borysthenes νομάς τε καλλίστας καὶ εὖ . . . ἰστάτας πτήντοι παρέχεται. Mela, alit laetissima pabula: *ἐννομιδιστάτας*, quod dabant Editi, recte reiecit Gronov. deditque e Med. cod. spectabilem sane lectionem *ἐνκομιδιστάτας*: cui prae tulit a se excogitatum G. Arnaldus *εὐδοκμιστάτας* in Anim. pag. 164. Veram nobis forte vocem dabunt Codices. Perplacent interim Latina Vallae: pascua praebens amoenissima, et accommodatissima pecoribus. Reperit in Glossario veteri, quod mstum habuisse suspicor Laurentium: *Accommodatissimum*, *ἐπιτηδευστάτας*: an et in Herodoteo suo codice legit *ἐπιτηδευστάτας*? hoc equidem omnium iudicarem accommodatissimum. Notus etiam ille flexus antiquus nominum: apud Herodotum occurrunt *σπουδαίστερα* [I. 8.] et *ὕμπεριστάτοι* p. 117, 6. [II. 77.] *ἀμφοβιστάτην* recte dedit Gronov. p. 80, 5. [I. 196.] Ex Alcmane nobis *ἡδυμίστατον* servavit Etymol. p. 420, 50. Inter alia huius generis Democriteam habet formam *ἐπιτηδευστάτων* Eustath. ad Hom. Od. β'. 89. VALCK.

8. *ἐνκομιδιστάτας*) Bene Gronovius ex msto. Aldinum finxerat Pavius *ἐννομιδιστάτας*, e Med. *εὐδοκμιστάτας* Georg. Arnaldus Animadv. c. 30., opera inutili. [Habet Hesychius *Εὐκομιδής*, interpretaturque *ἐνκόμιστος*, id est *bene curatus*.] Revocavi καὶ πλείστον [l. 9.]: maxime [eximie] optimos et plurimos, ait, pisces flumen praeberē. Hesychius, Διακριδόν, ἐν διακριτοῖς ἀμστος, ex Homero, vere corrigentibus Küstero et Albertio. Diversius, τοῦτο δὲ διακριδὸν Ζεὺς ἀνδράσι μέγιστον ὅπασεν κακὸν Simonidis apud Stob. LXXI. p. 436. WESS.

9. *μή τι καθαρός παρὰ θοάροισι*) Mela: Turbidis aliis liquidissimus defluit; placidior quam ceteri, potarique pulcherrimus: *πίνεσθαι τε ἥδυστός ἔστι*: hoc saepius aliis, πίνω. ἡδὺ πινῶ

ἕδωρ· οἶνος ἡδίων πίνειν. Ubi prostant et alia hinc excerpta, legitur apud Eustath. in Dionys. vs. 311. πίνεσθαι ἡδιστος, ἢ καλὸς παρὰ θολεροῖς: pro καλὸς scribendum καθαρός: hoc enim invenit ap. Herodot. et opponi noverat τοῖς θολεροῖς. Araxis unum ostium ῥέει διὰ καθαροῦ I. 202. Ideo Borysthenes pisces alebat optimos. Pausan. IV. [c. 34.] pag. 363. διάφοροι τὸ εἶδος μάλιστα ἰχθῦς ἀναβίουσιν ἐς τὸν Πάμισον, ἅτε ἐς ἕδωρ καθαρὸν: ubi mox meminit ποταμῶν τῶν θολερωτέρων. Quando componuntur καθαρὸν ἕδωρ, et ἡθος καθαρὸν, opponi solent ἢ θη τεταραγμένα καὶ θολερά, velut apud Dion. Chrys. p. 402. n. et in Lysidis Epistola. Ioann. Chrysostomus T. II. p. 448. A. θολερά βεύματα dixit, et καθαράς πηγάς. VALCK.

12. ἄλλες τε ἐπὶ τῷ στομ.) Quod hinc didicerat, suo ipsius oculati testis adfirmat indicio Dion. Chrys. init. Orat. Borystheniticae p. 437. Κήτεά τε, inquit Herod. [lin. 13.] μεγάλα ἀνάκονθα, τὰ Ἀντακαίους καλέουσι, παρέχεται ἐς ταρίχιον. Alit, secundum Melam, magnos pisces, quibus et optimus sapor et nulla ossa sunt: comparat Salmas. in Solin. p. 187. B. Τόριχος Ἀντακαίων his memorat Antiphanes Athenaei; [lib. III. c. 88. p. 118. d.] apud quem in Lyncei senario scribendum Ὁ δ' Ἀντακαίων μικρόν. [apud Athen. IV. 8. pag. 132. a. ubi equidem a librorum scriptura non recedendum iudicavi.] Vid. ad Hesych. notata in Ἀντακαῖοι. VALCK.

14. ἀντακαίους) Sint-ne antacaei husones, egregie a Comite Marsilio in opere Danubiali T. IV. pag. 31. expicti, quaerunt naturae scrutatores. Culta super eo sunt viri clar. Io. Matth. Gesneri observata in Act. Soc. Latin. Ienens. Vol. II. p. 20. WESS. — Acipenseris speciem alii intelligunt. S.

15. Μέχρι - - Γέβρου χώρου) Γέβρου verum unice. Sic cap. 56. οὐνομα δὲ ἔχει τόπερ ὁ χώρος αὐτός, Γέβρος. Etiam Steph. Byz. WESS.

[16. ἐς τὸν (Γέβρον χώρον) τεσσαράκοντα ἡμερίων πλὸς ἑσπ.)] Iam olim Scymnum Chium et Pomponium Melam eundem dierum numerum in suis Herodoti codicibus reperisse, in Var. Lect. monui. Reizius vero in Praefat. ad suam Herodoti editionem p. xxi. et seq. ex professo hunc locum examinans, collato cap. 18. et 71. cum his quae hoc ipso capite mox subiiciuntur, colligit, non potuisse Herodotum h. l. τεσσαράκοντα scribere, sed consentaneum esse,

ut eum intelligamus τεσσαρεσκαίδεκα scriptum reliquisse: atque sic ante Reizium iam *Bayerus*, de situ Scythiae agens in *Commentar. Acad. Petrop. T. I. p. 411.* et *Gatterer* in *Isagoge in Histor. univ. synchron. P. II. p. 188.* corrigendum censuerant. Consentit *Larcher* in *Adnot. ad hunc locum*, emendationem tamen in contextum recipere non ausus. *Mannerto*, ut nimius numerus XL., sic iusto minor numerus XIV. videtur, *Geogr. Graec. et Rom. T. IV. pag. 76. D'Anville*, in *Comment. Acad. Inscript. T. XXXV. p. 577.* quod ad numerum dierum adinet ab Herodoto editum nihil definire praesumens, satis habuit monuisse, ob cataractas navigationi obstantes, non ultra octoginta leucarum francicarum spatium a mari, computatis cunctis fluvii ambagibus, navigabilem *Borysthenem* esse. S.]

19. τῶν γεωργῶν Σκυθίων) Supra, ἀροτήρων Σκυθίων, νομάδων Σκυθίων, tum οἱ γεωργοὶ Σκύθαι: quae quidem deletum alterum articulum adprobant. In numero ἐπὶ δέκα ἡμερῶν aut hic, [lin. 20.] aut c. 18. ubi ἔνδεκα ἡμερῶν, menda haeret, cui nulla ex libris manu exaratis medicina. *Fontes Borysthenis* in *Sendomirensi agro* scaturire, *Matth. Micchovius*, *Stanislaus Sarnicius* et alii docuerunt. Conf. *Stukium* ad *Arrian. Peripl. Ponti* pag. 156., praetereaue *Paul. Piasecium Chron. p. 45. WESS.*

19. τῶν γεωργῶν τῶν Σκυθίων) Ex syllaba male repetita natum, delendum secundum illud τῶν. Minus bene ceperunt quae proxima praecedunt: [lin. 18.] ἀνθρώπων οὐδεὶς iungi non debuerant: interpungendum, δι' ὧν ἴσται ἀνθρώπων, οὐδεὶς ἔχει φράσαι: nam hinc distat, fluvii φράσαι τὰς πηγὰς, quod ex ipsius sententia [l. 23.] οὐδεὶς poterat Ἑλλήνων. Φάσκει, inquit, ῥέων δι' ἐρήμου εἰς τῶν Γεωργῶν Σκυθίων τὴν χώραν, qui iuxta hunc fluvium ἐπὶ δέκα ἡμερῶν πλόνιν νέμονται: supra IV. 18. memorantur aliquoties οἱ Γεωργοὶ Σκύθαι, quos Graeci, *Olbiopolitae*, adpellent *Borysthenidas*; ubi pro δέκα ἡμερῶν legitur ἡμερῶν ἔνδεκα. Nunquam Herodote dicuntur nisi οἱ Γεωργοὶ Σκύθαι. [non οἱ Γεωργοὶ οἱ Σκύθαι.] C. 55. *Hypacaris* dicitur διὰ μέσων τῶν Νομάδων Σκυθίων ῥέων. Aliis similiter saepius opponuntur οἱ Νομάδες Σκύθαι, et οἱ Γεωργοί, *Nomades* et *Georgi*: sic enim vocandi sunt etiam Graecorum interpreti. *Mela* p. 125. *Panticapes Nomadas Georgosque* determinat. P. 131. *vagi Nomades pecorum pabula sequuntur*;

atque ut illa durant, ita diu statam sedem agunt: colunt Georgi exercentque agros. vid. Strabo VII. p. 478. c. et 479. b. [p. 311. ed. Cas.] ubi Georgi ἡμερώτεροι τε ἅμα καὶ πολιτικώτεροι νομίζονται εἶναι. VALCK. — At iidem, ἀροτῆρες, c. 17, 9. et 52, 11. S.

24. ἐς τὸ αὐτὸ ἔλος) Pulcre recordeor τοῦ Αἰσῆπου τέλος Στραβ. lib. XIII. p. 898. [pag. 602. ed. Cas.] distinctum ab eiusdem ἀρχῇ. Nihil tamen certius revocato, cui oculatus testis Dio Chrysostom. pondus addit, principio Orat. Borystheniticae. Herodot. VII. 127. ἐς τὸ αὐτὸ ῥέθρον τὸ ὕδαρ συμμίσγοντες: et lib. I. 202. Idem Chrysostomus de urbe Borystheni, κίτται δὲ πρὸς τῷ Ἰππιδί - - οὐ πολὺ ἄνωθεν τῆς Ἰππολίου καλουμένης ἄκρας, nitidissime veterem et suae aetatis habitum civitatis explanans, et, quod Th. Gale non insuper habuit, Ἰππόλειω ἄκρῃ Arch. Vallaeque. Videri certe Orator posset ab Herodoto omnem eam descriptionem mutuatus, nisi liquido constaret ἀπὸ τῆς αὐτοφύας rei ipsum notitiam habuisse: optime in Diatriba Casaubonus. WESS.

26. Ἰππολείων ἄκρη) Hippolai promontorium. Genuinam nominis formam Hippoleo Latina iam dederant Vallae, quae postea transiit in Ἰππολείων. Dionis Chrys. locus, Galeo citati, legitur p. 437. b. ubi ἡ Ἰππολίου καλουμένη ἄκρα dicitur esse τῆς χώρας ὅξυ καὶ στερεὸν ὥσπερ ἔμβολον, περὶ δὲ συμπίπτουσιν αἱ ποταμοί: vocem posuit Herodoti, qui, τὸ μεταξὺ, inquit, τῶν ποταμῶν τουτίων, ἐὼν ἔμβολον τῆς χώρας, Ἰππόλειω ἄκρῃ καλεῖται. Sequentia Dionis firmant ἔλος in vicinis restitutum in Diss. Herod. pag. 99. Ut Ἰππόλειω, ἰω, occurrunt et ap. Herod. Μενέλιω· Καρίλιω· Ἀρκεσίλειω· Ἀναξίλειω: sed, qui saepius est ἀρχιεὺς, cur semel [II. 37, 25.] ἀρχιέμεως diceretur? VALCK.

27. ἰδὼν Μητροῶς) Multa pro delubro Matris ex religioso Scytharum cultu Vir Celeb., oblitus Olbiopolitas Graecae fuisse originis, patriaeque religionis tenaces: ἰδὼν Διὰ μητρος relinqui in sede potuerat. Vide c. 18., e quo ἐπὶ τῷ Ἰππιδί iustius erit. Sunt urbis incolae Βορυσθινεῖται c. 17. et 78. et seqq., quomodo et Arch., parum adiutus, hoc loco. L. Holstenius ad Steph. idem optaverat. In Dionis Chrysost. Orat. Borysthen. saepe Βορυσθινεῖται, cuius dispar sermo. WESS.

27 seq. ὑπὸ τῷ Ῥάνι) Versionis Vallae corrector [Gronov.] ad Hypanin; recte: sed tum scribi quoque debuit ἐπὶ τῷ Ῥάνι: ut IV. 18. οἱ οἰκόντες ἐπὶ τῷ Ῥάνι. Sub montem habitantes οἰκεῖν dicuntur ὑπ' ὅροι: qui flumen accolunt, ἐπὶ ποταμῷ, Herod. II. 108. apud quem in istum sensum occurrunt ἐπὶ τῷ Ἰστρῷ ἐπὶ ποταμῷ Ὀάρῳ ἐπὶ τῷ Μαρσύνῃ. Ubique reperientur similia: vulgatum in Pausan. p. 483. ὑπὸ τῷ Εὐρίπῳ, ἐπὶ τῷ Εὐρ. corrigit Graece perdoctus Fr. Sylburg. VALCK. — In Var. Lect. monere debueram ὑπὸ h. l. legi in ed. Wess. et superioribus, neque aliud e mssis adferri, eandemque scripturam in nostro etiam cod. F. obtinere; ἐπὶ vero primum in contextu (uti par erat) posuisse Reizium. Nihil autem permutatione istarum vocularum frequentius. S.

[29. τὰ ἀπὸ τούτων τῶν ποταμῶν) ἀπὸ idem fere hic sonat ac si dixisset τὰ περὶ τούτους τοὺς ποταμούς. Similiter IV, 195, 21. τὰ ἀπὸ τῆς ἡσίου -- οἰκία ἐστὶ ἀληθινή. Sic fere etiam VII. 195, 7. τὰ ἐβούλοντο κυλίσθαι ἀπὸ τῆς Ἑρέτω στρατιῆς. S.]

CAP. LIV. [2. Παντικιάπης) Quem Panticapen hic memorat Herodotus, eum nullum esse, nec umquam fuisse, contendit D'Anville loco cit. p. 579. Etenim Samaram fluvium, quem Bayerus esse Panticapen Herodoti existimat, longe ultra Hylaeam utraque cataractas in Borysthenem influere. Danvillium Mannertus sequitur. Commode vero Larcher in Indice geographico monuit, fieri posse ut non nisi in indicando amnis illius cursu erraverit Herodotus. Caeterum ad ipsas doctorum Virorum super hoc argumento disputationes, Lectorem remitto: neque nunc Hypacyrin, aut Gerrhum, aut Hyrgin sive Syrgin fluvios moror, CAP. LV. LVI. et LVII. memoratos, de quibus iidem laudati viri aliique Geographi consuli possunt. S.]

CAP. LVIII. 4. ἐπιχυλωτάτη) Unde ἐπιχυλωτάτη [in ed. Gron.] venerit, indictum; forte ex Mediceo, si quidem in Ask. idem. Ex Fabri ἐυχλωτάτη refingitur ἐπιχυλωτάτη. Poterat pari iure ἐπιχυλωτάτη, ob τομάς ἐυχύλους, rescua succi plenissima in Clement. Alex. Paedag. I. p. 127. Ego vero addubito. Testatur, ex inspectis animalium visceribus, nam ut ἀναγομίνεωσι, aliorum abductis, corrigatur, caussae nihil, prohibetque Suidas; testatur, inquam, ex apertis

[ἀνοργαμίνοις] potuisse de herbarum certa qualitate cognosci. Succī plenissimae si designarentur, earum virtus ac bonitas ex boum palcaribus, armorum crassitudine ac pinguedine spectari, citra sectionem aut alias in terras circumvectionem, abunde poterat. An ergo ἐπιχλωτάτη, bilis plenissima et ad eam generandam aptissima? Ἐπίχολος habuit hanc notionem, translata ad eos, quorum in pectore bilis intumescit: ὄργαῖς ἐπιχόλους Plutarch. dabit T. II. pag. 129. Talis Sophista Philagrus θερμότατος καὶ ἐπιχλωτάτος Philostrato, Vit. Sophist. lib. II. 8. p. 578. Talis Pan, πρῶτος τῆν βίαν καὶ τὸ ἐπίχολον αὐτῆς λαίμων, Icon. lib. II. p. 828. Insuper dubio vacat, herbas huius Ponticae orae mirè amaras fuisse, ex Ovidio, cuius ap. Portum versus: [Tristitia per vacuos horrent absinthia campos. Et alibi: Terraque de fructu, quam sit amara, docet.] praeterea varias regiones admodum biliosa generasse animalia. Aristoteles, quem mihi doctissimus Berglerus ostendit, in Naxo Πάντα τὰ τετράποδα tanta fellis copia instruit, ὥστε εκπλήττεισθαι τοὺς θύοντας τῶν ξένων. Hist. An. I. 17. p. 24. Atque haec efficiunt, ut Aldi et aliorum ἐπιχλωτάτη prorsus ne damnetur. Porti non dispar opinio, nec Reiskii olim in Miscell. Lipsienk., nunc ἐπιχυλωτάτη unice illi proba. WESS. — In editis postea Animadverss. locum hunc Reiskius intactum reliquit, puto quod in veteri scriptura, quam Wess. revocavit, adqueieverit. S.

Ibid. ἐπιχυλωτάτη πασῶν ποίων) In aliis est Editis ἐπιχλωτάτη. T. Fabro tribuitur εὐχλωτάτη a Gronovio, cui placet ἐπιχυλωτάτη. Neutrum admittit accuratior scribendi modus; cum in χιλός prima producat, vox Fabro recte scribitur εὐχλωτάτη, in Epist. I. pag. 47. In Herodis Attici priorī inscriptione versus est 24. Ἡ ποίη, χιλῶν εὐαλδοῖ χλωρὰ θύουσαν. Est mihi ad manum Ed. Herodoti Hervag. ad cuius oram vir doctus adscripsit, ἐπιχυλωτάτη videtur omnino legendum. Hoc rectum arbitror; aut, si quis ita mavelit, εὐχυλωτάτη, ut sic herbam dixerit, quae succum optimum praeberet. Vocem de oleribus aliisque fructibus medicus frequentat Siphnius Diphilus, cui opponuntur εὐχλωτέρος et κακοχυλωτέρος apud Athen. II. p. 68. f. et corpori salubris malva dicitur εὐχυλος, p. 58. e. Proxima Herodoti, [lin. 5.] ἀνοργαμίνοις δὲ τοῖσι κτήνεσι ἐστὶ σταθμῶσθαι, ὅτι

τοῦθ' οὕτως ἔχει, partim excitat Suidas in 'Ανοιγει, et 'Ανογο-
μένοις interpretatur σχιζομένοις. De Socrate Alcibiades in
Platonis Symp. p. 216. D. τὸ σχῆμα, inquit, Σιληνώδεις ἔξω-
θεν περιβέβληται - - - ἐνδοθεν δὲ ἀνοιχθεὶς πόσις, οἷσθε, γέμει σω-
φροσύνης: quae ex aliis eiusdem Symp. locis sunt explican-
da. VALCK. — At sic non explicavit Vir doctus, cur,
ad iudicandum quam sint εὐχυλοὶ herbae in illo terrae tra-
ctu, opus sit ut aperiantur pecora. Quare probabilior *Wes-*
selingii interpretatio; eoque magis, quod in primas voca-
buli literas ἐπρχ. libri omnes consentiunt, nec vero ullo
antiquitatis testimonio probari potest, vocabulum ἐπρχυ-
λος, idem atque εὐχυλος sonans, in usu graeci sermonis
fuisse. S.

CAP. LIX. 9. Ζεὺς ὀρβότατα - - - καλεῖται Παπαῖος.)
Non aliam, opinor, ob rationem Iupiter videri potuit He-
rodoto Scythis rectissime dictus Παπαῖος, nisi quod credi-
derit hoc nomine Scythis etiam patrem fuisse designatum.
Homereum illud de Deorum Rege, πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε,
Philosophis etiam merito perplacuit, et Platoni, et, quos
expressit Plato, Pythagoreis: Stobaei Diotogeni p. 332, 16.
summus Deus dicitur χριστός διὰ τὸ εὐεργετικὸς τε ἡμῖν καὶ
ἀγαθεδότης, ὅπως δὲ καὶ λέγεται ὑπὸ τῷ Ἰωνικῷ ποιητῇ, (sic
Timaeo quoque Locro dicitur in fine libelli:) ὥς κ' εἴη
πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε. vide ap. eundem Sopater pag. 312,
46. Dio Chrys. p. 556. c. Certe nondum articulate fanti-
bus pueris Scythis sonus idem ac in Graecia primum ex-
cidit, utpote facillimus enunciatus, ἀπ, πα, παπα, qui-
bus syllabis Patrem a balbutientibus designari statuerunt
ab ultima hominum memoria Graeci. Recte grammaticus
Aristophanes tanquam eiusdem generis προσφωνήσεις παιγνίω-
δοτίας consideravit vocolas ἄππα, πάππα, μάμμα, τέττα,
ἄττα, similesque apud Eustath. ad Iliad ῥ'. p. 1159. [1118.
ed. Rom.] secundum quem ad Iliad. ε. p. 428. [565. ed. Rom.]
pater non tantum Πάπας, Παπίας, Πάππας, sed et Πᾶς (imo
Πᾶ) dicebatur, ut mater Μᾶ. [cf. Valck. ad Adonias. p. 382.]
Non vulgaria, linguarumque origines vestigantibus utilia,
notavit H. Steph. in App. de Dial. Att. p. 223. et seqq. In
Aeschyli Suppl. legitur vs. 897. μᾶ, γᾶ: vs. 901. ὦ βᾶ γᾶς παῖ
Ζεῦ. Scripserat in ora libri sui Scaliger: βᾶ, βασιλεὺς, ut μᾶ,
μᾶτερ. De veteri atque inde ducto recentiorum usu Pear-

sonus egit in Vind. Ignat. p. 345. Nonnulla dederat *Io. Rod. Wetsten.* in Epist. *Origenis* ad *Afric.* Tandem ex *Arriani* docet Bithyniacis *Eustath.* in *Iliad.* i. p. 429, 1. [pag. 565. ed. Rom.] Iovem Bithynis dictum Πάππας: et ex his *Herodoti*, Scythis Παπαῖον. Attigere etiam *Spanhem.* ad *Calim.* p. 129. et *Wess.* in *Diodor.* III. 58. VALCK.

10. Παπαῖος) Bithyni Iovem Πάππας parili ratione invocarunt, *Arriano* ap. *Eustath.* auctore. ΘΕΟΥ ΠΑΠΑΙΟΥ in Lapide Persico, modo valeat *Ampl. Cuperi* (Epist. ad *Lacrozium* IX. p. 29.) suspicio. Convenit, qui Nostri in animo fuit, *Homeri* Πάππας. Nullum profecto patris πατέρων ἀνθρώπων ὄνομα, vere *Sopater* ap. *Stobaeum*: nullum tribui Deo excellentius et grandius potuit. Haud annuero, quod nobis Christianis quotidie ore teritur iteraturque. ΠΑΤΡΙ ΑΜΜΩΝΙ, si non fallit arae inscriptio, in Indis iuxta amnem Hyphasidem, *Philostr.* Vit. *Apoll.* lib. II. 43. Ex *Livii Andronici* *Odyssea*, Pater noster Saturni filie, servavit *Priscianus* lib. VII. p. 741. WESS.

12. Ἀπτιμπατα) Lapidum epigrammata et Codicum numerus sic volunt. ΑΠΤΙΜΠΑΣΑ ex scripturae errore in *Origene* et *Valla.* Non repeto, quae viri doctissimi *Sopinius*, *Kilsterus*, *Alberti* ad *Hesychium.* Indicandae *Io. Schefferi* hariolationes *Upsaliae Antiq.* c. 8. p. 98., quibus Ἀπτιπατα sive Ἀπτι πατα secatur, ut tota terra sit et Germanorum *Hertha*; et Ἀπτι sit Παντι, quia *Iupiter Papaeus*, cuius uxor terra. Satis est indicium. In Scythico Neptuni titulo discordia amanuensium electionem moratur. Θαιμπατα; arripi, ubi libitum fuerit, ex illo potest dissensu. WESS. — Qui etymologicas amat coniecturas, is largam seriem *Scythicorum* nominum, si minus usquequaque certa ratione, ingeniose utique et erudite expositorum, reperiet in *Commentatione* inserta *Additamentis* ad *Historiam Univers.* ex *Anglicò sermone* in *Germanicum* translata, Vol. III. p. 43 seqq. auctore *F. W. Beer.* S.

CAP. LX. 2. περὶ πάντα τὰ ἱερά) In *Vallae* Latinis apud omnia templa. Atqui nulla simulacra, nullas aras, neque templa *Scythae*, uti praescriptum, dedicabant, nisi uni *Marti.* ἱερά non hic fana, sed res sacrae sacrorumque ritus sunt, qui iidem quotiescunque inmolabant; non reticuit *Laurentii* peccatum *Cl. Pauw.* WESS. — Licet

templa et aedes diis consecratas non habuerint Scythae, possis tamen haud incommode cum Larchero τὰ ἱερὰ hic loca intelligere sacris faciundis destinata. S.

5. σπάσαι τὴν ἀρχὴν τοῦ στρόφου) *Attracto capite lora-menti*, recte nostras L. Bos interpretatur Obs. Crit. c. 2. Permutantur phrases, σπάσαι τὸν χαλινόν, et ἀνελκύσαι τὰς ἡνίας. *Funis extremitas*, τὸ ἄκρον τοῦ δεσμοῦ, Herodoto est ἀρχὴ τοῦ στρόφου. Euripides Hippol. vs. 772. Μουνυχίου δ' ἐπ' ἀκταῖς ἐκδήσαντο Πλεκταῖς πεισματῶν ἀρχάς: *lortas funium extremitates* nuper explicuit vir eximius Ier. Marklandus, cuius Notas in Hippol. praeter cetera debemus elegantissimo Musgravio. ἀρχὴν σχοίνου dixit Diodor. Sic. I. pag. 109, 71. τὰς τῶν δεσμῶν ἀρχάς; Lucian. T. III. p. 83. Optimo S. S. interpreti Marklando non poterat omitti *Lucaneum Act. Apost. x, 11.*, coelo demissum instar lintei σκευῆς τίσσασιν ἀρχαῖς δεδεμένον. Plato de Rep. X. p. 616. c. κατὰ μέτρον τὸ Φῶς ἐκ τοῦ οὐρανοῦ τὰ ἄκρα τῶν δεσμῶν αὐτοῦ τεταμένα. Ista Lucae dimiserunt intacta Philologi: multa tamen saepe disputantur, de quibus nemo dubitat. In proximis [lin. 7.] vera Petavii et Reiskii est coniectura, περὶ ὧν ἔβαλε, Codicum etiam auctoritate munita. VALCK.

7. βρόχῳ περὶ ὧν ἔβαλε) Nitet oratio Ionum consuetudine, qua περὶ ὧν ἔβαλε idem atque περιέβαλε, sicuti ἀπ' ὧν ἔβαλε ἰωῦτόν lib. II. 47. κατ' ὧν ἐπλάσαστο τὴν κεφαλὴν c. 85. et ἐξ ὧν εἶλον τὴν κοιλίην c. 86. Plura Herodoti cultorem effugere nequeunt. Recte priscum περιῶν ἔβαλε eum in modum disiunxerunt Dion, Petavius, correcto quoque Vallae lapsu, ad Epiphanium p. 10. item Pavius et Reiskius. [conf. Gregor. Dial. Ion. §. 47. et ibi Koen.] Iam [lin. 9.] οὔτε κατεξάμενος nollem a Galeo vulgato praelatum: precum facta ante mentio est; οὔτε κατεξάμενος subdit, quoniam Graecorum in victimis constantissimum τὸ κατάρχεσθαι. Lege L. Küster. ad Comici Av. 960. et Valck. in Eurip. Phoen. vs. 576. Redibit similis verborum confusio c. 103. WESS.

CAP. LXI. 1. αἰνῶς ἀξύλου ἰούσης) Hinc Aelianus de Nat. An. XII. 34. Σκύθαι, ξύλων ἀπορία, ἅτινα ἂν καταθύσωσι, τοῖς αὐτῶν ὁστέοις ἔψουσι. Mela II. c. 1. sub fin. Lignorum egent, ignes ossibus alunt: ignes sacros intelligit Is. Voss. ex Herodoto et Aeliano: conf. Salmas. in Solin. pag. 186. Ubi mox [lin. 4.] λήπτας memorat ἐπιχωρίους; μάλιστα Λαβίους

κρητῆρσι προστιμέλουσιν: expectabimus qui nos doceat, quales isti fuerint Λέσβιοι κρητῆρες, mihi etiam aliunde ignoti. In *Athenaico* quidem Poculorum catalogo Λέσβιον etiam invenitur; sed, qua hunc usum adfirmat, auctoritas *Hedyli*, illa hac in re nulla est: vid. *Casaub.* Anim. XI. cap. 11. VALCK. — *Athenaeum* vide lib. XI. cap. 71. nuperae editionis, et *Animadv.* in *Athen.* Vol. VI. p. 206. Quod paullo ante [*lin.* 1.] ait ὧδ' ἐστὶν --- ἐξεύρηται, alibi τοιόνδε pro ὧδε dicere adsuevit. S.

4. λέβητας ἐπιχωρίους) In *Erratis* vir *Celeb.* [*Gronov.*] ἐς λέβητας scribi iubet, quod festinanti excidisse opinor: ego praepositionem, utique inutilem, nusquam in schedis animadverti. Fecisset quoque operae pretium, si *Mediceo*. Λέβιοσι quid indicetur, non celasset. Λέβια *Hesychii* nulli hic usui. *Lesbium*, genus vasis coelati, a *Lesbiis* inventum habet *Festus*; Λέσβιον ποτηρίου εἶδος *Athen.* lib. XI. p. 488. A. WESS. — Licet paullo post dicat Scriptor ἐς ταύτους ἐμβάλλοντες, tamen et hic eidem praepositioni esse poterat locus. Itaque quum *Reizius*, *Gronovii* monito obtemperans, sic edidisset, ἔπειτα ἐμβάλλουσι, ἣν μὲν τύχωσι ἔχοντες, ἐς λέβητας ἐπιχωρίους, eadem scriptura, me imprudente, in nostrum exemplum propagata est. Et in *Var. Lect.* adnotavi quidem, ἐς h. l. a nostro ms. F. abesse: nunc vero demum animadverto, nullo in codice voculam illam legi, recteque *Wesselingium* cum superioribus omnibus ἣν μὲν τύχωσι ἔχοντες λέβητας ἐπιχωρίους edidisse; et sic in nostro contextu rescriptum velim, quemadmodum cautior *Schaeferus* etiam edidit, quum *Reizium* *Borheck* esset secutus. S.

8. ἐς τὰς γαστέρας) Sunt in *Aeliani* Nat. An. XII. 34. hinc derivata. In pellibus coquendi morem Arabes *Beduinos* probasse *Cl. Reiskius* significavit; *Scotos* olim etiam *Barnesius* ad *Euripid.* *Cyclop.* vs. 359., et hunc usque in diem *Tartarorum* plures *Ampl. Nic. Witsen* in *Tartariae Descript.* p. 659. WESS.

[14. τῶν κρεῶν καὶ τῶν σπλάγγων ἀπαρχάμενος etc.) *Carnium* et viscerum prosicias deo oblatas ante se (nescio an in ignem) proiicit. conf. III. 24, 13. Aliud est κατάρχεσθαι. cap. 60, 9. quod fit priusquam mactatur victima; aliud nunc ἀπαρχεσθαι, mactatā et coctā victimā. S.]

15. τὰλλα πρόβατα) Generale quadrupedum priscis no-

men. Πρόβατα, πάντα τὰ τετράποδα Ἡρόδοτος Δ'. Scholiastes San-Germ., et Iliad. ξ. 124., Galenus in Hippocr. περί Ἀφρ. p. 589. et sic in Musis saepissime, ubi passim oves vertunt. WESS.

Ibid. καὶ τὰλλα πρόβατα) Et alias oves, tum praecipue equos: ista dedit corrector antiquae versionis. Optime dederat Valla: immolant autem tum alia pecora, tum praecipue equos. Veteris usus et Hippocratei medicus immemor [Gronovius, medicam manum versioni Vallae adhibere parum felici subinde successu conatus,] haec quoque voluit mutata. Τὰ ἄλλα πρόβατα sunt, quae dicuntur in vicinia τὰ ἄλλα ἱεῖα, et τὰ ἄλλα τῶν κτηνῶν, uti legit Valla, cui concinit Cod. Arch. Veteribus utique quaevis pecora, inter edendum etiam quatuor pedibus προβαίνοντα, πρόβατα dicebantur. Eam in rem haec etiam Herodoti advocat Eustathius in Odyss. κ'. pag. 384, 14. [pag. 1649. ed. Rom.] et multa tradit, aliunde ignota, ex Aristophane Gramm. ad Iliad. λ'. p. 828. [pag. 877. ed. Rom.] Herodotus VII. 171. λιμὸν τε καὶ λοιμὸν γενέσθαι καὶ αὐτοῖσι καὶ τοῖσι προβάτοισι. Xenoph. Ἑλλ. VI. p. 356, 29. χρήματα καὶ πρόβατα διηπάσσει. vid. Foesii Oecon. Hippocr. voc. Πρόβατα, Spanhem. in Call. Hymn. Apoll. vs. 51. VALCK.

CAP. LXII. 2. τῷ δὲ Ἀρῇ ᾧδε) Ex scriptis codicibus, quod vir doctus [Reiskius] voluit, interpunxi scripsique, τῷ δὲ Ἀρῇ ᾧδε κατὰ νόμους etc. [Olim κατὰ νόμους prisco ritu intellexerat Valla.] Fuit Scythia in praefecturas descripta, quibus singulis suus νομάρχης c. 66. Hos per regionis tractus dispersa ἀρχαῖα erant [curiae, comitia, loca ad quae populus conveniebat] et sarmentorum strues, mirae longitudinis et latitudinis, quarum neutram sollicito. Nonne tamen inconmodum et otiosum, [lin. 5.] tribus stadiis congeriem istam [altitudinem istius congeriei] fuisse minorem, adscribere? Quis tam alte eductum cumulum expectare posset aut suspicari? Videtur omnino certus pedum cubitorumve modus, quo minorem illam exaggerationem scripserat, deficere. Sic D. Petavius ad Epiphan. p. 10. a quo non dissentio. Adde Reiskii de hac prodigiosa struice iudicium Miscell. Lips. Vol. VIII. pag. 105. WESS. — Suspiciari possis, ὅψος δὲ σταδίου ἵλασσον scripsisse Herodotum: sed et hoc incredibile, ad tantam fere altitudinem

Herodot. T. V. P. II.

Q

evectam esse immensam illam struem, in terra potissimum quae ligno carebat. Caeterum de cultu isto, quem ad Martem deum Herodotus refert, consuluisse iuvabit quae auctor Commentationis illius, quam supra ad cap. 59, 12. laudavi, §. 121. p. 72. disputavit. S.

2. κατὰ νόμους) Dum vertunt, prisco ritu [ut Valla,] vel legitimo ritu, [ut Gron.] ad eundem offendunt lapidem, ad quem saepius interpretes in rebus Aegyptiacis multos indicavit errores Leopard. Em. VII. c. 18. Κατὰ νόμους scribi debet, et converti, in singulis nominis, sive praefecturae. Sunt nobis multo quidem notiores νομοί, praefecturae, in quas divisa fuit Aegyptus; neque tamen dubito quin hic Scythiae nomi designentur. Ut in Aegypto nomi suos habebant Praetores, quos Νομάρχας adpellant Graeci, sic se rem in Scythia habuisse vel ista demonstrant Herodoti c. 66. Ἀπαξ τοῦ ἐκαστοῦ ἑκάστου ὁ Νομάρχης ἑκάστος ἐν τῷ ἰωῦτοῦ (sic lego:) νομῷ κερᾶ κρητῆρα οἴνου, ἀπ' οὗ πίνουσι τῶν Σκυθίων ἴσοις etc. Quae hic sequuntur ap. Herod. [lin. 4.] Φρυγῶν Φάκελοι συννιάται, sine Scriptoris nomine leguntur in Etymologico M. pag. 599, 23. parenti suo tributa ap. Eustath. ad Iliad. η'. p. 566, 17. [pag. 689. ed. Rom.] ubi vocem Φάκελοι [Φάκελλοι scribens] litera onerat superflua. μέγαν Φάκελον ξύλων dixit Eurip. Cycl. vs. 241. Fasces virgarum, Φακίλους ῥάβδων, Herod. IV. 67. Φακίλους ὕλης ἀγρίας, Thucyd. ap. Ammon. in voc. Φάκελος. VALCK.

9. ὑπὸ τῶν χειμῶνων) Cl. Pavius ὑπὸ χιόνων. Receptum, ipsas nives suo ambitu complexum, probatius. Fortasse non deerunt, quibus [lin. 10.] ἐπὶ τούτου δὴ τοῦ σηκοῦ blandietur. Ego Scholion censeo: mox iterum ἐπὶ τὸν ὄγκον τῶν Φρυγῶν. [At suspicari licet, vocabulum hoc ex posteriori loco in superiorem a nonnullis fuisse translatum. De voc. σηκός vide Valckenarii Animadv. ad Ammonium cap. 19.] Qui autem gladii olim Scythis cultus, idem Hunnis. Ammianus lib. XXXI. 2. p. 673. Nec templum apud eos visitur aut delubrum - - - sed gladius barbarico ritu humi figitur nudus, eumque ut Martem - - - colunt: ubi docte et copiose Lindenbrog. et Vales. Id observo, καὶ δὴ καὶ τοῖς δ' [lin. 13.] acinaces, quos singulos in regionibus depositos plus venerabantur, quam ceteros suae nationis deos, monstrare. Quae, uti vera sunt, prohibent omnem verborum novationem. WESS.

10. ἀκινάκης) Martis bellive symbolum, Scythis cultum Ensem nihil habebant causae cur riderent Graeculi Romani- que, rudes lapides et ligna male dedolata pro Deabus amplexantes; vide Luciani Jup. Trag. T. II, p. 690. Brödaei Miscell. V. c. 6. Melae verba dedit Salmas. in Solin. p. 188. Apud Suidam [et Etymologum p. 48, 31.] ex Herod. profer- tur Ὀκινάκης, et τὸν ὠκινάκην. ὁ ἀκινάκης contrahi potuit in ὠκινάκης: qualia sunt et apud Nostrum plurima. Paulo post [lin. 13.] Vallam legisse suspicabatur Io. le Febvre, καὶ δὴ καὶ τῷ δ' ἔτι πλείω θύουσι ἢ τοῖσι ἄλλοις θιοῖσι: quae mi- hi quoque vulgatā multo melior videtur lectio. VALCK. — Vulgatam percommode Wesselingius defendit. S.

24. τὰ ἄλλα ἀπέρξαντες ἱρήια) Per sane tritum in Mu- sis ἀπέργιν, usu longe diverso. [pro communi ἀπιγγιν.] H. Stephan. Thes. App. p. 484. „Ἀπέργω, ab ἔργω signifi- cante facio. Affertur ex Herodoto ἀπέρξαντες ἱρήια ἄλλα; pro ubi cetera sollemnia confecerint.“ Amplius nihil. Neque ego prospicio, si menda desit, quae melior adsumi notio queat. Placuit Cl. de Pauw ex Steph. margine ἀπέρξαντες, quo ad ἐξάργματα veterum, cum particulae intersectorum corporibus desecabantur, relato, vertit, et dein alias vieti- mas mutilantes abeunt: ad sententiam non male. Verum sermonis obstat consuetudo, qua ἀπαρξάμενοι τῶν ἱρηίων lib. III. 24. IV. 62. [voluerat puto Vir doctus „qua oportebat ἀπαρξάμενοι τῶν ἱρηίων, coll. III. 24, 13. IV. 61, 14.“] Ho- mer. Od. Γ'. 446. Sunt et aliena ἐξάργματα, sicuti a Criticis explicantur ad Apoll. Rh. IV. 478. Equidem, si quid in voce maculae, ἀπαρξάντες h. e. ἀποκόψαντες, amputantes et mutilantes, praeferrem. Vid. Iliad. II'. 116. et hoc Synesii Provid. pag. 118. B. Ἐφίσταται δὲ τις Σκύθης τὴν κοπίδα σπα- σάμενος, ὡς ἀπαρξάμενος τῆς ἀνθρώπου τὴν κεφαλὴν. At ea hario- latio. Iustum est κίεται, [lin. 25.] siquidem κίεται, et eius moduli alia pleraque, in his libris numerum dant plura- lem. Lucianus, modo is auctor Astrologiae et D. Syriae, ab Ionum eo more descivit. Confer Cl. Reitzium ad Deam Sy- riam c. 32. WESS. — Non sollicitandum videtur ἀπέρ- ξαντες, licet nunc longe diversa atque aliās notione acci- piendum hoc verbum. ἔρξα (sive a praes. ἔζω, sive ἔρδω, sive potius ab inusitato ἔργω derives, unde praet. med. ἔεργα) vim habet praeteriti temporis verbi ἔρδω, et feci

significat. Quare, ut θυσίας ἔρδειν est *sacra facere, victimas caedere*, I. 131, 7. coll. 132, 6. utque apud Hesychium ἔρδειν, θύσον, legimus; sic ἀπέρχαις τὰ ἱήια (praepositione ἐπὶ in compositione verbi ea notione accepta, de qua ad II. 40, 15. dictum) commodè significabit *postquam caedendarum reliquarum victimarum finem fecerunt*. S.

CAP. LXIII. [1. οὐδὲ οὐτοὶ οὐδὲν νομίζουσι) *Valla: sues pro nihilo putant. Gronov: sues nihil morantur. Rectius H. Steph. in ora: suum nullus est illis usus. Sic enim νομίζω Nostro idem est atque χρῆσθαι, uti: et aliàs quidem cum accusativo casu aut cum infinitivo construitur, sed et cum dativo casu, ut Φωνῇ νομίζουσι Σκυδικῇ, sermone utuntur Scythico, IV. 117, 1. S.]*

CAP. LXIV. 7. καὶ λαβόμενος τῆς κεφαλῆς) Bona sunt, non infitiente, qui ante mutaverat, Reiskio. Legitimum praeterea ἐκσεῖται Codicum auctoritate, tum maxime σαρκίστας, [lin. 8.] a quo vim, modis illatam variis, Pollux arcet: Ἡρόδοτος δὲ, Σαρκίσται, τὸ τοῦ δέρματος τὴν σάρκα ἀφελεῖν. Quae, cum Grammaticus omnium versetur manibus: et Iungermanni exstet admonitio, latere potuisse, mirum accidit. Aem. Portus a veritate proxime afuit, ὀργάσας itidem [lin. 9.] ex futili ὀργίστας fingens. Suidas, Ὀργάσας, μαλάξας, ex Glossis, ut opinor, Herodoteis, unde gemina in Lexic. Timaeus. Melius tamen schedarum ὀργήσας, unde originem ὀργίστας accepit, ex ὀργάω. Ruhnkenius ad Timaeum p. 130. praeclare. Scythicum institutum sic auctor inter Fragm. Pythagorea explicat p. 713. τοὶ δὲ Σκύθαι πολλὸν νομίζοντι, ὅς ἄνδρα κανὼν, ἐκδεῖρας τὰν κεφαλάν, τὸ μὲν κόμιον πρὸ τοῦ ἵππου φορεῖ. Cui scriptori κόμιον, qua forma προκόμιον alii, pars est pellis, capiti detractae, crinibus vestita, quae Nostro χειρόμακτρον, mantile. Atque haec paucis: nam ut doctorum in coniecturas grasser, nec libet, nec licet. Mutata Vallae et aliorum Latina sententiam habent sinceriolem. WESS.

8. σαρκίστας βοὸς πλευρῇ) Perperam Latine vertunt, aut etiam tentant. Si quid novandum, scriberem, σαρκήσας: quod esset α σαρκῶν, sicut vicinum ὀργήσας ab ὀργῶν. Vide Ruhnken. ad Tim. p. 130. et Wesseling. Diss. Herod. p. 155. Horum loco frequentiora sunt ὀργάζειν et σαρκάζειν: hoc notat *carnem detrahere*, et Herodoteum verbum (scriptum

ibidem quoque σαπίσαι) Pollux exponit τοῦ δέρματος τὴν σάρκα ἀφαιεῖν, II. 233. Scythæ bovis costa carne detracta corium manibus subigit, atque emollito utitur tanquam mantili: σαρκήσας βοὸς πλευρῇ δίδει τῇσι χερσὶ, ὀργήσας δὲ αὐτὸ ὅτε χαμόμακτρον ἔκπηται. Ἀποσκυθίζω, pellem detrahere, cum his comparat Salmas. in Solin. p. 827. VALCK.

CAP. LXV. 3. πᾶν τὸ ἔνερθεν τῶν ὀφρύων) Haud inconcinnum τὸ ὑπερβέν Cl. de Pauw. [qua quidem novatione nil opus.] Calvam Scythæ purgabant, ut poculum esset, non quod infra supercilia. Eadem tamen, ubi nihil mutes, sententia. Serra postquam abscederant quod infra supercilia, expurgabant capitis calvam: ἐκκαθαίρει non spectat proxima, sed κεφαλὰς aut κεφαλὴν. Barbaram consuetudinem (ad Hunnos, Langobardos, Avares, Bulgaros tramissam) habet Strabo lib. VII. p. 46a. [p. 300. ed. Cas.] atque alii, de quibus c. 26. WESS.

11. πόλεμον προσέθηκαντο) Vindob. προσέθηκαντο venit in Abreschii coniecturam. Conveniret πένθος μέγα προσέθηκαντο lib. VI, 21. nisi προσέθηκαντο plures illic schedæ: par discordia in Thucydidis ἔχθραν οἱ προβίητο lib. VIII. 85. Laudo tamen. Mox hiulca esse verba, explendaque, οἱ δ' αἱ συγχαίρουσι, ταύτην τὴν ἀνδραγαθίαν λεύσσοντες opinatur Reiskius. Quo semel admissio consilio, veterum commentariis inculcari plura possunt et prorsus arbitraria. Ego cum Gronovio facio. WESS. — Nempe, pro olim vulgato λέγεται, recte Gronov. λέγοντες ex msto recepit: nec turbare nos debet pluralis hic numerus, quamvis praecesserit singularis ἐπιδέγει, et ὥς οἱ. Sic enim frequenter Herodotus a sing. ad pluralem transit, et vicissim: quemadmodum paullo ante, ποιεῦσι δὲ τοῦτο --- καὶ ἦν ἐπικρατήσῃ. Multo autem commodius, me iudice, progreditur h. l. oratio deleta τὴν articulo, qui post ταύτην olim erat intersertus. S.

CAP. LXVI. 6. ὄνειδος δὲ σφι etc.) Mela fere convertit II. c. 1, 108. Ut quisque plures interemerit, ita apud eos habetur eximius; ceterum expertem esse caedis inter opprobria vel maximum. Qui plurimos interfecere, [lin. 8.] οὗτοι εὐνδυο κύλικας ἔχοντες πίνουσι ὁμοῦ. Sequentia Melæ verba tentat Salmas. in Solin. p. 192 seq. ad Herodotea accommodare, quibus bibisse dicuntur duobus poculis iunctis, quæ combinata tenerent. Ita loquebantur Graeci, dicentes εὐνδυο,

σύντρεις, σύμπνιτε: neque enim cum Criticorum infelicissimo Sam. Petito ad Legg. Att. p. 358 seq. sollicitarem Hyperidis verba apud Harpocrat. in Συμμορία' σύν πέντε καὶ ἑξ τριηραχούντας. Ego, inquit Demosth. contr. Mid. p. 363. ἐτριηραχούν, ὅτε σύνδυο ἡμεν οἱ τριηραχοί, quum bini communi sumtu triremem instruebamus. σύνδυο ἰδοξί χορηγίῃν, archonte Callia, secundum Aristot. in Schol. ad Arist. Ran. vs. 406. Machon Athenaci VIII. p. 337. D. καὶ τοὺς θεοὺς φάσκουσιν οἰκεῖν σύνδυο. Idem adhibent Plato T. III. p. 282. E. et Xenophon p. 222, 2. σύνδυο καὶ σύντρεις est apud Lucian. T. III. p. 506. et Iamblich. de Vit. Pyth. p. 82. Κατὰ δύο et κατὰ τρεῖς adhibentur eodem sensu. VALCK. — σύνδυο κύλικας ἔχοντες, iuncta bina pocula habentes interpretatus sum praeceuntibus doctis viris. Nunc, perpensis aliorum auctorum locis a Valek. citatis, nil aliud dixisse Noster videtur, nisi bina pocula singuli habentes. S.

CAP. LXVII. 1 seq. μαντεύονται βάβδουσι ἱερίῃσι) Non nescio, quid pro vetere ἱερίῃσι adferri queat. Placet msstos duces sequi. Ligna ἱερίῃα habet Theophrastus Hist. Plant. lib. V. c. 4. et alibi. Vaticinandi Scythicum hoc genus ex Herodoto attigit Schol. Nicandri Ther. vs. 612. aliarum nationum βάβδομαντεία non neglecta. Fuit enim plurimis per orientis occidentisque plagas similis divinatio. De Chaldaeis Propheta Ezech. c. xxi, 21. ubi ill. Grotius erudite, et Ed. Pocockius Specim. Hist. Arab. p. 328. Adde, quae Casaubon. in Strabon. lib. XV. p. 1065. [p. 733. ed. Cas.] Lindembrogius ad Ammian. lib. XXXI. 2. et Bulengerus Divinat. lib. III. 26.; et nihil desiderabis amplius. WESS.

7. Οἱ δὲ Ἐνάριες, οἱ ἀνδρόγυνοι) Nisi codices copulam inducerent, scribi cum viro docto [Gronov.] οἱ καὶ ἀνδρ. potuerat. Ἐνάριες etiam lib. I. 105.; ubi θηλέη eorum νοῦτος, cur hic ἀνδρόγυνοι effeminati et molles, clarissime exponit. Statim τέτρα [lin. 9.] bene habet, offertque virgulae divinatoriae, a Vallemontio et vulgi credula superstitione mire laudatae, quoddam genus. Credulitatis enim supersticiosae propagines laete semper surgunt, et ab radicibus everti renuunt. WESS.

7. καὶ οἱ ἀνδρόγυνοι) Enaries, qui sunt androgyni; Valla: legit itaque, quod et H. Steph. animadvertit: Ἐνάριες, οἱ καὶ ἀνδρόγυνοι: atque ita cepit ista Iac. Tollius ad Longin. p. 163. ubi multis pertractat Longino visum ἀμίμκτον τὸ

τοῦ Ἡροδότου, θήλειαν νοῦτον, I. 105. adpellantis, ut opinor, quod Faber et Boileavius putabant designari, nempe τὰ γυναικεῖα: sive αἰμορροΐδας, forsan velut in mulieribus μηνιαίας. Hoc statis temporibus recurrente fluxu debilitati fiebant εὐνοῦχοι, et ἀνδρογυνοί, sive ἡμιάβητες, et, ut in gripho veteri dicuntur, ἄνδρες οὐκ ἄνδρες. VALCK. — Vide ad I. 105, 15. et 18. notata. S.

CAP. LXVIII. 9. διχλευαμένως) Schol. in Aristoph. Ecclesiaz. vs. 1082. μέσος εἰλημμένος, bene, sicuti c. 94. *Iusiurandum per solium regis* hinc abiit multorum in commentationes, etsi apud Scythas nullum. Ἰστίν, *Vestam*, regiosque *Lares*, [τὰς βασιλείας Ἰστίας, lin. 5.] in intimis regiae penetralibus coli solitos, deierantes adpellabant. Παρὰ πᾶσι σχεδὸν ἀνθρώποις ἐν πάσαις ταῖς οἰκίαις sollemnis ea religio erat ap. Diodor. lib. V. 68. Scythae Vestam inter numina locarant, Ἰστίν τὴν Σκυθίων βασιλίαν dictitantes infr. c. 127. Vallae Latinis error debetur. WESS.

16. καταδήσῃσι ἐπισηκῆσαι) Athenis atque alibi quorundam criminum in iudicio convictos manebat ὁ δισμός. Variis enumeratis, ἅπασιν, inquit, Demosth. contr. Timocr. p. 453. οἱ μὲν ὑπάρχοντες νόμοι δισμὸν προλέγουσιν ὁ δὲ σὸς λελῦσθαι δίδωσιν. Xenoph. Ἀπομν. I. p. 419, 3. κατὰ νόμον ἐξεῖναι παρανοίας ἰδόντι καὶ τὸν πατέρα δῆσαι. Vel ista sola monstrant, qua figura loquendi Καταδῆσαι ponatur pro καταδικάσαι, convictum condemnare: sunt eximie iudicis ista, καταδικάσαι, et ἀπολύσαι, absolvere. Antiphon frequenter opponit ἀπολύσαι et καταλαβεῖν, p. 119, 34. p. 123, 43. 126, 37. ἀπολύσιμον et καταλήψιμον, 129, 4. Similiter apud Herodot. hic opponuntur, ἣν μὲν καταδήσῃσιν ἐπισηκῆσαι - - - ἣν δὲ ἀπολύσῃσι: atque ita lib. II. c. 174. ὅσοι μὲν αὐτὸν - - ἀπίλυσαν μὴ Φῶρα εἶναι, et ὅσοι δὲ μιν κατίψαν Φῶρα εἶναι. Reiskius utroque loco κατίψαν scribendum opinabatur: si fori non habebat Graeci perspectam rationem, illud tamen noverat, καταδῆσαι et ἀπολύσαι etiam in aliis rebus opponi velut contraria: in Magicis defigere καταδῆσαι, defixum liberare atque absolvere dicebatur ἀπολύσαι: de captivis legerat adhibita ἐλευθερῶσαι et καταδῆσαι. Si placebat adeo καταφῆσαι et κατίψαν, cur non in vicinia scribebat etiam ἀποφῆσαι et ἀπίψαν; Quae tandem isthaec est sincera quaevis incrustandi voluptas? Nonnunquam tamen con-

iecturas proposuit, quibus multa redimit incogitanter atque ita scripta, ut Doctorum hominum non satis illum reverentem esse adpareat. VALCK.

CAP. LXIX. 2. ἄμαξαν καμάρης) An hinc, Καμάρης, δέσμης, Hesychianum? Hoc si illud fonte manavit, de insolentiore structura nulla amplius querela: apta erunt et nexa πλῆσσαι καμάρης φρυγάνων fasce cremiorum. Haec Cl. Abreschius Dil. Thucyd. p. 243.; cui nullus refragarer, modo de vocis usu omnia essent liquida. Καμάρας in curribus novit Herodot. lib. I. 199. et ex eo Polux. Καμαρωτὸν ἄρμα Athenaeus lib. IV. 7. [p. 139. F. ubi, quae fornicata carpenta in lat. vers. nominavi, potueram cum Casaub. in Animadv. tectos currus dicere.] Quo de curruum genere erudita plura T. Hemsterhusius ad Comici Plut. p. 369. ἀμάξης καμάρην longe vulgato praeferens: Hesychii καμάρα, quae vera magni viri emendatio, ἢ ἐπὶ τῆς ἀμάξης σκηνῇ per hic accommodata. Equidem, si quid mutandum, huc irem; quamquam, ut quod sentio, dicam, καμάρης vox, damnata a Codicibus, irreptitia videtur. Μοχ ἐμπέδησαντες [lin. 3.] probum, et στομάζαντες idem ac φιμάζαντες, os obturantes, sicuti ad supplicium trahendis solebat. Conf. Schottum ad Append. Prov. Vatic. p. 273. WESS.

2. ἄμαξαν καμάρης) Dabit forsitan olim Codex scriptus ἀμάξης καμάρην, quod placebat Hemsterhusio ad Schol. in Arist. Plut. p. 369. Quod vir Clar. ex Hesychio Καμάρης hic interpretatur δέσμης, ut dici censeatur ἄμαξα sarmentorum impleta fasciculis; primum cuperem edoceri, quo modo fascis sarmentorum dici possit καμάρη φρυγάνων; unius Hesychii perexigua est in talibus auctoritas; deinde qualis fascis ille fuerit ἀμαξοπλήθης? Sarmentorum fascies Herodoto quoque sunt φρυγάνων φάκελοι c. 62, 4. φρυγάνων δέσμαι Hesychio, in Ἀγκυλίδες, ut alibi δέσμαι δραγμάτων. δέσμας δακανικῶν λόγων dixit Aristot. apud Dionys. Halic. T. II. p. 163. In proximis, [lin. 3.] ἐμπέδησαντες τοὺς μάντιας καὶ χεῖρας ὀπίσω δῆσαντες, variabunt forte Codd. utitur certe Valla eodem verbo, quo supra c. 60. in istis ἐμπεποδισμένον τοὺς ἐμπροσθίους πόδας. Συμποδίσας redditur συνδήσας τοὺς πόδας in Schol. ad Aristoph. Ran. vs. 1560. συμποδίσαντες χεῖράς τε καὶ πόδας καὶ κεφαλὰν, Plato de Rep. X. p. 615. E. Sed Herodoteum est ἐμπέδησαι,

pro πίδασι ἐνδύσαι, compedibus constringere. VI. c. 23. Scythen Hippocrates πιδήσας - - ἐς Ἴνικον πόλιν ἀπείμψι. *Homericum Aeschylus* aliique adhibuere. VALCK.

CAP. LXX. 1. Ὅρκια δὲ ποιῶνται Σκύθαι ὧδε) Ubi de Scythis Mela II. c. 1, 112. Sauciant se qui paciscuntur, exemptumque sanguinem ubi permiscuere degustant; illustrat Is. Voss. barbaris gentibus usitatum morem, duo tractans Herodoti loca, hunc quidem altero felicius; nam docte corrigit in his, τὴν πάντες ὁπείασι ἢ ἐπιταμώντες μαχαίρῃ σμικρὸν τοῦ σώματος: sed minus bene interpretatur ista e lib. I. c. 74. ἐπείαν τοὺς βραχίονας ἐπιταμώνται ἐς τὴν ὁμοχροῖν, τὸ αἷμα ἀναλείχουσι ἀλλήλων. Verae interpretationis vocis ὁμοχροῖν, quam dedit ad Aesch. Socrat. [III. 15.] vir doctus [Horreus], auctor est Mer. Casaubonus in Notis ad istum M. Antonini [IX. 3.] locum, quem ultimum excitat: Postquam brachiorum summam cutem secuerunt, mutuum sanguinem delingunt: ad haec nostrum ille locum commode comparat; sed ad Antonini sui ἀψιμάριον aptius composuisset Theocritea ex Eid. I. 35. τὰ δ' οὐ φρενὸς ἄπτεται αὐτᾶς. Eurip. Hec. vs. 241. οὐ γὰρ ἄκρας καρδίας ἔφασκέ μιν. Lucian. Nigrino §. 36. ἄκρον μὲν ἐπιδίγδην ἄπτεται, βαθεῖαν δὲ οὐκ ἐργάζεται πληγὴν οὐ δὲ ἄπτεται ταῦτα τῆς ὁμοχροῖας. Quod illic τὴν ὁμοχροῖν, summam cutis superficiem, hic vocat Herodotus σμικρὸν τοῦ σώματος: ad quem praeter Vossiana conferri possunt verba Posidonii ap. Athen. II. p. 45. F. VALCK.

4. τὴν πάντες ὁπείασι) Placet ὁπείασι Vossii ad Melam lib. II. 1. et Hemsterhusii in Polluc. X. 141.; nam rescripta, valida minus sunt, nec vocabulo lucem adspargunt. Ὅπιας et ὁπῆτιον servavit Pollux, ὕπιας quis tandem? Lucianum Toxar. c. 37. in ipsa re Nostro ferme consentire, praeter alios Hutchinson ad Cyri Ἀναβ. p. 127. non oblitus fuit: WESS.

CAP. LXXI. 7. ἀνήθου) Si darent Codd. formam restituerem ἀνήθου, quibusvis usitatam, etiam Poëtis, Alexidi, Euhulo, Theocrito, Moscho. Suos etiam mores dialecto saepe sequentes Lacones lenius tamen σ litterae θ supponebant; molles Iones non item, quantum memini, in talibus; nam ῥυσμός et similia diversi sunt generis. VALCK. — Ἀνήθου h. l. cum Valckenario Schneiderus in Lexic. crit. anethum interpretatur, quod aliàs ἀνήθου vel ἀνήθον. Laroher

cum *Valla*, cuius versionem *Wess.* tenuit, *anisum* intelligit, quod rectius *άνισον*: pro quo quidem apud *Athen.* IX. 371. d. *άνισον* scribit vetustissimus codex, quemadmodum apud *Nostrum* h. l. *άνήσου* dant mss. *Pass. F. Pa. Pe.* Quare optioni locus est: utriusque quidem plantae aromaticum semen. S.

11. *τέλχος περιτάμνονται etc.*) Transilierunt haec librarium oculi *Florentiae* atque alibi: occasionem dedit *ἀποτάμνονται*. Nollem *βραχίονας περιτάμνονται* explicitum de amputatis brachiis, ut omissorum caussa defenderetur. In *Scythico* luctu convulnerarunt et inciderunt brachia ad sanguinem eliciendum, quod *περιτάμνισθαι*. Nihil aliud. Vide lib. VI. 59. *WESS.*

15. *ἐς τοὺς πρότερον ἦλθεν*) Additamento *Arnaldi* ὡς οἱ ἐς τοὺς πρ. carere possumus. Verti satius fuerat, illi vero eos comitantur, ad quos prius venerunt. Quod porro [lin. 18.] καὶ ἐν τοῖσι ταφαῖς εἰσι corrigit, laudare non debeo. Posuerat *Herodotus* in *Gerrhis* regum sepulcra, repetitionis ratio nulla: praesertim cum *Codd.* commodi quid et opportuni repraesentent ἐν τε τοῖς ἔσχατα κατοικημένοις --- καὶ ἐν τῇσι ταφῇσι, inque ultima incolentibus adsunt --- et illis in sepulcris. *Valla* id habuit, superioribus bene congruens. Non abludit ex lib. I. 104. τοῦτο δὲ παραμειβομένοις, εἶναι ἐν τῇ Μηδικῇ. Vide et *Elsneri* Schediasma p. 55. *WESS.*

15. οἱ δὲ σφι ἔπονται, ἐς τοὺς προτ. ἦλθ.) Plures novi, qui ad haec adhaeserint; mihi non videntur obscura, neque adeo corrigenda. *Scythae* οἱ βασιλῆοι, Regum funera curantes, rite compositum cadaver curru devehebant ἐς ἄλλο ἔθνος. Ad quos primum venissent, hi soli τοὺς βασιλῆους sequenti, cadaver per singulas gentes circumductum, cum illis adeoque, *Gerrhos* usque prosequerantur: ταφαῖς τῶν βασιλῶν ἐν Γέρροις εἰσι: leguntur ista paulo superius. Quae vero sequuntur verba, ἐν Γέρροις ἔσχατα κατοικημένοις εἰσι τῶν ἰθύνων τῶν ἀρχουσι, καὶ ἐν τῇσι ταφῇσι, illa mihi quoque videntur ut visa fuerunt mendosa *G. Arnaldo* Animadv. p. 164. Libenter auctori suo relinquimus vulgatorum explicationem, quam dedit *Iac. Elsner* in Schediasmate Crit. c. vi. Primum suspicor e proximis syllabis οἰς male fuisse repetitum εἰσι, nisi natum sit ex τιβῖσι: hoc, vel Ionico τιβέας, suo loco reposito, nihil in his desiderarem, si sic scripta

legerentur alicubi, ἐν Γέροις, ἔσχατα κατοικημένοις τῶν ἰθίων τῶν ἄρχουσιν, τιθείας (τὸν νέκυν nempe) ἐν τῇσι ταφῇσι. Aut fallor, aut sequentia talem poscere videntur lectionem. VALCK. — Equidem *Wesselingium* probō. S.

21. ἐπὶ καταστράζουσι) *Laurentii pallii contegunt* explosit *Portus* et uberius *Georg. Arnaldus Animadv.* c. 30. Vide et lib. II. 96. et *Dion. Chrys. Or. XIV.* p. 219. ad haec Herodotea alludentem. Barbarus contumulandi mos, etsi Scythae, in sacra Christianorum transgressi, eum abdicarint, *Theodoreto Or. ad Graec. IX.* p. 129. teste, nondum plane in Tartariae Lithuaniaeque oris cessat. Vide *Memor. Scyth. Bayeri. Comment. Acad. Petrop. T. III.* p. 359. WESS.

CAP. LXXII. [7. ἐξελόντες αὐτῶν τὴν κοιλίην, καὶ καθήραντες, ἐμπιπλάσι ἀχύρων etc. Haec planissime firmant ea quae a nobis ad II. 86, 16-21. disputata sunt; ubi ad hunc Nostri locum debueram provocare. S.]

9. ἀψίδος δὲ ἡμῖν ἐπὶ ξύλα δύο στήσαντες ὑπτίον) Delevi vocem ἡμῖν, imprudenter ex praegressis iteratam. Interpuncti praeterea, καὶ τὸ ἕτερον - - ἐπ' ἕτερα δύο, καταπήξαντες τρέψω τοιούτω πολλά ταῦτα: quippe artius nexa prius, quam res desiderabat. Atque hic utor consensu *Pavii* et *Reiskii*. Mox *Abbas Melotus* et *Reiskius* κατὰ μήκεια [lin. 12.] per equorum longitudinem, vere: requirit oratio hanc notationem, probantque *Ask. schedae*. [quae commodè etiam intersertum dedere τὰ articulum.] Gemellum ferme νεκροῦ ἐκείνου παρὰ τὴν ἀκανθάν, quod sequetur. Dabit equi tale spectaculum, ex ultima Tartaria transmissum, *Ampl. Nic. Witsen Descript. Tartar.* p. 81. ostentaturque *Leidae* non dissimile in tabula. WESS.

[23 seq. κάτωθεν δὲ ὑπέρχει) Turbata aut pendens videri poterat orationis structura: ἐπὶ αὐτῶν - - διαλάσσει - - , κάτωθεν δὲ ὑπέρχει τοῦ ξύλου τούτου, τὸ ἐς τὸν ὅρον πηγνύουσι. Quem locum tractans *Werfer Act. Philol. Monac. T. I.* p. 112 seqq. commodè monuit, particulam δὲ hic similiter poni atque alias γὰρ ponitur in propositione incidente et quodammodo caussali. Nempe, nisi prorsus abundare statueris δὲ particulam, sententia in hunc modum erit concipienda: postquam lignum - - transfixerunt, quum infra emineat pars huius ligni, hanc partem defigunt in foramen etc. Sic

istud τὸ valebit τοῦτο, sicut τὸν c. 36, 3. valet τοῦτον, et similia multa. S.]

24. ἐς τὸρμον) Τόρμον Grammaticus [cui glossae Herodotae debentur] reddit τρῆμα. Vide clar. Wess. ad Diodor. lib. II. [c. 8.] p. 121. VALCK. — In plerisque quidem Glossarum exemplis Τόρμιον, et Τόρμος apud Suidam legi, monuit idem Wess. in Notis ad Gloss. Sed τὸρμον tenent Herodotei libri omnes, firmatque Hesychius aliique auctores a Schneidero in Lexico crit. laudati. S.

25. ἐπιστήσαντες δὲ κύκλῳ τὸ σῆμα ἱππίας τοιούτους) περὶ τὸ σῆμα Reiskius; et sic Valla fortasse legit, sive potius περιττήσαντες δὲ κύκλῳ τὸ σῆμα etc. Codex scriptus si daret περίξ, una cum interpretamento κύκλῳ, commode servari posset ἐπιστήσαντες. VALCK. — Malunt docti viri περιττήσαντες, aut τῷ σήματι, aut περὶ τὸ σῆμα, ut niteat oratio. Sed nitore nihil decedet, si verba consideres, στήσαντες δὲ κύκλῳ ἐπὶ τὸ σῆμα, quod Scriptor voluisse censendus est. WESS. — Utique sollicitari ἐπιστήσαντες non debet, quod proprie significat, statuerunt contra, adversus, coram; nempe ita equites illos statuerunt, ut omnes sepulcrum respicerent: ac possis cum Wess. intelligere ac si dixisset Herodotus, στήσαντες αὐτοὺς ἐπὶ τὸ σῆμα, quemadmodum VIII. 79, 5. αἰτστάς ἐπὶ τὸ συνέδριον, et καταστάς ἐπ' αὐτὰ (τὰ κοινὰ τῶν Βαβυλωνίων) III. 156, 8. Sed ad ipsum verbum ἐπιστήσαντες facile etiam per se intelligitur τῷ σήματι aut ἐπὶ τὸ σῆμα, quum praesertim continuo adiiciat auctor κύκλῳ τὸ σῆμα, quod idem valet ac περίξ τὸ σῆμα: nam, ut περίξ, sic et κύκλῳ cum accusativo casu construitur. cf. IV. 180, 14. scil. per ellipsin praepositionis περὶ, quemadmodum ἄμα cum dativo per ellipsin praepositionis σύν. S.

CAP. LXXIII. 3. ἐν ἀμάξῃσι) Male ἐν ἀμάξῃ Mediceus. WESS.

CAP. LXXIV. 1. Ἔστι δὲ σφι κάρναβις etc.) Antiquitus in his una vox alio forsitan ordine fuerit atque ita collocata: Ἔστι δὲ σφι κάρναβις αὐτομάτη φερόμενη ἐν τῇ χώρῃ, — — ταύτης (pro ταύτῃ) δὲ πολλῶν ὑπερφέρει ἡ κάρναβις αὕτη, ἥ καὶ σπειρομένη φέται. Ad istam rationem opponuntur τὰ αὐτόματα φέται, et τὰ σπειρόμενα φέται, lib. II. c. 94. Sequentia, [lin. 4.] καὶ ἐξ αὐτῆς Θρήικες μὲν καὶ εἴματα ποιῶνται τοῖσι λυγίοις ὁμοιώματα, attigit Hesych. in Κάρναβις: ubi,

ἔστι δὲ Φυτόν τι λίνω ὅμοιον, ἐξ οὗ αἱ Θερᾶσαι ἱμάτια ποιοῦσιν.
 [addit: Ἡρόδοτος. τοῦτο σπέρμα θυμιασιν. cf. cap. 75. init.]
 In Herodoteis incommodum esse μὲν sensit Reiskius: vox
 forsā intercudit. Fac in antiqua scriptum membrana: καὶ
 ἐξ αὐτῆς Θερῇ (σσαι γυναικῆϊον) κόσμον καὶ εἴματα ποιοῦνται:
 facile vox κόσμον in κες μὲν potuit deflecti. Ex proximis,
 οὐδ' ἂν, ὅστις μὴ κάρτα τρίβων εἴη αὐτῆς, διαγνώη, λίνου ἢ καννά-
 βός ἐστι: novissima Pollux excitat VII. 72. Conf. Casaubon.
 ad Laërt. III. 63. VALCK.

2. ταύτη δὲ πολλῇ) Non placet ταῦτα δὲ Arch. Docetur,
 cannabim eatenus lino praestare, quod et crassior et maior sit,
 praetereaque sponte proveniat et sata; quae utique in lino
 discrepant. Hesychii verba, leviter prava; huc spectare,
 docti homines monuerunt. Confer et Valckenarii observa-
 tionem ad lib. II. 94. WESS. — ταύτη, hac parte, hacte-
 nus, nil profecto opus est ut cum Valk. in ταύτης mutetur:
 immo, quo pacto in istius locum repositum hoc Vir do-
 ctus voluerit, non exputo. S.

CAP. LXXV. 6. πυρή) Male thuribulum Lauren-
 tius. Πυρήν caldarium sive tepidarium Latini vocant, docente
 magno viro ad Strabon. Lib. III. p. 232. [p. 154. c. ed. Cas.]
 Fomentum qui volet, cum eo facilis transactio. Amplior
 lis et difficultas [lin. 7.] in ἀγόμενοι τῇ πυρὶ ὠρέονται,
 quorum ultimum mirifice vexatur. Th. Galei ἐξικμᾶσθαι ἢ
 πυριασθῆναι alienissimum: ὠρέσθαι aliud esse, norunt om-
 nes: eiusdem ἰδρόντας haud praestabilius. Corn. de Pauw
 ὀρρόντας, ex ὄρρος. Norunt medici ὀρροῦσθαι, et Clemens Alex.
 ἐξορροῦσθαι, in lacte serescente: a quo ad sudorem incom-
 modus transitus. Reiskius πυριῶνται; Heringa ἀρύνται, hau-
 riunt; ὀρυγῶνται Abreschius, aut ῥωννύονται, corroborantur.
 Quorum quidem quid excellentius meliusve, non finio,
 arbitratus macula verbum non esse adpersum. In ἀγάμε-
 νοι haesito; ἀγαλλόμενοι, delectati, si foret, in expedito et
 plano, ut equidem opinor, omnia. Memorat Dio Chrysost.
 Or. XXXII. p. 578. c. apud barbarorum nonnullos μέθη
 γίνεσθαι πράϊαν δὲ ἀτμοῦ θυμιασμένων τινῶν, lenem nasci ebrieta-
 tem ex suffitu rerum quarundam: tum gaudere, ridentes ex-
 surgere, et omnia facere quae bene poti solent. Oratorem
 Scythas, qui laeti illo cannabis fomento et suffitu incon-
 ditum clamorem edebant, sive βοῶσι ὠρέμενοι, uti lib. III.

117. respexisse puto. Forte tamen ἀγάμειοι, mirantes et stupentes, sanitatis est indubiae, siquidem cannabis semen, pollen et suffimen, stuporem et ebrietatis effectus gignere apta sunt. In Perside ac India hanc eius virtutem usu cognosci Engelb. Kaempferus Amoenit Exoticar. Fasc. III. p. 645. testificatur. Quare, quae his cohaerent, τοῦτό σφι ἀντὶ λουτροῦ ἐστὶ, superiora spectant et τὴν ἀτμίδα, Hesychiano κανναβισθῆναι explanata. WESS.

7. ἀγάμειοι τῇ πυρὶ ὠρύονται) Variis postremum, nemini, quem noverim, suspectum fuit ἀγάμειοι. Ἀγασθαι tamen vel ἀγασθῆναι, valde frequentatum veteribus, illis vereor ut ista fuerit adhibitum structura. Ceteris receptum in his scribendi morem sequitur Herod. IV. 46. τὰ μὲν τοι ἄλλα οὐκ ἀγαμαι. VI. 76. ἀγασθαι μὲν ἔφη τοῦ Ἐρασίνου, δὲ προδιδόντος τοὺς πολέτας. Verbum ὠρύονται diversimode corrigitur: ἰδρόνται, excogitatum Galeo, destituitur, opinor, auctoritate: [conf. tamen Hesych. in Κανναβισθῆναι.] nostro A. H. dubitanter venit in mentem ὠρύονται: [vide Adr. Heringae Obs. crit. c. 18. p. 151.] πυριῶνται, Reiskio; ὀριγῶνται, Abreschio. Quando vera vel adinventā, vel adfirmata fuerit lectio, mea cum reliquis refutari poterit coniectura corrigentis ῥύπονται, se abstergunt: hoc, me iudice, responderet verbo καθαίρονται, posito c. 74. θάψαντες δὲ οἱ Σκύθαι καθαίρονται τρόπῳ τοιῷδε: istum, quo funere polluti se purgarent, modum, huc usque exposuit; tandem reliquis subiecisse videtur Herod. huius ferme sententiae participium; . . . μιν οἱ τῇ πυρὶ ῥύπονται, istius vaporis fomento sudantes sudorem et sordes abstergunt; atque ita tanquam in cella sudatoria καθαίρονται, sicca veluti sudatione. τοῦτό σφι, addit Herodotus, ἀντὶ λουτροῦ ἐστὶ· οὐ γὰρ δὴ λούνται ὕδατι τὸ παράπαν τὸ σῶμα. Hoc itaque fuerit, quod nescio quis dixerit Κανναβισθῆναι. Hesychius in Κάνναβις, Herodoti facta mentione, ista scribit: Κανναβισθῆναι, πρὸς τὴν κάνναβιν ἐξιδρῶσαι καὶ πυριασθῆναι. Postremum illud de Graecorum etiam adhibebatur πυριάσει. Secundum Palaeph. π. Ἀπιστ. c. 44. quae πυρίας usum prima introduxit, Medea senes ἐπυρία, suisque saepe fomentis vegetabat; sed Pelias πυριώμενος ἀπέθανε: prout illa codex exhibet scriptus. Diodor. Sic. IV. 78. in quo, naturalis ignis vapore commo-

dum introducto, fecerit utentes illo ἐξιδροῦν λεληθότως. *Timaeus Athenaei* XII. p. 519. F. apud Sybaritas cellas in usu fuisse scribit sudatorias, ἐν αἷς κατακαίμενοι ἐπυριόοντο. VALCK. — At, cur sollicitaretur verbum ὠρύονται, nulla prorsus caussa fuisse videtur. Et de ἀγόμενοι quoque cessare dubitatio debet: nec enim cum secundo solum aut quarto casu construitur hoc verbum, sed et cum tertio; ut apud *Xenoph.* *Cyrop.* II. 4, 9. et apud *Platonem* in *Sympos.* p. 318. Conf. *Zeune* ad *Xenoph.* l. c. et quem is laudat *Ruhnken.* ad *Timaei Lexic.* p. 8 seq. Quod si cui minus h. l. satis facit usitatio notio mirandi, probandi, laudandi; indicabit huic *Ruhnkenius* ibid. *Philonis* locum, ubi idem verbum ἀγασθαι ἐπὶ τινι cognati verbi ἀγάλλεσθαι notatione, laetandi exultandique, usurpatur. S.

10. κατασώχουσι) Glossator Σώχουσι, τριβουσι, et *Suidas* ex eo, nimis licenter, ut solet saepe. *Nicander Ther.* vs. 696. Σῶχε διακνήστι: ubi Critici διάσωχε καὶ τριβε τῇ κνήστιδι εἰς μικρά, et paullo ante ἀνάσωχε τῇ κνήστιδι: adde vers. 590. *H. Stephano*, merito mirante *Abreschio*, κατασώχω suspectum fuit. Mox [lin. 12.] παχὺ ἰόν, καταπλ. abunde. Copula necessaria non erat. WESS.

CAP. LXXVI. [1 seq. *Ξεινικοῖσι δὲ νομαίοισι καὶ οὗτοι αἰνῶς χρᾶσθαι φεύγουσι, μή τι γι ὦν ἀλλήλων, Ἑλληνικοῖσι δὲ καὶ ἥμισυ*] Locum hunc, quem haud immerito *Reizius* (in *Hermanni* Adnot. 266. ad *Viger.*) difficilem dixerat, obiter attingens *Werferus* in *Act. Philolog. Monac.* T. I. p. 263 seq. „nihil erit, ait, cur difficiliorem dicas, si ad negativam particulam μή τι γι, χρᾶσθαι cogitaveris. Quippe φεύγειν in eorum verborum numerum, quae infinitivus, negativa particula μή adiuncta, comitatur, referri debet. De quo loquendi usu conf. *Herm. Observ. crit.* in *Aesch.* et *Eur.* loc. p. 5 seq. et *Heindorf.* ad *Plat. Parmen.* p. 246. „atque ad *Soph.* p. 339.“ — Scilicet quoniam, sicut verba prohibendi, negandi et similia, (conf. Adnot. nostram ad II. 27, 3.) sic et fugiendi, abstinendi etc. notionem habentia, ita construuntur ut sequatur negans particula ad consequentem infinitivum alterius verbi pertinens; ubi ex aliarum linguarum genio negativae particulae nullus erat locus; inde facile intelligitur, cur hic post χρᾶσθαι φεύγουσι dicat *Herodotus* Ἑλληνικοῖσι ἥμισυ, ubi in eam-

dem quidem sententiam ex nostri sermonis usu *μάλιστα* exspectasses. Nempe hoc *vehementer* cavent *Scythae*, ut *minime* instituta sequantur *Graecorum*: id est, *vehementer et maxime* abhorrent ab usu *Graecanicorum institutorum*. Sed indidem non dum satis patet quid sit quod dicat, *μή τι γε ὦν ἀλλήλων*. Illud quidem adparet, non posse *μή τι γε* h. l. usitata notione *nedum*, *multo magis*, aut *multo minus*, accipi. Ne quidem vertunt vulgo: *ne quidem* *mutuo inter se*, *Valla*; et sic fere *Wess.* cum *Gron.* At formulam *μή τι γε* nusquam alibi ista notione positam reperies. Similiter tamen *Hermannus*, et ipse hunc *Herodoti* locum in *Vigeri* editione *secunda* p. 804. leviter attingens, germanice vertit *wirklich nicht einmal*: at is veterem probat scripturam *μή τοι γε ὦν*, quam et equidem repositam velim. Sed, utcumque et de scribendi ratione et de vi huius formulae statueris, suspectum h. l. vocab. *ἀλλήλων* esse debeat: pro quo sicut *ἄλλων* me maluisse in *Var. Lect.* significavi, sic et eundem *Hermannum* (cuius *novissimam* illam *Vigeri* editionem nunc primum mihi inspicere contigit) video *ἄλλων* legendum censere. Quo posito, hoc dicere *Herodotus* videtur: *A peregrinorum institutorum usu vehementer abhorrent Scythae, utique quidem ab aliorum etiam populorum institutis, maxime vero Graecorum.* Quod in *Var. Lect.* ubi monui codicem *F.* cum *Arch.* in *μή τι γε* consentire, adieci „nec aliud ex *Paris.* adnotatum:“ id dormitanti excidit, et indictum velim. Quoniam enim *Parisienses* codices, in usum nostrae editionis, cum *ed. Wess.* collati fuerunt; hoc ipso, quod h. l. nihil ex illis adnotatum est, declaratur consentire eos cum *ed. Wess. S.*

3. *ὡς διέδεξαν Ἀναχάρσις τε καὶ --- Σκύλης*) Credo voluisse, uti *msstii* monstrant, *διέδεξαν Ἀναχάρσις --- Σκύλης*. Neque enim *Anacharsis* et *Scyles* ostenderunt, *Scythas* ab aliarum nationum ritibus abhorre; sed utrique, data necis causa, *Scythae* patefecerunt, quo ipsi animo in cultus et rituum sint novatores. *WESS.* — Scripturam a *Viro docto* commendatam recepi cum *Reiz.* et aliis. Fortasse tamen eandem in sententiam teneri debuerat id quod olim vulgabatur, *Ἀναχάρσις τε καὶ --- Σκύλης*, ut exemplo fuere *Anacharsis* et *Scylas*. Quod autem in nostra *Var. Lect.* scribitur, *Σκύλης* legi in *ed. Wess.* id typothe-

tae errore commissum: Σκύλης habet ed. *Wess.* cum superioribus. Meum illud erratum, quod scripsi „puto et Paris. cum Arch. et Vind. consentire.“ Ex Parisiensibus enim codicibus iterum h. l. nullus ab ed. *Wess.* dissensus notatus est. S.

4. Τοῦτο μὲν γὰρ Ἀνάχαρσις etc.) Τοῦτο μὲν, ob copiosiorē narrationem, non habet suum τοῦτο δὲ, quo et caruit lib. II. 99. et in *Plutarchi* Consolat. p. 115. c. *WESS.* — Isti Τοῦτο δὲ respondent illa, Πολλοῖσι δὲ κάρτε ἔχει ὕστερον etc. initio cap. 78. Et in hoc quidem nihil inest difficultatis: sed in hac ipsa periodo consecutionem connexionemque orationis non expedit; nisi illa δὲ particula, quae post πλείων inde ab ed. *Med.* interserta legitur, aut deleatur, aut certe prorsus abundare statuatur. Quare, quum eam cum *Aldo* codices Arch. Vind. et Pc. ignorent, deletam velim; et nunc maxime animadverto, merito eam ab accuratissimo *Schaefero* abiectam esse. S.

5. ἀποδείξιμος) Quod ἀποδείξιμος mutatur, inprobo vehementer. Non iam dico, ἀποδείξασθαι ἔργα μεγάλα *Herodoti* sermone frequentari; id tantum, Anacharsin in Graecia plura prudentis viri argumenta et rerum inventarum, de quibus docti viri in *Diogen.* lib. I. 105., ostentasse. Simile est, sine caussa a *Stephano* sollicitatum, *Platonis* Hipparch. p. 228. B. ὅς ἄλλα τε πολλὰ καὶ καλὰ ἔργα σοφίας ἀπέδειξετο. *WESS.* — Quis sit qui probam sollicitaverit scripturam, aut quid in ea nonnemo desideraverit, incompertum est mihi. S.

7. ἐς Κύζικον, καὶ, ὅτε γὰρ etc.) Interpuxi post καὶ, serie rerum expostulante. Confer *Abresch.* Diluc. *Thucyd.* p. 373. [et quae ad *Herodot.* I. 24, 17. notata sunt.] *Matris* *Idaeae* cultum, ni fallunt *Cyziceni* et poëtae, *Cyzici* *Argonautae* instituerunt, apud *Strabon.* lib. I. p. 76. [p. 45. ed. Cas.] Legi dignus est ill. Comes *Caylus*, *Recueil d'Antiquit.* T. II. p. 199. *WESS.*

16 seq. τύμπανόν τε ἔχων) Inspice *Apollon.* *Rhod.* I. 1138. Sequens ἐκδησάμενος praeclare *H. Valesius* ad *Fragm. Polybii* p. 36. et *Gronovius* exposuerunt. [Vide *Polyb.* nostrum lib. XXII. 20. cum *Adnott.* T. VII. p. 469 seq.] Nihil tamen accommodatius *Clementis Alex.* *Protrept.* p. 20. conplu-
sculis illis, sed mire opportunis: Πολλὰ ἀγαθὰ γίνοντο τῷ
Herodot. T. V. P. II. R

τῶν Σκύθων βασιλεῖ, ὅστις ποτὶ ἦν. Ἀνάχαρσιν οὗτος, sic vero Steph. Berglerus, τὸν πολίτην τὸν ἑαυτοῦ, τὴν παρὰ Κυζικηνοῖς μητρὸς τῶν θιῶν τελετὴν ἀπομιμούμενον - - - τύμπακόν τε ἐπακτυκούντα καὶ κύμβαλον ἐπήχουσιντα, καὶ τοῦ τραχήλου τινα, οἶα Μηνάγυρτην, ἐξηρημένον, κατετόξευσεν. Sic, ex Herodoteis depromta, olim fuerunt; neque fugit eruditos Clementis interpretes, quos adire consultum erit. WESS.

[19. Σαυλίφ) Ut Σαυλαίφ Arch. et Vind. sic et Sauleo habet Valla; iterumque extr. cap. Saulei, et Sauleo. S.]

25. Ἰδανθύρσου) Scythicum nomen, etsi Gronovius ad Arrian. Indic. c. 5. aliud decreverit, videtur, modo in barbaricis valeat consensus, plurium auctoritate sic pingendum, etiam c. 127. Ἰδανθύρσος certe Straboni et Plutarcho, nonnunquam Ἰδάθυρσος, Clementi Ἰδανθύρας, quo de Salmas. in Solin. p. 594. non bene. WESS.

27. εἰ ὥν ταύτης - - -, ἴστω ὑπὸ τοῦ ἀδελφεοῦ ἀποθανών.) Formulam expressit, ut Herodotea amat, Pausanias lib. I. 6. p. 17. εἰ δὲ ὁ Πτολεμαῖος οὗτος - - -, ἴστω τὸ ἐπιμανὲς κεντημένος. Optime Gronovius ὑπὸ τοῦ ἀδελφεοῦ. [conf. Laërt. I. 102.] Periiit enim Anacharsis manu fratris, patruus Idanthyrsi. Idem monuerat Stanleius Histor. Philosoph. Atque ad haec vellem animum advertissent Editores Histor. Catholicae T. V. p. 124. [T. IV. edit. Germ. p. 541.] ubi Stephanicam secuti editionem mira conminiscuntur. WESS. — Ἰστω sciat interpretatus sum cum Gron. Videndum vero, ne, ut ἴσθι non modo scias significat, sed et sis, a verbo εἰμι, sic et ἴστω subinde dixerint Graeci pro eo quod alias, ἴστω, sit, fuerit. Valla h. l. constat posuit; Pausaniae interpres l. c. facile credi potest. S.

CAP. LXXVII. 8. πίκαισται) Cum praeter Eustathium tres manu descripti codices πίκαισται edant, professus in Diss. Herodotea fui, verum videri, Πάϊζιν, qui per iocum quid produnt, vidimus lib. II. 28. Sunt varia in Platone, Plutarcho et aliis, quae stabiliendo verbo pro sunt; ἄλλως sollicitatum nollem: idem esse ac μάτην docuit Cl. Perizonius ad Aeliani Var. lib. II. 13. WESS.

Ibid. ἄλλως πίκαισται ὑπ' αὐτῶν) Sic ex Eustath. et Codd. restitutum iri constat & Diss. Herod. Wess. p. 71. ubi satis illud πίκαισται communitum; inventum etiam Vallae monstrant eius Latina: aliter haec narratio ab ipsis

Graecis delusa est: quibus recte substituerunt: *temere ab ipsis Graecis ficta est*: hic *πίπλῃται* inservire potuit interpretando Herodoteo *πέπαισται*. *Galeum* miror, cur *ἄλλως* voluerit in *ἄλλως* mutatum. *Ἄλλως*, pro *μάτην*, quibusvis ferme fuit in usu, non veteribus tantum, quorum loca Clar. noster *Ruhnken.* exposuit in *Tim.* p. 144. [p. 199 ed. sec.] sed et Iudaeis Hellenistis. Ubi *Symmachus* dedit *διακωνῆς*, interpretas *Alex. Iobi xi, 12.* habet *ἄλλως. κατὰ ἀλήθειαν* et *ἄλλως* opponuntur in IV. *Maccab.* v, 18. Vulgatum a *Schotto* in App. *Vatic. Prov. I. 3.* *Ἄδεις ἔχων* significare non potuit *μάτην λέγεις καὶ ληρεῖς*. Praefigatur vox *Ἄλλως*. *Ἄλλως ἄδεις ἔχων* purus putus est Atticismus, qualis in *ληρεῖς ἔχων* similibusque obtinet: eius loco *Ἄλλως ἄδεις* est apud *Zenobium*. In Scholiis ad *Aristoph. Eq. vs. 436.* scripserim: *ἴνα ὁ λόγος αὐτῷ πίστεως ἔχουσαι δοκῇ, καὶ μὴ ἄλλως τῆς τοῦ Κλέωνος διαβολῆς λελέχθαι χάριν.* Vulgantur ibi ista: *καὶ μὴ μάτην, ἀλλ' ὡς περὶ τῆς τ. K.* Ex alio Cod. ad *ἄλλως, μάτην*: ad *χάριν, περὶ*, tanquam diversas lectiones, ni fallor, adscripserant. VALCK.

9-11. ὁ δ' ὦν ἀνὴρ etc.) Duplex epilogus, qui succedit, orationem dedecorat. Adsentior doctis viris *Pavio*, *Abreschio*, *Reiskio*, alterutrum ex scholio venisse, et fortasse priorem, ὁ δ' ὦν ἀνὴρ - - *διεφθάρη*. Melior sane cultiorque qui insequitur. WESS. — Immo vero meminerimus, verbosiorum subinde, quam opus erat, esse *Herodotum*, et veniam optimo candidoque viro concedamus. Sed, verum si quaerimus, ne recte quidem dicitur, esse hic duplicem epilogum. Nam priora verba, ὁ δ' ὦν ἀνὴρ, ὥσπερ πρότερον εἰρήθη, *διεφθάρη*, ad proxime praecedentia spectant; videnturque hi, qui a rege in Graeciam missum *Anacharsidem* dicebant, narrationem istam de illius obitu, et de causa caedis, pro fabulosa habuisse: contra quos contendit *Herodotus*, ipsorum narrationem temere fictam esse, vere obiisse praedicto modo *Anacharsidem*. Deinde illis verbis, Οὗτος μὲν νῦν οὕτω etc. (collato principio capitis LXXVI.) transitum sibi parat Scriptor ad alteram, quam promiserat, narrationem, de *Scylae* calamitate. S.

CAP. LXXVIII. 4. Ἰστρινῆς) *Passionei* Ἰστρινῆς littera augeri debet. Urbs Ἰστρία *Arriano*, cives Ἰστριανοὶ *Diodoro*, lib. XIX. 73. Ἰστρίη Ionibus, inde Ἰστριννοὶ ap.

Steph. Byz. [voc. Ἰστρὸς.] et supra lib. II. 33. [ex scriptura olim ibi vulgata,] tum ἸΣΤΡΗΝΩΝ numi apud *Vallantium*. WESS. — In *Var. Lect.* monere debueram, Ἰστρινῆς scribi in ed. *Wess.* et superioribus, scriptisque omnibus, excepto *Pass.* pariterque ex uxore istrina dare *Vallam*; veriore scripturam Ἰστρινῆς primum a *Reizio* fuisse receptam. S.

Ibid. ἐξ Ἰστρινῆς) Ἰστρίνης scribi poterat; sed scripserat, ni fallor, *Herod.* ἐξ Ἰστρινῆς δὲ γυναικός. Urbem ad os Istri sitam, ubi se in Pontum exonerat, Ἰστρον et Ἰστρίαν dixerunt: hinc fit secundum *Steph. Byz.* Ἰστριανός, καὶ κατὰ τροπὴν Ἰστρινός: hoc Ionicum et *Herodoti*, II. 33. τῇ Ἰστρινῇ οἱ Μιλησίῳν οἰκοῦσι ἄποικοι: ubi tamen spectabilem nobis optimi duo Codd. praebent scriptionem, τῇ Ἰστρίῃ οἱ Μιλησίῳν οἰκοῦσι ἄποικοι. Horum cum Scythis commercia vel solae *Hesychii* demonstrarent Ἰστριανίδες, *Holstenio* commemoratae. VALCK.

[20. λάβεσκε δὲ) Vide ad III. 119, 12. not. Similiter, ubi adiicit ἔχων δὲ αὐτὴν ἡγόραζε, particula αὐτὴν non ad ἔχων, sed ad ἡγόραζε fuerit referenda. S.]

28. ἐν Βορυσθένει) Quia Βορυσθενείτων αὐτῷ et Βορυσθενείτων πόλιν, et c. 53. ἐπὶ τῷ Ὑπάνι Βορυσθενείται κατοίκηνται, malebat vir doctus ἐν Βορυσθενείταις, nec confidenter tamen: nihil vulgato verius. Urbs amni Borystheni erat ὁμώνυμος ap. *Strabon.* lib. VII. p. 470. [pag. 306. ed. Cas.] et *Stephan.* Hinc cap. 24. τῶν ἐν Βορυσθένει τε ἑμπορίου καὶ τῶν ἄλλων. WESS. — Eadem Olbiopolis et Olbia IV. 18. S.

29. γυναῖκα ἔγημε ἐς αὐτὰ) Plenius, ἔγημε καὶ ἡγάγετο ἐς αὐτὰ: ut lib. IX. 107. καὶ ἡγάγετο ἐς ἐωυτοῦ. *Lysias* de Caed. *Eratosthen.* c. 2. ἔδοξε μοι γῆμαι καὶ γυναῖκα ἡγαγόμεν ἐς τὴν οἰκίαν. Quales in omni sermone ellipses obviae. WESS.

Ibid. καὶ γυναῖκα ἔγημε ἐς αὐτὰ) Intacta hic Latina *Val-lae* reliquerunt, quae sane minus tritae locutionis vim non explanant, significantis, et quam illic sumpsit uxorem, in istas aedes deduxit. Inscriptionum *Herodis Attici*, quas *Salmas.* illuminavit, secundae vs. 5. de Regilla dicitur Romana puella: Γήματο δ' ἐς Μαραθῶνα: quod ita vir summus interpretatur; ut ad minuta talia non satis attendisse videatur. Significant ista: in agrum Marathonium, seu Marathona venit, ut ibi nuberet *Herodi*. Mulier γήμασθαι, vir

dicatur γῆμαι. De Scyle Herodotus: οἰκία τι εἰδείματο ἐν Βορυσθένει, (tentari non debuerat:) καὶ γυναῖκα ἔγχευε ἐς αὐτὰ ἐπιχωρῆν: aedes sibi curavit in urbe construi Borysthenide, atque in istas aedes uxorem duxit indigenam. Ἀγεσθαι γυναῖκα quum idem vulgo notaret ac Γαμῆν, novator Herodotus γαμῆν ἐς οἰκία γυναῖκα dixit, quoniam plena phrasi dicebant et Graeci, domum uxorem ducere, ἄγεσθαι εἰς οἶκον. Lysias p. 4. γυναῖκα ἠγαγόμην εἰς τὴν οἰκίαν. Pausanias IV. pag. 362. Φιλάμμωνα γὰρ οὐκ ἐθέλειν ἐς τὸν οἶκον αὐτὴν ἄγεσθαι. Theodectes Trag. Stobaei pag. 422, 37., "Ὅταν γὰρ ἄλογον εἰς δόμους ἄγῃ πόσις: illud ἄγῃ magistris minus Atticum videretur; et est certe multo minus usitatum ἄγειν γυναῖκα, quam ἄγεσθαι, quod et vulgaris usus fuisse docet Eustath. ad Iliad. ξ. pag. 954, 35. [p. 969. ed. Rom.] frequentatum Pausaniae, cui pro ἀνάγεσθαι restituit ἄγεσθαι Clar. Abresch. lib. VII. pag. 571. sicuti lib. X. p. 870., pro ἠγούμενος οὐκ ἐπὶ ἀμείνωνι τῷ δαίμονι, vir amicissimus primum ἀγόμενος corrigebat, deinde dedit ἠγμένος. Scribi quoque potuit ἀγαγόμενος, illic ἀγαγίσθαι, ut in Epigramm. IX. p. 731. [Anal. Brunck. T. II. p. 179.] Ἀμφιτρύων ὅτ' ἐμελλ' ἀγαγίσθαι δέυρο γυναῖκα. VALCK.

CAP. LXXIX. 3. Διονύσω βακχεῖω τελεσθῆναι) Titulus Dionysi hic et deinceps βάκχειος, estque adeo Dionysio Bacchio initiari. Θεὸς βάκχειος Sophocl. Oed. Tyr. vs. 1124., δεσπότης βάκχειος, tum βάκχειος et βάκχιος in Euripid. Cycl. vs. 9. 38. etc. Plura L. Küsterus ad Comici Thesmoph. 997. Mox [lin. 6.] ὀλίγον τι, quomodo c. 81., adscisci posset, nisi in scriptis eadem ibi discordia, quae multis aliis in locis. Vide lib. VII. 113. et 239. WESS.

12. Θεὸν ἐξευρίσκειν τοῦτον, ὅστις etc.) Valla vertit τοῦτο, ὅ, τι μαίνεσθαι etc. refragantibus msstis. Scythae, non esse rationi consentaneum deum excogitare, qui homines in furorem agat, innuebant: τοῦτον ἐξευρίσκειν Θεόν, ὅστις μαίνεσθαι etc. Bene poeta de Cupidine, Τίς Θεὸν εἶπεν ἔρωτα; Θεοῦ κακὸν οὐδὲν ὀρώμεν Ἔργον. Florileg. lib. I. 27. [Anal. Brunck. T. III. p. 249.] WESS.

14. διεπρήστευσε) De famoso ἐπρήστευσε sive διεπρήστους neque scio quid dicam aut coniectem. Exstant doctorum emendationes διδρήστους, ἰδρήστους, διεπρήστους, ἐπρήστους, διεπρίβουσι, partim alienae, partim auctoritate defectae, sola sermonis ex analogia arcessitae. Blandieba-

tur nonnihil Arch. *διπίστευσε* --- πρὸς τοὺς Σκύθας λέγων, *fidem fecit*, seu ut *Valla*, indicium detulit Scythis dicens. Sed amplius aliquid Scriptor voluisse videtur. Rediit in possessionem *διεπρήστευτε*. WESS.

Ibid. ἐπρήστευσε --- πρὸς τοὺς Σκύθας) Nihil nos iuvat illud ἐπρήστευτε ex Med. Cod. positum, pro διεπρήστευτε. *Varia* viri docti excogitarunt: *διεπρίσβευσε* *διεδρήστευσε* *διεπρήκτευσε*: quorum primum, *Galei*, sententiam praebet minus accommodam; reliqua carent auctoritate: *διέπρησε* vel *διέδρη* potuerant exemplis firmari. Pro *διεπρήστευτε* praebet Arch. Cod. *διπίστευσε*. Si quis daret *διέπεισε*, vel *διέπιπτε* τῶν τις *Βορυσθενείων* πρὸς τοὺς Σκύθας, hoc reliquis omnibus anteponerem: debuit enim, dum portis occlusis sacris Rex Graecanicis operaretur, insciis custodibus urbe delator elabi: hoc *Xenophonti* saepius est *διαπεισῖν*. Eadem, qua hic poneretur, structurā, Ἑλλ. IV. p. 304, 14., *διαπεισῖν* βουλόμενοι πρὸς τοὺς ἑαυτῶν: *μοχ*, *παρῖντι* τοὺς *διαπίπτοντας*: quae, totidem literis scripta cum vicinis leguntur in *Agasil. Encom.* p. 35, 36. ed. *Hutchins*: rursus Ἑλλ. III. p. 285, 14. ἀπεχώρησαν, ἐν τῇ μάχῃ *διαπεισόντες*, ἀμελησάντων τῶν *Βιθυνῶν*. Hinc, et a se invicem, nonnihil diversa sunt *διαπεισῖν* et *διακαίειν*. VALCK. — *διεδρήστευσε* probans *Schneider* in *Lexic. crit.*, quo auctoritatem aliquam inusitato verbo conciliaret, commode ad *Hesychii* Δρῆτται, δραπίται, provocavit. ἀδρηττα ἀνδράποδα dixit *Noster* IV. 142, 6. S.

18. καὶ βακχεύει τε καὶ ὑπὸ τοῦ θεοῦ μαιν.) Vel servari debuerat *βακχεύει καὶ*, vel, primo καὶ (ex *κε* nato) praetermisso scribi: *βακχεύει τε καὶ ὑπὸ θεοῦ μαίνεται*, *Bacchi sacris operatur*, *Deique furit instinctu*. *Instinctus* divino spiritu, *ἐμπνευσθεὶς ὑπὸ θεοῦ*, saepius ἐκ θεοῦ vel ἐκ θεῶν τοῦ κατέχεσθαι dicebatur: iunguntur et a *Platone* κατέχεσθαι καὶ μαίνεσθαι. Dantur loquendi formae eiusdem ferme significatus. *Διονύῳ* μαίνεσθαι et ἐκ *Διονύσου*: ἐξ Ἄρεος μαίνεσθαι ἐξ Ἐρωτος ἐκ *Νυμφῶν*. Verbis neutris ὑπὸ longe plurimis adiungitur; rarius verbo μαίνεσθαι. *Lucian.* *Dial. Deor.* XII. 1. ἐκίνη μέμνην ὑπὸ σοῦ. XVIII. 2. μεμνηότες ὑπὸ τοῦ πότου. VALCK.

21. ἐπὶ πύργῳ κατέσει) Dedit hoc Med. pro ἐκάτισε: alii forte Codices dabunt κατέσει, collocavit. *Homericum* κατέσει, pro ἐκάτισε, Codices etiam praebent scripti *Thucyd.* p. 501, 95. [lib. VII. c. 82.] probatum *Dukero*, διαβάς πρὸς μέτω-

ρόν τι καθίστηεν τὴν στρατιάν. Euripides Phoen. vs. 1195. "Ἐξ τὰ Φρον καθίστηεν Ἀργείων στρατόν. VALCK.

CAP. LXXX. 4. ἐκ τῆς Τήρῳ θυγατρὸς etc.) Vere scripti Codices: vere etiam ἐπανοστήσατο Arch., Ionum more, pro ἐπανέστησαντο. Agnovit hoc librariorum peccatum et correxit Portus; quem ducem, uti solet, sibi Editor Genevensis legit. Confer huius Musae c. 167. WESS.

Ibid. ἐκ τῆς Τήρῳ) Docte Valla: ex filia Teris genitum; Vallam corrigens Gronovius, dum dat Terei, videri queat ipse potius reprehendendus; nam sicubi, hic certe, possunt adhiberi verba Thucydidis II. c. 29: Τηρεῖ, -- τῷ Πρόκηνῳ -- σχόντι γυναῖκα, προσῆκεν ὁ Τήρης οὗτος οὐδὲν οὐδὲ τῆς αὐτῆς Θράκης ἐγένοντο· ἀλλ' ὁ μὲν ἐν Δαυλίᾳ, -- ὁ Τηρεὺς, ὅστις -- Τήρης δὲ, οὔτε τὸ αὐτὸ ὄνομα ἔχων, rex fuit Odrysarum. Fuerunt itaque, secundum Graecos, diversa nomina Teres et Tereus: alterius sunt generis Ἀχιλλεύς, Achilles; Πέρσης, Perses etc. Rex hic Thraciae Teres pater fuit Sitalcis. Ista duo Thraciae regum nomina nota sunt ex historia Graeca, etiam Philippica. Teris filius Sitalces bello Peloponnesiaco cum Atheniensibus iniit societatem: huius filium Σάδοκον, sive patri cognominem, Athenienses civitate donarunt. Hoc ubi tradit Aristoph. in Achar. vs. 145., vitiosissimum hoc prostat Scholion: Τρῦτον πολίτην ἐποίησαν Ἀθηναῖοι τὸν παρ' αὐτοῖς παραπέμποντα· ἐλέγτο δὲ οὗτος Τήρης· ἔνιοι δὲ φασιν, ὅτι ὁμώνυμος ἦν τῷ πατρὶ Σιτάλκει. Σύμμαχος Ἀθηναῖος μέμνηται. Θεουκιδίδης προστίθησι καὶ τὸ ὄνομα λέγων οὕτως, καὶ Σάδοκον τὸν υἱὸν αὐτοῦ Ἀθηναῖον. Postrema leguntur ap. Thucyd. p. 115. ult. Iam primum auferatur hinc in indicem relatus Symmachus, alibi saepius in his scholiis citatus: deinde sic ista me iudice sunt redintegranda: Τοῦτον πολίτην ἐποίησαν Ἀθηναῖοι, τὸν πατέρα αὐτοῦ παραπέμποντες (patre insuper habito, filium civem fecere:) ἐλέγτο δὲ οὗτος Τήρης· ἔνιοι δὲ φασιν, ὅτι ὁμώνυμος ἦν τῷ πατρὶ Σιτάλκει, σύμμαχος Ἀθηναῖος μέμνηται Θεουκιδίδης προστίθησι δὲ καὶ τὸ ὄνομα. VALCK.

14 seq. ταῦτα -- ἐπικηρυκνέετο.) Neglexit haec Valla. Qui Latina adposuit, [Gronov. cuius sunt illa, pacem firmabat,] notionem verbi ἐπικηρυκνέεσθαι, in missis caduceatoribus obviam, et ab Ammonio indicatam, contempsit. Adi Valckenar. ad Grammaticum lib. I. c. 20. Statim [l. 16.]

ἀδελφεὸς Σιτάλλειω, uti lib. VII. 137. ὑπὸ Σιτάλλειω τοῦ Τήριω. Neque temere damno πεφενγῶς τοῦτον, tot schedis mutilum. WESS.

CAP. LXXXI. [6. Ἑξαμπαῖος. Vide c. 52. S.]

9. ἄποτον ποιέει) Lenius hoc ob cap. 52. WESS. — Nempe, quia ibi non diserte dixerat ἄποτον ποιεῖ. At, quod ibi dicebat κινᾷ τὸν Ὑπανιν, id, si sententiam spectas, idem atque ἄποτον ποιεῖ valet. Amat autem Herodotus orationem infinitam ita continuare, ut nos, praeceuntibus probatis codicibus, edidimus. S.

11 seq. κρητῆρος, τὸν Πανσανίης etc.) *Atheneum Pausaniae*, Cleombroti F., craterem ad os Ponti, inscriptumque illi carmen, Nymphis habet in *Athenaei* lib. XII. pag. 536. et *Pet. Gyllius Bosp. Thrac.* lib. III. 5. Tota autem haec multitudinis Scythicae indicatio speciem praefert scriptoris coniectantis ac nihil definientis. WESS.

[17. τοῦτον βουλόμενον εἶδέναι τὸ πλῆθος — κελύειν μὲν πάντας Σκύθας) Vide quae in *Var. Lect.* super hoc loco disputavimus. Si τοῦτον valet, non video equidem quomodo pacto teneri commodè potuerit κελύειν μιν, ubi ex coniectura μὲν pro μιν posui, quemadmodum video etiam a *Reiskio* praeceptum. Quod vero repetitum βουλόμενον cum viris doctis adieci; sic solere *Herodotum* studiosus quisque Lector frequentibus exemplis observaverit: unus tamen mihi occurrit locus, ubi tali in orationis structura verbum ante positum, dein post τούτους non repetitur, c. 172, 18. Itaque non intercedam, si quis hic aut *omittendum* praeceuntibus libris omnibus, aut certe *unicis includendum* fuisse contendat. Etiam μιν fortasse non debuerat mutari; quia post τοῦτον pluscula verba interiecta sunt. S.]

21. χρεῖμα πολλὸν ἀρδίων) Certam praestant *Porti* emendationem schedae, et *Camerarii* [videtur *Passionei* scribere voluisse] lib. VI. 43. χρεῖμα πολλὸν νεῶν. Simile *Comici* ex *Pluto* χρεῖμα πολὺ τεμαχῶν, [vs. 895.] et *Nostri* lib. I. 36. [ubi quidem non χρεῖμα πολλόν, sed συὸς χρεῖμα μέγα.] WESS. — Restituetur χρεῖμα πολλόν ex codicibus, quibus *Valla* concinit, [magnam vim aculeorum] et VI. c. 43., χρεῖμα πολλόν νεῶν: sic et alibi loquitur *Herodotus*. ὕδατος χρεῖμα πολλόν dixit *Lucianus* de *Syr. Dea* [c. 13.] T. III. pag. 459. Συὸς μίγιστον χρεῖμα, *Soph. Meleagro*; *Θησαυροῦ* χρεῖμα ἀμύθητον, *Philostratus*. VALCK.

21 seq. καὶ οἱ δόξαι --- ποιήσαντι λυπεῖσθαι) ποιήσας insolentissimum est, et protectum minime. Nam auxilio quae arcessuntur, [ex I. 19, 9. et V. 109, 6.] ποιήσαντα postularent, qualia in Musis plura. WESS.

CAP. LXXXII. [6. βήματι non tam pedi interpretari debueram, quam vestigio pedis. S.]

CAP. LXXXIII. 4. ζευγνυσθαι τὸν Θρηίκ. Βοσκ.) Malo ex schedis Britannicis ζευγνῦναι, quod Scriptori tali in re tritissimum, lib. III. 89. 90. 134. VII. 36. Verius statim [lin. 6.] στρατηίην --- ποιέσθαι, nec fugit vulgatae menda Editorem Genev., etsi male tollentem. Error frequens et manifestus, de quo I. 205. atque alibi. WESS.

CAP. LXXXIV. 7. τοὺς ἐπιστιῶτας) Accedo Gronovio. [scil. duo verba ἐπὶ τούτων ex codicis auctoritate abiicienti.] Persae omnes, quotquot militari aetate, ipso rege in hosticum abeunte, obstricti ut eum armati sequerentur videntur fuisse. Hinc rex iram, quasi insigne regium, in Oeobazum stipendia unius e filiis suum in solatium deprecantem, exercuit, et occisos tres in conspectu parentis abiecit, crudelis futurus, si omnes abduxisset, bene Seneca de Ira lib. III. 16. Hinc non dissimilis in Pythium Xerxis crudelitas, ab eodem Philosopho non praeterita, in Nostri lib. VII. 38. WESS. — Τοὺς ἐπιστιῶτας adstantes interpretatus sum cum Wess. et Gron. Sic I. 59, 6. λίβητες ἐπιστιῶτες, sunt adstantes, in propinquo stantes. Quod olim editum erat et a Schaeff. revocatum est, τοὺς ἐπὶ τούτων ἐπιστιῶτας, id Valla parum prudenter praepositos filiis Oeobazi; multo rectius H. Stephanus, quorum id officium erat. Et τὸν ἐπιστιῶτα quidem τῆς διώρυχης fossae praefectum dixit Noster VII. 117, 2. conf. II. 148, 20. Sed, quorum hoc officium est, dicuntur potius Nostro οἱ ἐπὶ τούτῳ τιθαγμένοι, aut τοῖσι προστίταντο ταῦτα πρήσσειν, ut VII. 39, 16. S.

CAP. LXXXV. 5. ἐξόμενος δὲ ἐπὶ τῷ ἱερῷ) Ex conjectura Pavii ἐπὶ τῷ ἱερῷ, in promontorio, seu vertice Cyanearum, sed incongrua. Elegantior Valckenarii, quam amplecti non possum. Tacet Scriptor de regis in continentem excensu ac transitu in sanum, quod praeter morem minime. Τὸ ἱερὸν ad os Ponti erat, sive παρὰ τὰς ἐκβολὰς τοῦ Πόντου in Philostrati I. Vit. Sophist. xxiv. 1. Ad idem os πρὸς τῷ στόματι τοῦ Πόντου Cyaneae, Strab. lib. VII. p. 492.

[pag. 319. d. ed. Cas. Conf. Nostrum mox cap. 87 extr.] Ex Fano ingens aperiebatur Pontus, patebantque lustrantibus petrae Cyaneae ipsumque mare clarissime, conspicique in hunc possunt diem, docente *Pet. Gyllio Bosp. Thr. lib. III. 5. WESS.*

Ibid. ἐζόμενος δὲ ἐπὶ τῷ ἱερῷ) Praeter ceteros accurate de templo Iovis Οὐρίου, quod ad os Ponti positum eximie dicebatur τὸ ἱερὸν, agens *Clar. Io. Taylor* in Praefat. ad *Marmor Bospor. Iovi Urío sacrum*, *Herodotea* non omisit: meminit certe *Herod. c. 87.*, μέσση ἰσθμῷ Βυζαντίου τε καὶ τοῦ ἐπὶ στόματι ἱερῷ. Nostro vero loco quomodo tandem, obsecro, sedisse diceretur in isto templo *Darius*, qui in navi sederet Ponti spectator? nam ἰσθάς ἐς νία ἔπλεε ἐπὶ ταῖς Κυανίας καλυμέναις· ἐζόμενος δὲ ἐπὶ τῷ . . . ἰθὺίετο τὸν Πόντον ἰόντας ἀξιόβητον: tandem cap. 86., admirando hoc satius spectaculo *Darius* ἔπλεε ὀπίσω ἐπὶ τὴν γέφυραν: hic Bosporum contemplabatur: pons autem iungebat eam partem Bospori, quae esset media Βυζαντίου τε καὶ τοῦ ἐπὶ στόματι ἱερῷ. Quid itaque? hic navigans *Darius*, ut Pontum oculis perlustraret, sedisse videtur iuxta navis magistrum in puppi, qui locus Homero dicitur ἵκριον. Quid si scripserit itaque *Herod. ἐζόμενος ἐπὶ τῷ ἱερῷ*, sedens in tabulato navis. Νηῶν ἵκρια Homero, *Hesychio* sunt aliisque τὰ σανιδώματα τῶν πλοίων. vide *Io. Scheffer. de Mil. Nav. lib. II. c. 5. VALCK.*

7. τοῦ τὸ μὲν μήκος etc.) Constat pristina verbis sanitas. Ponti et longitudo et latitudo, antea deficiens, bene habet. Constat stadiorum numerus, reditque secum in gratiam *Herodotus*. Scripserat cap. 86. in latum patere stadiis μμμ ccc., quot utique ex trecentis et triginta orgyiarum millibus, quae illis aequantur, oriuntur; si quidem decem earum myriades mille efficiunt stadia, cap. 142. huius libri, et centum pares uni sunt stadio, lib. II. 149. Quae quidem nullum cum habeant dubium, merito cum *Pavio* stupemus, monitoris *Th. Galei* rationem non fuisse habitam, ac contra verum stadia cc. durasse. [Monuerat *Galeus*: „Cod. Arch. τριμύσιαι, quod verum est, „et ex sequentibus confirmatur.“ Ceterum conf. *Var. Lect.*] Statim ὁ αὐτὸν [lin. 11.] per appositionem, quam dicunt, deponitur; nec superfluous atque ex scholio Abbati *Meloto* esse debuerat. τοῦ ποταμοῦ τὸν ἀντίον c. 89. et ἐπὶ τῷ αὐ-

ἔτι τοῦ βοσπόρου cap. 118. videbimus. Olim similis in his *Maximi Tyr. Diss. VIII. 7.* appositio: οἱ ἐσπέραιοι Λίβυες οἰκοῦσι γῆν, αὐχίνα στενὸν καὶ ἐπιμύκη καὶ ἀμφιδάκτυον. Mutavit *D. Heinsius*, sequente, sed haesitante, *Davisio*, quem adi et *Criticos ad Sophocl. Oed. Col. vs. 688.* *WESS.* — Turbare *l. 11.* lectorem non nihil poterat quod τὸ articulus non ad proximum vocab. ὁ αὐχὴν, sed ad remotius refertur: ferendum id tamen hoc ipso, quod vocab. ὁ αὐχὴν velut in parenthesi interponitur. Porro idem τὸ articulus non ad ipsum per se στόμα, sed ad τὸ μῆκος τοῦ στόματος refertur: nec enim ipsum per se ostium maris Euxini *Bosporus* vocatur, sed τὸ μῆκος τοῦ στόματος, longitudo ostii, tota ostii continuatio, nempe universus meatus ab ostio Ponti Euxini usque ad Maeotidem paludem progrediens. Caeterum de usu vocabuli αὐχὴν conf. quae ad *I. 72, 13.* notata sunt. *S.*

CAP. LXXXVI. 3. νυκτὸς δὲ, ἐξακισμυρίας) Harum omissio vocum [nonnullis in codd.] ex scribarum est sordida. Stadiorum ex diurno nocturnoque navis cursu mire fallax computatio. *Aristidi ναῦς πανημερία θύονσα*, et vento impulsa prospero, absolvit stadia mcc. *Or. Aegypt. pag. 360.* *Theophilus in Ptolemaei Geogr. lib. I. 9.* τὸν τοῦ νυχθημέρου Φορὸν πλοῦν, unius diei ac noctis secundam navigationem m. tantum stadiis aequiparat. Receptior *Herodoti* ratio, siquidem ὡμολογημένον τοῦτο seu in confesso erat, navim secundo vento dcc. stadia una die conficere, *Marciano in Periopl. pag. 67.* indice, iustissime adiciēte, arte augeri et huius neglectu minui eam cursus velocitatem posse. *WESS.*

[6 seq. ἑνδεκα μυριάδες καὶ ἑκατὸν ὀργυίων) Potuerat *Herodotus* eandem in sententiam (nempe 1,110,000 org.) ἑνδεκα καὶ ἑκατὸν μυριάδες ὀργ. scribere: sed neutiquam necesse est, ut cum *Larchero* in *Notis ad h. l.* et cum *Breigero*, in *Comment. de difficiliorib. Asiae Herodoteae pag. 38.* istum in modum mutetur constans librorum scriptura. Nec enim ambigua est vis huius scripturae: nec significat illa (ut hi sibi persuaserant) 110,100 orgyas. Hoc si voluisset auctor, scripturus erat ἑνδεκα μυριάδες ὀργυίων καὶ ἑκατὸν ὀργυιαί, aut, praemisso (ut fere solet) minore numero, ἑκατὸν ὀργυιαὶ καὶ ἑνδεκα μυριάδες ὀργυίων. Quem-

admodum mox (lin. 12.) τρεῖς μυριάδες καὶ τριήκοντα ὄργυια, non sunt *tricies mille et triginta orgyae*, sed *triginta tres myriades*; sic ἑνδεκά μυριάδες καὶ ἑκατὸν ὄργυιων, sunt *centum et undecim myriades*. S.]

10. ἐκ τῆς Σινδικῆς) Quod in Latinis olim *e Scythica*, imputatur *Vallae* iniuria: absunt haec et quae adhaerent principi versionis editioni, addita aut a *Phoenice* aut *Heresbachio*. [Immo leguntur ista, *e Scythica*, in *Laurentianae* versionis editionibus, *Heresbachiana* et *Phoenicianae* vustioribus, in ea certe quae mihi nunc maxime sub oculis versatur, anno 1494. in lucem emissa.] Reposui, praepositā literā, quam articuli postrema, uti c. 28., deglutierat, τῆς Σινδικῆς. Qua quidem in parte audacior si censear, patroni Cl. viri aderunt *P. Bertius* de Agger. et *Pontib.* c. 2., *Holstenius* ad *Steph.*, *Is. Vossius*, *Gronovius*, *Berkehus*, atque alii. WESS.

18. μήτηρ τοῦ Πόντου) Conmoda, et, quod sciam, nondum publicata haec *Dionysii Byz.* ex *Anaplo Ponti*: Μὲν δ' ὑπὲρ αὐτὸν, *Pontum*, ἀνακίχεται λίμνη Μαιώτις, ἣν μήτηρα καὶ τροφὸν τοῦ Πόντου κατεφύμισε λόγος ἐκ παλαιᾶς μνήμης παρεδιδόμενος. ταύτης τὸ μὲν περίμετρον ἔστι δισχιλίων σταδίων, τὸ δὲ πέρας ποταμὸς Τάναϊς, ὅρος τῶν δυεῖν ἡπείρων: in quibus ambitus paludis nimius, uti *Casauboni* ad *Strabon.* lib. VII. 477. [p. 310. ed. Cas.] observatio patefaciet. *Mater Ponti*, *Maecotis*; quod huius gignatur aquis et incrementa capiat. *Tzetzae* ὡς μήτηρ καὶ μακίστρια γένους παντὸς ἰχθύων *Chil.* VIII. 773., quae et *Hipparchi* professio ap. *Voss.* ad *Melam* lib. I. 1. WESS.

CAP. LXXXVII. 4. στήλας ἔστησε δύο ἐπ' αὐτὸν) Si dedisset *Med.* ἐς αὐτὸν, significari posset: *duas columnas illuc deportatas statuit, vel erexit*: atque hoc cum aliis *Herodoteis* etiam comparari. Sed placet coniectura *Gronovii*, *legentis ἐπ' αὐτῷ, ad Bosphorum*. Quod vero in eam rem excitat e lib. VII. cap. 226. ὁ λίθινος λίων ἔστηκε ἐπὶ Λεωνίδῃ, malleum omisisset: in honorem enim *Leonidae* *Leo* fuerat is erectus. *Clem. Alex. Protr.* pag. 32, 23., Ἀργύνου νεὼν Ἀφροδίτης ἵσταςθαι ἐπ' Ἀργύνῃ τῷ ἑρωμένῳ. VALCK. — Ἐπ' αὐτῷ scripsi ex schedis, sicuti paullo supra [c. 86, 9.] ἐπὶ Θερμῶντι ποταμῷ. [Similiterque frequenter aliās.] Si qui priuscum ἐπ' αὐτοῦ servatum vult, utatur *Pausaniae*, de

quo supra, cratere, [vid. Adn. ad c. 81, 11 seq.] Μνᾶμ' ἀρε-
τῆς ἀνέθηκε --- Πόντου ἐπ' Εὐξείνου, et consimilibus. WESS.

— Apud prosaicum tamen scriptorem praepositio ἐπὶ ista
notione cum genit. constructa aegre (puto) reperietur. S.

[4-6. ἐνταμὼν γράμματα, ἐς μὲν τὴν Ἀσσύρια, ἐς δὲ τὴν
Ἑλληνίδα, ἔθνεα πάντα ὅσα περ ἦν. *Litterae Assyriae*, eae-
dem quae *Babylonicae* et *Chaldaicae*. Assyriae enim et
Babyloniae nominibus pro synonymis uti Nostrum, ad
cap. 39, 4. et ad I. 192, 8. monuimus. Caeterum super
hoc loco consulendi viri docti, *Anquetil* in *Actis Acad. In-*
script. T. XXXI. p. 436. et *Heeren Commentat. Soc. Goett.*
T. XIII. p. 35 seq. Γράμματα quidem h. l. non potissimum
litteras sive *characteres* intelligi par est: sed idem valet
γράμματα atque ἐπιγραφή, *inscriptio*, quemadmodum mox
cap. 91, 4. et I. 187, 5. et 18. Et, sicut ibi ait Scriptor
γράμματα λέγοντα τὰδε, sic h. l. scribere potuerat γράμματα
--- λέγοντα ἔθνεα πάντα, aut tale quidpiam: verum
etiam per adpositionem, quam loquendi formam et alias
amat Noster, absque vinculo iungi ista poterant γράμματα,
ἔθνεα, *insculpi* iussit *inscriptionem*, vel *titulum*, (scilicet) po-
pulos omnes; id est, populorum omnium nomina, et co-
piarum fortasse, quae e singulis aderant, numerum. S.]

[11. τῆς Ὀρθωσίης Ἀρτίμιδος) De hac consuluisset iuvabit
quae *Fabricius* collegit ad *Sert. Empir. Pyrrh. Hypotyp.* III.
208. S.]

CAP. LXXXVIII. 3. ἰδωρήσατο πᾶσι δέκα) Unice
verum hoc. Tale Πανσανίη δὲ πάντα δέκα ἐξαίρεθαι καὶ ἰδῶθαι
lib. IX. 80. et ὑπισχνέμενοι, τὰ πάντα οἱ μύρια δῶσειν lib.
III. 74. *Pavus* a veritate proxime afuit, πᾶσι δέκα, videli-
cet ταλάντοις, refingens: *talenta* enim aliena sunt. Genus
hoc egregie magnus *Is. Casaubonius* ad *Strabon.* lib. III. pag.
232. [ad p. 155. ed. Cas.] et ad *Athen.* IV. 10. [cap. 25.
nostrae edit.] illustravit. Pessime *P. Bertius* de *Aggerib.* et
Pont. cap. 2. πασι δέκα [quod olim hic legebatur,] abstu-
lit orationi, coronā aureā virtutis ergo *Mandroclem* et aliis
muneribus abs rege donatum ex male intellecto, quod se-
quetur, epigrammate iactans. Πασι et πᾶσι conmutari do-
cuit *Rigaltius* in *Artemidori* I. 47. II. 42. Ego vero [lin.
4.] insuper ζῶα γραψάμενος habere non debui. Ecce tibi
Eustath. καὶ παρ' Ἡροδότῳ τὸ, καὶ ζῶα γραψάμενος, ἦγον
ζωγραφήσας, ubi plura. WESS. — Vide *Var. Lect.* S.

3. *πασι δέκα*) Revocabitur et hoc ex Codicibus. Verba Herodoti ex lib. I. cap. 50., *πῆντα τὰ θύσιμα πάντα τρισχίλια ἴθυσι*, Galeus commodè contulit ad haec Parthenii π. Ἐρωτ. Παθῆμ. cap. ix. *πάντα ἑκατὸν ἐκαχίλιαις αὐτῇ*. Omnia centena, Casaubonus interpretatur in Athen. IV. cap. 10. [pag. 144. F.] Homerea, quae collegit B. Martinus Var. Lect. III. 22., quaeque plura simillima videntur, sunt tamen diversa. VALCK.

7. *ἀνέθικεν ἐς τὸ Ἡραῖον*) Vellicat Vallam ob Iunonis templum doctissimus Holstenius, ipsemet ab errore, si tamen eius sit, non immunis: nam Thraciae urbs Ἡραῖον, de qua Stephan. ex Nostri lib. IV., est in cap. 90. ubi Iunonis templum imprudenter Valla. Nec plane absolvo Pet. Gyllium, mire fluctuantem lib. II. Bosp. c. 13. Nobilissimum Iunonis Samiae templum, toties Herodoto lib. I. 70. III. 60. et aliis celebratum, indicatur: ipsa loquendi formula fanum requirit, non oppidum; καὶ ἀνέθικεν ἐς τὸ Ἡραῖον recurret cap. 152. Pati autem possem, ut Ἀνδρουλῆς detracta priore littera pingeretur, ni mssti contra venirent omnes, et Tzetzes Chil. I. Hist. 31. WESS.

CAP. LXXXIX. [9. τοῦ ποταμοῦ τὸν ἀνέχεναι] Eam Istri regionem quae proxime supra illum locum est ubi in duo ostia scinditur, *fauces fluvii* (sic enim hic commodius, quam *collum*, ἀνέχεναι latine reddideris) vocat. conf. Adn. ad I. 72, 13. De loco ipso, quem hic designat Herodotus, vide Mannert Geogr. Graecor. et Rom. T. IV. pag. 220. S.]

CAP. XC. 1. Ὁ δὲ Τάρος) Tearum Thraciae amnem Plinius habet. Ἐπὶ προχοῇσι Θεαίρου αἰνῶδου ad eundem ex Epigrammate Simonidis clar. Reiskius refert ad Cephalae Anthol. p. 241. Citra dubitationem huic admovenda Libanii Orat. Antiochic. p. 346. A. Δαρείῳ μὲν οὖν ἐπὶ Σινύδας ἐλαύνοντι Ταίναρος ἐν Θράκη ποταμὸς ἔδοξεν εἶναι κάλλιστος καὶ στυλὸν ὃ Δαρεῖος στήσας, τοῦτο ἐνεγράφη [f. ἐνεγραψε] αὐτῇ, Ταίναρον εἶναι ποταμὸν κάλλιστον. Sic Fred. Morellus: quid Sophista reliquerit, Herodotea contententi adfulget clarissime. WESS.

CAP. XCI. 11. ΚΑΙ ΠΑΣΗΣ ΤΗΣ ΗΠΕΙΡΟΥ) Ambitiosioris iactantiae ut rex absolveretur, Nobil. Palmerius Exercit. p. 21. vocibus πάσης ἡπείρου non universam Asiam,

sed quam *minorem* vocamus, intelligit; quae mihi quidem explanatio non ridet. Dario pleraque *omnis Asia* dicto audiens erat, quam *ἡπειρον* lib. III. 134. advertimus. WESS.

CAP. XCII. 2. Ἀρτισκός sive Ἀρτησκός *amnis* non alius fortasse ac *Hesiodi Theog.* vs. 345. Ἄρδηςκος: ubi ex suspitione Scholiastes, Ἀρδεῖσκος *Σκυθίας fluvius*. WESS.

CAP. XCIII. 2. Γέρας τοὺς ἀθανατίζοντας) Non indigemus (Eustathiano ἀπαθανατίζοντας, a *Fabro* non provide arrepto. Simplex aequae ac compositum ea in re locum capessere *Diodoro* lib. I. 94. adscriptum est. Adde *L. Küsteri* Diatrib. Anti-Gronov. pag. 52. WESS. — Quod mutatum volebat *T. Faber* ob ista praesertim *Eustath.* in *Dionys.* vs. 304. Ἡρόδοτος ἀπαθανατίζοντας αὐτοὺς καλεῖ, tueretur non immerito *Gronov.* Explicuit utrumque de *Getis* adhibitum *Cel. Wesseling.* ad *Diodor.* T. I. p. 105. habet et ἀθανατισμὸν *Diodorus*, et rarissimum ἀθανατίζῃν *Philostrophus*. VALCK.

5. Νιψαῖος) *Confidentiam* celeb. *Gronovii*, qua *Νιψαῖος* ex correctione *Holstenii*, fide *Stephani* et *Suidae* certissimi, exploduntur, [defendunturque *Μυψαῖος*] demiror; cum *Vallae* et *Arch.*, quod ex *Galeo* cognitissimum erat, *Codex* ita praeferret. Mihi alia mens, *Stephani* auctoritatem, multis stabilitam, non esse suggillandam opinato. Σκυρμιάδαι item videntur boni, liquido docentes, Σκυρμιάδαι, ἴθις, σύν Γέrais, in *Stephano* olim fuisse, non Σκυρμιάδαι: cui suspitioni series in *Ethnicographo* litterarum robur addit. Utrumque amplexus sum. WESS.

CAP. XCIV. 3. Ζάλμοξιν δαίμονα) Male olim aberat postremum, siquidem pro *daemone* [pro deo] inter *Scythas* habitum *Lucianus*, *Clemens Alexandr.* atque alii testificantur. *Diogenes* VIII. 2. καὶ δοῦλον Ζάμολξιν, ᾧ Γέρας θύουσι, Κρόνον νομίζοντες, ὡς φησιν Ἡρόδοτος: quorum postrema, nisi cum *Steph. Monachio* ante *Κρόνον* posita primitus fuisse arbitreris, erroris *Diogenem* arguent. Reperi Ζάλμοξιν ex tanto *Codicum* consensu. *Porphyrus* Vit. *Pythag.* sect. 14. sic nuncupatum tradit ex pelle *ursina*, quae recens nato fuerit iniecta: nam talem *Thracas* pellem *Ζαλμόν* adpellare: unde iusta *Cl. Alberti* divinatio, in *Porphyrio* etiam Ζάλμοξιν fuisse. Accedit *Hesychii*, leviter discrepans, ex *Herodoto* scriptura, et in primoribus editis

Aeneae Gazaei, teste *Rittershusio*. Certissimum est, ab aliis nomen pingi aliter: hoc quaeritur, quomodo *Herodotus*; cuius scriptis membranarum si fidere licet, id maluit, quod datum est. *WESS.* — *Herodotea de Zamolxide* respicit *Diogen. Laërt.* VIII. 2. a *Steph. le Moine* recte emendatus. Secundum *Iamblichum Vit. Pyth.* §. 173. *Zamolxis μέγιστος τῶν θεῶν ἐστὶ παρ' αὐτοῖς.* *Herodoto* cap. 94. dicuntur *Getae* οὐδένα ἄλλον θεὸν νομίζοντες εἶναι, εἰ μὴ τὸν σφέτερον. *VALCK.*

4. Γεβελέϊζιν *Matth. Praetorius* in *Orbe Gothico* interpretatus est e lingua *Lithuanica*, qua *gyva leysis* significat auctorem et quasi datorem quietis, sicuti eadem *Zemeluks* aut *Ziameluks* est deus terrae; haec *Th. S. Bayerus* *Origin. Sinicar.* pag. 283. in re lubrica et admodum incerta. *WESS.*

9. διαλαβόντες τοῦ ἀποπεμπομένου - - - τὰς χεῖρας) Codicum ἀποπεμπομένων, quidquid dicatur, tueri ac laudare haud possum. Planum est vetus, ac defensum abs *Abreschio* ad *Aristaenet.* p. 156. ῥιπτεῦσι et ἀπειλεῦσι [*l.* 11. et 17.] Ionum dialectus adprobat. Superius διὰ πεντετηρίδος [*lin.* 4.] verissimum: *Clemens* quidem *Stromat.* lib. IV. pag. 590. singulis annis, κατ' ἔτος, legatum ad *Zalmoxin* lectum, sed aliunde memorat. *Laurentii* autem *navigium quinque remigum*, ex pravis Graecis progenitum, multos, neque indoctos homines, decepit, Latina magis quam Graeca lectitantes. *WESS.*

CAP. XCV. 9. ἦθει βαθύτερον) *Valesius* indolem dictionis ad *Polybii Excerpt.* p. 23. patefecit. [Vide *Polybium* nostrum T. VII. p. 601. Adn. ad lib. XXVII. 10, 3. Conf. eundem *Polyb.* VI. 24, 9.] Saepe *Philo Iudaeus*: βαθεῖ δ' ὅμως ἦθει φησὶν αὐτοῖς, in prudente et gravi oratione, *Libro de Ioseph.* p. 550. E. et ἦθει βαρυτάτῳ, sive βαθυτάτῳ potius, φησὶν αὐτοῖς p. 558. B. tum ὠνήσομαι σε, βαθὺ ἦθει φάναι, sic recte ex manu descripto *Mangeyus*, Quod *Omn. Pr. Lib.* p. 887. Iam οὐ τῷ ἀσθενηστάτῳ σοφιστῇ [pro ἀθηνιστατῳ *lin.* 11.] unde *Eustath.* hauserit, an memoriae sit peccatum, affirmare nequeo. Melius certe in tanta mssorum consensione vulgatum, ab *Aristide* olim, uti adscripta lib. L. 29. ostendunt, spectatum. *WESS.*

11. οὐ τῷ ἀσθενηστάτῳ σοφιστῇ) Tanquam *Herodotea* scripsit *Eustath.* in *Iliad.* δ. p. 365., ὁμιλήσαντα Ἑλλήνων οὐ

τῷ ἀσοφωτάτῳ σοφιστῇ Πυθαγόρῃ: atque ad ista, οὐ τῷ ἀσοφ-
 posuit, ἀλλὰ δηλαδὴ ἀνάπαλιν τῷ πάντῳ σοφῷ. Vocem ἀσοφω-
 τάτῳ, nisi quis forte Codex dederit, neque in suo repe-
 risse videbitur. Pythagoras, Archyta iudice, non sordidus
 auctor Naturae verique, Horat. I. Carm. 28, 15. His non
 omissis, multa huius generis viri Docti collegerunt. Ne-
 mo forte frequentius hoc genere loquendi fuit usus quam
 Thucydides, cuius hoc primum est p. 5, 82. ἀνδρῶν οὐ τῶν
 ἀδυνατάτων: sic vocat omnium potentissimos; nam in his
 μείζον ἢ ἀπέφασις δηλοῖ τῆς καταφάσεως, ut vere iudicat Her-
 mogenes pag. 567. Thucydidi Μηθυμναίων οὐχ οἱ ἀδυνατάτατοι
 memorantur p. 569, 14. quales Xenoph. pag. 349, 27. οὐκ
 ἐλάχιστον δυνάμενοι ἐν τῇ πόλει. Tritaei meminit Pausan. pag.
 656., τῶν οὐκ ἀδυνάτων ἐν Μεγάλῃ πόλει. Quod haec pro-
 ximum antecedit, [lin. 9.] ἤθεα βαθυτέρα ἢ κατὰ Θρήϊκας,
 eleganter dictum; cuius simillima dantur apud Thucyd.
 Xenoph. Isocratem. VALCK.

[16. ἐν ᾧ δὲ ἐπολεῖ etc.) ἐν ᾧ τόπῳ intellexi, scil. ἀνδρῶν,
 atque ita in Latinis interpretatus sum. Vereor autem ne
 minus recte quam alii cum Valla: Dum ea --- ageret
 atque diceret, (agebat atque dicebat malles) interim sub-
 terraneum aedificium (conclave) struebat. S.]

20. τὸ κατὰ γαίον οἶκημα) Ἀντρωδῆς τι χωρίον vocat Strabo
 VII. p. 457. A. [p. 298. ed. Cas.] ἄβατον τοῖς ἄλλοις (δ) κα-
 ταλαβόντα, ἐνταῦθα διατᾶσθαι, τπάνιον ἐντυγχάνοντα τοῖς ἐκτός.
 Narrat et alia quaedam de illo, ab Herodoteis diversa.
 VALCK.

CAP. XCVI. 3. πρότερον τὸν Ξάλμοξιν τοῦτον γενέσθαι
 Πυθαγόρῃ) Eadem Hellanici apud Suid. et Etymolog. doctri-
 na, neque spernenda. Cauta scriptoris de Zalmoxi, sive
 daemone seu homine, admonitio veterum religioni et phi-
 losophiae debetur, in primis praecipienti, nihil εἰς θεοὺς
 καὶ λόγῳ καὶ ἔργῳ ἱξάμαρτάνειν* δεύτερον δὲ, εἰς τοὺς θείους ἀνθρώ-
 πους: in Platonis Minoë p. 318. F. Hinc eiusdem Philosophi,
 τὰ μὲν οὖν δὴ τῶν ἀρχαίων περὶ μεθείσθω καὶ χαίρειτω, καὶ ὅπη
 θεοῖσι φίλον λεγέσθω ταύτῃ, in X. de Legib. p. 886. D. similes-
 que dictionum formulae, a doctissimo Berglero non negle-
 ctæ. Mox ἐπὶ Περγείων [lin. 7.] iustum est; accessio uberior
 ex scholio venit. WESS.

CAP. XCVII. 6. Κῶης ὁ Ἐρξάνδρου) Recte, nec discre-
 Herodot. T. V. P. II. S

pat lib. V. 37, Tzetzen scriptura, qualis Arch. et Vallæ, in fraudem induit, cum Chil. III. 465. καὶ Κῶνς Ὁρεξάνδρου, et brevi post Κῶνς ὁ Ὁρεξάνδρου, aptato imprudenter nomini hominis articulo. Πέξανδρος nihili est, natum aberrantis calami ductu ex genuino Ἐρεξάνδρος. Qui quidem Coës, Dario asseverans, Scythicae regionis ἀρρησμένον esse οὐδὲν, novisse non videtur Scythas ἀγορήτας et γεωγρῶνς, descriptos c. 17. et 18. Mox σὺ νῦν, [ubi vulgo σὺ νῦν lin. 11.] ex Abreschii coniectura, verius. WESS.

10. ἀρρησμένον) Utpote rarissimum, in sua serie debuerat a Porto collocari, aequè ac Ἀραισμημένος. Formarum Homeri studiosus ne hanc quidem omisam voluit, quam legerat in Iliad. σ'. 548. Hinc Hesychio Ἀρρησμένη, redditum ἡγορημένη: quod et alibi posuit, Ἀνήγορον explicans μὴ ἡγορημένον. VALCK. — Ἀρρησμένος antepenacutè scribitur in Schneideri Adpend. ad Lexic. crit. casu-ne, nescio, an auctoris consilio. S.

14. ἔσται ἄποδος ἡμῖν) Non refert multum, hoc retineas, an ἔσται ex manu exaratis libris: quamquam posterius paullo videtur significantius. Additamentum Arch. Herodoteae abundantiae praefert specimen, quo nunc non capior. Notabilius post pauca [lin. 18.] Φαίη τις ἂν με ἰωῦτοῦ εἴηεν, cuius praesidio vir doctus Miscell. Observ. Vol. III. p. 143. usum ἰωῦτοῦ et ἰαυτοῦ in prima etiam persona positi, adstruit. Non refragor, siquidem Sophocl. Aiac. vs. 1151. ita nitidissime et plures alii. Parum hic tamen locus proderit, in quo olim, testibus Vindob. schedis, ἂν με ἰμεῶτοῦ, more Ionum. [At ex scholio hoc natum debet videri. conf. Adn. ad III. 52, 16.] Quod quidem saepiuscule pronomen vexatum a librariis misere laceratumque fuit in fragmento philosophi apud Stobaeum Serm. I. p. 20. Statim [lin. 19.] ὡς παραμενέω [καταμενέω scribere puto, voluerat, quod commode praefert Arch.] non prorsus damnable. WESS.

20. ἐς μέτρον φήσω) Multo usitatius hoc est altero, quod e Med. promit Gronov. ἐς μέτρον φήσω: hoc tamen, vix a librariis exspectandum, si codices adfirmarent alii, vel potius φήσας, nemo iure repudiaret: ἐγὼ γινώσκην --- ἐς μέτρον φήσας, αὐτὸς μίτροι εἶνομαι τοι, ego, palam animi mei sententia verbis explicita, nihilominus ipse te sequar. ἐς μέτρον hic es-

set in concilio regio: ἐν Ἀργείοις μέσσοις et similia prostant collecta D'Orvillio in Charit. p. 647. Ut Herod. VIII. c. 26. εἶπε ἐς πάντας τοὺς, sic saepe loquuntur Tragicæ. VALCK.

CAP. XCVIII. 3. τοὺς Ἰώνων τυράννους) Ostentant membranae, quod placere poterit. [Ἰωνας τυράννους.] Aderant tyranni ex Hellesponto, Chersoneso, Aeolide et Ionia, quos omnes rex si compellavit, Ionum praecipuam duxit rationem, gratia et auctoritate potiorum; nisi si patrii moris tenax Ionum titulo Graecos comprehenderit. Lege c. 137. 138. Neque negligere lorum istud, fastorum quoddam instar et ruditatis Persicae illo in genere argumentum. Similes usurpant *funiculos, nodis illigatos*, ad dierum et temporis notitiam barbarorum novi Orbis nonnulli, de quibus Nobilissimus Auctor *Originum Leg. Artium et Scientiarum* Tom. I. lib. III. p. 225. egregie. WESS.

CAP. XCIX. 1 et seq. Τῆς δὲ Σκυθικῆς γῆς etc.) Cum Auctor haec commentaretur, pictam Scythiae et Thraciae ob oculos tabulam habuit, cuius e mediterraneo tractu lapsum Istri atque ostia spectavit. Θάλασσα Pontus est, utramque in regionem sese insinuans: hoc κόλπου ἀγομένου τῆς γῆς ταύτης. Nam, quod vir maluit doctus, κόλπου ἀγομένου τῆς θαλάσσης ταύτης, superato maris huius sinu, nimium abit a scriptis Codicibus, et progressum itineris, quo de nihil hic, sistit. [Nec tamen satis adparet quid sit quod κόλπου ἀγομένου dicat. Lurcher vertit: à l'endroit où finit le golfe de Thrace.] Mare ipsum, quatenus Scythiae et Tauricae oras adspersit, varie adpellat, modo in orientis, modo occidentis plagam diffusum. Quae vero adnectit, τὸ δὲ ἀπὸ Ἰστρου ἔρχομαι σημαίνει, τὸ πρὸς Θάλασσαν αὐτῆς τῆς Σκυθ. χώρης ἐς μέτρησιν. Ἀπὸ Ἰστρου αὕτη ἤδη etc. dispuncta bene non sunt: voluisse puto, τὸ δὲ ἀπὸ Ἰστρου ἔρχ. σημαίνει τὸ πρὸς Θάλασσαν αὐτῆς τῆς Σκυθικῆς χώρης ἐς μέτρησιν ἀπὸ Ἰστρου αὕτη ἤδη etc. Res postulat Aldusque cum schedis Parisinis. Plura moveri non patior, nactus adstipulatorem virum clar. Corn. de Pauw. Certe πρὸς μεσαμβρίην τε καὶ νότον, si spectatorem regionis ex Scythiae mediterraneae finibus detrectaveris, aberrabunt vehementer. Ab Istro enim versus Borysthenem et Carcinitin urbem septemtrio tendenti obiacet, non auster. WESS. — Mihi multo commodior uniceque vera visa est ea dispungendi ratio, qua

post *ἰς μέτρησιν* interpungitur: atque etiam, deleto post *σημανίων* commate, cum *Schaefero* post *Τὸ δὲ ἀπὸ Ἰστροῦ* incidi orationem, quo significarem, verbum *σημανίων* ad τὸ πρὸς θάλαζ referri, istud autem *Τὸ δὲ ἀπὸ Ἰστροῦ* per se stare, valereque *Inde ab Istro*; sicut c. 100, 1. *Τὸ δ' ἀπὸ τῆς Ταυρικῆς, Inde a Taurica*. Istum τὸ articulum iam saepius eodem modo positum observavimus: (conf. *Adn. ad I. 105, 4.*) sive per pleonasmum ita dici statuas, sive per ellipsin κατὰ praepositionis, quemadmodum cap. 100, 6. τὰ κατ' ὑπερθε valet κατὰ τὰ κατ' ὑπερθε. S.

[7. αὕτη ἥδη ἀρχαίῃ Σκυθικῇ) *Haec est vetus Scythia*; nempe prisca Scytharum terra, priusquam illi, pulsus Cimмериis, versus orientem limites suos promovissent. Quod si ἥδη particulam etiam exprimere volueris, dices, *Hinc iam incipit*. Sic ἥδη habes c. 100, 1. et 6. III. 5, 10. et saepius alibi. S.]

12. μέχρι Χερσονήσου τῆς Τρηχίης) *Stephano Byz. Chersonesus πόλις τῆς Ταυρικῆς*, ex *Herodoteis*; perperam, iudice *Holstenio*. Consequens erit ergo, ut *Taurica*, tanta hic diligentia et cura expicta, extra *Chersonesum* fuerit, quorum et erudita disquisitio docti viri, quae inter manus, vergit. Nullus equidem infitior, *Tauros* et *Tauricae* partem extra eam sese porrexisse. Fossam *Scytharum* servi, ut accessu heros prohiberent, a *Tauricis* montibus ἐκ τῶν Ταυρικῶν οὐράων ad *Maeotin* duxerunt c. 3. *Scythae*que ad *Tauricam* regionem pertinent c. 20. et 100. At *Taurici* illi montes ad extimum *Carciniten* sinum, ubi *Isthmi* *Tauricae Chersonesi* exordium, semet erigentes et iuxta eundem sinum longe in *Pontum* protensi ad urbem *Chersonesum*, quae ob situs aspreta τρηχίη, terminabantur. Haec *Noster*, nec diversa *Scylax* et *Arrianus* in *Periplus*. *Straboni* pars *Chersonesi* maioris ἀκρὰ μεγάλη, ἐφ' ἣ ἰδρύται πόλις, αὐτὸ τοῦτο καλουμένη Χερρόνησος. Addit *Strabo*, peninsulae quoddam instar habuisse regionem, urbemque *Chersonesum*, ubi οἱ Ταῦροι, Σκυθικὸν ἔθνος, incoluerint olim, eversam lib. VII. p. 474. [p. 308. ed. Cas.] Non repeto, *Stephani* iudicium et *Herodotea* hinc stabiliri. *WESS.* — At recte *Holstenius* observasse mihi videtur, non urbem *Chersonesum*, sed totam peninsulam hinc *Χερσόνησον τὴν Τρηχίην καλουμένην* dici; quam alii, quo ab aliis peninsulae

distinguatur, *Tauricam* aut *Scythicam Chersonesum* adpellant. Hanc igitur *ad mare, quod est Orientem versus*, pertinere ait; αὕτη ἐς θάλ. τὴν πρὸς ἀπηνλώτην ἀνεμον κατήκει. Nec enim de urbe, sed de regione, κατήκειν dici consentaneum est: et *Chersonesus urbs*, non in orientali, sed in occidentali peninsulae parte sita erat. Nam, quod *Larcherus* ait, esse *Chersonesum urbem* in occidentali quidem parte peninsulae, sed ab oriente *Scythiae*, id rem non conficit: etenim, quod mare hīc τὴν πρὸς ἀπηνλώτην θάλασσαν vocat, idem mare mox τὴν πρὸς τὴν ἡῶ dicit, ubi haud dubie illud mare, quod ab oriente *Chersonesi* peninsulae est, intelligitur; nempe *Maeotis palus*, quam haud multo minorem ipso *Ponto Euxino* esse, (c. 86 extr.) *Scriptor noster* existimaverat. S.

[16. παραπλήσια idem valet ac παραπλησίως, sicut ὁμοῖα persaepe idem atque ὁμοίως. S.]

19. γουνόν) *Perrarum* in promontorio. Γουνὸς Ἀθηναίων, quorum ager minime uber, in oraculo apud *Criticos* ad *Euripid.* *Medeam* vs. 679. Est, cui ἐς τὸν πόντον de *Aegaeo* displicet mari, ἐς νότον, in austrum, reponenti. Dabit infra c. 177. ἀκτὴν προέχουσαν ἐς τὸν πόντον, in mare *Aegaeum*. ἐν τῷ Αἰγαίῳ πόντῳ lib. II. 97. Inprobant praeterea τὸν ἀπὸ Θορικῷ, maluntque aut τὸ aut τῶν. Valla verterat, quod a tribu *Thorica*, videlicet *fugum*: substitutum in postrema editione, [Gronoviana,] quod magis in pontum, qui a *Thorico*; me etiam atque etiam mirante. Namque τὸν ἀπὸ Θορικῷ manifesto ad γουνόν pertinet *Σουνιακόν*, quod iugum inter *Atticae pagos Thoricum* et *Anaphlystum* nonnihil artatum longe in *Aegaeum mare* prominet, prorsus ut *Taurica* in *Pontum Euxinum*, et *Iapygia* in primis, anguste inter sinum *Brundisinum* et *Tarentum* constricta. Quod [lin. 22.] reposui συμβαλεῖν ratum Auctor habet lib. II. 10. WESS.

19. τὸν γουνόν τὸν Σουνιακόν) *Edoceri* cuperem, cur hoc *Attices* in altum excurrans promontorium, γουνού, soli *fertilis*, hīc honestaretur adpellatione; quum ab ea parte nunquam laudata sit *Attica*, sterilis in universum et λεπτόγῳς, nihilque, quod quidem ego noverim, de *Sunio* dicatur, ad istius anguli τὸ γόνιμον καὶ κάρπιμον commendandum. *Angulus* non γωνία tantum, sed et γῶνος dici potuit: *Hesych.* Γῶνος, γωνία, Λάκωνες: et fortasse Γουνός eidem

non γουνιαῖος sed γωνιαῖος τόπος fuerat dictus, locus angularis. Saepe memoratur Attices illud promontorium Orientale, Σούνιον ἄκρον Ἀθηνῶν. Herodotea sic primum reddidit *Valla*, ut eadem quidem legisse videatur, sed ordine a vulgato nonnihil diverso collocata: τὸν γουνὸν τὸν Σουνιακόν, τὸν ἀπὸ Θορικῶς μέχρι Ἀναφλύστου δήμου, μᾶλλον ἐς τὸν πόντον τὴν ἄκρην ἀνέχοντα: quo modo si legerentur in Codicibus, non displicerent. Neglexit in his *Herodotus* pagum Azeniensem, quem, raro veteribus memoratum, minoris fuisse constat momenti: hoc excepto, in Attices ad sinum Saronicum latere *demus* erat *Anaphlystus*, Sunio vicinus: Sunii promontorium nave flectentibus, sive super Sunium navigantibus, ab altero latere primus occurrebat ad sinistram pagus *Thoricus*. Quidquid ab *Anaphlysto* ad usque *Thoricum* terrarum magis in altum prominebat γουνὸν vocat Σουνιακόν, μᾶλλον ἐς τὸν πόντον τὴν ἄκρην ἀνέχοντα. VALCK.

[Apud *Homerum* notum est γουνὸν vulgo intelligi τόπον γόνιμον καὶ κάρπιμον: quam quidem notionem alienam prorsus ab hoc *Nostri* loco esse adparet. *Angulum* hic significari, ex *Hesychii*, Γῶνος, γουνός, probabile videri poterat: qua notione vocab. istud, cum *Valckenario*, *Schneiderus* in *Lex. crit.* accipiendum h. l. censuit. Cur vero idem *Vir doctissimus* pro eodem adstruendo vocabuli usu etiam oraculum illud advocaverit, quod ab *Euripidis* vetere Interprete ad *Med.* 679. refertur, ubi est πρὶν γουνὸν Ἀθηναίων ἀφικέσθαι, caussam equidem video nullam. Habet *Homerus* γουνὸν Ἀθηναίων ἱερῶν, *Odyss.* λ'. 322. et *Pindarus* εἰν γουνοῖς Ἀθανῶν, *Isthm.* IV. 42. Quibus in locis, perinde atque in eis ubi apud *Poëtam* γουνός ἀλωῆς nominatur, foecundum solum γουνὸν vulgo intelligunt. Atqui haud immerito tamen mire ris, quid sit quod *Attica*, cuius utique parum fertile solum fuisse constat, quamque κρاناῖς alioqui Ἀθῆνας nominare *Pindarus* solet, (*Olymp.* VII. 51. XIII. 52. *Nem.* VIII. 19.) ab eodem *Pindaro* aliisque foecunditatis nomine celebretur. Itaque videndum, ne pervulgata illa vocabuli γουνός interpretatio nonnisi ex etymologica coniectura a Grammaticis fuerit conficta, longeque diversam vim veteres auctores ei subiecerint. Scilicet, sicut κραναή regio dicitur, quae edita est, montana, multas eminentias habens: similiter fortasse etiam γουνός eminentiam, locum editum, vete-

rum sermone significaverit; quam in partem haud absurde olim *Pergerus*, vir doctus, illud γουνιαῖος τόπος accepit, quod apud *Hesychium* vulgo post vocem Γουνούσθαι legitur, ut sit locus editior, instar genu eminens. Quae quidem notio, sicut et huic *Herodoti* loco, et illis poetarum locis apte convenit, ubi γουνός Ἀθηνῶν nominatur; sic nec male congruet istis *Homeri* locis, ubi γουνός ἀλῶης dicitur, nempe *eminentia, altitudo*; quandoquidem *areas*, in quibus frumentum tritugabant veteres, editis in locis fuisse constat, quo facilius paleae a ventis discuterentur. Ista igitur notione vocabulum hoc usurpasse *Herodotus* videtur; quae ne ab *Etymologo* quidem neglecta est, apud quem p. 233, 5. haec ipsa verba leguntur. Λέγεται δὲ γουνός, ὁ ὑψηλὸς τόπος ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν ἐν τῷ σώματι γαράτων, αἱ ἐξέχου. S.]

[23. ἐγὼ δὲ ἄλλως δηλώσω) Intellige τοῦτ' ἐγὼ etc. quem-admodum et c. 81, 12. S.]

[27. πολλὰ λέγω παρόμοια, τοῖσι ἄλλοις ἔοικε ἢ Ταυρικῇ.) Idem hoc valet ac si dixisset, πολλὰ ἄλλα λέγω παρόμοια, οἷς ἔοικε ἢ Ταυρ. S.]

CAP. CI. 8 seq. ὁδὸς ἢ ἡμερησίῃ ἀνὰ διπλόσια στάδια) In singulos dies stadia centum et quinquaginta lib. V. 53. dinumerantur: sed multiplex ex citatiore militarive gressu variatio, a magno viro ad *Strabon.* l. p. 61. [ad p. 35. ed. Cas.] adnotata. Mox [lin. 10.] πρὸς Codd. et sententiae iussu exterminavi: quae enim pro voce asserenda vir *Clar.*, non urgent. *WESS.*

CAP. CIII. 2. θύουσι μὲν τῇ Παρθένῳ) Mutato leviter articulo fingeat praestantissimus *A. Kluitius*, θύουσι μὲν δὲ τῇ Παρθένῳ. Nihil enim in anterioribus de *virgine*, mox demum memoranda. *WESS.* in *Addendis*. — At nec δὲ particulae hic erat locus, et percommode habet τῇ Παρθένῳ, nempe immolant ei numini, quam τὴν Παρθένον adpellant. Similiter *Strabo* lib. VII. p. 508. ed. Cas. non ante facta virginis mentione, de *Chersoneso* urbe loquens ait, ἐν ᾗ τὴν Παρθένον ἱερὸν. Caeterum, *Tauros* istos reliquias fuisse *Cimmeriorum* a *Scythis* olim finibus suis pulsorum, probabile fecit *Gatterer* *Comment. Societ. Reg. Goetting.* Vol. XI. p. 140. probante *Heeren* in *Ideen* etc. T. I. p. 888. S.

4. καταρξέμενοι) Nihil verius liquidiusque. Recurre ad lib. II. 45. et IV. 60. Firmat *Euripidis* *Iphigenia in Taur.*

vs. 38. Θύω γὰρ, ἔντος τοῦ νόμου καὶ πρὶν πόλει, ὅς ἂν κατέλθῃ τῇδε γῆν Ἑλλήν ἀνὴρ, κατὰρχομαι μὲν etc. Quod sufficit. WESS.

Ibid. κατὰ β' εὐξάμενοι) In Editis antiquis scriptum κατάρρευξάμενοι. Qui aliter primus scribendum curavit, [vide *Var. Lect.*] tmesin hic sibi deprehendisse visus est, qualis nulla datur apud *Herodotum*, voculam etiam φα non adhibentem. Duplex fuit in Codicibus lectio καταρξάμενοι et κατευξάμενοι: ad quarum alteram doctum correctorem literis εν imposuisse suspicor αρ, et utrumque recepit, ut solebant isti saepenumero, librarius: supra IV. 6o. et alibi fuit in eodem verbo variatum. Nostro loco de Scythis Tauris, pro victimis advenas caedere solitis, ut ait *Mela*, scripserat procul dubio *Herod.* τῷς ἂν λάβωσι Ἑλλήνων - - καταρξάμενοι ῥοπάλῳ παίουσι τὴν κεφαλὴν: *auspicati* velut vectimam, *clava caput percutiunt*; non ut Graeci, qui cultro victimam immolationi designabant. Huic adfirmandae lectioni sufficiet vel unicus locus *Eurip.* *Iphig.* in Taur. vs. 1154. quo Taurorum Rex Thoas comites interrogat Iphigeniae sacerdotis, *utrum illa iam τῶν ξένων κατήξκατο, hospites sit auspicata.* In Graecorum sacris usitatissimum verbum de Indica gente *Nicol.* ponit *Damasc.* *Stobaei* p. 105. Sed, secundum *Herodoti* Tauros, non Scythicae fuit Iphigenia crudelitatis ministra, verum ipsa *Dea*, cui Graecos immolarent hospites: τὴν δὲ δαίμονα ταύτην, τῇ θύουσι, λέγουσι αὐτοὶ Ταῦροι Ἰφίγείειν τὴν Ἀγαμέμνονος εἵναι. *Hesiodus* in Heroinarum catalogo non mactatam Iphigeniam dixerat; sed, *Diana* volente, Ἐκάτην εἶναι: hoc tradens *Pausan.* in Atticis c. 43. τούτοις, αἰτ, Ἡρόδοτος οὐμολογῶντα ἔγραψε, κ. τ. λ. Ceterum ista potissimum inhumana Taurorum crudelitas effecisse videtur, ut hoc praesertim nomine Scythae fuerint a Graecis in universum infamati. In diversis gentibus Scythicis tria potissimum obtinebant, quae prorsus abhorrerent ab humanissima Graecorum mansuetudine, τὸ ξενουτεῖν, τὸ ἀνθρωποφάγειν, καὶ τὸ, τοῖς κραινίσις ἐκπώμασι χρᾶσθαι. vid. *Strabo* VII. p. 458. A et 460. B. [p. 298. D. et 300. B. ed. Cas.] et *Iacob. Elsner.* *Observ.* in Ep. ad *Coloss.* III, 11. VALCK.

17. ζῶσι δὲ ἀπὸ ληΐης τε καὶ πολέμου) Tales Chaldaeorum, οἱ ληϊζόμενοι ζῶσι - - εἰθισμένοι ἀπὸ πολέμου βιωτεῖν apud

Xenophontem K. Παιδ. III. p. 74. E. — Conf. Nostrum IV. 22, 8. S.

CAP. CIV. 1. ἀβρότατοι ἀνδρῶν) Tales in Scythia fuisse vix fidem invenit: de Agathyrsis dixerat, credo, ἀβρότατοι ἄνδρες εἰσι, sicut in suis legere Codd. L. Valla, et Io. Stobaeus Tit. XLII, p. 294. Habet tamen hinc ἀνδρῶν ἀβροτάτους Eustathius in Dionys. vs. 310. De Agathyrsis Salmasio notata in Solin. p. 188. partim corrigit ad Melam Is. Vossius. VALCK. — Praestat ἀβρότατοι ἄνδρες ex scriptis. WESS.

5. Θρήξι προσκεχωρήκασι) Geminum lib. I. c. 172. προσκεχωρήκασι δὲ γλῶσσαν μὲν πρὸς τὸ Καρικὸν ἔθνος. WESS.

CAP. CV. 3. κατέλαβε ἐκλιπεῖν τὴν χώραν) Male in Vallae latinis, coacti fuerant solum vertere. Correxerit errorem clar. Lambertus Bos, Observ. Crit. c. 2. p. 9. WESS. — De usu verbi καταλαμβάνειν cf. Valck. ad IV. 11, 19. S. [5 seq. ἐς δὲ πιεζόμενοι οἰκισάν μετὰ Βουδίνων) Haec Gatterer l. c. suffragante eodem Heerenio p. 893. sic vertenda contendit, *quamdiu premebantur, cum Budinis habitabant*. At id quidem contra Herodoti usum; apud quem ἐς δὲ numquam *quamdiu*, sed constanter *donec* (hac notione, *donec tandem, usque dum*) significat; adeoque commodè *denique, postremo*, reddi potest; qua cum notione frequenter coniuncta illa est, *quam ob rem, quam ob causam*. Hoc loco satis erat id quod a nobis in versione positum est, *ad extremum, malis pressi*, etc. quod quidem nil impedit, quo minus (quod voluere docti, quos nominavi, Viri) credibile sit; postea Neuros, finito malo, priscas suas sedes repetiisse. S.]

7. κινδυνεύουσι --- γόντες εἶναι) H. Stephani, Vallam corrigentis versio recipi debuerat: verbum hoc usu, quem Portus adnotare neglexit, semel tantum occurrit apud Herodotum. Κινδυνεύουσιν εἶναι notat esse *videntur*, sive *sunt*; et δοκοῦσιν εἶναι saepius adhibetur pro εἰσι. Frequentavit illud imprimis Plato. Xenophon. Ἀπομν. IV. p. 465, 10. κινδυνεύει ἀναμφιλογώτατον ἀγαθὸν εἶναι τὸ εὐδαιμονεῖν, et vs. 35. Φροντίζω μὴ κράτιστον ἢ μοι σιγᾶν κινδυνεύω γὰρ ἀπλῶς οὐδὲν εἰδέναι. [IV. 2, 34 et 39.] Sic ille saepius alibi loquitur, et in Epist. Socrat. XXII. Demosthenes I. contr. Aristog. p. 489. δυσκατάπαυστόν τι κινδυνεύει πράγμ' εἶναι ποιητῆρα. Plato-

nis etiam imitatores *Sophistae* hunc flosculum scriptis saepe suis interserunt: vide *Clariss. Ruhnken.* in *Tim. Lex.* p. 116. quique, alienis tamen intermixtis, apta quaedam dedit *Clar. Wetsten.* in *S. Lucae Act. Ap.* xix, 27. *Neurorum praestigis* hinc attigit *Eustath.* in *Dionys.* vs. 310. *Mela* II. 2. fine: *Neuris statum singulis tempus est, quo si velint in lupos, iterumque in eos qui fuere, mutantur.* *Anilem fabulam* tangit *Salmas.* in *Solin.* p. 187. VALCK.

11. αὐτὶς ὁπίσω ἐς τὸ αὐτὸ κατεστῆται) Demuto nihil; nam λυθὶς *Arch.* ex αὐθὶς progenitum librarii negligentia. De *Neuris*, *Mela*, *Solinus* atque alii, consimilia. Durant, ut solent quae cum primo lacte inbibuntur, similes in inferiore Germania fabellae. Memini, rusticos et pastores primo aetatis flore videre, quibus haec metamorphosis insulse inputabatur. Confer *Keisleri Antiq. Septemtrional.* p. 494. WESS.

CAP. CVI. 4. γλῶσσαν δὲ ἰδίην) Non pendent ex praecedenti φασίους, sed alio, quod in Scriptoris mente haerebat. Similes ex *Sophocle* atque aliis dicendi formulas animadvertimus antea. Dabunt plures *Thucyd.* I. 17.; *Virgilius Aeneid.* X. 26. ubi *Servius*; *Columella de Re Rust.* lib. VI. 32. et *Graev.* ad *Florum* III. 21. His vero nexa olim et apta volui, ἀνθρωποφάγους δὲ μῦθοι τούτων, soli humana carne vescuntur, nunc isthic deposita, ubi seriem turbant. *Androphagi* sive *Anthropophagi* ex re ipsa, vorandisque hominibus, titulum habent; sicuti *Melanchlaeni* ex vestitu nigro. Illis notatio ista convenit excellenter, non his. Coniecturae doctorum hominum, ἔμουροι τούτων, aut μῦθοι λυκοφάγους sive αἰλουροφάγους, aestus, quibus ex male locatis vocibus fluctuarunt, manifestant. Agnovit *Ampl. Nic. Witzen*, in Belgica horum versione, librarium peccatum, et deterisit tacens, *Tartariae Description.* T. I. p. 199. edit. primae. *Strabo* *Scytharum* nonnullos adeo fuisse inmanes, ὥστε καὶ ἀνθρωποφάγειν lib. VII. p. 463. [p. 302. c. ed. Cas.] ex *Ephoro* scripsit. WESS. — Vide quae ad h. l. in *Var. Lect.* disputavimus. Quod ad verbum ἔχουσι adtinet, ex coniectura a nobis adiectum, fuerint quidem fortasse qui nil eo opus fuisse contendant, si quidem (docente *H. Stephano* *Thes.* T. IV. p. 89 seq.) verbi φασίην tam late pateat usus, ut interdum idem atque

ἔχειν valeat. Verum tamen, γλῶτταν φορεῖν pro γλῶτταν ἔχειν aut γλῶττη χρεῖσθαι dicturum fuisse Herodotum, etiam atque etiam dubitare licuerit. S.

5. ἀνδρὸ φαγέουσιν δὲ μόνον τούτων) Ἐνιοὶ τούτων venerat in mentem Io. le Febvre: sed quae hac legit in sede Eustathius (vide in Dionys. vs. 399.) in suam restituit, de Anthropophagis olim scripta clariss. Wesseling. Vide Diss. Herod. p. 72. Recte Codices mssti vocant Ἀνθρωποφάγους, [nempe verbo utuntur ἀνθρωποφαγέουσιν] et Plinio dicuntur Anthropophagi Scythae, humanis corporibus vescentes, Hist. Nat. VI. c. 17. similiter Melae II. c. 1, 120. atque his τὸ ἀνθρωποφαγεῖν tribuit Ephorus Strabonis VII. p. 463. n. VALCK. — Proprium huius populi nomen, ut et Melanchlaenarum, Bastarnas fuisse, probatum ivit Gatterer l. c. p. 148. consentiente Heerenio p. 893. Vere quidem a Graecis Androphagos et Anthropophagos fuisse nominatos haud immerito fortasse negavit eruditus auctor Commentationis supra laudatae, F. W. Beer, in Additament. ad Hist. Univ. ex Anglicō sermone in Germ. translatus, T. III. p. 20 seq. Crudis quidem equorum carnibus vitam illos sustentasse credibile fuerit, non humana vesci carne solitos: quali cum feritate parum convenit sapiens illud et aequitatis plenum responsum, Scythis auxilia petentibus datum, in quod horum rex cum aliis regibus consensisse infra (cap. 119.) perhibetur. Caeterum de his finitimisque populis consulendus Bayerus in Actis Acad. Petropol. supra laudatus Wesselingio ad cap. 18, 10. S.

CAP. CVIII. 1 seq. γλαυκὸν τε --- καὶ πυρρὸν) „Ad oculorum colorem referunt. Ego ad totum corpus retule-
rim, glauco vel caeruleo pictum et rufo: unde Picti Geloni
Virgilio Georg. II. 115.“ belle Salmas. in Solin. p. 133. Πόλις πεπέλισται recurret lib. V. 52. VII. 59. Homericō more. WESS. — Cum Salmas. et Wess. facit Larcher. Est etiam apud Claudian. in Ruf. I. 314. Heynio ad Virgil. l. c. laudatum, Membraque qui ferro gaudet pinxisse Gelonus. Ad peulorum tamen et naturalem vel comae vel cutis colorem referre etiam nunc docti viri malunt, ut Heeren l. c. p. 895. et Mannert. T. III. p. 7 seq. S.

2 seq. πύλις --- ξυλὴν) Quae sequuntur de urbe lignea Gelono in Budinis, quam Persae narrantur incendisse

c. 123., hinc tangunt Steph. Byz. in Γελωνοί, Mela I. c. 19. 140. et Eustathius. VALCK.

CAP. CIX. 1. οὐ τῇ αὐτῇ γλώσσῃ χρέωνται καὶ Γελωνοί) Herodotea si fuerint, dederat, τῇ καὶ Γελωνοί. Equidem ob Arch. dissensum ambigo: praeferunt certe ex eo excerpta, quae Herodotum non dedecent, et comoda congruaque videntur. Utrumcunque est, vulgatum ab illis premitur maxime. WESS. — Pro καὶ Γελωνοί scribi poterit Γελωνοῖς, aut, quod malim, vacula τῇ interiecta: Βουδῖνοι δὲ οὐ τῇ αὐτῇ γλώσσῃ χρέωνται, τῇ καὶ Γελωνοί. Sic et alibi loquitur, et IV. 171. νόμοισι δὲ τοῖσι αὐτοῖσι χρέωνται, τοῖσι καὶ οἱ ὑπὲρ Κυρήνης. Qui praetulerit alterum, Herodoteis etiam niti poterit ex p. 96, 11. p. 257, 24. [Il. 20. et IV. 112.] VALCK. — Scilicet Il. 20, 11. et IV. 112, 7. constructio cum dat. obtinet. Sed nec improbanda utique illa structura erat, quam nos ex plerorumque librorum consensu repraesentavimus, quae sane nihil differt ab ea quam cod. Arch. mox offerebat, δαίτα ἢ αὐτὴ ἔστι Γελωνοῖσι καὶ Βουδῖναισι, ubi, ex doctorum duumvirorum praecepto, ἢ καὶ Βουδῖνοισι oportuerat. Similiter V. 65, 14 seqq. ἑόντες καὶ οὗτοι — ἐκ τῶν αὐτῶν γεγονότες καὶ οἱ ἀμφὶ Κόδρον: non ἐξ ὧν aut ἐκ τῶν καὶ οἱ etc. S.

3. Φειροτραγέουσι) Dederat, opinor, Φειροτρηγέουσι; et Φειροτρηγέοντας Arrianus in Periplo Ponti Euxini p. 18. ubi vulgatur: Ἡρόδοτος λέγει τοὺτους εἶναι τοὺς Φειροτραγέοντας: in πρ facile πγ transierint. Φειροφάγους vulgo dixere: vid. Strabo XI. p. 754. [p. 492. v.] et ibi Casaub. VALCK. — Phthirophagi occurrunt plures, etiam in Libya, cap. 168. huius libri. Praeclare, ut puto, de similibus, Φειροφάγοι εἰσιν, ἀπὸ τοῦ ῥύπου καὶ τοῦ πίνου λαβόντες ὄνομα, Strabo lib. XI. p. 763. [p. 499. ed. Cas.] WESS. — Notum quidem quod de Sinensium mulierum deliciis hodieque memoratur. Scripturam nec apud Nostrum nec apud Arrianum, necesse erat sollicitare. Quod autem Portus hunc Nostri locum sub verbo Φειροφαγέειν retulerit, id imprudenti exciderat: verbum illud nusquam apud Herodotum reperitur. S.

10. ἐνύδρις) Porti coniecturam, a Genevensi editore perperam pictam, Pass. codex stabilit, et scriptor ipse lib. II. 72. Περὶ τὰς σισύρενας [lin. 12.] iure Cl. Gronov. vindicavit, cui calculum Valckenarius noster ad Ammon. p. 205.

adposuit. Σίσυρα, αἴγειον στέρναστρον veteribus. Theophylacto lib. VII. Hist. Mauric. c. 6. σίσυρα ἐξ ἐρίου, ἐς τὰ μάλιστα εὐ-
ταλῆς, etiam *Apsyrtō* Hippiatricor. lib. I. 38. p. 135. Sed
hoc *Ruhnkenius* ad *Timaeum* p. 165. [p. 231 seq. ed. sec.]
Ὅρχιες laudabunt, qui sermonis Ionici genium *Hippocra-*
temque et *Aretaeum* amant. WESS. — Licet differentiam
quamdam inter σισύραν et σισύραν statuerint Grammatici
nonnulli; parum tamen, verum si quaeris, ac nihil for-
tasse, interesse videtur. Cur σισύρας nos praetulerimus,
in *Var. Lect.* declaratum est. Ἐνύδριαις, quae lutrae sunt,
miratus sum canes marinos sive phocas intelligi a *Mannerto*,
III. 7. Cur vero totam βῆσιν illam, ἐν τε ταύτῃ - - ὁσπερίων
ἄκισιν, l. 10-14. cum *Heerenio* p. 919 seq. pro emblemate
habeamus, ab aliena manu adsuto, causam equidem nul-
lam video. Amat sane Scriptor noster qualibet data occa-
sione talia referre. Quanam quidem alia animalia dicat
quadrato vultu, definire non ausim. Praeter castorem et
lutram tria alia quadrupedium genera *Aristoteles* Hist.
Anim. VIII. 6. nominat, quae ex lacubus et fluxiis victum
quaerunt. S.

CAP. CX. 3. Οἰόεπατα) Hoccine, an Αἰόεπατα,
Scythicum *Amazonum* sit nomen, non decerno. Si Αἰρ Scy-
this Armenisque vir sit, quae *Wachteri* in Praefat. Glos-
sar. Sect. XII. professio, pristinum ex *Aldo* et *Valla* potius
erit. Sed in talibus anceps haesitatio. Male *Herodoti* fidem
Franc. Foris *Otrokocksi* Orig. Hungar. c. 14. p. 291. suggil-
lat, aliena multa stipans, ut Hungaricum videatur voca-
bulum; quasi *Amazones* ex ultima *Tartaria*, vetere Tur-
carum et Hungarorum sede, processerint. Quod falsissi-
mum. WESS.

13. αἱ δὲ Κρημνοί, εἰσι τῆς γῆς τῶν Σκυθίων etc.) Damnan-
tur duae voces τῆς γῆς codicum quorundam iudicio; sunt-
que ad rem non necessariae. [Uni *Ask.* desunt illae: com-
mode alii γῆς τῆς.] *Cremni*, liberorum erant *Scytharum*, ad
Maeotin c. 20. Cultum habent decus ista, [lin. 15.] ἐντυχού-
σαι - - ἵπποφορβίῳ - - καὶ ἐπὶ τούτων etc. Scribentis in ani-
mo erant, ἐντυχούσαι - - ἵπποις, quibus ἐπὶ τούτων aptissime
adhaerent. Talia medicinam respuunt. WESS.

CAP. CXI. 5. τῶν νεκρῶν ἐκπύττειν) Docent sequen-
tia, *Amazonum* aliquas fuisse praelio peremptas; illa quoque,

αὐτῷ ἔγνωσαν ἰούσας etc. limpide asserunt, non aliud ex Scriptoris venisse calamo, quam τῶν νεκρῶν aut τινὰς τῶν νεκρῶν, sicuti in *Codd.* plerisque. WESS. — Vide *Var. Lect.* S.

[9. ἐκάσαντας) Sic edd. omnes, nec aliud e mssis anotatum. Videbatur autem mihi ἐκάσαντες scriptum oportuisse: et in nostro cod. F. postrema syllaba eo scripturae compendio picta est, quo terminationem τες indicare scriba adsuevit. S.]

15. βουλόμενοι -- παῖδας ἐγγενήσεσθαι) Substituunt clar. Reiskius et Abreschius ἐκγενήσεσθαι, sicuti c. 155. ἐξγένετό οἱ παῖς. Schedae, in quibus ἐγγίνεσθαι et ἐκγίνεσθαι confunduntur lib. V. 105. h. l. silent. Pugnatur etiam hoc Thomae Mag. decreto in Βούλομαι, saepius fallenti. WESS. — Contendit scil. Magister ille, verbum βούλομαι nonnisi cum praesenti tempore aut praeterito construi, numquam cum futuro: cui praecepto parere Herodotus recusat. S.

CAP. CXIII. 4. ἐς εὐμαρίην) Ex αἰ et εἰ Iones eiecerunt nonnunquam τὸ ἰῶτα, Θηλέην scribentes et εὐμαρίην. Hoc vocab. quo posuerint usu docuerat Eustath. in *Hom. Iliad.* ξ'. p. 970, 13. [p. 980. ed. Rom.] Ἰωνες, inquit, τὸ περί τινα τῶν ἀναγκαίων τῷ σώματι ἐκκρίσεων ἀσχοληθῆναι, οἶον οὐρῆσαι, Φάσιν, ἢ ἀποπατῆται, εὐχέριαν ἐκάλουν: scripserat, scribere certe debuit, εὐμάριαν ἐκάλουν, vel εὐμαρίην: quod vicina monstrant. Suidas: Εὐμαρίη, ἀπόπατος, παρὰ Ἡροδότῳ. Formam Codices custodiverunt rariorem lib. II. c. 35. εὐμαρή χρέωνται ἐν τοῖς οἴκοις: quod tanquam diversum a Graecorum usu de Aegyptiis dictum nemo mirabitur, qui *Casaubonum* legerit ad *Theophr.* Char. c. xiv. p. 115. Hebraicum morem loquendi, praeter *Casaubonum*, Gatakerus explicuit Adv. Misc. II. c. 3. Solitā sibi verecundiā Persicum morem *Xenophon* expresserat *Kyp. Παιδ.* p. 5, 4. [I. 2, 16.] αἰσχρὸν ἔτι [Πέρσαις] καὶ τὸ ἰόντα πρὸς Φανερὸν γινέσθαι: ubi, qui pueris lectam *Cyropaedia* suis saepe contaminarunt adsummentis literatores, adiecissee suspicarer ista, ἢ τοῦ οὐρῆσαι ἕνεκα, ἢ καὶ ἄλλου τινὸς τοιούτου: nisi *Zonaras* eadem in suo Codice legisse videretur *Annal.* III. p. 110. B. Scriptus Codex in loco huic Herodoti simillimo praebeuit *Kyp. Παιδ.* I. p. 21, 9. [I. 6, 36.] ἐπὶ τὰ ἀναγκαῖα -- ἵσθαι. Per euphemismum *Thucyd.* dixit πάντα ποιεῖν διὰ στρα-

τοχωρίαν ἐν τῷ αὐτῷ, p. 504, 3. [VII. 87.] Multarum legum conditor S. Petitus, quam inter Atticas suas septimam posuit, illam quoque me iudice rectius omisisset. VALCK.

6. αὐτίων τινὲ ἐνχειρίμπτειο) Vallae non intellecta nativae simplicitate praeter cetera commendabunt elegantiarum spectatoribus Herodoti proxima; qui ubique, sicuti vere Hermogenes observat p. 509. ἢ ἢ προσώπων, εἴπερ τις ἄλλος, κάλλιστον καὶ ποιητικώτατα μεμίμηται. Theocritum non dedecerent ista: καὶ τις μονωθεῖσάν αὐτίων τινὲ ἐνχειρίμπτειο, καὶ ἡ Ἀμαζὼν οὐκ ἀπαθῆτο, ἀλλὰ περιεῖδε χρήσασθαι. Iusto diutius Amazo viduata Scytham iuvenem οὐκ ἀπαθῆτο, sive τὸ ἔργον οὐκ ἠνάινετο, sed παρῆχε βουλομένῳ, καὶ ὧν εἶχε μετεδίδου: quae singula reperiuntur in talibus adhibita. — Ἐνχειρίμπτειο, hic idem ac συνεχρωτίζετο, atque Aristophaneum ἥρειδεν, de equo diceretur eximie ad equam admissio: apud Aelian. de Nat. An. IV. c. 7. a Rege Scythia generosus equus adduci non potuit, matrem ut saliret, οὐ μὲν ἐνχειρίμπτειο legitur. Darii Oebares marem dicitur Herodoto ἐνχειρίμπτειον τῇ Θηλέῃ, III. c. 85. — [Opportune Tittmannus ad Zonarae Lexicon p. 610. monuit, videri huc spectare interpretationem ἀπολαῦσαι, quae apud Lexicographum illum, sicut et apud Suidam, verbo ἐνχειρίσαι adiiicitur: Ἐνχειρίσαι ἐμπεσεῖν, παραπολαῦσαι, παρ' Ἡροδότῳ.] — Est et illud pervenustum: [lin. 15.] οἱ λοιποὶ νενίσκοι — — καὶ αὐτοὶ ἐκτιλῶσαντο τὰς λοιπὰς τῶν Ἀμαζόνων: torvas viragines mansuefactas sibi fecere morigeras, ἐτιθάσσειον, χειροῦντες αὐτοῖς ποιήσαντες. Socratis Aspasia τιθασὸν ποιῆσαι puerum dixit apud Athen. V. p. 219. r. De uxore iuvenula, Xenophontis Ischomachus in Oecon. p. 487, 32. ἐπὶ ἧδὲ μοι χειροῦνθης ἦν καὶ ἐτιθασσύνετο ὥστε διαλέγισθαι. Conf. Eustath. ad Iliad. γ'. p. 305, 50. VALCK.

8. τῇ δὲ χειρὶ ἔφραζε) Idem ac εἰδύναι apud Hesychium. Geminum Diodori lib. III. 18. μιμητικῇ δηλώσει διὰ τῶν χειρῶν διασημαίνειν: sed prorsus germanum Aeschyli Agamemn. 1070. Σὺ δ' ἀντὶ Φωνῆς φράζε καρβάνῳ χειρὶ. Talia Latinorum, Crudelem infesta saepe vocare manu; Nudaque vocat dux agmina dextra, alibi conducta. WESS.

12. τῇ δὲ ὑστεραίῃ) Non sperno tritum iteratumque Scriptori: alibi δευτέρῃ ἡμέρῃ IX. 32. et 83. Optime Gronov. δευτέρην αὐτὴν [lin. 14.] restituit et explanavit. [ipsam eum socia] In Diodoro T. II. p. 577. αἰλῶν ὅπου τύχοι δευτέ-

ρος καὶ τρίτος, uno aut altero comite. Vide sis ad eius lib. XIX. 17. et *Wetstenium* in *Epist. II. S. Petri*, c. 2, 5. *WESS.* — Conf. *Hoogeveen* ad *Viger.* III. 2, 17. qui hic quidem cum edd. vett. εἶρε διυτίτην, αὐτὸν ὑπομείνουσαν, legit; sed plura e *Thucyd.* exempla adfert, ubi δεύτερος αὐτὸς iunguntur. αὐτὸν quidem sive αὐτοὺς subintelligi h. l. poterat, nec ut adiiiceretur erat necesse. *S.*

15. καὶ αὐτοὶ ἐκτιλώσαντο) Ornat hoc et adauget iucundissimae narrationis lepores. *Pindarus* *Cinyram*, *Veneris* corculum et suaviū, ἱερέα κτίλον Ἀφροδίτας h. e. Criticis eleganter exponentibus, συνήθη καὶ εἰδισμένον τῇ χειρὶ, descripsit *Pyth. Od. II. 30.* Addunt κτιλώσασθαι et κτιλεύσασθαι non aliud videri ac τιθασσύνται: quod in ferocientes, nec cicurari recusantes, aptissimum. Iunge *Schol. ad Nicandri Ther. vs. 452.* *WESS.* — Conf. paullo ante a *Valck.* notata. *S.*

CAP. CXIV. 17. μένουσαι ἐν τῇσι ἀμάξεσι) Atque adeo velut οἰκουροῦσαι. Civitatum Graecarum morem in *Scythiam* transtulit; nam Graecae mulieris prima virtus habebatur τὸ ἔνδον μένειν καὶ οἰκουρεῖν. *Phintis* *Philosophia* apud *Stobaeum* p. 444, 3. uxoris ἰδίᾳ iudicabat esse τὸ οἰκουρεῖν καὶ ἔνδον μένειν: cur *Wolfius* in *Mul. Graec. Fragm.* p. 196. ad ἔνδον adscriberet οἶκος causae nihil habebat. ἔνδον μένειν praeter ceteros huic sexui saepenumero commendavit *Euripides*; *Philo Iud.* p. 803. c. et *Plutarch.* II. p. 142. c. qui in *Quaest. Rom.* p. 271. d. suorum tangit popularium in *Boeotia* consuetudinem; qui, novā nuptā in aedes introductā, καίουσι πρὸ τῆς θύρας τὸν ἄξιον τῆς ἀμάξης, ἐμφαίνοντες δὲ τὴν νύμφην ἐμβαίνειν: postremum levi molimine converti poterit in ἐμμένειν: mendā quoque liberari *Hyperidis* fragmentum in *Stobaei Γαμικοῖς* p. 441, 14. Δεῖ τὴν ἐκ τῆς οἰκίας ἐκπορευομένην ἐν τοιαύτῃ καταστάσει εἶναι τῆς ἡλικίας, ὥστε τοὺς ἀπολιπόντας (corriges, sodes, ἀπαντῶντας) πυνθάνεσθαι μὴ, τίνας ἐστὶ γυνή, ἀλλὰ τίνος μήτηρ. *VALCK.*

CAP. CXV. 4. Φόβος τε καὶ δέος) His usus *Ammonius* differre docet Δέος et Φόβον: quorum, ut ille noverat, plura possent similia proferri. Citat idem *Ammon.* in voc. Ἰερῶν, velut *Herodotea*, κατὰπερ ἔτι καὶ νῦν ὅταν χρησθήμεθα θύωσιν ἐν τῷ ἱερῷ, quae, ne quis frustra quaerat, apud *Herod.* non inveniuntur. Praeter *Aeschylum* neminem etiam

novi qui dixerit χρηστήρια θύειν, qui χαριστήρια θύειν, plurimos. VALCK.

CAP. CXVI. 8. ἐπὶ ἵππων ἐκφοιτᾶσαι) Nihil de vulgato demutassem, nisi Codices iniecissent manum, vix repellendam. Hippocrates Aër. Aq. et Loc. p. 290. de Sauro-matarum ad paludem Moeotin uxoribus, τουτέων αἱ γυναῖκες ἰσπάζονται τε καὶ τοξεύουσι καὶ ἀκοντίζουσιν ἀπὸ τῶν ἵππων καὶ μάχονται τοῖς πολεμίοις. Unde, aut hoc sane ex fonte, Plato sua hausit lib. VII. Legg. p. 805. A. WESS.

CAP. CXVII. 1. Φώνῃ -- νομίζουσι explicitum ad lib. II. 43. illustratumque fuit. WESS.

4. πρὶν ἂν τῶν πολεμίων ἄνδρα) Ob oculos Nicolai Damasc. apud Stob. Serm. XLII. p. 292. fuerunt, παρβέρον οὐ πρότερον συνοικίζουσι πρὸς γάμον πρὶν ἂν πολεμίον ἄνδρα κτείνη. Numerosior Coux senex, οὐκ ἀποπαρβενεύονται δὲ μεχρὶς ἂν τῶν πολεμίων τρεῖς ἀποκτείνωσι. Profecto dura, quantumvis bellatricibus, conditio. WESS.

CAP. CXVIII. 9. ἐκ τοῦ μέσου κατημένοι) Adi sis ad lib. III. 83. [ibique notata,] et VIII. 22. Ταῦτό νοήσαντες [lin. 10.] obtrudunt membranae, videturque ad rem obportunum: frequentius ταῦτό φρονήσαντες, I. 59. aut κατὰ ταῦτό lib. V. 2. Aldi ἀντιάζωμεν [ibid.] perperam neglectum fuit. WESS.

9. ἐκ τοῦ μέσου κατημένοι) Herodoto proprium illud satis fuit communitum in Diss. Herod. p. 125. Mox [lin. 10.] littera producta scribi malim: ἀλλὰ ταῦτό νομίσαντες ἀντιάζωμεν τὸν ἐπιόντα. In nonnullis, ubi Linguae Latinae ratio hunc modum poscit, alterum etiam adhibent Graeci; [poëtae praesertim:] verum in talibus, et in dubitationibus, utuntur subiunctivo, saepius a librariis oblitterato. VALCK.

[11. οὐκ ὦν ποιήσετε ταῦτα, ἡμεῖς μὲν etc.) Pro εἰ ὦν οὐ ποιήσετε ταῦτα. Commode ἐρωτηματικῶς vulgo ῥῆσις illa effertur, οὐκ -- ταῦτα; quod in talibus enunciationibus praestare censuit Schaefer ad Bosii Ellips. Graec. p. 758. Exemplis ibi ex Nov. Test. prolatis, poterit hoc adiici Herodoteum. S.]

[16. ἢ οὐ καὶ ἐπὶ ὑμέας) Sic solet Noster cum Atticis particulam negativam pleonastice ponere. Vide Gregor. Herodot. T. V. P. II.

Dial. Att. §. 44. ibique Schaeff. p. 102. Cf. infra, V. 94, 14. VII. 16, 31. S.]

23. διέβη τήνδε τὴν ἥπειρον) Consideravit Laurentius, quasi διέβη εἰς τήνδε, quod supra [lin. 5.] depositum, fortasse iniuriā: Thraciae vicinaeque regionis transitum Scythae designant. [Forsan vero idem valet διέβη τήνδε ac διέβη εἰς τήνδε. conf. Var. Lect. VII. 20, 12 seq.] Rectius ἡμεροῦται, pacat; Tale, πᾶσαν πόλιν καὶ πᾶν ἔθνος - ἡμερεύμενος βασιλεῖ lib. V. 2. Alia in re eleganter τιθασσυνῶν κατ'ἡμερῶν ἐπράυνεν Philo Iud. Vit. Mos. lib. I. p. 606. D. et Aeschyl. Eumen. vs. 14. χθόνα ἀνήμερον τιθέντες ἡμερωμένην. WESS.

CAP. CXIX. 18. ἄρξῃ τι ἀδικίων) Verissime ex Med. vir Celeb.; locutio obvia, sive participium putes, seu casum secundum, longe tritissimum. Aelianus Hist. Animal. V. 34. ἀδικῶν μὲν οὐκ ἄρχει: et XVII. 24. οὐ μὲν ὥστε ἄρχειν ἀδικῶν, ἀλλ' ἀμύνεσθαι τὸν ἄρξαντα. Auctior eadem ap. Demosth. ex vetere lege ἂν τις τύπτῃ τινὰ ἄρχων χειρῶν ἀδικῶν contr. Aristocrat. p. 410. et saepiuscule. WESS. — Ἀδικίων non aliud esse videtur nisi participium verbi. Si nomen voluisset, ἀδικῶν puto dicturus erat, aut ἀδικίων, aut ἀδικίης, ut I. 130, 14. VI. 119, 5. S.

Ibid. καὶ ἡμεῖς οὐκ εἰσομέμεθα) Coniectori favet benignum Wesselingi praeeudicium in Diss. Herod. p. 126. cui non mirarer si quis alius obiecisset incogitantiam sincera tractanti. Talia videri poterunt prima facie veterum loca spectanti, qui quidem πείσομαι et πήσομαι in istum paene sensum adhibuerint, quo nostro loco cepit illud Valla; frequenter occurrunt, δεῖν πείσομαι, vel ἀνόσια, τί πείσομαι; et similia: οὐδὲν πείσεται ἄχαρι, et ἄχαρι οὐδὲν παθόντες, sunt Herodotea II. 141. VI. 9. VII. 50. Verum, aut fallor, aut οὐκ εἰσομέμεθα significare nequit, haudquaquam tolerabimus, vel non sinemus. In suo forsitan Cod. Laurentius invenit, quod praebet Arch. οὐκ εἰσομέμεθα. Si Graecum esset περιεσομέμεθα, sicuti περιδέειν Herodoteum est, ingeniosa videtur Reiskii coniectura: meae me nondum poenitet, qua corrigebam ἡμεῖς σφὶ εἰσομέμεθα. Vos primi Persas iniuria provocastis; neque nos illis ullam fecimus, neque etiam inferemus: quod si tamen Persa nos armis infestis invadens prior affecerit iniuria, et nos de illo sumemus vindictam, iniuriam illatam propulsando, καὶ ἡμεῖς σφὶ εἰσομέμεθα:

exemplorum in Τίσιοςθαι conguessit affatim *Portus*. Crediderunt itaque barbari, contra Scythas iustum movisse bellum Darium: a quibus dissentiens *Plato* in *Gorgia* pag. 483. D. ποίω, inquit, δικαίω χρώμενος Ξέρξης ἐπὶ τὴν Ἑλλάδα ἐστράτευσεν, ἢ ὁ πατήρ αὐτοῦ ἐπὶ τοὺς Σκύθας; VALCK. — Istud οὐ πεισόμεθα molestum est. *Vallae*, haudquaquam tolerabimus, congruit *Arch.* οὐκ εἰσόμεθα, adsessionem eblanditurum, ubi verbo similis notio constiterit. Laudavi [in *Dissert. Herod.*] *Valckenarii* hariolationem, [ad *Euripid. Phoen.* pag. 533. prolatam,] doleoque schedis displicere. Relinquo quod reperi. WESS. — Et ego vulgatum praelaturus eram *Valckenarii* hariolationi. Caeterum vide *Var. Lect.* Fortasse vero et ego, si vulgatum (quantumvis suspectum) interim dum certius quidpiam foret repertum, tenuissem, prudentius eram factururus. Etenim blandiri quidem παυσόμεθα utique debuerat, si certis exemplis ostendi posset, significare id verbum, otiosi sedebimus, quieti manebimus. Vereor autem, ne in eisdem exemplis, ad quae in *Var. Lect.* provocavi, perinde atque alibi, παύσθαι non quietum manere significet, sed requiescere, cessare ab opere, desinere, incepto desistere, quae notio parum opportuna fuerit huic loco. S.

CAP. CXX. 14. Ἰδάνθυστος optime mssti, uti c. 76. Mox [lin. 16.] προσγινόμενην μοίρην *Arch.* [pro προσγινόμεναν, ἡμέρης] speciem ostentat, praeterea nihil. *Diurni* enim itineris mentio exsulare non potest ob c. 122. WESS.

24. ἣν δὴ βουλευομένοις δοκέη) Spectarunt librarii [qui βουλομένοις dederunt] ἃν ὑμῖν βουλομένοις ἢ apud *Demosth.* Orat. Prolog. p. 760., similesque *Thucydidis* lib. VII. 35. VIII. 93. ac plurium dictiones. Tum non insipide ex *Sallustii* *Iugurth.* cap. 84. si volentibus putatur. In vulgato equidem acquiesco. WESS. — Βουλευομένοις inde ab *H. Stephani* edit. 1. receptum ex msstis, et sic *Medic. Ask. Pass. F.* et tres *Paris.* S.

CAP. CXXI. 6. τοσαῦτα ὑπολιπόμενοι) Erunt quibus ἀπολιπόμενοι arridebunt. At *Noster* lib. VI. 7. τὸ δὲ ναυτικὸν πληροῦν, ὑπολειπομένους μηδεμίαν τῶν νεῶν. *Cl. Reiskius* distinguit, τοσαῦτα (ὑπολιπόμενοι τὰ ἄλλα) ἅμα etc. veritus, ne sententia emergat, liberos et uxores a Scythiis desertos et hosti permissos, quae adtendenti nasci vix potest. WESS.

CAP. CXXII. 3. τούτους εὐρόντες, ἡμέρης ὁδῷ προϊόντες) Rectissime sic Pass. [et F. puto et alii.] Scythae sunt, quos ex nationis decreto unius diei itinere Persas praegredi oportebat: ἡμέρης καὶ τούτους ὁδῷ προϊόντας τῶν Περσῶν c. 120. dixit. Neque fugit hoc Reiskii sollertiam. WESS.

4. τὰ --- Φυόμενα λαίονες) Ἐκτρίβοντες, explicante Hesychio. Ipsi Scythae decreverant τὴν ποίην ἐκ τῆς γῆς ἐκτρίβειν c. 120. Amplius autem λαίοντες, quam κόπτοντες. Philo Iud. lib. I. Alleg. p. 58. d. τοῖς ἀθληταῖς οἱ ἀλείπτται παραγγέλλουσι μὴ κόπτειν, ἀλλὰ κατὰ σχολὴν λαίνεειν, sed cibum per olivum masticare et minutatim conmolere. τὰ Φυόμενα ergo λαίνεειν deglabrare, uti in glabretis et glabrentibus locis apud Columellam. Graviter Menander Excerpt. Legat. p. 102. καὶ σαύτη λεῖναι τε καὶ ἐκτρίβειν τῶν Λογγισβάρδων τὴν δύναμιν h. e. friare et obterere prorsus. WESS. — Apud Philonem vero l. c. haud dubie κάπτειν, non κόπτειν, fuerit legendum. S.

8. πρὸς ἧν τε καὶ τοῦ Τανάϊδος) Notabilis structura: Potuisset πρὸς ἧός τε καὶ ἧός τε καὶ τοῦ Ταν. ut Cl. Pauw. Verum πρὸς ἧν in Musis sexcenties. Variavit, ut in verbis et praepositionibus solent, casus. [Qua de variatione ad I. 202, 16. pag. 204. dictum. conf. II. 121, 6. IV. 17, 11. et 13. VII. 176, 14 seq.] Vide Aeschyl. VII. contr. Theb. 930. Raphelium ad Lucae Eu. cap. 1, 54. ex Polybio, Abreschium in Aeschyl. Animadv. lib. I. 21. p. 149. Ipse autem hic Persarum trans Tanain traiectus, tam brevi temporis spatio, nec verus nec vero similis Nob. Palmerio. Ab Istro ad Maotidem xx. dierum iter est expedito, c. 101.; quanto longius difficilisque exercitui immenso, totque inpedimentis praepedito? Confer Exercit. ad Graec. Auctor. pag. 21. WESS. — Perspecte PALMERIUS l. c. „Ut Alexander Bessum persequens, postquam eum in potestate habuit, Iaxartem usque perrexit, et se Tanain vidisse vel credidit, vel ad gloriam suam publicavit: sic et Darius Hypanin aut forte Borysthenem, Tanaim esse credidit, vel credere se simulavit, ut suae gloriae audaci mendacio velificaretur.“ Consuluisse neminem poenitebit, quae ad hoc cap. cxxii-cxxiv. spectantia disputavit auctor Commentationis iam saepius nobis laudatae, in Additamentis ad Hist. Univ. T. III. p. 9 seq. cum quo conf. Danville, Act. Acad. Inscr. T. XXXV. p. 582. S.

CAP. CXXIII. 10. *ἰούσα πλῆθος ἔπτα ἡμερῶν ὁδοῦ*) Vere atque ex finitione c. 22., ubi male in *Vallae* Latinis octo dierum. Πλῆθος locorum amplitudini quadrare, testabitur lib. I. 203. WESS. — Conf. Adn. ad I. 203, 6. Similiter χώρος πολλός, *amplus, vastus locus*, IV. 39, 8. ἰδὴ πλείστη, *vastissima sylva*, IV. 109, 9. Verborum structura h. l. talis intelligenda, *ἑῷσα ὁδοῦ ἔπτα ἡμερῶν (κατὰ) πλῆθος. S.*

15. Σύργις) Idem Ὑργίς cap. 57. Ita *Halmydessus, Salmydessus: Halmyris, Salmyris*, et conplura hoc de genere. Nunc Tanain minorem vocari et *Seviersky*, quod vestigium veteris vocabuli, testem fero *Bayerum* T. I. Conm. Petropol. pag. 414. WESS. — Alium esse *Syrgin* fluvium, alium *Hyrgin*, contendit *Larcher* in Indice Geogr. voc. *Hyrgis*; item *Beer* in Addit. ad Hist. Univ. T. III. ubi vide pag. 11. §. 12, et p. 12. §. 14. S.

CAP. CXXIV. 2. *πανσάμενος*) Perperam *πανσαμένου τοῦ δρόμου* ex *Medic.* Vetat sermonis habitus, quo οἷτω *πανσάμενος τοῦ δρόμου* c. 126. et II. 159., neque oblitus est *Cl. D'Orvillius* ad *Chariton.* lib. I. 7. p. 91. WESS.

6. *πρὸς ταῦτα ἐτράπετο*) Tentatur *ἰστρεύετο* ex *Hesychii* *Στρεύεσθαι, διατρίβειν.* Addi *Nicandri Alexiph.* vs. 290. potuerat, tum *στράτιστον* et *στράγγιστον* manifesto confundi in *Alexandr.* versione *Iudic.* XIX, 8. Quid porro? Incrustandum-ne propterea, quod toties totiesque in usu versatur? WESS.

CAP. CXXV. 3. *ὑπεκφέροντας*) *Vallam* non arbitror *ὑπεκφύγοντας* invenisse; vertit, uti passim, liberius; neque ulla urget necessitas *ὑπεκφέροντας*, cui in formae, virtutis, aliarumque rerum praestantia, sedes lib. VIII. 144. IX. 95., eligendi. Ὑπεκφέροντας, *semet ex conspectu auferentes*, illustrat *Eustath.* in *Homer.* p. 1478, 7. [*Odyss.* p. 142, 11. ed. Bas.] Iam, quod [*lin.* 4.] in membranarum ἀντί, dedit lib. II. 113. IV. 28. 152. etc. WESS. — Sed et percommodum et vere ionicum est id quod plures membr. cum edd. praeferunt ἀνίεε, ex quo contractum ἀνίει. Et hoc ipsum ἀνίει nonnunquam quidem videri potest esse imperfecti temporis, ut II. 113, 5. IV. 152, 8. alibi vero haud dubie praesentis est temporis, ex ἀνίει per syncopen factum, de qua in *Var. Lect.* ad I. 180, 5. monuimus. S.

21. οὔτε πρὸς ἄλλην ἐτράποντο) Latina laxius. Τρέπεσθαι πρὸς ἄλλην, *ad vim propulsandam se convertere* lib. III. 78. [et saepius aliās, tum] *Arrian. Indic. c. 24. Appian. Mithrid. pag. 328.* Simili in re saepiuscule *Procopius* ἰδεῖν, βλέπειν, ὁρᾶν εἰς ἄλλην, quibus non utor. Examinandum est, οὐκ ἔτι ἀπείπαντας, [lin. 24.] quod *Laurentio* disiunctim οὐκ ἔτι, adprobante *Palmerio*. Malo *Stephani* vestigia legere, vertentis, *At Scythae*, non iam ad *Agathyrsos*, quippe qui ingressu regionis interdixissent, tendebant, sed ex *Neuride* regione in suam *Persis* praeibant. Nusquam Scriptor dixit, *Agathyrsos* damnasse, quod ante ingressi erant, consilium. *Scythae* praeterea non ex *Agathyrсорum* finibus, sed ex *Neuride*, ad quam devenerant cedentes, suam in regionem *Persis* praeiverunt. Necti debent Ἀγαθ. ἀπείπ. οὐκ ἔτι ἀπικνέοντο. Consimili usu ἀπείπας lib. III. 153. *WESS.* — Locum hunc, ab *H. Stephano* recte expositum, prorsus a Scriptoris mente aberrans *Valla* sic converterat: *Scythae* partim ad *Agathyrsos*, iam non recusantes societatem, se conferebant, partim e *Neuride* regione in suam *Persis* praeibant. De disiunctim scribendo οὐκ ἔτι, pro οὐκέτι, nec *Valla* cogitavit, nec *Palmerius*: nec ista disiunctio ullum momentum in alteram partem erat adlatura. *Vallae* versionem neutiquam probans *Palmerius*: ;,Credo, ait, τὸ οὐκέτι motum esse loco, et sic legendum puto, εἰς μὲν τοὺς Ἀγαθύρσους ἀπείπαντας οὐκέτι ἀπικνέοντο: id est, versus *Agathyrsos*, recusantes non amplius iter fecerunt.“ Atque hoc ipsum haud dubie *Herodotus* voluerat; sed eandem in sententiam necesse non erat vocem οὐκέτι loco movere: amare novimus *Nostrum* traiectionem verborum; et ad declarandam illius sententiam satis fuit verba ita distinguere, ut a nobis cum *Reiz.* et *Schaeff.* factum. ἀπικνέειν idem valet ac paullo superius ἀπαγορεύειν. *S.*

CAP. CXXVI. 6. σὺ δὲ στάς τε καὶ παντοῖμνος πλάτης μάχεσθαι) Verissime *Gronovius* ad *Arrian.* Ἀναβ. lib. V. 11. pag. 210., antiquissimos mssos hoc velle et ex margine in contextum repetendum: hic, quod mirere, altum silentium. [Vide *Var. Lect.*] Omnia praeclara et rege digna. Formula Scriptori familiarissima: Σὺ δὲ μοι ἐπὶ τὴν Ἑλλάδα στρατεύεσθαι lib. III. 134. *Atossa* ad *Darium*. Σὺ δὲ μὴ βοηθεῖν *Graeci* ad *Gelonem* lib. VII. 159. Multa ibidem vir

Celeb. coacervavit, quae Herodoti amatorem fugere non possunt. WESS.

CAP. CXXVII. 1. et seq. Ἰδάνθυρος ἔλεγε τὰδε· οὕτω τὸ ἰμὸν etc.) Quae dicentem facit Idanthyrsum, illa Scythae Regi mirabiliter congruunt, artisque sunt Herodoteae plena, qua semper τοῖς ὑποκειμένοις προσώποις καὶ πράγμασι τοὺς πρέποντας ἐφαρμόττει λόγους. Hanc historici huius virtutem omnes agnoverunt artis bene dicendi magistri veteres, quam, inimitabilem plerisque, expresserunt accurate Lysias et Demosthenes. Hic locum quoque Theonis invenit observatum Progymn. p. 114., βαρβαρικῶς εἰπεῖν πολυλάκης τὸν Ἡρόδοτον, καίπερ Ἕλληνιστὶ γράφοντα, ὅτι τοὺς ἐκείνων λόγους μεμίμηται. Quoniam haec etiam insignita sunt τῷ πφιλίῳ αὐτοφρεῖ, in exemplum τῆς Σκυθικῆς ἀπλότητος designat Strabo VII. p. 461. c. [p. 301. ed. Cas.] ἃ λέγει Ἡρόδοτος περὶ τοῦ τῶν Σκυθῶν βασιλέως, ἐφ' ὃν ἱστειροπείδουσι Δαρεῖος καὶ τὰ ἐπισταλμένα παρ' αὐτοῦ. VALCK.

2. ὧ Πέρσαι) Male Πέρσαι Med. et sequaces. Ὁ Λυδός, ὁ Μῆδος, ὁ Πέρσης, ὁ Σαυρομάτης, ὁ Βουδίνος, et ceteri nationum earum reges, cap. 119. Attigit Cl. D'Orvillius ad Chariton. VII. 4. pag. 610. Elegantem autem huius epistolae sive Scythicae orationis simplicitatem commendat Strabo lib. VII. p. 461., ubi Casaubonus. [ad p. 301. suae edit.] WESS.

6. ἡμῖν οὐτε ἄστυα, οὔτε γῆ) Hoc nihil audientem Darium iam ante frater monuerat Artabanus, καταλέγων τῶν Σκυθῶν τὴν ἀσπίδα, IV. 83. Permanserant idcirco semper invicti, οὐδὲν ἔχοντες ὑπὲρ αὐτῶν δουλεύουσι, secundum Ephorum apud Strabon. VII. p. 464. A. [pag. 303. ed. Cas.] et Aegyptii Regis legatis dixisse perhibentur Iustino II. c. 3., tam opulenti populi ducem stolidè adversum inopes occupasse bellum. Apud eundem, IX. c. 2., Atheas Philippi legatis vere nullas sibi opes esse dicebat, quibus tantum Regem expleat. Dromichaetes apud Strabon. pag. 463. A. ἐκείνου τοῖς τοιούτοις μὴ πολυμῆν, ἀλλὰ φίλους χρῆσθαι. VALCK.

11. φίρετ) Blanditur Arch. φίρε, quod lib. I. 205., alibi φίρε νυν δὲ. At vide cap. 115. Valerius Max. hinc culte lib. V. 4. Ext. 5. Responderunt Scythae: se nec urbes ullas, nec agros cultos, pro quibus dimicarent, habere. Ceterum cum ad parentum suorum monumenta venissent, sciturum quemadmo-

dum Scythae praeliari solerent. In quibus venissent sine gravi sollicitatur ratione. WESS.

20. Τοῦτό ἐστι ἡ ἀπὸ Σκυθίων ῥῆσις) Nobilis paroemia, ab Erasmo in Chiliad. illustrata; qui quidem cum Herodoti mentionem neglexerit, Schotto [in Notis ad Paroemiographos, pag. 280.] praebita asseverandi ansa est. in Melpomene de eo dicto sileri. Tetigit errorem Abreschius. Qui in Cyri rebus proverbium adhibuit Ctesias ap. Auctorem περὶ Ἑρμην. cap. 223. aut a vero abiit, aut probavit prolepsin. WESS. — Nisi proverbialis forma loquendi Herodoto statuatur antiquior, videri poterit ista nota fuisse marginalis: nam per τὴν ἀπὸ Σκυθίων ῥῆσιν, quod e Paroemiographis liquet, intellexerunt illud Idanthyrssi Herodotei saepius adhibitum κλαίειν λέγω, vel ἀγορεύω. Atticis per euphemismum frequentius dicebatur χαίρειν λέγω, vel κελεύω. Bias Diogenis Laërt. I. 83. ἐγὼ δὲ, Φησὶν, Ἀλυάττη κελεύω πρόμμνα ἐσθίειν, id est κλαίειν: notat ibi Menagius. VALCK. — Locus ex libello περὶ Ἑρμηνείας a Wesselingio citatus exstat sect. 216. ed. Schneid. At, quae ibi leguntur, τοῦτο γὰρ ἡ λεγομένη ἀπὸ Σκυθίων ῥῆσις ἐστίν, non sunt Ctesiae verba, sed ipsius Demetrii monitum, qui auctor illius libelli fertur, Ctesiae verbis intersertum. Videtur autem proverbialis illa formula utique fuisse Herodoto vetustior: cuius proverbii origines auctores ii, quos Diogenes Laërtius I. 101. secutus est, ab Anacharsidis apud Graecos peregrinatione, et ab huius viri simplici et aperta in dicendo libertate repetierunt. Herodotus vero nunc ait, hoc esse vere Scythicum loquendi genus, si quis rectè et sine ambagibus (ἀποτόμως, ut est apud Suidam, quasi dicas praecise, et abrupte) plorare aliquem iubet, sicut Idanthyrsus fecit in mandato ad Darium dato. Quem ipsum Herodoti locum et Suidas ob oculos habuit in his quae in Ἡ ἀπὸ Σκυθίων ῥῆσις scripsit, et auctor Appendicis Vaticanae Proverbior. Cent. II. num. 7. ubi minus recte ἀτόπως legitur pro eo quod ἀποτόμως apud Suidam est. Eundemque Nostri locum et auctor libelli περὶ Ἑρμην. in animo habuisse videtur, et Clearchus in his quae apud Athenaeum lib. XII. p. 524. E. leguntur. Quo minus caussae esse mihi visum erat, cur eadem verba apud Nostrum cum viris doctis suspecta haberem. S.

CAP. CXXVIII. 6 seqq. ἔδοξε πλανᾶν μὲν μηκέτι Πέρσας etc.) *Valla* male, *errare Persas*: male, *conneatu erepto*; et *distributis illis, qui copiis frumenta auferrent*. *Correkerat Stephan.*, quem sequor. Σίτα αἰρέόμενοι et ἀναίρεόμενοι, qui prandent cibumque sumunt, lib. III. 26. VII. 120. Docte, ut solet, *P. Leopardus* Emend. lib. VII. 14. Quia tamen αἰρέσθαι eo in negotio teritur praecipue, *maluit δὲ αἰρεόμενοις*, et iterum, *Abreschius*. *Platonicum ex Cratylo* p. 411. D. τὸ γὰρ νόμῳ καὶ τὸ σκοπεῖν ταυτὸν, *Stephani et Porti* opinionem [*νομῶντες observantes intelligentium*] adfirmat, nec minus *Aeschyli coecus Tiresias*, auribus et mente observans, ἐν ὧσι νόμῳ καὶ φρεσὶν, in VII. contr. Theb. vs. 25., tum *Agamemn.* vs. 791. πᾶν δ' ἐπὶ τέμα νόμῳ. *WESS.*

CAP. CXXIX. 7. τοπαράπαν οὔτε ὄνος) *Clemens Alex.* *Protrept.* pag. 25. *Scythias victimas asinorum sollemnes ex Callimacho et Apollodoro* dedit, derivatas *lutulentis Hyperboreorum e fontibus, quod Pindarus docebit*. Tu supra cap. 28. vise. Ἵβριζοντας, *Glossator σκιρτῶντας*, et cum eo *Suidas et Corinthus*, [*Gregor. Dial. ion. §. 149. ubi vide Koen.*] non explodente [*immo comprobante*] in *Thes. suo Stephano*. Verius *Valla*. [*rudentes interpretatus.*] Quae deinceps et c. 135., ea unice animalis *ruditum* sibi requirunt. Potest alioqui *asellus ἱβρίζειν lascivire* variis modis. Signatę *Xenophon* Κυρ. Ἀναβ. lib. V. [c. 8, 8.] pag. 433. Ed. *Hutch.* εἰ ἐν τούτῳ τῷ καιρῷ ἱβρίζον, ὁμολογῶ καὶ τῶν ὄνων ἱβριστὸς τερος εἶναι οἷς φασιν ὑπὸ τῆς ἱβρεως κῆπον οὐκ ἐγγίνεσθαι. In *Pindari Pyth. Od. X. 55.* *Apollo*, dum *Hyperborei asininis victimis operantur*, γελᾷ δ' ὄρων ἱβριν ὀρθίαν κνωδάλων: ad quae *Critici*, τὴν ἀναίρεσιν φησι, διὰ τὰ σκιρτήματα, ἃ ἐν τῇ σφαίρῃ ποιοῦνται οἱ ὄνοι: ubi tamen ingratus animalis clamor addi potuerat. *WESS.* — Utique de *ruditu* maxime h. l. cogitaverat *Scriptor*: nec vero idcirco ἱβρίζοντες in Lat. vers. *rudentes* reddi debuit, sed omnino *lascivientes*. S.

11. ὀρθὰ ἱστάντες τὰ ὦτα) *Sumsit* forsā a *Sophocle*, cuius ista nobilis est imago *Elec.* vs. 25. Ὅσπερ γὰρ ἱππὸς εὐγενὴς, καὶ ἢ γέρον, Ἐν τοῖσι δεινοῖς θυμὸν οὐκ ἀπώλεσεν, Ἀλλ' ὀρθὸν οὗς ἱστησιν: sed *potius aures arrigit*: integrum locum *elegant* expressit *H. Stephan.* App. de *Dial. Att.* p. 144. Ubi eundem adhibet in *Observ. in Aeschylum* p. 390.,

haec in libro Leidensi manu sua Ios. Scaliger adscripserat: Nam sicut acer, sit licet senex, equus Non perdit iras in gravi discrimine. Hinc ad homines illud transfertur qui aures ad audiendum arrigebant. Philostr. p. 687, 2. ἐγὼ σου ἀκούω τὰ ὦτα ἴστημι: et pag. 750, 2., ὦτα habet ἰστηκῶτα πρὸς τοὺς λόγους. Horat. II. Od. xix., aures capripedum Satyrorum acutae: ut Latinum acuo, sic Graecum ἀκούω peperit vetus Ἀκω. VALCK.

13. ταῦτα μὲν νῦν ἐπὶ σμικρὸν τι ἐφέροντο τοῦ πολέμου) Haud absone Laurentius: [Atque hoc quidem paululum quiddam momenti ad bellum afferebat.] Proderat Persis non nihil, in Scytharum equestri incursu atque inpressione, asinorum is clamor, nec multum tamen ad belli successum. Si verba spectes, convenient ex lib. VII. 211. οὐδὲν πλέον ἐφέροντο τῆς στρατιῆς τῆς Μηδικῆς: eritque adeo ἐπὶ σμικρὸν τι non diversum ac σμικρὸν, quomodo ἐπὶ σμικρὸν Φεῖσαι paucis eloqui in Sophocle, quod admovit Abreschius. WESS. — Sententia quidem haud obscura: mira verò utique locutio, minimeque conferenda cum ea, quam ex lib. VII. c. 211, 6. vir doctissimus advocavit; quae, ad sententiam quod spectat, nihil cum hac commune habet. Commodius paullo conferri illud posset, ex III. 134, 9. ἐπ' ἀμφοτέρω δέ τοι Φεῖσαι, ad utrumque tibi hoc prodest; si modo ἔφερον hoc loco, non ἐφέροντο, legeretur. S.

CAP. CXXX. 3. τῶν πάντων ἐπιιδέεις ἐόντες) Non sperno ἐπιιδέεις, gemmulae instar ex Homericο βίης ἐπιιδέεις ἦσαν. Rhianus in Stob. Serm. III. pag. 54. βιότοις μὲν ὅς κ' ἐπιιδεῖς στρωφᾶται. Scytharum valde miror institutum. Persas conmeatu intercludere volunt, et pecora illis abigenda relinquunt; quae utique consilio non respondent. Expectasses ὅπως - - - μὴ καταλάβοιεν, μετὰ τῶν νομέων αὐτοὶ ἂν etc. ne pecora interciperent, cum pastoribus ipsi in alium locum etc. Id si olim scriptum non fuit, intellexit parvum animalium, quem sibi ἐς Φορβὴν, ad victum, servaverant, numerum, reliquis longe in septemtrionem dimissis, ut cap. 121. Hinc rapere, sed non sine difficili opera et periculosa, concessum Persis. Quod statim ἐπήγοντο ἂν τῷ πεποιθμένῳ, gestientes pecudum abactores et praeda laetos sistit. At Darii angustiae et consilii inopia aliud postulat, cui ἐπυρῶντο, exercebantur, fatigabanturque, ut in scriptis, utcum-

que satisfacit. WESS. — Immo vero optime habet verbum ἐπέρρο. Scilicet (quod perspecte etiam *Larcherus* monuit) hoc fuit Scytharum consilium, ut spe Darjo facta praedae identidem, unde exercitum aleret, faciendae, retineretur rex cis Istrum fluvium, donec ad extremum, ponte Istri ab Ionibus rescisso, (coll. c. 33.) reditu exclusus exercitus fame esset periturus. S.

CAP. CXXXI. 4. ὄρνιθαί τε καὶ μὺν etc.) Haec non satis accurate *Athen.* excerpserit VIII. p. 334. A. Δαρίῳ Σκύθαι ἐπέρρομεν αὐτῶν τῇ χώρᾳ ἔπεμψαν, ὡς φησὶν Ἡρόδοτος, ὄρνιθας καὶ δίσκους, καὶ βάτραχους. Quid sibi vellent ista dona, primum dicit τὸν νόον τῶν δεδομένων, tum [lin. 9.] τὸ θέλει τὰ δῶρα λέγειν: id est, τί διανοηθέντες, aut πρὸς τί ἀφορῶντες, sive τίνι ποτὲ γνώμῃ χρώμενοι ἔπεμπον. Verbum Noster in talibus adhibet θέλει, *Homerum* sequutus. *Euripid.* *Hippol.* vs. 865., Ἴδω, τί λέξαι δέλτος ἥδε μοι θέλει; *Herodotus* II. 13. et V. 80. συνίναί, τὸ θέλει λέγειν τὸ χρηστήριον. VI. 37. τί θέλει τὸ ἔπος εἶναι; ut in *Homil.* *Clement.* XIV. 9., τί θέλει τοῦτο εἶναι; Magis usitata sunt τί τοῦτο βούλεται; et βούλεται λέγειν, vel εἶναι. Etiam apud *Herod.* δύναται in talibus adhibetur: δύναται τοῦτο τὸ ἔπος, II. 30. Hoc apud quosvis usitatissimum: neque tamen dici solet δύναται λέγειν, ut mirer cur adiectum sit apud *Eunapium* pag. 13, 23. Semel apud *Thucyd.* pro βούλεται εἶναι reperitur φρονεῖ, pag. 367, 5. In *Lysiacis* οἴται pag. 266. de cuius sinceritate dubito. VALCK. — *Lysiae* locum habes p. 138. ed. Tayl. p. 505. ed. Reisk. ubi de scripturae sinceritate immerito dubitasse vir doctus videtur. S.

4. καὶ βάτραχον) *Eustathio* inter τὰ τοῦ γλυκίως Ἰωνος Ἡροδότου est βάτραχος ad *Iliad.* pag. 468, 31. [p. 356 extr. ed. Bas. Iterumque ad *Odyss.* p. 271, 46. ed. Bas. p. 1570. ed. Rom.] Qui nunc in manibus sunt Codices, editum probant. In *ranae* nomine Graecos mire, florente lingua, variasse, docet *Cl. Alberti* *Peric. Critic.* cap. 18. Ceterum Scytharum dona, sed auctiora, ex *Pherecyde* *Syrio*, seu *Leorio* potius, adnumerat *Clemens Alex.* *Strom.* lib. V. p. 671. WESS.

CAP. CXXXII. 3. εἰκάζοντος τῆς) Parum sibi constans vir *Cl.* hic vellem *Herodoto* *Mediceam* restituisset lectionem, εἰκάζων τῆς, quam et *Valla* reperit et forte

plures dabunt Codices: Δαρίου μὲν νυν ἡ γνώμη ἦν, --- εἰκό-
ζων τῇδε. Ex usitatissima veteribus scribendi forma, qua
non τὸ ἥρῶν respicitur, sed τὸ σημαίνόμενον, refertur εἰκό-
ζων ad ἔγνω Δαρεῖος, ut pulcre monuit Cl. Abresch. Dil.
Thuc. p. 71. VALCK. — εἰκάζων dubio vacat. WESS.
— Conf. Var. Lect. S.

5. ὄρνις δὲ μάλιστα ἔοικε ἵππῳ) Quid hoc ad rem? In
Clemente Orthopagas coniectat aviculâ aërem indicari, τὸν
ἀέρα ἀπὸ τῆς ὀρνίθος, quod in eo vagetur. Darii explicationi
Cl. de Pauw opitulatur, reponens, τῷ ἵππῳ, τὸν τοῦς τε
ὀϊστοῦς, avis equo maxime similis est, quem et sagittas, ut
potentiam suam, tradunt. Argute. WESS. — Poterit libro-
rum scriptura in eandem sententiam locum tueri, ut co-
gitemus, in equis et in telis positum esse robur Scytharum. S.

7. συνστήκει δὲ ταύτῃ τῇ γνώμῃ ἡ Γοβρύῳ) Bene schedae
veteres. Viri docti aut ἐνστήκει, aut εὐ συνστήκει corrigen-
tes, fruuntur arbitrio. Equidem a Codicibus nihil deflecto.
Caussam dixi ad lib. I. 208. Congruit autem examussim
Gobryae, donorum Scythicorum et aenigmatis explana-
tori, Xiphodrae ap. Clementem declaratio. WESS. — Ad-
iicit idem WESS. notulam huiusmodi: „Mox τῶν ἀνδρ.
„τ. ἐστ. τῶν τὸν --- Arch. et Vind. voluisse videntur, quo-
„modo lib. III. 153.“ — In Var. Lect. ad h. l. notaverat,
duo verba ἐνός et τῶν non legi in Arch. et Vind. Nunc pu-
to monitum voluit Lectorem, satis commodam fore ho-
rum codicum scripturam, si una solummodo vox ἐνός ab-
esset. S.

9. *Ὦν μὴ ὀρνίθες γενόμενοι) Huc transtulit aetatis suae
Graecis usitatam proverbialem locutionem, Euripid. Phoen.
vs. 1222., *Ὦν μὴ γε Φεύγων ἐκΦύγῃς πρὸς αἰθέρα, nempe λυκτίον
σοι, vel λέξεις. Prostant ibi [in Valckenarii Notis] similia
quaedam; quale est et hoc Plauti, Amph. I. 1, 294. Qua-
drigas si nunc incendas Iovis, Atque hinc fugias, ita vix po-
teris effugere infortunium. VALCK.

CAP. CXXXIV. 4. διῆξε) Sic pingunt omnes,
etiam Aldus. Maluit Cl. Abresch ad Aeschyl. Animadv. lib.
I. 4. διῆξε ex διήκω. Vulgatum in leporis celeri cursu aptius;
estque, uti eius simplex, in Euripidis et Sophoclis saepius-
cule fabulis. Adcommodatissimum Polyaeni lib. VII. cap.
10, 1. locum corrupisse Maasvicum adscripsit Berglerus.
Melius ibi Casaubonus. WESS.

Ibid. λαγός - - - διῆξε) Hinc recte Casaubon. διῆξε Polyae-
no restituit VII. 10, 1. Δαρειὸς παρτάσσετο Σκύθαις; λαγός
διῆξε παρὰ τὴν Σκυθικὴν φάλαγγα: pro δηλαξε: nam sua Po-
lyaeum ex Herod. sumpsisse sequentia demonstrant: attigit
haec D'Orvill. in Charit. pag. 257. Ionico more scripserat
Herod. διήϊξε. Atticis veteribus αἰσσειν semper scribitur
ut dissyllabum, αἴττειν, et αἴξαι, ἥξει: in his saepe fuit er-
ratum. VALCK.

17. νύξ ἐπέλθῃ) Res levis, in Codicum discordia non
praetereunda: sive ἔλθῃ, seu ἐπέλθῃ amplexere, eadem sen-
tentia; ingruenti tamen nocti, posterius propius. Sic τοῦς
δὲ - - - ἀγωνιζομένους νύξ ἐπελθοῦσα διέλυσε, lib. VIII. 11.
In talibus iudicio et gustui, ut sic dicam, locus est.
WESS.

CAP. CXXXV. 5. αὐτοῦ ταύτη ἐν τῷ στρατοπέδῳ)
Herodoteum est αὐτοῦ ταύτη, et idoneis exemplis adfirma-
tum Gronovio et Abresch. Dil. Thuc. p. 403. Ab aliis scri-
beretur αὐτοῦ ἐν τῷ στρατοπέδῳ. αὐτοῦ ἐν τῷ ἱερῷ, est Thucyd.
III. 81. ἐν τῇ Τεγείᾳ αὐτοῦ, Xenoph. Ἑλλ. VII. pag. 374, 23.
αὐτοῦ Ἀθήνησι, Theopompī Athen. XII. p. 532. c. αὐτοῦ ἐν τῷ
συμποσίῳ, Luciani Prom. §. 8. Ut indidem Thebis, indidem
Megaris, indidem ex Aventino, sic ἐκ τοῦ Ἄργους αὐτόθεν ex-
stat ap. Thucyd. V. 83. Quia legitur in Schol. Αὐτόθεν) ἐκ
τοῦ Ἄργους: Dukero haec ex interpretamento videbantur ad-
iecta; a cuius hic iudicio non dissentio, quia semper sic
αὐτόθεν simpliciter ponit Thucyd. cuius etiam Scholiastes
p. 402., ad Αὐτόθεν) ἐκ τῆς Σικελίας adscripsit; quantumvis
Ἄργιος ἐξ ἱεροῦ Αὐτόθεν legatur in Theocriteorum Carm. XXV.
170. VALCK.

8 seq. προφάσιος δὲ τῆσδε δηλαδὴ, αὐτὸς μὲν - - - ἐπιθήσει-
σθαι μέλλοι) Adstruitur a doctis ὡς εἰ αὐτὸς μὲν, vel ἵνα
αὐτὸς, aut ἢ αὐτὸς μὲν etc. quibus scripti auxilium libri
negant. WESS. — Ad προφάσιος e superioribus repetenda
vox ἕνεκα, ut προφάσιος ἕνεκα idem valeat ac διὰ πρόφασιν,
VII. 230, 2. hanc, quae praetendebatur, ob causam. Tum
ad αὐτὸς μὲν μέλλοι per ellipsin intelligenda fuerit ὅτι par-
ticula. Denique videndum, ne paullo commodius sic di-
stincta foret oratio: προφάσιος μὲν τῆσδε δηλαδὴ αὐτὸς μὲν etc.
Post δηλαδὴ quidem interpungunt nostrae membr. F. cum
edd. neque alia distinctio aliis ex scriptis libris adfertur. S.

9. σὺν τῷ καθαρῷ τοῦ στρατοῦ) *De flore exercitus, Vallæ; de integris et expeditis, Portus.* In *Thucydide* lib. V. 8: τῶν γὰρ Ἀθηναίων, ὅπερ ἰσχυράτερον, τὸ καθαρόν ἐξῆλθε: explicant Scholiastæ, εὐχὴ συγκλύδων, οὐδὲ ἐπικούρων, ἀλλ' αὐτῶν τῶν πολιτῶν. Hoc si hic valeat, *Persæ* præter ceteros erunt. Atque hæc commentanti offerunt se ista *Plutarchi* in *Nicia* pag. 535. c. οὐδὲ φυλακὴν ἐποιήσατο καθαρὰν, quæ manifesto prava in ἐποιήσατο ἰσχυράν convertit *Moses Solanus*: præferrem *καρτεράν*, quod sæpe prioris sedem nullo iure occupavit. Huc trahitur *Appiani* *Punic.* p. 37. [cap. 44. nostræ ed.] καὶ γενομένης τῆς μάχης καθαρᾶς τῶν θηρίων, quoniam in *Mithridat.* p. 361. [c. 65.] καὶ εὐθὺς ἀμφὶ τῷ ποταμῷ μάχη γίνεται *καρτερά*: et *Iberic.* p. 457. [cap. 31.] μάχη γίνεται *καρτερά*. At hæc bene quidem, nec prava priora, in quibus *καρτεράς* si elegeris, deturbabitur rei nexus. Μάχη *καθαρά* θηρίων, a qua elephantis absunt; ut sane convulserati et perterrefacti abierant: unde continuo apud *Appian.* ὁ ἀγὼν ἐγένετο μόνων ἀνδρῶν καὶ ἵππων. Verum alienis his non inmoror. WESS. — Apud *Nostrum* I. 211, 3. ὁ *καθαρός* στρατός opponitur τῷ ἀσχενέῳ, inutili copiarum parti, quæ *ibid.* cap. 207, 35. τῆς στρατιῆς τὸ φλαυρότατον. Est igitur, vi oppositionis, ὁ *καθαρός* στρατός, *melior saniorque pars exercitus.* S.

14. οὕτω μὲν δὴ μᾶλλον πολλῶν ἴεσαν τῆς Φωνῆς) *Capitur voculae μὲν usu Scriptor, neque adeo auferendæ. In Aldo ἴεσαν, quomodo II. 2., etsi, quod [ibi, in Adnot. ad II. 2, 11.] adscriptum, contra sermonis indolem. Ibidem Φωνὴν ἵεναι, atque alibi. Cur ab eo hic more discesserit, fortasse caussam vicens dialectus præbuit. WESS. — τὴν Φωνὴν malebat Reiskius. Quod si vero quarto casu uti voluisset Scriptor, non τὴν Φωνὴν, puto, sed nude Φωνὴν absque articulo erat dicturus. Nunc adiectus articulus significare videtur, a voce μᾶλλον pendere hunc genitivum, et ita accipiendam ἦσιν istam ac si dixisset μᾶλλον ἴεσαν (Φωνὴν) τῆς (ἰθυσμένης) Φωνῆς, multo maiorem et frequentiorē, quam pro solito, ruditer ediderunt. S.*

15. ἀκούσαντες δὲ οἱ Σκ. τῶν ἔνων) *Addit ad ista Polyænus lib. VII. c. 10, 4. καὶ τὰς σκηναὶς ἀπεράλους ὀρώντες, ὥστε παρῆναι τοὺς Πέρσας. Darius enim secundum illum, ὅπως λάβοι τοὺς Σκύθας, τὸ στρατόπεδον ὡς εἶχεν ἐκ κατὰ χώραν μένειν.*

Fortasse legit in proximis Herodoti: [lin. 16.] *πάγχυ κατὰ χώραν ἄλπιζον τοὺς Πέρσας μένειν* vel *μῆναι*, ubi vulgatur *εἶναι*. *Εἶναι* quidem et *Μένειν* permutantur in nonnullis loquendi formis; sed suo loco manere Herodoti aevo dicebatur *κατὰ χώραν μένειν*, non item *κ. χ. εἶναι*. Aristoph. Eq. vs. 1351., οὐχὶ κατὰ χώραν μενεῖς; Thucyd. IV. 75. οὐ μενῖν κατὰ χώραν τὰ πρᾶγματα. Plura dedit L. Küster. ad Hesychii 'Εν πίσει, et ad Arist. Plut. vs. 367. Herod. IV. c. 201. μένειν τὸ ἔρμισσεν κατὰ χώραν. Adde I. 17. VALCK. — Mirari saepenumero subit longe doctissimum Emendationum venatorem, sed in novandi studio utique nimium. Quod Herodotus κατὰ χώραν εἶναι dixit, id ipsum verbo παρῆναι Polyaeus expressit. Nec vero μένειν huic loco opportunum foret; ne μῆναι quidem: quo verbo si nunc uti voluisset Auctor, μεμενηκῆναι in perfecto praeterito dixisset. Atqui κατὰ χώραν εἶναι idem valet ac κατὰ χωρ. μεμενηκῆναι. S.

CAP. CXXXVI. 6. καὶ ἡ μὴ, Σαυρομάται καὶ Βουδ. etc.) Arridebat primo intuitu καὶ ἡ μὴ Σαυροματίων καὶ ex Arch. Sed Scytharum, Sauromatis iunctorum, abesse mentio non potest, Clare c. 120. καὶ πρὸς μὲν τὴν μὴν τῶν μοιρῶν - - - προσχωρεῖν Σαυρομάτας. Apertius c. 133. ἡ δὲ Σκυθίων μὴ μοίρη, ἡ ταχθεῖσα πρότερον etc. Denique c. 128. τὴν μὴν δὴ μετὰ Σαυροματίων μοίρην ταχθεῖσαν - - - πίμπουσι. An excidit ex Arch. praepositio, olimque ἡ μὴ μετὰ Σαυροματίων fuit? an Σαυρομάται τε καὶ Βουδ., leniore Cl. de Pauw medicina? Non displicet. WESS. — Post Σαυρομάται quam pronus fuerit librariorum lapsus, τε praetermittentium, in oculos incurrit. S.

10. οὐ τετμημένων τῶν ὁδῶν) Ex Laurentianis, ea praesertim, quae divortia habebant, Nob. Palmerius, non legisse negantem eum vocolam, confecit. Ipse Exercit. p. 22. incisas, id est, signatas orbitis, elegit. Cur non sectas? Quales solum Scythicum, ut olim Macedonicum, vix habuit. De Archelao, Macedonum rege, Thucydides lib. II. 100. καὶ ὁδοὺς εὐθείας ἔτεμε. Qua quidem in viarum munitione τέμνειν et ἀνατέμνειν ap. Philon. Iud. saepe. De Mundi Opif. p. 14. β. πολυσχιδεῖς ἀνατέμνων ὁδοὺς, λεωφόρους ἀπάσας: et Creat. Princip. pag. 723. β. ἐν ἀνοδείαις ἀπλαγεῖς καὶ λεωφόρους ἔδους ἀνατέμνειν, etc. WESS.

CAP. CXXXVII. 4. Ἰστιάου δὲ τοῦ Μιλησίου) Hi-

stiaeus Milesius, ne res conficeretur, obstitit; dicens, non idem ipsis qui summas imperii tenerent, expedire, et multitudini; quod Darii regno ipsorum niteretur dominatio, quo extincto ipsos potestate expulsos civibus suis poenas daturos: Corn. Nepos in Milt. cap. 3. quem D. Lambinus iam monuit Herodoti locum fere expressisse. Quam paucis tradit Noster, Miltiadis sententiam, argumentis adfirmatam, enarrat explicatius Nepos, qui hortatus dicitur pontis custodes, ne a fortuna datam occasionem liberandae Graeciae dimitterent. Miltiades iste fuit in ista nobili familia Attica huius nominis secundus. VALCK.

8. οὔτε ἄλλον οὐδένα οὐδαμῶν) Notabilis structurae ἀλλοίωσις. Debuisset οὔτε ἄλλος οὐδεὶς οὐδαμῶν: verum, tanquam praecessisset, οὔτε αὐτόν οἶόν τε εἶναι, instruxit orationem. Cuiusmodi variatae dictionis argumenta apud Homerum, Thucydidem, atque alios obvia saepe. Adi I. Fr. Gronovium ad Senecae de Benef. lib. IV. 32. WESS.

CAP. CXXXVIII. 7. Στράτις) Ita lib. VIII. 132. ἐπεβούλευεν θάνατον Στράτι τῷ Χίου τυράνῳ. De Samio Tyranno lib. VI. 13. ὁ δὲ Αἰάκης -- ποῦς μὲν ἦν Συλοστῶντος τοῦ Αἰάκους. Recte ergo scriptae schedae. Φωκαιεύς coniecturâ L. Holstenius ad Stephani Φώκαια extuderat. WESS.

7. Αἰάκης) Saepius idem ille Nostro dicitur et aliis Αἰάκης: hoc nisi Codices adfirmant, forsân illud inveniet defensores, qui quidem eorum meminerint, quae summus docuit T. Hemsterh. ad Luciani Timon. p. 157. et ad Schol. in Aristoph. Plut. pag. 325. Paulo post [lin. 9.] articulum malim interiectum: τοῦ ἣν γνώμη ἡ προκειμένη WESS.

CAP. CXXXIX. 12. χρηστῶς ὁδοῦται) Valla culte satis: ut vos nobis probe viam ostenditis. Prometheus in sui nominis fabula Aeschyli vs. 497. δυστέκμαρτον εἰς τέχνην ᾤδωσα θνητοῦς, viam monstravi: et consimiliter Agam. vs. 184. τὸν Φρονεῖν βροτοῦς ὁδῶσαντα. Sed vide lib. VI. 73. WESS.

CAP. CXL. 11. ταύτη διεξιόντες) Passionei διεξιόντες plus vice simplici legitur in c. 123. Itaque alterutrum ex glossa. Ἀντιπολέμους dabit lib. VIII. 68. 2. [et VII. 236, 18.] habetque Hesychius, Herodotea frequenter excerpens. Mox [lin. 15.] τὸν πρότερον ἐωυτῶν γενομ. στίβον belle

Arch. et Suidas. Viderat Pavii et Reiskii opinatio. WESS.— In ἀντιπολεμίῳ c. 134, 6. consentiunt (quod sciam) libri omnes. Rursus vero iidem omnes VII. 236. et VIII. 68. ἀντιπολέμων praeferunt, quemadmodum h. l. ἀντιπολέμους habent mss. *Arch. et Vind.* Facileque equidem *Schneidero* adsentior, unice veram videri breviorē hanc vocabuli formam. S.

15. Οἶα δὲ νυκτός; etc.) Nihil verius limpidiūque. [istamque scripturam, ni fallor, *Parisienses* nonnulli mss. cum *Arch.* praeferunt.] Iustum quoque ἀπίκατο, [lin. 17.] ex formula linguae saepe spreta a librariis: vide lib. VI. 118. et 153. VIII. 6. [conf. Adn. ad l. 2, 11.] *Abydenus* in *Praep. Evang. Eusebii* lib. X. 12. ἀπίκατο γὰρ δὴ πολλοὺ κατὰπλειο τοὺς παροῦς, a quo *Vigeri* manus abstinere debuerat. Neque causa aderat [pro λελυμένης τῆς γεφύρης lin. 16.] λελυμένη τῇ γεφύρῃ reformandi; siquidem composita servare nonnunquam simplicium adsolent structuram. *Aeschyl.* Suppl. vs. 70. ἐν δυσμάρτορος κούτου τυχάν. *Sophocles Philoct.* 325. οἶδα συντυχάν κακῶν ἀνδρῶν. Monuit *Abreschius*. WESS. — Idem grammaticum praeceptum adstruxit *Brunck* ad *Sophocl. Philoct.* 320. et ad *Orest. Euripidis* vs. 1291. Videtur tamen huiusmodi enallage poëtis magis licita esse quam prosaico scriptori: ac lubens equidem hic intelligam ἐντυχόντες τῷ πόρῳ, ut λελυμένης τῆς γεφύρης sint genitivi absoluti: ad tractum pervenerunt, ponte iam rescisso. S.

15. Οἶ δὲ, νυκτός; τε ἀπικ.) Cum praecedentibus ista non satis apte cohaerent: οἶ δὲ δὴ Πέρσαι τὸν πρότερον ἐωυτῶν γενόμενον στίβον τοῦτον φυλάσσοντες ἤϊσαν, καὶ οὕτω μόγις εὔρον τὸν πόρον. Haec sequentur accommoda, οἶα δὲ νυκτός; τε ἀπικόμενοι, καὶ λελυμένης τῆς γεφύρης. Ex *Arch.* οἶαδὲ enotatum *Galeo*; alterum usus est *Herodotei*: vide ad II. 28. VALCK.

CAP. CXLI. 6. τῷ πρώτῳ κελεύσματι) κελεύματι *Pass.* non insuetum. Redibit ex *Pass.* et *Ask.* lib. VII. 16. In *Dionis Cassii* libro L. pag. 51. E. πολλὰ παρακελεύματα et πολλὰ κελεύματα. Christianis scriptoribus celeuma frequentari *Rosweidus* docet ad *Paullini Nolani Carm.* XVII. 109. p. 94. et *Munker.* ad *Hygini Fab.* XIV. fin. WESS.

CAP. CXLII. 3. ὡς ἐόντας Ἴωνας ἐλευθέρους) Vehementer aversor ἀνελευθέρους *Arch. et Vind.*; *Scythae* de *Ionibus*, et qua liberis et qua servis, sententiam ferunt. *Liberos, Herodot.* T. V. P. II.

habent censentque κακίστους τε καὶ ἀνανδροτάτους: *manēria* vero, φιλοδόσκοτα καὶ ἄδρηστα. Haec, meo quidem iudicio, verborum ordo modo legitime dirigatur, anxiam disputationem recusant. Gemina germana de iisdem Callicratidae opinio, quaerenti ὅποιοι ἄνδρες οἱ Ἴωνες, regerentis ἐλευθεροὶ μὲν κακοί, δοῦλοι δὲ ἀγαθοί, in *Plutarchi Lacon. Apophthegm.* p. 222. D. WESS.

3 seqq. ὡς ἔοντας Ἴωνας ἐλευθέρους etc.) Codicis lectionem ἀνελευθέρους, inventam quoque *Vallae*, *Galeus* adprobat. Est qui participium in his, νομίζοντες, vel quidpiam simile, putet deesse: mihi non videtur a vulgatis secedendum: nomen Ἴωνας, e situ suo naturali studio distractum, fraudi fuit. Nihil his inerit obscuri hoc modo collocatis: τοῦτο μὲν Ἴωνας, ὡς ἔοντας ἐλευθέρους, κακίστους - - κρίνουσι εἶναι ἀπάντων ἀνθρ. τοῦτο δὲ, ὡς ἔοντας δούλους (sive prout variata scribit structura, ὡς δούλων Ἴωνων τὸν λόγον ποιούμενοι,) ἀνδράποδα φιλοδόσκοτά φασι εἶναι καὶ ἄδρηστα μάλιστα. Servi fugitivi, δοῦλοι sunt δρῆπταί. Phocaeënsi Dionysio, de Ionibus loquenti *Herod.* VI. 11. *Heris fideles* et minime δρῆπται, sunt ἄδρηστοι. Ex *Herod.* sua hausit *Plutarchus* T. II. p. 174. E. ubi Ioniae Tyrannos Ἰδαθύρσος (Ἰνδαθ. *Herod.*) rex Scytharum διὰ τὴν πρὸς Δαρεῖον πίστιν ἀνδράποδα χρηστὰ καὶ ἄδραστα ἐκάλει. Vocem rariorem adhibuit *Dion Chrys.* in *Corinth.* p. 457. B. ab aevo usque Daedali neminem fuisse scribens statuarium, qui valuerit δρασμὸν ἐμποιεῖν τῷ χαλκῷ: paulo post τό γε ἐπ' αὐτοῖς, αἰτ, εἰη χαλκὸς ἄδραστος. VALCK.

6. καὶ ἄδρηστα) *Plutarchi* rex *Idathyrsus*, seu, ut alibi ascribit, *Idanthysus*, ἀνδράποδα χρηστὰ καὶ ἄδραστα T. II. p. 174. E. ubi similis error Latina maculat, qui haec olim. *Dionis Chrysost.* χαλκὸς ἄδραστος *Or. Corinth.* p. 457. B. a *Casaub.* expeditur optime. WESS.

CAP. CXLIII. 4. Μεγάβαζον) Qui hñc [et lib. V.] Μεγάβαζος, is in superioribus [III. 70. et 81 seq.] Μεγάβυζος, etiam *Eustathio Vallae*que. Culpam, tametsi in vocis scriptura varietur, acceptam librariis fero. *Valla* lib. V. cap. 12. etc. moris sui tenax manet. WESS.

5 et seqq. ὠρμημένου Δαρείου βιῶς τρώγειν, etc.) De *Megabazo* (vel *Megabyzo*) dictum *Darii* per errorem transtulit in *Zopyrum* *Plutarchus* in *Apophthegm.* p. 173. A. vide ad finem libri III. notata. *Herodotea* paulo aliter expressit

Eustath. *Iliad.* β'. p. 182, 27. ubi Darius, Μεγαβύζους, εἶπεν, εἶθ' αὐτῷ τοσοῦτους εἶναι. De duplici Persici nominis apud Graecos scriptione Ti. egit *Hemsterh.* in *Luciani Timon.* pag. 134. VALCK.

CAP. CXLIV. 3 seqq. γινόμενος γὰρ ἐν Βυζαντίῳ etc.) Multo concinnius γινόμενος: [quam, quod Gron. e *Med.* adscivit, ἐρόμενος.] Adsolet quoque in talibus, ἱστορίων - - - ἐκείνων. In tempore conditae Chalcedonis discrepat *Hesychius Miles.* *Rer. Constantinopol.* pag. 48. δέκα καὶ ἑνὲα ἔτισιν ἔμ-
προσθεν, XIX annis ante Byzantium. Nostri numeros *Eustathius* tuetur. Si *Straboni*, *Tacito*, et aliis creditur, coecos Apollinis oraculum Chalcedonios dixit, ob neglectam aptiorem in urbe fundanda regionem. Docte ad *Strabon.* lib. VII. p. 494. vir summus. [*Casaub.* ad pag. 320. suae ed.] Cives Καλχηδονίους lib. V. 26. et τὴν Καλχηδονίην supra c. 85. vidimus, quo et hic modo mallet. Certum ex numis est veterumque testimoniis, valuisse hanc olim scriptionem. Lege adnotat. L. *Holstenii* ad Καρχηδών *Steph.* et *Sirmondi* in *Sidonii Carm.* II. p. 666. ed. Ven. WESS. — Adde quae ad *Polyb.* V. 39, 5. et ad *Athen.* III. 92. e. et VII. 320. a. notavimus. S.

CAP. CXLV. 4 seqq. ἐξελασθέντες ὑπὸ Πελασγῶν, τῶν ἐκ Βραυρωνῶν etc.) A Pelasgis, qui *Brauroniae Dianae* sacra celebrantes Atticas rapuerant mulieres, eieci Lemno quorundam Argonautarum posteris, (legerim in *Herod.* ἐκ τῶν τῆς Ἀργεῶς ἐπιβατίων παίδων παῖδες.) *Minyae* adeoque, narrantur hic in Laconicam venisse, certisque sub conditionibus Lacenis laudabilem tribuit *Herod.* in maritis servandis fraudem. *Minyas* Lemno exactos *Spartam* venisse narrat *Apollonius Rh.* IV. vs. 1759. Οἱ πρὶν μὲν ποτὶ δὴ Σιντιπιδᾷ Λῆμνον ἔναιον· Λῆμνον τ' ἐξελαθέντες ὑπ' ἀνδράσι Τυρρηνοῖσι Σπάρτην εἰσαφίκανον ἐφίστιοι. Illud etiam clarum muliebri facinus enarrans *Plutarch.* T. II. p. 247., nihil de *Minyis* tradens aut Argonautarum posteris, uxoribus illud imputat Pelasgorum sive Tyrrhenorum, quos Athenienses exegissent Imbro Lemnoque. Sequutus eundem auctorem *Polyaenus* VII. c. 49., Tyrrhenos horumque commemorat uxores, quae *Lacaenae* certe verius dicerentur, quam Tyrrhenides, ut sane dicuntur ipsi quoque *Polyaeno* VIII.

cap. 71., quo sequutus Herodotum, *Λακεδαιμονίαν*, ait, αἱ διγαγίαις ἐγήμεντο Μινύαις τοῖς ὑπὸ (lege ἀπὸ) τῶν Ἀργοναυτῶν γεγονόσιν: docte notat ibi Maasvic. Quos Herodotus hic Pelasgos, eosdem Tyrrhenos vocant Apollon. Rhod. et Plutarch. l. c. et ubi tangit eandem historiam in Quaest. Gr. p. 296. B. Sed priori loco, quum primum Τυρρηνῶν meminisset τῶν Ἀἰώνων καὶ Ἰμβρον κατασχόντων, ἀρπασάντων δὲ Βραυρωνόθεν τὰς Ἀθηναίων γυναῖκας, tandem subiungit, ταῦτα ἐπραττον οἱ Πελασγοί. Zenobius Cent. III. Prov. 85., Πηλασγοί τινες τὴν Ἀἰώνον οἰκοῦντες ἦλθον ναυσὶν ἐς Βαῖβρων (imo leg. Βραυρωνῶνα, pagum mari vicinum, ἀγγχίαλον Βραυρωνῶνα dixit Euphronion in Schol. ad Aristoph. Lys. vs. 646.) τῆς Ἀττικῆς, καὶ τὰς γυναῖκας ἐκείθεν ἤρπασαν. Saepe Pelasgos Atticā leguntur insulisque exegisse Athenienses; quod multis narrat Herod. VI. c. 137. Idem illi nonnunquam dicuntur Τυρρηνοί, Sophocli, Thucydidi, aliisque: vide I. Meursii Cecrop. cap. 5: P. Wess. ad Herod. p. 26. [ad lib. I. c. 57.] VALCK.

7. ἰζόμενοι) In Musis ἰζόμενος raro se tutari potuit. Ἐζόμενος ἐπὶ τῷ ἰζῶ exhibent Edd. cap. 85. Mssti frequenter, lib. II. 113. III. 64. IV. 165. Ita ludunt librarii. WESS. — Vide Var. Lect. II. 113, 14. III. 64, 4. 65, 8. IV. 165, 10. Ἐξεσθαι videtur de singulis magis dici; Ἐξεσθαι de multitudine hominum sedes alicubi capientium. In Ἰζορῶ c. 146, 16. consentiunt omnes. S.

8. πῦρ ἀνέκαιον) Tutum hoc est et munitum ob καὶ πῦρ αἰθεῖν, quod deinceps, et Homeri Odys. η. 13. Confer D'Orvillium ad Charit. p. 633. et haec Heliodori Aeth. II. p. 96. ἐτέρα κάλπην ἔφερε καὶ πυρὸν ἔκαιε: ubi Codex Falkenh. ex vero πῦρ ἀνέκαιε. [Cf. Nostrum, I. 202, 9.] At in similibus delinquitur saepe. Strabonis de his Μινύις narratio, mirifice turbata, lib. VIII. p. 534. A. [p. 347. A.] auxilio (quod viri docti praeterviderunt) Eustathii ad Homer. p. 880, 51. [p. 832, 1. ed. Bas.] instaurari potest. WESS.

8. πῦρ ἢν ἔκαιον ex Med. dedit Gronov. pro πῦρ ἀνέκαιον. Hoc mea potius opinione hic servandum, et recte restitutum arbitror πῦρ ἀνακαίειν lib. VIII. cap. 19., pro πυρὴν. In his saepe variatum docebit Clariss. D'Orvill. in Charit. pag. 633. Ignem accendere, πῦρ ἀνακαίειν, infra dicitur hoc cap. πῦρ αἰθεῖν. πῦρ αἰθεῖν et πῦρ ἀναίθειν leguntur aliquoties apud Poëtas Atticos; nuspiam, quantum recordor, πυρὸν

αἶθεν. Ut corripi posset syllaba, πυραῖθεν scribitur in Eurip. Rheso vs. 78. Τίς γάρ πυραῖθι πρόφασις Ἀργείων στρατόν; sed in anapaestico versu 41. poni debuerat Πῦρ αἶθι στρατός Ἀργόλας, Ἐκτωρ: quorum loco dicitur vs. 95. Αἶθουσι πᾶσαν νύκτα λαμπάδας πυρές. Pro αἶθισθαι, *fulgere*, more suo Sophocles scribit Αἶθεν Αἶ. vs. 285., ἡνίχ' ἔσπεροι Λαμπτήρες οὐκ ἔτ' ᾔθον: sed, si vera mea est divinatio, verbum iam ante sic adhibuerat Aeschyl. Choëph. vs. 534. Πολλοὶ δ' ἀνῆθον ἐκτυφλωθέντες σκότῳ Λαμπτήρες ἐν δόμοισι: ubi vulgatur ἀνῆλθον: alterum, ut puto, spectat in Schol. ἀνέλαμψαν. VALCK.

22. τῶν Τυνδαριδῶν ἢ ναυτιλῆ) Similiter factum illud Minyis adscribens Valerius Maximus lib. IV. c. 6. ext. 4. Quos, ait, Spartana civitas respectu Tyn daridarum --- deductos inde (e Taygeto) legibus commodisque suis immiscuit: sed hoc tantum beneficium in iniuriam bene meritae urbis, regnum affectantes, verterunt: quae de his expressa sunt Herodoti, οἱ Μινύαι ἐξύβρισαν, τῆς τε βασιλικῆς μεταστάντες καὶ ἄλλα ποιῦντες οὐκ ὅσια. Tyrrenos advenas, siue Pelasgos, cur iure donaverint civitatis, probabilem magis reddunt rationem Plutarch. T. II. p. 247. A. et Polyæn. VII. 49. De Spartiatis Herodotus, δεξάμενοι, inquit, τοὺς Μινύας, γῆς τε μετίδσαν καὶ εἰς φυλάς διεδάσαντο. Postremum illud de receptis in civitatem [lin. 24.] dignum est observatu. Plataeenses, in Atticam receptos, καταναῖμαι εἰς τοὺς δήμους καὶ τὰς φυλάς, in demos et in certas tribus referre, psephisma iubet apud Demosth. pag. 741. Attigit istam non sane protritam antiquitatis Graecae partem T. Hemsterhuis (is enim latet sub literis I. E.) in Miscell. Obs. VII. p. 325. et ad Aristoph. Plut. p. 368. Cicero pro C. Balbo c. XII. Vidi egomet nonnullos --- nostros cives Athenis in numero iudicum atque Areopagitarum, certa tribu, certo numero. Suspicio a librario vocem numero male repetitam e proximis, et Ciceronem scripsisse: certa tribu, certo demo. Hinc finis Epist. 46. Philostrati explicandus est. VALCK.

CAP. CXLVI. 4. κατέβαλον εἰς ἑρκτὴν) In proximam nempe noctem custodiendos, qua de illis supplicium sumeretur; hunc enim in finem subdit ista Herod. κτείνουσι δὲ τοὺς ἀν κτείνωσι Λακεδαιμόνιοι νυκτός, μετ' ἡμέρην δὲ οὐδένα: conf. huius insistens vestigiis Valer. Max. p. 387. Morem tangunt N. Cragius de Rep. Lac. pag. 457. et I. Meyrs. Misc.

Lac. p. 139. Diutius Tyrrenos in vinculis custodivisse dicuntur *Plutarcho* T. II. pag. 247. ζητούντες ἐλεῖν σαφῆσι καὶ βεβαίοις ἐλέγχουσιν, atque interea temporis uxores ipsorum Spartanae carceris exorasse custodes, ut sibi liceret ingressis morituros alloqui : πολλὰς ἰουσαίας καὶ δεήσεις παρήθησαν ὑπὸ τῶν φυλάκων ὅσον ἀσπασσῆσθαι καὶ προσειπεῖν τοὺς ἀνδρας : hinc *Polyaenum* recte corrigit *Casaub.* p. 689. Apud *Herod.* mulieres in carcerem dicuntur intromisisse custodes, οὐδένα δόλον δοκίοντες ἐξ αὐτίαν ἔσισθαι. [lin. 11.] Sic *Valla* legit in suo Cod. et e *Med.* optime reposuit *Gronov.* In enarrando dolo cum *Herodoto* conspirant *Plutarch.* *Polyaen.* et *Valerius Max.* qui non absurde addidit ista : per simulationem doloris velatis capitibus eos abire passi sunt, nempe custodes carceris viros velatis capitibus, vestibus indutos muliebribus, quos et ἀπέναι περικαλυφμένους scribunt *Plutarch.* et *Polyaen.* Perperam itaque vulgatur apud *Valer.* eos abire passae sunt. VALCK.

9. ἐς ὃ ἐλθεῖν τε) *Gronovii* explicatio aliis fortasse placebit. Equidem ἐσελθεῖν τε praeferrem, nisi si ἐς ὧν ἐλθεῖν. Ionum more, quo de supra c. 60.; ἔσω in marg. *Stephani* huc tendit. WESS. — *Stephani* ἔσω videtur ex ipsius coniectura margini adscriptum, quum ἐσὸ in aliquo codice reperisset. ἐς δ, cum *Gronovii* interpretatione, eo usque ut intrarent, alienum est ab hoc loco, quoniam deinde demum ait Scriptor, οἱ δὲ σφεας παρήκαν. S.

11. οὐδένα δόλον *Med.* et sequaces pulcre, coniectaratque *Galeus*. Tot tamen schedarum λόγον, tantaque consensione propagatum, ducere ad λόχον insidias videtur. Elegans ea Cl. de *Pauw* suspicio. WESS. — At vocabulum λόχος, quod homines significat in insidiis locatos, non videtur huius esse loci. S.

16. ἐς τὸ Τηύγετον) Nihil in his contra usum. Admonuit *Steph.* [Byz.] montem Laconicae triplici genere poni. τὸ Τηύγετον iterum cap. 148., *Strabo* lib. VIII. pag. 557. c. [p. 362. extr. ed. Cas.] et *Pausan.* III. 20. In *Plutarchi* T. II. p. 247. c. τὰ Ταύγετα, et, qui eadem memorat, *Polyaeno* Strateg. lib. VII. 49. Hinc *Taygeta*, *Laconices*, ap. *Vibium Sequester.*, frustra sollicitante *Barthio*. Iunge N. *Heinsium* in *Claudiani* sec. Consul. *Stilicon.* vs. 259. Atque haec, ne qui in posterum offendantur. WESS.

CAP. CXLVII. 1. Θήρας ὁ Αὐτεσίωνος) Quando saepe Nostro concinit in *Therae* genere tradendo *Pausanias*, in huius lib. III. [cap. 1.] p. 205., pro Θήρα τῷ ἀπὸ Ἰωνος restitui debuerat Θήρα τῷ Αὐτεσίωνος. *Palmerii* correctio *Kuhnio* venit in mentem ad p. 245. Ad *Herodoti* sententiam eidem *Pausaniae*, IV. [cap. 3.] p. 285. *Theras* fuisse dicitur τὸ ἀνέκαθεν Θηβαῖός τε, καὶ ἀπόγονος πίμπτος Πολυνείκους: atque adeo *Callimacho* ἔκτον γένος Οἰδιπόδαο, *Hymn. in Apoll.* vs. 74. VALCK.

[3. ἔστειλλε ἐς ἀποικίην) „ἔστειλλε, subauditur ἐαυτόν: „sic etiam cap. 148. Alius dixisset ἐστέλλετο.“ REISKE. — Sic haud raro etiam apud *Tragicos* στέλλειν, pro στέλλεσθαι, iter parare, proficisci. Possis vero etiam, ut c. 148, 2. sic et hoc loco, intelligere ἔστειλλε λαὸν ἐς ἀποικίην: sed tragicorum exemplis, quae offert *Brunkii* Index *Sophocleus*, et *Schneideri* Lexicon criticum, satis firmata prior interpretatio. Aliàs *dux* coloniae dicitur ἀποικίην στέλλειν, ἀποικίαν ἀγειν: coloni vero ἐς ἀποικίην στέλλεσθαι vel σταλῆναι, ut c. 159, 5. S.]

13. Μεμβλιάρειω) Secundus casus est, qualis Βάττειω IV. 160. Κροίσειω VIII. 122. Κλεομβρότειω V. 32. Δημοκρίτειω saepius in *Hippocratis* epistola. Critici ad *Pindari* *Pyth. Od.* IV. [vs. 88.] μετὰ Μεμβλιάρειω (quomodo post pauca [c. 148, 10.] *Arch.*) τοῦ Κάδμου συνεξορμήσαντες: cui scriptioni primas dat *S. Bochartus*, ut *Phoenicum* e lingua commodior esset originitio, de *Phoen. Colon.* lib. I. 15. ubi conpluscita de *Therae* coloniis. Quae proxime posita sunt, clarissime expressit, *Nostri* saepe aemulus, *Callimachus* apud *Strabon.* lib. VIII. p. 534. A. et XVII. p. 1194. B. [p. 374. B. et 837. B. ed. Cas.] nec non *Apollon. Rhod.* IV. 1763. WESS.

19. τῶν ἱωνοῦ συγγενέων Μεμβλιάρειον) Quem alii sic vocant, *Μεμβλιάρειον* dixisse videtur *Herodotus*. Non illum *Cadmi* συγγενία *Pausanias* III. [c. 1.] p. 206. sed *Phoenicem* de plebe fuisse scribit, ἄνδρα τοῦ δήμου, atque isthac de causa sibi persuasisse *Theram*, quod et evenit, futurum, ut *Membliari* posterī *Callistes* insulae sibi facile cederent imperium. VALCK.

CAP. CXLVIII. 1-3. Ἐπὶ τούτους δὴ ὢν ὁ Θήρας, λαὸν ἔχων ἀπὸ τῶν Φυλιῶν, ἔστειλλε, συνοικήσων τούτοις) *Dedi* schedis mutandi arbitrium: alioquin prius ἐπὶ τούτοις non damnable. Iisdem συνοικήσων, sine quo oratio hia-

bat, debetur. Geminum c. 159. *χρήσαται ἡ Πόλις πλείον, συν-
οικήσοντας Κυρηναίους Λιβύην ex Mastis. WESS.* — Ubi *The-
ras profectus* dicitur *συνοικίσων τούτοις*, et λαὸν ἔχων ἀπὸ
τῶν Φυλῶν, tribuum numerus, olim verisimiliter adiectus,
determinari non poterit: sed scribendum puto *συνοικί-
σων*: nam ante octo generationes cum Membliare a Cadmo
relicti, hi tum insulam iam *συνέκισαν*. VALCK. — Com-
modius utique est Ἐπὶ τούτους, *Ad hos*, quam Ἐπὶ τού-
τοις, quod sonat *Adversus, Contra hos*: non enim *contra*
illos profectum esse, mox diserte declarat Scriptor. ἀπὸ
Φυλῶν idem valet ac si dixisset ἀπὸ ἀστῶν vel πολιτῶν, *e*
civium Spartanorum numero; quemadmodum ipse Valck.
ad c. 145, 24. adnotavit, ἐς Φυλὰς διεδάσαντο intelligendum
de *receptis in civitatem*: quare nil opus est, ut *numertum*
tribuum h. l. olim adiectum fuisse statuamus. Ferri utique
συνοικίσων potuit, quod nos etiam, a *Wess.* primum re-
ceptum, tenuimus. Sed verbum *συνοικεῖν* non nisi de coniu-
gibus fere usurpat Noster: et VII, 73, 4. ubi de populis
ὡνὰ habitantibus alii libri *συνώκουν* dabant, alii *συνοίκησαν*,
ibidem ipse *Wess.* cum aliis *σύννοικοι ἦσαν* vel ἔσαν proba-
vit. Nec vero video, cur h. l. *hiatura* statuatur oratio, si
συνοικίσων teneretur, quum e proximo intelligi possit τὸν
λαὸν *συνοικίσων*. cf. ad c. 147, 3. notata. Denique nulla urget
necessitas, ut (quod *Valck.* statuere videtur) *συνοικίζειν* non
nisi de *primis coloniae conditoribus* dici posse arbitre-
mur: quin potius percommode, ac fortasse etiam commo-
dius, poterit id verbum de his etiam usurpari qui *novis*
colonis urbem aut regionem quampiam frequentant. S.

10. οὐ τι [perperam ὅ τι ms. F.] πάντας ἄγων τοὺς Μινύας)
Minyas istos, τοὺς ἐκβληθέντας ὑπὸ Πελασγῶν (sic leg. pro Πι-
λασγοῦ) ἐκ Λήμνου, cum Lacedaemoniis colonos in insulam
Callisten duxisse Theram narrat *Pausan.* VII. [c. 2.] p. 524.
De iisdem *Apollon.* Rhod. IV. 1761. ἐκ δὲ λιπόντας Σπάρτην
Αὐτσίωτος εἰς παῖς ἤγαγε Θήρας Καλλίστην ἐπὶ νῆσιν. Qui *Min-
yis* Pelasgos sive Tyrrhenos substituit *Plutarch.* T. II.
p. 247. D. p. 296. B. hos veluti coloniam Lacedaemonio-
rum e Laconica deducit in insulas Melum et Cretam; di-
cuntur ibi Πέλλιν ἡγεμόνα καὶ ἀδελφὸν καὶ Κραταῖδα Λακεδα-
μονίους λαβόντας: quae, certo mendosa, fortasse non male
sic legerentur, καὶ τὸν ἀδελφὸν Καλλιμαρίδαν. Secundum

Herodotum, Minyae plerique, manentes in Peloponneso, ἱερὰ-πορτο [lin. 12.] ἐς τοὺς Παρωράτας καὶ Καυκώνας: quibus antiquis incolis τῆς Τριφυλίας electis sex in ista parte Peloponnesi dicuntur urbes condidisse, [lin. 15.] Λέπρεον, Μάκιστον, Φρίξας, Πύργον, Ἐπίον, Νούδιον: sic cetera videntur nomina integranda, partim iam emendata Clar. Wesseling. ad Diodor. [lib. XIV. c. 17.] T. I. p. 653. qui, mihi nuspiam inventum, postremum etiam illuminabit. Περὶ τῶν ἐν Τριφυλίᾳ Καυκόνων egit Strabo VIII. p. 531. [p. 345. ed. Cas.] cui p. 532. c. [p. 346. B.] Παρωράτας tenuisse traduntur olim montanam Triphyliæ regionem περὶ τὸ Λέπρεον καὶ τὸ Μάκιστον. Hi Ionice Herodoto sunt Παρωρήται VIII. c. 73. Cur ibi fuisse dicantur origine Lemnii, hic narrata manifestant. VALCK. — Cur Παρωράτας non absurde dare Arch. dixerit Wess. in Var. Lect., non magis equidem exputare possum, quam quid sit quod etiam Valck. in proxima adnotatione constanter Παρωράτας scripserit: quandoquidem et origo nominis, et constans aliorum auctorum usus, et apud Herodotum editionum omnium et mastorum (uno Arch. excepto) consensus, Παρωρήτας aut ionico idiomate Παρωρήται requirit. Operarum puto incuria turbas istas peperit. S.

15. Μάκιστον, Φρίξας) Sic oportuit. Prius habet Vala, quorsum codicis Arch. Κάκιστον aurigatur: nam Μάκιστον, quod Galeus excitavit, non ita scriptum. Μάκιστον τῆς Τριφυλίας Strabo lib. X. p. 687. A. [p. 447. D.] et Steph. Byz. ubi bene Holstenius. Φρίξας Pass. cum Stephani margine constabilit, Φρίξα constanter Polybio lib. IV. 77. et 80. Xenophonti atque aliis. Ἐπίον, [lin. 16.] sive Arch. Ἐπίον, itidem Polybius: quo tamen in oppidi nomine turpis apud plures discordia. Verum in his occupabar olim ad Diodor. lib. XIV. 17. Νούδιον prorsus ignorans. Sunt Triphyliæ quidem oppida, quae scripturâ non longe deflectunt; electio anceps et difficilis. WESS. — Quum Φρίξας (acuto tono) casu in ed. Wess. irrepsisset, inde eadem scriptura in posteriores editiones atque in nostram propagata est. Rectius Φρίξας penacute scribetur, quod et ipse Wess. voluisse videtur. De alterius oppidi nomine, quod Ἐπίον h. l. aut Ἐπίον scribitur, conf. Var. Lect. apud Polyb. IV. 77, 9. et 80, 13. et quae ad priorem Polybii locum olim

notavimus; ubi quidem tunc praeterierat me *Wesselingii* ad *Diodorum* Adnotatio. Verum oppidi nomen "Ἡπειον esse censuit Vir doctissimus cum *Holstenio*. S.

CAP. CXLIX. 3. ὄϊν ἐν λύκοις) Memorabile illud Christi Nostri ὡς πρόβατα ἐν μέσῳ λύκων cum Herodoteis prudenter contendunt praeclari viri, S. *Bochartus Hieroz.* lib. II. c. 43. p. 438. *Raphelius*, et *Wetstenius* ad *Matth.* Evang. c. x, 16. *Oiolycei*, Therae F. patris Aegaei, commemorat *Pausanias* lib. III. 15. p. 245. *WESS.*

4. καὶ πως τὸ ὄνομα τοῦτο ἐπεκράτησε) Non male *Valla* Scriptoris sui mentem expresserat: et id nomen alteri praevaluit. *Machon* apud *Athen.* XIII. p. 578. E. Μαῖλλον τὸ πάμπαν ἐπεκράτησ' ἢ τοῦνομα. de muliere, quae vulgo *Μανία* nuncupabatur, infans olim nomine proprio dicta *Μέλιντα*. Idem in centenis obtinuit, ut nomini cognomen praevaluerit. *Plato* proprio nomine dictus fuerat *Aristocles*; *Tyrtamo Theophrasti* nomen tribuit *Aristoteles*, quod et, altero propemodum oblitterato, evaluit, ἐπεκράτησε: *Diog. Laërt.* III. 4. V. 38. ibique *Aeg. Menag.* Quem pater velut ὄϊν ἐν λύκοις reliquerat, Therae filium, *Οἰόλυκον* bis terve adpellat *Pausan.* III. p. 245. IV. [c. 7.] p. 296. ubi *Lacedaemonius Euryleon* antiqua dicitur origine Thebanus a *Cadmo*, Αἰγέως τοῦ Οἰόλυκου τοῦ Θήρα τοῦ Αὐττεῖωνος ἀπόγονος πέμπτος. *VALCK.*

8. ἰδρύσαντο) *Vallae* Latina, Ex hac tribu viri - - extruxerunt, coniecturae *Cl. de Pauw* materiem dederunt, οἱ δὲ ἐν τῇ φυλῇ ταύτῃ ἄνδρες - - ἰδρύσαντο, admodum labanti et omni tibicine defectae. Itaque in ἰδρυτο vel ἰδρύνθη inclinavit; cui accedere possem, si per *Codices* liceret. Ut nunc sese verba dant, ἰδρύσαντο de *Lacedaemoniis*, qui fanum tribui *Aegidae*, (cuius illustris in *Pindari* Od. IV. *Pythion.* memoria,) excitarint, accipiendum cum *Reiskio*. Excitarunt autem, quod *Aegidarum* stirps *Furiis Laii* et *Oedipodis* imminui et succidi putaretur. Τῶν δὲ Ἑρινύων τῶν Λαίου καὶ Οἰδίποδος μῆνιμα alia in re apud *Pausaniam* lib. IX. 5. p. 723. *WESS.*

8 seqq. ἰδρύσαντο ἐκ Θεοπροπίου etc.) Ἰδρυτο vel ἰδρύνθη si *Codex* exhiberet scriptus, mihi aptius in hac sede videtur; et σφι ἔμειναν, quam ὑπέμειναν. Τοῖσι δὲ ἐν τῇ φυλῇ ταύτῃ ἀνδράσι (οὐ γὰρ σφι ἔμειναν τὰ τέκνα.) ἰδρύνθη ἐκ Θεοπροπίου Ἑρπ-

νόων τῶν Λαίου τε καὶ Οἰδιπόδεω ἱρόν· καὶ μετὰ τοῦτο σφί ἔμεινε.
A viris ex hac tribu, quum liberi ipsorum in vita non manerent, oraculo monitis delubrum fuit dedicatum Dirarum Laii atque Oedipi; hoc postquam fecissent, ipsorum liberi manebant in vivis, neque adeo pueri πρὸ ὥρας rapiebantur. Ἰδρύσθαι hac adhibetur structura quum alibi, tum his lib. II. c. 44. ὁκίστος χρόνος εἴη ἐξ οὗ σφί τὸ ἱρόν ἱδρύται. In his dirae, quibus Aegidarum progenitor Oedipus, Furiis agitatus, filios suos devovit, a Thera quodammodo renovatae, filium se dicente καταλείψειν ὅν ἐν λύκοις, dicuntur Oedipodis Ἐρινύες. Laium quoque dirae dederant praecipitem, quibus illum Pelops devoverat ob raptum Chrysippum. Ἐρινύς Oedipi diras vocant Tragici, Aeschylus Theb. vs. 70. Sophocles Oed. in Col. 1294. [vs. 1434. ed. Br.] Euripides Phoen. 627. VALCK.

[Nec sollicitari verbum ἱδρύσαντο, recte habens, debuit: nec vero Lacedaemonii (ut *Wess.* interpretatur) communi civitatis nomine fanum illud tribui Aegidae excitarunt: sed ipsi tribules huius tribus, quoniam liberi eorum in vita non manebant, sui caussa (haec vis est verbi medii) fanum illud Diris Laii et Oedipodis dicatum exstruxerunt, quo illas placarent, quibus calamitatem eam acceptam ferebant. Hoc ipsum suo loquendi more Scriptor noster diserte et perspicue declarat. Est enim hic usitata illa Nostro ἀνακολουθία et hyperbaton, et familiaris particulac γὰρ usus, de quo ad I. 24, 17. dictum est, et quem iam saepius deinde observavimus. Quae loquendi forma paullo minus fortasse offensionis habuerit, si post ἀνδράσι comma deleatur. Vallet autem τοῖσι δὲ --- ἀνδράσι οὐ γὰρ ὑπέμειναν τὰ τέκνα, ἱδρύσαντο --- ἱρόν, idem ac si dixisset, ὅτι δὲ (vel ἐπεὶ δὲ) τοῖσι --- ἀνδράσι οὐκ ὑπέμειναν τὰ τέκνα, ἱδρύσαντο --- ἱρόν. Recte idem Reiskius, cui alteram istam interpretationem *Wesselingius* tribuit, in editis Animadverss. monuit, similem huic loco esse illum, qui eodem hoc libro cap. 200, 4 seq. τῶν δὲ πᾶν γὰρ ἦν τὸ πλῆθος μεταίτιον, οὐκ ἔδεκοντο τοὺς λόγους. Adde I. 114, 9 seqq. ubi εἰς δὲ (sive ibi εἰς δὲ malueris) τούτων τῶν παιδίων --- οὐ γὰρ δὲ ἐποίησε τὸ προσταχθέν ἐκ τοῦ Κύρου, ἐκέλευε αὐτὸν τοὺς ἄλλους παῖδας διαλαβεῖν. Immo vero haud admodum dissimile est quod in eiusdem huius capitis, in quo versamur, initio legitur: Ὁ δὲ παῖς, οὐ γὰρ ἔφη οἱ συμπλευεῖσθαι, τοιγαυῶν ἔφη αὐτὸν καταλείψειν etc. S.]

[9 seq. Si sana atque integra esse statuas ista, quae vulgo et in editis et in scriptis omnibus hic leguntur: καὶ μετὰ τοῦτο ὑπέμεινε τὸν τόπον τοῦτο καὶ ἐν Θήρῃ etc. sententia haec erit: et postea mansit idem hoc (nescio utrum templum, an malum) etiam in Thera etc. Sed persuasum equidem habui, et adfectum esse locum, et tali quodam modo curari debuisse, quo a nobis (praeunte Reiskio in Animadversa editis) factum. Eandem Reiskii emendationem ex Miscellan. Lips. nov. T. VIII. p. 111. laudavit Larcher, et in gallica Herodoti versione expressit. S.]

CAP. CL. 6. εἶποντο δὲ οἱ καὶ οἱ ἄλλοι.) Delendum est secundum illud οἱ. Scripserat suo more: εἶποντο δὲ οἱ καὶ ἄλλοι τῶν πολιτιῶν, καὶ δὴ καὶ Βάττος ὁ Πολυμήστου, ἱὸν γένος Εὐφημίδης τῶν Μινυίων. In his mirum est quantum a vero Valla aberrarit; sed illud magis etiam mirandum, a Palmerio repertam veritatem a Gronovio tamen fuisse repudiatam. Nobilis fertur inprimis inter Iasonis socios Minyas, Euphemus, de quo praeter ill. Spanhem. in Callim. Hymn. in Apoll. vs. 75. cel. Burmannus egit in Argonaut. Catal. Huius compressu gravior puella Lemnia Battus pepererat progenitorem: erat itaque Battus γένος Εὐφημίδης [lin. 7.] τῶν Μινυίων, e posteris vel genere Euphemi, unius e Minyis. Εὐθυμίδης hic olim vulgabatur; Εὐθυμίδης prodiit e Med. Εὐφημίδης ex Arch. dederat Galeus: haec verae proxima scriptio; veram coniectura Palmer. fuerat adsequutus in Exercit. p. 23. Sicuti saepe patronymica facta sunt propria, in vera historia Graeca veteri et recentiori memorantur Euthymidas, et Euphemidas vel Euphamidas. Restituendum hoc nomen in Schol. ad Aristoph. Eq. vs. 791. Εὐφαιμίδας Ἀριστωνύμου, pro Σισυφαιμίδας Ἀριστοδήμου, ex Thucyd. IV. c. 119. ubi nomen Ἐρυειδαῖδα convertendum est in Ἐρυξιδαιδα: idem vitium Spartiatæ nomen corripit in Aeliano de Nat. An. XI. 19. Παντελίδας verum nomen fuit, non Παντειδίδας: noti sunt Lacones Pasitelidas, Epitelidas, Eutelidas. Sed Corinthium Euphamidam in Thucyd. V. 55. praebent septem minimum Mssst: cur itaque forma non Graeca Ἐφαιμίδας in Thucydide fuit relicta? VALCK.

7. Εὐθυμίδης.) Elegantem veramque Palmerii correctionem Εὐφημίδης, Ed. Simsonius Chron. An. 3389. antevertit, laudavitque meritissime Bouherius Diss. Herod. c. 14.

Pindarus Battiadas, *Euphemi* posteros, laudibus ferens, locuples suasor auctorque. Τόθι γάρ, *Cyrenis*, γένος Εὐφάμου Φυτιυθὲν, λοιπὸν αἰὲν τέλλεται, *Od.* IV. *Pyth.* prope finem. [vs. 455. seq. ed. Heyn.] Quamquam autem nihil in hoc genere liquidius, relinquere pravum debeo, sine haesitatione instauraturus, modo Εὐφημίδης, sicuti *Galeus* ostentavit, in schedis *Arch.* foret: at secus habet. *WESS.* — At ea quidem cautio nimia profecto: scripturam, quam liquido veram agnoscas, non audeo in locum haud dubie pravae substituere; praesertim ubi, quam pronus fuerit librariorum lapsus, satis constabat. Taceo vocalium η, ι, υ, confusionem. Literas Φ et Θ et alibi temere a librarianis inter se permutatas observavimus, et haud multo ante, cap. 148, 15. ubi ex Φρίξας, Θρίξας fecerant. Sic apud *Polyb.* XV. 34, 6. εὐφύστατον ab ingenti scribarum numero in εὐθυέστατον vidimus detortum. Mitto reliqua: conf. quae ad *Herod.* II. 44, 6. notavimus, et quae ab eodem ipso doctissimo *Wesselingio* ad II. 48, 7. adscripta sunt. S.

9. χρεωμένῳ --- περι ἄλλων, χρεῶ ἢ Πυθίῃ) Hoc illi saepe in more. Exempli *Valckenarius* conduxit ad Tragici *Phoeniss.* p. 678. Illud *Grini* καὶ βαρὺς αἰρεσθαι [lin. 11.] senii inconmoda, quibus difficulter erigebatur, explicat. Ἀίρεσθαι, ἄνω αἰρεσθαι *Hesychio* ex *Sophoclis* *Trachin.* vs. 220. cui senex χρόνῳ βαρὺς in scriptis *Codd.* *Oed. Colon.* vs. 926. et τίσῃ βαρὺς *Trach.* vs. 239. *WESS.* — Possis αἰρεσθαι interpretari loco me movere, quemadmodum αἰεθέντες *IX.* 52, 5. idem valet ac κινηθέντες, coll. vs. 7. S.

CAP. CLI. 1. οὐκ ὕε τὴν Θήρην) Hoc sanequam insolens. Aliis etiam usitato more scribi potuit οὐκ ὕε, non pluebat; in insula nempe Thera: hanc enim designatam fuisse vicina satis manifestassent. ὁ Ζεὺς vel ὁ θεὸς ὕει vulgo dicebatur etiam *Herodoto*; ὕει simpliciter etiam ponitur, pluit: ei ὕε, c. 185. huius libri. Fortassis ut alibi ὁ θεός, hic quoque lectori relinquitur supplendum. Saepius ὁ θεός vel ὁ Ζεὺς dicitur ὕσαι χρυσὸν, τέφραν, ut ἄλθοις, βατράχοις. Utrumque etiam Latinis: lapidibus pluit; et pluit carnem vel sanguinem. Priori ratione hic οὐκ ὕε ὁ θεός τὴν Θήρην significaret, Theram pluvia non irrigavit: atque ita semel *Pausaniam* loquutum memini lib. II. [c. 29.] p. 179. αὐχμὸς τὴν Ἑλλάδα ἐπὶ χρόνον ἐπίεξε, καὶ οὕτε τὴν ἐκτὸς Ἰσθμοῦ

χώραν, οὔτε Πελοποννησίους ὕσαν ὁ θεός. Idem ille Herodotei forte loci recordabatur p. 186. novem annorum siccitatem memorans, quae Troezenios afflixerit. VALCK. — De subintelligendo nomine ὁ θεός vide ad c. 28, 13. notata: et locis ibi citatis adde Herod. II. 13, 19. Tum, quod ad verbi ὕειν constructionem cum accusativo casu adtinet: quare dicitur ἡ χώρα ὕεται, II. 13, 15. IV. 50, 9. eadem etiam ratione dici poterat ὁ θεός ὕειν τὴν χώραν. S.

4. κακοῦ οὐδὲν ἦν σφί μῆχος) H. Stephano μῆκος debetur, id sero in recensione Voc. Herodoti corrigenti. Euripid. Androm. vs. 535. τί δ' ἐγὼ κακῶν μῆχος ἐξανύσαιμ' ἄν. Tale et Aeschyli Suppl. 743. μῆχος δ' οὐδὲν ἐν μέσῳ χρένῳ. Nam μῆκος, quod Stanleio explicare et tueri visum, non respondet satis puellarum timori. WESS. — Perperam etiam μῆκος vulgatur in Aeschyli Agam. vs. 2, ubi vox *Homerea* μῆχος, vel Aeschyli μῆχος, quod et Stanleius suspicabatur, sine controversia restitui debet. Theocritea Eid. II. 95. χαλεπᾶς νόσου εὐρέ τι μᾶχος, haud sane felicissimus Poëtarum interpres Iac. Palmerius sollicitabat legendo, εὐρέ τι μ' ἄκος. Herod. II. c. 181. τοῦτο γὰρ αἱ κακοῦ εἶναι μῆχος. Conf. Eurip. Androm. 536. VALCK.

9. ἀπενιχθεὶς ἀπικίσθαι ἐς) Arch. ἀπαγίσθαι speciem habet allicientem, solidi nihil. Insulam sive tu Πλατείαν scripseris, seu Πλάταιαν, minimi referet. Stephanus Byz. utrumque edit. Scylaci Πλάτεια. Infra c. 156. et 169. idem, qui hic, in msstis dissensus. WESS.

15. σιτία καταλιπ. ὅσων δύο μηνῶν) ὅσων δὲ μηνῶν, quod praebent cod. Med. et Vallae, reponerem. VALCK. — Vitiosam veterem scripturam h. l. in contextu reliquerat Gronovius, sero demum in Notis professus se, ut alibi, sic et hic codicis sui auctoritatem colere debuisset. S.

CAP. CLII. 10. τὸ δ' ἐμπόριον τοῦτο ἦν ἀκήρατον) Ἀκείρατον offert Galeus ex Arch. intentatum. Ἀκείρατον est apud Herod. p. 384, 11. [VII. 9, 42.] Hoc si plerique darent Codd. alteri non postponerem. Emporium Graecis usque in hoc tempus intactum, solis ante Phoenicibus notum mercatoribus, Graecis *intentatum* dixerit noster, ut putato, potius ἀκείρατον, quam ἀκήρατον. Ἀκήρατον tamen etiam purum vocat, et intaminatum; quo usu vox Platoni praesertim et philosophis frequentatur aequae ac ἀκέραιον: quae

duo permutat et in eadem locutione *Eurip.* Or. vs. 574. et *Helen.* vs. 48. De urbibus etiam et regionibus adhibetur integris sive nondum hostili ferro violatis: *Herod.* ἀπέραιον τὴν πόλιν, III. 146. *Thucyd.* II. 18. *Xenoph.* Κυρ. Παιδ. VI. p. 96, 4. VALCK.

17. περίξ δὲ αὐτοῦ) Postulat hoc schedarum concors editum, patiturque usus. Adi sis *Portum*, et cap. 15. [ubi vide quae a *Valck.* et a nobis ad lin. 18 et seq. adnotata sunt.] Accessit crateris picturae ex schedis pronomen, [lin. 18. κεφαλαί οἱ πρόκροσσοί τισι.] quo *gryphum capita prominentia* clarius signantur. Confer *Eustath.* in *Hom.* p. 903, 5. WESS. — Pronomine οἱ, (i. e. αὐτῶ) quod ex *Arch.* et *Vind.* receperat *Wess.*, carere utique potueramus: satis enim erat περί αὐτοῦ. Sed, quoniam passim et alibi per abundantiam adiectum illum dativum vidimus, (*Adn.* ad I. 86, 28 seq.) facile patiar si quis loco suo repositum voluerit. Apud *Eustath.* loco ab eodem *Wess.* citato (qui est p. 862. ed. Bas. ad *Iliad.* μ'. 258.) nihil aliud, quod huc utcumque faciat, reperio, nisi quod ait, κρόσσαι - - αἶον κρόσσαι καὶ κεφαλαί. Insequente quidem pag. 863. med. adfert idem illa ex *Athenaeo* verba, (I. 30. a.) πρόκροσσοι φερόμενοι ἐπὶ τὸν κίνδυνον: quae, pro significato paullo ante prolato vocabuli κρόσσαι, intelligere potueras *praecipites in periculum*; (vel, *in pugnam ruebant*;) sed aliter ille, et quidem variis modis interpretari conatur, βαθυμῆδον, κλυμακῆδον, κατὰ στίχος, κατὰ ἐπαλληλίαν, εὐτάκτως. Alibi idem *Eustathius* (ad *Iliad.* ξ'. 35. p. 949, 24. ed. Bas. p. 965. ed. Rom.) adfert ex *Herodot.* VII. 188, 6. naves quae πρόκροσσαι ὀρμάνοντο εἰς πόντον, quas praeunte fere ipso *Herodoto* ἄλλας ἐπ' ἄλλαις, ἀντιπρώρους, interpretatur; hunc vero, in quo versamur, Scriptoris nostri locum nusquam, quod sciam, attingit. Mihi, fateor, quidnam potissimum hoc vocabulo significatum voluerit *Herodotus*; haud satis liquet. Altero loco, VII. 188. hariolando interpretatus sum *naves rostris in mare spectantes*, et octo deinceps ordinibus in *quincuncem* locatas: et sic ibi fortasse non male. Sed, quod hoc item loco *gryphum capite in quincuncem disposita* scripsi, id vereor ut eruditis sim adprobaturus. Fortasse satis fuerat *gryphum capita prominentia* cum *Wess.* interpretari. *Vallae* versionem, quam tenuerant fere *Herodoti*

editores, *gryphum capitibus in circuitu altrinsecus obversis*, his gallicis reddidit *Larcher, des têtes de gryphons, l'une vis-à-vis de l'autre. S.*

22. συνεκρίθησαν) *Miror cur dubio vacuum συνεκρίθησαν a Gronovio non fuerit in contextum receptum. VALCK.*

Ibid. Φιλίαι μεγάλαι συνεκρίθησαν) Belle Gronovius. [scilicet qui in Notis scripturam hanc commendavit.] Putes hoc Epicharmi apud Plutarch. T. II. p. 110. Α. pugnare, συνεκρίθη, καὶ διεκρίθη καὶ ἀπῆλθεν, ὅθεν ἦλθεν, πάλιν: at hoc aliud est, ex Philosophiae adytis sumtum. In coalitis et consociatis artissime animis illud valet. Scriptor incertus Stobaei Serm. XXVIII. p. 197. δοκίοντός γε δὴ, ὡς τὰ πρὸς ἑωυτὸν ἀγρίως ἐν φιλίᾳ συγκεκρίθησθαι. Philostratus Vit. Soph. II. 2. p. 566. τοῖς γοῦν ἀμφὶ τὸν Δημόστρατον οὕτω συνεκέκρατο, ὡς etc. Talium apud alios magna merx. WESS. — Nonnulla huc spectantia collegit Porson ad Eurip. Med. vs. 136. S.

CAP. CLIV. 4. ἔστι τῆς Κρήτης Ἀξὸς πόλις) Stephanus Byz. Ἀξὸς πόλις Κρήτης, ὡς Ἡρόδοτος ἐν τετάρτῃ. Docti interpretes Ethnographo errorem, quo ὁ Ἀξὸς fecerit ex Ὀαξὸς, imputant, ipsimet aberrantes. Humanus Meursius Cretae suae lib. I. 8. verbo hominem defendit, Ἀξὸς hic fuisse olim decernens; cuius quidem suspicionem inssiti egregie tuentur. Cretenses ἄξους suo vocabant sermone κρημνάδες τόπους, loca praerupta, qui Graecorum aliis ἀγμοί, Stephano in Ὀαξὸς teste. Urbi ergo nomen ab indole situs et positurae. Sit-ne vero Ἀξὸς, Ὀαξὸς et Σαξὸς, quorum ΣΑΞΙΩΝ superant numi, eadem urbs, ab Edm. Chishull docte anquiritur, Antiq. Asiatic. p. 125. WESS.

6. ἐπὶ ταύτῃ ἔγνημε ἄλλην) Multum distat hoc *Andocidis* de Myst. p. 16, 44. ἐπέγνημε τῇ θυγατρὶ τὴν μητέρα, ab *Euripideis* in Alc. vs. 305. καὶ μὴ ἐγγήμης τοῖσδε μητρειῶν τέκνοις. *Andocidis* ista rem continent Graecis propemodum inauditam, filiam et matrem simul uxores habere; *Euripidea* concinunt *Herodoteis*: ἐπὶ θυγατρὶ ἀμήτορι --- ἔγνημε ἄλλην γυναῖκα, quae τῷ ἔργῳ *Phronimae* fuerit μητρική. Dici quoque potuerat *Etearchus* ἐπὶ θυγατρὶ ἀμήτορι ὑποληφθεῖς. VALCK. — ὑπολειφθεῖς scripserat aut scribere voluerat *Vir doctissimus*. Vide *Hemsterh.* ad *Lucian. Dial. Mort. VII. 1.* et quem is laudat *Berglerum* ad *Alciphron. I. Ep. 3. S.*

9. μαχλοσύνην ἰπενείκασα) Mutatum indignor, siquidem Ἰακόν, atque idem ac κατηγορήσασα, monente Eustathio. Sic hoc libro c. 167. αἰτίνη οἱ ἄλλην ἰπενείκας, cui persimile lib. I. 68. Quod deinceps [lin. 14.] παραλαβὼν ἐπὶ ξείνια, in controversia haeret, de qua olim ad Diodori lib. XIII. 80.; dubium enim in Codd. differitate, quid ipsi maluerint Scriptores. Ἐπὶ ξείνια lib. II. 107. VI. 34. IX. 88. at ἐπὶ ξείνῃ V. 18. quod tamen Ionismo non facit satis. WESS. — Conf. Var. Lect. S.

20. ἀποσιεύμενος τὴν ἐξέρκωσιν.) Sinceram scripturam hic et infra IV. 203. dudum iam detexerat ante Portus, quam hic in Med. illic in aliis inveniretur Codicibus. Usitatum verbi formam praebet in voc. Βάττις Herodotea transscribens Suidas, ἀφοσιούμενος τὴν ἐξέρκωσιν: id est, ut exsolveret se iurisiurandi religione. Poterit et eodem hinc modo verbum accipi, quo apud Isaeum illud interpretatur Harpocrat. τὸ μὴ ἐντελῶς τι ποιῆσαι, ἀλλ' ὥσπερ ὁσίας ἐνεκεν, Ἀφοσιώσασθαι εἶπεν Ἰσαῖος ἐν τῷ πρὸς Ἑρμῶνα: leviter et dicis causam re defungi. Ista periit oratio; sed et in sexta superstitionum Isaei adhibetur illud eodem modo; nam dicitur patriae civis utilissimus Apollodori pater solus ornasse triremem, οὐκ ἀφοσιούμενος, ἀλλ' ὡς οἶόν τε ἄριστα παρασκευαζόμενος, p. 67, 19. vide ad Harpocr. Mauss. et H. Vales. p. 259. Exstat insignis Isocratis locus p. 289. B. [Panathen. sub finem, T. II. p. 612. ed. Auger.] Plato de Legib. VI. p. 752. D. μὴ μόνον ἀφοσιώσασθαι περὶ τῆς χώρας, --- συντόνως δ' ἐπιμεληθῆναι ταῖς πρώταις ἀρχαῖς εἰς δύναμιν, ὅπως ἂν στῶσιν ὡς ἀσφαλέστατα καὶ ἄριστα. VALCK.

CAP. CLV. 3. χρόνου δὲ περιϊόντος) Is. Vossius προϊόντος adscripserat, quod lib. VI. 36. VII. 197. ut χρόνου προβαίνοντος V. 58. Addi conplura aliunde possunt: sed cui bono? Utrumque usus patitur. χρόνου δὲ περιϊόντος vidimus lib. II. c. 121. et 133. Memorabilius Scholion San-Germ. [ad lin. 4. spectans:] Ἰσχύφωνος τὸν μογιλάλον οὐκ ἔρσι λέγειν, ἀλλ' ἀπελαύνουσι Ἡρόδοτος ἰσχύφωνα. et hoc amplius, quod Budaeus in antiquo Herodoti exemplari idem invenit, Comment. Ling. Gr. p. 345. adprobaveritque Paul. Leopardo Emend. lib. III. 11. Scaligeroque ad Eusebium. Battus sane non erat λεπτόφωνος, exili linguae et gracili sono, quales ἰσχνόφωνοι; sed vitio naturae innato lingua in proferendis Herodot. T. V. P. II.

animi sensis offendeat ac haesitabat; et tales ἰσχύφωροι: si-
quidem eorum praepeditur lingua, ὅτι ἰσχύονται τοῦ φωνεῖν, ut
loquitur *Aristoteles Problem. Sect. XI. 35.* ubi docte *Sylbur-*
gius ἰσχύφωρος, Philosopho, ex adiuncta originationis caus-
sa, instaurat. Mihi eruditorum consilium placet, docto
Battum obligatione linguae laborasse primum et deinde lin-
guae nodis solutis loqui coepisse ex *Iustini lib. XIII. 7.*, sequi
non licet, quoniam omnibus in mssis variatur nihil, et
de *Batto Heraclides Pontic. ἦν γὰρ ἰσχύφωρος* in *Cyrenensium*
Politia. WESS. — *Paulum Leopardum* fefellerat me-
moriam, *Emend. III. 11.* haec scribentem: „Admonuit *Bu-*
„*daeus*, se in antiquo *Herodoti* exemplari legisse ἰσχύ-
„*φωρος*, i. e. *haesitans*.“ Nam, ubi de hoc vocab. egit *Bu-*
daeus, (eodem loco qui est a *Wess.* indicatus, in *Com-*
ment. Ling. Graec. p. 345.) ne nominat quidem *Herodotum*,
nec antiqui meminit exemplaris in quo ἰσχύφωρος legatur:
sed locum *Aristotelis* ex *Probl. XI. 35.* tractans, ait: „Hu-
„iusmodi homines ἰσχύονται τῇ φωνῇ ἐν τῷ διαλέγεσθαι. Quare
„ἰσχύφωροι fortasse legi posset, et, ut ἰσχύοι et ἰσχύοια ab
„urinae suppressione dicuntur, sic ἰσχύφωροι, quibus vox
„supprimitur et sistitur inter loquendum apud *Aristote-*
„*lem*.“ Quae verbo tenus huc transscribere visum est, ne
quis *Wesselingii*, praestantissimi viri, auctoritate commo-
tus, (qui se a *Leopardo* in errorem passus est abduci) exi-
stimet, in prisco aliquo *Herodoti* codice scripturam istam
fuisse repertam. Denique, librorum consensu nisus, ita
statuendum arbitror, probum esse vocabulum ἰσχύφω-
ρος, eademque notione, qua ἰσχύφωρος docti viri maluerunt,
olim illud in usu fuisse, scilicet per syncopen ex ἰσχανό-
φωρος natum: ἰσχάνω autem idem atque ἰσχω valuisse con-
stat. Est etiam apud *Hesych.* in *Βάττος*, τραυλόφωρος, ἰσχύ-
φωρος: et apud eundem, ubi Ἰσχύφωρος exponitur ἀπεχόμε-
νος τῇ φωνῇ, haud dubie ἐπεχόμενος legendum: sic quidem
Schol. Pind. ad titulum *Pyth. IV.* τὸ ἐπέχεσθαι τὴν γλῶτ-
ταν βατταρίζειν φαμέν: ibidemque plus semel ἰσχύφωρος scri-
bitur. S.

9. ἀπὸ τῆς τιμῆς τὴν ἴσχυε) Nihil verius. *Batti* pristinum
nomen *Aristoteles*, apud *Euseb. Chron.*, ubi p. 73. doctissi-
me, ut solet, ill. *Scaliger*, ex *Callimacho*, *Pindarique* *Cri-*
ticis ad *Pyth. Od. V. 117.* Multa quoque *Spanhemius* ad

Callimachi Hymn. in Apoll. vs. 75. Ex oraculo autem, [lin. 15.] Βάττ' ἐπὶ Φωνὴν ἦλθες, liquidissima verbis Plutarchi T. II. p. 205. medela, καὶ διὰ τοῦτο ἐπὶ τὴν Φωνὴν παραγεγόμενος Battum, nam ἐπὶ τὴν Ῥώμην, quod nunc est, longe ineptissimum. Idem Cl. Reiskium Animadverss. ad Plutarch. p. 261. conperio observasse. WESS.

15. Βάττ' ἐπὶ Φωνὴν etc.) Eadem habet Tzetzes Chil. VI. vs. 349. [et Scholiast. ad Pind. Pyth. IV. 10. ubi etiam ex aliis auctoribus alia caussa, cur oraculum Battus consuluerit, aliudque responsum refertur.] Paulum diversa prostant in Schol. ad Callim. Hymn. in Apoll. vs. 76. ἀναξ δὲ σε Φοῖβος ἀνώγει ἐς Λιβύην ἐλθεῖν μηλοτρόφον οἰκιστῆρα. His proxima, nisi fallor, Herodotus ista subiecerat: [lin. 19.] Ὁ δὲ ἀμείβετο τοῖσδε, ὦ ῥαξ etc. Intermedia quae leguntur, mea quidem opinione, literatoris notam sapiunt marginalem: ὥσπερ εἰ εἴποι Ἑλλάδι γλώσση χρεωμένη, ὦ βασιλεῦ ἐπὶ Φωνὴν ἦλθες. [Me vero non poenitet, Scriptori nostro, verborum neutiquam ita parco, eadem adseruisse.] Herodotum utique sola decent ista: Λίβυες τὸν βασιλῆα Βάττον καλέουσι, καὶ αὐτοῦ εἵνεκα δοκίω θεσπίζουσιν τὴν Πυθίην καλεῖσθαι μιν Λιβυκῇ γλώσσῃ, εἰδυῖαν ὡς βασιλεὺς ἔσται ἐν Λιβύῃ. Ad interrogata non respondere mos Deo fuit Delphico, quem attigi in Schol. ad Phoen. p. 678. Quod suspicabatur Herodotus, aliud olim Batto proprium inditum fuisse nomen, aliorum firmatur testimoniis, collectis ill. Ez. Spanhem. in Callim. Hymn. Apoll. vs. 75. VALCK. — Hesychius: Βάττος βασιλεὺς, τύραννος, Λίβυες. Videtur alium etiam, praeter Herodotum, secutus auctorem. S.

24. οἶχτο μετὰξὺ ἀπολιπῶν -- ἐς τὴν Θήρην) Sedandae sunt turbellae, quas innocens illud μετὰξὺ fecit. Sive enim ex Hesychio, Μετὰξὺ, ἐξαίφνης, μετ' ὀλίγον interpreteris; sive cum Porto, μετὰξὺ ἀπολιπῶν (τὸν πρότερον τόπον) interea relicto priore loco abiit; quid tandem in sermone salebrosi? Recurret c. 160. ἐς ὃ μιν οὕτοι ἀπολιπόντες οἶχοντο ἐς ἄλλον χῶρον. In Platonis Lysid. p. 207. A. ἔπειτα ὁ Μανίξις -- μετὰξὺ παίζων εἰσέρχεται. Geminum dabit Isocrates Evagor. p. 200. E. Ex Plutarcho μετ' ὀλίγον Hesychii lucem mutuatur, referente Philippum, a Graecis terra marique imperatorem salutatum, καὶ μετὰξὺ δὲ Ἀλέξανδρον -- μετὰ τὴν Θηβαίων καταστροφὴν, tum de insecutis deinde regibus,

τοῖς μεταξὺ Μακεδονικοῖς βασιλεῦσι, T. II. p. 240. At horum satis. WESS. — Pro μεταξὺ ἀπολιπῶν, Reiskius μετὰ ξυμπολιπῶν aut ionice μεταξὺ ξυμπολιπῶν legendum coniecit: quae violenta utique foret mutatio. Μεταξὺ quidni, ut alibi, interim intelligeremus? scilicet, interim dum occasionem nactus esset oraculo obtemperandi; dum ei δύναμις et manus hominum adfutura esset, qua ad coloniam in Libya condendam proficisceretur. Sic ἀπολιπῶν intelligi debet αὐτὴν, scil. τὴν Πυθίαν, aut ἀπολιπῶν Δελφούς, interim relictis Delphis Theram abiit. Possit vero etiam ἀπολιπῶν significare desiit, destitit: scil. desiit urgere Pythiam, et aliud responsum petere; atque interim (scil. dum accidit id, quod continuo deinde narratur) Theram rediit. S.

CAP. CLVI. 1 - 3. αὐτῷ δὲ τούτῳ --- συνεφέρετο παλίγκोटως) Παλίγκοτα et παλίγκोटως illuminat Galenus ad Hippocrat. de Fractur. p. 547. WESS. — Vide Foësi Oecon. Hippocr. voc. Παλίγκοτος. Sunt παλίγκοτα παθήματα, recrudescentes, denuo exandescences dolores. Et homo παλίγκοτος Aristophani Pac. 389. dicitur, qui ἐξ ὑποστροφῆς πάλιν ὀργισθεῖς. Itaque non satis est quod in Gronovii latinis positum, male cessit; aut quod in nostris, ira dei incubuit: oportebat, denuo incubuit; denuo male cessit: respicitur enim ad ea quae cap. 151. dicta sunt. Ad verbum συνεφέρετο videri τὸ θεῖον deesse monuit Reisk. similique ratione Portus nominativum ἢ Πυθίην subintelligebat. At verbum προσφέρεισθαι τινι isto modo construitur, non συμφέρεσθαι. Legimus c. 157, 1. οὐδὲν γὰρ σφι χρηστὸν συνεφέρετο, nihil illis prosperum accidit: et VIII. 86, 6. ἔμελλε τοιοῦτό σφι συνοίσεσθαι, ὅλον περ ἀπίβη. Tum vero impersonaliter, I. 19, 2. συνενέχθη τοιόνδε γενέσθαι πρῆγμα. Sic II. 111, 3. συνενεχθῆναι δὲ οἱ τυφλὸν γενέσθαι. Quoniam tamen, quando impersonaliter ponitur hoc verbum, constanter aliud adiicitur in infinitivo; si qui h. l. codices συνεφέρετο παλίγκοτα dedissent, id praelaturus eram: quemadmodum IV. 15, 15. ait, πειθομένοισι δὲ ἄμεινον συνεσσεσθαι, nisi ibi ἄμεινον non nominativum adiectivi esse statuas, sed adverbium, sicut hic παλίγκोटως. S.

3. ἀγνοοῦντες δὲ τὰς συμφοράς) Causas calamitatum; ut tritissima Novi Foed. ζῶν, ἀνάστασις, [Iohann. xi, 25.] atque hoc de genere plura. WESS.

[5 seq. συγκρίζουσι βάττω --- ἄμεινον πρήξειν) „Aut

„συγκρίζονται legendum, (adnotavit Reisk.) aut *εὐ συγκρί-
ζουσι*.” Copiose de hoc loco, in *Var. Lect.* disputavi: sed,
ut tunc, sic etiam nunc, quidnam potissimum probem,
incertus haereo. Erunt quibus expeditissima Schaeferi ra-
tio videatur, παρέξειν corrigentis: *meliora se* (nempe *Dei*
nomine Pythia loquitur) illis daturum, Cyrenen cum Batto
condentibus. Sicut πόνον aut πρήγματα, sic et ἀγαθόν et ἀμει-
νον παρέχειν τινὶ dici potuerit. Mirum vero, in vulgatam
scripturam libros coniurasse omnes. S.]

12. ἀπέπλων) In Ionum πλάειν, derivataque, amanuen-
sium grassatur licentia. Ἀπέπλων ὀπίσω ἐς τὴν Ἀσίην mssti
lib. VI. 116. ἀπέπλων ὀπίσω ἐπὶ τὸ Ἀγτεμίσιον concorditer
plerique omnes lib. VIII. 14. Hic manum iniicit et mora-
tur [lin. 13.] εἰρήθη Codd. ex Poëtae ἐπρήθη, quod lib. VI. 15.
sicuti prius supra in Edd. c. 77. et VII. 184. in scriptis.
Utrumque genio Ionismi minime pugnare ex Eustath. ad
Homer. p. 1540, 12. [Odyss. p. 230, 32. ed. Bas.] certum
est. WESS. — Vide *Var. Lect.* ubi etiam significavi, non
Πλάτεια, (lin. 14.) sed Πλατεία editum me voluisse, sicut
Πλατίαν c. 151. et 152. Stephanus Byz. Πλατεῖα, νῆσος Λιβύης. S.

CAP. CLVII. 7. Αἴ τῦ ἐμεῦ) Principis poëtae πολ-
λῶν ἀνθρώπων ἰδεῖν ἄστεια, et μεγάλα ἄστεια ἀνθρώπων Nostri
lib. I. 5. vereor, ut efficiant, *Libyam ἄστῦ*, quod hic antea,
optime dici. [„Ἀστῦ bene habet. (ait Reiske, in Animadv.
editis) Non urbem modo, sed provinciam quoque signi-
ficat; proprie *populum coetumque*. Vid. I. 5. Hinc emen-
dandus Plutarch. in Opusc. T. I. p. 726, 2.“] Mihi αἴ τῦ
blanditur mirifice, solo ingenii remigio a Cl. de Pauw
productum, atque a Gronov. ex manu exaratis assertum
quidem, sed haud feliciter explicitum. Sententia gravis
est et εἰρωνική: Si tu Libyam, ovibus foecundam, neque a te
aditam melius, quam ipsemet ego, nosti, sapientiam huc acce-
dentis nimis miror. Αἰ Dorum, vice εἰ, et μεμπτικόν, non
nesciunt Grammatici. WESS.

Ibid. Ἄστῦ ἐμεῦ Λιβύην etc.) Edixit nonnemo, Ἄστῦ omni-
no rectum esse, neque debere sollicitari. Perversa vir Cl. [Gronov.] interpretatione corrumpit inventam a se lectionem in
Med. Codice, αἴ τῦ, vel αἰ τὸ, reddens *Eia tu*: non recor-
dabatur εἰ, si, Dorice pronunciatum αἰ. Huius oraculi leni
medela persanati laudem Adrianus noster Heringa reporta-

bit, qui mihi aliquando domi suae facile persuasit scribendum: Αἱ τὸ ἐμεῦ Λιβ. -- Μὴ ἐλθὼν ἐλθόντος, ἄγαν ἄγαμαι σοφίην σεῦ. Sua Dialecto Cyrenaei vel acceperant vel certe memoriae tradiderant oraculum, quod aestimare licet ex Plutarchi T. II. p. 408. Α. Βάττος ἦκε δεύτερον ποτνιαόμενος· ὕπαιπὼν οὖν ὁ θεός -- με Λιβύαν μαλοτρόφον· οἶσθας ἄρειον, Μὴ ἐλθὼν· ἐλθόντος ἄγαν ἄγαμαι σοφίην σεῦ· οὕτω πάλιν αὐτὸν ἐξέπεμψε. Sententiam prorsus obscurat inter voces ἐλθὼν et ἐλθόντος perperam posita distinctio, recte praetermissa in antiquis Edd. Hic naturalis esset ordo verborum, Αἱ τὸ, μὴ ἐλθὼν, Λιβύαν οἶδας ἄρειον ἐμεῦ ἐλθόντος, etc. Tuam ego valde miror sapientiam, si tu, qui Libyen nondum adiisti, melius illam nosti quam ego, qui illuc venerim. Proclive nunc erit suam oraculo formam indere, Plutarcho repertam:

Αἱ τὸ ἐμεῦ Λιβύαν μαλοτρόφον οἶδας ἄρειον
μὴ ἐλθὼν ἐλθόντος, ἄγαν ἄγαμαι σοφίην σεῦ.

Ore loquens Ionico Noster, quandoquidem Dorica quoque dedit in oraculo sequenti c. 159. fortasse ne hic quidem Doricum in Λιβύαν μαλοτρόφον evitaverat πλατειασμένον, sicut αἱ pro ἰ. In Doricis reliquiis, Sophronis inprimis et Epicharmi, pro εἰ κε, vel ἐάν, frequentatur αἶκα, subiunctivis modis iunctum. Commodum hic locum inveniet ingeniosa Medici nostratis Heringae coniectura, in Hesychio pro Βαῖκαν, Κρήτης· corrigentis, Βαίκα, ἐάν, Κρήτης. VALCK.

14. τῷ οὖνεμα ἦν Ἀζίρις, τὸν νάπαι) Conspirant in voce Ἀζίριστον divellenda doctissimi homines Is. Vossius, Pavius, Berglerus, Melotus, Bouherius, Bondam, [Petr. Bondam, I. C. Variar. Lect. lib. I. c. 3. Zutphan. 1759.] a quibus non dissentio. Herodotus praecivit omnibus c. 169. Locus ipse promiscue Ἀζίλις ac Ἀζίρις, ut saepiuscule in talibus, ap. Steph. Byz. Mox συγκληίδουσι ex dialecti formula, qua συγκληϊσμένη lib. VII. 129. etc. WESS.

CAP. CLVIII. [3. et seqq. ἦγον δὲ σφας --- πρὸς ἐσπέριν· καὶ τὸν κάλλιστον τῶν χώρων, ἵνα --- μὴ ἴδωσιν --- νυκτὸς παρῆγον.) In ed. Wess. et superioribus edd. post χώρων interpungebatur oratio, ut verba καὶ τὸν καλλ. τῶν χώρων ad praecedentia referrentur: et Vallae interpretationem (vesperam versus et ad locorum speciosissimum duxerunt, et quidem noctu, ne Graeci --- diurnum spatium metiendo animadverterent :) ipse etiam Wesselingius, nihil ad hunc locum monens,

tenuerat. Veram verborum distinctionem et auctoris sententiam primus Reizius, quum in contextu, tum in Praefat. p. x-xii. aperuit. Cuius in distinguendis verbis rationem quum Borheck esset secutus, Larcherus, eandem rationem merito probans, in msto codice fuisse eam a Borheckio repertam putavit. Ita constanter ille, etiam tunc quam alteram Versionis suae editionem procuraret, Reizii de Herodoto merita ignoravit, et, quidquid hic ad expoliendum Scriptorem nostrum contulerat, id Borheckio suo acceptum retulit. Eandem vero verborum distinctionem in uno ex Parisiensibus codicibus a se repertam esse idem Larcherus significat. At noster quidem ms. F. et post ἐσπέρην, et post χώρων interpungit. Pro πρὸς ἐσπέρην, πρὸς ἐσπέρης se maluisse Reizius l. c. professus est: idque opportunum utique foret, sed et perinde ferendum vulgatum, in quod consentiunt libri. S.]

10. ἐθαῦτα γὰρ ὁ οὐρανὸς τέτρηται) Virulentum est Comici, Iovem pluvium διὰ κοσκίνου εὐρεῖν, per cribrum meiere Nub. vs. 372.; Afrorum, ὁ οὐρανὸς τέτρηται, de copiosa isthiae coelesti aqua, suavius multo; Hebraeorum Genes. c. vii, 11. וַאֲרֶבֶת חַשְׁמִים נִפְתָּחוּ, et coeli fenestrae reseratae sunt, excellentissimum. Audiatur Eustath., ὁ δὲ περὶ τινὰ Λιβυκὴν γῆν, Nostrum spectans, τετρήσθαι τὸν οὐρανὸν, Φάμενος --- ἐτεραπεύσατο. θέλει γὰρ εἰπεῖν, τὸν οὐρανόν, ὡς οἶά τινα δεξαμενὴν, ἐν μὲν ταῖς ἄλλαις γαῖαις ἐστεγανῶσθαι· περὶ δὲ τὸν τόπον ἐκεῖνον, οἶον συντετρήσθαι, ὡς ὑετὸν σπυγνὸν ἐξερεύνεσθαι, καὶ ἄρδεν τὰ ἐκεῖ πρὸς τροφίμιστα: quibus ad loci explanationem nihil nitidius clariusve. Rem perspectam habuit citra Eustathii auxilium Ampl. Bouherius Diss. Herodot. c. 12. p. 138. WESS.

10. ὁ οὐρανὸς τέτρηται) Galeo significant ista loci fertilitatem et ubertatem: vellem docuisset, quo modo tandem fertilitas per coelum possit foratum designari. Dum quis ista nobis probabilius interpretetur, interea quae mihi venit olim in mentem coniecturam proponam. Οὐρανός in antiquis scribi solet Codd. οὐνός: unicam his literam praefigamus, recuperabimus vocem βουνός, quam ego hic valde commodam iudico, ut Battum et comites quum ad fontem indigenae duxissent Libyes, dixisse perhibeantur: ἄνδρες Ἕλληνες, ἐθαῦτα ὑμῖν ἐπιτήδεον οἰκίειν, ἐθαῦτα γὰρ ὁ βουνός τέτρηται: hoc in loco commoda vobis erit sedes, haec enim col-

lis vel ager perforatus est; fontibus nimirum: id est γῆ ἱστὶ ἐπυδρὸς πίδαξι, quod legitur c. 198. Primum Βουνὸς vox fuit Cyrenaeis usitata: Herod. IV. 199., χῶρων τὰ μέσα -- Βουνούς καλέονσι: attigit Casaub. in Athen. III. c. 22. [ad III. pag. 100. f.] Eustathius in Hom. Od. τ'. p. 680, 37., Κεῖται καὶ ἐν Ἡρόδοτῳ βάρβρος λέξις ὁ Βουνός, Λιβυκὴ γάρ. Idem in Iliad. λ'. p. 831, 32. ἡ δὲ κολώνη καὶ λόφος ἀνὴρ λέγεται καὶ Βουνός, ὅπερ Ἡρόδοτος μὲν Λιβύων λέξιν εἶναι φησιν, Αἴλιος δὲ Διονύσιος λέγει, ὅτι Φιλίμων ἐπισκώπτει τὸ ὄνομα ὡς βάρβρον, λόφον γάρ κηλοῦσι. [Eustath. p. 1854. et p. 880. ed. Rom.] Quos respicit Aelius Dionysius comici Philemonis duo scenarios Io. Clericus e Phrynichi repetere potuerat Ecl. p. 156., cui Βουνός etiam ὀνύλα dicitur φωνὴ τῆς Ἀττικῆς. A Doriensibus in Sicilia vocem transsumsisse videtur Aeschylus; a Cyrenaeis accipere potuerunt Alexandrini: recentiores Graeci quivis colles et tumulos βουνούς dixerunt et μαστούς, Aetoli veteres βωμούς. Cyrenaicae regionis βουνοὶ similes fuere βουνειάδων ἀναστήμασι τόπων γεωργησίμοις, Diodoro memoratis V. 40. Praeterea tumulum hic a Batto occupatum fontibus fuisse constat irriguum: vide P. Leopard. Em. III. cap. xi. S. Bochart. Geogr. Sacr. II. 1. c. 25. et Ez. Spanhem. in Callim. Hymn. Apoll. vs. 88. Iustinus XIII. 7. Montem Cyram et propter amoenitatem loci et propter fontium ubertatem occupavere. Fons Apollinis Herodoto dictus et Pindaro, Callimacho est Κύρη, unde nomen acceperit Κυρήνη. κρήνην Θέστιν memorat Herodot. c. 159. VALCK.

CAP. CLIX. 1. 2. Ἐπὶ --- τοῦ οἰκιστοῦ τῆς ζόης) Inprudens Valla, vertendo qui condidit Zoam, urbem extruxit, nequaquam a viro Celeb., quod demiror, destructam, quandoquidem interpretis lapsus eruditissimus P. Leopardus dudum detexerat Emend. lib. III. 11. Potuerat Scriptor ἐπὶ τοῦ οἰκιστοῦ, [absque τῆς ζόης] sicuti mox; elegit aliud, aequè adcommodatum et iucundum. Battus, Cyrenarum conditor, οἰκιστῆς Pindaro Callimachoque, nactus apud populares honores, quales οἰκιστῆς mos deferebat lib. VI. 38. Facessat ergo in Morboniam, quorsum a Pavio et Bouherio amandatur, urbs Zoa, addita in Abr. Ortelii Thesaurum Geographicum et pictas tabulas inprudenter: facessant irrita aliorum molimina. WESS. — Non modo Vallae latina intacta h. l. reliquerat Grono-

vius, verum etiam primus, pro excellenti suo nimirum iudicio, Ζόης maiuscula litera initiali curaverat: edendum: neque in Notis retractavit errorem. S.

Ibid. Ἐπὶ μὲν νυν Βάττω τοῦ οἰκιστῆς τῆς Ζόης) Hic etiam Thesaurum Ortelii locupletavit urbium populorumque conditoris Vallae versio: illa Battum nobis dedit qui condidit Zoam. Error absurdus propagari per Edd. non debuerat, quem ante annos ducentos iam indicatum sustulit Leopardus Em. III. c. xi. Vita, ἡ ζωὴ, Herodoto scribitur Ζόη. ἐπὶ μὲν νυν τῆς Ζόης Βατ. τοῦ οἰκιστῆς. Errorem peperit e situ suo, Herodoteo more, distracta vocula. Nihil est in his aut vicinis nodosi. Dum viveret Cyrenes conditor Battus, qui per annos regnavit quadraginta, huiusque filio Arcesila per annos xvi. regnante, res Cyrenaeorum in eodem ferme statu permanserunt: sub tertio demum rege, qui fuit Battus istius nominis II. Εὐδαίμων dictus, Graecis divinitus in Africam evocatis, amplificatae. Sed, si licet, suspicor equidem, ante haec verba. Ἐπὶ μὲν νυν Β. τοῦ οἰκιστῆς τῆς Ζόης, olim alia quaedam lecta, quae nobis perierint, de condita Cyrene, quo referretur adpellatio τοῦ οἰκιστῆς, atque in his forte traditum, quando Battus expeditum acceperit usum linguae: Monte Cyra occupato, secundum Iustin. XIII. 7., Battus linguae nodis solutis loqui primum coepit; quae res animos eorum, ex promissis Dei iam parte percepta, in reliquam spem condendae urbis accendit. Auctore Pausania X. [cap. 15 extr.] p. 834., vidit Battus leonem, καὶ αὐτὸν τὸ δαῖμα τὸ ἐκ τῆς θείας βοῆσαι σαφὲς καὶ μέγα ἠνάγκασεν. Instar Batti forte τραυλός Croesi filius in subito terrore vitium nodumque linguae rupit, planeque et articulate eloquutus est, Gell. Noct. Att. V. 9. Ἐβρήξε φωνὴν ὑπὸ δέους τε καὶ κακοῦ, Herod. I. 85. VALCK.

5. 6. ἐπὶ δὲ τοῦ τρίτου, Βάττω τοῦ Εὐδ.) Optime ad hunc modum interpunxit Nob. Palmerius Exercit. in Gr. Auctor, p. 24. Nam Battus, eius nominis secundus, Felix adpellatus est, non tertius. Ἐπὶ τρίτου successionis ordinem requirit. Bene Plutarchus in Coriol. p. 218. Ε. εὐτυχίας δὲ (Graeci ἐπώνυμον ἔθεντο) τὸν Εὐδαίμονα, τῷ δευτέρῳ τῶν Βάττων. Attigi ad Diodorum T. II. p. 551. WESS.

24. ἀντὶ τούτων Αἰγ. κατὰ ταῦτα ἐπιμεμφόμενοι Ἀπρίη, ἀπίστησαν ἀπ' αὐτοῦ) Adi sodes lib. II. 161. ubi ἐν τοῖς Διβυκοῖσι

λόγοις, de hac *Melpomenes* parte. WESS. — Κατὰ ταῦτα, ut apud alios, sic constanter aliàs apud Nostrum, quoad quidem aut memini aut adnotavi, *eodem modo*, significat. Sic II. 48, 5. 104, 18. 105, 3. III. 48, 14. etc. Sic item II. 30, 13. ubi quidem etiam *eisdem in locis* intelligi possit. Quarum notionum quum neutra huic loco opportuna esset, de *eodem tempore* accepi, et protinus interpretatus sum; idem significare posse κατὰ ταῦτα ratus atque αὐτίκα, quod adverbium eodem de fonte derivatum est: in eandemque sententiam Scriptor noster, de eadem re agens II. 161, 17. ἀπίστησαν ἐν τῇς ἰθείης dixerat. Eandem formulam κατὰ ταῦτα de tempore etiam Wess. accepit: qui eam, quum in Vallae latinis nihil ei responderet, adverbio temporis *tum* expressit, qua de re *Aegyptii tum succenses Apriae*, ab eo defecerunt: et sic ille quidem κατὰ ταῦτα cum ἐπιμεμφόμενοι iunxit, ego vero ad ἀπίστησαν referens, comma post ταῦτα inserui. Quodsi κατὰ ταῦτα cum ἐπιμεμφ. iungi debeat, tum vero κατὰ ταῦτα ἐπιμεμφόμενοι Ἀπρίη significabit hoc ipsum exprobrantes *Apriae*, propter hoc ipsum succenses *Apriae*. cf. ad V. 33, 12. notanda. Atque haec verissima explicandae huius ἰήσεως ratio esse videtur; quare *deletum comma post ταῦτα*, et ante κατὰ repositum velim: sic vero etiam, pro κατὰ ταῦτα, commode cum ms. Arch. κατὰ ταῦτα (aut potius κατὰ ταῦτα ταῦτα, coll. cap. 160, 8.) legetur. In eandem sententiam II. 161, 12. absque κατὰ praepositione ait, Αἰγύπτιοι ταῦτα ἐπιμεμφόμενοι. S.

CAP. CLX. 1. Ἀρκεσίλειος) Sic [loco olim vulgati Ἀρκεσίλεος et Ἀρκεσίλαος] ob secundum quartumque casum Ἀρκεσίλεω, Ἀρκεσίλεων: et quoniam toties totiesque in sequentibus Ἀρκεσίλειος. Similis sunt flexionis Μενέλειος, Χαρίλειος, etc. WESS. — Pari ratione atticā formā λεώς, pro λαός, utitur Noster I. 22, 9. II. 129, 3. VIII. 136, 12. S.

[11. ἐν Λεύκωνι) Apud Ptolemaeum lib. IV. c. 5. p. m. 104. memoratur Μαμαρικῆς κόμη μεσόγειος Λευκόν, nescio an eadem quae Herodoto Λεύκων. S.]

[16. Φάρμακον nescio an δηλητήριον (venenatum) intelligatur, quod ei a fratre paratum fuisset, nec vero lethalem exercuisset vim, quare dein strangulatus ab eodem fuisset. S.]

16 seq. ὁ ἀδελφεός Δεαρχος) Habeat suum sibi nomen homo infelix et ingratus. Plutarcho Virtut. Mulier. pag.

260. Ε. Ἀάαρχος, quod idem nomen, non tamen Arcesilai frater, sed φίλος πονηρός, per amici nomen regis mortem architectatus et tyrannidem; ubi de perditu hominis interitu et Eryxo, animosa matrona, plura. Quod ibidem de Amasidis, Aegyptiorum regis, militibus, id suspicionem firmat, qua de lib. II. 181. Polyaeo consimiliter Ἀάαρχος lib. VIII. 41. sed ex Plutarcho. WESS. — Vide Var. Lect. S.

17. Ἀάαρχος) Cyrenaica, ni fallor, nominis forma Ἀάαρχος in Ἀάαρχος vel Ἀάαρχος facile transiit. Amicus infidus, qui secundum Arcesilam suffocavit, quique tyrannus evasit patriae, frequenter Ἀάαρχος dicitur Plutarcho T. II. pag. 260. et 261. etiam in Ἀάαρχος concinit Plutarcho Polyaeus VIII. c. 41. Arcesilai viduae Eryxus uterque virtutes praedicat. VALCK.

CAP. CLXI. 2. χαλός τε ἰὼν καὶ οὐκ ἀρτίπους) Cl. de Pauw καὶ οὐκ ἀγγίνους, et minime sollers. Quo non indigemus. Est inter exempla Herodoteae περισσολογίας. Claudum praeterea hunc Battum Plutarchus praedicat, non insulsum neque stupidum, nedum Herodotus. WESS.

6. ἐκ τῆς Μαντινέας) Secum in Africam ducere iubentur, qui ipsorum componeret dissidia, καταρτιστῆρα, sive reconciliatorem pacis; qualis petentibus concessus fuit a Mantinensibus Demonax. In Excerptis etiam e Diod. Sic. p. 550., τῆς Κυρηναίων στάσεως διαιτητής fuisse dicitur Δημόναξ Μαντινεύς, συνέσει καὶ δικαιοσύνη δοκῶν διαφέρειν. Arcasin his non vulgaris honos iste fuit a Deo Delphico tributus tanquam εὐνομητάτοις. Aelian. Var. Hist. II. 22., εὐνομητάτους γενέσθαι καὶ Μαντινέας ἀκούω, οὐδὲν ἥττον Λοκρῶν, οὐδὲ Κρητῶν, οὐδὲ Λακεδαιμονίων αὐτῶν, οὐδ' Ἀθηναίων. Ex hac gente magistratam Socrates, discipulam habuit Plato. Dissidentes inter se Milesii Parios ex omnibus Graecis sibi delegerunt καταρτιστῆρας, Herod. V. 29. VALCK.

7. καταρτιστῆρα) Demonax, τῆς Κυρηναίων στάσεως διαιτητής in Diodori T. II. p. 550.; Nostri ex nationis dialecto prius lib. V. 29. Pervenit in hanc usque aetatem aureus Cyrenaeorum numus, ab Harduino indicatus, in quo partim ΔΗΜΩΝΑΚΤΟΣ, partim ΚΥΡΑΝΙΩΝ. Dubium non est, quin Mantinensem Demonactem, eiusque egregiam operam, haud ingratas Cyrenaeis inpensam, posteris ille tra-

diderit: an vero sub hoc tempus procusus, mihi quidem valde ambiguum. At vide Ampl. *Bouherii* Diss. Herod. c. 12. p. 142. super illa quaestione. WESS.

14. *τεμνεα ἐξελών*) *Laurentius fana*. Melius *certas agri portiones*, quales et illae, in quibus *Silphii* proventus ap. *Heisychium* Βάττον σίλφιον. Vetus consuetudo, a Poëta *Iliad.* ζ. 194. signata, et *Aristide* T. I. p. 12. ὡς περ τοῖς βασιλεῦσι *τεμίνῃ καὶ χώρους ἐξαιροῦσι*. Addidit *Demonax ἱρωσύνας*, quoniam τὰ γέρεα regum olim *sacerdotia*, uti *Spartae* lib. VI. 56., complectebantur. *Vallae* lapsum tetigit consultissim. *Barbeyracius* *Histor. Foeder.* T. I. p. 58. WESS. — De vocab. *τέμνειος* vide *Homeri* Interpretes ad *Iliad.* ζ. 194. Equidem sacros agros *τεμνεα* hic interpretatus sum, ratus agros intelligi e quibus *sacerdotes* reditum percipere soliti erant. Facile autem *certas agri portiones* cum *Wess.* reponi patiar. S.

Ibid. *τεμνεα ἐξελών καὶ ἱρωσύνας*) Itaque adeo, si sana est lectio vulgata, populi *Demonax* adsuetus imperio *Regem* fecerit *sacrificulum*; cui sane mirarer si nullam ille voluerit relictam praeterea honoris praerogativam, quam legitimam habuerant maiores. Diis solebant fatoque functis heroibus regibusve *τεμίνῃ ἐξελεῖν*: vivo *Batto* cur *τεμνεα* voluerit *ἐξελεῖν* non exputo. Ne rigida quidem *Arcadis* severitas alia maiorum βήτῃ saltem γέρεα denegare *Regi* potuit, praeter *ἱρωσύνας*, sive curam sacrorum administrandorum. Legisse videtur a vulgatis diversa *Valla*, qui proxima, τὰ ἄλλα --- ἐς μέσον τῷ δήμῳ ἔθηκε, cetera in medium posita populo restituit, minus commode expressit. Legitur lib. III. c. 80. ἐς μέσον Πέρσῃ καταθεῖναι τὰ πρήγματα: qui a patre acceptum imperium sponte sua populo restituit, dicitur ἐς μέσον Κώοις καταθεῖς τὴν ἀρχήν, lib. VII. 164. Graecorum more, in medium ponere, dicere non recusant Latini. VALCK.

CAP. CLXII. 10. ἐν τῷ Κορινθίων θησαυρῷ) Non *Corinthiorum* populus dedicarat, sed *Cypselus*, *Herod.* I. 14. Quam *Olympiae* dedicarat *Sicyoniorum* tyrannus *Myron*, aedícula tamen dicebatur Σικωνίων θησαυρὸς, teste *Pausan.* lib. VI. c. 19., quo capite in *Alti Olympiaca* superstites sua aetate recenset aedículas sive θησαυροὺς καλουμένους *Sicyoniorum*, *Carthaginiensium*, (de horum spoliis a *Gelone* fuit

is thesaurus consecratus:) Epidamniorum, Sybaritarum, Cyrenacorum, Metapontinorum, Megarensium, Geloonum: initio capitis, καὶ ἐν Δελφοῖς, inquit, Ἕλληνας τινὲς ἐποίησαντο τῷ Ἀπόλλωνι θησαυροὺς: in quibus sua quaeque civitas donaria, aurum etiam et argentum Apollini sacrandum, deponeret, sive τὰ ἀναθήματα et τὰ ἱερὰ χρήματα. Civitatum thesauros hic Apollinis veluti fidei commissos, quibus ubi posceret usus illinc repetitis uterentur, mihi quidem non liquet. Τὸν ἐν Δελφοῖς τῶν Ἀθηναίων θησαυρὸν memorat Xenoph. Κυρ. Ἀναβ. lib. V. p. 206, 33. Clazomeniorum, Herod. I. 51. Siphniorum, idem III. 37. Sicyoniorum, Thebanorum, Cnidiorum, Syracusanorum, Potidaearum, Pausanias lib. X. c. 11., cuius aevo nihil in his erat pecuniae sacrae. Haec addantur H. Valesio notatis in Exc. Peiresc. p. 77. VALCK.

11. ἀπικομένη δὲ παρὰ τοῦτον) Operarum Aldi socordia τοῦτο peperit et secuturis reliquit. Critici ad Pindari Od. Pyth. IV. pr. de Pheretima filioque, πέμπτος δὲ ἴσθιν Ἀρκεσίλαος, Φερετίμης υἱός, ὡς Ἡσίοδος μνημονεύει. Falso de Hesiodo, qui de eo nec scripsit, neque potuit. Voluerunt ὡς Ἡρόδοτος. Falso insuper πέμπτος. Arcesilaus hic regum fuit sextus. Salaminius Euelthon locum occupat in Polyaei lib. VIII. c. 47. WESS.

14. λαμβάνουσα τὸ δίδμενον) Syllabam effecisse suspicor postremam, ut vocula nobis αἰεὶ perierit, reponendumque ἢ δὲ λαμβάνουσα τὸ αἰεὶ δίδμενον. De sibi invicem continua serie succedentibus sic solet αἰεὶ venuste poni pro συνεχῶς. Homerus μελισσῶν meminit, Πέτρης ἐν γλαφυρῆς αἰεὶ νέον ἐρχομένων, Iliad. β'. 88. Vide Hesych. in Αἰεὶ νέον. Thucyd. p. 277, 78., Ἀθηναίων ὁ αἰεὶ ἐντὸς γεγόμενος. Herod. II. 168. ταῦτα τοῖς αἰεὶ δορυφορέουσι ἐδίδото: et saepius alibi. Vocem autem istam, quod fatendum est, valde accommodam, hoc in loco legisse videtur Eustathius, ex Herodoto sic historiam enarrans in D. ζ'. p. 523. [p. 657. ed. Rom.] αἰεὶ γὰρ ἐκείνη τὸ μὲν δίδμενον, φησὶν, ἐλάμβανε, καὶ καλὴν ἔλεγε, κάλλιον δὲ ἔκρινε (lege ἐκείνο,) τὸ στρατιᾶν λαβεῖν. τελευταῖον ἐξέπεμψεν αὐτῇ δῶρον ἄτραπεον χρύσειον καὶ ἡλακάτην, ἣ καὶ εἶριον προστίκειτο, καὶ προσετίθει, ὅτι γυναῖκα τοιούτοις δωρεῖσθαι χρὴ, ἀλλ' οὐ στρατιᾶ θνησκούσῃ ἐκ τῶν τραμάτων. Miror ultima, et in his vocem Ionicam Herodoti. Paene ultima lectiones adfirmant a Gronovio

reiectas. Homericæ, Ἰστὸν τ' ἡλακάτην τι etc. *Aristophanis* etiam expressit *Lysistrata* vs. 519., Ὁ δὲ μ' εὐθὺς ἔφασκεν ὑποβλέψας, εἰ μὴ τὸν στήμονα γῆτω, Ὅσοι ὕψισθα μακρὰ τὴν κεφαλὴν πόλεμος δ' ἄνδρесси μελήσει: sic modulus versui reddendus est, vitiatum in vulgatis, Ὁ δὲ μ' εὐθὺς ὑποβλέψας ἔφασκε, καὶ μὴ etc. **VALCK.**

20. ἀλλ' οὐ στρατιῇ) Unde *Eustath.*, qui excerpserit, στρατιῇ adstruxerit *Δησκούση* ἐκ τῶν τραμάτων, cum illis scio, qui penitissime ignorant. Sibi habeat servetque: ad *Herodotum* nihil. **WESS.**

CAP. CLXIII. 6. Ἐπὶ μὲν τίσσερας Βάρρους etc.) Quae de quatuor *Battis* totidemque *Arcesilais* hic leguntur, illuminarunt *Palmerius* in *Exercit.* pag. 24. *H. Valesius* et *P. Wesseling.* in *Exc. Diodori* T. II. p. 550. 551. **VALCK.** — Oraculum de quatuor *Battis* totidemque *Arcesilais*, ex tripode dictum. Valuit in illa regum stirpe et serie, quod celebri olim in usu, ut nepos avi nomine insigniretur. Multa ad *Diodor.* T. II. p. 550. *H. Valesius*, et *Bouherius* in *Diss. Herodotea.* **WESS.**

11. ἀπόπιμπι κατ' οὖρον) Trade secundo vento, praestiterat; ex formula *Sophocl.* *Trach.* vs. 474. ἀλλὰ ταῦτα μὲν ῥέτω κατ' οὖρον, et *Aeschyl.* VII. *Theb.* vs. 696. ἴτω κατ' οὖρον. Adde *Schol.* ad *Trachin.* vs. 828. **WESS.**

14. ταῦρος ὁ καλλιστεύων) *Maxima taurus victima*, ὁ καλλιστεύων τῶν ταύρων, *Diodoro* lib. IV. 23. *Pythia* obscure *Alazirem*, *Arcesilai* socerum, indigetasse videtur, una cum genere interiturum, prorsus ut ταύρου titulo *Philippum*, *Alexandri Magni* patrem, apud *Diodor.* lib. XVI. 91. **WESS.**

CAP. CLXIV. 12. ἐπ' ἐξεργασμένοις) Sic vere ex *Aldi* ἐπιξεργασμένοις. Pravum idem in *Plutarchi* *Maliginitate* pag. 870. B. e *Nostri* lib. VIII. 94. Elegans *Euripidis* *Bacch.* vs. 1037. πλὴν ἐπ' ἐξεργασμένοις Κακοῖσι χεῖρειν, ὧ γυναικες, οὐ καλόν. Utitur plus simplici vice *Aeschylus*, in *Pers.* vs. 526., *Agamem.* vs. 1388. etc. **WESS.**

15. ἔργετο ἐκ τῆς) Hic quoque vetus et *Vallae* reperta lectio revocabitur, ἔργετο ἐκ ὧν τῆς *Κυρηναίων πόλιος*, urbe *Cyrene* ultro abstinerebat; sive, semet ipse volens arcebat urbe. Male vir *Cl.* verbum ἔργετο reddidit arcebatur: apud *Herod.* ἔργεσθαι, formae mediae verbum, significat semet arcere,

adeoque abstinere. Lib. II. c. 18. *Θηλέων βοῶν μὴ ἔργεσθαι*, idem est ac *Θηλέων βοῶν γέυσθαι*, IV. 186. Similiter πολλῶν ἐπιτάξαντες ἔργεσθαι, lib. V. c. 57. VALCK.

CAP. CLXV. 7. *Εὐεργεσίας ἐς Καμβύσιαν*) Non neglexit in *Polyaeni* lib. VIII. 47. apud *Aryanden* τὰς ἐς Καμβύσιν εὐεργεσίας *Pheretima*. In pingendo *Satrapae* nomine libri *Strategematum* et *Pollucis* [vide mox ad cap. 166, 9 seq.] discordes quoque sunt, in vulgatum tamen proniores. WESS. — *Arcesilai* non meminit *Herodotus* III. 13. ubi donorum mentionem facit, ad *Cambysem* a *Cyrenaeis* misorum: quae quidem dona neutiquam benigne a *Cambyse* accepta esse ait, sed per contemptum militibus ab illo projecta. Videtur deinde *Arcesilaus* traditā *Cambysi* *Cyrenaicā* melius de illo voluisse mereri. In Graecis nostris lin. 8. vitiosum ἔδωκε, pro ἔδωκε, facile vel tyro quilibet corrigit. S.

CAP. CLXVI. 3. *παρισεύμενος*) Ionum ex more, saepe spreto. Dederunt schedae ἀποσειεύμενος c. 154., praebebunt illud ipsum c. 203. tum ἀνταγωνισιεύμενος; lib. V. 109. atque his similia. Ex *Darii* studio, quod *Aryandes* stolide aemulabatur, aurum multo purissimum ψῆγμα *Δαρείου* χρυσοῦ apud *Plutarchum* in *Pactolo*, et numi aurei *Δαρεικοί*, *Darici*. Negant Critici ad *Comici* Ἑκκληζ. vs. 589. appellatos ἀπὸ *Δαρείου*, τοῦ Ἐξέρου πατρὸς, sed ab alio rege *Dario*: sequitur *Suidas*, et omnibus *Harpocratio* prior. Equidem his dicam inpegi *Observ.* lib. II. 24., nec poenitet: nihil ad arguendos manifestius *Herodoteis*. Succurrit tamen labanti *Grammaticorum* fidei amicissimus *H. Venema*, *Herodotea* probans, *Dariumque* *Hystaspiden* *Persis* *Daricos* cudisse, *Medis* vero antiquiorem *Darium*, nomine *Medum*, cuius exemplum rex *Persa* fuerit imitatus, *Dissert.* ad *Vaticin. Daniel.* p. 160. WESS.

9. 10. καὶ νῦν ἐστὶ ἀργύριον) Ita ex schedis oportuit. *Pollux* argentum Ἀρναδικὸν lib. III. 87. VII. 98. hinc derivavit: quae de *Daricis* ibidem, ἀπὸ *Δαρείου*, ὡς ὑπ' ἐκείνου ἀκριβοθέντος εἰς κάθαρσιν τοῦ χρυσοῦ, ostendunt originem. Statim ἐπανορθίωτο [lin. 12.] dubio caret. WESS.

CAP. CLXVII. [5. ἄνδρα Μαράφιον) Vide I. 125, 13. S.]

Ibid. Βάδρην) *Haesito*, quid verius certiusque. In pro-

priis nominibus frequentissima mssorum discordia. Idem classis praefectus c. 203. Βάρες, ubi *Badres* Laurentius, quod retineo: Μάδρες codicis *Vind.* huic ducit, ex confusione litterarum β et μ in codicibus tritissima. Mox [lin. 9.] αὐτοὶ ὑπεδέχοντο ex c. 200. liquidissimum. WESS. — Infra c. 203., ὁ τοῦ ναυτικῆς στρατηγός dicitur Βάρες: ob tantillam scriptionis, librario procul dubio imputandam, differentiam non debuerant tanquam diversi considerari *Badres* et *Bares*: genuinum forte nomen Βάρες onerat littera male repetita. Alexandri Macedonis sororem habuisse dicitur Βουβάρες ἀνὴρ Πέρσης, VIII. 156. et V. 21. qui idem videtur, cuius nomen scribitur Βούβαρης VII. 21. Persam Καρρίβαρον ex *Clearcho* memorat *Athen.* X. p. 416. b. hinc *Aelian.* Var. Hist. I. 27. Ab Aegypti satrapa *Aryande* classem et exercitum accepisse *Pheretimam*, *Herodoto* consentit *Polyaenus* VIII. 47. VALCK:

12. πρόσχημα τοῦ λόγου) Ex Latinis titulus inferendi belli, putes πρόσχημα τοῦ πολέμου *Vallam* vidisse, quale *Polybii* ὄνομα καὶ πρόσχημα τοῦ πολέμου lib. XI. 5. [XI. 6, 4. nostrae ed.] sed eius nec vola nec vestigium in manu descriptis. *Reiskii* elegans coniectura πρόσχημα τοῦ στόλου, obtentus expeditionis, in eadem haeret difficultate. Potius erit novationi vale dicere. Λόγου πρόσχημα velamentum et color sermonis est, quo veritatem dissimulabant Persae. Geminum germanum lib. VI. cap. 153. τοῦτο μὲν δὴ πρόσχημα λόγου (sic mss) ἦν: hoc colore inter fandum *Miltiades* utebatur. Post nonnulla, ἰφρόντιζε Δαρείου [lin. 16.] ex *Aldi* et aliorum praescripto; ingrata erat βασιλείας iteratio. Confer cap. 197. WESS.

13. ὥς ἐμοὶ δοκίειν, ἐπὶ Λιβύων καταστρεφῆ) Ista *Herodotum* adiecisse ceteris opinor, ut commodam hoc in loco sibi pararet occasionem gentes recensendi *Libycas*: nam libenter ille narrationibus interiectis sic passim ab instituto sermone digreditur, ut lectorem semper iucunda varietate teneat et oblectet, ποιήσας ἱβουλήν ποιῆσαι τὴν γραφὴν, Ὅμηρου ξηλωτὴς γενόμενος, ut scribit *Dionysius Halic.* in Ep. ad Pomp. p. 208., hac etiam in parte *Thucydidi* *Herodotum* praeferens, et fatetur ipsemet *Herodotus*, quaevisisse se digressiones, lectoribus velut ἀναπαύσεις: IV. 30. προσθήκας δὲ μοι ὁ λόγος ἐξ ἀρχῆς εἰδίζητο. Istiusmodi *Thucydidis* imi-

tatori *Philisto* prorsus evitatas digressiones supra modum ineptas et fabulosas ubique captaverat *Theopompus*: hoc ubi tradidit *Dionys.* in eiusdem Epistolae fine pag. 213., Critici mentem vox obscuravit perperam scripta: nam ubi peccasse dicitur *Theopompus* κατὰ τὰς παραβολάς, in *comparationibus*, corrigi debet παρεκβολάς, quod p. 126, 3. dicitur κατὰ τὰς τῶν παρεκβάσεων ἐπισαγωγάς, ubi eadem designantur exempla: e quibus in transcurso redintegrari poterit *Theon. Soph.* pag. 15. *Theopompi Philipp. viii.* narratio ἡ τοῦ σελίνου, de *apio*, nulla fuit; emendandum, ἡ τοῦ Σειληνοῦ, vel περὶ τοῦ Σειληνοῦ, de *Sileno*, qui in Macedonia ferebatur adparuisse. VALCK.

CAP. CLXVIII. 13. Πλεῦνος) *Tzetzes* ad *Lycophron.* vs. 149. Πλυνόν, πόλιν Λιβύης habet; quae huic lacui si accubuerit, Πλυνός, ut veteres schedae, optabilior. WESS. — *Scylaci*, plurali numero, Πλῦνοι λιμὴν, pag. 106. ed. Gron. S.

CAP. CLXIX. 1. Γιλγάμμαι) *Stephani Byz.* Γιλγάμβαι, ἔθνος Λιβύης, Ἡρόδοτος δ'. robur accipit ex *Med.* et sequacibus, vicissimque addit. Recepi *Γιλγάμμαι* et *Γιλγαιμμίων* ex ductibus Codicum et *Stephani*, obsecutus *Gronovio*, cuius laudatio libri *Florentini* modum excedit. Recepi tanto autem promptius, quod *Brit. A.*, quo sicuti et altero deinceps utar, clare *Γιλγάμμαι*, *Γιλγάμμοι*, *Γιλγαιμμίων*. WESS.

5. Ἀζιρις) *Callimachi* πυκινὴν δὲ νόπαις Ἀζιλιν ἔναιον *Hymn.* in *Apoll.* vs. 89. stabilit haec et superiora cap. 157., nec nocet diversior, quae in *Aldina* eius et *Basileensi* constat editione, scriptura, uti monitum antea [ad c. 157, 14.] Quod de *laserpitio*, [lin. 6.] καὶ τὸ σίλφιον ἄρχεται ἀπὸ τούτου, sive ἐκ τούτου: in *Scylace* p. 108. ed. Gronov. post insulam *Plateam*, ἐντεύθεν ἄρχεται τὸ Σίλφιον φέσθαι γῆς: ubi *Gronov.* quid velit postrema vox, nec exprimit *Vossius*, nec ipse assequor, pro qua repono γῆσιον. Nonne φέσθαι γῆσις, aut γῆσις, in arvis, lenius et propius? Multa de *Silphio* *Salmas.* in *Solin.* p. 262. et ex *Scylace* φέσθαι γῆς. WESS.

CAP. CLXX. 2. Ἀσβύσται) Irrita opera Viri Celeb. [Ἀσύντας, qui nulli sunt, defendentis.] Ἀσβύστας in *Libya* norunt complures, ab *Holstenio* ad *Steph. Byz.* signati, tum *Lycophron* quoque vs. 895. Quis Ἀσύντας tandem? *Herodot. T. V. P. II.*

Liquidus *Medicei* lapsus ex schedis est *Pass.* Neque officit hilum, quod *Asbystarum* sedes latius in Africae mediterranea porrigatur ab aliis; siquidem in talibus multiplex variatio, et *Asbystae* minime maritimi. WESS.

CAP. CLXXI. 2. *Αύσχισαι*) *Stephani* *Αύσχίται*, ἔθνος *Λιβύης* ὑπὲρ *Βάρης*, optime hinc *Holstenius* emendat et *Cuperus* in *Sylog. Epistol. Burmanni* T. II. p. 690. Certe *Αύσχίται* in Codicibus *Diodori* et *Ptolemaei*, sicuti ad prioris lib. III. 49. adnotatum. WESS.

3. κατ' *Εὐσεπερίδας*) *Promiscue*, *Ἑσπερίδες* et *Εὐσεπερίδες*, cives *Ἑσπερίται* et *Εὐσεπερίται*: quod in promptu magno viro non fuit, *Strabonis* lib. XIV. p. 957. D. [pag. 647. B. ed. Cas.] καὶ ἔτι ἐν τοῖς *Ἑσπερίταις* *Λίβυσι*, reformanti ἐν τοῖς *ἑσπερίταις* *Ἰβηρι*. Amnis enim *Lethaeus*, quo de *Geographus*, correctionem non postulat, siquidem similis tituli fluvius apud *Libyae* *Hesperitas*. Iterum *Strabo* lib. XVII. p. 1193. C. [p. 836. D. ed. Cas.] ἔστι δὲ καὶ λιμὴν *Ἑσπερίδων*, καὶ ποταμὸς ἐμβάλλει *Λάβων*, seu, uti aliis, *Λήβων*. Qui sequuntur [lin. 4.] *Cabales*, verius-ne *Bacales* scribantur, non finio. WESS.

CAP. CLXXII. [2. *Νασαμῶνις*) Horum iam facta mentio lib. II. c. 32. Confer vero paullo post, cap. 182. huius libri, ubi et de loco cui *Augila* nomen. S.]

6. τοὺς δὲ *Ἀττελάβους* etc.) Credo ob oculos haec *Arriano* fuisse de piscium apud *Indos* captura, *Indic.* c. 29. p. 344. ὑπὸ ἡλίου αὐαίνοντες, εὐτ' ἂν ἀφανανθῶσιν, καταλόντες: ubi mira *Celeb.* viri in participio isto fluctuatio. *Ἀττελάβους* *Arch.* et *Vind.* habet *Eustath.* in *Dionys.* vs. 209. [ubi quidem mendose vulgo *Ἀττεσλάβους*, et *εἶδος* δὲ *ἀνρίδος* ὁ *Ἀττεσλάβος*.] novitque Graecus *Nahumi* interpretes c. III, 17. Editum *Iones* maluerunt. *Vallam* autem, graviter in palmulis hic lapsum, primus adiuvit *P. Leopardus* *Emend.* lib. VII. c. 16., tum *Portus*, *Heraldus*, et *L. Bos* *Obs. Critic.* cap. 7., cui optimo viro temeritatem acerbius exprobratam nollem. Haeret adhuc animo iusta eius de malignitate *Gronoviana* querela, sancte testati, se, cum *Observationes* diceret, *Leopardum*, et quos nominavi, nondum lectitasse. Et quid si eorum aliquem versavisset, quis continuo omnium recordatur? Obsoleta haec quidem, sed memoriae praeclari Praeceptoris debita. Mox [lin. 8.] ἐπὶ γὰρ

ἐπιπάσσοντες ex schedis non sine consilio Th. Galeus laudavit; nam locustis, in pulverem conminutis, bene congruit ἐπιπάσσειν, non lacti. Erunt tamen, qui ἐπὶ γάλα πάσσοντες explicabunt. WESS.

9. ἐπίκοινον αὐτῶν τὴν μίξιν ποιῶνται) Quae p̄sui verba sunt quidem Herodoti; sed nunquam mihi persuadere potui, hoc illa loco fuisse ab auctore collocata; quoque adeo visum fuit probabilius, aliis etiam reddere nitar verisimile. Duae sunt res sanequam diversissimae, tametsi de iisdem dici possint, ἐπίκοινον τῶν γυναικῶν τὴν μίξιν ποιεῖσθαι, et ἰμφανίως, vel κτηνηδόν, μισγισθαι. Utrumque facere sueverant secundum Herodotum Ausenses in Libya, cap. 180., μίξιν ἐπίκοινον τῶν γυναικῶν ποιοῦνται, οὔτε συνοικίοντες, κτηνηδόν τε μισγόμενοι: quod ibi addit de liberis, habet et Mela I. cap. 8, 50. Alterum in Scythia molles probarunt Agathyrsi, IV. 104., ἐπίκοινον τῶν γυναικῶν τὴν μίξιν ποιῶνται, hac addita ratione, ἵνα κασίγνητοὶ τε ἀλλήλων ἴωσι, καὶ οἰκῆσαι ἔόντες πάντες, μήτε θβόνω, μήτε ἔχθει χρέωνται ἐς ἀλλήλους: quae a Platonica haeresi non abludunt; ut non iniuria Strabo dixerit τὰς γυναῖκας Πλατωνικῶς ἔχοντας κοινὰς καὶ τὰ τέκνα, lib. VII. p. 461. A. [p. 300. D. ed. Cas.] Gindanes Africanos promiscuos etiam probasse concubitus liquet ex Herod. IV. 176. Iam vero verba, ἐπίκοινον αὐτῶν τὴν μίξιν ποιῶνται, bis apud Nostrum de aliis posita, hinc arbitror aliena, atque a sciolo priorum memore primum in margine scripta, postea, ut fit, in contextum recepta. Primo ne Valla quidem ista legisse videtur in suo Codice; deinde quaero quem habeant inter se nexum μίξιν ποιῶνται - - - μισγόμεναι? Praeterea, si dederat ista, cur tandem tanquam rem miram prodidit memoriae, novam nuptam prima nocte διὰ πάντων διελθεῖν τῶν δαιτυμόνων μισγομένων? quale Diodorus etiam Sic. institutum in insulis obtinuisse narrat Balearibus, lib. V. c. 18. Neque Mela legit, quae reicienda censeo; dum sic vertit Herodotea lib. I. cap. 8, 55., *Feminis eorum solemne est nocte qua nubunt omnium stupro patere; - - et tum cum plurimis concubuisse, maximum decus; in reliquum pudicitia insignis est.* Evincit illud tandem, meo saltem arbitrato, comparatio moris Massagetarum. Istis autem reiectis, apte sibi respondent Herodotea: *Γυναῖκες δὲ νομίζοντες πολλὰς ἔχειν ἑκάστης, τρόπῳ παραπλησίῳ τῷ καὶ*

Μασσαγίταις ἐπὶ τὰν σκίπωνα προστήσονται μίσγονται. Liqueť, opinor, non quod cum multis habuerint commune Massagetae, sed horum peculiarem quandam respici consuetudinem: quatenam autem illa? Herod. I. 216. ait: Μασσαγίτης ἀνὴρ, τὸν Φαρετριῶνα ἀποκρεμάσας πρὸ τῆς ἀμάξης, μίσγεται αἰδεῶς: similiter Nasamones. Supra dixerat lib. I. cap. 203. [Sic haud dubie distincta verba in sua Adnotatione voluerat Valck. non (uti hęc editum erat) „similiter Nasamones supra dixerat I. c. 203.“ quasi id quod I. 203. scribit Herodotus, ad Nasamones pertineret.] μίξιν τούτων τῶν ἀνθρώπων εἶναι ἔμφανία κατὰ πῆρ τοῖσι προβάτοις. vide Zenobii Prov. p. 122, 17. VALCK.

[Zenobius I. c. (nempe Proverb. Cent. V. 25.) nil aliud, quod huc utcumque spectet habet, nisi quod de Massagetis ait, ἐν ταῖς ὁδοῖς πλησιαζούσι. Verba ista, ἐπὶ κοῖνον - - μίσγονται, quae cum Valckenario aliena ab hoc loco iudicaverat Reizius, prorsusque Borheck abiecit, eadem eodem hoc loco minutissima differentia libri omnes agnoscunt: pariterque Eustath. ad Dionys. vs. 209. de Nasamonibus loquens, ἄλλοι δὲ καὶ πολυγυναικας τούτους ἱστοροῦσι, καὶ τὴν μίξιν τῶν γυναικῶν ποιοῦμένους ἐπὶ κοῖνον: quae ex Herodoto desumpta esse, liquido adparet ex eis quae continuo deinde de divinatione ex somniis adiecta sunt. Et, cur ea verba ne Vallam quidem videri suo in codice legisse dixerit Vir doctus, nihil caussae erat. Legerat eadem Valla, hisque latinis interpretatus erat, et cum eis in propatulo coeunt; quam in sententiam Coray apud Larcherum, ἦσαν istam servans, pro ἐπὶ κοῖνον censet ἐπὶ κοῖνοῦ legendum, quod idem valeat ac ἐμφανῶς, I. 203, 14. et III. 101, 2. Sed ne hac quidem ut novatione utamur ulla necessitas urget: nec enim video quid prohibeat quo minus constantem librorum scripturam teneamus, et ἐπὶ κοῖνον μίξιν, ut IV. 104, 2. et 180, 23. de promiscuo coitu intelligamus: qua item notione I. 216, 2. de Massagetis ait, ταῦτῃσι (ταῖς γυναιξὶ) ἐπὶ κοῖνον χρέωνται: nempe ἐπὶ κοῖνον adverbialiter, pro ἐπὶ κοῖνῶς: mulieribus in commune utuntur, promiscue coeunt. Et sicut hic mos apud Massagetas non impedit, quo minus (ut ibidem refert Noster) uxorem quisque ducat: sic non secum pugnant quae hic de Nasamonibus traduntur. Quaerit Valckenarius, quem habeant inter se nexum μίξιν ποιεῦνται - - - μίσγονται? At perapte ista ne-

κα sunt, ἐπίκεινον -- μίξιν ποιεῦνται τρόπον παραπλησίῳ, τῷ καὶ. Μασσαγέται μίσγονται, ἐπεὶ etc. Videtur Virum doctissimum turbasse distinctio paullo fortior post verbum ποιεῦνται interposita: quae si cui incommoda videtur, tolli prorsus nullo incommodo poterit, aut simplici commate mutari. Illud quidem negare nolim, si abesset h. l. μίσγονται, neminem id verbum magnopere desideraturum fuisse. S.]

11. ἐπεὶ σκίπωνα προσήσωνται) Strabo in Arabum consimili ritu ὁ δὲ θάσας εἰσιὼν μίγνυται, προθεὶς τῆς θύρας ῥάβδον, plura absurditatis pro nostro more plenissima adiungens lib. XVI. p. 1129. D. [p. 783. A. ed. Cas.] De Massagetis ad lib. I. 216. WESS. — Gronovius e Med. σκίπωνα recepit: nihil interest, hoc probetur, an ante receptum σκίμπωνα. Venit in mentem aliquando diversum ab utroque, ἐπεὶ σκίμποδα προσήσωνται, in propatulo posito grabatulo. De Mosynoecis legatur Apollon. Rhod. II. 1025. et Scholiasta. VALCK. — At apud Apollon. l. c. nihil, quod pro ista conjectura faciat, reperies: quin potius inde intelligiges quam sit ridiculum de grabato h. l. cogitare. Mox lin. 14. vitiosum δαιτυμόνων, pro δαιτυμόνων, e Reiziano exemplo in nostrum irrepsit. S.

20. ἐπικατακοιμέωνται) Servat verbum Ionismi indicia, servandumque fuerat. In illa incubandi superstitione ἐγκοιμᾶσθαι, κατακοιμᾶσθαι, et eiusdem originis alia teri, dixi ad Diodori lib. I. 53. Constat quoque, Tertullianum de Anima c. 57. ad haec allusisse. Quae statim e msstis mutata fuerunt, rata hac lege habeo, si τούτῳ etiam χεῖρας locum recipiat. Non obliviscor moris, in vocabulorum numeris saepiuscule variantis, qui suum tamen modum habet. [Quoniam ἴδῃ, ut par erat, in contextu cum Gron. posuit Wess.; mireris cur non perinde χεῖρας, quod ei mssti offerebant, haud continuo receperit.] Illa vero dandae accipiendaeque fidei, quae subsequitur, consuetudo, necdum in Africa prorsus eviluit, teste sollertissimo Shaw Itiner. T. I. p. 309. WESS.

CAP. CLXXIII. 5. ἐστρατεύοντο ἐπὶ τὸν Νότον) Fabulam enarrans ex Herodoto Gellius Noct. Att. XVI. 11., Psyllos, ait, re aquaria defectos, eam iniuriam graviter Austro succensuisse; decretumque fecisse, uti armis sumtis ad Austrum (proinde quasi ad hostem, iure belli res repetitum,) pro-

foiscerentur, etc. Ista forsā in vulgus vicini sparsere Nasamones, a quibus gens Psyllorum prope internecione sublata dicitur Plinio Nat. Hist. VII. c. 2. *Herodotus* fabulam se tradere formula significat adiecta: λέγω δὲ ταῦτα τὰ λεγόμενα Ἀλβύες: qualibus utitur in fabulosis aut certe rebus dubiae fidei. Qui lenem non sentiunt historici nostri suavitatem, *Herodotum* ob ista talia, si lubet, exagitent huius seculi sophi! Quas innumerabiles esse scribit apud *Herodotum* fabulas, [de Legib. I. 1.] ne *Cicero* quidem vitio vertit historiae patri, neque severissimus ipsius *Thucydis* et *Platonis* censor *Halicarnassensis* *Dionysius*; qui et antiquioribus et *Herodoto* necesse fuisse docet, quas a singulis sibi gentibus traditas accepissent, fabulosas etiam narrationes tradere memoriae, atque ita ποικίλλειν τοῖς μυθώδεσιν ἐπιστοδοῖς τὰς τοπικὰς ἀναγραφάς, T. II. pag. 226, 32. [de *Thucyd.* c. 7. T. VI. ed. Reisk. p. 823.] VALCK.

8. ἔχουσι τὴν χάριν οἱ Νασαμῶνες) Superiora culte, sed liberius, Latine expressit *A. Gellius* Noct. Att. XVI. 11. Et si autem *Psyllorum* natio internecione sublata fuerit, durarunt nonnulli in seriora aevi tempora. *Plinius*, qui *Nasamonibus* excidii caussam adsignat: Genus hominum, ait, ex iis qui profugerant, aut, cum pugnatum esset, abfuerant, hodieque remanet in paucis: Hist. Nat. lib. VII. cap. 1., ubi *Harduinus*. WESS.

CAP. CLXXIV. 3. οὔτε ὄπλων ἐκτέταται ἀρήϊον οὐδὲν) Rectum est ὄπλων ἐκτ. ἀρήϊον. *Argippaei* IV. 23. ἱπποὶ λέγονται εἶναι, οὐδὲ τι ἀρήϊον ὄπλον ἐκτέταται. *Apollonius Rhod.* inter se permutat τεύχεα δῆϊα, et τεύχε' ἀρήϊα. *Philostratus* Aetæten pingit ὄπλα μὲν ἐνδευνότα ἀρήϊα γίγαντός τινος, Icon. pag. 882. *Eustath.* in *Dionys.* vs. 217., οἱ Γαράμαντες -- οὔτε ὄπλα ἔχουσι παλαιμὰ κατὰ τὸν Ἡρόδοτον, οὔτε ἀμύνεσθαι οἶδασιν. Gentis illud nomen servandum statuit *Salmas.* in *Solin.* p. 384. mihi *Pintiani* non displicet sententia ad *Melam* p. 52. VALCK. — Scil. *Pintianus* ad *Melae* I. 8. sub fin. statuit, Γαράμαντες hoc cap. ex *Melae* codicibus in Γαμφάσαντες esse mutandos, quo distinguatur hic populus ab illis *Garamantibus*, de quibus infra cap. 183. agitur. Ac sane ita diversa sunt quae de utroque populo memorat Noster, ut vix credibile sit, utrobique de eodem populo agi. Quod si etiam cum *Larchero* (in Not. ad h. l. et in Indice

Geogr.) aliisque viris doctis, duas eiusdem populi tribus statuas, quarum altera, de qua hic agitur, fixas tranquillisque sedes in oasi quadam habuerit, altera nomas fuerit atque errans; mireris a Scriptore nostro cap. 183. nullo verbo significari, *Garamantes* illos, de quibus ibi agitur, esse eundem populum, aut aliam eiusdem populi tribum, aut certe cognominem illius, de quo hñc. Quare quum de *Garamantibus* cap. 183. ita loquatur, tamquam de populo cuius nullam antea mentionem fecisset; quumque et ex eodem *Mela* et ex compluribus aliis auctoribus noti sint iidem illi *Garamantes*, de quibus ibi agitur; sane quam probabile fit, huius populi, qui hñc memoratur, diversum fuisse ab altero illo nomen. At *Herodotei* quidem libri, qui hodie supersunt, nihil hñc variant, nisi quod *Γαράβαντες* nostrae membr. F. praeferunt: *Γαράμαντες* vero suis in *Herodoti* exemplaribus h. l. non solum *Eustathius* legerat, sed iam olim multo vetustior *Stephanus Byz.* Verum cum *Mela* consentit *Plinius*, eundem hunc *Herodoti* locum ob oculos habens, quum lib. V. cap. 8, 8. scriberet: *Gamphasantes*, nudi (scil. sine armis; γυμνοί, ut Graeci dicunt;) praeliorumque expertes, nulli externo congregantur. Quod ad scripturam ἔπλων adtinet, recte eam restituit *Wess.* et recte sic ms. F. cum aliis, non ἔπλων; ut per operarum socordiam in nostra *Var. Lect.* positum. S.

CAP. CLXXV. 3. ἔχονται τὸ πρὸς ἰσπέρης) Cum *Abreschio* τοῦ πρὸς ἰσπ. malo ob scriptoris adsuuetudinem. Quid propter λόφους κείρονται [lin. 4.] *Portus* et *Salmasius* de *Coma* p. 541. fuerint machinati, *Gronovius*, a cuius iudicio non discrepo, docebit. Κροτάφους κείρονται, quod in coniecturam docti viri venit, nimium est, adversosque experitur Codices cunctos. WESS. — Bene habet τὸ πρὸς ἰσπέρης, nec sollicitari debuit: est abundans ille τὸ articulus, (sive per ellipsin pro κατὰ τὸ positus) centies Nostro frequentatus in huiusmodi formulis, sicut proximis in verbis τὸ δὲ παρὰ τὴν θάλασσαν. conf. c. 191, 1. Genitivus casus ad verbum ἔχισθαι pertinens, in proximo est, nempe *Νασαμώνων*: unde hic facile αὐτῶν subintelligitur. λόφους κείρονται, ad verbum, cristas sibi tondent: id est, capillos tondendo (eo modo qui mox exponitur) cristas sibi efficiunt. S.

6. στρουθῶν καταγαίαν δοραῖς φορέουσι) De Aethiopum armatura, προβλήματα δὲ ἀντ' ἀσπίδων ἐκμαίνοντο χειράων δοραῖς, lib. VII. 70., ut absonum adeo non sit quod proditur, eoque minus, quoniam Arabes struthophagi ταῖς δοραῖς τῶν στρουθῶν συνεκασθέντες avium earum venatui indulgebant, si Straboni, quem Pollux I. 138. spectasse videtur, fides, lib. XVI. p. 1117. c. [pag. 772. v. ed. Cas.] Iam cur *Valla* hic et cap. 192. *subterraneos struthiones* elegerit, causam habuit ex Graeco nimis presse sumto: Latine qui ita appellarit, novi neminem. Στρουθοὶ χειραῖοι, *passeres terrestres*, quomodo praestat, *Aeliano* de Animal. XIV. 13. Alios *bestiae magis quam avis*, licet *pennatae*, ut *Tertullianus* Veland. Virgin. c. 16., titulos cumulatim doctissimi viri N. Heinsius ad Carm. de Phoenice vs. 145. et S. Bochartus Hieroz. Part. II. p. 221. congegesserunt. WESS.

7. 8. ἐκ λόφου καλευμένου Χαρίτων) Δόφου Χαρίτων mentionem Critici deposuerunt ad Pindari Pythion. Od. V. vs. 32. ex Callimachi fragmento: Ἡ ὑπὲρ αὐτταλίον, sive, ex *Ruhnkenii* emendatione ἀσταλίον, Χαρίτων λόφον: de quo et *Nicaeneti* Epigrammate in Dissert. Herodotea cap. 2. plura. WESS. — Vide *Callimach.* ed. Ernest. p. 534. S.

CAP. CLXXVI. 3. περισφύρια δερμάτων) Aut falsus aut mendosus est *Sextus Empiric.* Hypotypos. lib. III. 24. p. 177. cum de *Aegyptiis*, ὅτι αἱ πλείστοις συνοῦνται, καὶ κόσμον ἔχουσι περισφύριον, σύνθημα τοῦ παρ' αὐταῖς σεμνολογήματος. Nihil tale de eius nationis feminis. Scribi potest in Philosopho παρὰ δὲ πολλοῖς τῶν Λιβύων, loco Αἰγυπτίων, cum *Berglero*. At sunt in illa *Sexti* disputatione alia, negliger posita, ut alias observabitur. WESS.

CAP. CLXXVII. 3. ὁ δὲ τοῦ λωτοῦ καρπὸς etc.) *Loti* Cyrenaeae habitum attigit lib. II. 96., nihil dissentiente *Polybio*, sicuti animadvertit *Athenaeus* lib. XIV. 18. pag. 651. Utrum autem eadem ex loto cibum et vinum *Lotophagi* confecerint, *Is. Vossius* ad *Scylac.* p. 114. ed. Gron. et *Bod. a Stapel* in *Theophrastum* Hist. Plant. lib. IV. 4. p. 327. operose disputant. WESS. — Lib. II. 96. *loti arboris* vel *arbusti* mentionem obiter fecerat *Herodotus*: hic de fructu agitur. De utroque *Polybius* disseruit, referentē *Athenaeo* lib. XIV. cap. 65. nostrae ed. Vide *Polybium* nostrum lib. XII. cap. 2. et quae ad eum locum

Hermannus olim noster, Tom. VIII. Polybii nostri pag. 121. disputavit. Conf. *Munko Park, Voyage dans l'Intérieur de l'Afrique* p. 157 seq. ubi et icon arbusti et fructus. Iconem etiam exhibet *Desfontaines*, in *Comment. de Loto Lotophagorum*, inter Acta Acad. Scient. Paris. 1788. pag. 443. S.

4. γλυκύτητα δὲ) *Eustathii γλυκύτατος* aberrat, nec laudatorem *Th. Galeum* inerebatur. *Herodoti* amatorem talia non morabuntur. WESS.

CAP. CLXXVIII. 1. Μάχλυσ) *Is. Vossius* Nostri Μάχλυσ et *Nicol. Damasceni* Ἰαλχλινεῖς apud *Stobaeum* eodem incertissimā censuit coniecturā: probabiliore *Holstenius* et *Berkelius* Μάχμης in *Stephani* Μάξμης hinc instaurant. *Machlyas* non neglexit *Plinius* Hist. Nat. VII. 1. WESS. — *Literarum* venatores huius nominis invenient vestigia in Ἰαλχλινεῖς, quorum *Λιβύων* morem enarrat *Nicolaus Damasc. Stobaei* pag. 292, 50. atque ibi restituent mecum Μάχλυσ. Qui *Herodoto* c. 191. Μάξμης, similiter dicti fuerant in *Hecataei* *Periegesi*: Μάξμης invenit in suo Cod. *Stephanus Byz.* et probabiliter scripserat in ista voce, εἰς δὲ ἑτέροι Μάξμης, καὶ ἑτέροι Μάχλυσ, uti corrigit *Berkel.* pro Μάχμης: facilem errorem fuisse monstrant saepius a librariis confusa συνέκαμψεν et συνεκάλυσεν. VALCK.

[3. ἐπὶ ποταμὸν μέγαν) Locum hunc tractans *Heeren* in *Ideen etc.* T. II. p. 42 seq. suspicatur ex *Argonautico* quodam poëta exaggeratam esse fluminis magnitudinem. Auger eam etiam *Steph. Byz.* (voc. Φίλα) in citando hoc *Herodoti* loco ἐπὶ τὸν ποταμὸν τὸν μέγαν scribens. S.]

6. τῇ οὐνομα Φλά.) Quae in palude *Tritonide* fuisse dicitur insula Φλά, Φίλα dicta videtur in Cod. *Steph.* ut illa nobilior inter *Aegyptum* et *Aethiopiam* sita: prostant hinc descripta verba quaedam apud *Steph.* ubi pro ἐκδιδόντος scribi debuerat ἐκδιδόι οὗτος. VALCK. — Dubium est, an Φίλα *Stephan. Byz.* hic invenerit olim. Excitat Nostri verba illa in voce, nomen Φίλα non adiungens. [Postrema ab *Epitomatore* forsitan omissa.] Utcunque fuit, extremae *Aegypti* Φίλα, sive Φίλαι potius apud *Diodorum* lib. I. 25. longissime a *Tritonide* absunt palude. Sequentia, *Λακεδαιμονίοισι φασι λόγιον εἶναι*, a *Laurentio* male reddita, *P. Leopardus* Emend. lib. VII. 16. explanavit. WESS. — Bene *H. Stæ-*

phan. in ora : *Aiunt editum esse Laedaemoniis oraculum de deducenda in hanc insulam colonia. S.*

15. ἐπιθεσίαντα τε τῷ τριπόδι) Consideranda docti homines viderunt, tanquam *Θισίαντα* ἐπὶ τῷ τρ. *super* sive *ex eo tripode vaticinantem*. Non discrepat ex Oraculo in Eusebii Praep. Euangel. lib. V. 12. καὶ ἀγάλατι πολλὸν Κεῖν ἐπιυχόμενος. De tripode isto multa ex his Herodoti in Alex. Lycophron vs. 887., tum Pindarus, [Od. Pyth. IV.] *Apollo-nius Rh.* [IV. 1548 seqq.] non usque quaque concordēs, et Diodorus lib. IV. 56. WESS.

CAP. CLXXX. 1. Ἀύσις) Is. Vossius adscripserat Ἀύσχισαι: quos amplo hinc intervallo c. 171. Herodotus remouet, et Stephanus damnat, Ἀύσις optime legens. Attica Ἀύσις, βασιλῆς, ἱππῆς, Herodotus improbat: sicubi occurrunt, librariis debentur. Adi sodes lib. VI. 57. WESS.

Ibid. Ἀύσις) In Apollodori Periegesi [apud Steph. Byz.] Ἀύσις, dicti videntur Ionico Herodoti flexu Ἀύσηες. Attica veteri dialecto nomen scriberetur Ἀύσις. VALCK.

8. τὰ πάτρια ἀποτελεῖν) Laudo Arch. ἐπιτελεῖν, quale c. 186. καὶ ὅρτας ἐπιτελέουσι, et conplura ap. Portum. [Nec verò improbandum ἀποτελεῖν, hac praesertim notione, officium praestare, debitum honorem habere.] Laudo quoque καλέομαι, a Grönovio praeclare illustratum. Τρωμάτων vocabulum [lin. 9.] dialectus tuetur, et Lucianus Dea Syr. c. 20. WESS. — Sed vide Var. Lect. S.

17. τὴν ἀσπίδα καὶ τὸ κράνος) In Platonis Tim. p. 24. v. Aegyptius sacerdos genti suae prae omnibus Asiaticis ἀσπίδων καὶ δοράτων usum et originem vindicat; mirifica de illis Porphyrio et Iamblichō nugantibus apud Proclum in Comment. pag. 48. Fabulam de Minervae natalibus spectavit Pausanias lib. I. 14. Kühnio monitore. Adde Aeschyl. Eumen. vs. 292. WESS.

19. Ποσειδῶνος εἶναι θυγατέρα) Libycam attigit fabulam Pausan. in Att. p. 36., qua perhibebant illi Minervam Ποσειδῶνος καὶ λίμνης Τριτωνίδος θυγατέρα εἶναι, καὶ διὰ τοῦτο γλαυκούς εἶναι ὥσπερ τῷ Ποσειδῶνι ὀφθαλμούς. Habet ista, partim et quae sequuntur, ex Herodoto Eustath. in Dionys. vs. 267., λέγει δὲ καὶ, — ὅτι μεμφθεῖσά (τι) ἡ Ἀθηνᾶ τῷ πατρὶ Ποσειδῶνι ἐποιήθη εἰς θυγατέρα (τουτέστι θετὴ θυγάτηρ ἐγένετο,) τῷ Διὶ. Adoptare sibi filium, υἱὸν τινὰ ποιήσασθαι, frequens

apud Oratores; *δυατέρα ποιήσασθαι* qui praeter Herodotum dixerit, neminem novi, nisi *Isaeum* p. 84, 12. et pag. 88, 15. Iunonem permovit adulter *υιοποιήσασθαι τὸν Ἡρακλέα*: ridiculum commemorat Diodor. *Siculus* ritum, quo hoc in coelo fingeretur peractum, lib. IV. c. 39. VALCK.

[22. *Μίξιν δὲ ἐπικούον*) Vide ad c. 172, 9. not. Mox *κῆν*. 25. *τρίτου μηνός* cum superioribus interpretibus pro *διὰ τρίτου μηνός* accepi: de reliqua orationis structura conf. mox c. 181, 16. et III. 108, 20. IV. 53, 23 seq. S.]

CAP. CLXXXI. 1. *Οὗτοι μὲν οἱ - - εἰσάται*) Corrigitur *Οὕτω μὲν* ex c. 186. *οὕτω μὲν μέχρι τῆς Τριτωνίδος λίμνης - - νομαῖδες εἰσι*. Verum recurrit c. 196. *οὗτοι μὲν εἰσι τοὺς ἡμεῖς ἔχομεν Λιβύων ὀνομαῖσας*: positaque in superioribus similia saepe sunt. WESS. — Locum istum Herodoti (a **CAP. CLXXXI.** usque **CAP. CLXXXV.**) quo *Via publica* describitur, qua mercatorum et omnino itineratorum societates iam olim media Africae deserta peragrarare consueverant, post *Rennellum* et *Larcherum*, exquisita diligentia solertiaque *Heeren* T. II. operis iam saepius a nobis laudati p. 226 et seqq. tractavit, et, quae ab *Herodoto* traduntur, cum praecipuorum *Itineratorum*, in his recentiorum, *Brownii* et *Hornemannii*, contulit observatis. Nostrum quum non ferat institutum, ut singula persequamur, ad illorum virorum scripta remittimus Lectorem. S.

3. *ὄφρῃ ψάμμης*) *Ὅφρῃ ψάμμος*, si *ψάμμινος* foret, uti lib. II. 99. aut *ψάμμου*, sicuti deinceps, neminem offenderet: nunc suspecta merito manet. *ψάμμης* ex codicibus sententiam rotundat, alibi vix obvium. WESS. — Apud *Aristoph.* *Lysistr.* 1260. dorico idiomate senex ait, *ἦν γὰρ τῶνδρες οὐκ ἰδέσσοις τᾶς ψάμμας*. S.

8. *ἀνακοντίζει ἐκ μέσου τοῦ αἰλός ὕδαρ*) Convenit *Callistrati* *Ecphras.* Stat. c. 14. *ὡς καὶ ἀνακοντίζειν θαλασσίους αἶρας*, et quae *Eustath.* in *Hom.* p. 995. 30. [p. 990, 45. ed. Bas.] Hinc vero, et post deinde iteratis, *H. Stephani* *Thes.* T. I. p. 365. et *Palmerii* *Exercit.* p. 793. arguitur lapsus, confidentius asséverantium, vocem *αἰλός*, *αἰλός*, [in sing.] de *sale* non usurpari, sed semper de *mari*. Alia omnia docte *Cl. Alberti* *Observat.* in *Matth.* c. v, 13. De *salis* autem *ubere per Libyae hos tractus copia*, et caussa fertilitatis, prudenter accuratissimus *Shaw* *Itiner.* T. I. p. 296. WESS.

13. ὡς καὶ προτ. εἴρηται μοι) Dixit lib. II. 54. et de Iove κριοπροσώπῳ, qui *Athanasio κριοπέφαλος*, Ἀμμων Orat. ad Gent. T. I. p. 9. cap. 42. eiusdem libri. WESS.

15 seqq. ἕδωρ κρηναίων ἰὸν etc.) Ex illis qui de mirabili hoc Solis apud *Animonios fonte* egerunt, Herodotea mihi videntur vestigia sequuti *Arrianus Ἀναβ.* Ἀλ. III. c. 4. *Curtius* IV. 7. et *Mela*, I. 8. Unius *Curtii* ponam verba: *Fontem aquam Solis vocant: sub lucis ortum tepida manat; medio die, quum vehementissimus est calor, frigida eadem fluit; (contra τὸ ἕδωρ μεσημβρίας γίνεσθαι θερμὸν, tradiderat Aristoteles, testibus Sotione π. Ἰδ. Παράδ. p. 125. et Antigono Carsyt. c. 159.) inclinato in vesperam calescit, media nocte fervide exaestuat; quoque propius nox vergit ad lucem, multum ex nocturno calore decrescit; donec sub ipsum diei ortum adsueto tepore languescat.* Singula cum Herodoteis comparari poterunt. VALCK. — Conf. quae ad *Antigonum* a *Beekmanno* adnotata sunt. S.

18. ἀποκλινομένης δὲ τῆς ἡμέρας) Mutari non debet. Lib. III. c. 104. ἀποκλινομένης δὲ τῆς μεσημβρίας: sole a meridie devexo. Vulgo Sol in vesperam inclinatus κλίνειν dicebatur: vide *Lucac* Ev. IX, 12. et *Wetsten*. VALCK. — Nempe duobus vocabulis ἀπὸ κλινομένης scriptum voluerat *Reisk*. S.

20 seq. ἐπὶ δὲ μᾶλλον ἰὸν etc.) Haec mutanti docto viro in *Miscell.* Lips. Vol. VIII. p. 112. non accedo: deest causa; et vetant *Codd*. Posset ἐπὶ δὲ porro, deinde, uti in *Indic. Arriani* p. 316. sumi, si necessitas, quae nulla, urgeret. Vide lib. III. 104. [ἐπὶ μᾶλλον ἰὸν, magis magisque progrediens.] Πελάζει iustum et satis protectum est. [conf. II. 19, 10.] De miraculo huius fontis *Diodorus* etiam lib. XVII. 50. et isthic advocati. WESS. — Similem quodammodo fontem eisdem in locis *Brownium* et *Hornemannum* vidisse refert *Heeren* I. c. p. 239. S.

Ibid. ἐπὶ δὲ μᾶλλον ἰὸν --- πελάζει) Illud ipsum ἐπὶ μᾶλλον *Codex* praebet *Arch.* in loco simillimo III. c. 104. ἀποκλινομένης τῆς μεσημβρίας γίνεται σοι (*Indis*) ὁ ἥλιος κατὰ πρὸς τοῖς ἄλλοις ὁ ἰωβινός· καὶ τὸ ἀπὸ τούτου ἐπιὼν ἔτι μᾶλλον ψύχει, ἐς ὃ ἐπὶ δυσμῆσι ἰὼν καὶ τὸ κάρτα ψύχει: cui lectioni nisi faveret *Cl.* viri praeiudicium, alteram ego neque hic postposuisssem. *Arrianus* de re eadem, ἀπὸ τῆς ἰσπείρας ἔστι θερμότερον ἔστι ἐπὶ μέσας τὰς νύκτας. In proximis nunc tan-

dem mihi quoque sincera scriptio videtur *Med. Cod.* *πελάζει*, *adpropinquat*; quod verbum apud *Hesychium* etiam in *Πελαγίζειν* male fuit transformatum. Credo equidem *Gronovium*, quum huc pervenisset, veterem voluisse lectionem suo loco relictam p. 95, 38. [II. 19, 10.] Statuit *Is. Vossius* *πελαγίζει* a *Mela* conversum *perferret*; sed nuspiam illud in talibus legerat adhibitum. Erat, nam illuc abiit ante diem raptus, cui *παφλάζει* venerit in mentem, aptissimum quidem in talibus verbum; sed hic tantum locum invenit *πελάζει*: illud autem alterum sequente colo sic expressit *Herod.* *τηνικαῦτα δὲ ζεῖ ἀμβολάδην*. *Curtius*: media nocte *fervide exaestuat*. Idem dicitur *παφλάζει*: de fonte bulliente ad *Tyana Philostr.* *Vit. Apoll.* I. c. 6. *παφλάζει ὥσπερ ὁ θερμαίνόμενος λίβης*: de crateribus fratrum *Palicorum Polemonis* nobis locum e *lib. de admirandis Siciliae fluv.* servavit *Macrobi.* *Saturn.* V. 19. qui, τὸ ὕδωρ, αἶτ, φέρεται κολλοπούμενόν τε καὶ παφλάζον, οἷά εἰσιν αἱ δῖναι τῶν ζεόντων ἀναβολάδην ὑδάτων. VALCK.

CAP. CLXXXII. 5. [*Ἀγγίλα*] *Conf. cap. 172.* Locus hodieque eodem nomine celebratus ab *Itineratoribus*. S.]

CAP. CLXXXIII. [4 seq. καὶ ἄνθρωποι οἰκίσουσιν ἐν αὐτῷ, τοῖσι οὖνομα Γαράμαντιές ἐστι] Sic plane de hoc populo verba facere instituit, ut parum credibile videatur eundem hic populum significari, de quo haud multo ante iam ex professo disseruerat *Scriptor*. Vide quae ad c. 174, 3. notavimus. Quod mox adiicit auctor de *triginta dierum itinere a Garamantibus ad Lotophagos*: de illo itineris spatium consuli *Heeren* potest l. c. p. 255 seqq. S.]

8. οἱ ὀπισθονόμοι βόες) *Boves ὀπισθογόμους* hinc *Aristoteles*, *Mela*, *Plinius*, *Aelianus*, mutuati sunt; quos magnus *Animadversor* [*Is. Casaubonus*] contra *Athenaeum* lib. V. c. 20. antestatur. [Vide *Animadv. in Athen.* V. p. 221. B.] Id addo, *Plinium* lib. V. c. 4. *Hist. Nat. Garamantas ab Augilis dierum XII. itinere separare*; qui διὰ δέκα ἡμερῶν ὁδοῦ [ut ait *Noster lin. 1.*] distabant tantum. *Adiuvandus* ergo optimus scriptor. WESS.

15. ἐς παχύτητα τε καὶ τρίψιν) *Τρίψιν* duritiem *Laurentius*; qua notione *τρίψιν* ignoro: attritum frictionemque indicare certum est: παρὰ τὴν τρίψιν, inter fricandum, in *Polyaeni* lib. VI. 1, 7. WESS. — Sed haud immerito

cum *Larchero* quaeras, quid sit quod dicat *corium horum boum frictione praestare*? Nec vero cum eodem *Larchero* intelligenda *mollities* videtur. *Duritiem* cum *Schneidero* tenendum putavi, *firmitatem* intelligens, attritui frictionique diutissime resistantem. S.

20. σαύρας) Hoc sibi postulant schedae et Auctor ipsemet c. 192. nec minus περιγασί, quo de ad lib. III. 110. WESS. — Σαύρας an σαύρους legas perinde est: atque hoc, quod e superioribus editis revocavi, probatorum etiam codicum auctoritate nititur. Quoniam vero cap. 192. foemininum genus communi consensu praefereunt libri, facile patiar σαύρας hic reponi. Caeterum conf. ad cap. 201, 6. notanda. S.

CAP. CLXXXIV. 3. Qui succedunt Ἀτλαντες, ex probabili Cl. *Salmasii* iudicio ad *Solin.* p. 292. *Rhiani* Ἀτάραντες sunt in *Steph. Byz.* voc. Ἀτλαντες, et *Nic. Damasceni* Ἀφάραντες. Nam qui deinceps memorantur *Atlantes*, utique ab his diversi situ et omni vitae instituto apud *Diodorum* lib. III. 54. et 56. Plerique tamen veterum unis iisdemque *Atlantibus* cuncta tribuunt, quae *Herodotus*. WESS.

Ibid. Ἀτλαντες, εἰ ἀνώνυμοι etc.) Parum videtur credibile, hos nominibus propriis carentes Africanos eodem universos designatos fuisse nomine quo decem ab his dierum itinere remoti, de monte nobilissimo Ἀτλαντες dicti; quantumvis, quae diversa veluti de diversis gentibus tradidit *Herodotus*, ad unos *Atlantes* retulerit *Mela* I. c. 8, 39. *Atlantes* solem exsecrantur et dum oritur et dum occidit, ut ipsis agrisque pestiferum; nomina singuli non habent; non vescuntur animalibus; neque illis in quiete qualia ceteris mortalibus visere datur. *Melam* sequuntur alii. Mihi quidem verisimillima *Salmasii* videtur sententia, in *Solin.* p. 410. vetustissimum mendum in *Herodoto* haesisse iudicantis; corrigendumque Ἀτρεαντες, atque hos esse, qui Ἀτάραντες *Rhiano* dicuntur, et perperam Ἀφάραντες apud *Stobaeum*. In eadem opinione videtur *Is.* fuisse *Vossius*; nam *Atlantes* hos ad *Melam* vocat *Atarantes*. Vide iam mihi quaeso quam parum ab Ἀτλαντες distent Ἀτάλαντες et Ἀτάραντες: postremum, opinor, mecum genuinum iudicabis munitum auctoritate *Rhiani*. *Eustathius* in *Dionys.* vs. 66. Ὁ τὸ ἔθνη γράψας ἔθνος Λιβυκὸν λέγει τοὺς Ἀτλαντας. Πανὸς δὲ, ὡς

Φησιν, Ἀτάραντας ἰστορεῖ, καὶ μετ' ἐκείνους λέγει κεῖσθαι τοὺς Ἀτλαντας, οἳ καὶ λέγονται μὴ βλέπειν ὀνείρους: hinc *Stephanum Byz.* emendandum vidit *L. Holsten.* Ad mentem *Herodoti Rhianus* Ἀτάραντας ἰστορεῖ, καὶ μετ' ἐκείνους λέγει κεῖσθαι τοὺς Ἀτλαντας, οἳ καὶ etc. Nam *Atlantes Herodoti* λέγονται οὔτε ἔμφυχον οὐδὲν σιτίσθαι, οὔτε ἐνύπνια ὀρεῖν. *Atarantes*, ut opinor, ἀνάνυμοι εἰσι μῦνοι ἀνθρώπων, et τῷ ἡλίῳ ὑπερβάλλοντι καταρῶνται. De hijs *Nicolaus Damasc. Stobaei* p. 293. Ἀφάραντες (lege Ἀτάραντες) [sive Ἀθάραντες] Λίβυες ὀνόματα οὐκ ἔχουσι, ἡλίῳ δὲ ἀνίσχοντι λοιδορεῦνται, ὡς πολλὰ κακὰ φήναι. Horum prius attigit et *Eustath.* in *Od.* θ'. p. 327, 41. [p. 1609 extr. ed. Rom.] sequutus nobis etiam vulgatam in *Herodoto* scriptionem, [nempe Ἀτλαντας nominans,] οὐδεὶς, ait, τῶν ἐκεῖ κυρίου ἐκληρονόμοι ὀνόματος. Alterum de malis precibus verbisque impiis in solem iactis, gente non nominata, prodiderunt praeterea *Strabo* XVII. p. 1178. A. [p. 822. ed. Cas.] et *Diodor.* III. p. 179. f. Utriusque verba quaedam cum *Herodoteis* operose compararunt *Salmas. et Is. Vossius.* VALCK.

4. αἰέσι μὲν) *Sales*, quos *Valla* ineptius verterat, Graece doctissimus et pariter humanissimus *P. Leopardus* Emend. VII. 16. removit. *Homero*, ob *Odyss.* Θ'. 552. οὐ γὰρ τις πάμπαν ἀνάνυμος ἐστ' ἀνθρώπων, *Atlantes*, sive *Atrantes*, ignorati fuerunt, ubi *Eustathius* non male, iudice *Steph. Berglero.* Mox ἡλίῳ ὑπερβάλλοντι, soli superantissimo vertit *Vossius* ad *Melae* lib. I. 8, 28. quem vide. WESS.

15. οὐδέποτε γὰρ αὐτὰς ἀπολείπειν νέφεα) Vero fortasse respondet, quod hic de nimbose Atlante. Cum tamen ex aliorum sermone fluxerit, placuit scriptura codicum; qui τὴν κίονα si dedissent, in ampliore fuissent honore. Namque *Herodoti* lib. I. 92. et *Ionum* ἡ κίων [foeminino genere] apud Criticos ad *Sophoclis* *Aiac.* vs. 108. et *Eustathium* et *H. Stephanum* de *Dialect.* p. 153. *Κίονα οὐρανοῦ καὶ χθονός* alia in re *Aeschylus* *Prometh.* vs. 349., *Homerum* aemulatus. *Κίων οὐρανία συνέχει, νεφέεσσ' Αἴτνα*, *Pindarus* *Pyth. Od.* I. 35. audaci translatione. *Stanleium* ad *Aeschyl.*, *Abreschium* *Animadv.* in eum *Tragicum* lib. I. c. 5. p. 30. et *Alberti* *Peric. Crit.* cap. 1. adi. WESS. — Quamvis praecipiant Grammatici (in quibus et *Etymologus*, p. 514 extr.) ὁ κίων dicere Atticos, ἡ κίων *Ionas*; licitum tamen, puto, fuit *Herodoto* promiscue et masculo et foemineo genere usur-

pare hoc vocabulum: quare, quum τὸν articulum longe plurimi probatissimique agnoscant libri, ferendum illum putavi; quem qui rursus eliminatum cupient, eos suo frui iudicio lubens patiar. Conf. ad c. 201, 6. not. S.

17. ἐπὶ τοῦτον τοῦ οὐρεος) Huius montis accolae si de monte suam traxerunt adpellationem, oportet ante memorati, atque ab his itinere decem dierum discreti, alio fuerint Herodoto nomine designati, cuius ut plerorumque Libycorum rationem ignoraverit. Ab his *Atlantibus*, qui neque animalibus vescebantur, neque insomnia visebant, qualia reliqui mortales, diversi fuerunt, si fuerunt uspiam, quos Ἀτλαντίους nobis humanissimos memorat et fortunatissimos Diodorus Sic. lib. III. c. 54. VALCK.

CAP. CLXXXV. 4. ἔστι δὲ ἀλός τε μέταλλον) Codicum in δι videtur ex lib. II. 176. ἐν δὲ καὶ ἐν Μέμφι affirmari; discrepat tamen, ut attendenti patebit. WESS.

6. τὰ δὲ οἰκία τοῦτοις etc.) Domos ex sale structas (ἀλίνας οἰκίας) Gerrhaeorum Strabo memorat lib. XVI. p. 1110. c. [p. 766. v. ed. Cas.] WESS.

CAP. CLXXXVI. 5. δικαιεῦσι πατίεσθαι) Displacuit πατίεσθαι Is. Vossio, Cornelioque de Pauw, πάσασθαι vel δατίεσθαι amplexis; quorum utrumque posterius Medicei et aliorum ἄπτισθαι. Tale Apost. Paulli μὴ ἄψῃ, μὴ γέυῃ, in Epist. ad Coloss. 2, 21. Plutarchi de Sanit. Tuenda p. 123. v. ἄπτισθαι γὰρ αὐτῶν διὰ χρόνου παρῆναι καὶ γεύεσθαι: et Philonis Iud. Exsecrat. p. 931. v. ἄψεται γὰρ καὶ πατὴρ υἱοῦ σαρκῶν. Quae usum quidem eius stabiliunt, minime vero; hoc legitimum esse loco. Πατίεσθαι Ionum librarii scholiis explicant, quale ἄπτισθαι. Dedit sese instituti exemplum lib. II. 66. ibidem profligatum. Cl. Bos Observ. Critic. c. 7. πατίεσθαι defendens, asperam iterum in reprehensionem [Gronovii] incurrit, ad S. Bochartum permeantem, quippe paria Phal. IV. 33. professum. Ὁρτὰς ἐπιτηδεύουσι [lin. 7. pro ἐπιτελεῖουσι] etiam Valla vidit, blanditurque primo obtutu, ob καὶ εὐπαθείας --- ἐπιτηδεύουσι lib. I. 135.; ex grammatici tamen, nisi omnia me fallunt, interpretamento. WESS.

5. ἄπτισθαι) Ionicum et rarius πατίεσθαι, Lamberto Bos probatum Obs. Crit. p. 40. Si plerique tamen codices Mediceo concinunt et Vallae, ἄπτισθαι non temere relice-

rem: de re eadem ponitur lib. II. c. 18. *μὴ ἔργεσθαι*, id vero est *ἄπτεσθαι*, sive *γεύσασθαι*, *πάσασθαι*, *πατίεσθαι*. Adhibetur apud alios interdum *ἄπτεσθαι* gustandi significatu, et apud Herod. II. 32. *ἄπτεσθαι τοῦ ἐπεόντος ἐπὶ τῶν δένδρεων καρπῶν*. VALCK.

CAP. CLXXXVII. [3. *ποιεῦντες, αἰὼν τι*) Commodius tollitur post *ποιεῦντες* incisum. S.]

7. *Ἐπὶ τὰ τετραεῖα γένηται etc.*) *τετραεῖα* ex Aldo et scriptis: nam *τετραεῖς* postremae editionis operarum est delictum. *Οἷσπῃ* legatur, an *οἷσ' ὕπῃ*, minimi refert. Prius ob eos, quos adpellavi, Galenumque in Exegesi Hippocrat. et Hesychium retinui. Quid sit, disquiritur. Hier. Mercurialis Var. Lect. II. 2. *stercus ovillum, διαχώρημα*, ex Erotiano interpretatur: Steph. Monachus ad Barnabae Epist. p. 727. *sordes ovium crassas et pingues*, fortasse praeter rem. *Οἷσπῃ, lana succida*, (sive *ἔριον τὸ ἀπὸ τῆς οἷος ἔξιν τοῖς λάμασι*, in Aretaeo Cappadoc. lib. II. 5. de Morb. Diuturn.) ignis ob sordes concretas satis est patiens. Melius Monachus, et prior eo ill. Scaliger Emend. Temp. lib. VII. p. 682. durare apud Aethiops Christianos, Muhamedanos, paganosque similem ad destillationes vitandas ustionis consuetudinem, ab aliis in superstitionem versam, docuerunt. WESS.

13. *πάντων ὑγιεστάτοι*) Aliam dat et magis probabilem rationem lib. II. c. 78. cur sint Aegyptii *μετὰ Αἰθιοπίας ὑγιεστάτοι πάντων ἀνθρώπων*. Istam vocis formam ne hic quidem spernerem a Codd. oblatam. Proverbium erat Graecis in usu, *Κρότωνος ὑγιεστερος*, cuius originem pandunt Strabo VI. p. 414. A. [p. 269. ed. Cas.] et Schol. in Aristoph. Eq. vs. 1089. VALCK.

CAP. CLXXXVIII. 2. *ἡπτέουσιν ὑπὲρ τὸν δόμον*) Postremum sincerum non puto. VALCK. — Suspicio Reiskii, *ὑπὲρ τὸν ὤμον super humerum*, uti in Virgilii Pharmaceutria, *Fer cineres Amarylli foras, rivoque fluenti, Transque caput iace, ne respexeris*: aut *ὑπὲρ τὸν βωμόν super aram*. Alia Pavii, *ἀποστρέφουσι τὸν αὐχίνα αὐτῶν*, avertunt cervicem suam, quale quidpiam in sacris olim piacularibus. Neutra ad palatum, quippe meri arbitrii, et Afris morem obtrudens, cuius an calluerint notitiam, ostendendum in primis fuerat. WESS.

Herodot. T. V. P. II.

Z

7. καὶ τῷ Τρίτωνι) Ecce aliam tibi Cl. de Pauw correctionem, καὶ τῇ Τριτωνίδι, cui adsensum, modo quid praesidii ex schedis adesset, non recusarem. Minervam Libyes Tritonide et Neptuno satam fabulabantur c. 180. unde parem matri patrique cultum potuerunt tribuere. Potuerunt profecto: Quidni et Tritoni, ad quem fluvium nata ferebatur? In talibus frequens hiatus, ex locuplete divinantium penu vix explendus. WESS. — Quod καὶ τῷ Τρίτωνι in Adnot. scripsit Wess. casu adiecta est καὶ particula, quam ibi et editi omnes et mssti ignorant. Pavius, puto, post τῷ Τρίτωνι excidisse καὶ τῇ Τριτωνίδι coniecitaverat. S.

CAP. CLXXXIX. 5. οἱ ἐκ τῶν αἰγίδων αὐτῇ εἰσι, οὐκ ὅφεις εἰσι) Haud paulo melius, et genuinum procul dubio, quod insipidum videbatur viro Clarissimo, οἱ θύσασσιν, οἱ ἐκ τῶν αἰγίδων αὐτῇ εἰσι (nempe Libyssis) οὐκ ὅφεις εἰσι. VALCK. — Examen merentur οἱ ἐκ τῶν αἰγίδων αὐτῇ εἰσι, sumpta ex Med. et laudata: quae boni si coloris, Palladis aegidem, non loris serpentinis, sed coriaceis ornabunt. Atqui Cyclopes Aegidaque horrifera, turbatae Palladis arma Certatim squamis serpentum auroque polibant, Connexosque anguis, Aeneid. VIII. 435. Hoc amplius, Libyssarum vestis pellicea describitur, quaque illa re a Minervae aegide discrepant: hanc serpentium in modum fimbrias ostentasse, illam coriaceas. Quare congruentior scriptura αὐτῇ εἰσι, videlicet Λιβύσσης: forsitan etiam ἐκ τῶν αἰγίων, quales erant. WESS.

[6. τὰ δὲ ἄλλα - - - ἔσταλται) Minus curate haec a nobis sic conversa: reliqua omnia eodem modo instructa sunt. Oportebat: in reliquis vero omnibus (s. quod ad reliqua omnia adtinet) eodem modo instructa est, nempe vestis Libyssarum. S.]

8. αἰγίδας γὰρ περιβάλλονται) Ob sequentia placebit plerisque αἰγίας, Maussaco probatum ad Harp. in Αἰγίς, et repertum in Codd. etiam Eustathio in Iliad. ε'. p. 459. [p. 603. ed. Rom.] Eadem tamen Libyssarum amicu pellicea dixit et αἰγίδας in proximis. [sc. l. 5. ubi quidem αἰγίων, pro αἰγίδων, scribendum coniecitavit Wess.] Glossar. Herod. Αἰγίς, ἢ Λίβυς (Λιβύσσαι, Hesych.) φορεῖται δοράν. Vid. Meurs. Lect. Att. VI. 10. et Wess. ad Diodor. T. I. p. 217. [lib. III. c. 49.] VALCK.

Ibid. αἰγίας γὰρ περιβάλλονται) Sequentia, ἐκ δὲ τῶν αἰγίων τούτων, desiderant talem scripturam, nec veteres Gram-

matici et Codd. aliam. Docte Maussacus ad Harpocratonis *Αἰγίς*. [e quo sua hausere Suidas et Zonar. in Lexic. h. v.] Illud autem vestimenti genus Afris omnibus unicum olim et familiare: ἐν αἰγίοισι δέμασι κατακίονται, καὶ κρέασι αἰγίοισι χρώνται· ἐπεὶ οὐκ ἔχουσι οὔτε στρώμα, οὔτε ἱμάτιον, οὔτε ὑπόδημα, ὅ τι μὴ αἰγίον ἐστίν· οὐ γὰρ ἐστὶν αὐτοῖς ἄλλο προβάλτιον οὐδὲν ἢ αἰγίς καὶ βέες, notabiliter Hippocrates de Afris, mediterraneam regionem habentibus, de Morb. Sacr. p. 302. WESS.

12. καὶ ἡ ὀλολυγὴ) *Sacrum mulierum iubilum*, ὀλολυγὸν ἱερὸν Aeschyli, doctissimi homines, ad Diodori lib. XVI. 11. laudati, praeclare exposuerunt. Nostri ob oculos fuit Ποῦτα ex Iliad. Z'. 302. Αἱ δ' ὀλολυγῇ πᾶται Ἀθήνη χεῖρας ἀνέσχον. Hinc illa observatio. Prorsus autem Herodoti genium habet, χρέωνται αἱ Λιβύσσαι καὶ χρέωνται καλῶς, quod Galeo obsecutus scriptori ex Codd. recondnavi. WESS.

Ibid. καὶ ἡ ὀλολυγὴ ἐν ἱεροῖσι) Sic legit interiectum ἡ articulum, ut sane requiritur, Eustath. in Hom. Iliad. ζ. p. 503, 48. rectius etiam proxima, quam vulgantur, et prout exhibent Codd. Arch. et Vallae: κάρτα γὰρ ταύτῃ χρέωνται αἱ Λιβύσσαι, καὶ χρέωνται καλῶς. Sacer ululatus mulierum ὀλολυγὴ dicebatur: et, frequentatum veteribus in re ferme tantum laeta verbum ὀλολύζειν, planissime constat. VALCK. — Pro eo, quod apud Herodotum est, ἐν ἱεροῖσι, suo arbitratu aut memoriae lapsu Eustathius l. c. ἐπὶ ἱερῶν scripsit, quod idem valet. S.

14. τέσσαρας ἴππους συζευγύναι) ζευγύναι (cum Aldo) legit et Eustath. in Dionys. vs. 175. et simplici verbo facile poterimus esse contenti. A sua fortasse Minerva Neptunine hoc didicerant Libyes, Λίβυες ζυγωτῶν ἀρμάτων ἐπιστάται, Sophocli Elect. vs. 704. Vid. Steph. Byz. in Βάρκη, Harpocr. in Ἰκπία Ἀθηνᾶ, ibique Valesius, et in Sophocleis Βαρκαίοις ὄχοις Hesychius. VALCK.

CAP. CXC. [4. ἐπὶ ἀπὴν (scil. ὁ ἀποθνήσκων) τὴν ψυχὴν. Transitus a plurali numero ad singularem, familiaris Nostro. Conf. I. 195, 1 et 3. S.]

5-7. οἰκήματα δὲ σύμπηκτα --- περιφορητά.) Idem tradidit Hellanicus, quem scribit Athen. XI. p. 462. ἐν Ἐθνῶν ὀνομασίαις λέγοντα, ὅτι Λιβύων τῶν Νομάδων τινὲς --- οἰκίας ἔχουσιν ἐξ ἀνθερίκου πεποιημένας μικρὰς ὅσων σκυῆς ἔνεκα, αἷς καὶ περιφέρουσιν

ἔπου ἂν πορίωνται. Multa περὶ ἀνθρίκων, omissis tamen Herodoteis, notavit ill. Ez. Spanhem. in *Callim. hymn.* Del. vs. 193. aptiora quaedam L. Bos. Obs. Crit. p. 40. Sumsit et ista forsā Milesius Hellenicus ex Herodoto; nam et τὰ Βαρυβαρικά Νόμιμα Ἑλληνικὸν ἐκ τῶν Ἡροδότου καὶ Δαμάστου (lege Δαμάστου) Damastes enim intelligitur, Sige natus:) συνῆκται, teste Pophyr. in Eusebii Praep. X. p. 466. VALCK.

6. ἐξ ἀνθρίκων) Laurentii lentiscos exposit Nob. Palmerius Exerc. p. 25. et copiosius Cl. Bos. Observ. Crit. c. 7. WESS. — Suidas: Ἀνθρίκες - - - Ἡρόδοτος τοὺς κανλοῦς φησι τῶν ἀσφοδῶλων. S.

CAP. CXCI. 2. 3. οἰκίας νομίζοντες ἐκτῆσθαι - - - Μάξες) Afri Maxyes abs Steph. Byz. in Μάξες agnoscuntur: [conf. Adn. ad c. 178, 1.] et horum quidem οἰκίας veri nominis domus fuerunt; superiorum duntaxat οἰκήματα, tuguria; eaque περιφερτὰ, sicubi usus requireret. WESS. — Quae de eorumdem tonsura subiiciuntur, conferenda cum cap. 180, 4. S.

14. καὶ ἄρκτοι) In Africa ursum non gigni confidenter Plinius Hist. Nat. VIII. 36. Sequitur Lipsius Elect. II. 4. pellem Libystidos ursae [Aeneid. V. 37. ubi vide Interpp.] leoninam interpretatus, similemque in modum alia. Contra Plinium olim venerat Bodinus ad Oppiani Cyneget. lib. II. p. 76. contra vero utrumque, Lipsium et Plinium, operosa ac erudita disputatione Cl. Salmasius ad Solin. p. 220. abducto in partes, alia prius arbitrato, G. Io. Vossio lib. III. Idol. c. 52. Harduinus tamen Plinio suo adstipulatur, errorem de ursis Afris ex conmutatione vocis Λιγυκοὶ in Λιβυτικοὶ late sparsum coniiciens, quae utique in Herodotum, ἄρκτους sine eo titulo recensentem, non quadrat. Mihi Salmasiana non displicent, stabilita testimonio doctissimi Shaw Itiner. T. I. p. 323. Statim Gronov. belle, καὶ οἱ κυνοκέφαλοι καὶ οἱ ἀκίφαλοι, οἱ etc. [lin. 16.] quomodo Corn. de Pauw ex ingenio. Blemmyis, verba Plinii Hist. Nat. V. 8. traduntur capita abesse, ore et oculis pectori affixis, ad haec alludentis. WESS. — De his vide quae ad Plin. ab Harduino notata. Ut cynocephalos (simiorum quoddam genus, de quo Diodor. Sic. III. 35.) sic et acephalos, non ut populum aliquem memorat Herodotus, sed in bestiarum numero refert, et quidem in fabulosarum (ut ipsi

videbatur) bestiarum numero, quod his verbis satis significat, ὡς δὴ λέγονται γε ὑπὸ Λιβύων. S.

19. ἀκατάφευστα) Scinduntur eximii viri *Montfauconius* et *Gronov.* in contraria studia hanc ob vocem: illi *θηρία ἀκατάφευστα*, *ferae intractabiles*; huic *ἀκατάφευστα*, *haud ementitae*, ut olim *Valla*, *veriores*. Litis arbitrium ad priscos et manu exaratos *Herodoti* codices venit, quorum in locupletibus Italiae Galliaeque bibliothecis decem *Montfauconio*, totidem *Gronovio* favent, sicuti *Histor. Acad. Inscript. T. VI. p. 264.* testificatur. Ita in aequilibrio negotium, quod ubi nostrorum pondus accesserit, praegravabitur. Verum in talibus numerari suffragia, non ponderari, iniqua lex. Ut *ἀκατάφευστα* valeant, series urgetur narrationis, fabulosa animalia ex Afrorum fide repetentis. Neque enim tam anilis Scriptorem fuisse credulitatis, ut huiusmodi monstra, *Cynocephalos* et *sine capite homines*, reapse exstitisse sibi persuaserit: cavisse ipsum praestruendo, ὡς δὴ λέγονται γε ὑπὸ Λιβύων, ut quidem illi ab *Afris* memorantur. Nusquam quidem, quod *Gronovius* obiecit, *ἀκατάφευστα* [apud Graecos scriptores] nunc haberi; succurrere tamen analogiam, in haud paucis solidam et sufficientem, praesertim cum *ἀκατάφευστα* non exemplis et scriptorum auctoritate, sed parili ratione nitantur. Id non iniuria *D'Orvillius* arripit ad *Charitōn.* lib. III. p. 241. *ἀκατάφευστα*, nisi si *ἐνκατάφευστα*, de quibus facile quis mentiat, praefendum, eligens. Atque haec viri doctissimi. Equidem pronior in *ἀκατάφευστα* olim fui; quam muto sententiam, arbitratus καὶ ἄλλα - - - *ἀκατάφευστα*, et alias *feras* - - - nullo mendacio fictas, clare a praecedentibus segregari. Libyū e fabulis *cynocephalos* et *acephalos*, quorum in pectore oculi, dederat. Qui copulantur viri feminaeque *ferae*, non item inde: sunt enim et fuerunt olim in Africa, sicuti multae aliae non fictae, *θηρία ἀκατάφευστα*, *bestiae*, sive, ut alia in re *Iamblichus*, *ἄδιάφευστα*, *Protrept. p. 137.* WESS. — Merito mireris *Reizium* *Schaeferumque*, prudentissimos viros, hisce rationibus non persuasos, reiectā certissimā plerorumque et probatissimorum codicum scripturā, praeter necessitatem locum dedisse coniecturae, ne unius quidem veteris libri auctoritate comprobatae. S.

CAP. CXCII. 5. καὶ ὄρυες) Passim ὄρυες corriguntur, invito *Corn. de Pauw.* ad *Horapollin.* c. 49. ubi

peregrinum animal, atque ex Aegypto, ὄρυς, ὄρυς, ὄρυς: ex illo ὄρυς, ex altero ὄρυς venisse, coniectatur dubie. ὄρυς in nostris Codd. constanter. WESS. — Videntur ὄρυς Nostro dici qui aliis ὄρυς: quo de genere dixi ad *Athen.* V. p. 200. f. T. III. *Animadv.* p. 113 seq. S.

5 seq. τῶν τὰ κέρα τοῖσι Φοῖνιξι οἱ πῆχες ποιῶνται) Plus difficultatis [quam scriptura ὄρυς] verba trahunt τῶν τὰ κέρα etc. quomodo *Med.* et alii. [In nostra *Var. Lect.* per operarum socordiam „τὰ κέρα *Med.*“ pro τὰ κέρα *Med.* editum.] *Gronovii* sententiam utcunque evolvunt Latina, in quis normae fidium obscuriores. Saepe πῆχες cithararum cubita, sive ἀγκῶνας, dant, nec raro ulnas, quibus metimur: has *Reiskius*, damnatis, quae in *Miscellan. Lipsiensibus* deposuerat, sibi sumit, ut *H. Steph.* ante. τοῖσι οἱ πῆχες ποιῶνται Φοῖνιξι ordinans vertensque, e quibus fiunt ulnae Phoenicibus. Sunt *Salmasio* in *Solin.* p. 157. et *Bocharto Hieroz.* p. 946. Φοῖνιξ citharae, punicae dictae, quod Graeci orygon cornua haberent ex Africa, Poenis deferentibus. Memorantur sane Φοῖνιξ inter Musica instrumenta, ab *Athenaeo* lib. XIV. p. 636. v. parcius, quam certi ut quid statui queat, descripti. Citharae si fuerint, πῆχες recte aptabuntur. Ex vetere scriptura τῶν κατὰ τὰ κέρα etc. [At non κατὰ τὰ κέρα dabat vetus scriptura: sed κατὰ κέρα: sub quo fortasse καὶ τὰ κέρα latebat.] ad modulum cornuum orygon Poenis cithararum ἀγκῶνας, cubita fieri, tradetur, sententia satis adconmodata. Mihi res anceps. WESS. — Non erat cur haesitaret Vir praestantissimus. Iam ante *Salmasium* et *Bochartum* perspecte *Conr. Gesnerus*, *De Quadruped.* p. 770. ὄρυς pro ὄρυς legens, et τῶν καὶ τὰ pro olim vulgato τῶν κατὰ legendum suspicans, sic interpretatus erat hunc locum: ex quorum cornibus cubiti fiunt instrumentis musicis quae phoenices vocant. De instrumento musico, cui Φοῖνιξ nomen, paullo copiosius, quam p. 636. v., idem *Athenaeus*, a *Wesselingio* citatus, disseruit p. 637. v. quem ad locum et nos in *Animadverss.* T. VII. p. 475. quid sit quod πῆχες in instrumentis musicis Graeci dixerunt, declaravimus. Verborum structura, τῶν τὰ κέρα -- οἱ πῆχες ποιῶνται, similis est illi VIII. 27, 20. ἡ δὲ δεκάτη γένετο τῶν χρημάτων -- οἱ μεγάλοι ἀνδριάντες etc. S.

[7. Βασσάρια) *Hesychius*: Βασσάρια· ἀλώπηξ. Et Βασσάρια· τὰ ἀλωπίκια (Βασσάρια debuit, et ἀλωπίκια) οἱ Δίβρες λέγουσι.

Suidas: Βάσσαρος, ἀλώπηξ κατὰ Ἡρόδοτον. *Etymologus* p. 190 extr. Ἀγύται Βάσσαρος ἢ ἀλώπηξ ὑπὸ Κυρηναίων. S.]

[8. δίκτυες, καὶ θῶες) *Thoëm* consentiunt fere docti bestiam esse illam, aut ei similem, de canino aut vulpino genere, quae *chakal* vulgo nominatur. Qua de bestia *Aristot.* *Hist. Anim.* IX. 44. *Plin.* VIII. 34. *Arrian.* *Indic.* p. 329. et *Belin* ad *Oppian.* *Cyneg.* III. 338. laudati *Schneidero* in *Lexic. crit.* quibus adiici potest *Camus* in *Notis* ad *Aristot.* *Hist. Anim.* *Dictys* nulli alii scriptori nominatus: nec enim huc facit quod *milvum* apud *Lacedaemonios* δίκτυν nominatum fuisse *Hesychius* tradit: quandoquidem non de ave, sed de quadrupede huc agi, consentaneum est. S.]

[10. τῆσι σαύρησι) *Conf.* ad IV. 183, 20. not. S.]

13. ἔλαφος δὲ etc.) Nihil ab hac assertionione abeunt *Aristoteles*, *Antigonus Caryst.*, *Plinius*, *Aelianus*, alii. Falsam aiunt *Virgilius*, *Oppianus*, *Philostratus*, quorum testimoniis *Brodaeus* *Miscell.* VIII. 13. et *Bodinus* ad *Oppiani* lib. II. *Cyneget.* p. 76. utuntur. *Herodoti* aevo cervi et apri *Libyae* si defuerint, dicendum erit, aliunde in regionem devenisse: nam conspici isthic et venatu intercipi, docuit *Th. Gatakerus* *Miscellan.* II. 8. et *Shaw* *Itin.* T. I. p. 323. *WESS.*

15. δίποδες καλόνται) Satis erit, si *Bochartum* *Hieroz.* p. 1010. et *Scultensium* ad *Salomonis* *Proverb.* c. xxx, 26. δὲ ποδάς hos mures uberrime magnaue eruditione ex *Graecorum* et *Arabum* copiis illustrasse dixero. Mures ζυγίμεις, [*lin.* 15. et 17.] *Hesychio* ζυγίμαι, explicantur βουνὸι, colles: an quod in collibus cubilia posuerint? Quae quidem inpedition foret vocabuli expositio. *Bochartus* *Colon. Phoenic.* lib. II. c. 3. βουνῖνοι refingit, formatum ex βουνιόν: eam enim herbam esse, quae Punice zigar: inde ζυγίμεις, sive βουνίμεις, hos mures, quod plantae eius esu aut umbra delectentur, dictos; eleganter, modo vere. *WESS.* — *Conf.* *Beckmann* ad *Aristot.* *Mirab. Auscult.* cap. 27. De mure dipode, indigenis Ιερβόα dicto, *conf.* *Schaw*, *Voyage* T. I. p. 321 seq. et *Bruce*, *Voyage aux Sources du Nil*, T. V. p. 146 seqq. laudatos *Larchero* in *Adnot.* ad h. l. S.

16. ἵστι μὲν Λιβυκόν) *Arch.* Λιβύστινον: quam formam adfirmat exemplis *Wetsten.* ad *Lucae* *Act.* Ap. vi, 9. Si *Libystina* Ζυγίμεις est adpellatio, quomodo tandem in barbarae vocis vi reddenda illa βουνῶν uteretur? quod noster vocabulum veluti proprium tribuit *Cyrenaeis* IV.

c. 199. De his diversis murium generibus agentes *Aristot. Theophrast. Aelian.* nihil iuvant ad haec illuminanda. *Bovinus* venit in mentem *Bocharto* Geogr. S. II. II. cap. 3. et *Hieroz.* I. III. c. 53. *Βουνιάδες* etiam dici potuerunt ob quamdam cum *napis* similitudinem. VALCK.

[17. *ἐχίνες*)] *ἐχίνες* probat *Schneid.* in *Lex. crit. Conf. Sylburg. et Beckmann* ad *Aristot.* *Mirab. Auscult.* c. 27. Commodius vero *ἐχίνες* videtur, a sing. num. *ἐχίνος*. S.]

18. *τῇσι Ταρτησίῃσι*) Docte de his *mustelis*, *Iac. Perizonius* ad *Aelian.* Var. XIV. 4. *Animalculum*, quod cum his contenditur, numi *Cyrenaeorum* sub *silphio* ostentant in *Haymii* *Thes. Britan.* T. II. p. 124. ubi eiusdem accuratior ex *Africa* pictura. Id nollem, idem a doctissimo viro censi, ac μὴν δίδωδα, quippe, ut superiora postulant, alium. Vidit descripsitque, in paucis discrepans, animal, quod hic adcommodatus, sollertissimus *Shaw* *Itin.* T. I. p. 521. WESS. — *Dipodi* nomen est a brevissimis pedibus anterioribus. S.

CAP. CXCV. 2. *Γύζαντες*) Sic oportebat. Erroris *Steph. Byz.* reus est in *Βύζαντες*, quando παρ' *Ἡρόδοτον* δὲ κακῶς διὰ τοῦ γ *Γύζαντες*. Longe hinc distabant *Afri Byzantes* et *Byzacium*, infra *Carthaginem* *Syrtibus* adfines. *Γύζαντες* sunt et in *Apollonio* [*Dyscolo*] *Hist. Mirab.* c. 38. ubi his de mellificio artificioso ex *Endoxo Cnidio* consimilia. Bonum itaque factum *Bocharti*, *Holstenii*, *Gronovii*, iudicium et *crisin Stephani* improbantium. WESS. — Errorum suum ipse *Stephanus* tacite retractavit in voc. *Γύζαντες* et *Κυραυνίς*. *Apollonii* locum, ubi de melle arte facto agitur, exhibet *Holstenius* in *Notis* ad *Steph. Byz.* voc. *Γύζαντες*. Et hos quidem e collectis floribus mel parare *Eudoxus* ait, alibi vero (in *Cariae* oppido quodam) ex *myrica* et *tritico* confici *Herodotus* tradit VII. 51, 6. Qui conficiendi mellis (cuius in *bellariis* apud veteres maximus usus) *artem* exercebant, hi, ut h. l. *δημιουργοὶ ἄνδρες*, sic et VII. 31. *ἄνδρες δημιουργοὶ* vocantur: unde colligi par est, non ita male, ut *Casaubono* visum erat, apud *Athenaeum* IV. 172. A. legi, τοὺς τὰ πέμματα, προσέτι δὲ τοὺς ποιοῦντας τοὺς πλακοῦντας (eos qui *bellaria* conficiebant) οἱ πρότερον δημιουργοὺς ἐκάλουν: ubi τὰς - - - ποιοῦσας scriptum oportuisse doctissimus *Animadvorsor* censuit. S.

CAP. CXCV. 2. *Κύραυνιν*) Eiusdem *Ethnicographi* [*Stephani Byz.*] scripturam amplector, *Κύραυνιν* redu-

cendo. [Κυραυνίς quidem acute scribitur apud Steph.] Prae-eunt Arch. et Ask. Non obliviscor schedarum Stephani Perusinarum, quarum auctoritatem potio-rem non arbitror. Ad lacum, unde *Afrae* virgines aurum egerebant, [lin. 5-7.] *Achilles Tat.* Amor. lib. I. p. 97. in paucis dissentiens, digitum intendit. WESS. — Nescio qui factum, ut pro *Cyraunis* temere *Ceraunis* in Latinis nostris sit positum. S.

8. εἴη δ' ἂν πᾶν) Claudicare hoc Reiskio videbatur ratio-cinium; nec miror. Tota periodus ista, εἴη δ' ἂν πᾶν, ὅκου --- usque ad αὐτὸς ἐγὼ ὤρεον, in sua mihi sede legi videretur ad finem capitis, post vocem λίμνης collocata; atque his ista proxime subiecta meā sententiā responderent aptissime: οὕτω ἂν καὶ τὰ ἀπὸ τῆς νήσου τῆς ἐπὶ Λιβύῃ κειμένης εἰκότα ἴσθι ἀληθινή. Formulae, εἴη δ' ἂν πᾶν, habet alibi si-milem in re diversa, γένοιτο δ' ἂν πᾶν ἐν τῷ μακρῷ χρόνῳ: qualibus utebantur fabularum et ἀπίστων narratores. Pru-denter *Pausan.* in Arcad. et vere p. 601. ἐν τῷ παντὶ, inquit, αἰῶνι πολλὰ μὲν πάσαι συμβάιντα, μὲνέτι δὲ γινόμενα, ἀπίστα εἶναι πεποιήκασιν ἐς τοὺς πολλοὺς αἱ τοῖς ἀληθεῖσιν ἐποικοδομοῦντες ἐφευρέμενα. Ab hac culpa vereor ut noster ille censeri queat immunis. VALCK. — Sunt sane res non admodum si-miles, quae hic inter se conferuntur: et poterat utique, quae de *Zacynthio* fonte subiicitur παρενθήκη, loco non commodissimo interserta videri. Sed veniam concedamus Scriptori, huiusmodi παρενθήκας amanti, et occasione illius in Libyae insula fontis, de alio memorabili fonte, quem alibi ipse viderat, verba facienti; neque obtrudamus ei transpositionem verborum, quam ipse deprecaturus erat. Ex ratione a *Valckenario* proposita, fons ille, qui mox describitur, e quo pix asphalti odorem habens hauritur, in Libyca insula *Cyrauni* fuerit. Atqui *Cyraunius* fons non-nisi ex incerta Carthaginensium fama innotuerat Scrip-tori nostro: de illo autem, e quo pix hauritur, ita enu-cleate et particulatim loquitur, ut qui cuncta ipse viderit: et fontem, de quo hic agitur, in *Zacyntho* fuisse, ex di-serto *Eudoxi Cnidii* testimonio apud *Antigonum Caryst.* c. 169. constat. S.

13. ἐπ' ἄκρῳ μυστρίνην προσδήσαντες) *Zacynthii* lacus mira-culum attigerunt *Antigonus Caryst.* c. 169. et *Vitruvius* lib. VIII. c. 3. *Βυστρίνην* et *Βυστρήν* qui instaurant, [ut *Reiskius*,] praeter scriptionis vicinitatem, quo nitantur, haud perspi-

cio: dubium mihi quoque, an unquam *βυρίνη* sola *amphora* sit *coriacea*. WESS. — Percommode sane *μυρίνη* *myrti ramus* potuerit intelligi. Ex Agragantino in Sicilia fonte liquidum bitumen incolae arundinum paniculis, citissime sic adhaerescens, colligunt, *Plinio* teste, XXXV. xv. 51. quo loco etiam *Zacynthium liquidum bitumen* laudatur. S.

15. τῆς Πιερίκῃς πίστεως ἀμείνω) τῆς πευκίνης πίστεως codicis *Arch.* [quam scripturam *Galeus* probavit] illaudatum transmitti debuerat. Asia olim, *Plinio* auctore *Hist. Nat.* XIV. 21. picem *Idaeam* maxime probabat, *Graecia Piericam*. WESS.

[19. Ubi in *Var. Lect.* nostra *Antigon.* c. 159. citatur, ibi c. 169. scriptum oportuit. S.]

CAP. CXCVI. 3 seqq. ἐπιάν -- ἐξέλωνται τὰ φορτία etc.) *Merces* navibus *exemptas* deponere dicuntur παρὰ τὴν *κυματογῆν*, in litoris *crepidine*, prout in *Luciani Timone* §. 56. dedit *Hemsterhusius*. *Sophoclis* *Oed.* in *Col.* vs. 1237. αἰκτὰ κυματοπληγῆ, aliis κύματος ἀγῆ et *Apollon.* *Rhodio* I. 554. aliquoties etiam *Herodoto* dicitur *κυματογῆ*, vide *Celeberr. Wess. Diss. Herod.* p. 207. Rarius illud *Archilochi* apud *Etymol.* p. 47, 22. Ἀκὴ, ἡ ὁξύτης εὐτως Ὄρος (praebet ista *Cod. mstus*.) Ἀρχίλοχος, Ἰστη κατ' ἡκὴν κύματος κυανέου: vitiatu senarius attento mendae moveret suspicionem; corrigatur Ἰστη κατ' ἡκὴν κύματος τε καίνιμου, ex p. 424, 18. Enarrans *Herodotea* *Eustath.* in *Dionys.* vs. 752. αἰγιαλὸν habet, et, τὰ φορτία ἐξελόντες, ὥς φησιν Ἡρόδοτος, ὑποτύφουσι καπνόν: ubi rectius ex *Herod.* posuisset ἐξελόμενοι: in talibus enim apud veteres ἐξελίσθαι vel ἐξαιρεῖσθαι adhibetur; nunquam, opinor, ἐξελεῖν. Qualia de his *Africanis* absque linguae usu propositarum rerum pretia aestimantibus *Herodotus*, de *Seribus* saepius in eam rem citati tradiderunt, *Plinius*, *Solinus*, et *Ammianus Marcell.* ex *Uranii* forsan *Arabicis* petita; ex quibus *Stephano* Σῆρες esse dicuntur ἔθνος Ἰνδικὸν ἀπρὸς μὲν ἀνθρώποις. Cum *Herodoteis* componi poterunt *Eustathio* l. c. narrata de *Seribus*: τῶν πωλουμένων τὸ τίμημα σακκίοις ἐπιγράφαντες ὑποχωροῦσιν, εἴτα ἐλθόντες οἱ ἔμποροι καὶ δίντες τὴν τιμὴν ἀναχωροῦσιν· ἐφ' οἷς ἔρχονται οἱ Σῆρες, καὶ, εἰ μὲν ἀρέσκονται, λαμβάνουσι τὴν τιμὴν, εἰ δὲ μὴ γε, τὰ ἴδια. VALCK. — Nondum exolevisse permutandarum hanc mercium in interiore *Africa* *Nigritas* inter et *Mauros* consuetudinem, *luculentus* testis *Shaw* *Itin.* T. I. p. 393. Va-

luit eadem, valetque in pluribus utriusque Indiae nationibus apud amplissimum *Orig. Legum, Art. et Scientiar.* scriptorem T. I. lib. IV. c. 1. p. 265. WESS.

CAP. CXCVII. [2 seq. καὶ τούτων οἱ πολλοὶ - - ἐφρόντιζον οὐδέν. Sic filum narrationis cum superioribus, unde digressus erat, paullatim rursusnectere instituit. conf. cap. 167 extr. S.]

4. τέσσαρα ἔθνη νέμεται αὐτὴν) Quod invexit vir Cl. [ταύτην] si lectum fuisset in Editis, alterum ego quidem censuissem restituendum. Quatuor gentes, in quas Africa fuerit Agathoclis aetate divisa, commemorat Diodor. Sic. XX. 55. Eidem lib. III. c. 49. quatuor αὐτοχθόνων genera tantum recensentur, Νασαμώνες, Αὐχίσαι, Μαρμαρίδες, Μαίκαι: ceteros iisdem, Marmaridas diversis adpellationibus Herodotus designavit. VALCK.

CAP. CXCVIII. 2. εἶναι τὰς Λιβύη σπουδαίην) Putares ob cap. 23. εὐ γὰρ τι σπουδαῖαι νομαὶ αὐτοῖσι εἰσὶ, hoc etiam loco εἶναι τὴν ἢ Λιβ. σπουδ. oportere cum viro erudito. At hoc vide Philostrati Epist. 38. Οὐσὰ τις ξανθὴ, ῥόδα ζητεῖς: inque primis Sophocleum Aiæc. vs. 1283. τοῦ θανέντος ὡς ταχὺ τὰς θροτοῖς χάρις διαβῆι, ubi docte Critici veteres. Non adicio ex Act. Ap. cap. VIII, 9. λέγων εἶναι τινα ἑαυτὸν μέγαν, tametsi adsimile. Homeri γαίῶν, de quo Eustath. p. 1598, 46. [Od. p. 311, 41. ed. Bas.] non me, quominus γεῶν post pauca [lin. 5.] revocetur, inpedi. Posterioris usum ex Democrito et Crinagora aliàs adfirmavi. WESS.

5 seqq. ἀρίστη γαίῶν Δήμητρος καρπὸν ἐκφέρειν etc.) Cinypis comparat fertilitatem cum illa agri Babylonii; Cinypis enim ager ἐκφέρει - - ἐπὶ τριηκόσια: Babylonius minimum ἐπὶ διηκόσια, ἐπεὶ δὲ ἄριστα αὐτὴ (ἢ χώρα) ἐωυτῆς ἐνείκη, ἐπὶ τριηκόσια ἐκφέρει, lib. I. cap. 193. ubi praeterea dicitur esse χωρίων αὐτῆς ἀπασίων μακρῶ ἀρίστη Δήμητρος καρπὸν ἐκφέρειν. Pro χωρίων ἀρίστη hic legitur ἀρίστη γαίῶν: multum me iudice praestat γεῶν, munitum auctoritate Democriti in Diss. Herod. p. 183. Plurativum γᾶς vel γαίας qui adhibuerit veterum novi neminem, qui quidem scripserint accuratius; restituendum forsitan Aristoteli ap. Demetrium π. Έρμ. §. 253., εἰ δὲ πρὸς ἀπάσας οἵχεται γᾶς Φυγὰς οὗτος, ubi vulgatur τὰς Φυγ. Τὰς ἀρίστας τῶν γαίῶν, Schol. Thucyd. p. 3., similesque dixere. Γαίῶν habet aliquoties interpres Gr. semibarbarus libri Esdrae: superest, quod ab aliis non anim-

adversum miror, eiusdem libri Graeca multo elegantior interpretatio, quam Hellenistae Iudaei cuiusdam additamenti auctam inter libros perperam retulerunt, quos vocant Apocryphos: ubi γαιῶν dederat alter ille, hic formam semper adhibuit usitatam γῆς: quod ille, ἐπιγαμβρεῦσαι τοῖς λαοῖς τῶν γαιῶν, IX, 14. id hic dixit (VIII, 84.) ἐπιμνησκαι τῇ ἀκαθαρσίᾳ τῶν ἐθνῶν τῆς γῆς. Quae de hac regione subiungit Herod. pervenusta sunt: et in seq. cap. quo de Cyrenaicae regionis agit fertilitate, est elegantissimum illud, [cap. cxcix. 4.] ὄργᾳ ἀμᾶσθαι τε καὶ τρυᾶσθαι, perdocte tractatum Ruhnkenio nostro ad Tim. p. 104. In talibus adhibitum [aliàs verbum] ἐθείλει nativum tamen istum e succi plenitudine tumorem non demonstrat. VALCK.

8. ὄμβρον πλίω πιοῦσα) Veram praestant hanc Raphaelii coniecturam schedae. Iovis erat in Graecia, cum plueret, πλοῖν ὕδαρ, in Theophrasti Charact. cap. 3. cum Casauboni observatis: terrae vero, πίνειν sive πιεῖν τὸ ὕδαρ, unde γῆ -- πίνουσα τὸ ὕδαρ lib. III. 117. et frequentissime alibi. Librariorum aberratio in ποιεῖν et πιεῖν exposita satis est Diss. Herod. c. 11. pag. 182. Mox [lin. 9.] τῶν δὲ ἐκφορίων bene habet. τὰ ἐκφόρια τῆς γῆς, terrae proventus, [sc. ἃ ἡ γῆ ἐκφέρει] illustrantur ad Hesychii Ἐκφόρια. Minime autem displicet [lin. 10.] τῇ βαβυλωνίῃ γῇ ex lib. I. 193., ubi de ubertate et multa eius fruge. WESS.

CAP. CXCIX. 3. τρεῖς ὥρας ἐν ἐαυτῇ) Hoc, apud H. Stephanum laudatum, multo potius. Ingratum certe ἔχει -- ἡ Κυρηναίη χώρα -- -- τρεῖς ὥρας. Diversa et sibi succedentia autumnitatis tempora elegantissime pinguntur. Ὅργᾳ [lin. 4.] ornat hinc Timaei Lexicon pag. 104., ubi Ruhnkenius erudite. [pag. 193 seq. ed. sec. Conf. Valck. supra, ad c. 198, 5 seqq.] Illa autem, [lin. 6.] τὰ βουνοῦς καλέουσι, ad fructus non refero, verum ad τὰ μέσα, quae collibus videntur excelluisse. Profecto sanequam inconcinne βουνοὶ fruges dicentur, quod ἐν τοῖς βουνοῖς adolescant. Simile, controversum tamen, de muribus Afris cap. 192. Eustath. ad Hom. p. 1854, 21. [Od. p. 682, 37. ed. Bas.] vocabulum habuit in oculis. WESS. — Conf. Valck. ad c. 158, 10. S.

CAP. CC. 1. Οἱ δὲ etc.) Interruptum longa digressionem redordiens sermonem suam forsitan et hic voculam posuerat, Οἱ δὲ δὴ Φερεσίμης τιμωροί. VALCK.

[4 seq. τῶν δὲ πᾶν γὰρ ἦν etc. Idem sonat, ac si dixisset ὅτι (vel διότι) δὲ τούτων πᾶν τὸ πλῆθος etc. Vide Adn. ad I. 24, 17. et ad IV. 149, 7 seqq. supra p. 305. S.]

8 seqq. τὰ μὲν νῦν ὀρύγματα etc.) Barcaeī χαλκίως laudabile factum hinc enarrans *Eustath.* in *Iliad.* N'. pag. 883, 40. firmat lectionem [προσίσχει] a Gron. mutatam: et ὀρύγματα ὑπόγαια dicta *Herodoto* vocat ὑπόνομον, cuniculos. Alio modo *Demetrii* cunicularios *Rhodii*, [simili vero quadam ratione] Romanos sefellerunt *Ambraciotae*, apud *Diodor.* XX. 94. *Livium* lib. XXXVIII. 7. et *Polyaen.* VI. 17. VALCK. — Confer *Polyb.* XXII. cap. xi. nostrae editionis; fragmentum *Polybii* ab *Herone* in libello de repellenda Obsidione conservatum. S.

11. προσίσχει πρὸς τὸ δάπεδον) Reduxi, quod errans *Med.* et alii mutaverant: aberrarunt pariliter in secuturis *Pass.* et *Ask.* Optime, etsi nunc luxatus, *Aeneas* Poliorcet. c. 37. ex *Herodoteis*, ἔπειτα ἀνὴρ χαλκίως ἀνεῦρεν, ἐνθυμήσας ἀσπίδος χάλκωμα ἐπιφέρειν, καὶ ἐντὸς τοῦ τείχους προσίσχειν πρὸς τὸ δάπεδον· τῇ μὲν δὲ ἄλλῃ, κωφὰ ἦν πρὸς ἃ προσίσχει τὸ χάλκωμα· ἢ δ' ὑπάρύσseto, ἀντήχει. Sic, puto, hiatus consarcitis, dederat primitus. WESS. — Non verbo tenus *Aeneas* transscripsit *Herodoti* locum in quo versamur: nec est in illius verbis, uti edita leguntur, tantus hiatus, quantum doctissimus *Wess.* aestimavit. Non nisi unum verbum ἐντὸς deest, latens in vitioso ὄντος, quod illius loco exhibent duo Codices mssti Parisienses, quorum penes me sunt Lectiones a *Godofredo Schweighausero*, filio, nunc collega meo, olim excerptae. Ista adiecta voce, et verbo ἐπιφέρειν in περιφέρειν mutato, (quae mihi necessaria emendatio videtur,) sana atque integra fuerit oratio, in hunc modum distincta: ἔπειτα ἀνὴρ χαλκίως ἀνεῦρεν, ἐνθυμήσας, ἀσπίδος χάλκωμα περιφέρειν ἐντὸς τοῦ τείχους· ἐπάνω προσίσχειν. πρὸς τὰδε, τῇ μὲν δὲ ἄλλῃ etc. Ad προσίσχειν facile τῷ τείχει intelligitur: ἐπάνω, superne, super toto tractu sub quo cuniculi agi posse videbantur: πρὸς τὰδε, ad haec, quo facto: ἀνεῦρεν, invenit, reperit locum, quo cuniculos agebant hostes. S.

CAP. CCI. 6. τάφρην) Maluit τάφρον c. 3. 20. 28., aliisque in locis. *Suidas*, haec excerpens, τάφρην pro notabili deposuit in voc. Τάφρος. Cognitissimae quoque ex *Stephan.* Byz. Τάφραι et Τάφρη, et plures eiusmodi voces, ut

maculae suspicio cessare queat. WESS. — Τάφρου etiam pro vulgata τάφρου dant codd. Arch. et Vind. IV. 28, 7. quae ibi fortasse perinde atque hic, utpote rarior, vocis forma recipi debuerat. Quum vero apud eundem Nostrum, mox lin. 12. tum IV. 3, 5. alibique constanter ἡ τάφρος mascula terminatione, ut apud alios scriptores, frequentetur; intelligi par est id de quo iam saepius monuimus, nulla necessitate se adstrictum putasse Herodotum religiosissimam talibus in rebus constantiam servandi. Igitur similiter et ἡ ψαλμος et ἡ ψάμμη promiscue dixit, IV. 181, 3. 182, 2. itemque σαύρος et σαύρη, IV. 183, 20. 192, 10. et ὁ κίων et ἡ κίων, IV. 184, 16. I. 92, 5. et similia. S.

12 seq. ἔς τ' ἂν ἡ γῆ αὐτῇ etc.) In foederis formula Latinos inter et Romanos, citra fraudem omnem, μέχρις ἂν οὐρανός τε καὶ γῆ τὴν αὐτὴν στασίον ἔχωσι, apud Dionys. Halic. lib. VI. p. 415. Mox [lin. 14.] ὑποτελείειν Aldi et aliorum longe verius. Namque ὑποτελεῖν, de tributo, novum atque invisitatum; et ἀξίη Nostro omne, quod ex aequo iure debetur. Habe hoc ex VII. 39. τὴν μὲν ἀξίην οὐ λάμψαι, ἐλάσσω δὲ τῆς ἀξίης. WESS. — Ἡ ἀξίη, scil. τιμή. S.

13. μένειν τὸ ὄρκιον) Parum refert, hoc probetur, an futurum tempus μενέειν. Nostrum sequutus in hac fraude Persica narranda Polyæn. VII. 34. tempus habet in talibus usitatus: στάς μετὰ τῶν τὰ ὄρκια ταμνόντων ὤμοσεν, ἐφ' ὅσον οὕτως ἡ γῆ μένει, φυλάξειν τὰ συγκείμενα: Herodoteo enim verbo respondet τὸ φυλάξειν, neque in istis μένει mutandum, nisi scripserit: ἐφ' ὅσον ἂν οὕτως ἡ γῆ μένη: sicut in simillima fraude eidem narrata VI. 22., nihil se novaturos iurant Locri Italici ἐφ' ὅσον ἂν τὴν γῆν αὐτῶν πατῶσιν, καὶ τὰς κεφαλὰς ἐπὶ τοῖς ὤμεις φέρωσιν: alliorum capita sub tunicis occultata humeris imposuerant. Κεφαλὰς in oraculo Dodonaeo Pelasgis edito capita non viventium, sed fictilia, laudabili fraude Hercules interpretabatur ap. Macrob. I. Saturn. c. VII. VALCK.

CAP. CCII. 3. τοὺς μαζοὺς ἀποταμιῶσα) Ammonius: μαστός μὲν γάρ ἐστιν ὁ γυναικίῳς κυρίως, διὰ τὸ εἶναι μεστός γάλακτος, in codice Bibliothecae Traiectinae. Paria Grammaticorum conplures. Herodotus passim μαστὸν feminis tribuit lib. III. 133. V. 18.; μαζὸν tamen lib. II. 85. et IX. 3., ubi, uti hic, mssti μαστὸν malunt. Labare

vero criticorum illorum observationem docent ad Thom. Magistrum a doctis viris conducta. Significantissimum autem περιέτριξε, tanquam punctis moenia distincta mulierum fuisse mammis ab inmani regina, testatur. WESS. — Conf. IV. 2, 9. ibique notata. S.

CAP. CCIII. 6. ὁ τοῦ ναυτικοῦ στρατοῦ στρατηγός) Hinc tamen distant quae similia videntur HomERICA: et debetur forsitan errori describentis vox στρατοῦ. ὁ τοῦ πεζοῦ et ὁ τοῦ ναυτικοῦ στρατηγός saepius occurrunt apud Herod. Qui Persis paulo post [lin. 11 seq.] οὐδενός μαχομένου φόβος ἐνέπεισε, terror fuit Graecis Panicus dictus, cuius utpote divinitus immissi non adpareret ratio. Thucydid. lib. VII. cap. 80. Φιλεῖ πᾶσι στρατοπέδοις, μάλιστα δὲ τοῖς μεγίστοις, φόβοι καὶ δαίματα ἐγγίνεσθαι: et IV. 125. Euripid. Rhes. vs. 36. Κρονίου Πανός τρομερᾷ Μάστιγι Φοβῇ, Φύλακας τε λιπὼν Κινεῖς στρατιάν. Πανικὰς ταραχὰς vocat Cornutus de Nat. Deor. cap. 27. Πανικά δαίματα, Eustath. in Iliad. O'. p. 1021, 32. De adpellationis egerunt origine Eratosth. Catast. c. 27. Plutarch. de Is. et Osir. §. 14. et Polyæn. I. 2. VALCK.

CAP. CCIV. 4. ἀνασπάστους ἐποίησαν) Praestantius hoc, atque in aliorum ex patrio solo abductione in Musis tritissimum lib. V. 12. VI. 32. et pluries: in quibus ἀναστάτους ποιῆσαι amplius conplectitur, ipsamque patriae eversionem. Solent ea in dictione varios se scribae dare, et ἀνάρπαστον, ἀνάστατον, ἀνάσπαστον conmutare, in Demosthen. Philipp. IV. pag. 81., Ioseph. Ant. Iud. lib. XIV. 8, 4. etc. WESS. — Ἀνασπάστους [pro ἀναστάτους, quod Gron. tenuerat] recipietur ex Codd. in contextum: vide Diss. Herod. p. 114. Docta sunt quae dedere Vales. in not. Mauss. ad Harp. p. 212., et D'Orvillius in Charit. p. 318. necdum tamen liquido constat, quid distent in talibus ἀνάστατον, ἀνάσπαστον, et ἀνάρπαστον. Multa dici possent quae huius non sunt loci: vid. interim A. Dounaeus in Demosth. p. 8. VALCK.

CAP. CCV. 1. Οὐ μὲν οὐδὲ ἡ Φερετῖμη) Crudelissimae mulieris fatum non illibenter commemorat, et ut ingenio suo malorum osor Herodotus satisfaceret, et ut formidine poenae lectores a talibus absterreret; adparet ubique historici διάθεσις, qualis Dionysio dicitur Halicarn. II. p. 209. [Epist. ad Cn. Pomp. T. VI. ed. Reisk. p. 774.] Herodoti Pheretima [lin. 3 seq.] ζῶσα εὐλέων ἐξέζησε. Qui hoc

genere morbi perierint plures enumerantur *Menagio* ad *Laërt.* IV. 4. et *Kühnio* ad *Aeliani* Var. Hist. IV. 28. In *Aethiopiae* gente Ἀκριδοφάγοις, qui secundum *Diodor.* III. 29., teterrimo hoc morbo passim adfecti moriebantur; non potuit illud ut poena divinitus inflictā considerari: mihi de morbis similibusque non absurdum videtur *Hieroclis* iudicium in *Stobaei* Ecl. Phys. p. 10. Secundum *Herodotum*, pessima mulier viva a vermibus erosa mortalibus fuit documento, ὡς ἄρα ἀνθρώποισι αἱ λίην ἰσχυραὶ τιμωρίαι πρὸς θεῶν ἐπίφθονοι γίνονται. Ob *Dircen* crudeliter raptatam *Antiopae* furorem divinitus immissum ubi scribit *Pausanias* IX. [c. 17.] p. 744., expressit haec etiam *Herodoti*, ista interserens: ἐπίφθονοι αἱ πῶς παρὰ θεῶν αἱ ὑπερβολαὶ τῶν τιμωριῶν εἰσι. Superbos et crudeles si lento pede Deus sequitur ultor, tamen

Ὁ Ζεὺς κατεῖδε χρόνιος εἰς τὰς διφθέρας.

VALCK. — Conf. ad I. 32, 6. et ad III. 40, 8. notata. S.

3. Ζῶσα γὰρ εὐλέων ἐξέζησε) Posses ex *Tertulliano* ad *Scapul.* cap. 3. cum viva vermibus ebullisset. *Alexander Pseudomantis Luciani* c. 59. καὶ σκολήκων ζίσας, quomodo et schedae quaedam heic loci et in versione *Alexandrina* *Exodi* xvi, 20. Id nollem, turpem *Vallae* errorem, quo *Φερετίμης τῆς Βάττω*, [lin. 6.] *Pheretimae Batti filiae*, per omnes editiones sine animadversione propagari. *Uxor Batti* fuit, non *filia*; quod evidentissime c. 162. signatum. [Etiam mihi, quum nec capitis 162. meminissem, nec latinam versionem a *Wesselingio* h. l. emendatam, nec *Eiusdem* Adnotationem inspexissem, imprudenti accidit, ut *Pheretimen*, quae *uxor Batti* fuerat, *filiam* interpretarer.] *Vertenti Laurentio* non obversabatur Ἐκτορος Ἀνδρομάχη: ceteri praeterviderunt, non item doctissimi viri *Bouhierius* et *Pavius*, quos sequi iustissimum. *Litterae*, quibus *Melpomenes* calcem *Codex Passion.* instruxit, numerales sunt, creberrime in *Oxoniensi* et *Sandvicensi* marmore obviae; indicantque, nisi fallor, hanc *Musam στιχηρῶς* olim exaratam, versus sive στίχους MMLCLIII. habuisse. Similes fini aliorum librorum adposuisse, adparebit deinceps. WESS.